

○ คำสั่ง

(จ. ๒๑)

คำร้องที่ ๔๕๕/๒๕๕๔
คำสั่งที่ ๓๐๖/๒๕๕๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๑ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

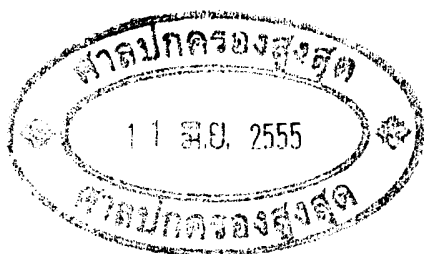
ระหว่าง

- นางพงษ์ลดา สุพรรณศรี ผู้ฟ้องคดี
- ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑ (ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต ๑ เดิม) ที่ ๑ คณะอนุกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑ (อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต ๑ เดิม) ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๒๑/๒๕๕๓ หมายเลขแดงที่ ๘๔๒/๒๕๕๔ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

โดยที่ได้มีการตราพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓ และพระราชบัญญัติ

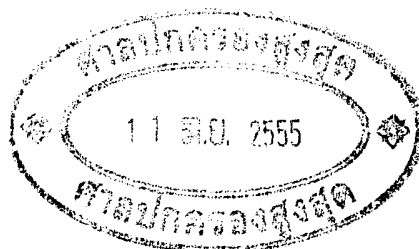

/ระเบียบ...

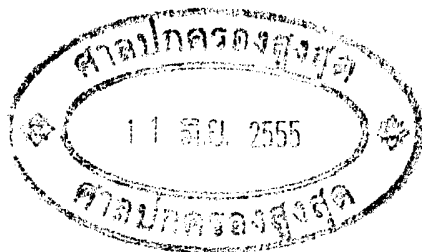
ระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ
ระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓ บัญญัติให้มีเขต
พื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระดับประถมศึกษาและเขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา ประกอบกับประกาศ
กระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง การกำหนดเขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา ลงวันที่ ๑๗
สิงหาคม ๒๕๕๓ กำหนดให้เขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑ ประกอบด้วยท้องที่
เขตพญาไท บางซื่อ ดุสิต สัมพันธวงศ์ ปทุมวัน ราชเทวี พระนคร... กรุงเทพมหานคร และให้
สำนักงานเขตพื้นที่ศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๑ เปลี่ยนแปลงเป็นสำนักงานเขตพื้นที่
ศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑ เป็นผลให้โรงเรียนวัดราชบพิธ ซึ่งตั้งอยู่ในเขตพระนคร
อันเป็นโรงเรียนที่ผู้ฟ้องคดีสังกัด อยู่ภายใต้เขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑
และพระราชบัญญัติข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ แก้ไขเพิ่มเติม
โดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓
มาตรา ๒๑ บัญญัติให้มีคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำเขต
พื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา เรียกโดยย่อว่า “อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา”
จึงมีผลให้อำนาจและหน้าที่ของผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่ศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๑
และคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำเขตพื้นที่ศึกษา
กรุงเทพมหานคร เขต ๑ โอนไปเป็นของผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑
และคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำเขตพื้นที่ศึกษา
มัธยมศึกษา เขต ๑ ตามลำดับ กรณีจึงถือว่าผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่ศึกษา
มัธยมศึกษา เขต ๑ เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แทนผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่ศึกษา
กรุงเทพมหานคร เขต ๑ และ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑ เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
แทน อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๑ และให้ถือว่าถ้อยคำสำนวนทั้งหลาย
ที่ระบุหรืออ้างถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่ศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๑ และ อ.ก.ค.ศ.
เขตพื้นที่ศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๑ เป็นการระบุหรืออ้างถึงผู้อำนวยการสำนักงาน
เขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑ และ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีรับราชการครู ตำแหน่งครู คศ. ๒ โรงเรียน
วัดราชบพิธ ถนนสนามไชย แขวงพระบรมมหาราชวัง เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร
ปฏิบัติหน้าที่ครูผู้สอนนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย

/จากกรณี...

จากกรณีที่ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิศ (นายสุรพล การบุญ) และรองผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิศ (นายดำรง ชอบสุจริตสกุล) ปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดีโดยไม่เป็นธรรม กรณีได้มอบหมายให้นายสมฤกษ์ ดุลยประโยชน์ ครูหัวหน้าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ และนางสาวพิทยา กุศลปฏิการ ครูรองหัวหน้าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ประเมินคุณภาพการปฏิบัติงานของครูผู้สอน โดยจัดทำรายงานสรุปผลการสังเกตแบบกลุ่มที่มีผลต่อการพัฒนาและส่งเสริมครูที่ดูแลช่วยเหลือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๑ โดยใช้ฐานข้อมูลจากจำนวนครั้งที่ครูแต่ละคนทำหน้าที่คุมแถวนักเรียนทำกิจกรรมหน้าเสาธงตอนเช้าและจำนวนใบบันทึกการสอนของครูที่สอนในแต่ละคาบเรียน ซึ่งในการประเมินการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว นายสมฤกษ์ได้ให้คะแนนต่ำกว่าความเป็นจริง และแสดงผลการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีว่าสมควรได้รับการแก้ไขโดยด่วน ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการจัดทำหลักเกณฑ์ประเมินคุณภาพการปฏิบัติงานของครูระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ดังกล่าว ขัดต่อระเบียบแบบแผนของโรงเรียนวัดราชบพิศและของทางราชการ และนายสมฤกษ์ก็มีใช้ผู้มีอำนาจในการออกหลักเกณฑ์ดังกล่าว อีกทั้ง ผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิศยังมีพฤติกรรมปกป้องนายสรวัชร รอดเครือมิตร ครูรองหัวหน้าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ เนื่องจากนายสรวัชรได้มีหนังสือถึงผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิศ โดยแจ้งว่าผู้ฟ้องคดีละเว้นการเข้าสอนในวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒ และวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้ชี้แจงตามหนังสือลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๒ ให้ผู้อำนวยการโรงเรียนทราบแล้วว่าผู้ฟ้องคดีมิได้มีเจตนาที่จะไม่เข้าสอน แต่เนื่องจากการสอนคาบเรียนแรกผู้ฟ้องคดีจึงจำคาบเรียนคลาดเคลื่อนไป ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้ทำการสอนชดเชยแล้ว ทั้งที่ในบางคาบเรียนก็ไม่มีครูเข้าสอนแต่กลับไม่มีการให้ครูผู้นั้นชี้แจงแต่อย่างใด นอกจากนี้ ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิศยังมีการปกป้องการกระทำของนายสมฤกษ์ด้วยการเรียกประชุมครูระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โดยชี้แจงต่อที่ประชุมว่าหลักเกณฑ์การประเมินคุณภาพการปฏิบัติงานของครูระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ของนายสมฤกษ์ว่าเป็นการปกป้องผลประโยชน์ของทางราชการและจะจัดทำเป็นนโยบายของโรงเรียนโดยให้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ดำเนินการนำร่อง ซึ่งเป็นข้ออ้างที่ไม่สมเหตุผล เนื่องจากหากเป็นนโยบายนำร่องจะต้องมีการแจ้งให้ทราบโดยทั่วกันอย่างเป็นทางการรวมทั้งผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิศได้ให้ร้ายแก่ผู้ฟ้องคดี

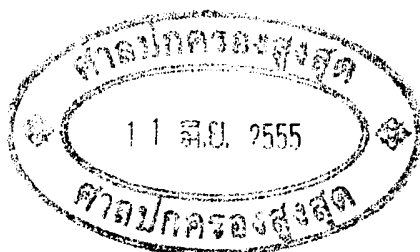
/ด้วยการ...

ด้วยการกล่าวอ้างว่าการที่ผู้ฟ้องคดีร้องทุกข์ต่อหน่วยงานภายนอกนั้น เป็นการทำให้โรงเรียนเสื่อมเสียชื่อเสียง ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการกระทำของผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิศเป็นการปกป้องผู้กระทำผิดซึ่งเป็นพวกพ้องของตนเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม ถือเป็นกรกระทำผิดต่อจรรยาบรรณของวิชาชีพผู้บริหารการศึกษาและกระทำผิดวินัยข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๒ ร้องทุกข์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้ดำเนินการตรวจสอบพฤติกรรมของผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิศว่าเป็นการกระทำที่เป็นความผิดวินัยหรือไม่ หากเป็นความผิดขอให้พิจารณาลงโทษทางวินัยข้าราชการครูดังกล่าวด้วย แต่จนถึงวันยื่นคำฟ้องคดีนี้ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการสอบสวนและพิจารณาโทษ กรณีรองผู้อำนวยการและผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิศกระทำผิดจรรยาบรรณวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษาและกระทำผิดวินัยข้าราชการของผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิศ (นายสุรพล การบุญ) และรองผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิศ (นายดำรง ชอบสุจริตสกุล) ตามที่ผู้ฟ้องคดีร้องทุกข์กล่าวหา

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งให้เรียกคณะอนุกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำเขตพื้นที่การศึกษามัชฌมศึกษา เขต ๑ (อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๑ เดิม) เข้ามาเป็นคู่กรณีฝ่ายผู้ถูกฟ้องคดีด้วยการร้องสอดโดยกำหนดให้ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัชฌมศึกษา เขต ๑ (ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๑ เดิม) เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัชฌมศึกษา เขต ๑ (อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๑ เดิม) เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีนี้โดยมีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการสอบสวนและพิจารณาลงโทษทางวินัยกับผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิศและรองผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิศนั้น เป็นอำนาจของผู้บังคับบัญชาที่จะใช้ดุลพินิจพิจารณาดำเนินการได้ตามที่เห็นสมควร ศาลปกครองไม่อาจก้าวล่วงดุลพินิจของฝ่ายปกครองดังกล่าวได้ จึงเป็นคำขอที่ศาลปกครองมีอำนาจกำหนด

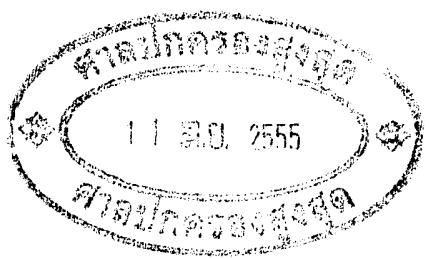

/คำบังคับ...

คำบังคับให้ได้ตามมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีตามนัยมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงมีคำสั่งให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาทั้งหมดที่ผิดระเบียบตามข้อ ๗ วรรคหนึ่ง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ และมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

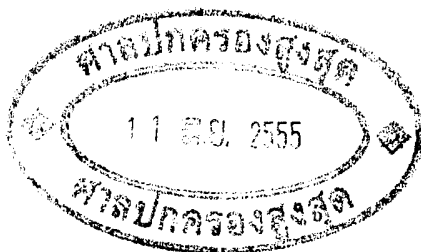
ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีนี้เนื่องจากได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการกระทำของครูหัวหน้าและครูรองหัวหน้าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้ยื่นหนังสือร้องทุกข์ไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิตรซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรงแล้ว แต่ก็ได้ดำเนินการสอบสวนใดๆ อีกทั้ง ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิตรยังปกป้องผู้กระทำผิดซึ่งเป็นพวกพ้องตน และยังข่มขู่ ตูถูกดูแคลนผู้ฟ้องคดี ให้ร้ายผู้ฟ้องคดีด้วยการให้ข้อมูลเท็จแก่นักเรียน ผู้ปกครอง และครูให้เข้าใจผิด ทำให้ผู้ฟ้องคดีเสื่อมเสียชื่อเสียงและถูกเกลียดชัง ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นหนังสือร้องทุกข์กรณีดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๒๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ เนื่องจากเห็นว่าเป็นกรณีที่ผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิตรกระทำผิดจรรยาบรรณวิชาชีพของผู้บริหารสถานศึกษาและเป็นความผิดวินัย แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้พิจารณาเรื่องร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จและแจ้งผลให้ผู้ฟ้องคดีทราบภายในกรอบระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าว เพื่อให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นคำขอที่ศาลมีอำนาจออกคำบังคับได้เมื่อศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นประการใดแล้ว ผู้บังคับบัญชาจะได้ดำเนินการไปตามนั้น จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งให้รับคำฟ้องไว้พิจารณาต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ในการฟ้องคดีต่อศาลปกครองนั้น นอกจากเรื่องที่น่ามาฟ้องจะต้องเป็นเรื่องที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครองแล้ว พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้มีการ

/กำหนด...

กำหนดเงื่อนไขในการฟ้องคดีต่อศาลปกครองไว้หลายประการ ซึ่งเงื่อนไขในการฟ้องคดี
 ประการแรกก็คือ ผู้ฟ้องคดีจะต้องเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒
 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ซึ่งมีการกำหนดองค์ประกอบของการเป็นผู้มีสิทธิ
 ฟ้องคดีต่อศาลปกครองไว้ ๓ ประการ คือ ประการที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีต้องเป็นผู้ซึ่งได้รับความ
 ความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายในเรื่องที่นำมาฟ้อง
 ประการที่สอง ความเดือดร้อนหรือเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีได้รับต้องเกิดจากการกระทำ
 หรือการงดเว้นการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ
 ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน และประการที่สาม
 การแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีได้รับนั้น ศาลปกครอง
 มีอำนาจออกคำสั่งบังคับให้ได้ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน
 ซึ่งหมายความว่า นอกจากความเดือดร้อนหรือเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้รับนั้นจะต้องเกิด
 จากการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีแล้ว
 คำขอที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลปกครองออกคำสั่งบังคับให้ นั้น จะต้องมีความสัมพันธ์และมีผล
 เป็นการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีได้รับโดยตรงและคำขอนั้น
 ต้องอยู่ในอำนาจของศาลปกครองที่จะออกคำสั่งบังคับให้ได้ตามมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติ
 เดียวกันอีกด้วย เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายเนื่องจาก
 การกระทำของผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิศที่มอบหมายให้
 นายสมฤกษ์และนางสาวพิทยา ประเมินคุณภาพการปฏิบัติงานของครูผู้สอน โดยให้คะแนน
 ผู้ฟ้องคดีต่ำกว่าความเป็นจริง และผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิศยังเรียกประชุมครู
 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ และชี้แจงในที่ประชุมว่าหลักเกณฑ์การประเมินคุณภาพ
 การปฏิบัติงานของครูระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ของนายสมฤกษ์นั้น เป็นการรักษา
 ประโยชน์ของทางราชการและจะทำเป็นนโยบายของโรงเรียนวัดราชบพิศ การกระทำ
 ดังกล่าวของผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิศจึงเป็นการปกป้องผู้กระทำผิด ซึ่งเป็นพวกพ้อง
 ของตน จึงเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นหนังสือลงวันที่ ๒๕
 ธันวาคม ๒๕๕๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อร้องทุกข์และขอให้ดำเนินการสอบสวนและ
 พิจารณาลงโทษทางวินัยกับผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิศ
 แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็มีได้แจ้งผลการดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีทราบภายในเวลาที่กฎหมาย

/กำหนด...

กำหนด ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครอง แต่การที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองเพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการสอบสวนและพิจารณาลงโทษทางวินัยกับผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชบพิตรนั้น นอกจากจะไม่เป็นการเยียวยาความเดือดร้อนหรือความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีได้รับแล้ว การพิจารณาดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้กระทำผิด เป็นมาตรการทางปกครองในการควบคุมและป้องปรามมิให้ข้าราชการประพฤติผิดแบบแผนและระเบียบของทางราชการถือเป็นเรื่องภายในและเป็นอำนาจของผู้บังคับบัญชาโดยเฉพาะที่จะพิจารณาลงโทษผู้กระทำผิดตามควรแก่กรณี อีกทั้งเป็นคำขอที่ไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองที่จะออกคำบังคับได้ตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายชาญชัย แสวงศักดิ์

คุณ นนทกร

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายนพดล เสงเจริญ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสุชาติ มงคลเลิศพล

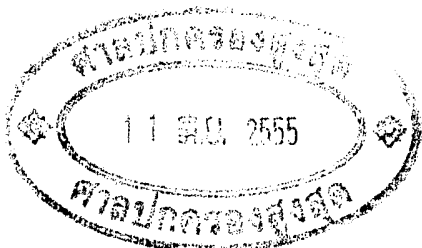
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายมัญญ ปุญญกริยากร

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมรรถชัย วิชาลาภรณ์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ด. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๖๕/๒๕๕๑
คดีหมายเลขแดงที่ ๑.๓๓๖/๒๕๕๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๖ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

{	ระหว่าง	นางบุษารัตน์ คำแก่นแก้ว	ผู้ฟ้องคดี
	เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เดิม) ที่ ๑ นายกรัฐมนตรี ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี	

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

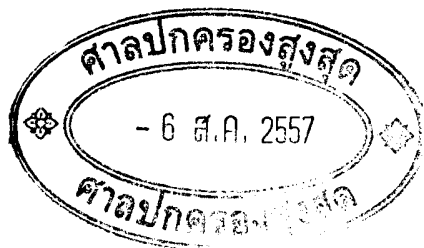
ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๖๘/๒๕๕๗ หมายเลขแดงที่ ๓๓๖/๒๕๕๐ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองนครราชสีมา)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและเพิ่มเติมคำฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการครู ที่โรงเรียนบ้านโคกลอย สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอปะคำ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ ตั้งแต่วันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๒๕ ต่อมาเมื่อวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๒๗ ผู้ฟ้องคดีได้ย้ายไปดำรงตำแหน่งอาจารย์ ๒ ที่โรงเรียนบ้านปลื้มพัฒนา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอปะคำ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ โดยเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๗ นายระพีพันธ์ บำเพ็ญพงษ์ ได้ย้ายมาสอนที่โรงเรียนบ้านปลื้มพัฒนา ผู้ฟ้องคดีกับนายระพีพันธ์จึงได้รู้จักกันในฐานะ

/เพื่อนร่วมงาน...

เพื่อนร่วมงาน ผู้ฟ้องคดีกับนายระพินทร์ได้เคยถูกลงโทษทางวินัยกรณีกระทำการอันทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว โดยถูกลงโทษตัดเงินเดือนคนละ ๑๐ % เป็นเวลา ๒ เดือน ทั้งนี้ ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒๒๗/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๓๘ ต่อมานางบุญชู บำเพ็ญพงษ์ ภรรยาของนายระพินทร์ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๔๑ ร้องเรียนต่อผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ว่า นายระพินทร์ได้ไปอยู่กับผู้อื่นจนสามมีภรรยากับผู้ฟ้องคดีอย่างเปิดเผยและไม่อุปการะเลี้ยงดูบุตร เป็นเหตุให้ครอบครัวได้รับความเดือดร้อน ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ได้มีคำสั่งสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ ที่ ๕๔/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๒ ลงโทษปลดนายระพินทร์ออกจากราชการ และคำสั่ง ที่ ๕๕/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๒ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑ ขั้น แล้วได้รายงานเรื่องดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นชอบตามที่ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์รายงาน แต่โดยที่อำนาจในการลงโทษในส่วนของผู้ฟ้องคดีเป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้แจ้งผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ให้ยกเลิกคำสั่ง ที่ ๕๕/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๒ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง ที่ ๐๗๔/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๓ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑ ขั้น แล้วส่งเรื่องให้ อ.ก.ค. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในฐานะ อ.ก.พ. กระทรวงศึกษาธิการ อ.ก.ค. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในฐานะ อ.ก.พ. กระทรวงศึกษาธิการแล้วมีมติเห็นชอบตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการเมื่อแจ้งคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการและคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนให้นายระพินทร์และผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๑๑๘๑/๔๐๐๕ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๔๓ รายงานผลการดำเนินการทางวินัยต่อเลขาธิการ ก.ค. และต่อมาเลขาธิการ ก.ค. ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๑๓๐๖/๗๘๖ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๕ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ก.ค. ได้พิจารณาแล้วมีมติรับทราบโทษปลดนายระพินทร์ออกจากราชการ ส่วนพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นกรณีกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ซึ่งสมควรที่ผู้ฟ้องคดีจะได้รับการพิจารณาโทษในระดับเดียวกัน คือ ถูกปลดออกจากราชการ ดังนั้น การที่คณะกรรมการสอบสวน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และ อ.ก.ค. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติในฐานะ อ.ก.พ. กระทรวงศึกษาธิการแล้วมีมติเห็นชอบให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑ ขั้น ยังไม่เหมาะสมกับกรณีความผิด จึงมีมติให้ผู้บังคับบัญชาเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี จากลงโทษลดขั้นเงินเดือนจำนวน ๑ ขั้น เป็นลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่ง

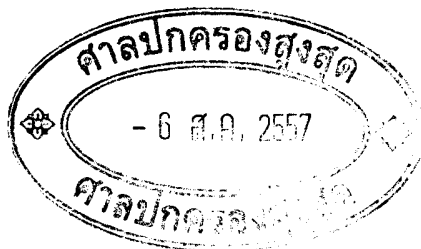

/สำนักงาน...

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่ ๗๔๑/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๕
 เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี จากลงโทษลดขั้นเงินเดือนจำนวน ๑ ขั้น เป็นลงโทษปลดออกจากราชการ
 ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อ ก.ค. ต่อมา ก.ค. โดยการพิจารณาของ อ.ก.ค.วิสามัญ
 เกี่ยวกับการอุทธรณ์และร้องทุกข์ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น
 จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จากนั้นได้ส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 พิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ตามมติ ก.ค. โดยสำนักงาน ก.ค. ได้แจ้งผลการพิจารณา
 อุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือ ที่ ศธ ๐๒๐๖.๔/๐๒๐๒ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๔๗
 ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๗๔๑/๒๕๔๕
 ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เรื่อง เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี จากลงโทษลดขั้นเงินเดือนจำนวน
 ๑ ขั้น เป็นลงโทษปลดออกจากราชการ

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะถูกตั้งกรรมการสอบสวน
 ความผิดทางวินัยกรณีมีความสัมพันธ์ทางชู้สาวกับชายอื่นที่ไม่ใช่สามีของตนอย่างเปิดเผยนั้น
 ผู้ฟ้องคดีกับนายระพีพันธ์ บำเพ็ญพงษ์ ได้เคยถูกลงโทษทางวินัยกรณีมีความสนิทสนม
 แสดงออกให้บุคคลอื่นทั่วไปเข้าใจว่ามีความสัมพันธ์กันเกินกว่าจะคบหากันเพียงเพื่อนจนเป็น
 ที่ครหานินทาของบุคคลอื่น พฤติการณ์จึงเป็นกระทำการอันทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของ
 ตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว โดยถูกลงโทษตัดเงินเดือนคนละ
 ๑๐ % เป็นเวลา ๒ เดือน ทั้งนี้ ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒๒๗/๒๕๓๘ ลงวันที่
 ๙ สิงหาคม ๒๕๓๘ ต่อมานางบุญชู บำเพ็ญพงษ์ ภรรยาของนายระพีพันธ์ ได้มีหนังสือลงวันที่
 ๒๓ มีนาคม ๒๕๔๑ ร้องเรียนต่อผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ว่านายระพีพันธ์
 ได้ไปอยู่กินร่วมกันฉันสามีภรรยากับผู้ฟ้องคดีอย่างเปิดเผย และไม่อุปการะเลี้ยงดูบุตร
 เป็นเหตุให้ครอบครัวได้รับความเดือดร้อน ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์จึงได้มี
 คำสั่งสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ ที่ ๓๓/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๔๑
 แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง เพื่อหาข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าว ผลการสอบสวนเห็นว่า
 นายระพีพันธ์กับผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมเป็นชู้สาวกันจริง โดยได้ไปอยู่กินร่วมกันฉันสามีภรรยา
 ที่บ้านพักของผู้ฟ้องคดีอย่างเปิดเผย และนายระพีพันธ์ไม่ได้ให้การอุปการะเลี้ยงดูคนในครอบครัว
 จึงเชื่อได้ว่านายระพีพันธ์กับผู้ฟ้องคดีได้กระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง
 สมควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์
 จึงได้มีคำสั่งสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ ที่ ๖๑/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๑

/แต่งตั้ง...

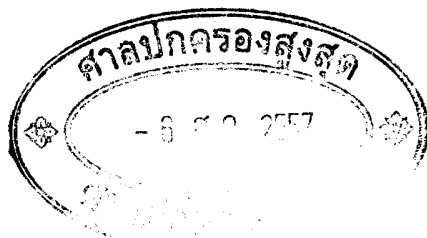
นายระพีภัทร์ออกจากราชการ และลงโทษลดชั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑ ชั้น ผู้อำนวยการ
 การประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์จึงได้มีคำสั่งสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ ที่ ๕๔/๒๕๔๒
 ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๒ ลงโทษปลดนายระพีภัทร์ บำเพ็ญพงษ์ ออกจากราชการ และ
 คำสั่ง ที่ ๕๕/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๒ ลงโทษลดชั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑ ชั้น
 แล้วได้รายงานเรื่องดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้ว
 เห็นชอบตามที่ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์รายงาน แต่โดยที่อำนาจใน
 การลงโทษในส่วนของผู้ฟ้องคดีเป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงแจ้งผู้อำนวยการการประถมศึกษา
 จังหวัดบุรีรัมย์ให้ยกเลิกคำสั่ง ที่ ๕๕/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๒ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ได้มีคำสั่ง ที่ ๐๗๔/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๓ ลงโทษลดชั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี
 จำนวน ๑ ชั้น แล้วได้ส่งเรื่องให้ อ.ก.ค. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
 ในฐานะ อ.ก.พ. กระทรวงศึกษาธิการ อ.ก.ค. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
 ในฐานะ อ.ก.พ.กระทรวงศึกษาธิการแล้วมีมติเห็นชอบตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๑๑๘๑/๔๐๐๕ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๔๓ รายงานผล
 การดำเนินการทางวินัยกรณีนายระพีภัทร์และผู้ฟ้องคดีต่อเลขาธิการ ก.ค. ต่อมาเลขาธิการ ก.ค. ได้มี
 หนังสือ ที่ ศธ ๑๓๐๖/๗๘๖ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๕ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า
 ก.ค. พิจารณาแล้วมีมติรับทราบโทษปลดนายระพีภัทร์ออกจากราชการ ส่วนกรณีผู้ฟ้องคดีเห็นว่า
 เป็นเหตุแห่งลักษณะคดีเดียวกันกับนายระพีภัทร์ ผู้ฟ้องคดีในฐานะหญิงหม้ายย่อมรู้ว่า
 นายระพีภัทร์มีคู่สมรสแล้ว และเคยถูกลงโทษทางวินัยกรณีดังกล่าวมาก่อนน่าจะปรับเปลี่ยน
 พฤติการณ์เล็กน้อยเกี่ยวข้องกันแต่กลับประพฤติเช่นเดิม พยานบุคคลซึ่งเป็นบุคคลภายนอกผู้ไม่มี
 ส่วนได้เสียต่างให้การสอดคล้องกันว่านายระพีภัทร์กับผู้ฟ้องคดีพักอยู่ร่วมกันที่บ้านของผู้ฟ้องคดี
 ฉันทามีภรรยา อีกทั้ง บุตรของนายระพีภัทร์ซึ่งโดยปกติจะให้การเป็นคุณแก่บิดา ก็ได้ให้การ
 ในทางที่เป็นคุณกับนายระพีภัทร์กลับให้การยืนยันว่าเห็นบิดาอยู่กับผู้ฟ้องคดี จึงเชื่อว่าบุคคล
 ทั้งสองมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกันจริง จนเป็นเหตุให้ครอบครัวของนายระพีภัทร์ได้รับความ
 เดือดร้อนแตกแยก พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นกรณีกระทำการอันได้ชื่อว่า
 เป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง สมควรที่ผู้ฟ้องคดีจะได้รับการพิจารณาโทษในระดับเดียวกัน คือ
 ถูกปลดออกจากราชการ ดังนั้น การที่คณะกรรมการสอบสวน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และ อ.ก.ค.
 สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติในฐานะ อ.ก.พ. กระทรวงศึกษาธิการแล้วมีมติ
 เห็นชอบให้ลงโทษลดชั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑ ชั้น นั้น ยังไม่เหมาะสมกับกรณีความผิด
 จึงมีมติให้ผู้บังคับบัญชาเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี จากลงโทษลดชั้นเงินเดือน ๑ ชั้น เป็นลงโทษ
 ปลดออกจากราชการ เมื่อ อ.ก.ค. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

ในฐานะ...

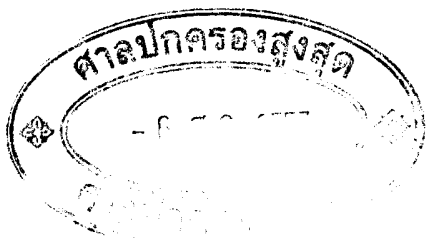
ในฐานะ อ.ก.พ. กระทรวงมีมติดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่ ๗๔๑/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลงโทษลดขั้นเงินเดือนจำนวน ๑ ขั้น เป็นลงโทษปลดออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อ ก.ค. ต่อมา ก.ค. โดยการพิจารณาของ อ.ก.ค.วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และร้องทุกข์ในคราวประชุมครั้งที่ ๓๙/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ พิจารณาแล้วเห็นว่า อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จากนั้นได้ส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ตามมติ ก.ค. สำหรับกรณีคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๗๔๑/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เรื่อง เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี ระบุว่าผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับชายอื่นที่ไม่ใช่สามีของตนอย่างเปิดเผยตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๓ ถึงปัจจุบันนั้น เป็นการระบุดีความผิด ที่ถูกควรเป็นตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่าข้อผิดพลาดดังกล่าวไม่เป็นสาระสำคัญ สำหรับกรณีผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า พยานฝ่ายผู้ร้องเรียนล้วนแต่เป็นคนใกล้ชิดกับผู้ร้องเรียน จึงให้การเพื่อเอาผิดกับผู้ฟ้องคดีและนายระพีพันธ์นั้น พยานบุคคลดังกล่าวไม่ว่าจะเป็นนางหนูพิศ ไชยแสง นายประพัฒน์ เกิดสุข และนายจำนงค์ คอนศรี ล้วนแต่เป็นเพื่อนบ้านใกล้ชิดกับผู้ฟ้องคดี ไม่ได้เป็นคนใกล้ชิดกับผู้ร้องเรียน อีกทั้ง ไม่มีเหตุที่จะฟังได้ว่าพยานมีสาเหตุโกรธเคืองหรือเกลียดชังผู้ฟ้องคดีกับนายระพีพันธ์ อันจะทำให้พยานให้การปรักปรำผู้ฟ้องคดีกับนายระพีพันธ์แต่อย่างใด สำหรับเด็กหญิงแพรวพรรณ บำเพ็ญพงษ์ กับนางสาวปาริฉัตร บำเพ็ญพงษ์ ซึ่งเป็นบุตรสาวของนายระพีพันธ์เอง ก็ไม่มีเหตุที่จะฟังได้ว่าให้การปรักปรำนายระพีพันธ์บิดาของตนโดยไม่มีมูลความจริง พิจารณาแล้วเห็นว่าพยานดังกล่าวให้การไปตามความเป็นจริง มีความน่าเชื่อถือมากกว่า ส่วนพยานฝ่ายผู้ฟ้องคดีได้ให้การในลักษณะเป็นการช่วยเหลือผู้ฟ้องคดีมากกว่าที่จะให้การไปตามความเป็นจริง

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า พยานบุคคลฝ่ายผู้ฟ้องคดี คือ นางฉวีวรรณ สุวรรณโณ นายสกล เหล่าบุรี นายตี คัทชรินทร์ นางสาวสุลักษณ์ สุขแก้ว ข้าราชการครูโรงเรียนบ้านปลื้มพัฒนา ได้ให้การโดยนางฉวีวรรณให้การว่า นายระพีพันธ์กับผู้ฟ้องคดีจะมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกันหรือไม่นั้นตนไม่ทราบ นายสกลให้การว่า ภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีกับนายระพีพันธ์ได้ถูกลงโทษตัดเงินเดือนคนละ ๑๐ % เป็นเวลา ๒ เดือนตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒๒๗/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๓๘ แล้ว ตนไม่เห็นว่าการฟ้องคดีกับนายระพีพันธ์จะปฏิบัติตนเช่นเดิมอีก โดยนายระพีพันธ์จะกลับไปพักที่บ้านบิดามารดาของนายระพีพันธ์ ซึ่งอยู่ในเขตเทศบาลตำบลปะคำเป็นประจำ เหตุที่ทราบเนื่องจาก

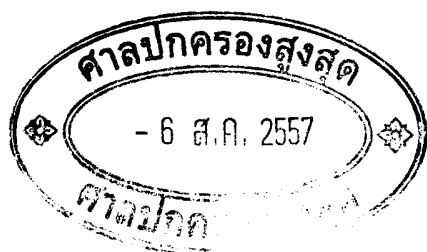
/ได้เคยไปรับ...

ได้เคยไปรับนายระพินทร์หลายครั้ง นายตีให้การว่า ตนไม่ทราบว่ามีผู้ฟ้องคดีกับนายระพินทร์ จะมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกันหรือไม่ นางสาวสุลักษณ์ให้การว่า ตนไม่ทราบว่ามีผู้ฟ้องคดีจะมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกันกับนายระพินทร์หรือไม่ แต่ตนเพิ่งทราบเรื่องดังกล่าวเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยทราบจากข่าวลือ ทั้งที่ตนมารับราชการตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๗ หากผู้ฟ้องคดีกับนายระพินทร์ มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกันมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ตามคำให้การของนางบุญชู บำเพ็ญพงษ์ แล้ว ย่อมเป็นไปได้ที่ตนจะไม่ทราบเรื่องดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าหากผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับนายระพินทร์จริงตามข้อกล่าวหาแล้ว คณะครูในโรงเรียนย่อมน่าจะทราบเรื่องดังกล่าว นางบุญนา บุญศรี ซึ่งมีบ้านอยู่ตรงกันข้ามกับบ้านของผู้ฟ้องคดีให้การว่า ตนเคยเห็นนายระพินทร์ ไปที่บ้านของผู้ฟ้องคดีจริง แต่นานๆ จะเห็นไปครั้งหนึ่ง โดยจะไปกับเพื่อนๆ ครูโรงเรียน เดียวกัน และไม่เคยพบว่านายระพินทร์ไปพักค้างคืนหรือพักอาศัยอยู่ที่บ้านของผู้ฟ้องคดี แต่อย่างไร เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีบุตรชาย คือ นายกฤตย ศรีวันทา พักอาศัยอยู่ด้วยตลอดเวลา ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำให้การของนางบุญนามีน้ำหนักน่าเชื่อถือ เพราะเป็นพยานคนกลาง เป็นบุคคลภายนอกที่ไม่มีส่วนได้เสีย ไม่ได้เป็นญาติพี่น้องของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และไม่ปรากฏว่ามีสาเหตุโกรธเคืองหรือเกลียดชังนางบุญชู บำเพ็ญพงษ์ แต่อย่างไร นายกฤตย ให้การว่า ตนเป็นบุตรของผู้ฟ้องคดีและได้พักอาศัยอยู่กับผู้ฟ้องคดีในบ้านหลังดังกล่าวด้วยกัน ตลอดมา ขอยืนยันว่า ผู้ฟ้องคดีกับนายระพินทร์ไม่ได้มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกันแต่อย่างไร แต่ยอมรับว่านายระพินทร์เคยไปที่บ้านเป็นครั้งคราว โดยส่วนใหญ่จะมาพูดคุยเกี่ยวกับธุรกิจ การเลี้ยงไก่ และนายระพินทร์ได้เลิกเลี้ยงไก่เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ภายหลังจากที่ได้เลิกเลี้ยงไก่แล้ว ตนไม่เคยเห็นนายระพินทร์มาที่บ้านอีกเลย ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าพยานปากนี้เป็นบุตรชายของตน และอยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยของคนกล้าคิด กล้าแสดงออก มีความใจร้อนตามปกติของวัยรุ่นทั่วไป ย่อมจะรับไม่ได้หากพบว่าผู้ฟ้องคดีนำชายอื่นมาพักอาศัยหลับนอนที่บ้าน โดยคำให้การของ นายกฤตยสอดคล้องกับคำให้การของนายสุพัฒน์ เทียงนิล พยานฝ่ายนางบุญชู ที่ได้ให้การว่า ภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีกับนายระพินทร์ได้ถูกลงโทษตัดเงินเดือนคนละ ๑๐ % เป็นเวลา ๒ เดือน ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒๒๗/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๓๘ แล้ว ตนไม่เห็นนายระพินทร์ไปเกี่ยวข้องกับบ้านของผู้ฟ้องคดีอีกแต่อย่างไร ในทางกลับกันนายสุพัฒน์ ยังได้ให้การเพิ่มเติมว่า หลังจากนั้นทั้งผู้ฟ้องคดีและนายระพินทร์ต่างก็ปฏิบัติหน้าที่ราชการ ด้วยความขยันขันแข็งเป็นอย่างดี หาได้ประพฤติชั่วร้ายมาจนทำให้ครอบครัวของนางบุญชูเดือดร้อนตามคำให้การของนางบุญชูและพยานของนางบุญชูไม่ เพราะข้อเท็จจริงในส่วนนี้ ที่มีความแตกต่างกัน มีผลต่อโทษที่ผู้ฟ้องคดีจะได้รับ หากผู้ฟ้องคดียังคงประพฤติชั่วร้ายมา

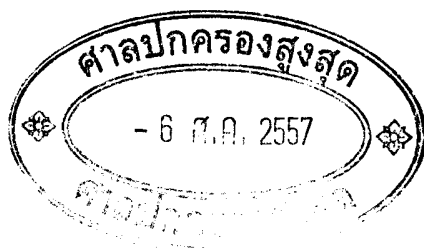
โดยไม่ขีดหลาย...

โดยไม่เช็ดหลายย่อมจะทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับโทษหนัก แต่หากข้อเท็จจริงฟังได้ว่าภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีกับนายระพินทร์ได้ตกลงโทษตัดเงินเดือนแล้วมีพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น ผู้ฟ้องคดีย่อมจะได้รับความคุ้มครองและได้รับความเป็นธรรมตามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ซึ่งคำให้การของนายสุพัฒน์ ดังกล่าวก็สอดคล้องกับคำให้การของนางบุญนา บุญศรี และนางสาวจิราภรณ์ ฉันทกุล ซึ่งมีบ้านอยู่ตรงกันข้ามกับบ้านบิดามารดาของนายระพินทร์ให้การว่า นายระพินทร์กับนางบุญชูมีปัญหาครอบครัวและได้แยกกันอยู่ โดยนายระพินทร์จะมาพักอาศัยอยู่ที่บ้านบิดามารดาของนายระพินทร์เป็นประจำ นายประเสริฐ สว่างเนตร ซึ่งมีบ้านอยู่ติดกับบ้านของผู้ฟ้องคดีและบ้านไม่มีรั้วกันกันให้การว่า ผู้ฟ้องคดีได้พักอาศัยอยู่ที่บ้านเพียงสองคนกับบุตรชาย โดยบุตรชายกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ตนไม่เคยเห็นนายระพินทร์ไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านหลังดังกล่าว แต่เคยเห็นนายระพินทร์ไปร่วมรับประทานอาหารกับคณะครูเป็นบางวันเท่านั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าข้อเท็จจริงในเรื่องนี้มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ สมเหตุสมผล และสอดคล้องกับพยานทุกปาก ดังนั้น ข้อกล่าวหาของนางบุญชูและพยานฝ่ายนางบุญชูที่ว่า ผู้ฟ้องคดีได้พักอาศัยอยู่กับนายระพินทร์ โดยนางบุญชูได้นำบุตรสาว คือ เด็กหญิงแพรวพรรณ บำเพ็ญพงษ์ และนางสาวปาริฉัตร บำเพ็ญพงษ์ มาให้การว่า เคยไปพบนายระพินทร์อยู่ตามลำพังกับผู้ฟ้องคดีนั้น คำให้การดังกล่าว จะนำมารับฟังเป็นยุติไม่ได้ เพราะนายระพินทร์กับนางบุญชูมีปัญหาทะเลาะกัน และเมื่อนายระพินทร์ได้แยกทางกันกับนางบุญชูแล้ว การดูแลเลี้ยงดูบุตรสาวย่อมบกพร่อง ไม่สมบูรณ์ตามปกติ จึงเป็นธรรมดาที่จะสร้างความโกรธ ความโมโห และความไม่พอใจให้กับบุตรสาวทั้งสองคน ที่พักอาศัยอยู่กับนางบุญชู และมีนางบุญชูเป็นผู้เลี้ยงดูอุปการะตลอดมา ดังนั้น การที่ ก.ค. ได้วินิจฉัยถึงข้อเท็จจริงในประเด็นนี้ว่า โดยปกติแล้วบุตรสาวน่าจะให้การเป็นคุณกับบิดา ไม่น่าจะให้การเป็นโทษกับบิดานั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่เห็นด้วยกับเหตุผลดังกล่าว นอกจากนี้ คำให้การของบุตรสาวทั้งสองคนดังกล่าว ยังมีพิรุธน่าสงสัยและขัดต่อความเป็นจริงหลายประการ ดังจะเห็นได้จากการที่บุตรสาวทั้งสองคนได้ให้การยืนยันว่า ตนไม่เคยได้รับเงินจากนายระพินทร์ ซึ่งขัดแย้งกับคำให้การของนายทรงพล พลศรี ที่รับราชการครูอยู่โรงเรียนเดียวกัน ให้การว่า เงินเดือนของนายระพินทร์ติดลบตลอดเวลา เพราะในระหว่างที่อยู่กินร่วมกันกับนางบุญชูนั้น นายระพินทร์ได้กู้เงินจากสหกรณ์และจากธนาคารออมสิน และตนเคยเห็นนางบุญชูไปรื้อรับเงินกู้สามัญสหกรณ์ที่บ้านของนายชนินทร์ โจมพรม ซึ่งเป็นกรรมการสหกรณ์ออมทรัพย์ครูบุรีรัมย์ บางครั้งที่บุตรสาวของนายระพินทร์ได้โทรศัพท์มาขอเงิน นายระพินทร์จะนำเงินไปให้ทุกครั้ง หากไม่มีเงินนายระพินทร์จะขอยืมเงิน

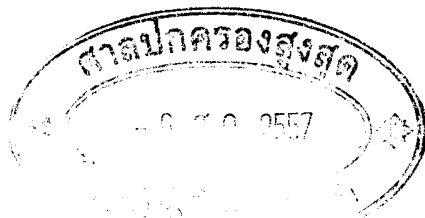
/จากเพื่อนครู...

จากเพื่อนครูด้วยกัน เหตุที่ทราบเนื่องจากตนเองร่วมเดินทางไปกับนายระพินทร์เพื่อนำเงินไปให้บุตรสาวของนายระพินทร์ โดยคำให้การของพยานปากนี้สอดคล้องกับคำให้การนายชนินทร์ โจมพรม ที่ได้ให้การว่าเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๓๙ นายระพินทร์ได้เคยยืมเงินจากตนแล้วให้บุตรสาวเป็นคนมารับ แต่ตนจำไม่ได้ว่ากี่ครั้ง และจำจำนวนเงินไม่ได้ เห็นว่านายทรงพลและนายชนินทร์ ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกไม่มีส่วนได้เสียในคดีและไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับฝ่ายใด อีกทั้ง ยังเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ จึงน่าจะเชื่อได้ว่าได้ให้การตามความเป็นจริง ไม่ได้มีการปั้นแต่งเรื่องขึ้นแต่อย่างใด ซึ่งต่างจากคำให้การของบุตรสาวทั้งสองคนของนางบุญชูที่น่าจะเชื่อได้ว่ามีการปรุงแต่งและได้รับการเสี้ยมสอนจากนางบุญชู ประกอบกับเกิดจากความโกรธ ความไม่พอใจที่นายระพินทร์ผู้เป็นบิดาอาจจะดูแลไม่ได้อย่างสมบูรณ์เพียงพอ จึงอาจทำให้บุตรสาวทั้งสองคนให้การเพื่อปรักปรำนายระพินทร์ได้ ดังนั้น คำให้การของพยานฝ่ายผู้ฟ้องคดีจึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือมากกว่าคำให้การของพยานฝ่ายนางบุญชู เพราะบุตรสาวทั้งสองคนดังกล่าวยังไม่มีความผิดเพียงพอ จึงอาจจะให้การด้วยความรู้สึกมากกว่าที่จะให้การตามข้อเท็จจริง นายวิเชียร อินทรโสภา ซึ่งรับราชการครูอยู่ที่เดียวกัน ให้การว่าภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีกับนายระพินทร์ได้ถูกลงโทษตัดเงินเดือนเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ แล้วก็ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีกับนายระพินทร์มีพฤติกรรมส่อไปในทางชู้สาวอีก ซึ่งคำให้การนี้สอดคล้องกับคำให้การของนายประยูร พิมพ์พงษ์ ซึ่งเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนที่ได้ให้การว่าภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีกับนายระพินทร์ได้ถูกลงโทษตัดเงินเดือนดังกล่าวแล้ว ทั้งผู้ฟ้องคดีและนายระพินทร์ก็ไม่มีพฤติกรรมที่จะแสดงว่าได้มีความสัมพันธ์ต่อกันอีก โดยนายระพินทร์ได้ไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านมารดาของตนอยู่ที่อำเภอปะคำ และสอดคล้องกับคำให้การของนายกฤตยศร์วันทาที่ได้ให้การว่า หลังจากปี พ.ศ. ๒๕๓๘ แล้วก็ไม่เคยเห็นนายระพินทร์ไปที่บ้านอีกเลย ซึ่งภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีกับนายระพินทร์ได้ถูกลงโทษตัดเงินเดือนดังกล่าวแล้ว ผู้ฟ้องคดีกับนายระพินทร์ก็คบกันในฐานะเพื่อนร่วมงานเท่านั้น ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๗๔๑/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลงโทษลดขั้นเงินเดือนจำนวน ๑ ขั้น เป็นลงโทษปลดออกจากราชการ โดยเห็นว่าภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้ถูกลงโทษทางวินัยมาแล้วครั้งหนึ่ง ผู้ฟ้องคดีกับนายระพินทร์น่าจะมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมโดยเลิakyง่กี่ยวต่อกัน แต่กลับมีพฤติกรรมเป็นชู้สาวกันอยู่เช่นเดิมนั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เลือกรับฟังเฉพาะพยานของนางบุญชูเท่านั้น โดยไม่ได้รับฟังพยานของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด อีกทั้ง ได้นำคำให้การบางส่วนของพยานฝ่ายผู้ฟ้องคดีบางคนในประเด็นปลีกย่อยที่ว่า

/เคยเห็น...

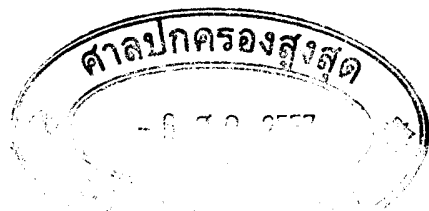
เคยเห็นนายระพีพันธ์พักอาศัยอยู่ที่บ้านบิดามารดาของผู้ฟ้องคดี แล้วให้ความเห็นว่าเป็นคำให้การที่แตกต่างกัน ไม่น่าเชื่อถือ ซึ่งบ้านบิดามารดาของผู้ฟ้องคดีอยู่ตรงข้ามกันคนละฝั่งถนน จึงเป็นไปได้ที่นายระพีพันธ์จะแวะไปที่บ้านบิดามารดาของผู้ฟ้องคดีเป็นบางครั้ง ซึ่งพยานคนดังกล่าวอาจพบเห็นนายระพีพันธ์ในช่วงที่นายระพีพันธ์แวะไปเยี่ยมเยียนบิดามารดาของผู้ฟ้องคดี ตามปกติ แต่พยานปากนี้ก็ให้การว่านายระพีพันธ์ไม่ได้พักอาศัยอยู่ที่บ้านของผู้ฟ้องคดี และภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีกับนายระพีพันธ์ได้ถูกลงโทษตัดเงินเดือนเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ก็ไม่เคยเห็นนายระพีพันธ์ไปยุ่งเกี่ยวกับผู้ฟ้องคดีอีก และนายระพีพันธ์ได้กลับไปอยู่ที่บ้านบิดามารดาของนายระพีพันธ์ที่อำเภอปะคำเป็นประจำ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกับนายระพีพันธ์น่าจะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมโดยเลิกยุ่งเกี่ยวกับกัน แต่กลับประพฤติตนเช่นเดิมนั้น เป็นการรับฟังพยานหลักฐานที่คลาดเคลื่อน เพราะมีพยานยืนยันว่า ผู้ฟ้องคดีกับนายระพีพันธ์มีลักษณะเป็นเพื่อนร่วมงานธรรมดา ซึ่งพยานบุคคลดังกล่าวล้วนแล้วแต่เป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ อีกทั้ง ไม่มีสาเหตุโกรธเคืองหรือเกลียดชังนางบุญชูแต่อย่างใด และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีความเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นเหตุให้ครอบครัวของนายระพีพันธ์ได้รับความเดือดร้อนแสนสาหัส จึงได้มีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีสถานหนักด้วยการปลดออกจากราชการนั้น ตามความเป็นจริงแล้วนายระพีพันธ์มิได้ทอดทิ้งครอบครัวแต่อย่างใด แต่สาเหตุที่นายระพีพันธ์ไม่สามารถช่วยเหลือครอบครัวได้ตามปกติ นั้น เป็นเพราะนางบุญชูไม่ยอมให้นายระพีพันธ์เข้าพักอาศัยที่บ้านเช่นเดิม ปรากฏจากคำให้การของนายประยูร พิมพ์พงษ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านปลื้มพัฒนาว่า สาเหตุที่นางบุญชูมีหนังสือร้องเรียนต่อผู้บังคับบัญชาเพราะต้องการเงินจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาทจากนายระพีพันธ์แล้วจะจดทะเบียนหย่าให้ แต่นายระพีพันธ์ไม่สามารถหาเงินจำนวนดังกล่าวให้นางบุญชูได้ นางบุญชูจึงได้ร้องเรียนอีก ทั้งที่ นายระพีพันธ์ได้พยายามขอเข้ามาอยู่ร่วมบ้านเดียวกันกับนางบุญชู เพื่อทำหน้าที่หัวหน้าครอบครัวให้สมบูรณ์ แต่นางบุญชูไม่ยินยอม ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๐ นางบุญชูได้มีหนังสือร้องเรียนต่อผู้บังคับบัญชาอีก ซึ่งหากนางบุญชื่อยินยอมให้นายระพีพันธ์เข้าไปอยู่ร่วมบ้านด้วย เหตุการณ์ต่างๆ น่าจะจบลงได้ด้วยดี และในเดือนเมษายน ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นกำหนดเวลาที่นายระพีพันธ์ได้ตกลงกันไว้กับนางบุญชูว่าจะนำเงินจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาทมาให้ แต่ไม่สามารถหาเงินได้ นางบุญชูจึงร้องเรียนต่อผู้บังคับบัญชาอีก เห็นได้ว่า เหตุการณ์ความรุนแรง ความแตกแยกร้ายฉานในครอบครัว ไม่ได้เกิดจากนายระพีพันธ์เพียงฝ่ายเดียว หากแต่เกิดจากตัวนางบุญชูเองที่เป็นตัวการสำคัญในการทำให้ความแตกแยกร้ายฉานมีมากยิ่งขึ้น ไม่ได้เกิดจากการกระทำของผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้

/ความเห็น...

ความเห็นแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีพฤติกรรมที่เลวร้ายอย่างที่นางบุญชูและพยานได้ให้การแต่อย่างใด ซึ่งการที่ผู้ฟ้องคดีได้รับโทษลดชั้นเงินเดือนจำนวน ๑ ชั้นนั้น ก็ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหายต่อชีวิต การงานและชื่อเสียงแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดียอมรับคำสั่งลงโทษลดชั้นเงินเดือนดังกล่าว เนื่องจากผู้ฟ้องคดียังคงได้รับราชการอยู่ ต่อมาเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๗๔๑/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี จากลงโทษลดชั้นเงินเดือนจำนวน ๑ ชั้น เป็นลงโทษปลดออกจากราชการ คำสั่งดังกล่าวมีผลให้ชีวิต อนาคต และความหวังของผู้ฟ้องคดีและครอบครัวหมดสิ้นไป ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนอย่างแสนสาหัส ทั้งที่เหตุแห่งความแตกแยกของครอบครัวนางบุญชูนั้น เกิดจากตัวของนางบุญชูเอง ไม่ใช่เกิดจากตัวของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การเพิ่มเติมว่า ตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า พยานบุคคลฝ่ายผู้ฟ้องคดีได้ให้การยืนยันว่า ไม่ทราบเรื่องและผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ามีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับนายระพีพันธ์ บำเพ็ญพงษ์ และพยานบางปากได้ให้การยืนยันว่าภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้ถูกลงโทษตัดเงินเดือนแล้ว ผู้ฟ้องคดีกับนายระพีพันธ์ก็ไม่ได้มีพฤติกรรมดังกล่าวต่อกันอีกเลยนั้น พยานบุคคลที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง โดยเฉพาะพยานบุคคลที่เป็นเพื่อนครูโรงเรียนเดียวกันกับผู้ฟ้องคดี คือ นางฉวีวรรณ สุวรรณโณ นายดี คัทชรินทร์ นางสาวสุลักษณ์ สุขแก้ว นายทรงพล พลศรี และนายประเสริฐ แก้วมีศรี ได้ให้การว่าพวกตนไม่ทราบเรื่องและผู้ฟ้องคดีกับนายระพีพันธ์ถูกกล่าวหาว่ามีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกันแต่อย่างใดนั้น เห็นว่า เป็นคำให้การมีลักษณะบ่าเบียง ทั้งนี้ เพื่อเป็นการช่วยเหลือผู้ฟ้องคดีไม่ให้อับอายรับโทษทางวินัย โดยไม่คำนึงถึงเหตุผลและความถูกต้อง อีกทั้งคำให้การดังกล่าวเป็นคำให้การที่ขัดกับข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ฟ้องคดีกับนายระพีพันธ์ได้เคยมีพฤติกรรมในทำนองชู้สาวกันมาก่อน จนกระทั่งถูกลงโทษทางวินัยด้วยการถูกตัดเงินเดือนคนละ ๑๐ % เป็นเวลา ๒ เดือน ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒๒๗/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๓๘ ซึ่งพฤติการณ์ดังกล่าวของบุคคลทั้งสอง ย่อมเป็นไปได้ที่กลุ่มเพื่อนครูจะไม่เคยรับรู้มาก่อน ทั้งที่เป็นข้อเท็จจริงที่ควรมีข้อสังเกตหรือมีความเห็นแย้งบ้างตามสมควร คำให้การของพยานบุคคลดังกล่าวจึงไม่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือแต่อย่างใด ในส่วนของพยานบุคคลฝ่ายผู้กล่าวหา นั้น นอกจากนางบุญชู บำเพ็ญพงษ์ ซึ่งเป็นภรรยาของนายระพีพันธ์แล้ว ยังมีนางสาวปาริฉัตร บำเพ็ญพงษ์ และเด็กหญิงแพรวพรรณ บำเพ็ญพงษ์ ที่ได้ให้การยืนยันในเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีกับนายระพีพันธ์มีพฤติกรรมอยู่กินร่วมกัน

/ฉันสามีภรรยา...

ฉันสามีภรรยา นอกจากนี้ ยังมีนางหนูพิศ ไชยแสง นายประพัฒน์ เกิดสุข และนายจำนงค์ คอนศรี ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านของผู้ฟ้องคดีได้ให้การยืนยันว่า ผู้ฟ้องคดีกับนายระพินทร์ได้อยู่ร่วมกัน ในลักษณะมีความสัมพันธ์กันทางชู้สาว นายสุพัฒน์ เทียงนิล ซึ่งเป็นเพื่อนครูของผู้ฟ้องคดีให้การว่า เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ถึงประมาณต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ตนได้เห็นนายระพินทร์ไปอยู่ที่บ้านของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่านายระพินทร์ ซึ่งเป็นผู้ร่วมกระทำความผิดกับผู้ฟ้องคดี ได้ยอมรับข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ โดยไม่ได้อุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งที่ถูกปลดออกจากราชการ และไม่ได้ฟ้องคดีต่อศาลแต่อย่างใด จึงเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้มีความสัมพันธ์กันชู้สาวกับนายระพินทร์ ทั้งที่ทราบว่านายระพินทร์มีคู่สมรสอยู่แล้ว และยังคงมีความสัมพันธ์ดังกล่าวกับนายระพินทร์เรื่อยมา โดยไม่มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเลิกละเกี่ยวต่อกัน ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีได้รับโทษ ถูกปลดออกจากราชการจึงชอบแล้ว

ผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงเพิ่มเติมสรุปความได้ว่า ผู้ฟ้องคดีทราบจากพยานของ ผู้กล่าวหาคือนางหนูพิศ ไชยแสง นายประพัฒน์ เกิดสุข และนายจำนงค์ คอนศรี ว่า บุคคลทั้งสาม ลงชื่อในคำให้การโดยไม่ทราบว่ามิชอบความว่าอย่างไรและเกี่ยวกับเรื่องใด ผู้ฟ้องคดีได้อ่าน คำให้การดังกล่าวให้บุคคลทั้งสามฟัง ทุกคนต่างยืนยันว่าตนเองไม่ได้ให้การเช่นนั้น และได้พากัน ไปแจ้งเรื่องดังกล่าวกับผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๗ และมีการทำบันทึกชี้แจงข้อเท็จจริงดังกล่าว ที่เกิดขึ้นที่บ้านผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งนางหนูพิศและนายประพัฒน์ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือยืนยัน ข้อเท็จจริงดังกล่าวต่อศาลปกครองชั้นต้นในวันนั่งพิจารณาคดีครั้งแรก

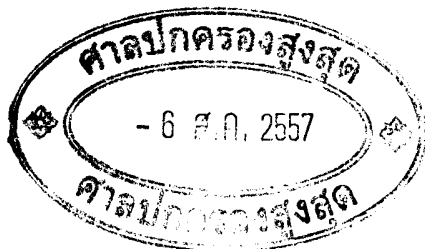
ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๗๔๑/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เรื่อง เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี จากลดขั้นเงินเดือน จำนวน ๑ ขั้น เป็นลงโทษปลดออกจากราชการ ได้ดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการตามที่ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. ๒๕๒๓ ประกอบกับพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความใน พระราชบัญญัติดังกล่าวกำหนดไว้แล้ว คดีจึงมีข้อพิจารณาต่อไปว่าการออกคำสั่งดังกล่าว เป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า จากคำให้การของพยานที่ให้การต่อ คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ฟังได้ว่านายระพินทร์กับนางบุญชู ซึ่งเป็นสามีภรรยา โดยชอบด้วยกฎหมาย มีปัญหาในเรื่องไม่ได้อยู่ร่วมเป็นครอบครัวเดียวกันหลายปี ส่วนหนึ่ง อาจสืบเนื่องมาจากกรณีนายระพินทร์ไปมีความสัมพันธ์กับผู้ฟ้องคดีจนถึงโดนลงโทษทางวินัย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ แต่นายระพินทร์กับนางบุญชูก็ยังไม่ได้หย่าขาดจากการเป็นสามีภรรยา กัน จึงถือว่า

/นายระพินทร์...

นายระพินทร์กับนางบุญชูเป็นสามีภรรยาด้วยกันโดยชอบด้วยกฎหมายแม้จะแยกกันอยู่ก็ตาม ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ความแตกแยกในครอบครัวไม่ได้เกิดจากนายระพินทร์เพียงฝ่ายเดียว หากแต่เกิดจากตัวนางบุญชูเองที่เป็นตัวการสำคัญในการทำให้เกิดแตกแยกร้างฉานมากยิ่งขึ้น ผู้ฟ้องคดีได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวเพียงเล็กน้อยเท่านั้น อันเป็นการยอมรับว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนเข้าไปเกี่ยวข้องกับครอบครัวของนายระพินทร์และนางบุญชู สำหรับพยานบุคคลที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง เห็นว่า พยานที่เป็นเพื่อนข้าราชการครูบางคนให้การว่าไม่ทราบเรื่องราวระหว่างผู้ฟ้องคดีกับนายระพินทร์ทั้งที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในโรงเรียนเดียวกัน บางคนให้การว่าไม่เคยเห็นนายระพินทร์ไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านของผู้ฟ้องคดี บางคนให้การว่าหลังจากถูกลงโทษทางวินัยเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ แล้ว ผู้ฟ้องคดีกับนายระพินทร์ไม่ได้มีความสัมพันธ์กันอีก บางคนให้การว่าเห็นนายระพินทร์กับคณะครูไปรับประทานอาหารที่บ้านของผู้ฟ้องคดี ส่วนบุตรชายของผู้ฟ้องคดีให้การว่าเห็นนายระพินทร์มาที่บ้านของผู้ฟ้องคดีเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๓๘ หลังจากนั้นก็ไม่เห็นมาที่บ้านอีก และนายประเสริฐ บุญศรี (ที่ถูกต้องคือนายประเสริฐ สว่างเนตร และนางบุญนา บุญศรี) พยานซึ่งเป็นเพื่อนบ้านของผู้ฟ้องคดีให้การว่าไม่เคยเห็นนายระพินทร์มาพักอาศัยอยู่ที่บ้านของผู้ฟ้องคดี เมื่อขังน้ำหนักรของพยานฝ่ายของนางบุญชู บำเพ็ญพงษ์ ภรรยาของนายระพินทร์กับพยานของผู้ฟ้องคดีแล้ว พยานของฝ่ายนางบุญชูมีน้ำหนักน่ารับฟังมากกว่าเพราะพยานหลายคนที่มีบ้านอยู่ใกล้กับบ้านของผู้ฟ้องคดียืนยันว่าเห็นนายระพินทร์มาพักอยู่ที่บ้านของผู้ฟ้องคดี การที่ผู้ฟ้องคดีกับนายระพินทร์ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงครั้งนี้ นายระพินทร์มีภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายอยู่ ซึ่งผู้ฟ้องคดีรับว่าได้เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วย จนปรากฏข้อเท็จจริงว่าครอบครัวของนายระพินทร์และนางบุญชูต้องแตกแยกกัน และนายระพินทร์ได้ถูกลงโทษทางวินัยให้ปลดออกจากราชการ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๗๔๑/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ตามมติ ก.ค. ให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือนจำนวน ๑ ขั้น เป็นให้ปลดออกจากราชการจึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบแล้ว และเมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีโดยมีความเห็นด้วยกับมติของคณะกรรมการข้าราชการครู (ก.ค.) ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน พิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีมีพยานบุคคลให้การสนับสนุนข้อเท็จจริงที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ซึ่งเป็นพยานคนกลางและเป็นข้าราชการครูชั้นผู้ใหญ่ อีกทั้ง ไม่ปรากฏว่าเคยมี

/สาเหตุโกรธเคือง...

สาเหตุโกรธเคืองกับฝ่ายใดมาก่อน คำให้การของพยานในส่วนนี้จึงมีน้ำหนักที่น่าเชื่อถือ ยิ่งกว่าคำให้การของพยานผู้กล่าวหา แม้นางสาวปาริฉัตรกับเด็กหญิงแพรวพรรณ บำเพ็ญพงษ์ จะเป็นบุตรสาวของนายระพีพันธ์ บำเพ็ญพงษ์ ก็ตาม แต่มิได้หมายความว่าบุตรสาวทั้งสองคน จะไม่ได้ให้การอันเป็นโทษกับตัวนายระพีพันธ์เอง ทั้งนี้ เพราะสภาพจิตใจของบุตร เมื่อถูก ปลุกฝังจากนางบุญชู บำเพ็ญพงษ์ ซึ่งเป็นมารดาบ่อยครั้งและเป็นเวลายาวนาน ย่อมจะมีความ เอนเอียงเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เยี่ยงปลุกชนธรรมดาทั่วไป คำให้การของบุตรสาวทั้งสองคน จึงมีน้ำหนักน้อย นอกจากนี้ นายประยูร พิมพ์พงษ์ ซึ่งเป็นผู้อำนวยการโรงเรียน บ้านปลื้มพัฒนา ได้ให้การอย่างชัดเจนว่า หลังจากผู้ฟ้องคดีและนายระพีพันธ์ถูกลงโทษ ทางวินัย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ แล้วพฤติกรรมของบุคคลดังกล่าวไม่มีความสัมพันธ์กันอีก แต่อย่างไร โดยนายระพีพันธ์จะพักอยู่ที่บ้านของบิดามารดาที่อำเภอปะคำ สาเหตุที่นางบุญชู บำเพ็ญพงษ์ มีหนังสือร้องเรียนไปยังผู้บังคับบัญชา เนื่องจากนางบุญชูอยากได้เงินจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท จากนายระพีพันธ์ เพื่อที่จะได้จดทะเบียนหย่าขาดจากกัน แต่นายระพีพันธ์ ไม่สามารถจะหาเงินมาจ่ายให้ได้ ซึ่งพยานปากนี้เป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ย่อมมีความระมัดระวัง ในการให้ถ้อยคำของตนเพราะหากให้การเท็จหรือไม่ตรงกับข้อเท็จจริงอาจถูกลงโทษทางวินัย หรืออาจถูกดำเนินคดีอาญาได้ คำให้การยืนยันข้อเท็จจริงของพยานในส่วนนี้จึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ และนำมารับฟังได้ การที่ศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีรับว่าได้เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้อง ในเรื่องนี้ด้วยจนปรากฏข้อเท็จจริงว่าครอบครัวของนายระพีพันธ์และนางบุญชูต้องแตกแยกกัน นั้น ข้อรับของผู้ฟ้องคดีมิได้หมายความว่าผู้ฟ้องคดีได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับนายระพีพันธ์ฉันคู่สามี แต่อย่างไร หากแต่ผู้ฟ้องคดีมีความสนิทสนมมากกว่าคำว่าเพื่อนเท่านั้น และเมื่อผู้ฟ้องคดีและ นายระพีพันธ์ถูกลงโทษทางวินัยเพราะเหตุว่ามีความสนิทสนมเกินกว่าเพื่อน เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ แล้ว ทั้งผู้ฟ้องคดีและนายระพีพันธ์ต่างก็ได้เลิกพฤติกรรมดังกล่าว ข้อเท็จจริงในส่วนนี้ยังปรากฏ จากคำให้การของนายสุทัศน์ เทียงนิล พยานผู้กล่าวหาที่ยืนยันอย่างชัดเจนว่า หลังจากที่ นายระพีพันธ์กับผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษทางวินัยเพราะเหตุมีความสนิทสนมกันเกินกว่าเพื่อน เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ แล้ว ก็ไม่พบเห็นนายระพีพันธ์ไปที่บ้านของผู้ฟ้องคดีอีกเลย นอกจากนี้ พยานผู้กล่าวหาซึ่งได้แก่ นางหนูพิศ ไชยแสง ซึ่งเดิมได้ให้ถ้อยคำว่าเคยเห็นนายระพีพันธ์ไปพัก อาศัยอยู่กับผู้ฟ้องคดีที่บ้านของผู้ฟ้องคดีจนเป็นเหตุให้คณะกรรมการสอบสวนเสนอความเห็น ว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งต่อมาผู้ฟ้องคดีได้สอบถามข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จากนางหนูพิศ ไชยแสง นายประพัฒน์ เกิดสุข และนายจำนงค์ คอนศรี ได้ความจาก

/ทั้งสามคนว่า...

ทั้งสามคนว่า บุคคลทั้งสามลงชื่อในคำให้การโดยไม่ทราบว่าจะความในเอกสารดังกล่าว มีข้อความว่าอย่างไรและเกี่ยวกับเรื่องใด ผู้ฟ้องคดีได้นำสำเนาบันทึกคำให้การอ่านให้บุคคลทั้งสามฟังทุกคนต่างยืนยันว่าตนเองไม่ได้ให้การเช่นนั้น และได้พากันไปแจ้งเรื่องดังกล่าวกับผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๗ และมีการทำบันทึกชี้แจงข้อเท็จจริงดังกล่าวที่เกิดขึ้นที่บ้านผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้จัดส่งบันทึกคำชี้แจงดังกล่าวต่อศาลปกครองชั้นต้นแล้ว แต่คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นไม่ปรากฏว่าได้หยิบยกเอาข้อเท็จจริงดังกล่าวมาพิจารณาแต่อย่างใด ขอศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น โดยพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๗๔๑/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๕

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแก้อุทธรณ์ว่าผลการสอบสวนได้ความจากนางบุญชู บำเพ็ญพงษ์ ภรรยานายระพีพันธ์ เด็กหญิงแพรวพรรณ บำเพ็ญพงษ์ และนางสาวปาริฉัตร บำเพ็ญพงษ์ บุตรของนายระพีพันธ์ว่า ผู้ฟ้องคดีกับนายระพีพันธ์ได้รู้จักกันและมักพากันไปเที่ยวตามลำพังสองต่อสอง และต่อมาวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๓๕ นายระพีพันธ์ได้ขนย้ายเสื้อผ้าออกจากบ้านไปอยู่กับผู้ฟ้องคดี ประกอบกับได้ความจากพยานชื่อนางหนูพิศ ไชยแสง นายประพัฒน์ เกิดสุข และนายจำนงค์ คอนศรี ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านของผู้ฟ้องคดีว่าตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๑ พยานพบเห็นนายระพีพันธ์พักอาศัยอยู่ที่บ้านของผู้ฟ้องคดีเรื่อยมา และได้ความจากนายสุพัฒน์ เทียงนิล ซึ่งเป็นเพื่อนข้าราชการครูโรงเรียนบ้านปลื้มพัฒนาว่า นายระพีพันธ์ได้ไปพักอาศัยหลับนอนอยู่ที่บ้านของผู้ฟ้องคดีตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๗ เรื่อยมาจนถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๐ พฤติกรรมดังกล่าวจึงเห็นว่านายระพีพันธ์มีพฤติการณ์กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาเป็นการประพฤติดังกล่าวอย่างร้ายแรง เห็นควรปลดนายระพีพันธ์ออกจากราชการและได้มีคำสั่งปลดนายระพีพันธ์ออกจากราชการ ทั้งในเรื่องนี้ไม่ปรากฏว่านายระพีพันธ์ได้โต้แย้งอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวแต่อย่างใด ส่วนเหตุผลและพยานหลักฐานอื่นที่ผู้ฟ้องคดีอ้างในคำอุทธรณ์ก็ไม่มีน้ำหนักเหตุผลให้รับฟังได้ ขอศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเคยรับราชการครู ที่โรงเรียนบ้านโคกลอย สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอปะคำ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ ตั้งแต่วันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๒๕ และได้ย้ายไปดำรงตำแหน่งอาจารย์ ๒ ที่โรงเรียนบ้านปลื้มพัฒนา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอปะคำ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ เมื่อวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๒๗ ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๗ นายระพินทร์ บำเพ็ญพงษ์ ซึ่งเดิมรับราชการอยู่ที่โรงเรียนบ้านปะคำ ได้ย้ายมาสอนที่โรงเรียนบ้านปลื้มพัฒนา ผู้ฟ้องคดีกับนายระพินทร์ได้ถูกลงโทษทางวินัยกรณีกระทำการอันทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว โดยถูกลงโทษตัดเงินเดือนคนละ ๑๐ % เป็นเวลา ๒ เดือน ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒๒๗/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๓๘ ภายหลังจากนั้น นางบุญชู บำเพ็ญพงษ์ ภรรยาของนายระพินทร์ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๔๑ ร้องเรียนต่อผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ว่า นายระพินทร์ได้ไปอยู่กินร่วมกันฉันสามีภรรยากับผู้ฟ้องคดีอย่างเปิดเผยและไม่อุปการะเลียมดูบุตร เป็นเหตุให้ครอบครัวได้รับความเดือดร้อน ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์จึงได้มีคำสั่งสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ ที่ ๓๓/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๔๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเพื่อหาข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าว ผลการสอบสวนคณะกรรมการฯ มีความเห็นว่า นายระพินทร์กับผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมเป็นชู้สาวกันจริง โดยได้ไปอยู่กินร่วมกันฉันสามีภรรยาที่บ้านพักของผู้ฟ้องคดีอย่างเปิดเผย และนายระพินทร์ไม่ได้ให้การอุปการะเลียมดูบุตร ในครอบครัว จึงเชื่อได้ว่านายระพินทร์กับผู้ฟ้องคดีได้กระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง สมควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์จึงได้มีคำสั่งสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ ที่ ๖๑/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง เพื่อสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาในเรื่องดังกล่าว คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้สอบสวนผู้กล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหา และพยานผู้กล่าวหา ๘ ราย พยานผู้ถูกกล่าวหา ๑๗ ราย แล้ว ผลการสอบสวนคณะกรรมการเห็นว่า นายระพินทร์ได้มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้ฟ้องคดี โดยนายระพินทร์ได้ไปพักอาศัยอยู่ร่วมกันกับผู้ฟ้องคดีที่บ้านปลื้มพัฒนา จนทำให้บุคคลทั่วไปเข้าใจว่าบุคคลทั้งสองเป็นสามีภรรยากัน ทั้งที่นายระพินทร์มีภรรยาและบุตรโดยชอบอยู่แล้ว แต่ไม่รับผิดชอบต่อครอบครัว เป็นเหตุให้ครอบครัวได้รับความเดือดร้อนอย่างมาก อีกทั้งนายระพินทร์เป็นถึงครูอาจารย์ มีหน้าที่สอนคนให้เป็นคนดี กลับประพฤติตนไม่เหมาะสมเสียเอง นอกจากนี้ ยังเคยถูก

/ผู้บังคับบัญชา...

ผู้บังคับบัญชาลงโทษเรื่องประพฤตินั้นไม่เหมาะสมในกรณีดังกล่าวมาแล้วครั้งหนึ่ง แต่ยังไม่รู้สำนึก
 พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีกระทำการอื่นได้อันได้ชื่อว่าเป็น
 ผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงสมควรได้รับโทษปลดออกจากราชการ ส่วนผู้ฟ้องคดีนั้นแม้สิ่ง
 ที่เกิดขึ้นจะเกิดจากการกระทำของตนส่วนหนึ่ง แต่ผลโดยตรงที่เกิดขึ้นเกิดจากการประพฤติน
 ของนายระพีพันธ์ที่ไม่รับผิดชอบต่อครอบครัว จนทำให้ครอบครัวได้รับความเดือดร้อนแตกแยก
 พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง กรณีกระทำการอื่นได้อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั
 สมควรได้รับโทษลดขั้นเงินเดือนจำนวน ๑ ขั้น ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ได้
 พิจารณาแล้วเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง จึงเสนอเรื่อง
 ต่อคณะกรรมการข้าราชการครูสภามัญประจำจังหวัดบุรีรัมย์พิจารณา คณะกรรมการ
 ข้าราชการครูสภามัญประจำจังหวัดบุรีรัมย์ได้พิจารณาในคราวประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๔๒ เมื่อวันที่
 ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๒ แล้วมีมติให้ลงโทษปลดนายระพีพันธ์ออกจากราชการ และลงโทษลดขั้น
 เงินเดือนผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑ ขั้น ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์จึงได้มีคำสั่ง
 สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ ที่ ๕๔/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๒ ลงโทษ
 ปลดนายระพีพันธ์ออกจากราชการ และคำสั่ง ที่ ๕๕/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๒
 ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑ ขั้น และสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์
 มีหนังสือ ที่ ศธ ๑๑๓๑/๔๑๒ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๒ รายงานเรื่องดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 เพื่อพิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นชอบตามที่ผู้อำนวยการการประถมศึกษา
 จังหวัดบุรีรัมย์รายงาน แต่โดยที่อำนาจในการลงโทษในส่วนของผู้ฟ้องคดี เป็นอำนาจของ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงแจ้งผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ให้ยกเลิกคำสั่ง ที่ ๕๕/๒๕๔๒
 ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๒ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง ที่ ๐๗๔/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๕
 มกราคม ๒๕๔๓ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑ ขั้น แล้วส่งเรื่องให้ อ.ก.ค.
 สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในฐานะ อ.ก.พ. กระทรวงพิจารณา
 ซึ่ง อ.ก.ค. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติในฐานะ อ.ก.พ. กระทรวงพิจารณาแล้ว
 มีมติเห็นตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๑๑๘๑/๔๐๐๕
 ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๔๓ รายงานผลการดำเนินการทางวินัยกรณีนายระพีพันธ์และผู้ฟ้องคดี
 ต่อเลขาธิการ ก.ค. และต่อมาเลขาธิการ ก.ค. ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๑๓๐๖/๗๘๖ ลงวันที่ ๒๓
 กันยายน ๒๕๔๕ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ก.ค. พิจารณาแล้วมีมติรับทราบโทษปลดนายระพีพันธ์
 ออกจากราชการ ส่วนพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นกรณีกระทำการอื่นได้อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั
 ่วอย่างร้ายแรง สมควรที่ผู้ฟ้องคดีจะได้รับการพิจารณาในระดับเดียวกัน คือ ถูกปลดออกจากราชการ

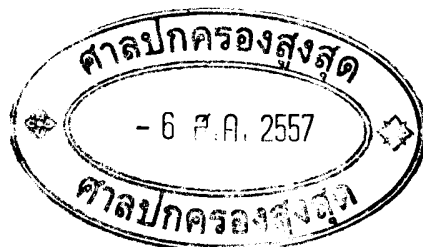

/ดังนั้น...

ดังนั้น การที่คณะกรรมการสอบสวน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และ อ.ก.ค. สำนักงานคณะกรรมการ
การประถมศึกษาแห่งชาติในฐานะ อ.ก.พ. กระทรวงพิจารณาแล้วมีมติเห็นชอบให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือน
ผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑ ขั้นนั้น ยังไม่เหมาะสมกับกรณีความผิด จึงมีมติให้ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งเพิ่มโทษ
ผู้ฟ้องคดี จากลงโทษลดขั้นเงินเดือน จำนวน ๑ ขั้น เป็นลงโทษปลดออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
จึงได้มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่ ๗๔๑/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๖
พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลงโทษลดขั้นเงินเดือนจำนวน ๑ ขั้น เป็นลงโทษ
ปลดออกจากราชการ ตามมติ ก.ค. ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อ ก.ค. ต่อมา ก.ค.
โดยการพิจารณาของ อ.ก.ค. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และร้องทุกข์ในคราวประชุม
ครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี
ฟังไม่ขึ้น จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จากนั้นได้ส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณา
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ตามมติ ก.ค. สำนักงาน ก.ค. ได้แจ้งผล
การพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือ ที่ ศธ ๐๒๐๖.๔/๐๒๐๒ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม
๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ที่ ๗๔๑/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ที่ให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ
และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง
ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีนี้

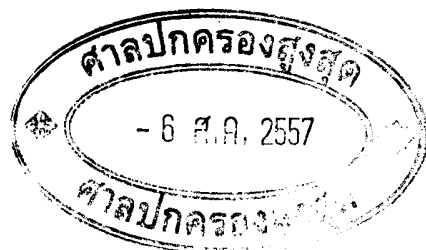
คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๗๔๑/๒๕๔๕
ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เรื่อง เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี จากลดขั้นเงินเดือนจำนวน ๑ ขั้น
เป็นลงโทษปลดออกจากราชการ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี
ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามประเด็นดังกล่าวมีข้อพิจารณาตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี
แต่เพียงว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๗๔๑/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๕
เรื่อง เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี จากลดขั้นเงินเดือนจำนวน ๑ ขั้น เป็นลงโทษปลดออกจากราชการ และ
คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี นั้น เป็นการใช้อดุลพินิจออกคำสั่งโดยชอบ
ด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า การใช้อดุลพินิจออกคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงนั้นขึ้นอยู่กับ
การรับฟังและชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานของผู้กล่าวหาและผู้ถูกกล่าวหา โดยเมื่อพิจารณาจาก
พยานของผู้กล่าวหา คือนางหนูพิศ ไชยแสง นายประพัฒน์ เกิดสุข และนายจำนงค์ คอนศรี
ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านของผู้ฟ้องคดี ให้การเป็นทำนองเดียวกันว่าตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ถึง ปี พ.ศ. ๒๕๔๑

/พบเห็น...

พบเห็นนายระพินทร์พักอาศัยอยู่ที่บ้านของผู้ฟ้องคดีเรื่อยมา และนายสุพัฒน์ เทียงนิล ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านปลื้มพัฒนา ให้การว่านายระพินทร์ได้ไปพักอาศัยหลับนอนอยู่ที่บ้านของผู้ฟ้องคดี ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๗ เรื่อยมาจนถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งพยานทั้งสี่รายไม่ได้มีส่วนได้เสียกับผู้กล่าวหา และผู้ถูกกล่าวหา คำให้การจึงมีน้ำหนักรับฟังได้มาก ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าในระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองชั้นต้น ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำชี้แจงโดยอ้างบันทึกคำชี้แจง ลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๘ ของนางหนูพิศ นายประพัฒน์ และนายจำนงค์ ที่ชี้แจงต่อผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๗ ว่าไม่ได้ให้การตามบันทึกของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง แต่ได้ลงลายมือชื่อโดยไม่ได้อ่านเนื้อหาในบันทึกคำให้การของพยาน และนางหนูพิศ นายประพัฒน์ ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือยืนยันตามบันทึกคำชี้แจงดังกล่าวต่อศาลปกครองชั้นต้นในวันนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกนั้น เห็นว่า พยานทั้งสามได้ให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นระยะเวลาใกล้ชิดกับเหตุการณ์ การที่ภายหลังพยานทั้งสามอ้างว่าไม่ได้ให้การตามบันทึกของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง อันเป็นระยะเวลาห่างกันถึงหกปีเศษ และเป็นภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษทางวินัยแล้ว ข้ออ้างที่ว่าลงลายมือชื่อโดยไม่ได้อ่านเนื้อหาในบันทึกคำให้การหรืออ่านหนังสือไม่ออก จึงไม่อยู่ในวิสัยที่จะรับฟังได้ ทั้งในการอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้กล่าวอ้างพยานหลักฐานดังกล่าวแต่อย่างใด ทั้งที่ผู้ฟ้องคดียอมรับว่าบุคคลทั้งสามเป็นพยานให้แก่ผู้กล่าวหา ข้ออ้างดังกล่าวจึงไม่อาจหักล้างคำให้การเดิมที่ให้ไว้ต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนพยานของผู้ฟ้องคดีนั้นมีนายประยูร พิมพ์พงษ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านปลื้มพัฒนาในขณะนั้น และครูในโรงเรียนบ้านปลื้มพัฒนา ซึ่งพยานทุกคนให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนทำนองเดียวกันว่าผู้ฟ้องคดีกับนายระพินทร์ ไม่มีพฤติกรรมด้านชู้สาว แม้พยานดังกล่าวจะไม่มีส่วนได้เสียกับผู้ฟ้องคดีและเป็นข้าราชการครู จึงน่าเชื่อถือได้ แต่พยานทราบพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีกับนายระพินทร์เฉพาะอยู่ในโรงเรียน โดยมีพยานที่เป็นครูบางรายให้การว่าไม่เห็นนายระพินทร์พักอาศัยอยู่กับผู้ฟ้องคดี แต่พยานดังกล่าวมีบ้านห่างจากผู้ฟ้องคดีประมาณ ๑๕๐ เมตร ซึ่งเมื่อเทียบกับพยานผู้กล่าวหาคือนางหนูพิศบ้านอยู่ตรงข้ามกับผู้ฟ้องคดี นายประพัฒน์บ้านอยู่ติดกับผู้ฟ้องคดี นายจำนงค์และนายสุพัฒน์บ้านอยู่ห่างจากผู้ฟ้องคดีประมาณ ๔๐ เมตร คำให้การของพยานผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้ จึงไม่อาจหักล้างน้ำหนักพยานของผู้กล่าวหาได้ ส่วนพยานรายนายกฤตย ศรีวันทา บุตรของผู้ฟ้องคดีกับสามีเดิม และนางรัศมี บำเพ็ญพงษ์ พี่สาวของนายระพินทร์ ก็เป็นผู้เกี่ยวข้องกับ

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีและนายระพินทร์ จึงไม่อาจรับฟังได้ คงเหลือพยานของผู้ฟ้องคดีคือนางบุญนา บุญศรี มีบ้านห่างจากผู้ฟ้องคดี ๒๐ เมตร นางอุทัยรัตน์ ม่วงนาค และนายประเสริฐ สว่างเนตร ซึ่งมีบ้านอยู่ติดกับผู้ฟ้องคดี พยานทั้งสามรายให้การทำนองเดียวกันว่าผู้ฟ้องคดีอาศัยอยู่กับ บุตรชายและไม่เห็นนายระพินทร์มาพักอาศัยกับผู้ฟ้องคดี ซึ่งพยานในส่วนนี้ไม่ได้มีส่วนได้เสีย กับผู้กล่าวหาและผู้ถูกกล่าวหา จึงมีน้ำหนักรับฟังได้เช่นกัน ดังนั้น จากพยานหลักฐานข้างต้น จึงเห็นได้ว่าข้อเท็จจริงที่ว่านายระพินทร์ไปอยู่กินร่วมกันฉันสามีภรรยาที่บ้านพักของผู้ฟ้องคดี อย่างเปิดเผยหรือไม่นั้น ผู้กล่าวหาและผู้ถูกกล่าวหาต่างมีพยานยืนยันข้อกล่าวอ้างของตน อย่างไรก็ตามคำสั่งลงโทษทางวินัยของข้าราชการนั้น ไม่จำเป็นต้องปรากฏพยานหลักฐานจน ปราศจากข้อสงสัยเหมือนการลงโทษทางอาญา ซึ่งการที่จะพิจารณาว่ามีความสัมพันธ์ฉันชู้สาว กันหรือไม่นั้น ไม่จำเป็นต้องถึงขนาดว่ามีการอยู่อาศัยในบ้านร่วมกันฉันสามีภรรยา เนื่องจากการเป็นชู้ย่อมเป็นความลับเฉพาะชายหญิงคู่หนึ่ง กรณีจึงต้องพิจารณาจากพฤติการณ์ที่ปรากฏตาม คำให้การของพยาน ซึ่งเมื่อพิจารณาจากคำให้การของนางสาวปาริฉัตร บุตรของนายระพินทร์ ที่ให้การว่า บิดามีได้อาศัยกับพยานและมารดาแล้ว โดยพยานไปหาบิดาที่บ้านของผู้ฟ้องคดีหลายครั้ง ก็เห็นบิดาอยู่กับผู้ฟ้องคดีทุกครั้ง จึงเห็นได้ว่าขณะให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนฯ นางสาวปาริฉัตร มีอายุ ๒๒ ปี จึงเป็นผู้บรรลุนิติภาวะแล้ว ย่อมมีความคิดเป็นของตนเอง ไม่โอนเอียงไปฝ่ายใด ฝ่ายหนึ่ง อีกทั้ง นางสาวปาริฉัตรมิได้เป็นผู้ยื่นเรื่องร้องเรียนกล่าวหานายระพินทร์และผู้ฟ้องคดี และตามคำให้การยังปรากฏว่าได้เคยแจ้งให้บิดาและผู้ฟ้องคดีไปตกลงกับมารดาของพยาน ซึ่งเป็นผู้กล่าวหา จึงเชื่อได้ว่าคำให้การของนางสาวปาริฉัตรเป็นไปตามข้อเท็จจริง ไม่มีลักษณะ โกรธเคืองหรือประสงค์จะให้ร้ายต่อบิดาของตน ประกอบกับเมื่อพิจารณาจากคำให้การของ พยานผู้ฟ้องคดี ซึ่งแม้จะให้การว่าไม่เคยเห็นนายระพินทร์มาพักอาศัยอยู่กินกับผู้ฟ้องคดี แต่จากคำให้การของพยานดังกล่าวก็ปรากฏข้อเท็จจริงว่าพบเห็นนายระพินทร์มาหาผู้ฟ้องคดี ที่บ้านของผู้ฟ้องคดีจริง ทั้งในช่วงเวลาพักเที่ยงและเวลาหลังเลิกงาน โดยมากับเพื่อนข้าราชการครู ในโรงเรียน ซึ่งผู้ฟ้องคดีกับนายระพินทร์เคยถูกลงโทษทางวินัย กรณีมีความสนิทสนม แสดงออกจนทำให้บุคคลอื่นเข้าใจว่ามีความสัมพันธ์กันเกินกว่าเพื่อนมาก่อน และเหตุดังกล่าว ทำให้นายระพินทร์กับผู้กล่าวหาต้องทะเลาะกัน โดยผู้ฟ้องคดีก็ทราบข้อเท็จจริงเป็นอย่างดี แต่ก็ได้เลิกยุ่งเกี่ยวกับนายระพินทร์ ยังคงติดต่อสัมพันธ์กับนายระพินทร์มาโดยตลอด ทั้งที่ ทราบดีว่าจะเป็นเหตุให้เกิดความแตกแยกของครอบครัวผู้กล่าวหา อันจะนำไปสู่การถูกร้องเรียน และถูกลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง พฤติการณ์ที่ไม่อาจเลิกยุ่งเกี่ยวต่อกันได้นั้น จึงทำให้เชื่อได้ว่า

ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีและนายระพีพันธ์มีความสัมพันธ์กันฉันชู้สาวจริง เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครู มีหน้าที่ถ่ายทอดความรู้และอบรมลูกศิษย์ให้เป็นคนดี แต่กลับประพฤติไม่เหมาะสมทั้งที่เคยถูกลงโทษมาแล้วครั้งหนึ่ง จนเป็นเหตุให้ครอบครัวของผู้กล่าวหาต้องแตกแยก จึงเป็นการกระทำ อันได้ชื่อว่าประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น ด้วยเหตุที่วินิจฉัยไปข้างต้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๗๔๑/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ที่ให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น เป็นลงโทษ ปลดออกจากราชการ จึงเป็นการออกคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว และเมื่อวินิจฉัยได้ตั้งนี้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน การที่ ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน

นายวรวิทย์ กังศศิเทียม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

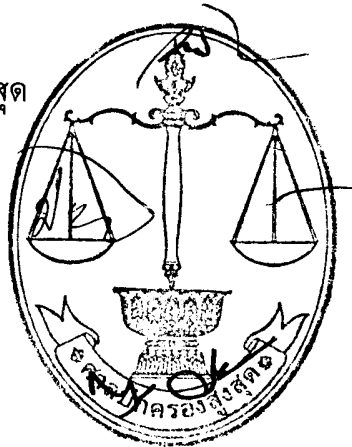
ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายวิษณุ วรรณฤญ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายประสิทธิ์ศักดิ์ มีลาม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

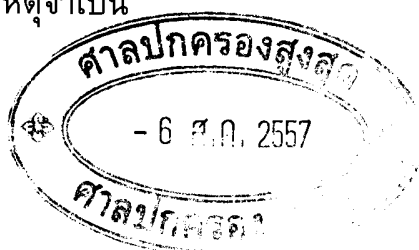
นายสมชาย เอ็มโอช
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิจิตร รักรัตน์

มีบันทึกที่ประธานศาลปกครองสูงสุด
กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีหมายเลขดำที่ อ. ๖๕/๒๕๕๑ หมายเลขแดง
ที่ อ. ๓๙๕/๒๕๕๗ ได้ทำคำพิพากษาโดย นายวรวิทย์ กังศศิเทียม ตุลาการศาลปกครองสูงสุด
ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา
แต่เนื่องจากนายวรวิทย์ กังศศิเทียม พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติ
จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ก่อนที่จะลงลายมือชื่อ
ในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายหัสวุฒิ วิฑิตวิริยกุล)
ประธานศาลปกครองสูงสุด

สำเนา

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๙๗๒/๒๕๕๖

คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๒๖๖ /๒๕๕๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๒ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

ระหว่าง	นายพรหมลิขิต ศรีแก้วทัตพงศ์	ผู้ฟ้องคดี
	นายสนิท แนนกลาง ที่ ๑	
	ผู้อำนวยการโรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ ที่ ๒	
	โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ ที่ ๓	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษาคดี ในหมายเลขดำที่ ๓๘/๒๕๕๔ หมายเลขแดงที่ ๒๔๘/๒๕๕๖ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองขอนแก่น)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการครู ประจำโรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต ๓ เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีเริ่มมีอาการเจ็บป่วยเกี่ยวกับดวงตา โดยมีอาการปวดศีรษะ วิงเวียน ปวดเบ้าตา คลื่นไส้ อาเจียน ตาแพ้แสงสว่าง แสบตา ตามัว สายตามองเห็นวัตถุเป็นภาพซ้อน มองเห็นไม่ชัดเจน ผู้ฟ้องคดีจึงได้แจ้งอาการเจ็บป่วยดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/ทราบ...

ทราบด้วยวาจา เพื่อแสดงเจตนาขอลาป่วยไปพลาถก่อน และจะส่งใบลาอย่างเป็นทางการตามระเบียบในภายหลัง ต่อมา อาการเจ็บป่วยของผู้ฟ้องคดีได้รุนแรงเพิ่มมากขึ้น ผู้ฟ้องคดีจึงเข้ารับการตรวจรักษาจากสถานพยาบาลของรัฐหลายแห่ง โดยได้รับการส่งตัวไปรักษาต่อที่โรงพยาบาลในจังหวัดมหาสารคาม จังหวัดขอนแก่น และกรุงเทพมหานคร ในการนี้ ผู้ฟ้องคดีได้รายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อขอลาป่วย พร้อมทั้งแนบเอกสารหลักฐานต่างๆ เช่น ใบรับรองแพทย์ ใบนัดตรวจรักษา เป็นต้น รวมทั้งสิ้น ๙ ครั้ง ในระหว่างเดือนกันยายน ๒๕๕๒ ถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๕๓ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดีโดยกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควร และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งที่ ๖๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากเป็นคำสั่งที่ไม่ถูกต้องและเป็นธรรม โดยมีเจตนาที่จะกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นหนังสืออุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) เมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ แต่ยังไม่ได้รับหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์จากคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ทูลเกล้าฯ ถวายคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๖๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ ที่สั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ และระงับมิให้มีการสรรหาหรือบรรจุบุคคลอื่นเพื่อมาดำรงตำแหน่งแทนผู้ฟ้องคดี

๒. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๖๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ ที่สั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

๓. ให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิมและได้รับสิทธิประโยชน์อื่นอันพึงมีพึงได้ตามตำแหน่งนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีถูกไล่ออกจากราชการ

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๔ ให้ยกคำขอทูลเกล้าฯ ถวายคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๖๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ ที่สั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

/ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม...

ผู้ฟ้องคดีทั้งสามให้การว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๔๑ ส่วนผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครูย้ายมาดำรงตำแหน่งอาจารย์ ๑ โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ เมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งให้ไปช่วยราชการที่โรงเรียนชื่นชมพิทยาคารเป็นเวลา ๑ ปี และเมื่อครบกำหนด ๑ ปี โรงเรียนชื่นชมพิทยาคารได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๒๒๖.๐๔๐๐๑/๔๕๐ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ ส่งตัวผู้ฟ้องคดีกลับโรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ ต้นสังกัดเดิม แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เดินทางมารายงานตัวเพื่อปฏิบัติราชการที่โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์แต่อย่างใด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต ๓ จึงมีคำสั่งที่ ๔๘๙/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีผู้ฟ้องคดีไม่ได้ไปปฏิบัติราชการที่โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์หรือโรงเรียนชื่นชมพิทยาคารตั้งแต่วันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้ดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการจงใจละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงมีความเห็นให้ตั้งกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งที่ ๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีในกรณีดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือฉบับลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ส่งแบบ สว. ๒ กลับคืนคณะกรรมการสอบสวนแต่อย่างใด แต่ก่อนหน้านั้นเมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้ส่งหนังสือลับที่สุด เรื่อง การขออนุญาตนำเรียนรายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเจ็บป่วยของผู้ฟ้องคดีถึงคณะกรรมการสอบสวน ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมหนังสือดังกล่าวไว้เป็นพยานหลักฐานในการสอบสวนต่อไป ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๓ คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมารับทราบบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ในวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๓ ที่โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มาตามนัด คณะกรรมการสอบสวนจึงได้ส่งบันทึกดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

/ถึงคณะกรรมการ...

ถึงคณะกรรมการสอบสวน ขออนุญาตขยายระยะเวลาสำหรับการดำเนินการสอบสวน ออกไปอีก ๓๐ ถึง ๔๕ วัน โดยอ้างว่า อาการป่วยของผู้ฟ้องคดีอยู่ในขั้นตอนการประเมินผล ก่อนผ่าตัด ซึ่งจะมีการกำหนดการผ่าตัดในวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๓ คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ขอขยายระยะเวลาภายหลังครบกำหนดให้ชี้แจง ข้อกล่าวหาแล้ว และเมื่อพิเคราะห์คำชี้แจงของผู้ฟ้องคดีในการขอขยายระยะเวลาแล้ว ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ระบุโรงพยาบาลและชื่อแพทย์ที่ผู้ฟ้องคดีเข้าตรวจรักษา จึงไม่รับคำขอไว้ พิจารณา คณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นการจงใจไม่มาปฏิบัติราชการ อาการป่วยทางสายตาที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ไม่เป็นเหตุสุดวิสัย ที่จะนำมากล่าวอ้างได้ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการจงใจละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกัน คราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีไม่กลับมา ปฏิบัติราชการอีกเลย จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมีมติเป็นเอกฉันท์สมควรไล่ ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และที่ประชุม อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต ๓ ในคราวประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ มีมติเห็นชอบให้ไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้ออกคำสั่งที่ ๖๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ยื่น อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) และปัจจุบันอยู่ในระหว่างการพิจารณาอุทธรณ์ของ ก.ค.ศ. กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้ขอลาป่วย ด้วยวาจาดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอบปฏิเสธว่าไม่ได้รับทราบการขอลาป่วย ด้วยวาจาจากผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ซึ่งนับแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับทราบหนังสือส่งตัว ผู้ฟ้องคดีจากโรงเรียนชื่นชมพิทยาคารเมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๒ จนถึงวันที่มีคำสั่งไล่ ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เมื่อวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้พบเห็นหรือ พุดคุยกับผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า การดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตั้งแต่การแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง กระบวนการสืบสวนข้อเท็จจริง การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง กระบวนการ สอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และการออกคำสั่งลงโทษทางวินัย ซึ่งเป็นการเจตนาถ่วงถ่วง ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้แจ้งอาการเจ็บป่วย และขอลาป่วยด้วยวาจาดัง ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับปฏิเสธว่าไม่ได้รับแจ้งจากผู้ฟ้องคดี

/และการที่...

และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการรายงานกรณีผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการ ไปยังผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต ๓ ก็รายงานหลังจาก ระยะเวลาผ่านไปแล้วถึง ๑ เดือน และหลังจากที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต ๓ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสืบข้อเท็จจริงอีกด้วย ผู้ฟ้องคดีเชื่อว่าสาเหตุที่ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีให้ต้องออกจากราชการเนื่องมาจาก ในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติราชการอยู่ที่โรงเรียนชื่นชมพิทยาคาร นั้น ผู้ฟ้องคดีได้พบเห็น การกระทำของผู้บริหารสถานศึกษาที่เป็นการกระทำที่ทุจริตและประพฤตินิยมชอบ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนในเรื่องดังกล่าว และได้ยื่นเรื่องต่อผู้บังคับบัญชาตลอดจนหน่วยงานอิสระที่มีหน้าที่ในการตรวจสอบ การกระทำทุจริตดังกล่าว เพื่อให้ดำเนินการสอบสวนและพิจารณาความผิดทางวินัยและ ทางอาญาไว้แล้ว จึงเป็นเหตุให้ผู้บริหารสถานศึกษาดังกล่าวร่วมกับผู้บริหารในสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดี ให้ผู้ฟ้องคดีต้องออกจากราชการ

ผู้ฟ้องคดีมีคำร้องลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ ขอให้ศาลปกครองชั้นต้น มีคำวินิจฉัยเกี่ยวกับสถานภาพข้าราชการของผู้ฟ้องคดีนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีถูกคำสั่งลงโทษ ไล่ออกจากราชการจนถึงปัจจุบัน และมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวแก่ผู้ฟ้องคดีในการกล่าวอ้าง การประกอบอาชีพรับราชการของผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๕ ไม่รับคำขอของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามชี้แจงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้เป็นผู้ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีการไม่มาปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดี แต่ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต ๓ เป็นผู้แต่งตั้ง คณะกรรมการดังกล่าว ซึ่งในการแต่งตั้งคณะกรรมการดังกล่าว นั้น สืบเนื่องมาจาก เมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต ๓ ได้เชิญผู้เกี่ยวข้องมาร่วมประชุมปรึกษาหารือและหาแนวทางแก้ไขปัญหา กรณีผู้ฟ้องคดี ได้ร้องขอให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคามเขต ๓ ตรวจสอบข้อเท็จจริง กรณีผู้อำนวยการโรงเรียนชื่นชมพิทยาคารส่งตัวผู้ฟ้องคดีกลับโรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ ซึ่งเป็นโรงเรียนต้นสังกัด โดยไม่บอกกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบล่วงหน้าในเวลาอันสมควร ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ซึ่งในที่ประชุมดังกล่าวผู้อำนวยการโรงเรียนชื่นชม

/พิทยาคาร...

พิทยาคารและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แจ้งว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ไปปฏิบัติราชการที่โรงเรียนหนึ่ง โรงเรียนใดเลยตั้งแต่วันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ จนถึงปัจจุบัน (วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒) รวมทั้งสิ้น ๑๕ วัน ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต ๓ จึงมีคำสั่งที่ ๔๘๙/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว ผลการสืบสวนข้อเท็จจริงปรากฏว่ามีมูลเชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีละทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยกับผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนแล้วสรุปว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์จงใจละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และผู้ฟ้องคดีไม่กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกเลย อาการเจ็บป่วยทางสายตาที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างโดยไม่ระบุโรงพยาบาลที่ไปรับการรักษาและชื่อแพทย์ผู้ทำการตรวจรักษาไม่เป็นเหตุสุดวิสัยที่จะนำมากล่าวอ้างไม่มาปฏิบัติราชการได้ คณะกรรมการจึงมีมติเอกฉันท์สมควรไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อมา อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต ๓ ในคราวประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ มีมติไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งที่ ๖๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเห็นได้ว่าคำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๖๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ ที่มีคำสั่งตามมติของที่ประชุม อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต ๓ ในคราวประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ เห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีให้ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นว่า กระบวนการในการออกคำสั่งดังกล่าวถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการออกคำสั่งดังกล่าวหรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีรับราชการครู ประจำโรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต ๓ ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งให้ไปช่วยราชการที่โรงเรียนชื่นชมพิทยาคารเป็นเวลา ๑ ปี และเมื่อครบกำหนด ๑ ปี โรงเรียนชื่นชมพิทยาคารได้มีหนังสือ ที่ ศร ๐๔๒๒๖.๐๔๐๐๑/๔๕๐ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ ส่งตัวผู้ฟ้องคดีกลับโรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ ดันสังกัดเดิม แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เดินทางมารายงานตัวเพื่อปฏิบัติราชการที่โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์

/แต่อย่างไร...

แต่อย่างไร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต ๓ จึงได้มีคำสั่งที่ ๔๘๙/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีผู้ฟ้องคดี ไม่ได้ไปปฏิบัติราชการที่โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์หรือโรงเรียนชื่นชมพิทยาคารตั้งแต่วันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ได้ดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการจงใจละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงมีความเห็นให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งที่ ๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีในกรณีดังกล่าว ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสั่งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๒) ให้ผู้ฟ้องคดีทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับตามหนังสือลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ส่งแบบ สว. ๒ กลับคืนคณะกรรมการสอบสวนแต่อย่างไร ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมารับทราบบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ในวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๓ ตามหนังสือลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๓ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๓ แต่ในวันดังกล่าวผู้ฟ้องคดีไม่ได้มาตามนัด คณะกรรมการสอบสวนจึงส่งแบบ สว. ๓ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับตามหนังสือลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๓ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ถึงคณะกรรมการสอบสวนขออนุญาตขยายระยะเวลาสำหรับการดำเนินการสอบสวนออกไปอีก ๓๐ ถึง ๔๕ วัน โดยอ้างว่าอาการป่วยของผู้ฟ้องคดีอยู่ในขั้นตอนการประเมินผลก่อนผ่าตัด ซึ่งจะมีการกำหนดการผ่าตัดในวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๓ คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ระบุโรงพยาบาลและชื่อแพทย์ที่ผู้ฟ้องคดีเข้าตรวจรักษา จึงไม่รับคำขอไว้พิจารณา ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการจงใจไม่มาปฏิบัติราชการ อาการป่วยทางสายตาที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ไม่ได้เป็นเหตุสุดวิสัยที่จะนำมากล่าวอ้างได้ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการจงใจละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร อีกทั้งผู้ฟ้องคดี

/ไม่กลับมา...

ไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมีมติเป็นเอกฉันท์ สมควรไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และที่ประชุม อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต ๓ ในคราวประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ มีมติเห็นชอบให้ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้ออกคำสั่งที่ ๖๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ จึงเห็นได้ว่าการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีในกรณีดังกล่าว ตั้งแต่การแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง การดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริง การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง กระบวนการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และการออกคำสั่งลงโทษทางวินัย เป็นตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดครบถ้วนแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือไม่ เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่งข้าราชการครูไม่ไปปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยอ้างว่าเจ็บป่วยและประสงค์ที่จะขอลาป่วยเพื่อพักรักษาตัวยอมเป็นสิทธิของผู้ฟ้องคดีที่จะกระทำได้ แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ฟ้องคดีก็ต้องปฏิบัติตามข้อ ๑๗ วรรคหนึ่งของระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ กล่าวคือ จะต้องส่งใบลาป่วยต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นจนถึงผู้มีอำนาจอนุญาตก่อนหรือในวันที่ลา หรือกรณีจำเป็นจะเสนอหรือจัดส่งใบลาในวันแรกที่มาปฏิบัติราชการก็ได้ เมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีได้จัดส่งใบลาป่วยตามระเบียบดังกล่าว มีเพียงข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่อ้างว่าผู้ฟ้องคดีได้แจ้งอาการเจ็บป่วยดังกล่าวให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบด้วยวาจา เพื่อแสดงเจตนาขอลาป่วยไปพลาพักก่อน และจะส่งใบลาอย่างเป็นทางการตามระเบียบในภายหลัง แต่ผู้ฟ้องคดีก็ได้จัดส่งใบลาป่วยต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีมีเหตุจำเป็นที่ไม่อาจส่งใบลาป่วยได้ตามระเบียบดังกล่าวแต่อย่างใด กรณีจึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการและละทิ้งหน้าที่ราชการ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏต่อมาว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการนับตั้งแต่วันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีต้องมารายงานตัวปฏิบัติงานที่โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ ตามหนังสือส่งตัวของโรงเรียนชื่นชมพิทยาคาร จนถึงวันที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงไปสอบสวนข้อเท็จจริงที่โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๒

/ประกอบกับ...

ประกอบกับอาการเจ็บป่วยของผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า มีอาการเวียนศีรษะ คลื่นไส้คล้ายจะอาเจียน ปวดบริเวณเบ้าตา สายตาพร่ามัว มองเห็นภาพไม่ชัด และมีภาพซ้อน และหลักฐานจากใบรับรองแพทย์และบันทึกถ้อยคำของแพทย์ผู้ให้การรักษาอาการป่วยทางตาของผู้ฟ้องคดี ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้เข้ารับการตรวจรักษาอาการป่วยดังกล่าวรวม ๙ ครั้ง ดังนี้ เมื่อวันที่ ๑๐ และวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๒ ที่โรงพยาบาลมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม วันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๒ ที่โรงพยาบาลขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น วันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๒ วันที่ ๓ และวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ จังหวัดขอนแก่น วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ กรุงเทพมหานคร วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่โรงพยาบาลรามาริบัติ กรุงเทพมหานคร และวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่โรงพยาบาลมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม ซึ่งระบุนำอาการเจ็บป่วยทางตาของผู้ฟ้องคดีสอดคล้องกันว่า ผู้ฟ้องคดีมีอาการผิดปกติที่ตาซ้าย ระดับการมองเห็นของตาซ้ายผิดปกติ เนื่องจากสายตาเอียงร่วมกับสายตาวาวและกระจกตาแห้ง ส่งผลให้มองภาพไม่ชัด เห็นภาพซ้อน และมีอาการเวียนศีรษะ ส่วนตาขวาปกติ ซึ่งเมื่อแก้ไขด้วยแว่นแล้วอาการดีขึ้น แต่ไม่เท่ากับตาขวา แพทย์แนะนำให้ปิดตาซ้ายเมื่อไปทำงาน แต่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าหากปิดตาซ้ายแล้วจะสอนหนังสือไม่สะดวก เห็นว่า แม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะมีอาการเจ็บป่วยทางตาและได้เข้ารับการตรวจรักษาจากแพทย์ในโรงพยาบาลหลายแห่งจริงตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง แต่อาการเจ็บป่วยของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวเป็นกรณีที่แพทย์ผู้ให้การรักษานัดให้ผู้ฟ้องคดีไปรับการตรวจรักษาและให้หยุดงานเพื่อพักรักษาอาการเจ็บป่วยดังกล่าวเป็นครั้งคราว โดยไม่ปรากฏว่ามีอาการเจ็บป่วยถึงขนาดที่จะต้องนอนพักรักษาตัวในโรงพยาบาลแต่อย่างใด และหลังจากวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ จนถึงวันที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงไปสอบสวนข้อเท็จจริงที่โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๒ ก็ไม่ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้เข้ารับการตรวจรักษาอาการป่วยของผู้ฟ้องคดีที่โรงพยาบาลใดอีกเลย ประกอบกับเอกสารบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการของข้าราชการครูของโรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ พบลายมือชื่อการลงเวลาปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๒๖ และวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๒ แต่ไม่ได้ลงเวลากลับ และพยานบุคคลซึ่งประกอบด้วยนายคำไพโร ห้วยสี ตำแหน่ง นักการภารโรง นายบรรจง แทนกลาง ตำแหน่ง ลูกจ้างชั่วคราว และนายนาย คำเจริญ ตำแหน่ง พนักงานขับรถยนต์ของโรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ ให้การสอดคล้องกันว่าพบเห็นผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๒ เวลาประมาณ ๖.๓๐ นาฬิกา โดยผู้ฟ้องคดีเดินทาง

/มาลงเวลา...

มาลงเวลาปฏิบัติงานและพยานได้พูดคุยทักทายกับผู้ฟ้องคดี และหลังจากลงเวลาปฏิบัติงานแล้ว ผู้ฟ้องคดีก็ได้ขึ้นรถจักรยานยนต์ออกไปจากโรงเรียนและไม่ได้กลับมาปฏิบัติหน้าที่อีกเลย ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า แม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะมีอาการเจ็บป่วยทางตาและอาการเจ็บปวดดังกล่าว หลังไปรับการรักษากับแพทย์ที่โรงพยาบาลหลายแห่งแล้วยังไม่หายดียังมีอาการเจ็บป่วย อยู่บ้างตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างจริงก็ตาม แต่อาการเจ็บปวดดังกล่าวก็ไม่ถึงขนาดที่เป็นเหตุ ให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถเดินทางไปปฏิบัติงานตามหน้าที่หรือยื่นใบลาป่วยต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ตามระเบียบของทางราชการได้ กรณีจึงถือได้ว่าการไม่ไปปฏิบัติหน้าที่ราชการของผู้ฟ้องคดีโดยอ้างว่ามีอาการเจ็บป่วย ทางสายตาและไม่ได้ยื่นใบลาป่วยต่อผู้บังคับบัญชาตามระเบียบของทางราชการในกรณีดังกล่าว เป็นการจงใจละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มี เหตุผลอันสมควร การที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงพิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการจงใจละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมีมติว่า สมควรลงโทษไล่ ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบแล้ว ดังนั้น มติของ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต ๓ ในคราวประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ที่เห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนอย่างวินัยร้ายแรง ให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๖๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ ที่มีคำสั่งตามมติของที่ประชุม อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต ๓ ดังกล่าว ให้ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีเคยรับราชการครู ประจำโรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต ๓ ตั้งแต่วันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งให้ไปช่วยราชการที่โรงเรียน ชื่นชมพิทยาคารเป็นระยะเวลา ๑ ปี ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ โรงเรียนชื่นชมพิทยาคารได้ส่งตัวผู้ฟ้องคดีกลับไปโรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ซึ่งเป็นต้นสังกัดเดิม โดยระหว่างวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เดินทางมารายงานตัวเพื่อปฏิบัติราชการที่โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ สำนักงานเขตพื้นที่

/การศึกษา...

การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต ๓ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง กรณี
 ใจจะทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลานานกว่าสิบห้าวัน ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 มีคำสั่งที่ ๖๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เหตุที่ผู้ฟ้องคดี
 ไม่ได้เดินทางมารายงานตัวเพื่อปฏิบัติราชการที่โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ เนื่องจาก
 ในระหว่างวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีมีอาการเจ็บป่วย
 ทางสายตาในการมองเห็นภาพให้ชัดเจนและอาจเป็นอันตรายแก่ชีวิตหากต้องเดินทางไกล
 จึงเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลมหาสารคาม โรงพยาบาลศรีนครินทร์ โรงพยาบาลขอนแก่น
 โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ โรงพยาบาลรามาริบัติ และโรงพยาบาลศิริราช ตามลำดับ
 โดยในช่วงเวลาดังกล่าวผู้ฟ้องคดียังไม่ได้จัดส่งใบลาตามระเบียบราชการ แต่ได้จัดส่ง
 หนังสือรายงานอาการเจ็บป่วยและแนบใบรับรองแพทย์ พร้อมใบนัดการตรวจรักษา
 ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียน อย่างน้อย ๙ ครั้ง
 โดยระหว่างวันที่ ๒๖ ถึงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้ทดลองเดินทางไปปฏิบัติ
 ราชการ แต่อาการป่วยของผู้ฟ้องคดีกำเริบ ผู้ฟ้องคดีจึงแจ้งให้ญาติมารับเพื่อนำตัวไปส่ง
 ตรวจรักษาที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ จังหวัดขอนแก่น ในช่วงเช้าของวันที่ ๒๗ ตุลาคม
 ๒๕๕๒ โดยผู้ฟ้องคดีได้ส่งหนังสือรายงานอาการเจ็บป่วยและแนบใบรับรองแพทย์
 พร้อมใบนัดการตรวจรักษาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทางไปรษณีย์
 ลงทะเบียนแล้ว ในส่วนของวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๒ นั้น เป็นวันเปิดภาคเรียนของโรงเรียน
 นาโพธิ์พิทยาสรรพ์ เมื่อผู้ฟ้องคดีเดินทางไปถึงโรงเรียน ปรากฏว่าคณะครูได้ประชุมกันที่
 ห้องโสตทัศนศึกษา ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อการมาปฏิบัติราชการเป็นคนสุดท้ายและไม่ได้เข้า
 ประชุม เนื่องจากอาการเจ็บป่วยยังไม่หายเป็นปกติ เกรงว่าจะอาเจียนในห้องประชุม
 ซึ่งเมื่อประชุมเสร็จแล้ว คณะครูส่วนใหญ่จะแยกย้ายไปทำกิจกรรมส่วนตัวและกลับบ้าน
 เพราะเป็นวันเปิดภาคเรียนวันแรกจึงยังไม่มีกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นปกติ ผู้ฟ้องคดี
 จึงเดินทางกลับบ้านเพื่อพักรักษาตัว ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของ
 ศาลปกครองชั้นต้น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีอาการเจ็บป่วยจริงและได้รับการตรวจรักษาอาการ
 จากสถานพยาบาลของรัฐหลายแห่งจริง โดยเฉพาะเป็นอาการป่วยทางตา ย่อมมีอาการ
 วิดกกังวล ทำให้สภาพร่างกายและจิตใจไม่อาจจะปกติดีทั่วไปได้ แม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะยังไม่ยื่น
 ใบลาตามระเบียบราชการ แต่การที่ผู้ฟ้องคดียื่นหนังสือรายงานอาการเจ็บป่วย ใบรับรองแพทย์
 พร้อมใบนัดการตรวจรักษา ย่อมถือเป็นการบอกกล่าวข้อเท็จจริงแล้วจึงสมควรได้รับ

/การอนุโลม...

การอนุโลม ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติราชการตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๕๕ ไม่เคยถูกตั้งกรรมการสอบสวนมาก่อน ไม่เคยต้องคำพิพากษาที่มีโทษทางอาญา และมีคุณสมบัติพอสมควรแก่การพิจารณาลงโทษสถานเบา

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาลับหรือแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าระหว่างวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ ได้ยื่นหนังสือรายงานอาการเจ็บป่วยและแนบใบรับรองแพทย์ พร้อมทั้งใบนัดตรวจรักษาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนอย่างน้อย ๙ ครั้ง และในวันที่ ๒๕ ถึงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๒ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เคยได้รับหนังสือหรือเอกสารจากผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แก้อุทธรณ์ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการติดต่อกันเป็นเวลานานกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรนั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่าในช่วงระยะเวลา ๑๕ วัน (ระหว่างวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒) ไม่ปรากฏว่าหลักฐานที่แสดงได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีอาการเจ็บป่วยอย่างรุนแรงจนไม่อาจมาปฏิบัติราชการได้ ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าระหว่างวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ ได้ยื่นส่งหนังสือรายงานอาการเจ็บป่วยและแนบใบรับรองแพทย์ พร้อมทั้งใบนัดตรวจรักษาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนอย่างน้อย ๙ ครั้งนั้น เป็นเหตุที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและอยู่ระหว่างการดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยรับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการครู ประจำโรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต ๓ ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่ง

/ให้ไป...

ให้ไปช่วยราชการที่โรงเรียนชั้นชมพิทยาคารเป็นเวลา ๑ ปี และเมื่อครบกำหนด ๑ ปี โรงเรียนชั้นชมพิทยาคารได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๒๒๖.๐๔๐๐๑/๔๕๐ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ ส่งตัวผู้ฟ้องคดีกลับโรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ ต้นสังกัดเดิม แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เดินทางมารายงานตัวเพื่อปฏิบัติราชการที่โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์แต่อย่างใด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต ๓ จึงได้มีคำสั่งที่ ๔๘๙/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีผู้ฟ้องคดีไม่ได้ไปปฏิบัติราชการที่โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์หรือโรงเรียนชั้นชมพิทยาคาร ตั้งแต่วันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้ดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการจงใจละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงมีความเห็นให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งที่ ๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีในกรณีดังกล่าว ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและส่งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๒) ให้ผู้ฟ้องคดีทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับตามหนังสือลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ส่งแบบ สว. ๒ กลับคืนคณะกรรมการสอบสวนแต่อย่างใด ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมารับทราบบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ในวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๓ ตามหนังสือลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๓ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๓ แต่ในวันดังกล่าวผู้ฟ้องคดีไม่ได้มาตามนัด คณะกรรมการสอบสวนจึงส่งแบบ สว. ๓ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ตามหนังสือลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๓ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ถึงคณะกรรมการสอบสวน ขออนุญาตขยาระยะเวลาสำหรับการดำเนินการสอบสวนออกไปอีก ๓๐ ถึง ๔๕ วัน โดยอ้างว่าอาการป่วยของผู้ฟ้องคดีอยู่ในขั้นตอนการประเมินผลก่อนผ่าตัด ซึ่งจะมีการกำหนดการผ่าตัดในวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๓ คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ระบุโรงพยาบาลและชื่อแพทย์ที่ผู้ฟ้องคดีเข้าตรวจรักษา จึงไม่รับคำขอไว้พิจารณา ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการจงใจไม่มาปฏิบัติราชการ อาการป่วยทางสายตาที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง

/ไม่ได้...

ไม่ได้เป็นเหตุสุดวิสัยที่จะนำมากล่าวอ้างได้ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการจงใจละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร อีกทั้งผู้ฟ้องคดีไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมีมติเป็นเอกฉันท์สมควรไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และที่ประชุม อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา มหาสารคาม เขต ๓ ในคราวประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ มีมติเห็นชอบให้ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้ออกคำสั่งที่ ๖๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล ขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๖๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิม และได้รับสิทธิประโยชน์อื่น ๆ อันพึงมีพึงได้ตามตำแหน่งนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีถูกไล่ออกจากราชการ ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จึงยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๖๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นว่า ผู้ฟ้องคดีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๘๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาต้องตรงต่อเวลา อุทิศเวลาของตนให้แก่ทางราชการและผู้เรียน จะละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรมิได้ วรรคสอง บัญญัติว่า การละทิ้งหน้าที่หรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง หรือการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ประกอบกับระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๖ กำหนดว่า ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ... ข้าราชการครูตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครู ... ข้อ ๑๗ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ข้าราชการซึ่งประสงค์จะลาป่วยเพื่อรักษาตัว ให้เสนอหรือจัดส่งใบลาต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับจนถึงผู้มีอำนาจอนุญาตก่อนหรือในวันที่ลา เว้นแต่ในกรณีจำเป็น

/จะเสนอ...

จะเสนอหรือจัดส่งใบลาในวันแรกที่มาปฏิบัติราชการก็ได้ วรรคสอง กำหนดว่า ในกรณีที่ข้าราชการผู้ขอลามีอาการป่วยจนไม่สามารถจะลงชื่อในใบลาได้ จะให้ผู้อื่นลาแทนก็ได้ แต่เมื่อสามารถลงชื่อได้แล้ว ให้เสนอหรือจัดส่งใบลาโดยเร็ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีรับราชการประจำโรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งให้ไปช่วยราชการที่โรงเรียนชั้นชมพิทยาคารเป็นเวลา ๑ ปี และเมื่อครบกำหนด ๑ ปี โรงเรียนชั้นชมพิทยาคาร ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๒๒๖.๐๔๐๐๑/๔๕๐ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ ส่งตัวผู้ฟ้องคดีกลับโรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ ต้นสังกัดเดิมตั้งแต่วันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้ไปรายงานตัวปฏิบัติงานที่โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ตามหนังสือส่งตัวของโรงเรียนชั้นชมพิทยาคาร จนถึงวันที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงไปสอบสวนข้อเท็จจริงที่โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นระยะเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน และไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติตามข้อ ๑๗ วรรคหนึ่ง ของระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ กล่าวคือ จะต้องส่งใบลาป่วยต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นจนถึงผู้มีอำนาจอนุญาตก่อนหรือในวันที่ลา หรือกรณีจำเป็น จะเสนอหรือจัดส่งใบลาในวันแรกที่มาปฏิบัติราชการ กรณีจึงถือได้ว่า ผู้ฟ้องคดีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นระยะเวลาเกินกว่าสิบห้าวันแล้ว กรณีมีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่าการละทิ้งหน้าที่ราชการของผู้ฟ้องคดีมีเหตุผลอันสมควรหรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการหรือไม่ เห็นว่า กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ามีอาการเวียนศีรษะ คลื่นไส้คล้ายจะอาเจียน ปวดบริเวณบ่าตา สายตาพร่ามัว มองเห็นภาพไม่ชัด และมีภาพซ้อน และได้เข้ารับการตรวจรักษาอาการป่วยดังกล่าวรวม ๙ ครั้ง ดังนี้ เมื่อวันที่ ๑๐ และวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๒ ที่โรงพยาบาลมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม วันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๒ ที่โรงพยาบาลขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น วันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๒ วันที่ ๓ และวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ จังหวัดขอนแก่น วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ กรุงเทพมหานคร วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่โรงพยาบาลรามาริบัติ กรุงเทพมหานคร และวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่โรงพยาบาลมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม นั้น แพทย์ระบุอาการเจ็บป่วยทางตาของผู้ฟ้องคดีสอดคล้องกันว่า ผู้ฟ้องคดีมีอาการผิดปกติที่ตาข้างซ้าย ระดับการมองเห็นของตาซ้ายผิดปกติ เนื่องจากสายตาสั้นร่วมกับสายตายาวและกระจกตาแห้ง ส่งผลให้มองภาพไม่ชัด เห็นภาพซ้อนและมีอาการเวียนศีรษะ ส่วนตาขวาปกติ ซึ่งเมื่อแก้ไขด้วยแว่นแล้ว อาการดีขึ้น แต่ไม่เท่าตาขวา แพทย์แนะนำให้ปิดตาซ้ายเมื่อไปทำงาน แต่ผู้ฟ้องคดีกลับอ้างว่าหากปิดตาซ้ายแล้ว จะสอนหนังสือไม่สะดวก เห็นว่า แม้ผู้ฟ้องคดีมีอาการเจ็บป่วยทางตา

/และได้รับ...

และได้รับการตรวจรักษาจากแพทย์ในโรงพยาบาลหลายแห่งจริงตามคำกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาจากใบรับรองแพทย์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว ปรากฏว่าอาการเจ็บป่วยของผู้ฟ้องคดีเป็นกรณีที่แพทย์ผู้ให้การรักษานัดให้ผู้ฟ้องคดีไปรับการตรวจรักษา และให้หยุดงานเพื่อพักรักษาอาการเจ็บป่วยดังกล่าวเป็นครั้งคราว โดยไม่ปรากฏว่ามีอาการเจ็บป่วยถึงขนาดที่จะต้องนอนพักรักษาตัวในโรงพยาบาล และหลังจากวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ จนถึงวันที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงไปสอบสวนข้อเท็จจริงที่โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๒ ก็ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้เข้ารับการตรวจรักษาอาการป่วยของผู้ฟ้องคดีที่โรงพยาบาลใดอีกเลย ประกอบกับเอกสารบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการของข้าราชการครูของโรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ พบลายมือชื่อการลงเวลามาปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๒๖ และวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๒ แต่ไม่ได้ลงเวลากลับ และพยานบุคคล ซึ่งประกอบด้วยนายคำไพโร ห้วยสี ตำแหน่ง นักการภารโรง นายบรรจง แทนกลาง ตำแหน่ง ลูกจ้างชั่วคราว และนายนาย คำเจริญ ตำแหน่ง พนักงานขับรถยนต์ของโรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ ให้การสอดคล้องกันว่าพบเห็นผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๒ เวลาประมาณ ๖.๓๐ นาฬิกา โดยผู้ฟ้องคดีเดินทางมาลงเวลาปฏิบัติงานและพยานได้พูดคุยทักทายกับผู้ฟ้องคดี และหลังจากลงเวลามาปฏิบัติงานแล้ว ผู้ฟ้องคดีก็ได้ขึ้นรถจักรยานยนต์ออกไปจากโรงเรียนและไม่ได้กลับมาปฏิบัติหน้าที่อีกเลย แสดงให้เห็นว่า อาการป่วยเจ็บของผู้ฟ้องคดียังไม่มีอาการรุนแรงถึงขนาดที่จะต้องหยุดพักรักษาตัวติดต่อกันหลายวัน อันเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถเดินทางไปปฏิบัติราชการหรือยื่นใบลาป่วยต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาสรรพ์ตามระเบียบของทางราชการได้ และแม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะไม่สามารถยื่นใบลาได้ด้วยตนเอง แต่สามารถให้ผู้อื่นลาแทนได้เช่นกัน ที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าได้จัดส่งหนังสือรายงานอาการเจ็บป่วยและแนบใบรับรองแพทย์ พร้อมใบนัดการตรวจรักษาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนอย่างน้อย ๙ ครั้งนั้น เป็นเหตุที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและอยู่ระหว่างการดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีว่ามีอาการเจ็บป่วยทางสายตาและไม่ได้ยื่นใบลาป่วยต่อผู้บังคับบัญชาตามระเบียบของทางราชการยังไม่อาจถือได้ว่ามีเหตุผลอันสมควรและกรณีดังกล่าวถือเป็นการจงใจละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการว่าด้วยการลา การที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงพิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการจงใจละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

/อันเป็น...

อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมีมติว่า สมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ
จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบแล้ว ดังนั้น มติของ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม
เขต ๓ ในคราวประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ที่เห็นชอบตาม
ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงให้ลงโทษไล่ออกจาก
ราชการ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๖๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓
ที่มีคำสั่งตามมติของที่ประชุม อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต ๓ ดังกล่าว
ให้ไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจ
โดยชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
พิพากษายืน

นายสมชาย เอ็มโอช
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายนพดล เฮงเจริญ
ตุลาการหัวหน้าแผนกคดีสิ่งแวดล้อม
ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายสมรรถชัย วิศาลาภรณ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายประวิตร บุญเทียม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชัย วัฒนการุณ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายสุเมธ เตียววิศเรศ

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(จ. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๒/๒๕๕๗
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๑๓/๒๕๕๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๙ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ระหว่าง

นางวลีรักษ์ หรือบุญยกร หรืออนุชตรา ศรีอรุณเกียรติ
หรือบุญเลื่อน หรือเทอดสุวรรณ

ผู้ฟ้องคดี

ศึกษาธิการจังหวัดสุรินทร์

(ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ หรือ
ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ เดิม) ที่ ๑

คณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๙๑/๒๕๕๔
หมายเลขแดงที่ ๘/๒๕๕๗ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองนครราชสีมา)

โดยที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๓
บัญญัติให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒
และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้มาตรา ๓๗ วรรคสอง บัญญัติว่า ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของ
สภาการศึกษา มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดเขตพื้นที่การศึกษาเพื่อการบริหาร

/และการจัดการ...

และการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน แบ่งเป็นเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาและเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา และพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๓ บัญญัติให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๕๖ และบัญญัติให้มีเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาและเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ได้ออกประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง การกำหนดและแก้ไขเปลี่ยนแปลงเขตพื้นที่การศึกษา เป็นเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๓ กำหนดให้สำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ เปลี่ยนแปลงเป็นสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ จึงมีผลให้อำนาจและหน้าที่ของผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ในส่วนที่เกี่ยวกับคดีนี้เปลี่ยนแปลงไปเป็นของผู้อำนวยการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ จึงถือว่าผู้อำนวยการสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แทนผู้อำนวยการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ และให้ถือว่าบรรดาถ้อยคำสำนวนทั้งหลาย ที่ระบุหรืออ้างถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ เป็นการระบุ หรืออ้างถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ต่อมา ได้มีคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ ๑๑/๒๕๕๙ เรื่อง การบริหารราชการของ กระทรวงศึกษาธิการในภูมิภาค ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๙ ทำให้มีการ โอนอำนาจหน้าที่ของผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ในคดีนี้เฉพาะงานที่เกี่ยวกับ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาไปเป็นอำนาจหน้าที่ของ ศึกษาธิการจังหวัดสุรินทร์ จึงถือว่าศึกษาธิการจังหวัดสุรินทร์ เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แทนผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ และให้ถือว่า บรรดาถ้อยคำสำนวนทั้งหลายที่ระบุหรืออ้างถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ เป็นการระบุหรืออ้างถึงศึกษาธิการจังหวัดสุรินทร์

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครูและบุคลากร ทางการศึกษา ตำแหน่งนักวิชาการการเงินและบัญชีชำนาญการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ เดิม) ถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๓๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ ตามมติ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ในการประชุม

ครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓ กรณีผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ตรวจสอบและเบิกจ่ายเงินสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลและค่าการศึกษาบุตรให้แก่ข้าราชการและลูกจ้างประจำ ผู้รับบำนาญ โรงเรียนในอำเภอสังขะ อำเภอบัวเขต อำเภอกาบเชิง อำเภอพนมดงรัก โรงเรียนระดับมัธยมศึกษา แต่กลับวางฎีกาเบิกเงินดังกล่าวในระหว่างเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๐ ถึงเดือนมีนาคม ๒๕๕๑ ตามฎีกาที่ ๙๔/๒๕๕๑, ที่ ๑๐๐/๒๕๕๑, ที่ ๑๐๑/๒๕๕๑, ที่ ๑๕๔/๒๕๕๑, ที่ ๑๘๕/๒๕๕๑, ที่ ๒๐๗/๒๕๕๑, ที่ ๓๓๐/๒๕๕๑, ที่ ๓๑๖/๒๕๕๑, ที่ ๔๕๐/๒๕๕๑ และที่ ๔๖๙/๒๕๕๑ โดยไม่ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ อีกทั้งยังได้แบ่งการโอนเงินให้ผู้ขอเบิกเพียงบางส่วนและโอนเข้าบัญชีของผู้ฟ้องคดี นายสุรศักดิ์ เทอดสุวรรณ คู่สมรส และนางสาวศุภกรภานาถ สติยานุช หลานของผู้ฟ้องคดี รวม ๑๖ ครั้ง เป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายเป็นเงิน ๑๔๙,๔๘๓ บาท พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยไม่ซื่อสัตย์สุจริต อาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของผู้ฟ้องคดีไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น และปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการและหน่วยงานการศึกษา อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสาม และมาตรา ๙๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีจึงได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาในคราวประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๔ มีความเห็นเป็นสองฝ่าย ฝ่ายที่หนึ่งจำนวน ๕ เสียง เห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง แม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะได้นำเงินจำนวน ๑๔๙,๔๘๓ บาท มาชดใช้คืนแก่ทางราชการแล้ว ก็ไม่เป็นเหตุได้รับการบรรเทาโทษ ทั้งนี้ ตามมติคณะรัฐมนตรีที่แจ้งตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ที่กำหนดว่าการนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืนหรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงเหมาะสมกับกรณีความผิดแล้ว แต่ฝ่ายที่สองจำนวน ๔ เสียง เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบการปฏิบัติหน้าที่หลายอย่าง ผู้ฟ้องคดีมิได้มีเจตนาทุจริต การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ เพราะหากผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัย

/อย่างร้ายแรงแล้ว...

อย่างร้ายแรงแล้ว ผู้บังคับบัญชาก็ต้องมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงด้วย สมควรลดโทษให้แก่ผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีตามความเห็นฝ่ายข้างมาก ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากการพิจารณาทางปกครองของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงที่ประกอบด้วย นายยรรยง อุทธา ตำแหน่งรองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ประธานกรรมการ และนางพิกุล ชงไชย ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานการเงินและบัญชี ๘ กรรมการและเลขานุการ มีฐานะเป็นผู้บังคับบัญชาและหัวหน้าส่วนงานในกลุ่มงานเดียวกับผู้ฟ้องคดี เป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์และมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำที่ถูกกล่าวหา จึงไม่เป็นไปตามมาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และเหตุที่ผู้ฟ้องคดีมิได้คัดค้าน เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่ทราบคำสั่งแต่งตั้งดังกล่าว เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่มีหน้าที่ในการเข้าใช้หรือบันทึกข้อมูลรายการขออนุมัติเบิกเงินในระบบการบริหารการเงินการคลังภาครัฐด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ (GFMS) เพื่อเบิกเงินจากกรมบัญชีกลาง ผลการสืบสวนข้อเท็จจริงจึงเป็นการพิจารณาโดยสำคัญผิดเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี อีกทั้ง แบบ สว.๒ ก็มีได้กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ในการเข้าระบบ GFMS และมีหน้าที่โอนเงินเข้าบัญชีรายตัวในระบบของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ประกอบกับข้อ ๑๒ ของคำสั่งที่ ๕๔๑/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ และข้อ ๑๓ ของคำสั่งที่ ๕๒๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๑ ก็ไม่ได้มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่รับผิดชอบในการเข้าระบบ GFMS และโอนเงินแต่อย่างใด แต่เป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของนางพิกุล หัวหน้างานการเงิน และนางวันนา คำบุญจิตติสกุล นักวิชาการเงินและบัญชี ๕ นอกจากนี้ การที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงสรุปรายงานผลการสอบสวนในภายหลังว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายหน้าที่และได้กระทำการดังกล่าวโดยลำพัง จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่ถูกต้องและไม่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนการโอนเงินเข้าบัญชีคู่สมรสและหลานของผู้ฟ้องคดีนั้น ก็เป็นการโอนสิทธิเรียกร้องจากผู้มีสิทธิรับเงินเป็นการเฉพาะ เนื่องจากเป็นข้อตกลงยินยอมด้วยวาจาระหว่างผู้มีสิทธิรับเงินกับผู้ฟ้องคดีที่ให้ผู้ฟ้องคดีสำรองจ่ายเงินให้ไปก่อน เป็นเหตุให้ผู้มีสิทธิรับเงินไม่ดำเนินการร้องเรียนหรือดำเนินคดีใดกับผู้ฟ้องคดี ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีนำเงินมาคืนให้แก่ทางราชการ เนื่องมาจากนายยรรยง และนางพิกุล กรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง นายสมชาย จันทวร หัวหน้ากลุ่มอำนาจการ และนายมนตรี ประไวย์ หัวหน้ากลุ่มงานบริหารการเงินและสินทรัพย์ แนะนำให้ผู้ฟ้องคดีนำเงินมาจ่ายคืน

/เพื่อเป็นการ...

เพื่อเป็นการยุติเรื่องและแก้ไขปัญหาระบบบัญชีให้ถูกต้องตามระเบียบ โดยใบเสร็จรับเงิน ระบุแต่เพียงว่าเป็นเงินที่ชดใช้เป็นค่าเสียหายให้แก่ทางราชการ ไม่มีข้อความตอนใดระบุว่า เป็นเงินที่เกิดจากการทุจริต การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำใบเสร็จรับเงิน ดังกล่าวมาพิจารณาประกอบกับหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ เพื่อไม่ลดหย่อนโทษให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงไม่สอดคล้องกับ ข้อเท็จจริงที่ระบุในใบเสร็จรับเงิน เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ประกอบกับรายงานการตรวจสอบของฝ่ายตรวจสอบภายในมิได้แจ้งว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำการทุจริต ในหน้าที่ราชการและรายงานดังกล่าวมีความประสงค์เพียงแจ้งให้ทราบถึงปัญหาข้อขัดข้อง ภายในองค์กรเพื่อนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไขเท่านั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองพิจารณาว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดและส่งลงโทษทางวินัยต่อผู้ฟ้องคดีแต่เพียงผู้เดียว จึงเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม เนื่องจากขั้นตอนในการขอเบิกจ่ายเงินจะต้องผ่านการตรวจสอบ ตามลำดับชั้น โดยเริ่มจากผู้ฟ้องคดีจัดเตรียมเอกสารขอเบิกจ่ายเงินเสนอนายมนตรี หัวหน้ากลุ่มงานบริหารการเงินและสินทรัพย์ นายสมชาย หัวหน้ากลุ่มอำนวยการ และนายบรรยง รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ โดยมีนางพิกุล หัวหน้างานการเงิน และนางวันนา ทำหน้าที่เตรียมนำข้อมูลบันทึกในระบบ GFMS ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๓๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ ลงโทษไล่ออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ

๒. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

๓. ให้คืนสิทธิอันพึงมีพึงได้จากทางราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดีทุกกรณี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับรายงานจากหน่วย ตรวจสอบภายในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสุรินทร์ เขต ๓ (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ เดิม) ว่า การเบิกจ่ายเงินงบประมาณประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ของกลุ่มงานบริหารการเงินและสินทรัพย์เกี่ยวกับเงินสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลและ

/คำการศึกษาบุตร...

ค่าการศึกษาบุตรของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาในสังกัด ตามปฏิทินที่ ๙๔/๒๕๕๑, ที่ ๑๐๐/๒๕๕๑, ที่ ๑๐๑/๒๕๕๑, ที่ ๑๕๔/๒๕๕๑, ที่ ๑๘๕/๒๕๕๑, ที่ ๒๐๗/๒๕๕๑, ที่ ๓๓๐/๒๕๕๑, ที่ ๓๑๖/๒๕๕๑, ที่ ๔๕๐/๒๕๕๑ และที่ ๔๖๘/๒๕๕๑ ไม่ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ โดยมีการเบิกจ่ายเงินไม่ตรงกับหลักฐานขอเบิก บางปฏิทินตั้งเบิกโดยไม่ได้รับอนุมัติจากผู้มีอำนาจ และการวางเบิกในระบบการบริหารการเงินการคลังภาครัฐด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ (GFMS) ไม่ถูกต้อง ไม่ตรง และไม่ครบถ้วนตามหลักฐานขอเบิก นอกจากนี้ ยังมีการเบิกจ่ายเงินซ้ำซ้อนกันหลายปฏิทิน และยังพบว่า มีการโอนเงินให้แก่บุคคลที่ไม่มีสิทธิตามกฎหมาย เป็นที่สงสัยว่าผู้ได้บังคับบัญชาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กระทำผิดวินัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๔๔/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าว ผลการสืบสวนปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ดำเนินการตรวจสอบเอกสารและเสนอผู้มีอำนาจอนุมัติการเบิกจ่ายเงินสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลและค่าการศึกษาบุตรตามปฏิทินดังกล่าว รวมทั้งเป็นผู้วางปฏิทินในระบบ GFMS และเมื่อได้รับอนุมัติจากกรมบัญชีกลางแล้ว ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่จัดทำรายละเอียดโอนเงินรายตัวในระบบของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) นอกจากนี้ ยังพบว่า มีการโอนเงินเข้าบัญชีของผู้ฟ้องคดี, นายสุรศักดิ์ และนางสาวศุภรภัษานาถ ซึ่งเป็นสามีและหลานของผู้ฟ้องคดี เป็นเหตุให้ราชการได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวน ๑๔๙,๔๘๓ บาท พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว มีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ผลการสอบสวนปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาและมีพฤติกรรมปฏิบัติหน้าที่ราชการและละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายหลายรายการ กล่าวคือ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีได้จัดทำบันทึกขออนุมัติเบิกเงินค่ารักษาพยาบาลของนางพรมาริน ดวงเด่นฉาย ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านกู่ จำนวน ๘,๔๕๔ บาท ตามปฏิทินเลขที่ ๙๔/๒๕๕๑ โดยจัดทำหนังสือสำคัญประกอบปฏิทินขึ้นเอง และไม่มีหลักฐานประกอบการวางปฏิทินในระบบ GFMS และในวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ ได้จัดทำรายละเอียดการโอนเงินรายตัวเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสุรินทร์ บัญชีเลขที่ ๓๑๐-๑-๙๗๖๗๓-๑ ของนายสุรศักดิ์ จำนวน ๘,๔๕๔ บาท ต่อมา วันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีได้จัดทำบันทึกขออนุมัติเบิกเงินค่ารักษาพยาบาลของ

/นางสาวปติญา...

นางสาวปติญา ต่อยอด ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านโคกไทร จำนวน ๑๖,๐๐๐ บาท ตามฎีกาที่ ๑๐๐/๒๕๕๑ โดยได้จัดทำหนังสือสำคัญประกอบฎีกาขึ้นเอง และไม่มีหลักฐานประกอบการวางฎีกาในระบบ GFMS และในวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๐ ได้จัดทำรายละเอียดและโอนเงินเข้าบัญชีฝากธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสุรินทร์ บัญชีเลขที่ ๓๑๐-๐-๑๗๑๘๘-๘ ของนางสาวศุภรภัษาถ จำนวน ๑๖,๐๐๐ บาท วันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ ได้นำหลักฐานเอกสารการขอเบิกดังกล่าวมาเวียนเบิกซ้ำอีกในฎีกาที่ ๑๕๓/๒๕๕๑ แล้วโอนเงินให้ผู้ขอเบิก ในวันเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีได้จัดทำบันทึกขออนุมัติเบิกเงินค่าการศึกษาบุตรของนายบุญ อุ๋นใจ ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านปวงตึก จำนวน ๗,๕๐๐ บาท และนายกฤษณะ นิชธรรมธาดา ข้าราชการครู โรงเรียนจตุคามวิทยา จำนวน ๒,๔๐๐ บาท ตามฎีกาที่ ๑๐๑/๒๕๕๑ โดยไม่มีหลักฐานการขอเบิกมีเพียงหนังสือสำคัญประกอบการวางฎีกาในระบบ GFMS และในวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๐ ได้จัดทำรายละเอียดและโอนเงินรายตัวของนายบุญ เข้าบัญชีของนายสุรศักดิ์ จำนวน ๗,๕๐๐ บาท ส่วนยอดเงินของนายกฤษณะ โอนเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาปราสาท บัญชีเลขที่ ๓๒๙-๑-๑๓๓๘๘-๙ ของผู้ฟ้องคดี ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ และวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๑ ได้นำหลักฐานการขอเบิกของนายบุญและนายกฤษณะ มาขออนุมัติเบิกซ้ำอีก ตามฎีกาที่ ๑๕๔/๒๕๕๑ และฎีกาที่ ๑๘๕/๒๕๕๑ แล้วโอนเงินให้แก่ผู้ขอเบิกทั้งสองราย ในวันเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีได้จัดทำบันทึกขออนุมัติเบิกเงินค่าการศึกษาบุตรของนายสิงหา วรรณกุล ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านระมัดค้อ จำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท และนางผ่องศรี ระปือนาม ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านศาลาสამัคคี จำนวน ๔,๐๐๐ บาท ตามฎีกาที่ ๑๕๔/๒๕๕๑ โดยไม่มีหลักฐานการขอเบิกมีแต่เพียงหนังสือสำคัญประกอบการวางฎีกาในระบบ GFMS และในวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๐ ได้นำยอดเงินของนายสิงหา โอนเงินเข้าบัญชีของนายสุรศักดิ์ และนำยอดเงินของนางผ่องศรี โอนเข้าบัญชีของนางสาวศุภรภัษาถ จำนวน ๔,๖๐๐ บาท และวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๑ ได้นำหลักฐานการขอเบิกของนางผ่องศรี มาขออนุมัติเบิกซ้ำอีก ตามฎีกาที่ ๒๐๗/๒๕๕๑ แล้วโอนเงินให้แก่ผู้ขอเบิก วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้จัดทำบันทึกขออนุมัติเบิกเงินค่าการศึกษาบุตร จำนวน ๓ ราย คือ นายศุภชาติ พังวัฒนา ข้าราชการครู โรงเรียนสังขะวิทยาคม จำนวน ๒,๓๓๔ บาท นายไพฑูรย์ แก้วคำสอน ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านโคกสมอง จำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท และนายลิน พรหมชาติ ลูกจ้างประจำ โรงเรียนสังขะ จำนวน ๑๖,๒๐๐ บาท

/ตามฎีกา...

ตามฎีกาที่ ๑๘๕/๒๕๕๑ โดยการเบิกเงินของนายไพฑูรย์และนายลิน มีหลักฐานประกอบกรขอเบิก ส่วนการเบิกเงินของนายศุภชาติ ไม่มีหลักฐานการขอเบิก มีเพียงบันทึกข้อความและใบสำคัญการรับเงิน และในวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๑ ได้จัดทำรายละเอียดและโอนเงินเข้าบัญชีของนายไพฑูรย์ เพียงจำนวน ๗,๕๐๐ บาท โอนเงินให้นายลิน เพียงจำนวน ๘,๗๐๐ บาท และโอนเงินส่วนที่เหลือเข้าบัญชีของนายสุรศักดิ์และนางสาวศุภรภัณาถ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้นำหลักฐานการขอเบิกเงินของนายไพฑูรย์และนายลิน มาเบิกซ้ำอีกรายละเอียด ๗,๕๐๐ บาท ตามฎีกาที่ ๓๐๔/๒๕๕๑ และในวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ได้โอนเงินให้นายลิน เพียงรายเดียว ส่วนยอดเงินของนายไพฑูรย์ โอนเข้าบัญชีของนางสาวศุภรภัณาถ เมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้จัดทำบันทึกของอนุมัติเบิกเงินค่าการศึกษาบุตรของนายสุธี คิตไว ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านบัวเขต จำนวน ๗,๕๐๐ บาท ตามฎีกาที่ ๒๐๗/๒๕๕๑ โดยมีเพียงหนังสือใบสำคัญ และในวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๑ ได้โอนเข้าบัญชีเงินฝากของนายสุรศักดิ์ ต่อมา วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ได้นำหลักฐานมาขอเบิกซ้ำอีก ตามฎีกาที่ ๓๓๐/๒๕๕๑ แล้วโอนเงินให้ผู้ขอเบิก เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้จัดทำบันทึกของอนุมัติเบิกเงินค่าการศึกษาบุตรของข้าราชการครูจำนวน ๓ ราย คือ นางดวงหทัย ไบลี ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านสน จำนวน ๙,๙๐๐ บาท นางไพสิฐ สังข์โกมล ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านรูน จำนวน ๕,๖๐๐ บาท และนายไพบูลย์ หอมจันทร์ ข้าราชการครู โรงเรียนหนองโยโคกปัด จำนวน ๑๙,๒๐๐ บาท ตามฎีกาที่ ๓๓๐/๒๕๕๑ โดยมีเพียงหนังสือใบสำคัญ และในวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๑ ได้จัดทำรายละเอียดและโอนเงินเข้าบัญชีของนายไพบูลย์เพียง ๑๕,๐๐๐ บาท ยอดเงินของนางดวงหทัย โอนเข้าบัญชีของนายสุรศักดิ์ ส่วนที่เหลือโอนเข้าบัญชีเงินฝากของนางสาวศุภรภัณาถ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้นำหลักฐานการขอเบิกเงินของนายไพบูลย์ มาเวียนเบิกซ้ำอีก ตามฎีกาที่ ๔๕๐/๒๕๕๑ และขอเบิกค่าการศึกษาบุตรของนางสายบัว จิมพินิจ ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านไทยสมบุรณ์ จำนวน ๖,๐๐๐ บาท โดยไม่มีบันทึกการขออนุมัติ มีแต่เพียงหลักฐานการขอเบิก และในวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๕๑ ได้โอนเงินเข้าบัญชีของนางสาวศุภรภัณาถ จำนวน ๒๑,๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้จัดทำบันทึกของอนุมัติเบิกเงินค่าการศึกษาบุตรของนางสายบัว จำนวน ๗,๖๔๕ บาท ตามฎีกาที่ ๔๖๙/๒๕๕๑ โดยมีเพียงหนังสือใบสำคัญและใช้สำเนาใบเสร็จรับเงินมาขอเบิก และในวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๑ ได้โอนเข้าบัญชีของนางสาวศุภรภัณาถ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๘

/กุมภาพันธ์...

กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้เบิกเงินค่าการศึกษาบุตรของนายประสพ ก่อแก้ว ข้าราชการบำนาญ จำนวน ๑๑,๕๐๐ บาท ตามฎีกาที่ ๓๑๖/๒๕๕๑ แต่ได้จัดทำรายละเอียด การขออนุมัติวางฎีกาเบิกเงินเป็นค่ารักษาพยาบาล จำนวน ๙,๒๕๐ บาท และในวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ได้โอนเข้าบัญชีเงินฝากของนายสุรศักดิ์ จำนวน ๑๑,๕๐๐ บาท จากข้อเท็จจริงดังกล่าว คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงจึงเห็นว่า พฤติการณ์ของ ผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการและหน่วยงานการศึกษา อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม และมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ แม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะได้นำเงินมาชดใช้คืนแก่ทางราชการแล้ว ก็ไม่เป็นเหตุให้ ได้รับการบรรเทาโทษ ทั้งนี้ ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ เห็นสมควรลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยได้รายงาน ผลการสอบสวน ตามแบบ สว.๖ ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นพ้องด้วย จึงเสนอ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ เพื่อพิจารณา และในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ มีมติให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๓๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการตามมติดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และ การร้องทุกข์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในการประชุม ครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๔ เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการนั้น เหมาะสมกับกรณีความผิดแล้ว จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ ของผู้ฟ้องคดี

สำหรับกรณีการแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงนั้น เป็นอำนาจ หน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๘๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและ บุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นขั้นตอนในการแสวงหาข้อเท็จจริงแยกต่างหาก จากกระบวนการสอบสวนทางวินัย ถือเป็นการพิจารณาทางปกครองก่อนเข้าสู่กระบวนการ

ดำเนินการทางวินัย ซึ่งไม่มีกฎหมายกำหนดวิธีการไว้เป็นการเฉพาะ การแสวงหาข้อเท็จจริงจึงสามารถดำเนินการได้ตามความเหมาะสม โดยไม่ต้องนำหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนตามกฎหมาย ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาใช้บังคับ ส่วนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งนายยรรยง รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ เป็นประธานกรรมการ และแต่งตั้งนางพิกุล เจ้าหน้าที่บริหารงานการเงินและบัญชี ๘ เป็นกรรมการและเลขานุการ เนื่องจากบุคคลทั้งสองเป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านการเงินและบัญชี จึงควรทำหน้าที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าว ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมต่อผู้ปฏิบัติหน้าที่ราชการ ประกอบกับบุคคลทั้งสองไม่เคยมีเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีมาก่อน และหากผู้ฟ้องคดีเห็นว่า กรรมการทั้งสองคนมีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะทำให้การสืบสวนไม่ได้ความจริงหรือมีสภาพร้ายแรง อันอาจทำให้การสืบสวนไม่เป็นกลาง ผู้ฟ้องคดีก็ชอบที่จะใช้สิทธิคัดค้านกรรมการได้ การที่ผู้ฟ้องคดีไม่คัดค้าน จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีสละสิทธิในการคัดค้าน เมื่อผลการสืบสวนมีพยานหลักฐานเพียงพอให้เชื่อว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ส่อไปในทางทุจริตต่อหน้าที่ราชการ กรณีจึงมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง (๓) และมาตรา ๑๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ กฎหมายดังกล่าวจึงมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมเช่นเดียวกับหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ส่วนการที่คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๓ ก็เพื่อให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงข้อเท็จจริงและแสดงพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของผู้ฟ้องคดี กรณีจึงต้องถือเป็นการดำเนินการที่สอดคล้องกับมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว ดังนั้น รายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริงจึงชอบด้วยกฎหมายสำหรับการพิจารณาในชั้นการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งแบบ สว.๒ และแบบ สว.๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว ซึ่งผู้ฟ้องคดีเข้าใจข้อเท็จจริง และได้ชี้แจงต่อคณะกรรมการสอบสวนตรงตามข้อกล่าวหาแล้ว แม้ผู้ฟ้องคดีจะให้ถ้อยคำโดยปฏิเสธในเรื่องการมอบหมายหน้าที่ แต่เมื่อปรากฏจากพยานหลักฐานว่า ผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อในช่องเจ้าหน้าที่ผู้บันทึกในใบวางฎีกาตามระบบ GFMS และใบรายงานการวาง

/เบิกเงินคงคลัง...

เบิกเงินคงคลัง ย่อมเป็นการยอมรับว่า ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่รับผิดชอบเบิกจ่ายเงินสวัสดิการ
ค่ารักษาพยาบาลและค่าการศึกษาบุตร และเป็นผู้จัดทำรายละเอียดการโอนเงินเข้าบัญชี
ของผู้ฟ้องคดี นายสุรศักดิ์ และนางสาวศุภรภานาถ การดำเนินการของคณะกรรมการ
สอบสวนวินัยร้ายแรงต่อผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน

ส่วนการมอบหมายการปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
สุรินทร์ เขต ๓ ที่ ๕๔๑/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ และคำสั่งที่ ๕๒๐/๒๕๕๑ ลงวันที่
๒ เมษายน ๒๕๕๑ นั้น ผู้บังคับบัญชาได้มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการ
ตรวจสอบและเบิกจ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลและค่าการศึกษาบุตรของข้าราชการ
และลูกจ้างประจำ ผู้รับบำนาญ โรงเรียนในอำเภอสังขะ อำเภอบัวเขต อำเภอกาบเชิง
อำเภอพนมดงรัก โรงเรียนระดับมัธยมศึกษา และเมื่อต่อมา การวางฎีกาเบิกเงินเปลี่ยนมาเป็น
การเข้าใช้หรือบันทึกข้อมูลรายการขออนุมัติเบิกเงินจากคลังในระบบการบริหารการเงินการคลัง
ภาครัฐด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ (GFMS) ผู้ฟ้องคดีจึงมีหน้าที่เบิกจ่ายเงินด้วยระบบ
ดังกล่าวด้วย อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓
ที่ ๗๒๙/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ เรื่อง การควบคุมดูแลการใช้บัตรกำหนด
สิทธิการใช้ (GFMS Smart Card) โดยมอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีใช้บัตร F เพื่อเข้าใช้หรือ
ปฏิบัติงานในระบบ GFMS เกี่ยวกับงานการเงิน เมื่อผู้ฟ้องคดีมีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี
ผู้ฟ้องคดีย่อมมีวิจรรย์ญาณในการตัดสินใจนำเงินมาชดใช้คืนให้แก่ทางราชการด้วยตนเอง
หากเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ก็ไม่จำเป็นต้องนำเงินมาใช้คืน
การที่ผู้ฟ้องคดียินยอมนำเงินส่งคืนแก่ทางราชการโดยมิได้อึดเอื้อนในชั้นสืบสวน
ข้อเท็จจริง แสดงให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีสมควรใจที่จะนำเงินมาส่งคืนโดยคาดหวังว่าจะไม่ต้อง
ได้รับโทษทางวินัย ส่วนการออกไปเสร็จรับเงิน ก็เป็นเพียงหลักฐานที่แสดงว่าทางราชการ
ได้รับเงินชดใช้คืนแล้วตามระเบียบของทางราชการเท่านั้น มิได้มีผลทำให้การกระทำของ
ผู้ฟ้องคดีอันเป็นความผิดสำเร็จจะกลับเป็นไม่ได้กระทำผิดแต่อย่างใด แม้ไม่มีผู้ใดมีส่วนร่วม
กระทำการกับผู้ฟ้องคดี แต่หากผู้บังคับบัญชาเอาใจใส่ ควบคุม กำกับ ดูแล ให้ผู้ฟ้องคดี
ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามที่ได้รับมอบหมาย และได้ตรวจสอบหลักฐานเอกสารก่อนเสนอ
ความเห็นต่อผู้บังคับบัญชา ตลอดจนผู้อนุมัติฎีกาได้ตรวจสอบหลักฐานให้รอบคอบก่อน
อนุมัติ ก็จะไม่เปิดช่องให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาסקกระทำการทุจริต แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้นำเงิน
จำนวน ๑๔๙,๔๘๓ บาท มาคืนให้แก่ทางราชการแล้ว การกระทำของผู้บังคับบัญชา

/ที่เกี่ยวข้อง...

ที่เกี่ยวข้องจึงเป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงข้าราชการ ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ รวม ๓ คน คือ นายยรรยง รองผู้อำนวยการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ นายสมชาย นักจัดการงานทั่วไปชำนาญการพิเศษ และนายมนตรี เจ้าพนักงานการเงินและบัญชีอาวุโส จึงไม่อาจถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลือกลงปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การทำนองเดียวกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเพิ่มเติมว่า อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๔ โดยพิจารณาพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวน ประกอบคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี อีกทั้ง ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีแถลงด้วยวาจาอย่างเต็มที่แล้ว เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าการที่ผู้ฟ้องคดีดำเนินการแก้ไขรายละเอียดหรือคัดลอกข้อความในแผ่นบันทึกข้อมูล ก่อนนำส่งธนาคาร และการที่ผู้ฟ้องคดีเก็บเอกสารเกี่ยวกับการวางฎีกาเบิกจ่ายเงินไว้ใน ความครอบครองของผู้ฟ้องคดีแต่เพียงผู้เดียว ย่อมเป็นการง่ายต่อการนำเอกสารดังกล่าว มาขอเบิกซ้ำอีก ประกอบกับผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ใช้บัตรกำหนดสิทธิการใช้รหัสผู้ใช้งาน เพื่อบันทึกข้อมูลขอเบิกเงินเข้าระบบ GFMS จึงน่าจะเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดจริง แม้ผู้ฟ้องคดีจะได้นำเงินที่ทุจริตไปมาใช้คืนก็ไม่ใช่เหตุผลหย่อนโทษ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเหมาะสมกับความผิดแล้ว

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งนายยรรยง และนางพิกุล ซึ่งเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในขั้นตอนการตรวจสอบความถูกต้องของเอกสาร จนถึงการอนุมัติเบิกจ่ายเงินตามระเบียบขึ้นเป็นกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง อาจทำให้ เสียความเป็นกลางและเกิดความไม่เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดี เพราะบุคคลทั้งสองอาจ ดำเนินการพิจารณาเพื่อให้ตนเองหรือผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไป ไม่มีความผิดหรือไม่มี ส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้คัดค้านกรรมการสืบสวน ยังไม่อาจถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีสละสิทธิการคัดค้าน และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำรายงานผลการตรวจสอบภายในมาเป็นมูลเหตุในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ฟ้องคดีโดยไม่อ้างถึงผลการพิจารณาของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง จึงมีเหตุให้ สงสัยว่า คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงหรือไม่ ส่วนที่

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าหน้าที่รับผิดชอบเบิกจ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลและค่าการศึกษาบุตร โดยมีหน้าที่วางฎีกาเบิกเงินรวมทั้งเป็นผู้จัดทำรายละเอียดและโอนเงินเข้าบัญชีของผู้ฟ้องคดี สามี และหลานของผู้ฟ้องคดีนั้น เป็นเพราะผู้ฟ้องคดีสำคัญผิดในอำนาจหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากคำสั่งที่ ๕๔๑/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ และคำสั่งที่ ๕๒๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๑ มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่รวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวางฎีกาขอเบิกจ่ายเงินแล้วเสนอผ่านผู้บังคับบัญชาตามสายการบังคับบัญชา เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและลงลายมือชื่อรับรองในเอกสารดังกล่าวเท่านั้น ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการพิจารณาจากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ได้จากการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนข้อกล่าวหาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่อ้างว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนาให้ข้อมูลหลอกลวงให้ผู้บังคับบัญชาหลงเชื่อว่าเอกสารที่นำมาประกอบการวางฎีกาขอเบิกเงินเป็นเอกสารที่ยังไม่เคยนำมาวางเบิกผู้บังคับบัญชาจึงลงนามอนุมัติการเบิกเงินซ้ำซ้อน และผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดโดยลำพังเป็นข้อเท็จจริงที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงมิได้แจ้งไว้ในแบบ สว.๒ และแบบ สว.๓ จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมว่า แม้นายยรรยง และนางพิกุลจะเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีก็ตาม แต่บุคคลทั้งสองก็มิใช่เป็นผู้มีส่วนได้เสียหรือร่วมกระทำความผิดกับผู้ฟ้องคดี อีกทั้ง อำนาจหน้าที่ในการสืบสวนข้อเท็จจริงก็เป็นเพียงการสอบทานผลการตรวจสอบของหน่วยตรวจสอบภายในเท่านั้น ไม่มีกฎหมายกำหนดรูปแบบขั้นตอนของการดำเนินการแต่อย่างใด จึงเป็นดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณาว่าควรจะทำการสืบสวนโดยวิธีใด จึงเป็นขั้นตอนภายในของเจ้าหน้าที่ในการแสวงหาข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ถือเป็นกระบวนการพิจารณาทางปกครอง และไม่เป็นการสั่งทางปกครองอันจะมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิและหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี จึงไม่จำเป็นต้องแจ้งสิทธิและหน้าที่เกี่ยวกับการคัดค้านกรรมการให้ผู้ฟ้องคดีทราบ การที่คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้ดำเนินการสืบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนได้ตรวจสอบเอกสารประกอบการวางฎีกาขอเบิกเงินในระบบ GFMS เอกสารการจ่ายเงิน เอกสารการโอนเงินรายตัวตามระบบของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาปราสาท และได้แจ้งผลการตรวจสอบให้

/ผู้ฟ้องคดีทราบ...

ผู้ฟ้องคดีทราบ จึงเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งหรือชี้แจงแสดงพยานเอกสาร เพื่อป้องกันสิทธิของตนแล้ว ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่เบิกจ่ายเงินสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลและค่าการศึกษาบุตรของข้าราชการ ลูกจ้างประจำ และข้าราชการบำนาญในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหน้าที่ปฏิบัติงานให้เป็นไปตามระเบียบของทางราชการตามที่ได้รับมอบหมาย แม้แต่เดิมผู้ฟ้องคดีจะมีหน้าที่ในการตรวจสอบหลักฐานเอกสารให้ถูกต้องก่อนบันทึกขออนุมัติและจัดทำหนังสือสำคัญเสนอผ่านผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น และเมื่อได้รับการอนุมัติแล้ว ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่นำฎีกาไปวางเบิกที่คลังจังหวัดก็ตาม เมื่อต่อมา ได้มีการปรับเปลี่ยนวิธีการเบิกจ่ายเงินมาเป็นระบบ GFMS ผู้ฟ้องคดีก็ยังคงมีหน้าที่เบิกจ่ายเงินอยู่เช่นเดิม เพียงแต่เปลี่ยนวิธีการดำเนินงานจากเดิมมาเป็นวิธีการที่ต้องใช้บัตร F วางฎีกาในระบบ GFMS และใช้บัตร P ในการอนุมัติฎีกา นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดียังมีหน้าที่จัดทำรายละเอียดและโอนเงินรายตัวเพื่อเข้าบัญชีเงินฝากในระบบของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาปราสาท เมื่อการสอบสวนพยานหลักฐานว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้วางฎีกาขอเบิกเงินซ้ำซ้อน บางฎีกามีเอกสารไม่ครบถ้วนถูกต้อง และเมื่อตรวจสอบใบเสร็จรับเงินแล้ว ไม่มีการประทับตรา คำว่า “จ่ายเงินแล้ว” พร้อมทั้งลงลายมือชื่อและวันเดือนปีกำกับ และยังพบว่าผู้ฟ้องคดีได้ทำการโอนเงินเข้าบัญชีของผู้ฟ้องคดี สามี่ และหลานของผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นผู้ไม่มีสิทธิรับเงินรวม ๑๕ ครั้ง เป็นเงินทั้งสิ้น ๑๔๙,๔๘๓ บาท เมื่อไม่ปรากฏหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่ามีข้าราชการรายอื่นมีส่วนรู้เห็นหรือร่วมกระทำความผิดกับผู้ฟ้องคดี มีแต่เพียงข้าราชการบางรายปล่อยปละละเลยไม่เอาใจใส่ ไม่ควบคุมหรือตรวจสอบการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีอย่างใกล้ชิด จนเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีอาศัยโอกาสในการปฏิบัติหน้าที่กระทำการทุจริตได้โดยง่าย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้ดำเนินการทางวินัยและลงโทษข้าราชการผู้เกี่ยวข้องดังกล่าวด้วยแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมทำนองเดียวกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับรายงานผลการตรวจสอบภายในของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๑ เกี่ยวกับการตรวจสอบการเบิกจ่ายเงินว่า การเบิกเงินบางรายการไม่ถูกต้องและมีการจ่ายเงินให้เจ้าหน้าที่หรือผู้มีสิทธิไม่ถูกต้อง จึงเป็นกรณีที่สงสัยว่ามีข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษากระทำความผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่ง

ที่ ๔๔/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว โดยคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๑ เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสดังกล่าวได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อผู้ฟ้องคดีมิได้ใช้สิทธิคัดค้านกรรมการสืบสวนว่าอาจมีความไม่เป็นกลาง จึงยังฟังไม่ได้ว่ากรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงจำนวนสองในสามรายมีสภาพร้ายแรง อันอาจทำให้การพิจารณาไม่เป็นกลางตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน และเมื่อต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงก็ได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๒ เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๒ และแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว.๓ ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๒ โดยเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๔ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๒ วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๒ วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๓ และวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๓ และรายงานผลการสอบสวนตามแบบ สว.๖ ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ต่อมา ที่ประชุม อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา สุรินทร์ เขต ๓ พิจารณาในคราวประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ให้ไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๓๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ ลงโทษไล่ออกจากราชการ กรณีจึงต้องถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการเพื่อออกคำสั่งดังกล่าวโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ตรวจสอบและเบิกจ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลและค่าการศึกษาบุตรของข้าราชการและลูกจ้างประจำ ผู้รับบำนาญ ในโรงเรียนอำเภอสังขะ อำเภอบัวเขต อำเภอกาบเชิง อำเภอพนมดงรัก โรงเรียนมัธยมศึกษา และเป็นผู้จัดเตรียมเอกสารและตรวจสอบเอกสารหลักฐานใบเสร็จรับเงินประกอบการเบิกและเป็นผู้ตั้งฎีกาเสนอผู้มีอำนาจอนุมัติ เมื่อได้รับอนุมัติแล้ว ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้โอนเงินให้แก่ผู้ใช้สิทธิ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีย่อมต้องทราบถึงระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินจากคลัง และต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ดูแลเอาใจใส่ รักษาประโยชน์ของทางราชการ และต้องปฏิบัติตนตามมาตรฐานและจรรยาบรรณวิชาชีพอย่างเคร่งครัด การที่ผู้ฟ้องคดีวางฎีกาเบิกเงิน

/ค่าการศึกษาบุตร...

ค่าการศึกษาบุตรและค่ารักษาพยาบาลซ้ำซ้อนและโอนเงินให้แก่นายสุรศักดิ์ และนางสาวศุภรภัฏาณาท ซึ่งเป็นสามีและหลานของผู้ฟ้องคดีโดยไม่มีสิทธิ ย่อมเกิดจากการไม่ดูแลเอาใจใส่ ไม่รักษาประโยชน์ของทางราชการ และไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานและจรรยาบรรณวิชาชีพอย่างเคร่งครัด เป็นการอาศัยอำนาจและหน้าที่ราชการหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบแบบแผนของทางราชการและหน่วยงานการศึกษา อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ แม้ผู้ฟ้องคดีจะนำเงินที่ทุจริตมาคืนก็ไม่ใช่เหตุอันควรให้ลดหย่อนโทษแต่อย่างใด การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๓๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ จึงเป็นการลงโทษที่เหมาะสมกับกรณีความผิดและชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยพิจารณารายงานผลการสอบสวนประกอบคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงด้วยวาจาแล้ว จึงมีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี มติดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมายแล้วเช่นเดียวกัน

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า คำสั่งที่ ๕๔๑/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ ข้อ ๑๒ และคำสั่งที่ ๕๒๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๑ ข้อ ๑๓ มิได้มีข้อความใดที่ระบุให้ผู้ฟ้องคดีมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการขอเบิกจ่ายจากกรมบัญชีกลางตามลำพังในทางปฏิบัติ ผู้ฟ้องคดีจะทำหน้าที่จัดเตรียมเอกสารเพื่อประกอบการขออนุมัติเบิกจ่ายเงินในเบื้องต้น โดยรวบรวมเอกสารต่างๆ ที่แต่ละโรงเรียนในความรับผิดชอบส่งมาขอเบิกเงินแล้วนำเสนอหัวหน้างานและผู้บังคับบัญชาตามลำดับเพื่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง ก่อนเสนอผู้มีอำนาจลงนามอนุมัติ โดยในขั้นตอนแรก ผู้ฟ้องคดีจะนำเสนอนายมนตรี หัวหน้ากลุ่มงานบริหารการเงินและสินทรัพย์ เพื่อตรวจสอบ หลังจากนั้น จะนำเสนอต่อไปยังนายสมชาย หัวหน้ากลุ่มอำนวยการ เพื่อตรวจสอบและลงลายมือชื่อรับรองความถูกต้อง แล้วจึงนำเสนอต่อนายบรรยง รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ผู้รับมอบอำนาจจากผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ พิจารณานุมัติ

/เป็นลำดับ...

เป็นลำดับสุดท้าย โดยมีนางพิกุล หัวหน้างานการเงิน และนางวันนา นักวิชาการเงิน และบัญชี ๕ ทำหน้าที่นำข้อมูลที่ผ่านการตรวจสอบถูกต้องครบถ้วนแล้ว เตรียมการบันทึกลงในระบบ GFMS Terminal โดยบุคคลทั้งสองจะทำหน้าที่ขอเบิกบัตรกำหนดสิทธิการใช้ (GFMS smart card) และรหัสผู้ใช้งาน (user name) จากนายมนตรี หลังจากนั้น นายทองพูน มะวังนุกูล รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ รักษาราชการแทนผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ จะเป็นผู้ส่งข้อมูลทางระบบอิเล็กทรอนิกส์ไปให้กรมบัญชีกลางแต่เพียงผู้เดียว ส่วนการโอนเงินรายตัวผ่านระบบของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ก็เป็นหน้าที่ของนางพิกุล ด้วยเช่นกัน อีกทั้ง กรรมการเสียงข้างน้อยของที่ประชุมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยังมีความเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเกิดจากการที่ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบงานหลายอย่าง จึงไม่ควรถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ตลอดจนการที่นายยรรยง และนางพิกุล ได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ย่อมทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเป็นธรรม กรณีจึงต้องถือว่า กรรมการทั้งสองรายมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง ตามนัยมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา และกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมาย ผลที่ได้จากการสืบสวนจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และไม่อาจนำมารับฟังเพื่อลงโทษไล่ออกจากราชการ ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีไม่ขอเปลี่ยนแปลงตัวคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง เป็นเพราะผู้ฟ้องคดีไม่ทราบขั้นตอน และวิธีการร้องคัดค้านด้วยความบริสุทธิ์ใจ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่นายยรรยง และนางพิกุล ทำหน้าที่เป็นกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง บุคคลทั้งสองย่อมประสงค์ให้ตนเองพ้นผิดหรือมีความผิดน้อยที่สุด แม้ผู้ฟ้องคดีจะได้คัดค้านกรรมการก็ตาม แต่บุคคลทั้งสองก็ต้องรู้ว่าตนเองมีส่วนเกี่ยวข้องในการตรวจสอบและรับรองความถูกต้องของเอกสารที่เบิกจ่าย บุคคลทั้งสองจึงต้องรีบดำเนินการแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบ และขอถอนตัวหรือหยุดปฏิบัติหน้าที่ในทันที เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการระดับล่างผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจกระทำการตามอำเภอใจในการเข้าใช้ระบบ GFMS และหากผู้บังคับบัญชาไม่เลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม ผู้บังคับบัญชาก็พบว่ายังมีเจ้าหน้าที่กลุ่มงานอื่นๆ ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ที่มีข้อบกพร่องในการปฏิบัติราชการเช่นเดียวกัน และจะต้องดำเนินการทางวินัยกับบุคคลเหล่านั้นด้วยเช่นกัน

/ขอให้...

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า เมื่อการสอบสวนพบว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ทำหน้าที่
 เกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินในระบบการบริหารการเงินการคลังภาครัฐด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์
 (GFMS) ด้วยการวางฎีกาเบิกจ่ายเงินสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลและค่าการศึกษาบุตร
 ของข้าราชการ ลูกจ้างประจำ ข้าราชการบำนาญในสังกัด และลงลายมือชื่อในเอกสาร
 ดังกล่าว แต่จัดทำเอกสารเพื่อประกอบการอนุมัติเบิกจ่ายไม่ถูกต้อง บางฎีกามีเพียงหน้าบ
 ใบบสำคัญ บางฎีกาวางเบิกเกินกว่าหลักฐานขอเบิก บางฎีกาวางเบิกเงินสวัสดิการ
 ค่าการศึกษาบุตรเกินกว่าอัตราที่กำหนด บางฎีกานำเอกสารเดิมมาขอเบิกซ้ำ และบางรายการ
 มีรายละเอียดของการโอนเงินให้แก่ผู้ขอเบิกเพียงครั้งเดียว ส่วนที่เหลือโอนเข้าบัญชีของ
 ผู้ฟ้องคดี ๑ ครั้ง เป็นเงิน ๒,๔๐๐ บาท โอนเข้าบัญชีของนายสุรศักดิ์ ๗ ครั้ง เป็นเงิน
 ๖๙,๖๘๘ บาท และโอนเข้าบัญชีของนางสาวศุภกรภานาถ ๗ ครั้ง เป็นเงิน ๗๗,๓๙๕ บาท
 ทำให้ทางราชการได้รับความเสียหาย คิดเป็นเงินทั้งสิ้นจำนวน ๑๔๙,๔๘๓ บาท ผู้ขอเบิกบางราย
 ต้องติดตามทวงถามจากผู้ฟ้องคดีและผู้ขอเบิกบางรายไม่ได้รับเงิน ประกอบกับเมื่อมีการ
 อนุมัติการเบิกจ่ายแล้ว ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้ประทับตรา คำว่า “จ่ายเงินแล้ว” และลงลายมือชื่อ
 พร้อมวันเดือนปีจ่ายเงินกำกับไว้ในหลักฐานการเบิกจ่าย ผู้ฟ้องคดีนำเงินจำนวนดังกล่าว
 มาคืนแก่ทางราชการก็เพียงเพื่อคาดหวังว่าจะไม่ต้องรับโทษทางวินัยเท่านั้น สำหรับการ
 มอบหมายหน้าที่ราชการตามคำสั่งที่ ๕๔๑/๒๕๕๐ และคำสั่งที่ ๕๒๐/๒๕๕๑ ก็เป็น
 การแบ่งหน้าที่เพื่อประโยชน์ในการให้บริการและอำนวยความสะดวกให้แก่บุคลากรในสังกัด
 ส่วนการใช้บัตรปฏิบัติการ (บัตร F) ในระบบ GFMS นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง
 ที่ ๗๒๙/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ โดยมอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ตรวจสอบ
 หลักฐานการเบิกเงินสวัสดิการและวางฎีกาเบิกจ่าย และเมื่อกรมบัญชีกลางอนุมัติแล้ว
 ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่จัดทำรายละเอียดการโอนเงินรายตัวตามระบบ KTB ในแผ่นบันทึกข้อมูล
 การที่ผู้ฟ้องคดีอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการแสวงหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น
 ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ จึงเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ
 ส่วนกรณีของการแต่งตั้งนายยรรยง และนางพิกุล เป็นกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง นั้น
 เมื่อปรากฏว่าบุคคลทั้งสองไม่มีเหตุไคร้ข้องกับผู้ฟ้องคดี และไม่รู้เห็นเหตุการณ์หรือมีส่วน
 เกี่ยวข้องกับการกระทำที่ถูกล่ามหา อีกทั้ง หน้าที่ของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเป็น
 เพียงการแสวงหาข้อเท็จจริงเบื้องต้น เพื่อให้ทราบว่ามีมูลตามที่กล่าวหาหรือไม่เท่านั้น

/จึงจำเป็น...

จึงจำเป็นต้องอาศัยผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านการเงินและบัญชี ประกอบกับการดำเนินการของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้ให้ผู้ฟ้องคดีตรวจดูเอกสารหลักฐานและมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานเพื่อแก้ข้อกล่าวหาอย่างเต็มที่แล้วตามนัยมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อผู้ฟ้องคดีมิได้คัดค้านความไม่เป็นกลางของกรรมการสืบสวน จึงยังไม่อาจถือได้ว่ากรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน และเมื่อความปรากฏต่อมาว่า นายมนตรี ชณะดำรง ตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มงานบริหารการเงินและสินทรัพย์ นายสมชาย หัวหน้ากลุ่มอำนวยการ และนายยรรยง ชณะดำรง ตำแหน่งรองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ มีหน้าที่ตรวจสอบและอนุมัติฎีกา มีพฤติการณ์ปล่อยปละละเลยไม่เอาใจใส่ ควบคุมกำกับ ดูแล เป็นช่องทางให้ผู้ฟ้องคดีกระทำการทุจริต ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้มีคำสั่งที่ ๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยไม่ร้ายแรงต่อบุคคลดังกล่าวแล้ว กรณีจึงไม่เป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอแก้อุทธรณ์โดยถือเอาคำให้การ ฉบับลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๔ คำให้การเพิ่มเติม ฉบับลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๔ รายงานการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๔ และเอกสารที่ใช้ในการพิจารณาอุทธรณ์ เป็นคำแก้อุทธรณ์

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในระหว่างวันที่ ๑ ถึงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๑ หน่วยงานตรวจสอบภายใน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ได้เข้าทำการตรวจสอบการเบิกจ่ายเงินประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๑ ของสำนักงาน ผลการตรวจสอบเอกสารหลักฐานการขอเบิกจ่ายเงินประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๐ ถึงเดือนมีนาคม ๒๕๕๑

/พบว่า...

พบว่า เอกสารการขอเบิกเงินบางรายการและบันทึกข้อมูลทางการเงินในระบบการบริหารการเงินการคลังภาครัฐด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ (GFMS) ไม่ถูกต้อง ประกอบกับ ไม่มีการวิเคราะห์ข้อมูลและไม่พบทะเบียนคุมทรัพย์สิน จึงได้รายงานผลการตรวจสอบให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบเมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๔๔/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๑ แต่งตั้งนายยรรยง รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ นางมนพัทธ์ นิตกร ๗ และนางพิกุล เจ้าหน้าที่บริหารงานการเงิน และบัญชี ๘ เป็นคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าว ผลการตรวจสอบพบว่า ผู้ฟ้องคดีในขณะดำรงตำแหน่งนักวิชาการเงินและบัญชีชำนาญการ ซึ่งได้รับการมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ตรวจสอบและเบิกจ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลและค่าการศึกษาบุตร ของข้าราชการ ลูกจ้างประจำ และผู้รับบำนาญของโรงเรียนในอำเภอสังขะ อำเภอบัวเขต อำเภอกาบเชิง อำเภอพนมดงรัก ตามคำสั่งสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ที่ ๕๔๑/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ และคำสั่งที่ ๕๒๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๑ แต่ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการโอนเงินที่ได้รับอนุมัติให้เบิกจ่ายผ่านระบบของ ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาประสาธน์ บางส่วนเข้าบัญชีของผู้ฟ้องคดีบางส่วน เข้าบัญชีของนายสุรศักดิ์ สามีของผู้ฟ้องคดี และบางส่วนเข้าบัญชีของนางสาวศุภรภัษา นานของของผู้ฟ้องคดี รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๔๙,๔๘๓ บาท ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้นำเงินจำนวน ดังกล่าวมาชดเชยคืนให้แก่ทางราชการ คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้รายงานผลการสืบสวนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบเมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๒ และเสนอความเห็นที่ ผู้ฟ้องคดีน่าจะเป็นผู้กระทำความผิดโดยอาศัยหน้าที่ราชการแสวงหาประโยชน์ให้แก่ ตนเองหรือผู้อื่น ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ ที่มีควรได้ อันส่อไปในทางทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และมีพฤติการณ์จงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ ราชการให้ถูกต้องตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ และหน่วยงานการศึกษา กรณีจึงมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นชอบด้วย จึงมีคำสั่งที่ ๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้ดำเนินการ สอบสวนโดยแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๒ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๒ และแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๓ ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผลการสอบสวนปรากฏข้อเท็จจริงว่า

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการเบิกจ่ายเงินไม่ถูกต้องรวม ๑๖ รายการ คือ ๑. ฎีกาที่ ๙๔/๒๕๕๑ นางพรหมริน ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านกู่ ได้ยื่นหลักฐานขอเบิกเงินค่ารักษาพยาบาล จำนวน ๘,๔๕๔ บาท เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แต่ผู้ฟ้องคดีจัดทำหนังสือใบเสร็จสำคัญประกอบฎีกาขึ้นเองและขออนุมัติเบิกเงินตามระบบ GFMS โดยไม่มีหลักฐานประกอบการวางฎีกา และต่อมา เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีได้จัดทำรายละเอียดการโอนเงินรายตัวเข้าบัญชีเงินฝากของระบบธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสุรินทร์ บัญชีเลขที่ ๓๑๐-๑-๙๗๖๗๓-๑ ของนายสุรศักดิ์ สามีของผู้ฟ้องคดี เมื่อผู้ขอเบิกติดตามทวงถาม ผู้ฟ้องคดีจึงจ่ายให้เป็นเงินสด ๒. ฎีกาที่ ๑๐๐/๒๕๕๑ นางสาวปติญา ข้าราชการครู ปฏิบัติหน้าที่ที่โรงเรียนบ้านโคกไทร ยื่นหลักฐานขอเบิกเงินค่ารักษาพยาบาลจำนวน ๑๖,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีจัดทำหนังสือใบสำคัญประกอบฎีกาขึ้นเองและขออนุมัติเบิกเงินตามระบบ GFMS ในวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๐ โดยไม่มีหลักฐานประกอบการวางฎีกา และเมื่อวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีได้จัดทำรายละเอียดการโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสุรินทร์ บัญชีเลขที่ ๓๑๐-๐-๑๗๑๘๘-๘ ของนางสาวศุภรภัณฑา หลานของผู้ฟ้องคดี และต่อมา วันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีได้นำหลักฐานเดิมมาขอเบิกซ้ำในฎีกาที่ ๑๕๓/๒๕๕๑ ๓. ฎีกาที่ ๑๐๑/๒๕๕๑ นายบุญ ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านปวงตึก ยื่นหลักฐานขอเบิกเงินค่าการศึกษาบุตรจำนวน ๗,๕๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีวางฎีกาขออนุมัติเบิกเงินตามระบบ GFMS เมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๐ โดยไม่มีหลักฐานการขอเบิก และวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๐ ได้จัดทำรายละเอียดการโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของนายสุรศักดิ์ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีได้นำหลักฐานเดิมมาขออนุมัติเบิกซ้ำในฎีกาที่ ๑๕๔/๒๕๕๑ ๔. ฎีกาที่ ๑๐๑/๒๕๕๑ นายกฤษณห์ ข้าราชการครู โรงเรียนจตุคามวิทยา ยื่นหลักฐานขอเบิกเงินค่าการศึกษาบุตรจำนวน ๒,๔๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีวางฎีกาขออนุมัติเบิกเงินตามระบบ GFMS เมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๐ โดยไม่มีหลักฐานการเบิก และวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๐ ได้จัดทำรายละเอียดการโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากธนาคาร กรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาปราสาท บัญชีเลขที่ ๓๒๙-๑-๑๓๓๘๘-๙ ซึ่งเป็นบัญชีของผู้ฟ้องคดีเอง ต่อมา ในวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้นำหลักฐานเดิมมาขออนุมัติเบิกซ้ำในฎีกาที่ ๑๘๕/๒๕๕๑ ๕. ฎีกาที่ ๑๕๔/๒๕๕๑ นายสิงหา ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านระมาดค้อ ยื่นหลักฐานขอเบิกเงินค่าการศึกษาบุตรจำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีวางฎีกาขออนุมัติ

เบิกเงินตามระบบ GFMS เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ โดยไม่มีหลักฐานการเบิก และในวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๐ ได้โอนเงินเข้าบัญชีของนายสุรศักดิ์ ต่อมา เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีจึงโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของผู้ขอเบิก ๖.ฎีกาที่ ๑๕๔/๒๕๕๑ นางผ่องศรี ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านศาลาสამัคคี ยื่นหลักฐานขอเบิกเงินค่าการศึกษาบุตร จำนวน ๔,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีวางฎีกาขออนุมัติเบิกเงินตามระบบ GFMS เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ โดยไม่มีหลักฐานการเบิก และวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๐ ได้จัดทำรายละเอียดการโอนเงินเข้าบัญชีของนางสาวศุภรภัณฑา ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้นำหลักฐานเดิมมาขออนุมัติเบิกซ้ำในฎีกาที่ ๒๐๗/๒๕๕๑ ๗.ฎีกาที่ ๑๕๕/๒๕๕๑ นายศุภชาติ ข้าราชการครู โรงเรียนสังขะวิทยาคม ยื่นหลักฐานขอเบิกเงินค่าการศึกษาบุตร จำนวน ๒,๓๓๔ บาท ผู้ฟ้องคดีวางฎีกาขออนุมัติเบิกเงินตามระบบ GFMS เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๑ โดยไม่มีหลักฐานการเบิก ต่อมา ในวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๑ ได้จัดทำรายละเอียดการโอนเงินเข้าบัญชีของนายสุรศักดิ์ ๘.ฎีกาที่ ๑๕๕/๒๕๕๑ นายไพฑูรย์ ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านโคกสมอง ยื่นหลักฐานขอเบิกเงินค่าการศึกษาบุตรจำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีวางฎีกาขออนุมัติเบิกเงินตามระบบ GFMS เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๑ และในวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๑ ได้จัดทำรายละเอียดการโอนเงินเข้าบัญชีของผู้ขอเบิกเพียง ๗,๕๐๐ บาท ส่วนที่เหลือโอนเข้าบัญชีของนายสุรศักดิ์ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้จัดทำรายละเอียดหน้าใบสำคัญขึ้นเองเพื่อขออนุมัติเบิกเงินซ้ำอีกจำนวน ๗,๕๐๐ บาท ในฎีกาที่ ๓๐๔/๒๕๕๑ และโอนเงินเข้าบัญชีของนางสาวศุภรภัณฑาในวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ๙.ฎีกาที่ ๑๕๕/๒๕๕๑ นายลิน ลูกจ้างประจำ โรงเรียนสังขะ ยื่นหลักฐานขอเบิกเงินค่าการศึกษาบุตร รวมเป็นเงิน ๑๖,๒๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีวางฎีกาและขออนุมัติเบิกจ่ายตามระบบ GFMS เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๑ แต่โอนเงินให้แก่ผู้ขอเบิกในวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๑ เพียงจำนวน ๘,๗๐๐ บาท ส่วนที่เหลือได้โอนเข้าบัญชีของนางสาวศุภรภัณฑา ต่อมา ในวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้นำหลักฐานเดิมมาเบิกซ้ำอีกจำนวน ๗,๕๐๐ บาท ในฎีกาที่ ๓๐๔/๒๕๕๑ ๑๐.ฎีกาที่ ๒๐๗/๒๕๕๑ นายสุธี ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านบัวเขต ยื่นหลักฐานขอเบิกเงินค่าการศึกษาบุตร จำนวน ๗,๕๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีขออนุมัติวางฎีกาตามระบบ GFMS เมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๑ โดยไม่มีหลักฐานขอเบิกเงิน และได้โอนเงินเข้าบัญชีของนายสุรศักดิ์ในวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๑ ต่อมา วันที่ ๒๕

/กุมภาพันธ์...

กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้นำหลักฐานเดิมมาขออนุมัติเบิกซ้ำในฎีกาที่ ๓๓๐/๒๕๕๑ ๑๑.ฎีกาที่ ๓๓๐/๒๕๕๑ นางดวงหทัย ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านสน ยื่นหลักฐานขอเบิกเงินค่าการศึกษาบุตรจำนวน ๙,๙๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีได้ขออนุมัติวางฎีกาเบิกเงินตามระบบ GFMS เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ โดยไม่มีหลักฐานขอเบิกเงิน ต่อมาในวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๑ ได้โอนเงินเข้าบัญชีของนายสุรศักดิ์ ๑๒.ฎีกาที่ ๓๓๐/๒๕๕๑ นางไพสิฐ ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านรุน ยื่นหลักฐานขอเบิกเงินค่าการศึกษาบุตร ๒ คน รวมเป็นเงินทั้งสิ้นจำนวน ๕,๖๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีขออนุมัติวางฎีกาเบิกเงินตามระบบ GFMS เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ โดยไม่มีหลักฐานการขอเบิก และในวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๑ ได้โอนเงินเข้าบัญชีของนางสาวศุภรภานาถ ๑๓.ฎีกาที่ ๓๓๐/๒๕๕๑ นายไพบุลย์ ข้าราชการครู โรงเรียนหนองโงกปิด ยื่นหลักฐานขอเบิกเงินค่าการศึกษาบุตรจำนวน ๑๙,๒๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีขออนุมัติวางฎีกาเบิกเงินตามระบบ GFMS เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ โดยไม่มีหลักฐานเอกสารขอเบิก และในวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้โอนเงินเข้าบัญชีของผู้ขอเบิกเพียง ๑๕,๐๐๐ บาท ส่วนที่เหลือโอนเข้าบัญชีของนางสาวศุภรภานาถ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้นำหลักฐานเดิมมาเบิกซ้ำในฎีกาที่ ๔๕๐/๒๕๕๑ จำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท และโอนเงินเข้าบัญชีของนางสาวศุภรภานาถ ๑๔.ฎีกาที่ ๔๕๐/๒๕๕๑ นางสาวบัว ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านไทยสมบูรณ์ ยื่นหลักฐานขอเบิกเงินค่าการศึกษาบุตรจำนวน ๖,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีได้ขออนุมัติวางฎีกาเบิกเงินผิดประเภท และในวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้โอนเงินเข้าบัญชีของนางสาวศุภรภานาถจำนวน ๖,๐๐๐ บาท ๑๕.ฎีกาที่ ๔๖๘/๒๕๕๑ นางสาวบัว ยื่นหลักฐานขอเบิกเงินค่าการศึกษาบุตรจำนวน ๗,๖๔๕ บาท ผู้ฟ้องคดีขออนุมัติวางฎีกาเบิกเงินตามระบบ GFMS โดยใช้สำเนาใบเสร็จรับเงินเป็นหลักฐานการขอเบิกเมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๑ ต่อมา ในวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้โอนเงินเข้าบัญชีของนางสาวศุภรภานาถ และ ๑๖.ฎีกาที่ ๓๑๖/๒๕๕๑ นายประสพ ข้าราชการบำนาญ ยื่นหลักฐานขอเบิกเงินค่าการศึกษาบุตรจำนวน ๑๑,๕๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีได้วางฎีกาขอเบิกจ่ายเงินผิดประเภทและไม่มีบันทึกขออนุมัติต่อผู้บังคับบัญชา ต่อมา ในวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้โอนเงินเข้าบัญชีของนายสุรศักดิ์ คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงจึงมีความเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ซื่อสัตย์สุจริต และอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการแสวงหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น ปฏิบัติหรือละเว้น

การปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ และจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผนของทางราชการและหน่วยงานทางการศึกษา อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง แม้ผู้ฟ้องคดีจะได้นำเงินมาชดใช้คืนแก่ทางราชการแล้ว ก็ไม่เป็นเหตุให้ได้รับการบรรเทาโทษ ทั้งนี้ ตามนัยของหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นฟ้องด้วย จึงเสนอ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ที่ประชุมพิจารณาแล้ว มีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๓๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๔ โดยพิจารณาจากคำอุทธรณ์สำนวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัยร้ายแรงและคำแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้ฟ้องคดีแล้ว มีมติตามความเห็นของที่ประชุมเสียงข้างมากให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๔ แจ้งผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ และเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี พร้อมทั้งให้คืนสิทธิให้แก่ผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์โต้แย้งคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ที่ ๓๑/๒๕๕๓ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการไม่ชอบ เพราะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงมีสภาพร้ายแรงอันทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง ข้ออุทธรณ์ดังกล่าวแม้เป็นการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษ ซึ่งผู้ฟ้องคดีมิได้ฟ้องภายในกำหนดเวลา แต่เนื่องจากการที่จะวินิจฉัยว่า คำสั่งยกอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ก็จำเป็นต้องวินิจฉัยถึงขั้นตอนและข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุแห่งการออกคำสั่งว่าชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

คดีจึงมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี คือ คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งขึ้นตามคำสั่งที่ ๔๔/๒๕๕๑

ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๑ มีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง ตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๙๕ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ บัญญัติว่า เมื่อมีการกล่าวหา โดยปรากฏตัวผู้กล่าวหาหรือกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้ใดกระทำผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ให้ผู้บังคับบัญชารีบดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่า กรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยจึงจะยุติเรื่องได้ ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยก็ให้ดำเนินการทางวินัยทันที และข้อ ๒ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ กำหนดว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน จะกระทำได้อต่อเมื่อมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้ใดกระทำผิดวินัยหรือได้มีการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นตามมาตรา ๙๕ วรรคห้า แล้ว และผู้บังคับบัญชาเห็นว่าเป็นกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย จากบทบัญญัติของ กฎหมายดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาเพื่อให้ทราบความในเบื้องต้นว่า กรณีที่ถูกกล่าวหา มีมูลตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ นั้น เป็นอำนาจหน้าที่ของ ผู้บังคับบัญชาในการแสวงหาข้อเท็จจริงเพื่อจัดเตรียมการในการมีคำสั่งทางปกครองต่อไป จึงถือเป็นการพิจารณาทางปกครองตามนัยของมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในคดีนี้ มิได้กำหนดวิธีปฏิบัติราชการในเรื่องดังกล่าวไว้ เป็นการเฉพาะ กรณีจึงต้องนำหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาใช้บังคับโดยอนุโลม เพื่อเป็นหลักประกันความเป็นธรรม และเป็นมาตรฐานในการปฏิบัติราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดี และโดยที่มาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า ในกรณีมีเหตุอันใด นอกจากที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๓ เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่หรือกรรมการในคณะกรรมการ ที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครองซึ่งมีสภาพร้ายแรง อันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง เจ้าหน้าที่หรือกรรมการผู้นั้นจะทำการพิจารณาทางปกครองในเรื่องนั้นไม่ได้

/ในประเด็นนี้...

ในประเด็นนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับรายงานผลการตรวจสอบภายในของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๑ ฉบับลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๑ โดยตรวจสอบพบว่า หลักฐานการขอเบิกประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๐ ถึงเดือนมีนาคม ๒๕๕๑ มีข้อผิดพลาดหลายรายการ กล่าวคือ มีการวางเบิกเงินไม่ตรงกับหลักฐานการขอเบิก ไม่ได้รับอนุมัติจากผู้มีอำนาจการวางเบิกเงินในระบบ GFMS ไม่ถูกต้อง มีการนำหลักฐานที่เบิกแล้วมาเบิกซ้ำ จ่ายเงินไม่ตรงตามหลักฐานการขอเบิกเงินทั้งจำนวนเงินและผู้มีสิทธิรับเงิน และหลักฐานการจ่ายเงินไม่ครบถ้วนถูกต้อง มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ปฏิบัติหน้าที่ราชการส่อไปในทางไม่ซื่อสัตย์สุจริต ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีอำนาจตามมาตรา ๙๕ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่จะดำเนินการสืบสวนเพื่อให้ทราบข้อเท็จจริงในเบื้องต้น โดยการมีคำสั่งที่ ๔๔/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าว การสืบสวนข้อเท็จจริงในกรณีนี้เป็นเพียงการแสวงหาข้อเท็จจริงเบื้องต้นตามที่หน่วยงานตรวจสอบภายในรายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบเท่านั้น โดยในชั้นนี้ ยังมิได้มีการแจ้งข้อกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้กระทำความผิด แม้กรรมการดังกล่าวจะประกอบด้วย นายยรรยง รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ เป็นผู้บังคับบัญชาระดับสูงของผู้ฟ้องคดี และนางพิกุล เจ้าหน้าที่บริหารงานการเงินและบัญชี ๘ มีตำแหน่งเป็นหัวหน้างานของผู้ฟ้องคดี ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้ฟ้องคดีตามสายการบังคับบัญชา ในกรณีของการขออนุมัติเบิกจ่ายเงินสวัสดิการด้วยก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีก็ไม่อาจกล่าวอ้าง มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ขึ้นเป็นข้อต่อสู้ ในประเด็นดังกล่าวได้ อีกทั้ง คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงก็มีหน้าที่เพียงให้ข้อมูลเบื้องต้น เพื่อประกอบการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เท่านั้น มิได้มีผลต่อการพิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด เมื่อไม่ปรากฏพยานหลักฐานในสำนวนคดีที่แสดงให้เห็นว่ากรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงทั้งสองรายดำเนินการสืบสวนโดยมีเจตนาไม่สุจริต กรณีจึงต้องฟังว่าการดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้ฟังไม่ขึ้น

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไป คือ การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่

/พิเคราะห์แล้ว...

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๘๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เสมอภาคและเที่ยงธรรม มีความวิริยะ อุตสาหะ ขยันหมั่นเพียร ดูแลเอาใจใส่รักษาประโยชน์ของทางราชการ และต้องปฏิบัติตนตามมาตรฐานและจรรยาบรรณวิชาชีพอย่างเคร่งครัด วรรคสอง บัญญัติว่า ห้ามมิให้อาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจและหน้าที่ราชการของตนไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม หาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น วรรคสาม บัญญัติว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๘๕ วรรคสอง บัญญัติว่า การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบแบบแผนของทางราชการและหน่วยงานการศึกษา มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล ประมาทเลินเล่อ หรือขาดการเอาใจใส่ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในประเด็นนี้ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในชั้นเริ่มต้นเพื่อรวบรวมเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเสนอผู้บังคับบัญชาตรวจสอบ โดยมีได้รับมอบอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับระบบการบริหารการเงินการคลังภาครัฐด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ (GFMS) ซึ่งเมื่อพิจารณาจากคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ที่ ๕๔๑/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ และคำสั่งที่ ๕๒๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๑ เรื่อง มอบหมายหน้าที่และความรับผิดชอบให้ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาอื่น จะเห็นได้ว่าแม้มิได้มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีเก็บรักษาบัตรกำหนดสิทธิการใช้ (smart card) รหัสผ่าน (password) รหัสผู้ใช้งาน (user name) ในระบบอิเล็กทรอนิกส์ แต่ตามคำสั่งดังกล่าวก็ได้มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ตรวจสอบและเบิกจ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลและเบิกจ่ายเงินสวัสดิการเกี่ยวกับการศึกษาบุตรของข้าราชการและลูกจ้างประจำ ผู้รับบำนาญ โรงเรียนในอำเภอสังขะ อำเภอบัวเชด อำเภอกาบเชิง อำเภอพนมดงรัก โรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ซึ่งก็ต้องเกี่ยวข้องกับการวางฎีกาเบิกในระบบการบริหารการเงินการคลังภาครัฐด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ (GFMS) อีกทั้ง เมื่อพิจารณาจากรายงานผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ฉบับลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ประกอบกับบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหาตามแบบ สว.๔ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๓ และคำชี้แจง

/ฉบับลงวันที่...

ฉบับลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีก็ได้ยอมรับว่าเป็นผู้รับผิดชอบในการเบิกจ่ายเงินสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลและค่าการศึกษาบุตร มีหน้าที่ตรวจสอบเอกสารให้เป็นไปตามระเบียบข้อกฎหมายและผ่านความเห็นชอบของผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น และเมื่อกรมบัญชีกลางโอนเงินเข้าธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่จัดทำรายชื่อบุคคลตามรายละเอียดผู้มีสิทธิขอเบิกลงในระบบ KTB เพื่อให้ธนาคารโอนเงินให้กับผู้มีสิทธิต่อไป และผู้ฟ้องคดีได้จัดทำรายชื่อบุคคลผู้มีสิทธิรับเงินไม่ตรงตามความเป็นจริง ซึ่งผู้ฟ้องคดียอมรับว่าทำการโอนเงินเข้าบัญชีของผู้ฟ้องคดี ๑ ครั้ง เป็นเงิน ๒,๔๐๐ บาท โอนเข้าบัญชีคู่สมรส ๗ ครั้ง เป็นเงิน ๖๙,๖๘๘ บาท และโอนเข้าบัญชีของหลานผู้ฟ้องคดี ๗ ครั้ง เป็นเงิน ๗๗,๓๙๕ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๔๙,๔๘๓ บาท เกิดจากความสมัครใจของผู้ขอเบิก เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้สำรองจ่ายเงินให้ก่อน ซึ่งต่อมาเมื่อถูกตรวจพบ ผู้ฟ้องคดีก็ได้นำเงินจำนวนดังกล่าวมาชดเชยคืนให้แก่ทางราชการแล้ว พฤติกรรมดังกล่าวจึงเชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ดำเนินการวางฎีกาในระบบ GFMS และโอนเงินในระบบ (KTB) ของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) แต่ได้แก้ไขชื่อผู้มีสิทธิรับเงินสวัสดิการที่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดี โอนเข้าบัญชีเงินฝากของผู้ฟ้องคดีและเครือญาติ เป็นการอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ ถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แม้ผู้ฟ้องคดีจะนำเงินมาชดเชยคืนเต็มจำนวนแล้ว ก็ไม่ทำให้การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงขอที่จะมีคำสั่งที่ ๓๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ ลงโทษไล่ออกจากราชการ อุตสาหกรรมของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

สำหรับกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติให้ยกอุตสาหกรรมของผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่า เมื่อ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุตสาหกรรมและการร้องทุกข์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยค่าอุตสาหกรรมของผู้ฟ้องคดี โดยพิจารณาจากเอกสารในสำนวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ค่าอุตสาหกรรมและค่าแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้ฟ้องคดี ประกอบกันแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการและหน่วยงานการศึกษา อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงและ

/เป็นการกระทำ...

เป็นการกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง การที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่ง
ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเหมาะสมกับกรณีความผิดแล้ว จึงมีมติในการประชุม
ครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
ดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
พิพากษายืน

นายสมชาย งามวงศ์ชน

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์

ตุลาการหัวหน้าคณะ

รองประธานศาลปกครองสูงสุด

นายวรารุช ศิริยุทธ์วัฒนา

ตุลาการหัวหน้าแผนกคดีบริหารงานบุคคล

ในศาลปกครองสูงสุด

นายมนุญ ปุญญกริยากร

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายอาจินต์ พักทองพรรณ

วันที่อ่าน ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๙

চারিকা : ผู้พิมพ์

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๔๘/๒๕๕๗

คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๒๓/๒๕๕๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๕ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ระหว่าง

- นายไพฑูรย์ พรหมแพน ผู้ฟ้องคดี
- ศึกษาธิการจังหวัดสุรินทร์
(ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ เดิม) ที่ ๑
ก.ค.ศ. โดย อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และ
การร้องทุกข์ ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕
เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ที่ ๒
เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งทางปกครองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๒/๒๕๕๖ หมายเลขแดง
ที่ ๘๐/๒๕๕๗ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองนครราชสีมา)

โดยที่ได้มีคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๑/๒๕๕๙ เรื่อง
การบริหารราชการของกระทรวงศึกษาธิการในภูมิภาค ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๙ ใช้บังคับ

/ตั้งแต่...

ตั้งแต่วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๙ ทำให้มีการโอนอำนาจหน้าที่ของผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๒ ในคดีนี้เฉพาะงานที่เกี่ยวกับ อ.ก.ค.ศ.เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาไปเป็นอำนาจหน้าที่ของศึกษาธิการจังหวัดศรีสะเกษ จึงให้เปลี่ยนชื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จากเดิม ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๒ เป็น ศึกษาธิการจังหวัดศรีสะเกษ และให้ถือว่าบรรดาถ้อยคำสำนวนทั้งหลายที่ระบุหรืออ้างถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๒ เป็นการระบุหรืออ้างถึงศึกษาธิการจังหวัดศรีสะเกษ

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านหนองบัวบาน อำเภอรัตนบุรี จังหวัดศรีสะเกษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๒ ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๑๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง กรณีผู้ฟ้องคดีกับพวกรวม ๕ คนถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในเรื่องร่วมกันเรียกรับเงินจากผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต ๒ (เดิม) เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๘ และร่วมกันเรียกรับเงินจากผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อเลื่อนวิทยฐานะเป็นครูชำนาญการพิเศษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต ๒ คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้รายงานผลการสอบสวนลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๒ โดยมีความเห็นว่า พฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม และมาตรา ๙๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กรณีปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และกรณีกระทำการอันมีลักษณะเป็นการให้หรือได้มาซึ่งทรัพย์สิน หรือสิทธิประโยชน์อื่น เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับการบรรจุแต่งตั้งโดยมิชอบ หรือเสื่อมเสียความเที่ยงธรรม เห็นควรลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ซึ่ง อ.ก.ค.ศ.วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ในคราวประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๔ พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์เชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนในการเรียกรับเงินจากผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

/และเป็น...

และเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง มาตรา ๙๐ วรรคสอง และมาตรา ๙๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงมีมติให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ ส่วนกรณีกล่าวหาว่าร่วมกันเรียกรับเงินจากข้าราชการครูผู้เสนอขอเลื่อนวิทยฐานะ ไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว สมควรยุติเรื่อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๙๓๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว จึงยื่นอุทธรณ์ต่อประธาน ก.ค.ศ. ตามหนังสือลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๔ และยื่นอุทธรณ์เพิ่มเติม ตามหนังสือลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งต่อมา อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ (ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ เห็นว่า เมื่อพิจารณาจากพยานเอกสาร พยานบุคคลและพยานแวดล้อมได้แก่ นายศุภเดช กะการดี นางมะลิวัลย์ มั่นคง นายชัยยุทธ ถนอมเมือง นางขวัญ ทองมาก และนายสุเทพ ทองมาก ซึ่งนายสุเทพเป็นผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ ลำดับที่ ๘ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ จากการให้ถ้อยคำของพยานบุคคลทั้ง ๕ คน ในกรณีที่กล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่า มีพฤติกรรมเรียกรับเงินจากผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งครูผู้ช่วย ยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมตามที่ถูกกล่าวหา เนื่องจากพยานบุคคลทั้ง ๕ คน ล้วนเป็นบุคคลที่รู้จักกันทั้งหมด ผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงที่สอบสวนพยานบุคคลดังกล่าว จึงไม่น่าเชื่อถือและไม่สามารถนำมารับฟังเพื่อลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามข้อกล่าวหาได้ เมื่อพยานหลักฐานที่จะนำมาลงโทษผู้ฟ้องคดียังไม่มีน้ำหนักและไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะลงโทษผู้ฟ้องคดีตามข้อกล่าวหาได้ แต่ทางพิจารณาเห็นว่า กรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าให้ผู้ฟ้องคดีรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ สมควรให้ผู้บังคับบัญชาเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษจากไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่

การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ เปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษจากไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๑๒ และมาตรา ๑๒๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งเมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๕ แล้วเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาพยานเอกสาร พยานบุคคลซึ่งเป็นผู้กล่าวหาและพยานแวดล้อมมีความเห็นว่า พยานหลักฐานทั้งหมดยังไม่พียงพอที่จะรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมตามที่ถูกกล่าวหา ซึ่งหมายความว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิดตามที่ถูกกล่าวหา เมื่อฟังเป็นที่ยุติเช่นนั้นแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ควรวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีมีมลทินหรือมัวหมอง โดยนำถ้อยคำในมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาเป็นหลักในการลงโทษผู้ฟ้องคดี จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้ข้อกฎหมายโดยไม่มีพยานหลักฐานหรือข้อเท็จจริงที่จะสามารถนำมาปรับเข้ากับข้อกฎหมายได้ และมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวไม่ได้ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำมาใช้ในการพิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดี เพราะมาตราดังกล่าวให้อำนาจไว้เฉพาะกับบุคคลที่เป็นกรรมการสอบสวนหรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง คือ ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ เท่านั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีอำนาจหน้าที่เพียงพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเท่านั้น รวมถึงผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ไม่มีข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ จึงขัดต่อมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่บัญญัติว่า คำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือและการยืนยันคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือต้องจัดให้มีเหตุผลไว้ด้วย และเหตุผลนั้นอย่างน้อยต้องประกอบด้วย (๑) ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (๒) ข้อกฎหมายที่อ้างอิง (๓) ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ เมื่อมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคำสั่งทางปกครอง แต่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

/ขอให้ศาล...

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๙๓๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

๒. เพิกถอนคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ ที่เปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพราะมีมลทินหรือมัวหมอง ในกรณีที่ถูกสอบสวน

๓. เพิกถอนมติ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และร้องทุกข์ (ทำการแทน ก.ค.ศ.) ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ เฉพาะกรณีที่มีความเห็นว่า เมื่อพยานหลักฐานที่จะนำมาลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี และสำนวนการสอบสวนยังไม่มีน้ำหนักและไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะลงโทษผู้ฟ้องคดีตามข้อกล่าวหาได้ แต่ทางพิจารณาเห็นว่า กรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าให้ผู้ฟ้องคดีรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ สมควรให้ผู้บังคับบัญชาเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษจากไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ สำหรับส่วนที่วินิจฉัยว่าพยานหลักฐานไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมตามที่ถูกกล่าวหาในข้อหา และสั่งให้ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหา และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีความเห็นสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่ง อัตราชั้น และขั้นเงินเดือนเดิมต่อไป

๔. เพิกถอนคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๑๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๒ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า มูลกรณีสืบเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับรายงานการดำเนินการทางวินัยนายธีระพงศ์ บุชบงก์ ตำแหน่งรองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ กับพวกรวม ๕ คน (รวมผู้ฟ้องคดีด้วย) จากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ด่วนที่สุด ลับที่ ศธ ๐๔๐๐๗/๑๗๑๗ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔ แจ้งมติ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและ

/การออกจาก...

การออกจากราชการ (ทำการแทน ก.ค.ศ.) ในคราวประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๔ และคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐาน ที่ ๙๓๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งดังกล่าว เมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๔ และได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งต่อประธาน ก.ค.ศ. ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ด่วนที่สุด ลับ ที่ ศธ ๐๔๐๐๗/๑๙๕๑ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๕ แจ้งมติ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และร้องทุกข์ (ทำการแทน ก.ค.ศ.) ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ที่ประชุม มีความเห็นว่า กรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าให้ผู้ฟ้องคดีรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ให้ผู้บังคับบัญชาเปลี่ยนแปลงคำสั่ง ลงโทษจากไล่ออกจากราชการเป็นสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือ มัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ เปลี่ยนแปลงคำสั่ง ลงโทษจากไล่ออกจากราชการเป็นให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือ มัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๑๒ และมาตรา ๑๒๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งเป็น คำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการภายใน กรอบอำนาจและหน้าที่ตามระเบียบกฎหมายที่ให้อำนาจหน้าที่ไว้ จึงถือว่าชอบด้วยระเบียบ กฎหมายแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ทำการแทน ก.ค.ศ.) ตั้งขึ้นตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและ บุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ เพื่อทำการแทน ก.ค.ศ. หรือทำหน้าที่เช่นเดียวกับ คณะอนุกรรมการอื่นที่กำหนดตามพระราชบัญญัติดังกล่าว และมีอำนาจหน้าที่พิจารณาเรื่อง การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทาง การศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ โดยมาตรา ๑๒๒ และมาตรา ๑๒๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ บัญญัติให้หลักเกณฑ์และวิธีการในเรื่อง

/ที่เกี่ยวข้อง...

ที่เกี่ยวกับการอุทธรณ์และพิจารณาอุทธรณ์ และการร้องทุกข์และพิจารณาร้องทุกข์ตามมาตรา ๑๒๒ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. และเมื่อกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๗ ข้อ ๑๔ และข้อ ๑๗ กำหนดให้เป็นอำนาจของ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ที่จะพิจารณามีมติตามที่เห็นว่าถูกต้องเหมาะสมแก่กรณีความผิดได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาพยานหลักฐานจากสำนวนการสอบสวน เอกสารการอุทธรณ์ ประกอบผลการพิจารณาของ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ (ทำการแทน ก.ค.ศ.) ในคราวประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๔ และคำแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๕ เห็นว่า คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้แจ้งข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว.๓) ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๒ โดยกำหนดแจ้งนัดให้ผู้ฟ้องคดีมารับทราบแบบ สว.๓ ที่ห้องทำงานประธานกรรมการสอบสวน (ห้องที่ปรึกษาด้านนโยบายและแผน) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้อ่านและอธิบายข้อกล่าวหาและให้ผู้ฟ้องคดีอ่านเอง พร้อมทั้งอธิบายข้อสงสัยและให้ผู้ฟ้องคดีตรวจดูพยานเอกสารที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ซึ่งตามกฎหมาย ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๔๕ วรรคสอง กำหนดว่า ในกรณีการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนแตกต่างจากข้อกล่าวหาที่คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ แต่ในการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนนั้น ถ้าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้หลงต่อสู้ โดยได้แก้ข้อกล่าวหาในความผิดนั้นแล้วซึ่งไม่ทำให้เสียความเป็นธรรม ให้ถือว่าการสอบสวนและพิจารณานั้นใช้ได้และให้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหาได้ ตามบทมาตราหรือกรณีความผิดที่ถูกต้อง ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว.๓ แล้ว และคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหาตามบันทึกถ้อยคำตามหนังสือลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๒ แล้ว จึงถือว่าการที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้แจ้งข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๓ นั้น เป็นการดำเนินการ

/ถูกต้องตาม...

ถูกต้องตามกฎหมาย ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้ว และไม่ได้ทำให้ผู้ฟ้องคดีหลงประเด็นข้อต่อสู้และไม่สามารถยกข้อเท็จจริงขึ้นต่อสู้ได้ และเมื่อ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ (ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ในคราวประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๔ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ร่วมกับพวกเรียกร้องเงินจากผู้สอบขึ้นบัญชีไว้เพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาจริง จึงมีมติลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ดังนั้น คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงชอบด้วยกฎหมายและถูกต้องตามระเบียบทุกประการ เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว จึงยื่นอุทธรณ์ต่อประธาน ก.ค.ศ. ซึ่งต่อมา อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ (ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ที่ประชุมมีความเห็นว่า เมื่อพิจารณาจากพยานเอกสาร พยานบุคคลและพยานแวดล้อมได้แก่ นายศุภเดช กะการดี นางมะลิวัลย์ มั่นคง นายชัยยุทธ ถนอมเมือง นางขวัญ ทองมาก และนายสุเทพ ทองมาก ซึ่งนายสุเทพเป็นผู้สอบขึ้นบัญชี กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ ลำดับที่ ๘ คำให้การของพยานบุคคลทั้ง ๕ คน ในกรณีที่กำลังหาผู้ฟ้องคดีว่ามีพฤติกรรมเรียกร้องเงินจากผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งครูผู้ช่วย ยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมตามที่ถูกกล่าวหา เนื่องจากพยานบุคคลทั้ง ๕ คน ล้วนเป็นบุคคลที่รู้จักกันทั้งหมด จึงไม่สามารถนำมารับฟังเพื่อลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามข้อกล่าวหาได้ เมื่อพยานหลักฐานที่จะนำมาลงโทษผู้ฟ้องคดียังไม่มีน้ำหนักและไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะลงโทษผู้ฟ้องคดีตามข้อกล่าวหาได้ แต่ทางพิจารณาเห็นว่า กรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าให้ผู้ฟ้องคดีรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการสมควรให้ผู้บังคับบัญชาเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษจากไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ หลังจากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีนรินทร์ เขต ๒ ที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ เปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษจากไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน กรณีจึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการพิจารณาโดยชอบด้วยกฎหมาย เป็นธรรม

/และเหมาะสม...

และเหมาะสมกับกรณีความผิดและตามอำนาจหน้าที่ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์และแจ้งสิทธิในการฟ้องคดีต่อศาลปกครองให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ. ลับ ที่ ศธ ๐๒๐๖.๙/๐๔๗๘ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๕ และผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๕ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองนครราชสีมาเมื่อวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๖ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นระยะเวลา ๙๐ วัน นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้รับเรื่องร้องเรียนขอให้ดำเนินการทางวินัยกับนายธีระพงศ์ บุษบงก์ ตำแหน่งรองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ รักษาราชการแทนผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ นายเสรี พรमतวง ตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลรัตนบุรี และผู้ฟ้องคดี กรณีเรียกรับเงินจากผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา รวมทั้งร่วมกันเรียกรับเงินจากผู้สอบตำแหน่งรองผู้อำนวยการสถานศึกษา ผู้อำนวยการสถานศึกษา พนักงานราชการ และในการพิจารณาความดีความชอบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงมีคำสั่งที่ ๑๑๐๐/ ๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ซึ่งได้มีการประชุมพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่ได้จากการสืบสวน ปรากฏพยานหลักฐานที่เชื่อมโยงถึงบุคคลที่เกี่ยวข้องและร่วมกันเรียกรับผลประโยชน์ตามที่กล่าวหาชัดเจน โดยเฉพาะบุคคลที่ดำรงตำแหน่ง อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ (เดิม) จำนวน ๗ คน คือ นายเสรี พรमतวง นายพีรพล สระแก้ว ผู้ฟ้องคดี นายสมนึก บุญใหญ่ นายธีระพงศ์ บุษบงก์ นายสมเดช บุญมาก และนายไพรัตน์ สันวัง และเห็นควรดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงกับ นายเสรี นายพีรพล ผู้ฟ้องคดี นายสมนึก และนายธีระพงศ์ ในข้อหาร่วมกันเรียกรับเงินจากผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ และข้อหาร่วมกันเรียกรับเงินจากข้าราชการครูผู้เสนอผลงานให้มีการประเมินเพื่อเลื่อนวิทยฐานะเป็นครูชำนาญการพิเศษของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๑๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย

/อย่างร้ายแรง...

อย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ซึ่งได้ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติกรรมของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม และมาตรา ๘๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กรณีปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และกรณีกระทำการอันมีลักษณะเป็นการให้หรือได้มาซึ่งทรัพย์สินหรือสิทธิประโยชน์อื่น เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับการบรรจุและแต่งตั้งโดยมิชอบหรือเสื่อมเสียความเที่ยงธรรม สมควรลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงส่งเรื่องให้สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาพิจารณา ซึ่ง อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ (ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ได้มีมติให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๙๓๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว จึงยื่นอุทธรณ์ต่อประธาน ก.ค.ศ. ซึ่งต่อมา อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ (ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ที่ประชุมมีความเห็นว่า เมื่อพิจารณาจากพยานเอกสาร พยานบุคคลและพยานแวดล้อมได้แก่ นายศุภเดช กะการดี นางมะลิวัลย์ มั่นคง นายชัยยุทธ ถนอมเมือง นางขวัญทองมาก และนายสุเทพ ทองมาก ซึ่งนายสุเทพเป็นผู้สอบขึ้นบัญชี กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ ลำดับที่ ๘ คำให้การของพยานบุคคลทั้ง ๕ คน ในกรณีที่กล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่า มีพฤติกรรมเรียกรับเงินจากผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งครูผู้ช่วย ยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมตามที่ถูกกล่าวหา เนื่องจากพยานบุคคลทั้ง ๕ คน ล้วนเป็นบุคคลที่รู้จักกันทั้งหมด จึงไม่น่าเชื่อถือและไม่สามารถนำมารับฟังเพื่อลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามข้อกล่าวหาได้ เมื่อพยานหลักฐานที่จะนำมาลงโทษผู้ฟ้องคดียังไม่มีน้ำหนักและไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะลงโทษผู้ฟ้องคดีตามข้อกล่าวหาได้ แต่ทางพิจารณาเห็นว่า กรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าให้ผู้ฟ้องคดีรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ สมควรให้ผู้บังคับบัญชาเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษจากไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมอง

/ในกรณีที่...

ในกรณีที่ถูกละเมิดตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ เปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษจากไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกละเมิด ดังนั้น คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงถูกเพิกถอนไปโดยคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว และการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การทำนองเดียวกับคำฟ้องและชี้แจงเพิ่มเติมว่า คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แม้ว่าจะเป็นการปฏิบัติตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจตามมาตรา ๙๘ ประกอบกับมาตรา ๑๑๒ และมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีอำนาจตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๑๒ ใช้ในกรณีที่ถูกระงับการสอบสอน แต่ยังไม่มีความชัดเจนแน่ชัดที่จะสั่งลงโทษตามข้อกล่าวหา แต่มีพยานหลักฐานที่เป็นข้อเท็จจริงแสดงให้เห็นว่ามีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ก็ให้ส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณา ซึ่งหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า ควรให้ออกจากราชการ ก็ให้ส่งให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มีคำสั่งให้ออกจากราชการ จึงใช้บังคับในกรณีของผู้ฟ้องคดีไม่ได้ ประกอบกับโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ไม่มีโทษให้ออก จึงเห็นได้ว่าการลงโทษให้ออกจากราชการต้องเป็นกรณีที่ทำเนิรตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ เท่านั้น ไม่สามารถนำไปใช้เป็นบทลงโทษในการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ รวมถึงการสั่งให้ออกจากราชการที่ดำเนินการตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ สามารถอุทธรณ์ได้ ส่วนกรณีของผู้ฟ้องคดีไม่สามารถอุทธรณ์ได้ และเมื่อมาตรา ๑๑๒ กับมาตรา ๑๒๒ มาตรา ๑๒๓ และมาตรา ๑๒๔ อยู่คนละหมวด ดังนั้น การปฏิบัติจึงต้องแตกต่างกัน รวมถึงเมื่อพิจารณาอุทธรณ์แล้วหากเห็นว่า ผลการ

/สอบสวน...

สอบสวนยังไม่ชัดเจนหรือเห็นควรสอบสวนเพิ่มเติม ก็ต้องมีมติให้ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และดำเนินการตามกฎหมายต่อไป ตามข้อ ๑๔ วรรคหนึ่ง (๙) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ แต่กลับนำข้อ ๗ ข้อ ๑๔ และข้อ ๑๗ ที่ไม่ตรงกับความมุ่งหมายและไม่ตรงกับกรณีของผู้ฟ้องคดีมาใช้ ประกอบกับในคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ คือไม่มีเหตุผลประกอบ เช่น ไม่มีข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนการใช้ดุลพินิจว่า ผู้ฟ้องคดีมีมลทินหรือมัวหมองอย่างไร จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเพียงการเล่าเรื่องแล้วยืนยันว่าปฏิบัติหน้าที่โดยชอบแล้ว โดยไม่มีเหตุผล ไม่มีพยานหลักฐานยืนยัน

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมโดยขอยืนยันตามคำให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามระเบียบกฎหมายของทางราชการที่ให้อำนาจไว้ จึงชอบด้วยระเบียบกฎหมาย และคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมโดยขอยืนยันตามคำให้การ และถือเอาคำให้การ และพยานหลักฐานที่ยื่นไว้ต่อศาลเป็นคำให้การเพิ่มเติม

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การเพิ่มเติมว่า คำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นการชี้แจงข้อเท็จจริงในการดำเนินการซึ่งมีเหตุผลอยู่ในตัว และระเบียบกฎหมายที่ให้อำนาจในการดำเนินการก็ปรากฏอยู่ในคำสั่งต่างๆ ตามคำให้การ ดังนั้น การดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงเพิ่มเติมทำนองเดียวกับคำฟ้องและคำคัดค้านคำให้การ

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยรวมสองประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ศาลมีอำนาจรับคำฟ้องตามคำขอที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ ไว้พิจารณาได้หรือไม่

พิจารณาแล้วสำหรับคำขอที่ ๑ ขอให้เพิกถอนคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๙๓๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏว่า หลังจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งสำนักงาน

คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๙๓๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีมติเปลี่ยนแปลงโทษผู้ฟ้องคดีจากโทษไล่ออกจากราชการ เป็นให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีนครินทร์ เขต ๒ ที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีผลทำให้คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๙๓๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ถูกยกเลิกไป โดยมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เหตุแห่งการฟ้องคดีในส่วนนี้จึงหมดสิ้นไป และเป็นกรณีศาลไม่จำเป็นต้องมีคำสั่งบังคับให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อีกต่อไป ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีกรณีนี้ต่อศาลตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ส่วนคำขอที่ ๔ ที่ขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๑๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๒ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง นั้น เมื่อคำสั่งดังกล่าว เป็นเพียงคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง เพื่อสอบสวนว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ จึงเป็นเพียงขั้นตอนการเตรียมการและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่เพื่อเสนอผู้มีอำนาจมีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีเท่านั้น จึงยังไม่มีผลกระทบต่อสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงยังไม่ได้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากคำสั่งดังกล่าว และไม่มีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องตามคำขอที่ ๑ และข้อที่ ๔ ไว้พิจารณาได้ ส่วนคำขอที่ ๓ ที่ขอให้เพิกถอนมติ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ เฉพาะส่วนที่ลงโทษผู้ฟ้องคดี เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์และแจ้งสิทธิในการฟ้องคดีต่อศาลปกครองให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ. ลับ ที่ ศธ ๐๒๐๖.๗/๐๔๗๘ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๕ และผู้ฟ้องคดีได้รับทราบผลการพิจารณาอุทธรณ์เมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๕ เมื่อผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๖ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นระยะเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องตามคำขอนี้ไว้พิจารณาได้

ประเด็นที่สอง คำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๒ ที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ ที่เปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นให้ออกจากราชการ เพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ขอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่งตั้ง อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ให้ทำการใดๆ แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญดังกล่าวจึงมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๙ (๑๒) ประกอบกับมาตรา ๑๒๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และเมื่อข้อ ๑๗ วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ กำหนดให้การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ในกรณีที่อยู่อุทธรณ์ต่อ ก.ค.ศ. ตามข้อ ๗ (๑) และข้อ ๘ (๑) ให้นำข้อ ๑๓ และข้อ ๑๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดย อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า กรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าให้ผู้ฟ้องคดีรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ สมควรให้ผู้บังคับบัญชาเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ เป็นสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้อำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามข้อ ๑๔ วรรคหนึ่ง (๙) ประกอบข้อ ๑๗ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้ว แม้ข้อ ๑๔ วรรคหนึ่ง (๙) ของกฎ ก.ค.ศ. ดังกล่าวระบุว่า ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติให้ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และดำเนินการตามกฎหมายต่อไป แต่เมื่อเป็นการนำข้อ ๑๔ ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยไม่ร้ายแรง มาใช้บังคับกับการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงโดยอนุโลมตามข้อ ๑๗ จึงนำมาใช้ได้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับขั้นตอนการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง เมื่อกรณีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแล้วในขั้นตอนก่อนการออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยในเรื่องร่วมกันเรียกรับเงินจากผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่

การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ (เดิม) ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับผลประโยชน์ที่มีควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ กรณีจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบแบบแผนของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง กรณีกระทำการหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาประโยชน์อันอาจทำให้เสื่อมเสียความเที่ยงธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ในตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน โดยกระทำโดยมีความมุ่งหมายจะให้เป็นการซื้อขายหรือได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหรือวิทยฐานะใดโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือเป็นการกระทำอันมีลักษณะเป็นการให้ หรือได้มาซึ่งทรัพย์สินหรือสิทธิประโยชน์อื่น เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับการบรรจุและแต่งตั้งโดยมิชอบหรือเสื่อมเสียความเที่ยงธรรม และกรณีกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง จึงใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาจาก มติ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ (ทำการแทน ก.ค.ศ.) ในคราวประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๔ โดยรับฟังคำแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๕ แล้วเห็นว่า พยานหลักฐานที่นำมาลงโทษผู้ฟ้องคดี และสำนวนการสอบสวนยังไม่มีน้ำหนักและไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะลงโทษผู้ฟ้องคดีตามข้อกล่าวหาได้ แต่ทางพิจารณาเห็นว่า กรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าให้ผู้ฟ้องคดีรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ สมควรให้ผู้บังคับบัญชาเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงถือได้ว่าเหตุผลนั้นเป็นที่รู้กันอยู่แล้วโดยไม่ต้องระบุอีก ตามมาตรา ๓๗ วรรคสาม (๒) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้วประกอบกับมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติให้การพิจารณาอุทธรณ์เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจพิจารณาทบทวนคำสั่งทางปกครองได้ไม่ว่าจะเป็นปัญหาข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย หรือความเหมาะสมของการทำคำสั่งทางปกครอง และอาจมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งทางปกครองเดิมหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งนั้นไปในทางใดไม่ว่าจะเป็นการเพิ่มภาระหรือลดภาระ หรือใช้ดุลพินิจแทนในเรื่องความเหมาะสมของการทำคำสั่งทางปกครองหรือมีข้อกำหนด

/เป็นเงื่อนไข...

เป็นเงื่อนไขอย่างไรก็ได้ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีอำนาจวินิจฉัยหรือมีมติให้ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนตามมาตรา ๑๑๒ แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ โดยไม่จำเป็นต้อง มีมติให้ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอีก ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

มีประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ที่ถือว่าเป็นผู้มีมลทิน หรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ หรือไม่ ข้อเท็จจริงปรากฏตามบันทึกการให้ถ้อยคำของ พยานบุคคลที่ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง และคณะกรรมการสอบสวนวินัย อย่างร้ายแรง ดังนี้ ๑) นายศุภเดช กะการดี ซึ่งให้ถ้อยคำ่ว่า ตนและนางมะลิจันทร์ มั่นคง เป็นเพื่อนบ้านที่สนิทกันมาก ซึ่งนางมะลิจันทร์เป็นมารดาของนางขวัญ ทองมาก และเป็นแม่ยาย ของนายสุเทพ ทองมาก ได้วานให้ตนไปคุยกับผู้ฟ้องคดี เพื่อต่อรองในเรื่องเงินที่เรียกรับ และได้มีการตกลงกันว่าจะมีการชำระเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท โดยให้ตนเป็นผู้รับรอง การชำระเงิน ภายหลังจากขวัญกลับใจไม่ยินยอมจ่ายเงินเพื่อแลกกับการเรียกนายสุเทพบรรจุ เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีโกรธเคืองตน ซึ่งการเรียกรับเงินดังกล่าวมีนายชัยยุทธ ถนอมเมือง ครูโรงเรียนเดียวกันทราบเรื่องด้วย ๒) นางมะลิจันทร์ มั่นคง ให้ถ้อยคำ่ว่า ตนได้ปรึกษากับ นายศุภเดช เพื่อให้นายศุภเดชไปต่อรองขอลดจำนวนเงินเพื่อแลกกับการบรรจุเข้ารับราชการ กับผู้ฟ้องคดี ต่อมา นางขวัญ ได้เบอร์โทรศัพท์ของผู้ฟ้องคดีจึงได้โทรศัพท์ไปหาผู้ฟ้องคดี เพื่อต่อรองราคาและได้ลดเหลือ ๒๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อนายศุภเดชได้ไปต่อรองผู้ฟ้องคดี แจ้งว่าได้ตกลงกับนางขวัญแล้ว เป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท แต่นายศุภเดชได้ต่อรองอีก เหลือ ๑๐๐,๐๐๐ บาท แต่มีข้อแม้ว่านายศุภเดชต้องเป็นผู้รับรองหากนางขวัญไม่จ่ายตามที่ตกลง แต่ต่อมา นางขวัญไม่ยินยอมจ่ายเงินแลกกับการเรียกบรรจุนายสุเทพ ๓) นายชัยยุทธ ถนอมเมือง ให้ถ้อยคำ่ว่า ตนเป็นเพื่อนนายศุภเดช โดยเป็นครูโรงเรียนเดียวกัน และเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี และไม่เคยมีเรื่องโกรธเคืองกัน ได้ทราบเรื่องจากผู้ฟ้องคดี โทรศัพท์พูดคุยกับนายศุภเดช เพื่อต่อรองเรื่องเงินแลกเปลี่ยนกับการเรียกบรรจุนายสุเทพ ซึ่งการพูดคุยได้พูดคุยด้วยเสียงดัง จึงได้ยินชัดเจน และต่อมา นายศุภเดชได้โทรศัพท์ไปหานายเสรี พรหมตวง เพื่อฟ้องในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงิน นายเสรีถามว่าใครเรียกเงิน นายศุภเดชแจ้งว่า นายธีระพงศ์ บุษบงก์ และผู้ฟ้องคดี นายเสรีตอบว่าให้เขาไปเถอะ ถือว่าชื้อนาชื้อไร่ให้ลูกทำไป ที่ไหนก็ทำกันแบบนี้ ซึ่งตนได้อยู่ด้วยและฟังโดยตลอดอย่างชัดเจน ๔) นางขวัญ ทองมาก

/ให้ถ้อยคำ...

ให้ถ้อยคำว่าจะได้ขอเบอร์โทรศัพท์ของผู้ฟ้องคดีจากนายศุภเดช เพื่อนมารดาของตน และได้โทรศัพท์ไปหาผู้ฟ้องคดีเพื่อต่อรองราคาในการเรียกบรรจุนายสุเทพ จาก ๓๐๐,๐๐๐ บาท ให้เหลือ ๑๐๐,๐๐๐ บาท แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ตกลง ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้โทรศัพท์หาตนแจ้งว่า หากเป็น ๑๕๐,๐๐๐ บาท ก็คงจะได้ แต่ต้องบรรจุนิติบริบูรณ์ และได้มีการติดต่อกันระหว่างตนกับผู้ฟ้องคดีอีก โดยผู้ฟ้องคดีพยายามชักจูงให้ตนยอมจ่ายเงิน จำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท แต่ไม่ตกลง และผู้ฟ้องคดีได้โทรศัพท์มาต่อว่าตนที่ไม่ยอมจ่ายเงินดังกล่าว ๕) นายสุเทพ ทองมาก ให้ถ้อยคำว่าการติดต่อเพื่อพูดคุยเรื่องเงินที่แลกกับการบรรจุนางมะลิจันทร์ (ภรรยา) เป็นผู้ติดต่อกับนางมะลิจันทร์ (แม่ภรรยา) เพื่อติดต่อกับผู้ฟ้องคดี ตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านหนองบัวบาน ซึ่งนายศุภเดชเพื่อนสนิทของนางมะลิจันทร์สอนอยู่ และผู้ฟ้องคดีเป็น อ.ก.ค.ศ. เขตฯ และในการประชุมที่ร้านอาหารในตอนท้ายของการประชุมผู้ฟ้องคดีได้ไปที่ร้านอาหารด้วย และตนทราบจากภรรยาว่าผู้ฟ้องคดีได้โทรศัพท์หาภรรยาตนและบอกว่าหากจะให้สามีบรรจุนะจะต้องมีค่าใช้จ่าย ซึ่งภรรยาตนถามว่าเท่าไร ผู้ฟ้องคดีตอบว่า “สอง” ภรรยาตนตอบว่า แสนหน้าได้หรือไม่ ผู้ฟ้องคดีไม่ยอม ภรรยาตนจึงตอบว่าขอคิดดูก่อน ขอปรึกษาก่อน ต่อมา มีการติดต่อกับภรรยาตนอีกว่าจะเอาหรือไม่ ให้รีบตัดสินใจจะส่งรายชื่ออยู่แล้ว ภรรยาตนจึงตอบว่า ไม่เอา

เมื่อพิจารณาถ้อยคำของพยานบุคคลดังกล่าวประกอบกับคำชี้แจงของผู้ฟ้องคดีแล้ว เห็นว่า พยานบุคคลได้ให้ถ้อยคำสอดคล้องกันในรายละเอียดของข้อเท็จจริง โดยเฉพาะนายสุเทพ ซึ่งไม่มีเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดี และได้บรรจุนิติบริบูรณ์โรงเรียนบ้านโจรกอำเภอกาบเชิง จังหวัดสุรินทร์ ในสังกัดของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๑ จึงไม่มีเหตุผลที่บุคคลดังกล่าวจะให้ถ้อยคำใส่ร้ายผู้ฟ้องคดี รวมทั้งถ้อยคำของพยานบุคคลดังกล่าวก็สอดคล้องต้องกันถึงกระบวนการในการเรียกเงิน จำนวนเงินที่เรียกปรับประกอบกับตำแหน่ง อำนาจหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีในขณะนั้น ก็สามารถที่จะเอื้อให้ผู้ฟ้องคดีกระทำการตามที่ถูกกล่าวหาได้ รวมถึงข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า การร้องเรียนกล่าวหาผู้ฟ้องคดีมีสาเหตุมาจากกลุ่มบุคคลซึ่งเคยเป็น อ.ก.ค.ศ. ชุดชั่วคราวของเขตพื้นที่ ไม่พอใจที่ไม่ผ่านการพิจารณาคัดเลือกผู้ทรงคุณวุฒิจากคณะกรรมการระดับเขตพื้นที่และจะหาวิธีสกัดไม่ให้ผู้ฟ้องคดีได้รับแต่งตั้งเป็น อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่และอาจจะเป็นผู้อยู่เบื้องหลัง ยุยง ใส่ร้าย กล่าวหาผู้ฟ้องคดี หรือกรณีที่ผู้ฟ้องคดีและ อ.ก.ค.ศ. คนอื่นๆ เสนอให้ประธาน อ.ก.ค.ศ. ประกาศยกเลิกการสอบการคัดเลือกผู้บริหารโรงเรียนในขณะที่กำลังอยู่ระหว่างดำเนินการสอบเมื่อวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๙ ซึ่งทำให้ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ และลูกน้องคนใกล้ชิด

ไม่พอใจ...

ไม่พอใจผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นปมขัดแย้งหนึ่งทีอาจเป็นสาเหตุทำให้ตนถูกร้องเรียน เป็นต้น เห็นว่า ไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าพยานบุคคลทั้งห้าที่ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัย อย่างร้ายแรงมีส่วนเกี่ยวข้องกับข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด จึงเป็นการกล่าวอ้างลอยๆ ไม่อาจรับฟังได้ จึงน่าจะเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้เรียกรับเงินจากผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการ ครูและบุคลากรทางการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ตำแหน่งครูผู้ช่วย ตามที่ถูกกล่าวหา แม้ว่าผลการสอบสวนดังกล่าวพยานบุคคลหรือพยานหลักฐานยังไม่มีน้ำหนัก เพียงพอที่จะลงโทษผู้ฟ้องคดี ฐานกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ถูกกล่าวหา แต่การที่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนหนองบัวบาน และดำรงตำแหน่ง อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ซึ่งเป็นผู้บริหารหน่วยงานไม่ควรมีมลทินหรือมีวามองในกรณีดังกล่าว เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือต่อประชาชน ผู้ได้บังคับบัญชา นักเรียน และต่อหน่วยงานของรัฐอื่น เมื่อผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมเรียกรับเงินตามที่ถูกกล่าวหา โดยอาศัยตำแหน่ง อำนาจหน้าที่ ความน่าเชื่อถือของผู้บริหารหน่วยงานเข้าไปเกี่ยวข้องในการแสวงหาผลประโยชน์ให้กับตนเอง กรณีจึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีมลทินหรือมีวามองในกรณีที่ถูกสอบสวน หากจะให้รับราชการ ต่อไป อาจจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดย อ.ก.ค.ศ. วิสามัญ เกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ได้มีมติเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นสั่งให้ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมีวามองในกรณีที่ถูกสอบสวน ตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงเป็นมติ ที่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากร ทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษสุรินทร์ เขต ๒ ที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นการปฏิบัติตามมาตรา ๑๒๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ศาลปกครองชั้นต้นจึงพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า เนื่องจากคำสั่งตามคำขอในข้อ ๑ ที่ขอให้เพิกถอนคำสั่ง สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ ๙๓๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความความเดือดร้อน

/เสียหาย...

เสียหาย และแยกส่วนโดยเด็ดขาดจากคำสั่งตามคำขอในประเด็นอื่นๆ อีกทั้งคำสั่งดังกล่าวยังคงมีผลบังคับอยู่ตลอดไปตราบเท่าที่ยังไม่ถูกเพิกถอน คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ ที่ให้เปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีจากโทษไล่ออกจากราชการ เป็นให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้เป็นการเพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ดังที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยแต่อย่างใดไม่ ดังนั้น หากมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่เปลี่ยนแปลงโทษผู้ฟ้องคดีจากผลการพิจารณาอุทธรณ์ไม่ชอบตามที่ฟ้อง คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่อาศัยมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่ชอบนั้น ก็ย่อมไม่ชอบตามไปด้วย จึงกลับกลายเป็นว่าคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ยังคงมีผลบังคับอยู่ ผู้ฟ้องคดีจึงจำต้องใช้สิทธิที่มีตามกฎหมายขอให้ศาลมีคำบังคับให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ส่วนประเด็นคำขอข้อที่ ๔ ที่ขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๑๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๒ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง หาเป็นเพียงขั้นตอนการเตรียมการและดำเนินการของเจ้าหน้าที่เพื่อรวบรวมพยานหลักฐาน ทั้งพยานบุคคล พยานเอกสาร และพยานวัตถุ ว่าคดีมีมูลอันเป็นความผิดตามข้อกล่าวหาหรือไม่ ดังเช่นในคดีนี้ที่มีผลถึงถูกไล่ออกในชั้นแรก แต่ต่อมา ในชั้นอุทธรณ์ให้เปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ผู้ฟ้องคดีจึงไม่เห็นพ้องด้วยกับศาลปกครองชั้นต้นที่วินิจฉัยว่าคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงยังไม่มีผลกระทบต่อสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเป็นความเห็นที่ขัดต่อหลักนิติธรรม ขัดต่อความเป็นจริงที่วิญญูชนที่พึงรับได้ ส่วนประเด็นคำขอข้อที่ ๓ ที่ขอให้เพิกถอนมติ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ที่ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่าเป็นการยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นระยะเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี นั้น ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วย เพราะผู้ฟ้องคดีมิได้ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นหลัก หากแต่ได้ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นหลัก เนื่องจากมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หาได้เป็นคำสั่งเด็ดขาดเป็นผลบังคับให้ต้องปฏิบัติตามแต่อย่างใดไม่ เพราะมีลักษณะเป็นเพียงข้อเสนอเท่านั้น อย่างไรก็ตาม การดำเนินการสอบสวน การอุทธรณ์ และการมีคำสั่ง เป็นกระบวนการเชื่อมโยงกัน แบ่งหน้าที่กันทำเป็นลำดับๆ เป็นขั้นเป็นตอน รวมแล้วได้ชื่อว่าเป็นองค์รวมของการดำเนินการทางวินัย เพราะฉะนั้น การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และองค์รวมนี้สำคัญ

/และมี...

และมีผลต่อผู้ฟ้องคดีที่ถูกกระทบสิทธิ อีกทั้งผู้ฟ้องคดีได้นำมาฟ้องภายในอายุความแล้ว

สำหรับประเด็นคำขอข้อที่ ๒ ที่ขอให้เพิกถอนคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ ที่เปลี่ยนแปลงคำสั่ง ลงโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมอง ในกรณีที่ถูกลอบสวน ศาลปกครองชั้นต้นไม่ได้พิจารณาจากข้อเท็จจริงในสำนวนคดีที่เป็นคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ และคำให้การเพิ่มเติม หากแต่พิจารณาจากความรู้ ความรู้สึก ของศาลเองที่พยายามนำข้อกฎหมาย อันได้แก่ กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณา อุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ และมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาสนับสนุนให้มีน้ำหนัก ยิ่งไปกว่านั้น ยังนำข้อเท็จจริงที่ไม่มีอยู่ในคำให้การ หรือนำสืบไว้ กล่าวคือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้การว่าได้ปฏิบัติตาม กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์ และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๗ ข้อ ๑๔ และข้อ ๑๗ เท่านั้น ไม่ได้ระบุข้อ ๑๔ วรรคหนึ่ง (๙) มาด้วย แต่ศาลปกครองชั้นต้นกลับหยิบยกข้อ ๑๔ วรรคหนึ่ง (๙) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่กำหนดว่า ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษไม่ถูกต้อง หรือไม่เหมาะสมกับความผิด และเห็นว่าผู้อุทธรณ์มีกรณีที่เหมาะสมแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือให้ออกจากราชการ ตามมาตรา ๑๑๐ (๔) มาตรา ๑๑๑ หรือมาตรา ๑๑๒ ให้มีมติให้ ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและดำเนินการตามกฎหมายต่อไป จากบทบัญญัตินี้ เป็นเรื่องของการพิจารณาโทษไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมกับความผิด คือความผิดตาม ข้อกล่าวหา ยังคงอยู่ หากแต่โทษที่ลงไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมกับความผิด มิใช่เป็นเรื่องที่ พยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนที่คณะกรรมการสอบสวนแล้วเห็นว่ามี ความผิดตาม ที่ถูกกล่าวหา แล้วลงโทษตามข้อกล่าวหา แต่การพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เชื่อ ตามพยานหลักฐานที่เป็นพยานบุคคล โดยวินิจฉัยว่าพยานไม่มีน้ำหนักที่จะฟังลงโทษผู้ฟ้องคดี ตามข้อกล่าวหาได้ จึงเป็นการวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิด ไม่ใช่พิจารณาความหนักเบา ของโทษตาม กฎ ก.ค.ศ. ข้อ ๑๔ วรรคหนึ่ง (๙) อย่างไรก็ตาม เมื่อข้อ ๑๔ วรรคหนึ่ง (๙) ของ กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ บังคับไว้ว่าให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติสั่งให้ผู้บังคับบัญชาสั่งตั้งกรรมการสอบสวน กรณีข้อหาตามมาตรา ๑๑๒ คือให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมอง จะอาศัยการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง เดิมคงไม่ได้ เพราะการสอบสวนเดิมนั้นคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงมีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดตามข้อกล่าวหาและกำหนดโทษไล่ออกจากราชการ เมื่อพิจารณาวินิจฉัย

/มีความเห็น...

มีความเห็นอย่างไรแล้ว จะอุทธรณ์ต่อไปอีกไม่ได้ ตามที่กำหนดในข้อ ๑๗ วรรคสอง ของกฎ ก.ค.ศ. ดังกล่าว มิใช่มีความเห็นตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้วส่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาดำเนินการ และหากถูกสั่งให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมอง ตามมาตรา ๑๑๒ โดยความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนและผลการพิจารณาวินิจฉัยของผู้พิจารณาอุทธรณ์แล้ว สามารถอุทธรณ์ได้ตามมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ การที่จะมีมติให้ข้าราชการออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า จะละเว้นไม่ตั้งกรรมการสอบสวนตามข้อ ๑๔ วรรคหนึ่ง (๙) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ หาได้ไม่ เพราะกรณีมีพฤติกรรมการมีมลทินหรือมัวหมองหรือไม่นั้น ต้องทราบได้จากผลการสอบสวนไม่ใช่รู้ได้จากการพิจารณาคำอุทธรณ์ แม้จะมีการพิจารณาจากสำนวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงก็ตาม ก็ไม่อาจถือได้ว่า เป็นการสอบสวน เพราะการสอบสวนนั้น คณะกรรมการสอบสวนมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดตามข้อกล่าวหาและกำหนดโทษ มิใช่มีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน เพราะฉะนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติโดยไม่ตั้งกรรมการสอบสวนใหม่จึงไม่ชอบและไม่มีความจำเป็นที่จะทำได้ มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ ที่เปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนที่ออกตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

สำหรับมติที่ประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดย อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ที่มีมติว่าสำนวนการสอบสวนยังไม่มีน้ำหนักและไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะลงโทษผู้ฟ้องคดีตามข้อกล่าวหาได้ แต่ทางพิจารณาเห็นว่า กรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดที่จะสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงถ้าให้ผู้ฟ้องคดีรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ สมควรให้เปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการเป็นสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาข้อเท็จจริง

และพยานหลักฐานจากสำนวนการสอบสวน เอกสารการอุทธรณ์ประกอบผลการพิจารณาของ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญในคราวประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๔ และ คำแถลงการณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า จากพยานหลักฐานที่นำมาลงโทษผู้ฟ้องคดี จึงเป็น เหตุผลที่รู้จักกันอยู่แล้วไม่จำเป็นต้องระบุอีกตามมาตรา ๓๗ วรรคสาม (๒) แห่งพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นฟ้องด้วยกล่าวคือจำเป็นต้อง สอบสวนเสียก่อนในข้อหาที่มีมลทินหรือมัวหมองหรือไม่ มีไฉ่คาดเดาหรือที่กักเอาตาม ความรู้สึกหาได้ไม่ และข้อกฎหมายที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยกขึ้นกล่าวอ้างก็เป็นการล่อข้อกฎหมาย ในมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ เท่านั้น ไม่ใช่ข้อเท็จจริง หากแต่เป็นข้อกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องแสดง ข้อเท็จจริงที่นำมาปรับเข้ากับข้อกฎหมายตามสมควร ทั้งนี้ ตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เหตุที่ไม่สามารถแสดงข้อเท็จจริงได้ ก็เพราะไม่มี การสอบสวนตามกฎหมาย ก.ค.ศ. ข้อ ๑๔ วรรคหนึ่ง (๙) ที่บังคับไว้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงยังยืนยัน เช่นเดิมว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ชอบด้วยมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น เมื่อไม่มีการสอบสวนตามกฎหมาย ก.ค.ศ. ข้อ ๑๔ วรรคหนึ่ง (๙) จึงไม่มีข้อเท็จจริงดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่มีอำนาจมีมติให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะเหตุมีมลทินหรือมัวหมอง ในกรณีที่ถูกลสอบสวน มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดได้พิพากษากลับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นเป็น เพิกถอนคำสั่งตามคำขอท้ายฟ้องทั้ง ๔ ข้อของผู้ฟ้องคดีต่อไป

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ในทำนองเดียวกับคำให้การของตนและชี้แจง เพิ่มเติมว่า เมื่อการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชอบด้วยระเบียบ กฎหมายแล้ว ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติข้าราชการครูและบุคลากร ทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงต้องสั่งให้เป็นไปตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามข้อ ๑๕ ของ กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงมีคำสั่งที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ ให้เปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษจากไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นให้ ออกจากราชการ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๑๒ และมาตรา ๑๒๔ แห่งพระราชบัญญัติ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และได้ดำเนินการตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ได้ปฏิบัติ...

ได้ปฏิบัติภายในกรอบอำนาจหน้าที่ตามระเบียบ กฎหมายของทางราชการที่ให้อำนาจไว้ จึงถือว่าชอบด้วยกฎหมายแล้ว ไม่มีเหตุเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ขอให้ศาลปกครองสูงสุด พิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นที่พิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์ในประเด็นเดิม ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ให้การต่อศาลปกครองชั้นต้นไว้โดยละเอียดแล้ว จึงไม่มีประเด็นซึ่งเป็นข้ออ้างข้อเถียงขึ้นใหม่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงขอถือเอาคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม เป็นคำแก้อุทธรณ์ในครั้งนี้ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แก้อุทธรณ์ว่า ประเด็นขอให้เพิกถอนคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๙๓๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการได้ถูกยกเลิกเพิกถอนโดยคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทั้งคำสั่งให้ออกจากราชการยังมีผลใช้บังคับอยู่ โดยไม่มีเหตุชัดเจนที่จะถูกยกเลิกเพิกถอน ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีกรณีนี้ต่อศาลตามมาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ส่วนคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง เพื่อสอบสวนว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ อันเป็นเพียงขั้นตอนการเตรียมการและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ เพื่อเสนอผู้มีอำนาจมีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีต่อไปเท่านั้น ผู้ฟ้องคดีจึงยังมีชีวิตได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากคำสั่งดังกล่าว และไม่มีสิทธิฟ้องคดีในข้อหาที่ ๔ ตามมาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ขอถือเอาถ้อยคำพยานหลักฐานต่างๆ ในศาลปกครองชั้นต้นเป็นพยานหลักฐานในชั้นนี้ และขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า โดยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนมีสาเหตุจากการร้องเรียนของนายสุเทพ ทองมาก ผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเข้าเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งครูผู้ช่วย ซึ่งได้ให้การเท็จปรักปรำผู้ฟ้องคดีว่าเป็นผู้รับสินบนเพื่อช่วยเหลือให้ได้รับการบรรจุแต่งตั้งเป็นข้าราชการ เป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมอง ในกรณีที่ถูกสอบสวนตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากร

ทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีจึงได้ยื่นฟ้องนายสุเทพเป็นจำเลยต่อศาลแขวงสุรินทร์ ในข้อหาแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน และศาลได้มีคำสั่งประทับฟ้องนายสุเทพเป็นจำเลยแล้ว โดยศาลแขวงสุรินทร์ ได้ส่งหมายเรียกให้จำเลยทราบ แต่นายสุเทพจำเลยได้หลบหนีไม่ปรากฏตัว ตามหมายเรียก ศาลแขวงสุรินทร์จึงให้ออกหมายจับจำเลยมาสอบคำให้การ ปรากฏตาม เอกสารที่แนบมาพร้อมนี้ แสดงให้เห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหาแต่อย่างใด จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดนำข้อเท็จจริงข้างต้นมาประกอบการพิจารณาและมีคำพิพากษากลับ คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อไป

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามโดยมีเหตุผลในทำนอง เดียวกับคำอุทธรณ์

ผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมครั้งที่ ๒ ว่า นายสุเทพ ทองมาก จำเลย ในคดีแจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อเจ้าพนักงานของศาลแขวงสุรินทร์คดีหมายเลขดำที่ ๓๒๘๑/๒๕๕๖ คดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๓๖/๒๕๕๗ ได้ยอมรับต่อศาลว่า ให้การเท็จและขอความเมตตาจาก ผู้ฟ้องคดีให้ถอนฟ้องโดยยอมรับผิดกล่าวคำขอโทษและชดใช้เงินให้ผู้ฟ้องคดี จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ศาลได้ไต่ถามเปลี่ยนให้ผู้ฟ้องคดีถอนฟ้องเนื่องจากนายสุเทพ จำเลยยังมีอายุ ราชการอีกหลายปี ผู้ฟ้องคดีเกรงใจศาลจึงยอมถอนฟ้อง โดยนายสุเทพยอมรับว่าตามที่ นายสุเทพได้ให้การต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง และคณะกรรมการสอบวินัยร้ายแรงว่า เห็นผู้ฟ้องคดีไปที่ร้านอาหารน้องแอมหลังที่ว่าการอำเภอท่าตูมนั้น เป็นการเข้าใจผิด คิดว่าบุคคล ที่อยู่ในร้านอาหารเป็นผู้ฟ้องคดีเนื่องจากมีหน้าตาลักษณะคล้ายคลึงกัน และจำเลยเห็นไม่ชัด และจำไม่ได้ จำเลยไม่เคยพบผู้ฟ้องคดีมาก่อน และเพิ่งเคยเห็นหน้าผู้ฟ้องคดีที่ศาลแขวงสุรินทร์ เท่านั้น จำเลยจึงไม่ขอยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีอยู่ในที่เกิดเหตุที่ร้านอาหารน้องแอมหรือไม่ โจทก์ (ผู้ฟ้องคดี) จึงไม่ประสงค์จะดำเนินคดีแพ่งและคดีอาญากับจำเลยอีกต่อไป จากพยานหลักฐาน ดังกล่าวจึงแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหา จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุด กลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ โดยมีสิทธิประโยชน์ ฐานะตำแหน่งที่ไม่ต่ำกว่าฐานะและตำแหน่งเดิมต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการ เจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้รับเรื่องร้องเรียนขอให้ดำเนินการทางวินัยกับนายธีระพงศ์ บุษบงก์ ตำแหน่งรองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ (เดิม) รักษาราชการแทนผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ นายเสรี พรมดวง ตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลรัตนบุรี นายพีรพล สระแก้ว ตำแหน่งครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านหนองบัวน้อย นายสมนึก บุญใหญ่ บุคลากรชำนาญการพิเศษ และผู้ฟ้องคดี ตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านหนองบัวบาน อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสุรินทร์ กรณีร่วมกันเรียกรับเงินจากผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเข้าเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งครูผู้ช่วย เรียกรับเงินจากผู้สอบตำแหน่งรองผู้อำนวยการสถานศึกษา ผู้อำนวยการสถานศึกษา พนักงานราชการ และในการพิจารณาความดีความชอบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๑๑๐๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ซึ่งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงมีความเห็นปรากฏพยานหลักฐานที่เชื่อมโยงถึงบุคคลที่เกี่ยวข้องและร่วมกันเรียกรับผลประโยชน์ตามที่ถูกกล่าวหาชัดเจน โดยเฉพาะบุคคลที่ดำรงตำแหน่ง อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ (เดิม) จำนวน ๗ คน คือ นายเสรี พรมดวง นายพีรพล สระแก้ว ผู้ฟ้องคดี นายสมนึก บุญใหญ่ นายธีระพงศ์ บุษบงก์ นายสมเดช บุญมาก และนายไพรัตน์ สันวัง จึงเห็นควรดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงกับ นายเสรี นายพีรพล ผู้ฟ้องคดี นายสมนึก และนายธีระพงศ์ รวม ๕ คน ในข้อหาร่วมกันเรียกรับเงินจากผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ซึ่งทั้ง ๕ คน ในขณะเกิดเหตุเป็นผู้ดำรงตำแหน่ง อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ และข้อหาร่วมกันเรียกรับเงินจากข้าราชการครูผู้เสนอผลงานให้มีการประเมินเพื่อเลื่อนวิทยฐานะเป็นครูชำนาญการพิเศษในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษสุรินทร์ เขต ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๑๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงมีความเห็นว่าพฤติกรรมการของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม และมาตรา ๘๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กรณีปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และกรณีกระทำการอันมีลักษณะเป็นการให้หรือได้มา

ซึ่งทรัพย์สินหรือสิทธิประโยชน์อื่น เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับการบรรจุและแต่งตั้งโดยมิชอบ หรือเสื่อมเสียความเที่ยงธรรม สมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ และรายงานผลการสอบสวน ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๒ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณา

ต่อมา ในการประชุม อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ (ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ที่ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์เชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนในการเรียกรับเงินจากผู้สอบ ขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ในตำแหน่งครูผู้ช่วย จึงเป็นการ ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริต ต่อหน้าที่ราชการ และเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง มาตรา ๙๐ วรรคสอง และมาตรา ๙๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงมีมติให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ ส่วนกรณีกล่าวหาว่าร่วมกันเรียกรับเงินจากข้าราชการครูผู้เสนอขอเลื่อน วิชยฐานะ ไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องดังกล่าว สมควรยุติเรื่อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๙๓๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อประธาน ก.ค.ศ. ตามหนังสือลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๔ และยื่นอุทธรณ์เพิ่มเติมตามหนังสือลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งต่อมา อ.ก.ค.ศ. วิสามัญ เกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ (ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ที่ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่า จากพยานเอกสาร พยานบุคคล และพยานแวดล้อม ได้แก่ นายสุภเดช กะการดี นางมะลิวัลย์ มั่นคง นายชัยยุทธ ถนอมเมือง นางขวัญ ทองมาก และนายสุเทพ ทองมาก ซึ่งนายสุเทพ เป็นผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุ เป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ ลำดับที่ ๘ ถ้อยคำของ พยานบุคคลทั้ง ๕ คน ในกรณีที่ถูกกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่า มีพฤติกรรมเรียกรับเงินจากผู้สอบขึ้นบัญชี เพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งครูผู้ช่วย ยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอ ที่จะรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมตามที่ถูกกล่าวหา เนื่องจากพยานบุคคลทั้ง ๕ คน ล้วนเป็น บุคคลที่รู้จักกันทั้งหมด เมื่อพยานหลักฐานที่จะนำมาลงโทษผู้ฟ้องคดียังไม่มีน้ำหนักและ ไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะลงโทษผู้ฟ้องคดีตามข้อกล่าวหาได้ แต่ทางพิจารณาเห็นว่า กรณีมีเหตุอันควร สงสัยอย่างยิ่งว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอ

/ที่จะสั่ง...

ที่จะส่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าให้ผู้ฟ้องคดีรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ สมควรให้ผู้บังคับบัญชาเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษจากไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีนทรินทร์ เขต ๒ ที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ เปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษจากไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมายื่นฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้เพิกถอนรวม ๔ คำสั่งคือ (๑) คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ (๒) คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษจากไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน (๓) มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดย อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ เฉพาะส่วนที่ลงโทษผู้ฟ้องคดี และ (๔) คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นฟ้องด้วย จึงอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัย ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ศาลมีอำนาจรับคำฟ้องตามคำขอข้อที่ ๑ ข้อ ๓ และข้อ ๔ ไว้พิจารณาได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง หรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๙ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้นต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ในกรณีคำขอข้อที่ ๑ ที่ขอให้เพิกถอนคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๙๓๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าเดิมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๙๓๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ซึ่งต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติเปลี่ยนแปลงโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กรณีจึงมีผลทำให้คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ ๙๓๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ ถูกยกเลิกไป โดยคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ดังนั้น เหตุแห่งการฟ้องคดีที่ขอให้เพิกถอนคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ ๙๓๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการจึงหมดสิ้นไป ก่อนการฟ้องคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีกรณีนี้ต่อศาลตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ส่วนคำขอข้อที่ ๔ ที่ขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๑๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๒ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง นั้น เมื่อคำสั่งดังกล่าวเป็นเพียงคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง เพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ กรณีจึงเป็นเพียงขั้นตอนการเตรียมการและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่เพื่อเสนอผู้มีอำนาจมีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีต่อไปเท่านั้น ลำพังคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง จึงยังไม่มีผลกระทบต่อสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี แต่อย่างไร ผู้ฟ้องคดีจึงยังมีผู้ใช้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากคำสั่งดังกล่าว และไม่มีสิทธิฟ้องคดีในข้อหาที่ ๔ ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน

สำหรับคำขอที่ ๓ ที่ขอให้เพิกถอนมติ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ เฉพาะส่วนที่ลงโทษผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่า ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดและไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ

/หรือได้รับ...

หรือได้รับแต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมาย เฉพาะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ซึ่งได้มีการประชุมพิจารณาจากพยานบุคคล และพยานหลักฐานตามข้อกล่าวหาแล้ว เห็นว่าที่พยานบุคคล และพยานหลักฐานดังกล่าวยังไม่พยานหลักฐานและไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะลงโทษผู้ฟ้องคดีตาม ข้อกล่าวหาได้ แต่ทางพิจารณามีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าให้ผู้ฟ้องคดีรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ จึงมีมติให้ผู้บังคับบัญชาเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษจาก ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมอง ในกรณีที่ถูกลงโทษตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งตามมาตรา ๑๒๕ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน บัญญัติว่า เมื่อ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาหรือ อ.ก.ค.ศ. ที่ ก.ค.ศ. ตั้งหรือ ก.ค.ศ. แล้วแต่กรณี ได้วินิจฉัย อุทธรณ์หรือร้องทุกข์ตามมาตรา ๑๒๑ หรือมาตรา ๑๒๒ แล้ว ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดเห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรม หรือกรณีที่มีได้บัญญัติให้มีสิทธิอุทธรณ์หรือ ร้องทุกข์ตามหมวดนี้ ผู้นั้นย่อมมีสิทธิจะฟ้องร้องคดีต่อศาลปกครองได้ภายในกำหนดระยะเวลา ที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง... ประกอบกับ ข้อ ๑๗ วรรคสอง ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ กำหนดว่า เมื่อ ก.ค.ศ. มีมติเป็นประการใด ผู้อุทธรณ์จะอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ต่อไปอีกมิได้ และ ให้แจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบพร้อมทั้งแจ้งสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองและให้แจ้งส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ทราบเป็นหนังสือหรือดำเนินการให้เป็นไปตามมติ ก.ค.ศ. โดยเร็ว กรณีจึงต้องถือว่ามติ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาหรือ อ.ก.ค.ศ. ที่ ก.ค.ศ. ตั้งหรือ ก.ค.ศ. แล้วแต่กรณี ย่อมเป็นที่สุด ผู้อุทธรณ์ จะอุทธรณ์และร้องทุกข์ต่อไปอีกมิได้ตามข้อ ๑๗ วรรคสอง ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการ พิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่ามติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หาได้เป็นคำสั่งเด็ดขาด เป็นผลบังคับให้ต้องปฏิบัติตามแต่อย่างใดไม่ เพราะมีลักษณะเป็นเพียงข้อเสนอเท่านั้น จึงไม่อาจ รับฟังได้ ดังนั้น หากผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยกับมติดังกล่าวจะต้องนำคดีมาฟ้องขอให้เพิกถอน มติดังกล่าวภายในเวลาที่กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครองกำหนด ซึ่งตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้ต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี

/เมื่อข้อเท็จจริง...

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์และแจ้งสิทธิในการฟ้องคดีต่อศาลปกครองให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ. ลับ ที่ ศธ ๐๒๐๖.๙/๐๔๗๘ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๕ และผู้ฟ้องคดีได้รับทราบผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวเมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๕ เมื่อผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๖ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นระยะเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่าไม่อาจไม่รับคำฟ้องตามคำขอข้อ ๑ ข้อ ๓ และข้อ ๔ ไว้พิจารณาได้นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย

ประเด็นที่สอง คำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ ที่เปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นให้ออกจากราชการ เพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดมีกรณีถูกตั้งกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง และกรรมการสอบสวนหรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๙๘ วรรคสี่ หรือวรรคห้าหรือมาตรา ๑๐๔ (๑) แล้วแต่กรณี เห็นว่ามีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้นั้นได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะสั่งให้ลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ก็ให้ส่งเรื่องให้ ก.ค.ศ. หรือ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาแล้วแต่กรณี พิจารณาให้ออกจากราชการ ทั้งนี้ ให้นำมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม ในกรณีที่ ก.ค.ศ. หรือ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ศึกษามีมติให้ผู้นั้นออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ มาตรา ๑๒๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า หลักเกณฑ์และวิธีการในเรื่องที่เกี่ยวกับการอุทธรณ์และพิจารณาอุทธรณ์ และการร้องทุกข์และพิจารณาร้องทุกข์ตามมาตรา ๑๒๑ มาตรา ๑๒๒ และมาตรา ๑๒๓ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. และวรรคสอง บัญญัติว่า ในการพิจารณาอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ เมื่อ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา หรือ อ.ก.ค.ศ. ที่ ก.ค.ศ. ตั้ง หรือ ก.ค.ศ. แล้วแต่กรณี ได้มีมติเป็นประการใดแล้ว ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ สั่งหรือปฏิบัติไปตามนั้น ประกอบกับกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์

พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๗ กำหนดว่า การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่สังกัดเขตพื้นที่การศึกษา ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ (๑) การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ ให้อุทธรณ์ต่อ ก.ค.ศ. และให้ ก.ค.ศ. เป็นผู้พิจารณา... ข้อ ๑๔ วรรคหนึ่ง (๙) กำหนดว่า เมื่อ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา หรือ ก.ค.ศ. แล้วแต่กรณี ได้พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยไม่ร้ายแรงที่อุทธรณ์ตามข้อ ๗ (๒) หรือ (๓) หรือตามข้อ ๘ (๒) หรือ (๓) แล้ว เห็นว่าการสั่งลงโทษไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมกับความผิดและเห็นว่าผู้อุทธรณ์มีกรณีที่เหมาะสมแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือให้ออกจากราชการตามมาตรา ๑๑๐ (๔) มาตรา ๑๑๑ หรือมาตรา ๑๑๒ ให้มีมติให้ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและดำเนินการตามกฎหมายต่อไป... ข้อ ๑๗ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ในกรณีที่อยู่อุทธรณ์ต่อ ก.ค.ศ. ตามข้อ ๗ (๑) และข้อ ๘ (๑) ให้นำข้อ ๑๓ และข้อ ๑๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง กรณีผู้ฟ้องคดีกับพวกรวม ๕ คน ถูกกล่าวหาว่าร่วมกันเรียกรับเงินจากผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ โดยคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง มีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียกรับเงินจากผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ในตำแหน่งครูผู้ช่วย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ตามข้อกล่าวหาจริง พฤติการณ์ถือเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับผลประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ กรณีจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง กรณีกระทำการหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาประโยชน์อันอาจทำให้เสื่อมเสียความเที่ยงธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ในตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน โดยกระทำโดยมีความมุ่งหมายจะให้เป็นการซื้อขายหรือได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหรือวิทยฐานะใดโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือเป็นการกระทำอันมีลักษณะเป็นการให้ หรือได้มาซึ่งทรัพย์สินหรือสิทธิประโยชน์อื่น เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับการบรรจุและแต่งตั้งโดยมิชอบหรือเสื่อมเสียความเที่ยงธรรม และกรณีกระทำการอื่นใด อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง จึงเห็นควรลงโทษไล่ออกจากราชการ ซึ่ง อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ (ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๔ เห็นชอบด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงที่ให้ลงโทษ

/ไล่ผู้ฟ้องคดี...

ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
 ขั้นพื้นฐาน ที่ ๙๓๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ
 ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ และภายหลัง
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดย อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ในคราวประชุม
 ครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า
 พยานเอกสาร พยานบุคคลและพยานแวดล้อม ได้แก่ นายศุภเดช กะการดี นางมะลิวัลย์ มั่นคง
 นายชัยยุทธ ถนอมเมือง นางขวัญ ทองมาก และนายสุเทพ ทองมาก ซึ่งนายสุเทพ เป็นผู้สอบขึ้นบัญชี
 เพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ ลำดับที่ ๘ ถ้อยคำของ
 พยานบุคคลทั้ง ๕ คน ในกรณีที่กล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่า มีพฤติกรรมเรียกรับเงินจากผู้สอบ
 ขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งครูผู้ช่วย ยังไม่มี
 น้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมตามที่ถูกกล่าวหา เนื่องจากพยานบุคคล
 ทั้ง ๕ คน ล้วนเป็นบุคคลที่รู้จักกันทั้งหมด เมื่อพยานหลักฐานที่จะนำมาลงโทษผู้ฟ้องคดียังไม่มี
 น้ำหนักและไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะลงโทษผู้ฟ้องคดีตามข้อกล่าวหาได้ แต่ทางพิจารณาเห็นว่า
 กรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้
 ความแน่ชัดพอที่จะสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าให้ผู้ฟ้องคดีรับราชการต่อไปจะเป็นการ
 เสียหายแก่ราชการ สมควรให้ผู้บังคับบัญชาเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจาก
 ราชการ เป็นสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน
 ตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
 พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้อำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามข้อ ๑๔ วรรคหนึ่ง (๙)
 ประกอบข้อ ๑๗ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐
 ซึ่ง อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ที่ทำการแทน ก.ค.ศ.) มีอำนาจ
 พิจารณาทบทวนคำสั่งดังกล่าวได้ไม่ว่าจะเป็นปัญหาข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และความเหมาะสม
 ของการทำคำสั่งลงโทษ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
 พ.ศ. ๒๕๓๙ และเนื่องจากกรณีของผู้ฟ้องคดีได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย
 อย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากร
 ทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และความเห็นของ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และ
 การร้องทุกข์ที่เห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน จึงมีมติให้ผู้ฟ้องคดี
 ออกจากราชการตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน นั้น จะเห็นได้ว่าเป็นความเห็น

ที่สืบเนื่องจากการพิจารณาข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบสวนวินัยกรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่จำเป็นต้องมีมติให้ผู้บังคับบัญชา ของผู้ฟ้องคดีแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและดำเนินการสอบสวนใหม่ ในข้อหาที่มีมลทินหรือ มัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนตามข้อ ๑๔ (๙) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณา อุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ อีก คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

คดีมีประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ที่ถือว่าเป็นผู้มีมลทิน หรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ หรือไม่

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ ในการพิจารณาให้ความเห็นชอบเพื่อบรรจุบุคคลเข้ารับราชการในเขตพื้นที่ที่รับผิดชอบ โดยในการ ประชุม อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๐ ได้มีมติให้เรียกผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเข้าเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่ง ครูผู้ช่วย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ซึ่งจะครบกำหนดขึ้นบัญชี ๒ ปี ในวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๐ ในทุกกลุ่มวิชาเอก จำนวนทั้งสิ้น ๒๕ อัตรา โดยมีการเรียกบรรจุ ทั้ง ๒๕ อัตรา เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๐ ต่อมา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้รับเรื่องร้องเรียนขอให้ดำเนินการทางวินัยกับนายธีระพงศ์ บุษบงก์ ตำแหน่งรองผู้อำนวยการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ (เดิม) รักษาราชการแทนผู้อำนวยการสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ นายเสรี พรหมตวง ตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลรัตนบุรี นายพีรพล สระแก้ว ตำแหน่งครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านหนองบัวน้อย นายสมนึก บุญใหญ่ บุคลากรชำนาญการพิเศษ และผู้ฟ้องคดี ตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านหนองบัวบาน อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสุรินทร์ กรณีเรียกรับเงินจากผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเข้าเป็นข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งครูผู้ช่วย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ (ในขณะเกิดเหตุผู้ถูกร้องเรียน ทั้ง ๕ คน ดังกล่าวเป็น อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ซึ่งรายงานผลการสอบสวนว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกร่วมกันเรียกรับผลประโยชน์ตามข้อกล่าวหาจริง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่ง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีกับพวก

เมื่อพิเคราะห์จากบันทึกการให้ถ้อยคำของพยานบุคคลที่ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการ สอบสวนข้อเท็จจริงและคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ได้ให้การสอดคล้องกันว่า

/เมื่อวันที่...

เมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๐ นายสุเทพ ทองมาก นางขวัญ ทองมาก นางสาวศศิณา ชุมเพชร และนายประเสริฐ ลับโกษา ได้เดินทางไปที่ร้านอาหารน้องแอม หลังที่ว่าการอำเภอท่าตูม จังหวัดสุรินทร์ เมื่อไปถึงก็ได้พบกับผู้สอบขึ้นบัญชีไว้อีกประมาณ ๑๐ คน เมื่อพูดจาแนะนำตัวกันแล้ว นายพีรพล สระแก้ว ได้อ้างว่าสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ จะเรียกบรรจุผู้สอบขึ้นบัญชีไว้แต่ต้องมีค่าใช้จ่ายในการเรียกบรรจุคนละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท โดยนายสุเทพซึ่งสอบขึ้นบัญชีวิชาเอกคณิตศาสตร์ ลำดับที่ ๘ และนางสาวศศิณาซึ่งสอบขึ้นบัญชีวิชาเอกคณิตศาสตร์ ลำดับที่ ๗ ซึ่งไปพร้อมกับนายประเสริฐ ครูโรงเรียนรัตนบุรี ให้ถ้อยคำว่าขอคิดดูก่อนเนื่องจากไม่มีเงินในขณะนั้น และเมื่อสอบปากคำนายประเสริฐ ก็ได้ให้ถ้อยคำยอมรับว่าเดินทางไปร้านอาหารน้องแอมกับนางสาวศศิณาจริง เนื่องจากได้รับการร้องขอจากนางสาวศศิณาซึ่งเป็นลูกศิษย์ขอให้ไปเป็นเพื่อน และอ้างว่าไม่ได้ยินว่ามีการเรียกรับเงินหรือไม่ แต่ตนได้ให้คำแนะนำแก่นางสาวศศิณาว่าไม่ควรจ่ายเงินให้หากมีการเรียกรับเงิน ส่วนนายพีรพลให้ถ้อยคำยอมรับว่าเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๐ ตนพร้อมนายบุญเกิด เหลามี ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านยางบ่อภิรมย์ และนายรังสิทธิ์ วุฒิสุทธิ ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านเสม็ด มีนัดทานอาหารกลางวันที่ร้านดังกล่าว และได้พบบุคคลอื่นๆ อีกประมาณ ๑๐ คน เข้ามาสอบถามถึงเรื่องการเรียกบรรจุข้าราชการที่ร้านอาหารดังกล่าว โดยบุคคลในกลุ่มนั้นมีการเสนอให้เงินตน ประมาณ ๕๐,๐๐๐ บาท ถึง ๑๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อให้การช่วยเหลือในการเรียกบรรจุเข้ารับราชการเนื่องจากจะครบกำหนดเวลาขึ้นบัญชี ๒ ปีในวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๐ แต่ตนไม่สนใจ และไม่สามารช่วยเหลือได้เนื่องจากได้มีการประชุม อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ ไปแล้วเมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๐ ส่วนนายบุญเกิด และนายรังสิทธิ์ ซึ่งนั่งร่วมโต๊ะอาหารกับนายพีรพล ให้การว่ามีบุคคลอื่นประมาณ ๑๐ คน ที่ตนไม่รู้จักมาร่วมทานอาหารด้วย และระหว่างนั้นได้มีการพูดคุยเรื่องขอร้องให้นายพีรพลช่วยเหลือในการเรียกบรรจุเข้ารับราชการ แต่ไม่ได้ยินว่ามีการเรียกรับเงินแต่อย่างใด คำให้การของนายบุญเกิดและนายรังสิทธิ์ จึงขัดแย้งกับคำให้การของนายพีรพลที่ยอมรับว่ามีการเสนอเรื่องเงินให้การช่วยเหลือจริงแต่ตนไม่สนใจ ทั้งที่นั่งอยู่โต๊ะเดียวกัน เมื่อประมวลพฤติการณ์แล้วเห็นได้ว่าบุคคลอื่นประมาณ ๑๐ คน พร้อมญาติที่เข้ามาพูดคุยกับนายพีรพลล้วนเป็นผู้อยู่ในข่ายจะได้รับการเรียกบรรจุและบุคคลทั้งหมดมิได้รู้จักกันมาก่อน แต่กลับมาที่ร้านอาหารพร้อมกันเพื่อพูดคุยเรื่องการเรียกบรรจุเข้ารับราชการทั้งที่ยังไม่มีหนังสือเรียกรายงานตัวจากทางราชการ กรณีจึงมีเหตุที่ทำให้เชื่อได้ว่า นายพีรพลเป็นผู้เรียกบุคคลดังกล่าวมาพูดคุยที่ร้านอาหารจริง โดยนายสุเทพซึ่งสอบขึ้นบัญชี

วิชาเอกคณิตศาสตร์ ลำดับที่ ๘ ได้ให้ถ้อยคำไว้ในตอนสุดท้ายของการพูดคุย ผู้ฟ้องคดีก็ได้ไปที่ร้านอาหารดังกล่าวด้วย นายสุเทพจึงได้นำเรื่องดังกล่าวไปปรึกษานางมะลิจันทร์ซึ่งเป็นมารดาของนางขวัญ ทองมาก ภรรยาตน และนางมะลิจันทร์ได้ติดต่อให้นายศุภเดช กะการดี เพื่อนสนิท ซึ่งเป็นผู้ไต่บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี ไปเจรจาต่อรองในเรื่องเงินที่เรียกรับกับผู้ฟ้องคดี โดยนายศุภเดช ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงว่า ได้มีการตกลงกับผู้ฟ้องคดีว่าจะมีการชำระเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท โดยนายศุภเดชจะต้องเป็นผู้รับรองการชำระเงิน ภายหลังจากนางขวัญกลับใจไม่ยินยอมจ่ายเงินเพื่อแลกกับการเรียกนายสุเทพเข้ารับราชการ เนื่องจากไม่มีเงิน ซึ่งการเรียกรับเงินดังกล่าวมีนายชัยยุทธ ถนอมเมือง เพื่อนครูโรงเรียนเดียวกันทราบเรื่องและได้ยื่นเสียงการสนทนาระหว่างนายศุภเดชกับผู้ฟ้องคดีด้วย ซึ่งนายชัยยุทธให้ถ้อยคำว่าคุณเป็นเพื่อนนายศุภเดช โดยเป็นครูโรงเรียนเดียวกัน และเป็นผู้ไต่บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี ทราบเรื่องที่คุณฟ้องคดีได้โทรศัพท์พูดคุยกับนายศุภเดช เพื่อต่อรองเรื่องเงินแลกเปลี่ยนกับการเรียกบรรจุนายสุเทพ ซึ่งการพูดคุยได้พูดด้วยเสียงดัง จึงได้ยินชัดเจน และต่อมา นายศุภเดชได้โทรศัพท์ไปหานายเสรี พรหมตวง เพื่อฟ้องในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงิน นายเสรีถามว่าใครเรียกเงิน นายศุภเดชแจ้งว่านายธีระพงศ์และผู้ฟ้องคดี นายเสรีตอบว่าให้เขาไปเถอะ ถือว่าซื้อนาซื้อไร่ให้ลูกทำไป ทีไหนก็ทำกันแบบนี้ ซึ่งตนได้อยู่ด้วยและฟังโดยตลอด ส่วนนางขวัญให้ถ้อยคำว่าได้ขอเบอร์โทรศัพท์ของผู้ฟ้องคดีจากนายศุภเดช เพื่อนมารดาของตน และได้โทรศัพท์ไปหาผู้ฟ้องคดี เพื่อต่อรองราคาในการเรียกบรรจุนายสุเทพ จาก ๓๐๐,๐๐๐ บาท ให้เหลือ ๑๐๐,๐๐๐ บาท แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ตกลง ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้โทรศัพท์หาตนแจ้งว่าหากเป็น ๑๕๐,๐๐๐ บาท ก็คงจะได้ แต่ต้องบรรจุที่บุรีรัมย์ และได้มีการติดต่อกันระหว่างตนกับผู้ฟ้องคดีอีก โดยผู้ฟ้องคดีพยายามชักจูงให้ตนยอมจ่ายเงิน จำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท แต่ไม่ตกลง ส่วนนายสุเทพให้ถ้อยคำว่าการติดต่อเพื่อพูดคุยเรื่องเงินที่แลกกับการบรรจุนตนโดยมีนางขวัญ (ภรรยา) และนางมะลิจันทร์แม่ภรรยาเป็นคนติดต่อกับนายศุภเดชเพื่อนสนิทของนางมะลิจันทร์ ซึ่งเป็นผู้ไต่บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีให้เป็นผู้ติดต่อผู้ฟ้องคดี และตนทราบจากภรรยาว่าผู้ฟ้องคดีได้โทรศัพท์ไปหาภรรยาตนและบอกว่าหากจะให้สามีบรรจุจะต้องมีค่าใช้จ่าย ซึ่งภรรยาตนถามว่าเท่าไร ผู้ฟ้องคดีตอบว่า “สอง” ภรรยาตนตอบว่า แสนห้าได้หรือไม่ ผู้ฟ้องคดีไม่ยอม ภรรยาตนจึงตอบว่าขอคิดดูก่อน ขอปรึกษาก่อน ต่อมา มีการติดต่อกับภรรยาตนอีกว่าจะเอาหรือไม่ ให้รีบตัดสินใจจะส่งรายชื่ออยู่แล้ว ภรรยาตนจึงตอบว่า ไม่เอา ทั้งนี้ นายสุเทพและนางขวัญได้นำเรื่องดังกล่าวไปปรึกษานายถนอม บุญปกซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา

ถึง ๒ ครั้ง ส่วนผู้ฟ้องคดีให้การยอมรับว่ามีผู้โทรศัพท์ติดต่อขอให้ตนช่วยเหลือเรื่องการบรรจุเข้ารับราชการจำนวน ๒ คน คือนายอุทัย ละม่อนพร้อม ที่ติดต่อเพื่อขอให้ช่วยเหลือน้องสาวที่สอบขึ้นบัญชีวิชาเอกคณิตศาสตร์ และคนที่สองเป็นผู้ที่สอบขึ้นบัญชีวิชาเอกคณิตศาสตร์เช่นกันและอยู่ในลำดับที่น่าจะได้รับการบรรจุ โดยสอบถามตนว่าจะประชุม อ.ก.ค.ศ. อีกเมื่อใด และจะเอาค่าช่วยเหลือให้ได้รับการบรรจุเท่าใด ซึ่งขณะนั้น อ.ก.ค.ศ. ได้ประชุมไปแล้ว เมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๐ ตนจึงตอบว่าช่วยเหลือไม่ได้เพราะมีการประชุมไปแล้ว ทั้งนี้ผู้ฟ้องคดีได้พยานายอุทัย มาให้ถ้อยคำกับคณะกรรมการยอมรับว่าติดต่อให้ผู้ฟ้องคดีช่วยเหลือน้องสาวจริงแต่ไม่ได้มีการเรียกเงินแต่อย่างใด นอกจากนี้ ยังมีคำให้การของนายถนอม บุญปก ผู้อำนวยการโรงเรียนสนมวิทยาการ ให้ถ้อยคำว่าเป็นช่วงเวลาดังกล่าวนายสุเทพและนางขวัญ ซึ่งเป็นพนักงานราชการของโรงเรียนสนมวิทยาการ ผู้ได้บังคับบัญชา มาขอพบตนถึง ๒ ครั้ง เพื่อขอคำแนะนำและปรึกษาเกี่ยวกับการเรียกบรรจุครูที่นายสุเทพขึ้นบัญชีไว้ เนื่องจากหากขอรับการบรรจุจะต้องใช้เงินจำนวนมากแต่ไม่ได้รับจำนวนเงิน และตนก็ไม่ได้สอบถามว่าใครเป็นคนเรียกเงิน แต่ได้แนะนำว่าไม่ควรจ่ายเงินเพื่อแลกกับการบรรจุเข้ารับราชการ

เมื่อพิจารณาจากถ้อยคำของพยานบุคคลดังกล่าวประกอบกับคำชี้แจงของผู้ฟ้องคดีแล้ว เห็นว่า พยานบุคคลได้ให้ถ้อยคำสอดคล้องกันในเรื่องรายละเอียดของข้อเท็จจริงไม่ว่าจะเป็นนายสุเทพซึ่งไม่มีเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีและไม่มีเหตุผลใดที่บุคคลดังกล่าวจะให้ถ้อยคำใส่ร้ายผู้ฟ้องคดีที่มีการเรียกเงิน รวมถึงคำให้การของนายถนอมผู้อำนวยการโรงเรียนสนมวิทยาการ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของนายสุเทพและนางขวัญ ให้ถ้อยคำว่าเป็นช่วงเวลาดังกล่าวนายสุเทพและนางขวัญ มาขอพบตนถึง ๒ ครั้ง เพื่อขอคำแนะนำและปรึกษาเกี่ยวกับการเรียกบรรจุครูที่นายสุเทพขึ้นบัญชีไว้ เนื่องจากจะต้องจ่ายเงินเพื่อแลกกับการบรรจุเป็นข้าราชการครู ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การของผู้ฟ้องคดีที่ยอมรับว่ามีผู้โทรศัพท์ติดต่อขอให้ตนช่วยเหลือเรื่องการบรรจุเข้ารับราชการจำนวน ๒ คน โดยหนึ่งในนั้น (ซึ่งก็หมายถึงนายสุเทพและนางขวัญ) เสนอว่าหากได้รับการเรียกบรรจุ ผู้ฟ้องคดีจะคิดค่าช่วยเหลือให้ได้รับการบรรจุเท่าใด รวมถึงคำให้การของนายศุภเดชและนายชัยยุทธซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี โดยเฉพาะนายชัยยุทธซึ่งมิได้มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีก็ได้ให้ถ้อยคำว่าได้ยินเสียงโทรศัพท์ที่นายศุภเดชพูดคุยต่อรองจำนวนเงินเพื่อแลกกับการเรียกบรรจุนายสุเทพเข้าเป็นข้าราชการ ชัดเจน ถ้อยคำของพยานบุคคลดังกล่าวจึงสอดคล้องต้องกันถึงกระบวนการในการเรียกเงิน จำนวนเงินที่เรียก รับ ประกอบกับตำแหน่ง อำนาจหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีในขณะนั้น

/ซึ่งเป็น...

ซึ่งเป็น อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ สามารถที่จะเอื้อให้ผู้ฟ้องคดีกระทำการตามที่ถูกกล่าวหาได้ และหากผู้ฟ้องคดีมิได้เรียกร้องเงินจริงก็ไม่มีเหตุผลความจำเป็นใดที่นายสุเทพและนางขวัญจะต้องเข้าพบนายถนอมซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาถึง ๒ ครั้ง เพื่อขอคำปรึกษาตัดสินใจเรื่องเงินที่ต้องจ่ายเพื่อแลกกับการบรรจุเข้าเป็นข้าราชการครู แม้นายถนอมจะมีได้ให้การพาดพิงถึงผู้ฟ้องคดี แต่ก็ยอมรับว่าได้แนะนำนายสุเทพและนางขวัญว่าไม่ควรจ่ายเงินเพื่อแลกกับการบรรจุเป็นข้าราชการ ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีการเรียกรับเงินเพื่อแลกกับการเรียกบรรจุเป็นข้าราชการจริง ทั้งเรื่องราวก็สามารถเรียงร้อยเชื่อมโยงไปถึงผู้ฟ้องคดีว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับ การเรียกรับเงินดังกล่าวจริง สำหรับข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่ามิบุคคลที่มีเรื่องโกรธแค้นกับ ผู้ฟ้องคดี ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มบุคคลซึ่งเคยเป็น อ.ก.ค.ศ. ชุดชั่วคราวของเขตพื้นที่ ไม่พอใจที่ไม่ผ่าน การพิจารณาคัดเลือกผู้ทรงคุณวุฒิจากคณะกรรมการระดับเขตพื้นที่และจึงหาวิธีสกัดไม่ให้ ผู้ฟ้องคดีได้รับแต่งตั้งเป็น อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ และอาจจะเป็นผู้อยู่เบื้องหลัง ยุยง ใส่ร้าย กล่าวหา ผู้ฟ้องคดี หรือกรณีการแข่งขันเพื่อเข้าสู่ตำแหน่ง อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าคู่แข่งฝ่ายตรงข้ามกับผู้ฟ้องคดีได้วางแผนเตรียมที่จะเอาชนะการเลือกตั้ง อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๒ จึงใช้วิธียุยง แนะนำให้คนหนึ่งคนใดหรือผู้ที่ผิดหวังจากการ เรียกบรรจุแต่งตั้งเป็นข้าราชการครูให้ร้องเรียนกล่าวหาผู้ฟ้องคดี โดยหวังผลให้ผู้ฟ้องคดี ถูกดำเนินการสอบสวนทางวินัยให้เกิดความเสียหายและขาดคุณสมบัติ หรือมีผู้ที่ไม่ต้องการให้ ผู้ฟ้องคดีได้รับการพิจารณาให้ย้ายไปดำรงตำแหน่งที่โรงเรียนขนาดใหญ่ หาวิธีการช่องทาง ที่จะทำให้ผู้ฟ้องคดีเสื่อมเสีย ไม่ให้เป็นที่ยอมรับ โดยไปยุยง แนะนำผู้ที่ผิดหวังไม่ได้บรรจุ แต่งตั้งเป็นข้าราชการครู ให้ร้องเรียนกล่าวหาผู้ฟ้องคดีเพื่อสกัดกั้นผู้ฟ้องคดีไม่ให้แข่งขันในการ พิจารณาแต่งตั้ง เป็นต้น เห็นว่า ไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าพยานบุคคลทั้งหมดที่ให้ถ้อยคำ ต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงมีส่วนเกี่ยวข้องกับข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี แต่อย่างไรก็ดี จึงเป็นการกล่าวอ้างลอยๆ ไม่อาจรับฟังได้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า นายสุเทพซึ่งเป็น ผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งครูผู้ช่วย ซึ่งได้ให้การปรักปรำผู้ฟ้องคดีว่าเป็นผู้รับสินบนเพื่อช่วยเหลือให้ได้รับการบรรจุแต่งตั้งเป็น ข้าราชการเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือ มัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน นั้น ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องนายสุเทพเป็นจำเลยต่อศาลแขวงสุรินทร์ ในข้อหาแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน และศาลได้มีคำสั่งประทับฟ้องนายสุเทพ เป็นจำเลยแล้ว ขณะนี้นายสุเทพได้หลบหนีไม่ปรากฏตัวตามหมายเรียก แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดี

/มิได้...

มิได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหา นั้น พิเคราะห์แล้วเห็นว่า การที่ศาลแขวงสุรินทร์ประทับฟ้อง นายสุเทพในข้อหาแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่พนักงาน มิใช่เป็นเครื่องที่ชี้ว่าผู้ฟ้องคดีมิได้ กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาในคดีวินัย เพราะในการดำเนินการทางวินัยกฎหมายได้กำหนด ขั้นตอนและวิธีการในการดำเนินการไว้เป็นการเฉพาะแตกต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา ซึ่งแม้ในคดีอาญาศาลจะพิพากษาว่านายสุเทพให้การเท็จ แต่ก็ไม่ผูกพันผลการดำเนินการทางวินัย ที่ได้รับฟังพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่ได้มาจากการสอบสวนโดยสุจริตให้ต้องเสียไปแต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีตามคำอุทธรณ์ดังกล่าวจึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนกรณีอุทธรณ์ว่า ศาลปกครองชั้นต้นรับฟังพยานหลักฐานนอกคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การและคำให้การ เพิ่มเติม นั้น เห็นว่า ในการพิจารณาพิพากษาคดีปกครอง ศาลปกครองอาจตรวจสอบและแสวงหา ข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม แต่ต้องเปิดโอกาสให้คู่กรณีชี้แจงและแสดงพยานหลักฐาน ประกอบคำชี้แจงของตนตามควรแก่กรณี ทั้งนี้ คู่กรณีมีสิทธิขอตรวจดูพยานหลักฐานที่แต่ละฝ่าย ได้ยื่นไว้ในสำนวน ตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ พยานหลักฐานที่ศาลปกครองชั้นต้นรับฟังไม่ว่าจะเป็นถ้อยคำของ พยานบุคคลต่าง ๆ ก็ล้วนมาจากถ้อยคำที่พยานได้ให้ไว้แก่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง และคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ที่ผู้ถูกฟ้องคดีส่งมอบพร้อมคำให้การ ทั้งก็ได้ส่ง ให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบแล้ว จึงเป็นพยานหลักฐานในสำนวนคดีที่ศาลสามารถนำมารับฟัง ประกอบการพิจารณาคดีได้ ตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ข้อโต้แย้งในประเด็นนี้จึง ไม่อาจรับฟังได้เช่นกัน เมื่อประมวลเหตุพฤติการณ์และพยานหลักฐานโดยตลอดแล้ว มีเหตุอันควร เชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียกรับเงินจากผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุรินทร์ เขต ๒ ตำแหน่งครูผู้ช่วย ตามที่ ถูกกล่าวหาจริง ซึ่งเดิม อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ (ทำการแทน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๔ มีมติว่า พฤติการณ์เชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนในการเรียกรับเงินจากผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเป็น ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือ ผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็น ผู้ประพฤติช้อย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง มาตรา ๙๐ วรรคสอง และมาตรา ๙๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงมีมติให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ

/ไล่ออก...

ไล่ออกจากราชการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดย อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ที่ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่าจากพยานเอกสาร พยานบุคคลและพยานแวดล้อม ได้แก่ นายศุภเดช นางมะลิวัลย์ นายชัยยุทธ นางขวัญ และนายสุเทพ ซึ่งนายสุเทพ เป็นผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ ลำดับที่ ๘ ถ้อยคำของพยานบุคคลทั้ง ๕ คน ในกรณีที่กล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่า มีพฤติกรรมเรียกรับเงินจากผู้สอบขึ้นบัญชีเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งครูผู้ช่วย ยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมตามที่ถูกกล่าวหา เนื่องจากพยานบุคคลทั้ง ๕ คน ล้วนเป็นบุคคลที่รู้จักกันทั้งหมด เมื่อพยานหลักฐานที่จะนำมาลงโทษผู้ฟ้องคดียังไม่มีน้ำหนักและไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะลงโทษผู้ฟ้องคดีตามข้อกล่าวได้ แต่ทางพิจารณาเห็นว่า กรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าให้ผู้ฟ้องคดีรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ สมควรให้ผู้บังคับบัญชาเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษจากผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มติดังกล่าวจึงเป็นการวินิจฉัยโดยการปรับข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนการสอบสวนเข้ากับข้อกฎหมาย ตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และมีรายละเอียด และเหตุผลรวมถึงข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจอย่างเพียงพอตามที่มาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดแล้ว จึงมิได้เป็นมติที่ไม่ชอบด้วยมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแต่อย่างใด ประกอบกับมติดังกล่าวเป็นการรับฟังพยานหลักฐานและให้น้ำหนักพยานหลักฐานที่แตกต่างจาก มติ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ทั้งที่เป็นพยานหลักฐานชุดเดียวกัน และเป็นมติที่เป็นคุณยิ่งแก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดย อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ได้มีมติเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงเป็นมติที่ชอบด้วยกฎหมาย

/การที่...

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๒ ที่ ๗๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน

นายมนูญ ปุญญกริยากร

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายบรรพจน์ วิศรุตพิชญ์

ตุลาการหัวหน้าคณะ

รองประธานศาลปกครองสูงสุด

นายสมชาย งามวงศ์ชน

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายประวิตร บุญเทียม

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายประนัย วณิชชานนท์

วันที่อ่าน ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

ทศพล : ผู้พิมพ์

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๕๔/๒๕๕๗
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๔/๒๕๖๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๓๐ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

ระหว่าง { นายสมศักดิ์ จำปาชัย ผู้ฟ้องคดี
ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาบึงกาฬ ที่ ๑
คณะกรรมการศึกษาธิการจังหวัดบึงกาฬ (คณะกรรมการ
ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา เขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาบึงกาฬ เดิม) ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๕/๒๕๕๖
หมายเลขแดงที่ ๘๓/๒๕๕๗ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองอุตรธานี)

โดยที่หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติโดยความเห็นชอบของคณะรักษา
ความสงบแห่งชาติได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
(ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ออกคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๐/๒๕๕๗
เรื่อง การขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการในภูมิภาค ลงวันที่ ๒๑

/มีนาคม...

มีนาคม ๒๕๕๙ ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป โดยข้อ ๕ วรรคหนึ่ง ของคำสั่งดังกล่าว กำหนดว่า ให้ยุบเลิก อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา และให้ออนอำนาจหน้าที่ของ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ไปเป็นอำนาจหน้าที่ของ กศจ. ของจังหวัดนั้นๆ ตามคำสั่งนี้ ทำให้มีการโอนบรรดาอำนาจหน้าที่ ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาของคณะกรรมการ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ ในคดีนี้ ไปเป็นของคณะกรรมการศึกษาธิการจังหวัดบึงกาฬ จึงให้ถือว่าคณะกรรมการศึกษาธิการ จังหวัดบึงกาฬเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แทนคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากร ทางการศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ และให้ถือว่าบรรดาถ้อยคำสำนวน ทั้งหลายที่ระบุหรืออ้างถึงคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ เป็นการระบุหรืออ้างถึงคณะกรรมการศึกษาธิการ จังหวัดบึงกาฬ

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีรับราชการครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ ได้รับความเดือดร้อนเสียหายเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลาสองเดือน โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป โดยอ้างว่าผู้ฟ้องคดี ไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์หน้าที่ของตนมิให้เสื่อมเสีย อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว เป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งที่ให้ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจาก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้รับฟังพยานหลักฐานอย่างครบถ้วนก่อนลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีและ มิได้ดำเนินการใดๆ แก่นายณรงค์ หวันลา ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ทั้งที่นายณรงค์ กระทำผิดและถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดหลายประการ กรณีจึงเป็นการเลือกปฏิบัติ ที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีไปช่วยราชการ ที่โรงเรียนบ้านหนองจิก ตำบลนาสะแบง อำเภอศรีวิไล ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ จนถึงปัจจุบัน โดยไม่มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปปฏิบัติหน้าที่ที่โรงเรียนอนุบาลศรีวิไลต้นสังกัด ของผู้ฟ้องคดี ทั้งที่การสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดีสิ้นสุดลงแล้ว พฤติการณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นการกลั่นแกล้งและเป็นการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ

/ลงวันที่ ๒๗...

ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๒๗๔/๑๗๐๘ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๖ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาแล้วให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ามติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคณะกรรมการและเลขานุการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี และในขณะเดียวกันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะกรรมการและเลขานุการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เข้าไปมีส่วนร่วมเพื่อทำหน้าที่ร่วมประชุมและพิจารณาเรื่องของผู้ฟ้องคดีทั้งในขั้นตอนการพิจารณาเสนอความเห็นโดยคณะกรรมการและการพิจารณามีมติเห็นชอบให้สั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีเป็นการเข้าไปมีส่วนร่วมพิจารณาเรื่องของผู้ฟ้องคดีโดยบุคคลคนเดียวกัน การทำหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งมีส่วนร่วมดังกล่าวข้างต้นจึงถือเป็นการพิจารณาทางปกครองของคณะกรรมการที่มีเจ้าหน้าที่หรือกรรมการในคณะกรรมการซึ่งมีสภาพร้ายแรงที่อาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางหรือมีเหตุแห่งความไม่เป็นกลางในทางเนื้อหาหรือโดยสภาพภายในของเจ้าหน้าที่หรือกรรมการที่มีส่วนร่วมในการพิจารณาทางปกครองอันเป็นการพิจารณาทางปกครองที่ไม่ชอบ ตามมาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และกรณีดังกล่าวมิใช่เป็นกรณีที่จำเป็นเร่งด่วนหากปล่อยให้ล่าช้าไปจะเสียหายต่อประโยชน์สาธารณะหรือสิทธิของบุคคลจะเสียหายโดยไม่มีทางแก้ไขได้หรือไม่มีเจ้าหน้าที่อื่นปฏิบัติหน้าที่แทนผู้นั้นได้ อันจะเป็นข้อยกเว้นมิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๓ ถึง มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวมาบังคับใช้ตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นพ้องกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ได้ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีจึงมิชอบด้วยกฎหมาย ทั้งยังปรากฏข้อเท็จจริงว่าในการพิจารณาเรื่องของผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีการพิจารณาถึงพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาหรือที่โต้แย้งหักล้างข้อกล่าวหาแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ฟ้องคดีได้รับสิทธิประโยชน์ที่พึงมีพึงได้ตามกฎหมายคืบทุกประการ

๒. เพิกถอนมติที่ประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๖ ที่เห็นชอบให้ลงโทษผู้ฟ้องคดี

/๓. ให้ผู้ฟ้องคดี...

๓. ให้ผู้ฟ้องคดีกลับคืนไปปฏิบัติราชการที่โรงเรียนอนุบาลศรีวิไลดังเดิม

๔. ให้เรียกพยานบุคคลและพยานเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณา

พิพากษาคดี

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงต่อศาลปกครองชั้นต้นว่า กรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีไปช่วยราชการที่โรงเรียนบ้านหนองจิก ตำบลนาสะแบง อำเภอศรีวิไล โดยไม่เป็นธรรมนั้น ผู้ฟ้องคดีมิได้ร้องทุกข์ในกรณีดังกล่าว และผู้ฟ้องคดีไม่ติดใจในประเด็นนี้ อีกต่อไป

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า คดีนี้มีมูลเหตุจากการที่ผู้ฟ้องคดี ข้าราชการครู และผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ได้มีหนังสือร้องเรียนกล่าวหา นายณรงค์ วรรณลา ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ว่าบริหารจัดการโรงเรียนไม่มีประสิทธิภาพและไม่เป็นธรรม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต ๓ (ปัจจุบันเปลี่ยนเป็นสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ) จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงและเพื่อความเป็นธรรมกับทุกฝ่าย ตามคำสั่งที่ ๔๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้ทำการสืบสวนโดยสอบปากคำผู้ฟ้องคดี ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาของโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล และบุคคลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องหรือรู้เห็นเหตุการณ์ รวมทั้งรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ และมีความเห็นว่าการที่ร้องเรียนกล่าวหาว่า นายณรงค์บริหารจัดการโรงเรียนไม่มีวิสัยทัศน์ ไม่มีประสิทธิภาพนั้น ไม่มีมูลตามที่กล่าวหา เนื่องจากเป็นการบริหารงานและการใช้อำนาจบังคับบัญชาของผู้บริหารโรงเรียน ส่วนกรณีที่ถูกกล่าวหานายณรงค์บริหารจัดการโรงเรียนก่อให้เกิดการแตกแยกความสามัคคีของคณะครูเป็นสองฝ่าย นั้น เห็นว่า มีมูลกรณีตามที่กล่าวหา แต่เป็นความผิดเล็กน้อย ในเบื้องต้นเห็นว่า สมควรยุติเรื่องและเรียกประชุมคณะครูโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล เพื่อชี้แจงให้คณะครูได้รักษาวินัยตามข้อปฏิบัติ คือการรักษาความสามัคคีให้ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อนักเรียนต่อไป และให้ผู้ผู้อำนวยการโรงเรียนบริหารงานและใช้อำนาจผู้บังคับบัญชาตามหลักธรรมาภิบาล เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณารายงานการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้วให้ยุติเรื่องตามความเห็นของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีกับพวกได้มีหนังสือร้องเรียนถึงพฤติกรรมของนายณรงค์ และบุคคลอื่นต่อผู้บังคับบัญชาและบุคคลภายนอก ต่อมา มีผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖/๓ ได้ร้องเรียนขอให้สอบพฤติกรรมกรรมการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีกับพวก กรณีไม่นำส่งใบสำคัญรับเงินที่ทางโรงเรียนจัดทำให้

/และไม่นำ...

และไม่นำส่งเอกสารการจ่ายเงินอุปการณการศึกษา (โครงการเรียนฟรี ๑๕ ปี) ให้ฝ่ายการเงินตามกำหนด ทำให้เจ้าหน้าที่การเงินไม่สามารถล้างหนี้ได้ตามกำหนด โดยโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ต้นสังกัดผู้ฟ้องคดีได้มีคำสั่งที่ ๙๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง โดยคณะกรรมการดังกล่าว ได้สืบสวนข้อเท็จจริงและรายงานผลต่อผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไลว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกกระทำการตามที่ถูกกล่าวหาจริงและมีการรายงานข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงในเบื้องต้นปรากฏว่ากรณีมีมูลตามที่กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกับพวกกระทำผิดวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙๕ และโดยที่ผู้ฟ้องคดีกับพวกและนายณรงค์ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล มีเรื่องร้องเรียนกันอยู่แล้ว ถือว่าเป็นคู่กรณีกันเอง จึงไม่อาจมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงอันเป็นการพิจารณาทางปกครองได้ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๕ วรรคสอง และมาตรา ๑๓ (๑) ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๕๓ และมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดีและนายณรงค์ ตามคำสั่งที่ ๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ โดยมีมูลกรณีกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีและนายณรงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ไม่เป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียน ชุมชน และเกิดความสามัคคีแบ่งเป็นกลุ่มเป็นฝ่ายต่างๆ พฤติกรรมไม่เหมาะสม ไม่เป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียน มีการกลั่นแกล้งกล่าวหาหรือร้องเรียนผู้อื่นโดยปราศจากความจริง ไม่ตรงต่อเวลา ไม่อุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการและผู้เรียน ละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ต่อมา ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ ร้องคัดค้านประธานคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งที่ ๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ซึ่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคามพิจารณาแล้วเห็นว่า การคัดค้านไม่มีเหตุผลพอที่จะรับฟังได้ ประกอบกับมีหนังสือโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ที่ ศธ ๐๔๑๗๑.๑๕/๐๗ ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ รายงานว่าผู้ฟ้องคดีทำร้ายร่างกายผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดีใหม่ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม ที่ ๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ โดยมีประเด็นกล่าวหาผู้ฟ้องคดีจากกรณีการร้องเรียนเกี่ยวกับที่ใบเสร็จรับเงินค่าอุปการณการศึกษา (โครงการเรียนฟรี ๑๕ ปี) ของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ ๖/๓ ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่นำส่งใบเสร็จรับเงินให้ฝ่ายการเงินเพื่อฝ่ายการเงินจะนำใบเสร็จรับเงินดังกล่าวไปล้างหนี้เงินยืมตามสัญญาการยืมเงิน อันเป็นการจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบ แบบแผน และธรรมเนียมปฏิบัติราชการ ทำให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ และไม่เป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียน ชุมชน เนื่องจากไม่รักษาความสามัคคีระหว่างหมู่ข้าราชการด้วยกัน ก่อให้เกิดความแตกความสามัคคีของคณะครูเป็นสองฝ่าย นอกจากนั้น ยังมีพฤติกรรมไม่อุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการ ทอดทิ้งหน้าที่ราชการเข้าสอนนักเรียนสาย ไม่ตั้งใจสอน นอนหลับในห้องเรียน ใช้นักเรียนบีบนวดให้ นั้งที่โต๊ะครู โดยใช้กริยาไม่สุภาพยกเท้าพาดหลังโต๊ะ เป็นต้น และกรณีการที่ได้มีการรายงานว่าผู้ฟ้องคดีได้ทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของตน เมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เวลาประมาณ ๙.๕๐ นาฬิกา ซึ่งเป็นเวลาราชการ อันถือได้ว่าเป็นการไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์หน้าที่ของตนมิให้เสื่อมเสียอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ในการสอบสวนคณะกรรมการสอบสวนวินัย ได้สอบปากคำผู้ฟ้องคดี ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา นักเรียนของโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล และบุคคลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องหรือรู้เห็นเหตุการณ์ รวมทั้งรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ แล้วได้สรุปผลการสอบสวนเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามรายงานลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๕ โดยมีความเห็นว่า ประเด็นข้อกล่าวหาที่หนึ่ง กรณีผู้ปกครองนักเรียนได้มอบใบเสร็จรับเงินค่าอุปกรณ์การเรียน (โครงการเรียนฟรี ๑๕ ปี) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖/๓ แล้วผู้ฟ้องคดีไม่นำส่งใบเสร็จรับเงินให้ฝ่ายการเงินเพื่อฝ่ายการเงินโรงเรียนอนุบาลศรีวิไลจะนำใบเสร็จรับเงินดังกล่าวไปล้างหนี้เงินยืมตามสัญญาการยืมเงินเลขที่ ๑๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ นั้น พิจารณาข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาและแก้ข้อกล่าวหาแล้ว ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่า โรงเรียนอนุบาลศรีวิไลได้ดำเนินการล้างหนี้เงินยืมดังกล่าวแล้ว ข้อเท็จจริงจึงยังไม่เพียงพอที่จะฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยตามข้อกล่าวหา เห็นควรยุติเรื่อง ประเด็นข้อกล่าวหาที่สอง กรณีไม่เป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียน ชุมชน เนื่องจากไม่รักษาความสามัคคีระหว่างหมู่ข้าราชการด้วยกัน ก่อให้เกิดความแตกความสามัคคีของคณะครูเป็นสองฝ่าย นั้น พิจารณาข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาและแก้ข้อกล่าวหาแล้วข้อเท็จจริงยังไม่เพียงพอที่จะฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยตามข้อกล่าวหา เห็นควรยุติเรื่อง ประเด็นข้อกล่าวหาที่สาม กรณีไม่อุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการด้วยการทอดทิ้งหน้าที่ราชการเข้าสอนนักเรียนสาย ไม่ตั้งใจสอน นอนหลับในห้องเรียน ใช้นักเรียนบีบนวดให้ นั้งที่โต๊ะครูโดยใช้กริยาไม่สุภาพยกเท้าพาดหลังโต๊ะ

/เป็นต้น...

เป็นต้น นั้น พิจารณาข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาและแก้ข้อกล่าวหาแล้ว ข้อเท็จจริงยังไม่เพียงพอที่จะฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดี ได้กระทำความผิดวินัยตามข้อกล่าวหา เห็นควร ยุติเรื่อง ส่วนประเด็นข้อกล่าวหาที่สี่ กรณีเมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เวลาประมาณ ๙.๕๐ นาฬิกา ซึ่งเป็นเวลาราชการ ผู้ฟ้องคดีได้ทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของตน อันถือได้ว่าเป็นการไม่รักษาชื่อเสียง และเกียรติศักดิ์หน้าที่ของตนมิให้เสื่อมเสียอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว นั้น พิจารณาข้อเท็จจริง จากพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาและแก้ข้อกล่าวหาแล้ว ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เวลาประมาณ ๙.๕๐ นาฬิกา อันเป็นเวลาราชการ ผู้ฟ้องคดี ได้ทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของตน โดยนายณรงค์ไม่ได้ตอบโต้ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัย ตามที่กล่าวหา คือ ทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของตน อันถือได้ว่าเป็นการ ไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์หน้าที่ของตนมิให้เสื่อมเสีย อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ เห็นสมควรให้ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลาสองเดือน

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณารายงานการสอบสวนแล้วเห็นว่า คณะกรรมการสอบสวน ได้ดำเนินการสอบสวนพิจารณาขอด้วยกฎหมายและกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน และรายงานการพิจารณา ความผิดและกำหนดโทษต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้ว มีมติ ในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เห็นชอบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลาสองเดือน ตามกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๙ และได้แจ้งคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนให้ผู้ฟ้องคดีทราบ เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๖ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้พิจารณาลดโทษให้ต่ำกว่า การตัดเงินเดือน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า ในประเด็น ที่ว่าคณะกรรมการสอบสวนไม่ดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ กำหนดไว้ กล่าวคือ ไม่ดำเนินการ สอบสวนภายในเวลา ๑๒๐ วัน เห็นว่า กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ กำหนดว่า การสอบสวนกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง

/ให้คณะกรรมการ...

ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่
 ประธานกรรมการได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน กรณีนี้ปรากฏตามสำนวน
 การสอบสวนว่าประธานกรรมการสอบสวนได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
 ในวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๕ และคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนและจัดทำ
 รายงานการสอบสวน (แบบ สว. ๖) และเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
 ในวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ (ที่ถูกเป็นวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๕) กรณีจึงเป็นการ
 ดำเนินการสอบสวนภายใน ๙๐ วัน ตามระยะเวลาที่กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวน
 พิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ กำหนดไว้แล้ว แม้คำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีจะสั่ง ณ วันที่
 ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ ซึ่งเป็นเวลาเกิน ๑๒๐ วัน ก็เป็นผลภายหลังจากการดำเนินการ
 สอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ไม่มีผลให้การสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมายกลับกลายเป็น
 เป็นไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง
 ในเบื้องต้นปรากฏว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยโดยมีหลักฐานเบื้องต้น
 ส่งประกอบการกล่าวหาอยู่แล้ว และเห็นว่ากรณีมีมูลความผิดวินัยไม่ร้ายแรงจึงมีคำสั่ง
 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดี โดยคณะกรรมการสอบสวน
 ได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และได้รวบรวมพยานหลักฐานและสอบสวน
 พยานบุคคลที่เกี่ยวข้อง ซึ่งให้การสอดคล้องกันว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ดังที่ถูกกล่าวหา
 ตลอดจนให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา หลังจากนั้น จึงเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยกรณีไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์หน้าที่ของตนมิให้เสื่อมเสีย
 อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
 ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๖
 ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลาสองเดือน
 ตามกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน
 พ.ศ. ๒๕๔๙ และรายงานการพิจารณาความผิดและกำหนดโทษต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๕
 เห็นชอบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว
 เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๖ จึงถือว่าคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนทางวินัย
 โดยชอบตามมาตรา ๙๘ และมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู
 และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา

พ.ศ. ๒๕๕๐ และถึงแม้คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้สอบสวนผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายใน ๑๘๐ วัน ตามข้อ ๒๐ ข้อ ๒๑ ของกฎ ก.ค.ศ. ดังกล่าวแต่ก็ไม่มีผลทำให้การสอบสวนทางวินัยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากระยะเวลาดังกล่าวเป็นเพียงระยะเวลาเร่งรัดการปฏิบัติงานของคณะกรรมการสอบสวนเท่านั้น อย่างไรก็ตาม กรณีดังกล่าวไม่ว่าคณะกรรมการสอบสวนจะได้ดำเนินการสอบสวนภายในระยะเวลาที่ กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ กำหนดไว้หรือไม่ ก็มีสาเหตุที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีไปทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาผู้ฟ้องคดีโดยตรงได้ หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคณะกรรมการสอบสวนหรือนายณรงค์มีพฤติกรรมหรือกระทำการไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีก็มีช่องทางตามกฎหมายที่จะดำเนินการกับบุคคลทั้งสองได้อยู่แล้ว กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่านายณรงค์มีพฤติกรรมจะทำร้ายผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงจำเป็นต้องป้องกันตนเอง โดยยกเท้ายื่นออกไป ๑ ครั้ง เพื่อป้องกันตัว ไม่ได้กระทำซ้ำหรือจงใจจะทำร้ายนายณรงค์ นั้น เห็นว่ากรณีดังกล่าวผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างตามฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้ชี้มือไปที่นายณรงค์พร้อมกับพูดว่า “ทีบัก ผอ. ชีลั๊กนี่คือได้ดี” การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวเช่นนั้นและชี้มือไปทางนายณรงค์แล้วถามนายกิตติชัยว่า “ทีบัก ผอ. ชีลั๊กนี่คือได้ดี” ผู้ฟ้องคดีย่อมหมายถึงนายณรงค์และในบริเวณนั้นมีนายณรงค์ เป็นผู้อำนวยความสะดวกคนเดียว และเป็นกรณีผู้ฟ้องคดีใส่ความนายณรงค์ ต่อบุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้นายณรงค์ เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง และเป็น การดูหมิ่นซึ่งหน้านายณรงค์ ตามประมวลกฎหมายอาญา โดยผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ก่อภัยขึ้นเองและเป็นผู้ยั่วยุให้ผู้อื่นโกรธ ซึ่งการเป็นข้าราชการครูผู้ประกอบอาชีพทำหน้าที่ทางการเรียนการสอน และส่งเสริมการเรียนรู้อของผู้เรียนที่ดีย่อมไม่สมควรประพฤติปฏิบัติเช่นนั้นเป็นอย่างยิ่ง หากเห็นว่ามีกรณีใดหรือมีบุคคลใดกระทำการใดไม่ถูกต้อง ก็ชอบที่จะดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนดช่องทางไว้ เช่น รายงานผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจกล่าวอ้างว่าได้กระทำไปเพื่อป้องกันตนเองหรือบันดาลโทสะและเป็น การกล่าวอ้างลอยๆ ที่ขัดแย้งกันอยู่ในตัวข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่น่าเชื่อถือ

ส่วนกรณีที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งที่ ๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ แต่ต่อมากลับมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงอีกตามคำสั่งที่ ๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ นั้น เนื่องจากภายหลังจากที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย

/ไม่ร้ายแรง...

ไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งที่ ๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ระหว่างที่ คณะกรรมการสอบสวน ดำเนินการสอบสวนปรากฏกรณีกระทำผิดในเรื่องอื่นนอกจากที่ระบุไว้ในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ประธานกรรมการสอบสวนจึงรายงานไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ประกอบกับผู้ฟ้องคดีได้คัดค้านคณะกรรมการสอบสวน ดังนั้น เพื่อความถูกต้องเหมาะสมและเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมและเพื่อให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดไว้ รวมถึงกรณีกระทำผิดตามคำสั่งเดิมกับความผิดที่ปรากฏขึ้นใหม่ ต่อเนื่องเกี่ยวพันกัน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬจึงได้ยกเลิกคำสั่งที่ ๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ แล้วออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน วินัยไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดีใหม่ตามคำสั่งที่ ๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ การดำเนินการของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬจึงชอบด้วยกฎหมายและมีได้เป็นการเลือกปฏิบัติตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด

กรณีผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคณะกรรมการและเลขานุการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะกรรมการและเลขานุการคณะกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและพิจารณาอุทธรณ์ได้ร่วมพิจารณาและมีมติในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๖ จึงถือเป็นการพิจารณาทางปกครองของคณะกรรมการหรือเจ้าหน้าที่หรือกรรมการในคณะกรรมการซึ่งมีสภาพร้ายแรงที่อาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง ตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีและรายงานการพิจารณาความผิดและกำหนดโทษต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติเห็นชอบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งคำสั่งลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว เมื่อกลุ่มงานวินัยและนิติการ กลุ่มบริหารงานบุคคล ในฐานะฝ่ายกฎหมายของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ พิจารณาแล้ว มีความเห็นสมควรยกอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วและนำเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยสั่งการตามกฎหมาย โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๖ แล้วเห็นว่าคำสั่งลงโทษถูกต้องและเหมาะสมกับความผิดแล้ว จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งในการประชุมดังกล่าวเป็นกรณีไม่มีเจ้าหน้าที่อื่นปฏิบัติหน้าที่แทนได้ตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ

/ทางปกครอง...

ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะอนุกรรมการและเลขานุการของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องเข้าร่วมประชุมเพื่อเสนอข้อเท็จจริงและรายละเอียดประกอบการ พิจารณา แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้เสนอความเห็นใดๆ ไม่ได้มีส่วนร่วมในการพิจารณาอุทธรณ์ ไม่ได้ออกเสียงลงมติในกรณีดังกล่าว ไม่มีบทบาทในการควบคุมกำหนดทิศทางการประชุม ไม่มีอำนาจอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้กรรมการที่มีความเห็นสนับสนุนหรือคัดค้านได้มี โอกาสแสดงความคิดเห็นของตน ไม่ได้ทำหน้าที่ในฐานะผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีหรือ กรรมการอื่น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ออกจากที่ประชุมก็เพราะยังมีระเบียบวาระต่อไป ที่จะต้องเสนอข้อเท็จจริงหรือรายละเอียดประกอบการพิจารณา อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้เป็น บุคคลอันมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๓ ไม่มีเหตุอื่นใดซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้ การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เนื่องจากไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองหรือขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดี ไม่เคยมีเรื่องร้องเรียนและฟ้องร้องกัน ไม่เคยมีพฤติกรรมที่แสดงความเห็นต่อสาธารณชน ในลักษณะที่พาดพิงและเป็นปรปักษ์กับผู้ฟ้องคดีมาก่อน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และ การพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดไว้ทุกประการและชอบด้วยเหตุผลในการใช้ดุลพินิจแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลาสองเดือน และมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี ไปช่วยราชการที่โรงเรียนบ้านหนองจิก นั้น จึงถูกต้องเหมาะสมกับกรณีความผิดและ เป็นไปตามหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี โดยยึดถือระบบคุณธรรม ความเสมอภาค ระหว่างบุคคล ไม่มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม เพราะเหตุแห่งสถานะของบุคคล ไม่มีอคติต่อผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า มีข้อเท็จจริงเพียงพอที่ศาล จะพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีได้แล้ว จึงมิได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทำคำคัดค้าน คำให้การยื่นต่อศาล

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยว่า คำสั่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๙

เมษายน ๒๕๕๖ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ในประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ นั้น ภายหลังจากมีผู้ปกครองนักเรียนในชั้นที่ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบร้องเรียนผู้ฟ้องคดีกับพวก กรณีไม่นำส่งใบเสร็จรับเงินค่าอุปกรณ์การเรียน (โครงการเรียนฟรี ๑๕ ปี) ต่อฝ่ายการเงินตามกำหนดเวลา ทำให้ฝ่ายการเงินไม่สามารถล้างหนี้เงินยืมได้ภายในกำหนด และนายณรงค์ หวันลา ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ได้ตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดจริง ขณะเดียวกันผู้ฟ้องคดีก็ได้ร้องเรียนนายณรงค์ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดีและนายณรงค์แต่การสอบสวนวินัยตามคำสั่งดังกล่าวยังไม่ีผล หลังจากนั้น เมื่อนายณรงค์ได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ รายงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ฟ้องคดีทำร้ายร่างกายและมีพฤติกรรมที่เป็นการกระทำผิดจรรยาบรรณวิชาชีพครูหลายประการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดี กรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกร้องเรียนจากผู้ปกครองนักเรียนเกี่ยวกับการไม่นำส่งใบเสร็จรับเงินและกรณีไม่รักษาความสามัคคีในหมู่ข้าราชการและพฤติกรรมอื่นๆ รวมทั้งกรณีผู้ฟ้องคดีทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ซึ่งไม่ปรากฏในคำสั่งว่า ได้มีการบอกเลิกคำสั่งเดิมตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งที่ ๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ โดยปรากฏข้อเท็จจริงในรายงานการสอบสวนที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้มีบันทึกลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๕ เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า คณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงตามคำสั่งที่ ๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ ได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดีใน ๔ กรณี ซึ่งรวมถึงกรณีผู้ฟ้องคดีทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล เมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับทราบข้อกล่าวหาดังกล่าวแล้ว และจะให้ถ้อยคำเมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหาแล้ว หลังจากนั้นคณะกรรมการสอบสวนวินัยได้สอบปากคำพยานบุคคล ซึ่งเป็นผู้ปกครองนักเรียนและบุคลากรของโรงเรียนอนุบาลศรีวิไลที่เกี่ยวข้อง จำนวน ๘ ราย และได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามบันทึก ลงวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๕๕ และให้โอกาสผู้ฟ้องคดีในการโต้แย้งข้อกล่าวหาดังกล่าว ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้มี

บันทึกชี้แจงข้อกล่าวหาตามบันทึก ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๕ และอ้างพยานบุคคล จำนวน ๒๘ ราย แต่คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเห็นว่า การชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีและการมาให้การของพยานบุคคล จำนวน ๘ ราย รวมถึงเอกสารหลักฐานเพียงพอ จึงไม่ได้สอบพยานบุคคลที่เหลืออีก ๒๐ คน โดยในประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล นั้น คณะกรรมการสอบสวนรับฟังข้อเท็จจริงว่า เมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เวลาประมาณ ๙.๕๐ นาฬิกา ขณะที่ผู้ฟ้องคดีเดินตามทางเดินในโรงเรียนสวนกบรองผู้อำนวยการโรงเรียน โดยมีนายณรงค์ เดินตามมาด้วย ผู้ฟ้องคดีซึ่งได้รับสำเนาเอกสารการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานจากฝ่ายธุรการ ได้สอบถามรองผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไลเกี่ยวกับคะแนนประเมินถึงเหตุที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนได้คะแนนประเมินน้อย โดยได้กล่าวพาดพิงและชี้มือไปยังนายณรงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล พร้อมกับถามว่า “ที่บก ผอ. ชี้ลั่นนี้คือได้ดี” และผู้ฟ้องคดีอ้างว่านายณรงค์ ได้วิ่งเข้ามาหาตน ผู้ฟ้องคดีจึงใช้เท้ายันเข้าไปที่ห้องของนายณรงค์ ๑ ครั้ง โดยนายณรงค์ มิได้ตอบโต้ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนฟังข้อเท็จจริงซึ่งได้จากการสอบพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องและการให้การของผู้ฟ้องคดีเป็นที่ยุติว่า ผู้ฟ้องคดีได้ทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของตนจริง จึงได้เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณาลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ส่วนประเด็นกล่าวหาผู้ฟ้องคดีในประเด็นอื่น ๆ นั้น คณะกรรมการสอบสวนเห็นควรยุติเรื่องทั้งสามประการ ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการพิจารณาของคณะกรรมการสอบสวนที่ได้พิจารณาข้อเท็จจริงที่ครบถ้วนแล้ว และแม้คณะกรรมการสอบสวนจะดำเนินการสอบปากคำพยานผู้เกี่ยวข้องเพียง ๘ ราย โดยมีได้สอบปากคำพยานทั้งหมด ๒๘ รายตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง แต่กรณีดังกล่าวย่อมเป็นกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง ได้พิจารณาเห็นแล้วว่าพยานหลักฐานเท่าที่มีเพียงพอที่จะวินิจฉัยคดีได้ จึงมีอำนาจตัดพยานอื่น ๆ ที่ไม่จำเป็นออกได้ เพื่อมิให้ประวิงคดีให้ช้าลง ประกอบกับผู้ฟ้องคดี ได้ให้การรับต่อคณะกรรมการสอบสวนว่าได้ทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ผู้บังคับบัญชาของตนจริง พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ทำร้ายผู้บังคับบัญชาย่อมถือได้ว่าเป็นการไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์หน้าที่ของบุคคลซึ่งรับราชการครุมิให้เสื่อมเสียอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว และเป็นกรกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗

ซึ่งมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาส่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนตามสมควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจส่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกินร้อยละ ๕ ของอัตราเงินเดือนเป็นเวลาไม่เกิน ๒ เดือน ตามกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๓ ได้มีคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ ตัดเงินเดือน ผู้ฟ้องคดีร้อยละ ๕ เป็นเวลา ๒ เดือน จึงเป็นการออกคำสั่งจาก ผลการสอบสวนที่ได้รับฟังพยานหลักฐานครบถ้วนและเป็นการใช้ดุลพินิจตามที่กฎหมาย กำหนดไว้โดยชอบแล้ว

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในประเด็นที่สองว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๖ ที่เห็นชอบให้ลงโทษผู้ฟ้องคดี ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ในประเด็นนี้ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้ออกคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี แต่ได้เข้าร่วมประชุมพิจารณาร่วมกับ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะอนุกรรมการและเลขานุการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๖ โดยที่ประชุมได้มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ย่อมเป็นการพิจารณาทางปกครองของคณะกรรมการที่มีเจ้าหน้าที่หรือกรรมการ ในคณะกรรมการซึ่งมีสภาพร้ายแรงที่อาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางหรือ มีเหตุแห่งความไม่เป็นกลางทางเนื้อหาอันเป็นการพิจารณาทางปกครองที่ไม่ชอบ เห็นว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นอนุกรรมการและเลขานุการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยตำแหน่ง ตามมาตรา ๒๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการ ศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงย่อมมีหน้าที่ที่จะเข้าประชุมและมีหน้าที่ที่ต้อง นำเสนอเรื่องเข้าสู่การพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ แม้ในกรณี ของผู้ฟ้องคดีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้ออกคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อนุกรรมการและเลขานุการที่จะเข้าร่วมประชุมพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีกรณี ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ที่มี ลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับการพิจารณาทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นการพิจารณาในรูปแบบของ คณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยประธานอนุกรรมการ และอนุกรรมการซึ่งรวมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เข้าร่วมประชุมจำนวน ๙ คน และการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาวินิจฉัย

/จากความเห็น...

จากความเห็นและสำนวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยไม่ร้ายแรงเป็นหลัก โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เคยมีสาเหตุโกรธเคืองหรือมีพฤติกรรมที่เป็นปฏิปักษ์กับผู้ฟ้องคดีมาก่อน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เข้าร่วมประชุมและลงมติในการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ทำให้การพิจารณาทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีสภาพร้ายแรง อันจะทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง กรณีผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้พิจารณาพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาหรือข้อโต้แย้งข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีนั้น พิจารณาเห็นว่า ภายหลังจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยมีประเด็นที่ยกขึ้นต่อสู้ในชั้นอุทธรณ์เพียงประเด็นเดียวว่า สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬไม่ดำเนินการในเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีกับพวกได้ร้องเรียนนายณรงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ภายในกำหนดเวลาตามกฎหมาย ซึ่งถือเป็นการเลือกปฏิบัติและเป็นเหตุให้เกิดการทำร้ายร่างกายตามที่นายณรงค์ได้ร้องเรียนผู้ฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดีมิได้ต่อสู้ว่าผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหา ดังนั้น จึงไม่มีประเด็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องพิจารณาว่า ผู้ฟ้องคดีทำร้ายร่างกายนายณรงค์ หรือไม่ ทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ได้วินิจฉัยแล้วว่าไม่ว่าการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง กรณีนายณรงค์ จะได้สอบสวนภายในเวลาที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ ก็ไม่เป็นเหตุที่จะทำให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิไปทำร้ายร่างกายนายณรงค์ได้ จึงวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ตามประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์ครบถ้วนแล้ว ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ศาลมีคำสั่งเรียกพยานบุคคลและพยานเอกสารที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบการพิจารณาพิพากษาคดีนั้น พิจารณาเห็นว่า ในการพิจารณาพิพากษาคดีศาลมีอำนาจออกคำสั่งเรียกให้บุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำต่อศาลหรือให้ส่งพยานหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาได้ตามมาตรา ๖๑ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งคดีนี้ศาลพิจารณาแล้วเห็นว่าพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนคดีเพียงพอที่ศาลจะพิจารณาพิพากษาคดีได้แล้ว กรณีจึงไม่จำเป็นต้องกำหนดคำบังคับตามคำขอของผู้ฟ้องคดี ส่วนกรณีผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างถึงการกระทำของนายณรงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ในกรณีอื่นและประเด็นคำขออื่นๆ ของผู้ฟ้องคดีนั้น เป็นคำขอที่ไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นข้อพิพาทในคดีนี้ เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า การสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

ที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ เป็นการสอบสวนที่ชอบตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดไว้ ทั้งข้อเท็จจริงที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับฟังตรงกันว่า ผู้ฟ้องคดีได้ทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ผู้บังคับบัญชาจริง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีร้อยละ ๕ เป็นเวลา ๒ เดือน จึงเป็นการออกคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชอบด้วยกฎหมาย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ข้อกล่าวหาที่ ๑ ถึงข้อกล่าวหาที่ ๓ ตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสำนวนคดีนี้ เป็นข้อกล่าวหาที่ไม่มีมูลความจริง ถือว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ส่วนข้อกล่าวหาที่ ๔ ที่กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีทำร้ายร่างกายนายณรงค์ หัวหน้าผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล นั้น มูลคดีพิพาทเกิดจากนายณรงค์เป็นผู้ก่อบันดาลโทสะกรณีผู้ฟ้องคดีได้พูดว่า “ที่บัก ผอ. ขี้ลั่นนี่คือได้ดี” เป็นเหตุให้นายณรงค์วิ่งเข้ามาจะชกผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงยกเท้าถีบออกไปหนึ่งครั้งเพื่อป้องกันตัว ไม่ได้มีเจตนาที่จะทำร้ายนายณรงค์แต่อย่างใด และในขณะที่เกิดเหตุมีรองผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไลอยู่ในที่เกิดเหตุจำนวน ๒ คน โดยได้เดินเรียงแถวมากับนายณรงค์ โดยที่รองผู้อำนวยการทั้งสองคนต่างก็อยู่ข้างหน้านายณรงค์ ไม่ได้เห็นเหตุการณ์ที่นายณรงค์ก่อขึ้น จึงเป็นการรับฟังพยานบุคคลที่เป็นผู้บริหารด้วยกัน เป็นการรับฟังความข้างเดียวของพยานบอกเล่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้ นายณรงค์ได้ถูกร้องเรียนหลายกรณีแต่กลับไม่ถูกดำเนินการทางวินัย ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีไปช่วยราชการที่โรงเรียนบ้านหนองจิก ตำบลนาสะแบง อำเภอศรีวิไล ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ จนถึงปัจจุบัน โดยที่ยังไม่มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปปฏิบัติหน้าที่ที่โรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ทั้งที่การสอบสวนทางวินัยสิ้นสุดแล้ว ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีไม่ถูกต้องและไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงได้อุทธรณ์คำสั่งเมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคณะกรรมการและเลขานุการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมาตรา ๒๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี

/และในขณะที่...

และในขณะเดียวกันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะกรรมการและเลขานุการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เข้าไปมีส่วนร่วมเพื่อทำหน้าที่ร่วมประชุมและพิจารณาเรื่องของผู้ฟ้องคดีทั้งในขั้นตอนการพิจารณาเสนอความเห็นโดยคณะกรรมการและการพิจารณามีมติเห็นชอบให้ส่งลงโทษผู้ฟ้องคดีเป็นการเข้าไปมีส่วนร่วมพิจารณาเรื่องของผู้ฟ้องคดีโดยบุคคลคนเดียวกัน การทำหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งมีส่วนร่วมดังกล่าวข้างต้นจึงถือเป็นการพิจารณาทางปกครองของคณะกรรมการที่มีเจ้าหน้าที่หรือกรรมการในคณะกรรมการซึ่งมีสภาพร้ายแรงที่อาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางหรือมีเหตุแห่งความไม่เป็นกลางในทางเนื้อหาหรือโดยสภาพภายในของเจ้าหน้าที่หรือกรรมการที่มีส่วนร่วมในการพิจารณาทางปกครอง อันเป็นการพิจารณาทางปกครองที่ไม่ชอบ

ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กล่าวอ้างว่าผู้ฟ้องคดีมีหนังสือร้องคัดค้านคณะกรรมการสอบสวนและหนังสือร้องเรียนพฤติกรรมของนายณรงค์ ซึ่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดีใหม่ รวมถึงการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนายณรงค์และได้ลงโทษนายณรงค์ในเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีร้องเรียนด้วยแล้ว ในประเด็นดังกล่าวผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคณะกรรมการมีส่วนได้เสียทำให้การสอบสวนอาจเสียความเที่ยงธรรม จึงได้ใช้สิทธิตามข้อ ๘ แห่งกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ไม่มีกฎหมายกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องเพิกถอนคำสั่งเดิมแล้วแต่งตั้งคำสั่งใหม่แต่อย่างใด มีเพียงกฎหมายให้เปลี่ยนตัวคณะกรรมการสอบสวนเท่านั้น การกล่าวอ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมิชอบด้วยกฎหมาย ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กล่าวอ้างว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนายณรงค์และได้ลงโทษนายณรงค์ในเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีร้องเรียนนั้น โทษทางวินัยของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตามมาตรา ๘๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่บัญญัติให้โทษทางวินัยมี ๕ สถานคือ ภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดขั้นเงินเดือน ปลดออก และไล่ออกเท่านั้น แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้ระบุว่า เป็นโทษสถานใด ส่วนการพิจารณาการเลื่อนขั้นเงินเดือนของนายณรงค์กลับได้เลื่อนขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น อันถือว่าได้เลื่อนขั้นเงินเดือนขั้นพิเศษ เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลออกหมายหรือเรียกพยานหลักฐานที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กล่าวอ้างข้างต้นด้วย ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับหรือแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ฟ้องคดีได้รับสิทธิประโยชน์ที่พึงมีพึงได้ตามกฎหมายคินทุกประการ

๒. เพิกถอนมติที่ประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๖ ที่เห็นชอบให้ลงโทษผู้ฟ้องคดี

๓. ให้ผู้ฟ้องคดีกลับคืนไปปฏิบัติราชการที่โรงเรียนอนุบาลศรีวิไลดั้งเดิม

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแก้อุทธรณ์ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างในคำอุทธรณ์ โดยไม่ได้คัดค้านคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นว่าไม่ถูกต้องอย่างไร จึงเป็นคำอุทธรณ์ที่ไม่ชอบ และคดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๖ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ แต่ผู้ฟ้องคดีกลับกล่าวอ้างถึงการกระทำของนายณรงค์ หวันลา ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ว่าบริหารจัดการโรงเรียนไม่มีประสิทธิภาพ ไม่เป็นธรรม และในกรณีอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นข้อพิพาทในคดีนี้ คำอุทธรณ์จึงไม่ชอบเช่นเดียวกัน กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีโดยไม่ได้รับฟังพยานหลักฐานให้ครบคลุมรอบด้านและเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม ทั้งที่การที่ผู้ฟ้องคดีทำร้ายร่างกายนายณรงค์เกิดจากการบันดาลโทสะ และเป็นการป้องกันตนเองนั้น คณะกรรมการสอบสวนรับฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เวลาประมาณ ๙.๕๐ นาฬิกา ขณะที่ผู้ฟ้องคดีเดินตามทางเดินในโรงเรียนสวนกบรองผู้อำนวยการโรงเรียน โดยมีนายณรงค์เดินตามมาด้วย ผู้ฟ้องคดีซึ่งได้รับสำเนาเอกสารการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานจากฝ่ายธุรการ ได้สอบถามรองผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไลเกี่ยวกับคะแนนประเมินถึงเหตุที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนได้คะแนนประเมินน้อย โดยได้กล่าวพาดพิงและชี้มือไปยังนายณรงค์ พร้อมกับถามว่า “ที่บั๊ก ผอ. ชี้ลั๊กนี่คือได้ดี” และผู้ฟ้องคดีอ้างว่านายณรงค์ได้วิ่งเข้ามาหาตน ผู้ฟ้องคดีจึงใช้เท้ายันเข้าไปที่ท้องของนายณรงค์ ๑ ครั้ง โดยนายณรงค์มิได้ตอบโต้ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวเห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้ทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของตนจริง จึงได้เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณาลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นชอบด้วย จึงมีคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลาสองเดือน ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการพิจารณาจากรายงานการสอบสวนและสำนวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน

/ที่ได้พิจารณา...

ที่ได้พิจารณาข้อเท็จจริงที่ครบถ้วนแล้ว และมติคณะกรรมการสอบสวนที่ได้ดำเนินการ สอบปากคำพยานผู้เกี่ยวข้องเพียง ๘ ราย โดยมีได้สอบปากคำพยานทั้งหมด ๒๘ ราย ตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง แต่กรณีดังกล่าวยอมเป็นกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนได้พิจารณา เห็นแล้วว่า พยานหลักฐานเท่าที่มีเพียงพอที่จะวินิจฉัยคดีได้จึงมีอำนาจตัดพยานอื่น ๆ ที่ไม่จำเป็นออกไปเพื่อให้มีให้ประวิงคดีให้ช้าลง ประกอบกับผู้ฟ้องคดีให้การรับต่อคณะกรรมการ สอบสวนว่าได้ทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของตนจริง พฤติกรรมของ ผู้ฟ้องคดีที่ทำร้ายร่างกายผู้บังคับบัญชาย่อมถือได้ว่าเป็นการไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ หน้าที่ของบุคคลซึ่งรับราชการครุมีให้เสื่อมเสีย อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ ซึ่งมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวบัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาส่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ตามสมควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจลงโทษ ตัดเงินเดือนครั้งหนึ่ง ไม่เกิน ๕% ของอัตราเงินเดือนเป็นเวลาไม่เกินสองเดือน จึงเป็นการออกคำสั่ง จากผลการสอบสวนที่ได้รับฟังพยานหลักฐานครบถ้วนและเป็นการใช้ดุลพินิจตามที่ กฎหมายกำหนดไว้โดยชอบแล้ว มูลเหตุของการที่ผู้ฟ้องคดีทำร้ายร่างกายนายณรงค์ จึงเกิดจากการที่ผู้ฟ้องคดีไม่พอใจผลการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงาน และได้กล่าวพาดพิงถึงนายณรงค์ ซึ่งมีเหตุขัดแย้งกันมาก่อนที่จะมีเหตุทำร้ายร่างกาย แม้ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่านายณรงค์ได้วิ่งเข้ามาหาตนก่อน ตนจึงใช้เท้ายันออกไป ๑ ครั้ง แต่การที่นายณรงค์วิ่งเข้ามาหาผู้ฟ้องคดีในลักษณะดังกล่าวยอมมีสาเหตุมาจากการที่ผู้ฟ้องคดี ได้กล่าวพาดพิงในลักษณะที่เป็นการหมิ่นประมาทและเป็นการดูหมิ่นนายณรงค์ก่อน และนายณรงค์ไม่ได้ตอบโต้หรือทำร้ายร่างกายผู้ฟ้องคดีอันจะอ้างเหตุบันดาลโทสะ หรือป้องกันตัวได้ ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้จึงฟังไม่ขึ้น ขอให้ศาลปกครองสูงสุด พิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ ตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการครูอยู่ที่โรงเรียนอนุบาลศรีวิไล อำเภอศรีวิไล จังหวัดหนองคาย (ต่อมาได้แยกออกมาเป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดบึงกาฬ) ผู้ฟ้องคดีได้ร่วมกับข้าราชการครูและผู้ปกครองนักเรียนร้องเรียนผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล (นายณรงค์ หวันลา) เกี่ยวกับการบริหารจัดการโรงเรียนต่อผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต ๓ (ซึ่งต่อมาเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) หลังจากนั้นได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ซึ่งคณะกรรมการดังกล่าวพิจารณาเห็นว่า กรณีร้องเรียนนายณรงค์ เกี่ยวกับการบริหารจัดการโรงเรียนไม่มีมูล ส่วนกรณีการบริหารจัดการโรงเรียนก่อให้เกิดการแตกแยกพิจารณาเห็นว่าไม่มีมูล แต่เป็นความผิดเล็กน้อยให้ยุติเรื่อง ต่อมาได้มีผู้ปกครองนักเรียนได้ร้องเรียนผู้ฟ้องคดีกับข้าราชการครูอีก ๒ คน กรณีการไม่นำส่งใบเสร็จรับเงินให้ฝ่ายการเงินล่วงหน้าเงินยืมและกรณีผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม ไม่อุทิศเวลาให้กับทางราชการ นายณรงค์ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล จึงได้มีคำสั่งที่ ๙๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีก็ได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๔ ร้องเรียนนายณรงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไลต่อผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต ๓ กรณีนายณรงค์ ได้เชิญผู้ปกครองนักเรียนในชั้นที่ผู้ฟ้องคดีดูแลมาประชุมเพื่อปรึกษาเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นการกระทำโดยไม่ชอบ โดยที่การสืบสวนข้อเท็จจริงตามคำสั่งที่ ๙๑/๒๕๕๔ คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ได้มีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกับพวกไม่นำส่งใบเสร็จรับเงินค่าอุปกรณ์การเรียน (โครงการเรียนฟรี ๑๕ ปี) ต่อฝ่ายการเงินตามกำหนดเวลา ทำให้ฝ่ายการเงินไม่สามารถล่วงหน้าเงินยืมได้ภายในกำหนด กรณีมีมูล เมื่อได้รับรายงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาศัยอำนาจตามมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มีคำสั่งที่ ๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดีและนายณรงค์ กรณีที่บุคคลทั้งสองถูกกล่าวหาว่าไม่เป็นแบบอย่างที่ดีของชุมชน มีความแตกแยกจากการบริหารงานของนายณรงค์ และการร้องเรียนของผู้ฟ้องคดี และในส่วนของผู้ฟ้องคดีมีกรณีเกี่ยวกับข้อร้องเรียนว่า มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมหลายประการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ แจ้งคำสั่งแนวปฏิบัติและสิทธิในการอุทธรณ์กรณีที่ได้มีคำสั่งต่อไป หลังจากนั้น ระหว่างการสอบสวนผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ร้องคัดค้านประธานกรรมการสอบสวน

/ตามคำสั่ง...

ตามคำสั่งที่ ๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ โดยอ้างว่าไม่ได้ให้ความเป็นธรรม และไม่เป็นกลาง ซึ่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ พิจารณาแล้วเห็นว่า การคัดค้านไม่มีเหตุผลพอที่จะรับฟังได้ ต่อมานายณรงค์ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ รายงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กรณีผู้ฟ้องคดี ได้ทำร้ายร่างกายโดยการกระโดดถีบเมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ และมีพฤติกรรมที่เป็น การกระทำผิดจรรยาบรรณวิชาชีพครูหลายประการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ให้ผู้ฟ้องคดีไปประจำสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ ตั้งแต่วันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๔๕๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ ให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติราชการชั่วคราวที่โรงเรียนบ้านหนองจิก อำเภอศรีวิไล ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๕/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนายณรงค์ และมีคำสั่งที่ ๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดีใหม่ กรณีที่ถูกร้องเรียนเรื่องใบเสร็จรับเงินค่าอุปกรณ์การเรียนที่ผู้ปกครองนักเรียนร้องเรียนและ กรณีอื่นๆ รวมทั้งกรณีการทำร้ายร่างกายผู้อำนวยการโรงเรียนฯ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มี หนังสือลงวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๕ แจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบแนวทางปฏิบัติและ สิทธิในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐาน และสอบปากคำผู้ฟ้องคดี ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา นักเรียนโรงเรียนอนุบาล ศรีวิไล และบุคคลที่เกี่ยวข้อง หลังจากนั้น ได้สรุปผลการสอบสวนเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามรายงานการสอบสวน ฉบับลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๕ โดยคณะกรรมการสอบสวน ได้พิจารณาใน ๔ กรณี กรณีที่หนึ่ง กรณีกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีไม่นำส่งใบเสร็จรับเงิน ค่าอุปกรณ์การเรียน (โครงการเรียนฟรี ๑๕ ปี) ให้แก่ฝ่ายการเงินเพื่อล้างหนี้ยืมเงิน คณะกรรมการสอบสวน พิจารณาเห็นว่าข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่า โรงเรียนอนุบาลศรีวิไลได้ ล้างหนี้เงินยืมแล้ว ข้อเท็จจริงจึงยังไม่เพียงพอที่จะฟังว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัย กรณีที่สอง กรณีผู้ฟ้องคดีไม่เป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่นักเรียน ชุมชน สร้างความแตกแยกระหว่าง ข้าราชการ คณะกรรมการสอบสวน พิจารณาเห็นว่า ข้อเท็จจริงยังไม่เพียงพอที่จะรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีทำผิดวินัย กรณีที่สาม กรณีผู้ฟ้องคดีไม่อุทิศเวลาให้แก่ราชการ ทอดทิ้งหน้าที่ราชการ เข้าสอนนักเรียนสาย ไม่ตั้งใจสอน นอนหลับในห้องเรียน ใช้นักเรียนบีบบังคับให้ ใช้กริยาไม่สุภาพ ยกเท้าพาดหลังโต๊ะ คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเห็นว่า ข้อเท็จจริงยังไม่เพียงพอที่จะฟังได้ว่า

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัย ส่วนกรณีที่สี่ กรณีผู้ฟ้องคดีทำร้ายร่างกายผู้บังคับบัญชา ปราบกฏข้อเท็จจริงว่า เมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เวลาประมาณ ๙.๕๐ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีซึ่งได้รับสำเนาเอกสารการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานจากฝ่ายธุรการ ได้สอบถามรองผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไลเกี่ยวกับคะแนนประเมินถึงเหตุที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนได้คะแนนประเมินน้อย โดยได้กล่าวพาดพิงและชี้มือไปยังนายณรงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล พร้อมกับถามว่า “ที่บัก ผอ. ชี้ลั๊กนี่คือได้ดี” และผู้ฟ้องคดีอ้างว่านายณรงค์ได้วิ่งเข้ามาหาตน ผู้ฟ้องคดีจึงใช้เท้ายันเข้าไปที่ห้องของนายณรงค์ ๑ ครั้ง โดยนายณรงค์มิได้ตอบโต้ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา อันถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตนมิให้เสื่อมเสียอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วเป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ เห็นควรลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลาสองเดือน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน โดยได้เสนอเรื่องต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ได้มีมติเห็นชอบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลาสองเดือน ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยมีข้ออ้างประกอบการอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกได้ร้องเรียนกล่าวหานายณรงค์ แต่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ พิจารณาเรื่องร้องเรียนผู้ฟ้องคดีโดยไม่เป็นธรรมและดำเนินการล่าช้า ไม่เป็นไปตามมาตรา ๑๙ (๔) มาตรา ๙๖ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ และข้อ ๒๐ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งหากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ ได้ดำเนินการตามหนังสือร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีภายในกำหนดเวลา ก็จะไม่เกิดกรณีการทำร้ายร่างกายซึ่งเป็นข้อพิพาทในคดีนี้ เนื่องจากในช่วงเวลาดังกล่าวนายณรงค์ได้กระทำการอย่างไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดีมาโดยตลอด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการสอบสวนตามที่กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ กำหนดไว้แล้ว และแม้การสอบสวนจะใช้เวลาเกินกว่า ๑๒๐ วัน แต่ก็มีได้มีผลต่อการดำเนินการสอบสวนดังกล่าว และแม้คณะกรรมการสอบสวนจะได้

/ดำเนินการ...

ดำเนินการสอบสวนภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้หรือไม่ ก็ไม่เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีจะสามารถไปทำร้ายร่างกายผู้บังคับบัญชาได้ ดังนั้น การที่ให้ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีจึงชอบแล้วให้ยกอุทธรณ์ และมีหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๒๗๔/๑๗๐๘ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๖ แจ้งผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีรับทราบหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๖ และเห็นว่ามติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดียื่นฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีจึงได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาดังกล่าวเป็นคดีนี้ต่อศาลปกครองสูงสุด

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลาสองเดือน และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๖ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาต้องรักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว มาตรา ๑๐๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรงให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือนตามควรแก่กรณี ให้เหมาะสมกับความผิดถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่สำหรับการลงโทษภาคทัณฑ์ให้ใช้เฉพาะกรณีกระทำความผิดวินัยเล็กน้อย หรือมีเหตุอันควรลดหย่อนซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษตัดเงินเดือน และกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๙ ข้อ ๓ กำหนดว่า ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา หรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่า ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้กระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกิน ๕ % ของอัตราเงินเดือน และเป็นเวลาไม่เกินสองเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกินหนึ่งขั้น

คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า เดิมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ตามคำสั่งที่ ๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับรายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริงว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่า

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัย ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ ร้องคัดค้าน
 ประชามติกรรมการสอบสวนว่ามีความสนิทสนมกับนายณรงค์ หวันลา ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล
 ซึ่งเป็นคู่กรณี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬพิจารณาแล้วเห็นว่า คำร้อง
 คัดค้านไม่มีเหตุผลที่จะรับฟังได้ แต่โดยที่โรงเรียนอนุบาลศรีวิไลได้มีหนังสือลงวันที่ ๗
 พฤศจิกายน ๒๕๕๔ รายงานว่า ผู้ฟ้องคดีทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 จึงได้มีคำสั่งที่ ๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
 วินัยไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดีชุดใหม่ ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐาน
 พิจารณาข้อกล่าวหาแล้วเห็นว่า (๑) กรณีผู้ฟ้องคดีไม่นำส่งใบเสร็จรับเงินค่าอุปกรณ์
 การเรียนให้แก่ฝ่ายการเงินเพื่อล้างหนี้ยืมเงิน (๒) กรณีผู้ฟ้องคดีไม่เป็นแบบอย่างที่ดี
 แก่นักเรียน ชุมชน และ (๓) กรณีผู้ฟ้องคดีไม่อุทิศเวลาให้แก่ราชการ ทั้ง ๓ กรณี เห็นควรยุติ
 เรื่อง ส่วนกรณีผู้ฟ้องคดีทำร้ายร่างกายผู้บังคับบัญชา ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิด
 ตามข้อกล่าวหา เห็นควรลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลาสองเดือน และได้รายงาน
 ผลการสอบสวน (สว. ๖) ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๕ เสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้สั่งแต่งตั้ง
 คณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นชอบตามที่คณะกรรมการ
 สอบสวนเสนอ และได้เสนอเรื่องต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณา ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ในฐานะเลขานุการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เข้าร่วมประชุมพิจารณาด้วย ที่ประชุมได้มีมติเห็นชอบ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ ลงโทษตัดเงินเดือน
 ผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลาสองเดือน ตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป ต่อมา ผู้ฟ้องคดี
 ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อประธาน อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่
 การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖
 เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๖ โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ร่วมประชุมพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีด้วย
 ในฐานะอนุกรรมการและเลขานุการ ที่ประชุมได้พิจารณาแล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า
 คำสั่งที่ให้ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้รับฟัง
 พยานหลักฐานอย่างครบถ้วนก่อนลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี ส่วนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 ที่ยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคณะกรรมการ
 และเลขานุการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เข้าไปมีส่วนร่วมเพื่อทำหน้าที่ร่วมประชุมและพิจารณา
 เรื่องของผู้ฟ้องคดี จึงถือเป็นการพิจารณาทางปกครองของคณะกรรมการที่มีเจ้าหน้าที่

หรือกรรมการในคณะกรรมการซึ่งมีสภาพร้ายแรงที่อาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง หรือมีเหตุแห่งความไม่เป็นกลางในทางเนื้อหาหรือโดยสภาพภายในของเจ้าหน้าที่หรือ กรรมการที่มีส่วนร่วมในการพิจารณาทางปกครอง อันเป็นการพิจารณาทางปกครองที่ไม่ชอบ ตามมาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลขอให้เพิกถอนการกระทำดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง กรณีจึงมี ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลาสองเดือน เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ โดยมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ เห็นว่า ในประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล นั้น คณะกรรมการสอบสวนได้รับฟังข้อเท็จจริงว่า เมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เวลาประมาณ ๙.๕๐ นาฬิกา ขณะที่ผู้ฟ้องคดีเดินตามทางเดินในโรงเรียนสวนกับริง ผู้อำนวยการโรงเรียน โดยมีนายณรงค์เดินตามมาด้วย ผู้ฟ้องคดีซึ่งได้รับสำเนาเอกสารการ ประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานจากฝ่ายธุรการ ได้สอบถามรอง ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล เกี่ยวกับคะแนนประเมินถึงเหตุที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนได้ คะแนนประเมินน้อย โดยได้กล่าวพาดพิงและชี้มือไปยังนายณรงค์ พร้อมกับถามว่า “ที่ปัก ผอ. ชี้ลัคนีคือได้ดี” และผู้ฟ้องคดีอ้างว่านายณรงค์ ได้วิ่งเข้ามาหาตน ผู้ฟ้องคดีจึงใช้เท้ายันเข้าไปที่ห้องของนายณรงค์ ๑ ครั้ง โดยที่นายณรงค์มิได้ตอบโต้ เมื่อคณะกรรมการสอบสวน ฟังข้อเท็จจริงซึ่งได้จากการสอบพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องและคำให้การของผู้ฟ้องคดี เป็นที่ยุติว่า ผู้ฟ้องคดีได้ทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีจริง จึงได้เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณา ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี อันเป็นการพิจารณาของคณะกรรมการสอบสวน ที่ได้พิจารณา ข้อเท็จจริงที่ครบถ้วน แม้ว่าคณะกรรมการสอบสวนจะดำเนินการสอบปากคำพยานผู้เกี่ยวข้อง เพียง ๘ ราย โดยมีได้สอบปากคำพยานทั้งหมด ๒๘ ราย ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง แต่กรณี ดังกล่าวย่อมเป็นกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงได้พิจารณาแล้วว่า พยานหลักฐานเท่าที่มีเพียงพอที่จะวินิจฉัยความผิดของผู้ฟ้องคดีได้ จึงมีอำนาจตัดพยานอื่นๆ ที่ไม่จำเป็นออกได้ เพื่อมิให้ประวิงคดีให้ช้าลง ประกอบกับผู้ฟ้องคดีได้ให้การรับต่อ คณะกรรมการสอบสวนว่า ได้ทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีจริง ดังนั้น พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ทำร้ายผู้บังคับบัญชาย่อมถือได้ว่าเป็นการไม่รักษาชื่อเสียง

/และเกียรติศักดิ์...

และเกียรติศักดิ์หน้าที่ของบุคคลซึ่งรับราชการครุมีให้เสื่อมเสียอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว จึงเป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้ดุลพินิจออกคำสั่งลงโทษ ตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลาสองเดือน เป็นการใช้ดุลพินิจพิจารณาโทษที่เหมาะสม กับการกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีได้ทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีจริงตามที่ได้อ้างวินิจฉัยดังกล่าว ข้างต้น โดยที่มาตรา ๑๐๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชา สั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด และในวรรคสาม บัญญัติให้การสั่งลงโทษตามวรรคหนึ่ง ผู้บังคับบัญชาใดจะมีอำนาจสั่ง ลงโทษผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาในสถานใด ได้เพียงใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินเดือน ครั้งหนึ่งไม่เกิน ๕ % ของอัตราเงินเดือน เป็นเวลาไม่เกินสองเดือน ตามกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยอำนาจ การลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๙ ข้อ ๓ ได้มีคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลาสองเดือน จึงเป็นการออกคำสั่งจากผลการสอบสวนที่ได้รับฟังพยานหลักฐานครบถ้วนและเป็นการใช้ดุลพินิจ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้โดยเหมาะสมแล้ว ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลาสองเดือน จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ที่ได้บันดาลโทสะวิ่งเข้ามาหาผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงได้ป้องกันตัวโดยไม่ได้มีเจตนา ที่จะทำร้ายนายณรงค์นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีรับราชการครู ซึ่งถือเป็นอาชีพที่มีเกียรติ และศักดิ์ศรี เป็นที่นับหน้าถือตาในสังคม มีความรู้ควบคู่ไปกับความประพฤติที่เป็นแบบอย่างที่ดี แก่ลูกศิษย์และบุคคลทั่วไป ย่อมต้องมีการควบคุมอารมณ์มากกว่าวิญญูชนทั่วไป แต่กลับปรากฏ ข้อเท็จจริงตามรายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนว่า เหตุพิพาทเกิดจากผู้ฟ้องคดี ได้สอบถามรองผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล ขณะที่เดินสวนทางกันในโรงเรียนโดยมีนายณรงค์ เดินตามมา ผู้ฟ้องคดีได้กล่าวพาดพิงและชี้มือไปยังนายณรงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลศรีวิไล พร้อมกับถามว่า “ที่บัก ผอ. ชี้ลั่นนี่คือได้ดี” ซึ่งหมายความว่าทำไมผู้อำนวยการซึ่งมีนิสัยขี้โมย จึงได้คะแนนดี และขณะนั้นมีเพียงนายณรงค์ ซึ่งเป็นผู้อำนวยการเพียงคนเดียวอยู่ในบริเวณดังกล่าว

การที่นายณรงค์วิ่งเข้ามาหาผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างย่อมมาจากการที่ผู้ฟ้องคดีได้กล่าว พาดพิงในลักษณะที่เป็นการดูหมิ่นนายณรงค์ ดังนั้นผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้เริ่มก่อให้เกิดเหตุดังกล่าวขึ้นก่อน กรณีไม่อาจอ้างเหตุป้องกันหรือบันดาลโทษได้ ประกอบกับไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่านายณรงค์ ได้ตอบโต้หรือทำร้ายร่างกายผู้ฟ้องคดี มูลเหตุของการที่ผู้ฟ้องคดีทำร้ายร่างกายนายณรงค์ จึงเกิดจากการที่ผู้ฟ้องคดีไม่พอใจผลการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงาน และได้กล่าวพาดพิงถึงนายณรงค์ ซึ่งมีเหตุขัดแย้งกันมาก่อนที่จะมีเหตุทำร้ายร่างกาย อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างถึงพฤติกรรมของนายณรงค์ เกี่ยวกับการ บริหารงานโรงเรียนอนุบาลศรีวิไลว่า กระทำการในลักษณะที่ไม่ชอบหลายกรณีนั้น เป็นคนละส่วน กับการที่ผู้ฟ้องคดีถูกคำสั่งลงโทษวินัยกรณีทำร้ายร่างกายนายณรงค์ ข้อกล่าวอ้างดังกล่าว ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุม ครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๖ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติ ราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า ในกรณีมีเหตุอื่นใดนอกจากที่บัญญัติไว้ ในมาตรา ๑๓ เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่หรือกรรมการในคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณา ทางปกครองซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง เจ้าหน้าที่หรือกรรมการผู้นั้นจะทำการพิจารณาทางปกครองในเรื่องนั้นไม่ได้ วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีตามวรรคหนึ่ง ให้ดำเนินการดังนี้ (๑) ถ้าผู้นั้นเห็นเองว่าตนมีกรณีดังกล่าว ให้ผู้นั้นหยุดการพิจารณาเรื่องไว้ก่อน และแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปชั้นหนึ่งหรือ ประธานกรรมการทราบ แล้วแต่กรณี ... มาตรา ๑๘ บัญญัติว่า บทบัญญัติมาตรา ๑๓ ถึง มาตรา ๑๖ ไม่ให้นำมาใช้บังคับกับกรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วน หากปล่อยให้ล่าช้าไป จะเสียหายต่อประโยชน์สาธารณะหรือสิทธิของบุคคลจะเสียหายโดยไม่มีทางแก้ไขได้ หรือไม่มีเจ้าหน้าที่อื่นปฏิบัติหน้าที่แทนผู้นั้นได้

โดยประเด็นนี้ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้ออกคำสั่งลงโทษ ตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี แต่ได้เข้าร่วมประชุมพิจารณาร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะ อนุกรรมการและเลขานุการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๖ โดยที่ประชุมได้มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ย่อมเป็นการพิจารณาทางปกครอง

/ของคณะกรรมการ...

ของคณะกรรมการที่มีเจ้าหน้าที่หรือกรรมการในคณะกรรมการซึ่งมีสภาพร้ายแรงที่อาจทำให้ การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางหรือมีเหตุแห่งความไม่เป็นกลางทางเนื้อหาอันเป็น การพิจารณาทางปกครองที่ไม่ชอบนั้น เห็นว่า กรณีดังกล่าวเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี โดยที่ตนเองได้เห็นชอบ ตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน ที่เสนอความเห็นควรลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลาสองเดือน กรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่าทำร้ายร่างกายผู้บังคับบัญชา ปรากฏตามรายงานการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๕ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง ที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๖ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลาสองเดือน ต่อมา ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังได้เข้าร่วมประชุมพิจารณาอุทธรณ์โทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี ในฐานะอนุกรรมการและเลขานุการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในคราวการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๖ จึงเห็นได้ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้ออกคำสั่งลงโทษ ทางวินัยผู้ฟ้องคดีกลับเข้าร่วมเป็นผู้พิจารณาอุทธรณ์โทษทางวินัยดังกล่าวเสียเองนั้น ย่อมจะต้องมีความเห็นเช่นเดิมตามที่ตนได้เคยพิจารณาวินิจฉัยไปแล้ว และไม่ปรากฏว่า ในวาระที่มีการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งให้ประธานทราบหรือได้มีการบันทึกไว้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกจากที่ประชุมในวาระ ที่มีการพิจารณาเรื่องที่ตนเองมีส่วนได้เสียดังกล่าว ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๖ วรรคสอง (๑) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ทั้งกรณิดังกล่าวไม่ใช่กรณีที่มี ความจำเป็นเร่งด่วน หากปล่อยให้ล่าช้าไปจะเสียหายต่อประโยชน์สาธารณะหรือสิทธิของบุคคล จะเสียหายโดยไม่มีทางแก้ไขได้ หรือไม่มีเจ้าหน้าที่อื่นปฏิบัติหน้าที่แทนผู้นั้นได้ เนื่องจาก ตามโครงสร้างอัตรากำลังแต่ละเขตพื้นที่การศึกษา มีรองผู้อำนวยการเขตพื้นที่การศึกษาหลายคน และยังมีบุคลากรระดับสูงอื่นอีกมากที่สามารถปฏิบัติหน้าที่แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ กรณีจึงถือว่าเป็นการพิจารณาโดยเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนได้เสียและมีสภาพร้ายแรงอันทำให้ การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง ทำให้มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๖ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นมติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีจึงฟังขึ้น อย่างไรก็ตาม เมื่อศาลได้วินิจฉัยแล้วว่า การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลาสองเดือน เป็นคำสั่ง ที่ชอบด้วยกฎหมาย จึงมีผลผูกพันคู่กรณีที่จะต้องปฏิบัติตามคำพิพากษา โดยหากศาล พิพากษาเพิกถอนมติที่ไม่ชอบดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นมติที่มีผลเป็นการยืนยัน

คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่สั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี นั้น ก็จะทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องกลับไปดำเนินการมีมติลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีใหม่ โดยไม่มีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เข้าร่วมเป็นอนุกรรมการและเลขานุการด้วยเท่านั้น ไม่มีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงมติเดิมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่อย่างไรก็ตาม ประกอบกับในการพิจารณาอุทธรณ์โทษทางวินัยของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๖ เป็นการพิจารณาในรูปแบบของคณะกรรมการ ซึ่งประกอบด้วยประธานอนุกรรมการ และอนุกรรมการต่าง ๆ รวมถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะอนุกรรมการและเลขานุการ เข้าร่วมประชุมรวมเป็นจำนวน ๙ คน มีมติที่ประชุมร่วมกันให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเห็นได้ว่า แม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะไม่เข้าร่วมในการประชุมดังกล่าว ก็ไม่อาจทำให้ผลของมติที่ประชุมเปลี่ยนแปลงไปเช่นกัน กรณีจึงไม่จำเป็นต้องเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๖ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ศาลมีคำสั่งเรียกพยานบุคคลและพยานเอกสารกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กล่าวอ้างว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนายณรงค์ และได้ลงโทษนายณรงค์ในเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีร้องเรียนนั้น แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ไม่ระบุว่า เป็นโทษสถานใด แต่เมื่อพิจารณาการเลื่อนขั้นเงินเดือนของนายณรงค์กลับได้เงินเดือน ๑ ขั้น อันถือว่าได้เลื่อนขั้นเงินเดือนขั้นพิเศษ เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลออกหมายหรือพยานหลักฐานทางคดีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กล่าวอ้าง นั้น เห็นว่า ในการพิจารณาพิพากษาคดีศาลมีอำนาจออกคำสั่งเรียกให้บุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำต่อศาล หรือให้ส่งพยานหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาได้ซึ่งคดีนี้ศาลพิจารณาแล้วเห็นว่า พยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนคดีเพียงพอที่ศาลจะพิจารณาพิพากษาคดีได้แล้ว กรณีจึงไม่จำเป็นต้องกำหนดค่าบังคับตามคำขอของผู้ฟ้องคดี ส่วนกรณีผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างถึงการกระทำของนายณรงค์ในกรณีอื่นของผู้ฟ้องคดีนั้น เป็นคำขอที่ไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นข้อพิพาทในคดีนี้ และในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอทำอุทธรณ์ที่ขอให้ผู้ฟ้องคดีกลับคืนไปปฏิบัติราชการที่โรงเรียนอนุบาลศรีวิไลดังเดิม นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๖ ซึ่งแจ้งต่อศาลว่ากรณีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีไปช่วยราชการที่โรงเรียนบ้านหนองจิก ตำบลนาสะแบง อำเภอศรีวิไล โดยไม่เป็นกรรมนั้น ผู้ฟ้องคดีมิได้ร้องทุกข์ในกรณีดังกล่าวและผู้ฟ้องคดีไม่ติดใจในประเด็นนี้อีกต่อไป จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้ดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายตามขั้นตอนและวิธีการ

/ภายในระยะ...

ภายในระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนด ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ
จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ศาลจึงไม่อาจรับคำขอตั้งกล่าว
ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุด
เห็นฟ้องด้วยในผล

พิพากษายืน

นายมนูญ ปุญญกริยากร
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด
ช่วยทำงานชั่วคราวในตำแหน่งตุลาการหัวหน้าแผนกคดีวินัยการคลัง
และการงบประมาณในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายสมชาย งามวงศ์ชน
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด
ช่วยทำงานชั่วคราวในตำแหน่งตุลาการหัวหน้าแผนกคดีสิ่งแวดล้อม
ในศาลปกครองสูงสุด

นายประวิตร บุญเทียม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายไพศาล บุญเกิด

วันที่อ่าน ๒๖ เมษายน ๒๕๖๐

กรณีพิพาท : ผู้พิมพ์

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๙๑/๒๕๕๗
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๑๒/๒๕๖๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๗ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๐

ระหว่าง { นางชูศรี ปิ่นหย่า ผู้ฟ้องคดี
ผู้อำนวยการเขตหลักสี่ ที่ ๑
ปลัดกรุงเทพมหานคร ที่ ๒
กรุงเทพมหานคร ที่ ๓ } ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่ง โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากคำสั่งทางปกครอง (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๒๙๒/๒๕๕๔ หมายเลขแดงที่ ๗๖๔/๒๕๕๗ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานคร ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบางเขน (ไว้อาลัยอนุสรณ์) สำนักงานเขตหลักสี่ ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเขตหลักสี่ ที่ ๓๔๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง กรณีนางกนกเรขา ประสพสันต์ มารดาของเด็กชายแดง หินสุภาพ ร้องเรียนกล่าวหา

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีว่าลงโทษเด็กชายแดง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖/๑ รุนแรงเกินกว่าเหตุ คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีลงโทษเด็กชายแดง รุนแรงเกินกว่าเหตุ การลงโทษนักเรียนไม่เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียน และนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ และการกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นไปตามข้อบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณของวิชาชีพ พ.ศ. ๒๕๔๘ ส่วนที่ ๓ จรรยาบรรณ ต่อผู้รับบริการ ข้อ ๑๖ ที่กำหนดว่า ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ต้องรัก เมตตา เอาใจใส่ ช่วยเหลือ ส่งเสริม ให้กำลังใจแก่ศิษย์ และผู้รับบริการ ตามบทบาทหน้าที่โดยเสมอหน้า จึงเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ควรรายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงให้ สำนักการศึกษาทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตหลักสี่ ที่ ๒๓๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน ตั้งแต่วันที่ มิถุนายน ๒๕๕๓ เป็นต้นไป โดยมีมูลกรณีว่า เมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ ขณะที่ผู้ฟ้องคดี สอนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ที่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖/๑ เด็กชายแดง ซึ่งเข้าห้องเรียนช้า และนั่งอยู่หน้าห้องเรียนได้ส่งเสียงดัง ผู้ฟ้องคดีได้ใช้มือผลักเด็กชายแดงห่างหลัง ใช้มือ จับปาก จะเอาแท่งชอล์กใส่ปาก ใช้แปรงลบกระดานที่บริเวณใบหน้า และใช้แปรงลบ กระดานที่หลังด้านซ้ายเป็นเหตุให้เด็กชายแดงได้รับบาดเจ็บ มีผงชอล์กเข้าตา เกิดการ เคืองตา มีรอยแดงที่หางตาด้านขวา ปวดโหนกแก้มด้านขวา และเจ็บบริเวณหลังด้านซ้าย โดยภายหลังเกิดเหตุ ผู้ฟ้องคดีมิได้เข้าไปดูแลหรือสอบถามอาการและให้ความช่วยเหลือ อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและ นักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๕ ข้อ ๖ และไม่ปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพที่ผู้ประกอบวิชาชีพ ทางการศึกษา ต้องรัก เมตตา เอาใจใส่ ช่วยเหลือ ส่งเสริม ให้กำลังใจแก่ศิษย์ และผู้รับบริการ ตามบทบาทหน้าที่โดยเสมอหน้า และต้องประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี ทั้งกาย วาจา และจิตใจ ตามข้อ ๑๖ และข้อ ๑๘ ของข้อบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพและ จรรยาบรรณของวิชาชีพ พ.ศ. ๒๕๔๘ พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติตนตามมาตรฐานและจรรยาบรรณวิชาชีพอย่างเคร่งครัด และฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการและหน่วยงานการศึกษา มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐ โดยถือประโยชน์สูงสุดของผู้เรียน และเพื่อมิให้เกิด ความเสียหายแก่ราชการ ตามมาตรา ๘๔ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ การสอบสวนดังกล่าว

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงไม่ถูกต้องตามระเบียบ อีกทั้งในการสอบสวนวินัยนั้น คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ไม่ได้สอบสวนพยานแวดล้อมอย่างครบถ้วน และสร้างหลักฐานเท็จ ถือได้ว่าการสอบสวนเป็นไปโดยไม่ชอบ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๓ อุตสาหกรรมคำสั่งลงโทษดังกล่าว ต่อผู้อำนวยการสำนักงานการศึกษา โดย ก.ก. มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ตามมติดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการสอบสวนข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าวไม่ถูกต้องตามระเบียบ คำสั่งลงโทษดังกล่าวทำให้ไม่ได้รับพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๒ จนถึงปัจจุบัน ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งตัดเงินเดือน ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำสั่งยกอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชดใช้ค่าเสียหาย และคืนเงินเดือนตามข้อ ๑ และเงินเดือนจากการพิจารณาขึ้นขั้นเงินเดือนของปี พ.ศ. ๒๕๕๒ จนกระทั่งปัจจุบัน เป็นจำนวน ๑๗,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ย

๓. ค่าเสียหายอื่นๆ ที่ได้รับผลกระทบจากคำสั่งลงโทษทางวินัยไม่ร้ายแรง ขอคิดเป็นจำนวนเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามให้การว่า สำนักงานศึกษามีหนังสือ ที่ กท ๐๘๐๒/๒๙๘ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตรวจสอบข้อเท็จจริงกรณี นางกนกพร ประสพสันต์ ร้องเรียนด้วยตนเองที่สำนักงานเลขาธิการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ ว่า ผู้ฟ้องคดีลงโทษบุตรเกินกว่าเหตุ โดยใช้แปรงลบกระดาน ดาบที่โบหน้าและหลัง บังคับให้ออมซอล์กและดบหน้าหลายครั้ง ทำให้ได้รับบาดเจ็บ ได้เคยแจ้งผู้อำนวยการโรงเรียนแล้วแต่ไม่ได้รับความเป็นธรรมยังกล่าวหาว่าถ้าทำโทษไม่ได้ให้ย้ายไปเรียนที่อื่น โดยได้แนบสำเนาหนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ รายงานประจำวัน รับแจ้งเป็นหลักฐาน ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๒ สถานีตำรวจนครบาลทุ่งสองห้อง และหลักฐานการตรวจโรคของเด็กชายแดง หินสุภาพ จากโรงพยาบาลพระนั่งเกล้า ซึ่งผู้อำนวยการโรงเรียนบางเขน (ไ้สวัสดิ์อนุสรณ์) ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้นของผู้ฟ้องคดี ได้มีคำสั่งที่ ๓๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง

/ประกอบด้วย...

ประกอบด้วย รองผู้อำนวยการโรงเรียน วิทยาลัยนาระรองผู้อำนวยการชำนาญการ เป็นประธาน ครูวิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ เป็นกรรมการ ครูวิทยฐานะครูชำนาญการ เป็นกรรมการ และเลขานุการ ครูรับเงินเดือนอันดับ คศ.๑ เป็นผู้ช่วยเลขานุการ คณะกรรมการสอบถาม ผู้ฟ้องคดีได้ความว่า วันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ ขณะที่สอนนักเรียนที่อยู่ในห้องส่วนหนึ่ง นักเรียนกลุ่มหนึ่งเดินมาถึงหน้าห้องด้านนอกและส่งเสียงดัง จึงบอกให้รีบเข้าห้อง นักเรียนยังส่งเสียงคุยต่อ ในบรรดานักเรียนกลุ่มนี้มี เด็กชายแดงรวมอยู่ด้วย เด็กชายแดง แสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสม จึงใช้แปรงลบกระดานเคาะที่ไหล่ ๒ ครั้ง แล้วบอกว่า อย่าได้แสดงพฤติกรรมอย่างนี้อีก สอบถามเด็กชายแดงได้ความว่า เหตุเกิดวันอังคารที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ ชั่วโมงแรกเป็นวิชาภาษาอังกฤษ เด็กชายแดงและเพื่อน (เด็กชายวิรุฬห์ดำดี และเด็กชายสมิทธิ์ จินดาอินทร์) เดินไปเรียนภาษาอังกฤษที่ห้องผู้ฟ้องคดี ได้คุยเล่นกัน เด็กชายธีรพงษ์ดำดี หัวเราะ เด็กชายแดงร้อง “ฮู้” ผู้ฟ้องคดีจึงสอบถามว่าใครเป็นคนพูด เด็กชายแดงจึงยกมือขึ้น ผู้ฟ้องคดีได้เดินมาผลักเด็กชายแดงลงไปนอน เอาชอล์กแตะที่ปาก เด็กชายแดงปิดชอล์กไปโดนเด็กชายสมิทธิ์ ผู้ฟ้องคดีเอาแปรงลบกระดานตีที่หน้า เด็กชายแดงหลายครั้ง โดนที่โหนกแก้ม เด็กชายแดงลุกขึ้น ผู้ฟ้องคดีเดินมาข้างหลัง เอาแปรงลบกระดานตีที่ข้างหลังซ้าย ๑ ที ผู้ฟ้องคดีเดินเข้าห้อง สอบถามครูในโรงเรียน ๕ คน (นายชรินทร์ แซ่กู่ นางนลินี เข้มวิจิตร นางคำนึ่ง พุ่มจันทร์ นางดรรรชนี เทพสังข์ นางอรษา บุญญาภิสิริโสภา) จากการสอบถามครูทั้ง ๕ คน ได้ความว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นครูที่ตั้งใจสอนและสนใจสอนเด็กอย่างจริงจัง และจริงใจที่จะทำให้นักเรียนได้รับความรู้ที่ตนเองสอน เอาใจใส่เด็กตลอดเวลา มีความคาดหวังในตัวเด็กสูง อยากให้นักเรียนมีความรู้และความเข้าใจ ในภาษาอังกฤษและสอบถามนักเรียนอีก ๗ คน นักเรียนจำนวน ๓ คน ให้ความสอดคล้องกันว่าเห็นเหตุการณ์ เหตุเกิดนอกห้องเรียน เห็นผู้ฟ้องคดีผลักเด็กชายแดงหงายหลัง เอาแปรงลบกระดานตีที่หัวไหล่ เด็กชายแดงเอามือมาป้องกัน ผู้ฟ้องคดีนี้กว่าเด็กชายแดง จะต้อย เลยเอาแปรงลบกระดานมาถูที่หน้าจนหน้าเป็นชอล์ก นักเรียนอีก ๓ คน ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีสอนภาษาอังกฤษเข้าใจดี เวลาครูสอนจะไม่เครียด ครูจะดูเด็กคนที่ไม่ตั้งใจเรียน เด็กคนไหนทำไม่ได้ครูจะตบหัว ให้เขกโตะ บางคนโดนหยิกผม นักเรียนจะไม่ชอบ คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำต่อเด็กชายแดง ไม่อยู่ในข่ายร้ายแรง เห็นสมควรลงโทษว่ากล่าวตักเตือน ตามหนังสือของโรงเรียนบางเขน (ไว้สาลินุสรณ์) ที่ กท ๗๘๑๑.๐๒/พิเศษ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ และผู้ฟ้องคดีได้รับทราบแล้ว

/ต่อมา...

ต่อมา สำนักงานเขตหลักสี่มีคำสั่งที่ ๓๔๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ประกอบด้วย นายสมศักดิ์ ชาติสุขศิริเดช ตำแหน่ง นักวิชาการศึกษา ๘ ว ประธาน นางสาวเพ็ญศรี แยมแสง ตำแหน่งผู้อำนวยการวิทยฐานะ ผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ เป็นกรรมการ ว่าที่ร้อยตรี บรรลุ โตแก่น ตำแหน่งรองผู้อำนวยการ วิทยฐานะรองผู้อำนวยการชำนาญการ เป็นกรรมการ นางยุวดี ไหวว่อง ตำแหน่งบุคลากร ๗ ว กรรมการและเลขานุการ คณะกรรมการสอบปากคำบุคคล ดังนี้ เด็กชายแดง ได้ความว่า เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖/๑ วันอังคารที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ เวลาประมาณ ๘ นาฬิกา ขณะจะย้ายไปเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับผู้ฟ้องคดี ที่ห้อง ป.๖/๓ เด็กนักเรียนส่วนหนึ่ง เข้าห้องเรียนไปแล้ว เด็กชายแดงและเพื่อนอีก ๔ ถึง ๖ คน มีเด็กชายเอกลักษณะ เด็กชายปัญญาพล เด็กชายธีรพงษ์ เด็กชายวีรพัฒน์ เด็กชายอนุชา และเด็กชายสมิทธิ นิ่งอยู่หน้าห้อง ได้คุยกันเสียงดัง ผู้ฟ้องคดีเดินออกมาจากหลังห้อง ป.๖/๓ ถามว่าเสียงใคร เด็กชายแดงยกมือ ผู้ฟ้องคดีใช้มือผลักอกเด็กชายแดงหงายหลังฟิงผนัง เอามือจับปาก ใช้ชอล์กที่มีอยู่ในมือ ๑ แท่ง จะใส่ปาก เด็กชายแดงพยายามปิดเศษชอล์กกระเด็นไปโดน เด็กชายสมิทธิ และใช้แปรงลบกระดานด้านที่เป็นไม้ตีที่หน้าซ้ายขวาหลายครั้ง ครั้งสุดท้ายใช้ แปรงลบกระดานจิ้มที่หางตาด้านขวา ไม่ได้เข้าตา ผู้ฟ้องคดีเดินไป ๒ ถึง ๓ ก้าว แล้วย้อนกลับมา ใช้แปรงลบกระดานตีที่หลังด้านซ้าย ๑ ครั้ง กลับบ้านตอนเย็นพอถามว่าแก้มเป็นอะไร จึงได้บอกพ่อว่าเล่นกับเพื่อนผู้หญิง ต่อมาวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ ได้มาเรียนตามปกติ ตอนเย็นรู้สึกปวดหลัง ปวดบริเวณโหนกแก้มใต้ตาด้านขวา เล่าให้แม่ฟัง แม่จึงพาไปหาหมอ และพาไปแจ้งความ และสอบปากคำนักเรียนจำนวน ๓ คน (เด็กชายสมิทธิ จินดาอินทร์ เด็กชายเอกลักษณะ สาบา และเด็กชายวีรพัฒน์ ต่ำดี) ได้ความว่า เตรียมจะเรียนภาษาอังกฤษ ที่ห้อง ป.๖/๓ ผู้ฟ้องคดีเดินมาจากหลังห้อง ถามว่าใครร้อง “วู้” เด็กชายแดงยกมือขึ้น ผู้ฟ้องคดีเดินมาผลักอกหงายหลังฟิงผนัง แล้วเอามือจับปาก ตีด้วยแปรงลบกระดาน ด้านที่เป็นไม้แรงพอสมควร ๑ ครั้ง เด็กชายแดงยกมือป้อง ผู้ฟ้องคดีเดินไป ๒ ถึง ๓ ก้าว แล้วเดินย้อนกลับมาตีที่หลังเด็กชายแดง อีก ๑ ครั้ง ไม่ทราบที่ใช้อะไรดี

สอบปากคำ นางอรษา บุญญาภิสิทธิ์โสภา ครูประจำชั้น ป.๖/๑ ได้ความว่า วันอังคารที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ ชั่วโมงแรกเป็นวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนจะต้องย้ายห้อง ไปเรียนที่ห้อง ป.๖/๓ นางอรษายังไม่ได้พบนักเรียนในตอนเช้าเพื่อปล่อยเด็กไปเรียน เพราะผู้อำนวยการโรงเรียนเรียกไปพบ เมื่อกลับมาแล้วพบว่านักเรียนยังไม่ได้ไปเรียน

/ภาษาอังกฤษ...

ภาษาอังกฤษ จึงปล่อยให้เด็กไปเรียน ผู้ฟ้องคดีเดินมาบอกว่าที่หลังอย่าส่งเด็กมาซ้ำ เด็กทุกคนรีบเข้าเรียนภาษาอังกฤษ จะมีเด็กชายแดง เด็กชายสมิทธิ์ เด็กชายวีรพัฒน์ เข้าห้องซ้ำ

สอบปากคำ นางพะเยาว์ นองเจริญ รองผู้อำนวยการโรงเรียนบางเขน (ไว้สาลิอนุสรณ์) ได้ความว่า ได้ตั้งคณะกรรมการสอบสวน ซึ่งคณะกรรมการมีมติเห็นว่า เหตุการณ์ที่ผู้ฟ้องคดีตีเด็กชายแดงเกิดขึ้นนอกห้องเรียน มีเด็ก ๒ ถึง ๖ คน ให้ถ้อยคำตรงกัน ทำให้เชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำต่อเด็กชายแดง เห็นควรว่ากล่าวตักเตือน ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบแล้ว

สอบปากคำนางสุพิชฌาย์ กมลจรสพวงศ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนบางเขน (ไว้สาลิอนุสรณ์) ได้ความว่า ได้ทราบเรื่องผู้ฟ้องคดีตีเด็กชายแดงจากนางกนกเรขา ประเสริฐสันต์ จึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ซึ่งคณะกรรมการรายงาน ว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำต่อเด็กชายแดงจริง จึงได้ว่ากล่าวตักเตือน

สอบปากคำผู้ฟ้องคดี ได้ความว่า วันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ สอนวิชา ภาษาอังกฤษ เวลาเรียนผ่านไป ๒๐ นาทีแล้ว นักเรียนเข้ามาเรียนยังไม่ถึงครึ่งห้อง ทอยย เดินกันมา เด็กกลุ่มหนึ่งส่งเสียงดังหน้าห้อง จึงบอกให้รีบๆ เดินเข้ามา เพื่อรออยู่นานแล้ว มีเด็กชายแดงรวมอยู่ด้วย จึงเอาแปรงลบกระดานเคาะไปที่ไหล่เด็กชายแดง ๒ ครั้ง วันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ สอนวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้น ป.๖/๑ ซึ่งเด็กต้องย้ายมาเรียนที่ห้อง ป.๖/๓ รอจนถึงเวลา ๘.๔๘ นาฬิกา นักเรียนยังไม่มาเรียนจึงเดินไปที่ห้อง ป.๖/๑ ปรากฏว่า นักเรียนนั่งกันอยู่เฉยๆ ไม่มีครูรษา (ครูประจำชั้น) ผู้ฟ้องคดีเคยเตือนนักเรียนหลายครั้งแล้ว เมื่อถึงชั่วโมงเรียนให้รีบเข้าห้อง นักเรียนทอยยเดินเข้าห้อง ป.๖/๓ เวลา ๙ นาฬิกา เขียนหัวเรื่องที่จะเรียนบนกระดาน เด็กชายแดงยืนหันหลังคุยกับเพื่อน จึงเตือน ๓ ครั้ง ให้นั่งลง เด็กชายแดงก็ยังไม่นั่ง จึงเดินเข้าไปใกล้ประมาณ ๒ เมตร โยนแปรงลบกระดานไปที่กัน เด็กชายแดงเพื่อให้นั่งลง คิดว่าแปรงลบกระดานน้ำหนักเบาไม่เป็นอันตรายต่อนักเรียน เด็กชายแดงนั่งลง จึงสอนต่อ ขณะที่สอนได้ยินเสียง “โ้วว” ดังขึ้น จึงถามว่าเป็นเสียงใคร ไม่มีใครบอก จึงถามย้ำอีก เด็กหลายคนบอกว่าเป็นเสียงของเด็กชายแดง จึงได้บอกเด็กชายแดงว่า ไม่ควรทำเสียงประหลาดอย่างนี้ขณะครูสอน และได้ใช้มือตีไปที่ไหล่ ๑ ครั้ง เด็กชายแดง กำหมัดแน่นจะตอย จึงจับมือทั้งสองข้างของเด็กชายแดง และบอกว่าเขาไม่ควรตอยครู ควรตอยตัวเองมากกว่าที่มาเรียนซ้ำและไม่ตั้งใจเรียน ไม่ได้รับความรู้ แล้วจึงใช้มือขวาตีไปที่ไหล่ของเด็กชายแดง ๒ ถึง ๓ ครั้ง เด็กชายแดงหลบ ไม่ทราบว่าโดนตรงไหนอีก เพื่อปราม

พฤติกรรมที่แสดงออกมา และบอกว่าเธอไม่ควรแสดงพฤติกรรมอย่างนี้อีก ขอปฏิเสธว่าไม่ได้ทำตามที่มาตราของเด็กชายแดงกล่าวหา ผู้ฟ้องคดียืนยันว่าทำโทษเด็กอยู่ในห้องทั้งห้อง ได้พบผู้ปกครองเด็กชายแดงเมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๒ จะชี้แจงความจริงที่เกิดขึ้น แต่ผู้ปกครองไม่สนใจ พนักงานสอบสวนได้เชิญผู้ฟ้องคดี ไปพบที่สถานีตำรวจนครบาลทุ่งสองห้อง ไม่ได้สอบปากคำอะไร เพียงแต่บอกว่าผู้ปกครองของเด็กชายแดงแจ้งความว่าผู้ฟ้องคดีลงโทษเด็ก

สอบปากคำนักเรียนจำนวน ๓ คน (เด็กหญิงภัทราวดี แซ่เอี้ย เด็กหญิงนิสา พาดทองกลาง เด็กชายอภิเชษฐ์ แสงเทียน) ได้ความว่า วันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ ตอนเช้า ชั่วโมงภาษาอังกฤษไม่เห็นผู้ฟ้องคดีลงโทษเด็กชายแดงในห้อง

สอบปากคำ เด็กชายปัญญาพล สอนอ่อง ได้ความว่า ชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษนั่งอยู่หลังห้อง วันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ ไม่เห็นผู้ฟ้องคดีลงโทษเด็กชายแดงในห้อง แต่เห็นตอนอยู่หน้าห้อง ผู้ฟ้องคดีเอาแปรงลบกระดานตีที่หัวไหล่ซ้าย เอาแปรงถูที่บริเวณปากจมูก เด็กชายแดงหน้าขาว ครูก็เดินเข้าห้องตามปกติ เด็กชายปัญญาพล เด็กชายแดง เดินเข้าห้องพร้อมกัน

ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีลงโทษเด็กชายแดงรุนแรงเกินกว่าเหตุ การลงโทษนักเรียนไม่เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ และการกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นไปตามข้อบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณของวิชาชีพ พ.ศ. ๒๕๔๘ ส่วนที่ ๓ จรรยาบรรณต่อผู้รับบริการข้อ ๑๖ ที่กำหนดว่า ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษาต้องรัก เมตตา เอาใจใส่ ช่วยเหลือ ส่งเสริมให้กำลังใจแก่ศิษย์ และผู้รับบริการ ตามบทบาทหน้าที่โดยเสมอหน้า

สำนักงานเขตหลักสี่ ได้รายงานผลการสอบสวนข้อเท็จจริงให้สำนักงานการศึกษา ซึ่งสำนักงานการศึกษาเห็นว่า เมื่อสำนักงานเขตเห็นว่ามีมูลการกระทำผิดวินัยให้ดำเนินการทางวินัย ซึ่งกรณีลงโทษนักเรียนด้วยความรุนแรงนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เคยลงโทษในระดับตัดเงินเดือน ในกรณีนี้สำนักงานเขตในฐานะผู้บังคับบัญชาจะต้องตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีกครั้งหนึ่ง โดยในการสอบสวนจะต้องดำเนินการตาม กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ และระมัดระวังเรื่องสิทธิผู้ถูกกล่าวหา พยาน และเรื่องการสอบปากคำผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็ก แล้วจึงพิจารณาโทษทางวินัย สำนักงานเขตหลักสี่ได้มีคำสั่งที่ ๒๘๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง ประกอบด้วย

/นางอณิยา...

นางอณิชา นุชสำเนียง ผู้อำนวยการโรงเรียนการเคหะท่าทราย ประธาน นายสาโรช จันทร์ประเสริฐ นิติกร ๗ ๖ ฝ่ายเทศกิจ กรรมการ นายอนุรัตน์ เครือชะเอม นักวิชาการศึกษา ๖ กรรมการและเลขานุการ ประธานกรรมการรับทราบคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ คณะกรรมการดังกล่าว ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๒ พร้อมทั้งแจ้งให้ทราบว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิและหน้าที่ รวมทั้งมีสิทธิที่จะได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และมีสิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนอ้างพยานหลักฐานมาสู้แก้ข้อกล่าวหา และได้สอบปากคำบุคคลดังต่อไปนี้

สอบปากคำเด็กชายแดงได้ความว่า จำวันเกิดเหตุไม่ได้ วันนั้นเมื่อย้ายห้องเรียน ป.๖/๑ ไปเรียนที่ห้อง ป.๖/๓ ได้นั่งอยู่ที่ระเบียงพร้อมเด็กชายปัญญาพล เด็กชายเอกลักษณะ เด็กชายวิรัชกร เด็กชายธีรพงษ์ เด็กชายสมิทธิ ได้คุยเสียงดัง ผู้ฟ้องคดีได้ยินจึงถามว่า ใครเสียงดัง เด็กชายแดงยกมือ ผู้ฟ้องคดีได้ผลักเด็กชายแดงลงภายหลัง ใช้แปรงลบกระดานตีที่บริเวณใบหน้า หางตา จำไม่ได้ว่าโดนกี่ครั้ง ผู้ฟ้องคดีไม่ได้พูดว่าอะไร พร้อมทั้งพยายามนำชอล์กใส่ปาก ชอล์กได้เข้าปากบางส่วน ผู้ฟ้องคดีได้เดินเข้าห้อง แต่ระหว่างทางได้เดินกลับมาตีอีก ครั้งที่ ๒ ใช้แปรงลบกระดานตีที่บริเวณหลังแล้วจึงเดินกลับไปสอน จนหมดชั่วโมง ได้บอกกับนางอรชารุประจักษ์เพื่อจะขอยาแก้ปวด แต่นางอรชารุไม่ได้ยิน จึงไม่ได้ยามาทาน กลับถึงบ้านมีอาการปวดที่หลัง แต่ไม่ได้บอกใคร พอถามว่าหน้าไปโดนอะไร ได้บอกพ่อว่าโดนครูตี พ่อไม่ได้ว่าอะไร วันต่อมาไปเรียนตามปกติ จนเมื่อกลับถึงบ้าน ในคืนนั้นเวลาประมาณ ๒๓ นาฬิกา ถึง ๒๔ นาฬิกา มีอาการปวดมาก แม่จึงพาไปตรวจที่โรงพยาบาลพระนั่งเกล้า แพทย์บอกว่ามีแผลฟกช้ำ มีผองชอล์กเข้าตา วันรุ่งขึ้นแม่พาไปแจ้งความที่สถานีตำรวจนครบาลทุ่งสองห้อง

สอบปากคำผู้ฟ้องคดี ได้ความว่า เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ ได้ทราบว่าผู้ปกครองของเด็กชายแดงมาร้องเรียนเมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ ได้แจ้งกับผู้ผู้อำนวยการโรงเรียนว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างไร โดยได้เรียกเด็กชายแดงมาพบ ในวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ พบว่า เด็กชายแดงตาข้างหนึ่งมีรอยฟกช้ำ คาดว่าเกิดจากการชกต่อย เนื่องจากห่างจากวันเกิดเหตุวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ เป็นเวลานาน ซึ่งไม่น่าจะตรงกับข้อเท็จจริง และผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำเป็นลายลักษณ์อักษร สรุปได้ความว่า วันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ เวลา ๘.๓๐ นาฬิกา รับผิดชอบสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้น ป.๖/๑ ยืนรอนักเรียนในห้อง ป.๖/๓ สงสัยว่า นางอรชารุ (ครูประจำชั้น ป.๖/๑) ทำธุระในห้องเรียนนาน จึงเดินไปห้อง ป.๖/๑

/ปรากฏว่า...

ปรากฏว่านักเรียนหนึ่งอยู่ตามลำพัง จึงพูดว่า เคยเตือนนักเรียนหลายครั้งแล้ว เมื่อถึงชั่วโมงเรียน ต้องรีบเข้าห้องเรียน นักเรียนจึงทยอยเดินเข้าห้องเรียน ได้เขียนหัวข้อเรื่องที่เรียนบนกระดาน เด็กชายแดงยืนหันหลังคุยกับเพื่อน จึงเตือน ๓ ครั้ง ให้นั่งลง เด็กชายแดงยังไม่นั่ง จึงเดินเข้าไป ใกล้ประมาณ ๒ เมตร ได้โยนแปรงลบกระดานไปที่ก้นเด็กชายแดงเพื่อเตือนสติให้นั่งลง คิดว่า แปรงลบกระดานน้ำหนักเบาไม่เป็นอันตราย เด็กชายแดงนั่งลง จึงเดินไปหยิบแปรงลบกระดาน แล้วสอนต่อให้นักเรียนบอกประโยคให้โอกาสนักเรียนทุกคน หลายคนพูดประโยค จึงเขียนบนกระดาน ขณะที่เขียนอยู่นั้นได้ยินเสียง “โ้วว” ดังขึ้น จึงได้ถามว่าเป็นเสียงใคร ไม่มีใครบอก จึงได้ถามซ้ำ นักเรียนหลายคนบอกว่าเป็นเสียงเด็กชายแดง ผู้ฟ้องคดีบอกว่าไม่ควรทำเสียงประหลาดอย่างนี้ขณะครูสอน และได้ใช้มือตีไป ๑ ครั้ง เด็กชายแดงกำหมัดแน่นยกขึ้นจะตอย ผู้ฟ้องคดีจึงจับมือทั้ง ๒ ข้าง ของเด็กชายแดง และพูดว่าเธอไม่ควรตอยครู ควรตอยตนเองมากกว่าที่มาโรงเรียนแล้วไม่ตั้งใจเรียน ไม่ได้รับความรู้ แล้วใช้มือขวาตีเด็กชายแดงอีก ๒ ถึง ๓ ครั้ง เพื่อปรามพฤติกรรมที่แสดงออกมา และถ้อยคำอื่นอีกซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์

สอบปากคำ เด็กชายสมิทธิ เด็กชายวิรพัฒน์ ได้ความสอดคล้องกันว่า ในวันที่เกิดเหตุหลังจากเรียนวิชาดนตรี จะย้ายไปเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ห้อง ป.๖/๓ ระหว่างเดินเพื่อย้ายห้อง เด็กชายธีรพงษ์ เด็กชายปัญญาพล เด็กชายสมิทธิ เด็กชายแดง เดินมาด้วยกันถึงห้อง ป.๖/๓ วางกระเป๋าไว้นอกห้อง นั่งลงกับพื้นเพื่อถอดรองเท้า นั่งขีดผนัง หยิบหนังสือ เด็กชายแดงคุยกับเพื่อนเสียงดัง ผู้ฟ้องคดีได้บอกให้รีบเข้าห้อง เด็กชายแดงส่งเสียง “อู๊” ผู้ฟ้องคดีถามว่าใครเป็นคนส่งเสียงดัง เด็กชายแดงยกมือรับ ผู้ฟ้องคดีเดินมาใช้แปรงลบกระดานตีที่ปาก พยายามนำชอล์กใส่ปาก เด็กชายแดงพยายามบัตออกชอล์กโดน เด็กชายสมิทธิ ผู้ฟ้องคดีคิดว่าเด็กชายแดงจะทำร้ายหรือต่อสู้อ ผู้ฟ้องคดีหันหลังเดินกลับเข้าห้อง แต่กลับมาใช้มือฟาดที่หลังเด็กชายแดง

สอบปากคำ เด็กชายธีรพงษ์ คำดี ได้ความว่า เรียนวิชาดนตรีกับครูอรรัตน์ ในชั่วโมงเช้า เมื่อหมดชั่วโมงจะย้ายไปเรียนที่ห้อง ป.๖/๓ เดินไปกับ เด็กชายเอกลักษณ์ เด็กชายวิรพัฒน์ เด็กชายปัญญาพล เด็กชายแดง เดินมาถึงห้อง ป.๖/๓ หยิบสมุด ถอดรองเท้า เด็กชายธีรพงษ์ เด็กชายเอกลักษณ์ ส่งเสียงดัง เด็กชายแดงส่งเสียง “อู๊” ผู้ฟ้องคดีเดินมาจากห้อง ป.๖/๓ โดยถือไม้ไผ่ยาวประมาณ ๓๐ เซนติเมตร ตีตมือออกมา

สอบปากคำ นายเสรี กลิ่นหอม ครูโรงเรียนบางเขน (ไว้สาลินุสรณ์) ได้ความว่า ทราบเรื่องผู้ฟ้องคดีตีเด็กชายแดงหลังวันเกิดเหตุ ๒ ถึง ๓ วัน โดยครูประจำชั้นมาเล่าให้ฟังว่า

มารดาเด็กชายแดงมาแจ้งกับผู้อำนวยการโรงเรียนว่าลูกถูกผู้ฟ้องคดีลงโทษ และได้แจ้งความที่สถานีตำรวจนครบาลทุ่งสองห้อง นายเสรีเคยไต่ถามเรื่องผู้ฟ้องคดีลงโทษนักเรียนอย่างรุนแรงแต่ไม่เคยพบเห็นด้วยตนเอง เคยมีเรื่องรุนแรงที่นายเสรีมีส่วนเกี่ยวข้องดำเนินการประมาณ ๒ ครั้ง

คณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง สรุปผลการสอบสวนเสนอผู้อำนวยการเขตหลักสี่ เมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ว่ามีเหตุให้เชื่อได้ว่า วันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้ลงโทษเด็กชายแดงรุนแรงเกินกว่าเหตุจริง มีมติเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง กรณีลงโทษเด็กชายแดงรุนแรงเกินกว่าเหตุ ไม่เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ และไม่เป็นไปตามข้อบังคับคุรุสภาว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณของวิชาชีพ พ.ศ. ๒๕๔๘ ส่วนที่ ๓ จรรยาบรรณต่อผู้รับบริการ ข้อ ๑๖ ที่กำหนดว่า ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษาต้องรัก เมตตา เอาใจใส่ ช่วยเหลือ ส่งเสริมให้กำลังใจแก่ศิษย์ และผู้รับบริการ ตามบทบาทหน้าที่โดยเสมอหน้า เห็นควรลงโทษตัดเงิน ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สั่งการให้ฝ่ายปกครองพิจารณาเสนอ ฝ่ายปกครองพิจารณาแล้วเห็นด้วยกับคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง ในการที่ผู้ฟ้องคดีไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๖ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ห้ามลงโทษนักเรียนและนักศึกษาด้วยวิธีรุนแรง หรือแบบกลั่นแกล้ง หรือลงโทษด้วยความโกรธหรือด้วยความพยาบาท โดยให้คำนึงถึงอายุของนักเรียนหรือนักศึกษา และความร้ายแรงของพฤติการณ์ประกอบการลงโทษด้วย ผู้ฟ้องคดีลงโทษด้วยความโกรธ โดยไม่ปฏิบัติตามระเบียบดังกล่าวในเรื่องของการลงโทษ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อการอบรมสั่งสอน เห็นควรลงโทษตัดเงินเดือน ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน ตามที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงพิจารณามีความเหมาะสมแล้ว สำนักงานเขตหลักสี่มีคำสั่งที่ ๒๓๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน ตั้งแต่วันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๓ และผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งลงโทษ สำนักงานเขตหลักสี่ได้รายงานผลการดำเนินการทางวินัยให้สำนักการศึกษาทราบ ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.ก. ซึ่งได้มีมติครั้งที่ ๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ว่าอุทธรณ์รายผู้ฟ้องคดี ฟังไม่ขึ้นให้ยกอุทธรณ์ตามความเห็นของ อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับกฎหมายและพิทักษ์ระบบคุณธรรม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ตามมติของ ก.ก.

/เมื่อวันที่...

เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบผลการยกอุทธรณ์ เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๔

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามชี้แจงในประเด็นที่ ๑ ว่า ผู้ฟ้องคดีฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งมีอำนาจในการสั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง กรณีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการเป็นไปตามกฎหมาย

ประเด็นที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนและได้รับความเสียหายจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จากการสั่งลงโทษวินัยไม่ร้ายแรง โดยสั่งลงโทษตัดเงินเดือน ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน และมีผลไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือน ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๒ และส่งผลต่อการเลื่อนขั้นเงินเดือนจนถึงปัจจุบัน กรณีนี้เมื่อมีมูลกล่าวหาว่าข้าราชการกระทำผิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้บังคับบัญชา ได้ดำเนินการตามกระบวนการทางวินัย และได้ดำเนินการลงโทษตามอำนาจหน้าที่ และตามระเบียบของทางราชการ ตามกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐ กำหนดไว้ ดังนี้ ข้อ ๖ กำหนดว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาซึ่งจะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งหนึ่งในแต่ละครั้งต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้ (๒) ในกรณีที่แล้วมาจนถึงวันออกคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนต้องไม่ถูกสั่งลงโทษทางวินัยที่หนักกว่าโทษภาคทัณฑ์ หรือไม่ถูกศาลพิพากษาในคดีอาญาให้ลงโทษในความผิดที่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือความผิดที่ทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ซึ่งมีใช้ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ในกรณีที่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดอยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะสมควรได้เลื่อนขั้นเงินเดือน แต่ได้ถูกงดเลื่อนขั้นเงินเดือนเพราะถูกสั่งลงโทษทางวินัยหรือถูกศาลพิพากษาในคดีอาญาให้ลงโทษในกรณีนั้นมาแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำครั้งปีต่อไปให้ผู้นั้นตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน หรือวันที่ ๑ ตุลาคมของครั้งที่จะได้เลื่อนเป็นต้นไป ข้อ ๗ กำหนดว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาซึ่งจะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนหนึ่งชั้นในแต่ละครั้ง ต้องเป็นผู้อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งขึ้นตามข้อ ๖ ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ถูกลงโทษตัดเงินเดือน ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือนตามคำสั่งสำนักงานเขตหลักสี่ ที่ ๒๓๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ซึ่งเป็นโทษทางวินัยที่หนักกว่าโทษภาคทัณฑ์ จึงไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๓ ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๒๔๖๑/๒๕๕๓ ลงวันที่

๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ เรื่อง เลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการครูกรุงเทพมหานคร ตำแหน่งผู้สอน
รับเงินเดือนอันดับ คศ. ๓ และได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ (ที่ถูกคือ
๑ เมษายน ๒๕๕๓) เป็นต้นไป การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือน
ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๒ จึงเป็นข้อมูลที่ไม่ถูกต้อง

ประเด็นที่ ๓ การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงระดับโรงเรียน
ไม่ถูกต้อง มีคุณวุฒิต่ำกว่าผู้ฟ้องคดี กรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงของเขตหลักสี่ มีการสร้าง
พยานเท็จ สอบปากคำนักเรียนเฉพาะที่ครูกำหนดให้ ไม่ได้สอบนักเรียนทั่วไปที่อยู่ใน
ห้องเรียนและกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงนำผลของการสอบสวนข้อเท็จจริงของ
โรงเรียนไปพิจารณาสั่งลงโทษ กรณีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม เห็นว่า การแต่งตั้ง
คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงของโรงเรียนประกอบด้วย นางพะเยาว์ นองเจริญ
ตำแหน่งรองผู้อำนวยการโรงเรียน มีฐานะเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้น และนางภัทรมน
ทัฬหวิศรี ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษมีฐานะเท่ากับผู้ฟ้องคดี กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า
มีคุณวุฒิต่ำกว่าจึงไม่มีมูลความจริง การแต่งตั้งกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเป็นการแต่งตั้ง
เพื่อสืบสวน อันเป็นการแสวงหาข้อเท็จจริง พยานหลักฐานเพื่อที่จะทราบรายละเอียด
แห่งกรณีว่ามีมูลที่ควรกล่าวหาผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ โดยวิธีการสอบสวนหาข้อเท็จจริงนี้
ไม่มีกฎหมายหรือระเบียบใดกำหนดแนวทางปฏิบัติไว้ การสืบสวนจึงอาจดำเนินการอย่างไรก็ได้
ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพของเรื่องที่จะทำการสืบสวนว่าควรใช้วิธีการใดจึงจะเหมาะสมที่จะได้มา
ซึ่งข้อเท็จจริงในเรื่องนั้น

กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่ามีการสร้างพยานเท็จ ครูสร้างพยานเท็จ ซึ่งมีครูประจำชั้นด้วย
คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงของโรงเรียนและของสำนักงานเขตได้สอบสวนนักเรียน
จำนวน ๑๑ คน แบ่งเป็น นักเรียนที่เห็นเหตุการณ์ จำนวน ๔ คน นักเรียนที่ให้ปากคำว่า
เหตุการณ์เกิดนอกห้องเรียน ไม่เห็นเหตุการณ์ในห้อง จำนวน ๕ คน นักเรียนที่ให้ปากคำ
ไม่มีประเด็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ จำนวน ๒ คน คณะกรรมการได้เรียกนักเรียนมาสอบปากคำ
ตามที่เด็กชายแดงกล่าวอ้างว่าอยู่ในเหตุการณ์ จากการสอบปากคำของนักเรียนที่เห็นเหตุการณ์
มีจำนวน ๔ คน ให้ปากคำเป็นไปในทำนองเดียวกันว่า ผู้ฟ้องคดีได้ลงโทษเด็กชายแดง
เกินกว่าเหตุตามที่กล่าวหาจริง และในจำนวน ๑ คน ได้ให้ปากคำว่าโดนชอล์กที่ผู้ฟ้องคดี
นำใส่ปากเด็กชายแดงกระเด็นมาโดน นักเรียนอีก ๕ คน ให้ปากคำว่าเหตุการณ์เกิดขึ้น
นอกห้องเรียน ไม่เห็นเหตุการณ์ ซึ่งเป็นการสอบพยานที่มีใช้กลุ่มเด็กนักเรียนที่อยู่รวมกลุ่มกับ

/เด็กชายแดง...

เด็กชายแดง นักเรียนอีก ๒ คน ให้ปากคำไม่มีประเด็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ จากการให้ปากคำของครูประจำชั้นไม่ได้ให้ปากคำเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแต่อย่างใด ได้ทราบเรื่องหลังจากที่ผู้ปกครองเด็กชายแดงมาแจ้งที่โรงเรียน ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ามีการสร้างพยานเท็จเป็นการกล่าวอ้างโดยไม่มีพยานหลักฐานมาสนับสนุนและกรณีและผู้ฟ้องคดีอ้างว่านักเรียนเป็นผู้บอกแก่ผู้ฟ้องคดี หากเกิดขึ้นจริง ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิเต็มที่ในขณะที่ให้ปากคำแก่คณะกรรมการสอบสวนวินัย และนำที่จะนำพยานซึ่งเป็นนักเรียนมาเป็นพยานหลักฐานยืนยันได้แต่ไม่ได้ดำเนินการแต่อย่างใด อีกทั้ง นักเรียนที่ให้ปากคำก็เป็นผู้เห็นเหตุการณ์ให้ปากคำสอดคล้องกันกับพยานหลักฐานทางการแพทย์ หากไม่เป็นความจริงย่อมสุ่มเสี่ยงที่อาจจะถูกดำเนินคดีได้

ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงนำผลของการสอบสวนข้อเท็จจริงไปพิจารณาโทษ กรณีนี้เมื่อคณะกรรมการสอบสวนวินัย มีมูลข้อกล่าวหาการกระทำผิดวินัยได้มีการสอบสวนเพิ่มเติม โดยสอบปากคำเด็กชายแดงผู้ถูกลงโทษได้ให้ปากคำยืนยันว่าถูกผู้ฟ้องคดีลงโทษ สอดคล้องกับคำให้การที่ให้กับคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและได้สอบปากคำนักเรียนที่เด็กชายแดงกล่าวอ้าง ได้ให้ปากคำสอดคล้องกันว่า ผู้ฟ้องคดีลงโทษเด็กชายแดงนอกห้องเรียน เมื่อพิจารณาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามเหตุผล พยานผู้ให้ปากคำต่างให้การว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นนอกห้องเรียนหน้าห้อง ป.๖/๓ การที่จะเรียกสอบสวนนักเรียนคนอื่นที่อยู่ในห้องทั้งหมดย่อมไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แต่อย่างใด เพราะย่อมไม่เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คณะกรรมการสอบสวนวินัยได้แจ้งข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานให้ผู้ฟ้องคดีทราบ พร้อมทั้งแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำหรือชี้แจงข้อกล่าวหา ตลอดจนอ้างพยานหลักฐานแก้ข้อกล่าวหา ผู้ฟ้องคดีมิได้อ้างพยานหลักฐานใด คณะกรรมการสอบสวนวินัยได้พิจารณาจากปากคำของครู นักเรียน พยานเอกสารต่าง ๆ หลักฐานทางการแพทย์ของโรงพยาบาลพระนั่งเกล้า เห็นได้ว่าพยานหลักฐานทางการแพทย์ และพยานบุคคลผู้เห็นเหตุการณ์ รับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีลงโทษเด็กชายแดงตามข้อกล่าวหา ต้องได้รับโทษอันเกิดจากการกระทำของตน

ประเด็นที่ ๔ รายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ตรงกับข้อเท็จจริง การสอบสวนนักเรียนทั้ง ๓ คน ให้การเป็นเท็จ เพราะเหตุการณ์ที่เป็นจริงเกิดเหตุวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ นักเรียนชั้น ป.๖/๑ เรียนวิชาภาษาอังกฤษชั่วโมงที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเห็นว่า รายงานการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงได้สอบปากคำนักเรียน

จำนวน ๓ คน เป็นเด็กที่เด็กชายแดงกล่าวอ้าง ให้การว่าวันเกิดเหตุเรียนวิชาดนตรีหมดชั่วโมง ต้องย้ายไปเรียนที่ห้อง ป.๖/๓ ในจำนวนนี้นักเรียน ๒ คน ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีลงโทษเด็กชายแดงโดยใช้แปรงลบกระดานตีที่ปาก พยายามนำชอล์กใส่ปาก แต่เด็กชายแดงพยายามป้อง ผู้ฟ้องคดีคิดว่าเด็กชายแดงจะต่อสู้ ผู้ฟ้องคดีเดินหันหลังกลับ แต่ได้กลับมาใช้มือตีเด็กชายแดง เด็กชายสมิทธิให้การยืนยันว่าโดนชอล์กที่ผู้ฟ้องคดีจะใส่ปากเด็กชายแดง กระเด็นมาโดน นักเรียนอีก ๑ คน ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีถือไม้ไผ่ยาวประมาณ ๓๐ เซนติเมตร เดินออกมาจากห้อง จากการให้ปากคำวันเกิดเหตุเรียนวิชาดนตรีหมดชั่วโมงแล้วย้ายไปเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในวันดังกล่าวเป็นวันจันทร์ที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ ซึ่งประเด็นวันที่เกิดเหตุนี้ จากการให้ปากคำของพยานมีความขัดแย้งกันเป็นบางส่วนกล่าวคือ นักเรียนบางคนว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่ต่อมาได้ให้การหลายครั้งว่าเหตุเกิดวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะเกิดเหตุวันใด จากการสอบพยานบุคคลแล้วปรากฏเหตุการณ์ที่ผู้ฟ้องคดีได้ลงโทษนักเรียนรุนแรง อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ

ประเด็นที่ ๕ คณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง ไม่ได้สอบสวนนักเรียนทั่วไป ซึ่งมีนักเรียนร่วม ๓๐ คน แต่สอบเฉพาะนักเรียนที่กำหนดให้เป็นพยาน กรณีนี้ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้สอบนักเรียนตามที่เด็กชายแดงอ้างถึงว่าเป็นผู้อยู่ในเหตุการณ์ ไม่ได้เรียกสอบนักเรียนที่ครูกำหนดให้เป็นพยานเท็จตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง จากข้อเท็จจริงเมื่อพิจารณาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและจากพยานผู้ให้ปากคำว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นบริเวณหน้าห้อง ป.๖/๓ ประกอบกับการให้ปากคำของ เด็กหญิงภัทราวดี แซ่เอี้ย เด็กหญิงนิสา พาดทองกลาง เด็กชายอภิเชษฐ์ แสงเทียน เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นนักเรียนที่อยู่ในห้องทั้ง ๓ คน ให้ปากคำว่าเป็นวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ ชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ไม่เห็นผู้ฟ้องคดีลงโทษเด็กชายแดงในห้องเรียน แต่เห็นผู้ฟ้องคดีลงโทษนักเรียนคนอื่นที่แต่งประโยคไม่เสร็จ และจากการให้ปากคำของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ ว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นนอกห้องเรียน เพื่อพิจารณาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามเหตุผลดังกล่าวและพยานบุคคลผู้ให้ปากคำให้การสอดคล้องกันว่าเหตุเกิดขึ้นนอกห้องเรียน คณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงได้สอบปากคำนักเรียนซึ่งได้ให้การยืนยันว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นนอกห้องเรียน การที่จะสอบนักเรียนคนอื่นที่อยู่ในห้องทั้งหมด ย่อมไม่ก่อประโยชน์แต่อย่างใด เพราะไม่เห็นเหตุการณ์

ประเด็นที่ ๖ ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ในวันเกิดเหตุวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๔ สอนวิชาภาษาอังกฤษชั่วโมงแรก นักเรียนชั้น ป.๖/๑ ย้ายมาเรียนที่ห้อง ป.๖/๓ เด็กชายแดงเดินเข้าห้องเรียนเป็นคนสุดท้าย ระหว่างสอนเด็กชายแดงส่งเสียง “โไว้” ได้เดินไปที่โต๊ะเด็กชายแดงนั่งคุยว่าไม่ควรทำเสียงแบบนี้ ได้ตีเด็กชายแดงไป ๑ ที เด็กชายแดงกำหมัด และได้ใช้มือขวาตีที่ไหล่ซ้ายของเด็กชายแดง ๒ ถึง ๓ ที ไม่ได้ลงโทษ เด็กชายแดงตามที่ถูกกล่าวหา ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่อ้างพยานหลักฐานใด มาสนับสนุน ซึ่งจากการให้ปากคำของผู้ฟ้องคดีต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงของ สำนักงานเขตและคณะกรรมการสอบสวนวินัยว่าวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ ขณะสอนในห้องเรียน เด็กชายแดงส่งเสียงดัง ได้เดินเข้าไปใกล้ประมาณ ๒ เมตร ได้โยนแปรงลบกระดานไปที่ก้นของเด็กชายแดง ว่าไม่ควรทำเสียงประหลาดอย่างนี้ขณะครูสอน ได้ใช้มือตีไปที่ไหล่ ๑ ครั้ง เด็กชายแดงกำหมัดแน่นจะตอย จึงได้ใช้มือขวาตีไปที่ไหล่อีก ๒ ถึง ๓ ครั้ง เด็กชายแดงหลบ ไม่ทราบว่าได้โดนส่วนใดอีก ข้อมูลของผู้ฟ้องคดีจึงขัดแย้งกัน ประกอบกับการให้ปากคำของ นักเรียนที่อยู่ในห้องเรียนว่าไม่เห็นผู้ฟ้องคดีตีเด็กชายแดงอยู่ในห้องเรียน แต่เห็นผู้ฟ้องคดี ลงโทษนักเรียนคนอื่นที่แต่งประโยคไม่เสร็จโดยวิธีตบหัว ให้เขกโต๊ะ บางคนโดนดึงผม อันเป็นการแสดงพฤติกรรมลงโทษนักเรียนของผู้ฟ้องคดี ไม่เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘

ประเด็นที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนของสำนักงานเขตหลักสี่ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ตัดเงิน ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และคำสั่งยกอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคำสั่งไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม เห็นว่า การลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี สำนักงานเขตหลักสี่ได้ดำเนินการตามกระบวนการทางวินัยตามลำดับ โดยโรงเรียนบางเขน (ไว้สาเลื่อนสุวรรณ) มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ที่ ๓๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ และคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงของสำนักงานเขตหลักสี่ ที่ ๓๔๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ และคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงของสำนักงานเขตหลักสี่ ที่ ๒๘๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และการลงโทษทางวินัยได้ดำเนินการเป็นไปตามระเบียบ กฎ ข้อบังคับ ดังนี้ ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๕ ข้อบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณของ

วิชาชีพ พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๑๖ และข้อ ๑๙ ซึ่งกรณีข้าราชการครูลงโทษนักเรียนด้วยความรุนแรง นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เคยลงโทษในระดับตัดเงินเดือนตามที่สำนักงานเขตหลักสี่ได้มีคำสั่งที่ ๒๓๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ลงโทษผู้ฟ้องคดี ตัดเงินเดือน ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน จึงเป็นไปตามกฎหมาย ดังนั้น กรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้สั่งยกอุทธรณ์คำอุทธรณ์การลงโทษตัดเงินเดือน เป็นการสั่งยกอุทธรณ์ตามมติ ก.ก. จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ประเด็นที่ ๘ ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าถูกดำเนินการต่างๆ ที่มีขอบส่งผลให้ได้รับความกระทบกระเทือนทั้งร่างกายและจิตใจ ส่งผลให้เจ็บป่วย และถูกดำเนินคดีอาญาที่ศาลแขวงพระนครเหนือ ซึ่งอยู่ในระหว่างพิจารณาคดีทำให้ต้องเสียค่าใช้จ่ายมาก กรณีดังกล่าว การที่ผู้ฟ้องคดีถูกดำเนินคดีอาญาเป็นเหตุมาจากนางกนกเรขา ประสพสันต์ มารดาของเด็กชายแดงแจ้งความที่สถานีตำรวจนครบาลทุ่งสองห้อง ตั้งแต่วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๒ การถูกดำเนินคดีอาญามีได้เกิดจากการลงโทษทางวินัยแต่ประการใด ด้วยเหตุผลและข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้นที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้ให้การนั้น ย่อมเห็นได้ว่าข้ออ้างตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไม่อาจรับฟังได้ เพราะการที่สำนักงานเขตหลักสี่มีคำสั่งที่ ๒๓๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี และคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่เป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี กรณีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่จำเป็นต้องคืนเงินและชดใช้ค่าเสียหายใดให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า เหตุการณ์ครั้งนี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สอบสวนผู้ฟ้องคดี ขณะที่ผู้ฟ้องคดีประเมินเพื่อเลื่อนวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๐ ขณะที่นาย Fayaz Ahmad หรือ John สัญชาติปากีสถาน ซึ่งกรุงเทพมหานครจ้างมาเพื่อสอนภาษาอังกฤษได้หมิ่นประมาทผู้ฟ้องคดีต่อหน้านักเรียน และกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดี ซึ่งขณะนั้นห้องเรียนนี้เป็นชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖/๑ หลังจากผู้ฟ้องคดีท้วงติงที่เขาสอนนักเรียนผิด ได้ตะคอกใส่ผู้ฟ้องคดีซึ่งนั่งอยู่ด้านหลังที่โต๊ะครูว่า “ผมพูดภาษาไทยเก่งกว่าครูชูศรี พูดภาษาอังกฤษเก่งกว่า สอนภาษาอังกฤษเก่งกว่าครูชูศรี จบ Master Degree จากมหาวิทยาลัย Oxford และมหาวิทยาลัย Cambridge ในประเทศอังกฤษ ได้คะแนน ๙๘ % ผู้ฟ้องคดีจบปริญญาตรีหรือเปล่า จบ Master Degree หรือเปล่า ผู้ฟ้องคดีไม่จบใช่ไหม และตะคอกใส่ผู้ฟ้องคดีให้ออกจากห้องเรียนด้วยเสียงดัง ผู้ฟ้องคดีเดินออกจากห้องเรียนครู่หนึ่งต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ถ่ายรูปประโยคที่ John เขียนบนกระดาน ขณะพักกลางวันผู้ฟ้องคดีได้ไปเชิญครูค่านิ่ง และครูวารางคณา ซึ่งเป็นครูสอนภาษาอังกฤษมาดูรูปแบบประโยคที่

/John สอน...

John สอน ต่อจากนั้น John ยังได้พบกับเด็กชายศุภชัย สามพิมพ์ บอกว่าจะให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร (นายอภิรักษ์) ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ วันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ได้เรียกเด็กชายศุภชัยไปพบอีกครั้งหนึ่ง และบอกว่าจะให้กรรมการกระทรวงศึกษาธิการไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และพนักงานที่มากับ John เรียกเด็กชายศุภชัยไปหาครูคำนึง พุ่มจันทร์ ครูคนนี้ได้ขู่เด็กชายศุภชัย และให้เด็กชายอลงกรณ์ สมิตะมาน ไปพบ และบอกว่าวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๐ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร (นายอภิรักษ์) ไล่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จากการพยายามใส่ร้ายและปองร้ายผู้ฟ้องคดี นาย Fayaz Ahmad หรือ John ได้โทรศัพท์ไปยังศูนย์รับเรื่องร้องเรียนของกรุงเทพมหานครในนามผู้ปกครองกล่าวหาผู้ฟ้องคดีทำร้ายนักเรียน ทำให้ผู้ฟ้องคดีเสียหาย วันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีได้บอกนายประสาน หอมพูล ผู้อำนวยการโรงเรียนบางเขน (ไว้อาลัยอนุสรณ์) เกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น นายประสานขอร้องให้ผู้ฟ้องคดีจบเรื่องนี้ เพราะกลัวจะมีประวัติก่อนเกษียณถ้าโดนสอบ ผู้ฟ้องคดีนำเรื่องนี้ไปพูดในที่ประชุมของครูทั้งโรงเรียน และนายประสานได้นำรูปเขียนแพชของมาในที่ประชุม ต่อมา John ได้ร้องเรียนผ่านศูนย์ร้องเรียนกระทรวงศึกษาธิการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้สอบสวนไม่ได้สอบสวนผู้ฟ้องคดีโดยตรง ขณะนั้น นางพะเยาว์ นองเจริญ รักษาการผู้อำนวยการโรงเรียนบางเขน (ไว้อาลัยอนุสรณ์) ได้ส่งครูสายชั้น ป.๕ ไปให้ข้อมูลที่เขต ด้วยเหตุนี้ผู้ฟ้องคดีไม่ไว้วางใจในการสอบสวนของระบบผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีใช้วิธีการถ่ายเอกสารแล้วส่งไปจำนวน ๓ ชุด (กรณีลงโทษเด็กชายแดง) ในครั้งนั้นผู้ฟ้องคดีได้ให้นักเรียนทำงานกลุ่ม โดยใช้รูปที่ผู้ฟ้องคดีถ่ายไว้ผนึกบนกระดาษการ์ดสีนำไปติดหน้าห้องเรียน แต่ผู้ฟ้องคดีเก็บไว้กลุ่มหนึ่งและผู้ฟ้องคดีได้ให้ตำรวจบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐาน การสอบสวนผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้ของโรงเรียนในครั้งนี้ การแต่งตั้งคณะกรรมการที่ผู้ฟ้องคดีได้ลงนาม ประกอบด้วย นายประสาน หอมพล นางพะเยาว์ นองเจริญ นายเสรี กลิ่นหอม แต่ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นในสำนวน ส่วนการแต่งตั้งสอบสวนข้อเท็จจริงของโรงเรียนตามคำสั่งที่ ๓๗/๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ลงนาม เป็นที่น่าสังเกตและชวนให้สงสัย โรงเรียนได้ทำคำสั่งย้อนหลังและคำสั่งที่ กท ๗๘๑๑.๐๒/พิเศษ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ ก็ไม่น่าจะเป็นลายมือผู้ฟ้องคดีลงชื่อในคำสั่ง เพราะผู้ฟ้องคดีไม่เห็นผลสอบสวนข้อเท็จจริงส่วนนี้มาก่อน “มีแปรงลบกระดานอยู่ในมือด้วย” ผู้ฟ้องคดีไม่ลงนามให้ และการสอบสวนของโรงเรียนในวันที่ ๑๓ ถึง ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ นั้น ผู้ฟ้องคดีได้ให้ปากคำเป็นลายลักษณ์อักษรไปทุกครั้ง ถ้าไม่มีกระบวนการใดแทรกซ้อนขึ้นมา มารดาของเด็กชายแดง

/ก็คงจะคุยกัน...

ก็คงจะคุยกันรู้เรื่อง มารดาเด็กชายแดงน่าจะเข้าใจในพฤติกรรมรักที่จะเรียนรู้ ไม่ใช่ประพฤติตนแบบปัจจุบันนี้ การสอบสวนข้อเท็จจริงของสำนักงานเขตหลักสี่ ปรธานกรรมการสอบสวนก็ไม่ได้เข้าไปสอบสวนด้วยตนเองพร้อมคณะ ครั้งที่ ๑ วันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ซึ่งคณะกรรมการ ประกอบด้วย นางสาวเพ็ญศรี แยมแสง และว่าที่ร้อยตรี บรรลุ โตแก่น ซึ่งนางสาวเพ็ญศรี เป็นผู้อำนวยการโรงเรียนวัดหลักสี่ได้สอบถามผู้ฟ้องคดีว่า ขณะโรงเรียนสอบข้อเท็จจริง โรงเรียนได้แต่งตั้งกรรมการและให้ผู้ฟ้องคดีลงนาม แล้วนั่งสอบผู้ฟ้องคดีต่อหน้าคณะกรรมการทั้งหมด ผู้ฟ้องคดีได้ตอบไปว่าผู้ฟ้องคดีไม่เห็นคำสั่ง ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ลงนาม และไม่ได้เรียกสอบผู้ฟ้องคดีต่อหน้า ผู้ฟ้องคดีได้บันทึกเหตุการณ์วันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ ให้ผู้อำนวยการโรงเรียนบางเขน (ไว้ศาลีอนุสรณ์) เพราะผู้ฟ้องคดีเข้าใจว่าผู้ฟ้องคดีใช้แปรงลบกระดานเคาะไหล่ เป็นวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ เพื่อเตือนสติเด็กชายแดง ไม่ประสงค์ทำร้ายเด็กชายแดง และเหตุการณ์วันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ นั้น หลังจากตามนักเรียนแล้ว ผู้ฟ้องคดีก็มารอนักเรียนในห้องเรียน สอนครบชั้นตอนให้นักเรียนอ่านประโยคบนกระดาน หลังจากนักเรียนบางคนเขียนประโยคบนกระดานไม่ได้ลงโทษหรือตบหัวนักเรียนคนใด นักเรียนเขียนถูกและผิดบ้าง ถือว่าเป็นความสำเร็จของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูก็ชมเชยนักเรียนที่กล้าแสดงออกในทางที่ถูกที่ควร หลังจากนั้นนักเรียนได้คัดลอกประโยคบนกระดานด่าลงในสมุด ซึ่งเหลือเวลาเพียงเล็กน้อย ผู้ฟ้องคดีได้ออกไปล้างมือ แล้วเดินไปหานางอรษา ที่ห้อง ป.๖/๑ ก่อนหน้านั้น ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ออกเพราะกระบวนการสอนต่อเนื่อง และไม่มีนักเรียนคนใดอยู่หน้าห้องเรียน หรือห้องใกล้เคียง ทั้งสิ้น ในการสอบข้อเท็จจริง ครั้งที่ ๒ วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๒ คณะกรรมการประกอบด้วย ว่าที่ร้อยตรี บรรลุ โตแก่น และนางยุวดี ไหว่อง ได้ทำการสอบสวน วันต่อมา วันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๒ เด็กชายธีรพงษ์ ด่าตี กับ เด็กชายแดงได้ทะเลาะกันชกต่อยกัน เนื่องจากความเครียดได้ยืนยันว่าเป็นพยานให้เพราะครู เด็กชายธีรพงษ์พูดขึ้นด้วยเสียงดัง นักเรียนคู่นี้ได้ตะคอกกันเสียงดังเป็นเวลานาน ผู้ฟ้องคดีดูแลการรับประทานอาหารของนักเรียนที่โรงอาหารหลังห้องสมุด รู้สึกหิวจึงมาบอกนายเสรี กลิ่นหอม ครูฝ่ายปกครองขณะนั้นให้ไปดู ผู้ฟ้องคดีนั่งรับประทานอาหารในพื้นที่ของครู ตอนกลางคืนผู้ฟ้องคดีได้โทรศัพท์ไปบอกนางอรษาว่านักเรียนคู่นี้ทะเลาะวิวาทกันรุนแรง วันต่อมา ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบสาเหตุโดนางอรษาย้ายเด็กชายธีรพงษ์ไปเรียนห้อง ป.๖/๒ ตลอดปีการศึกษา โดยไม่ได้บอกกล่าวผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นหัวหน้าสายชั้น และครูสอนวิชาคณิตศาสตร์เป็นคนละคนกัน ป.๖/๑ ครูนิภาพร ยอดเมือง ป.๖/๒

/ครูบัณฑิต...

ครูบัณฑิต เอกตาแสง ป.๖/๓ ผู้ฟ้องคดีสอน และตารางเรียนแต่ละวิชาของสองห้องนี้ ก็ไม่ตรงกัน สร้างความสับสนให้ครูผู้สอน ต่อจากนั้นวันสอบวันแรกของภาคการศึกษา ฝาแฝดอีกคนเด็กชายวีรพัฒน์ ด่าตี ทะเลาะกับเด็กชายแดงอีก ก็พูดเรื่องพยานที่ถูกสร้าง ให้เหมือนเดิม คราวนี้เด็กชายแดงต่อตาเด็กชายวีรพัฒน์บวมแดงเห็นได้ชัด ต่อมา วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๒ นายสมศักดิ์ซึ่งเป็นประธานเข้าไปในห้องเรียน ป.๖/๓ พร้อมกับ นางพะเยาว์ ได้พูดขึ้นว่าเหตุการณ์นี้เชื่อว่าเกิดขึ้นในห้องเรียน การสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง ประกอบด้วย นางอณิชา นุชสำเนียง ผู้อำนวยการโรงเรียนการเคหะท่าทราย เป็นประธาน นายสาโรช จันท์ประเสริฐ และนายอนุรัตน์ เครือชะเอม ประธานกรรมการไม่ได้เข้าไป สอบสวนด้วยตนเอง คงปล่อยให้ นายสาโรชซึ่งเป็นนิติกร ๗ ว และนายอนุรัตน์ เครือชะเอม นักวิชาการศึกษา ๖ เข้าทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ ซึ่งระดับสูงกว่าผู้สอบสวนทั้งสองท่าน การสอบสวนก็ไม่ได้รับข้อมูลใหม่เพิ่มขึ้น ข้อมูล ทั้งหมดก็เหมือนการสอบสวนของโรงเรียนและการสอบข้อเท็จจริงของเขตหลักสี่ในคราวนี้ ผู้ฟ้องคดีกล่าวตัววาจาวาจาว่าให้สอบถามข้อมูลจากเด็กหญิงศิริดา สอนข่า และเด็กหญิงรินรดี เครือวงศ์ ซึ่งเป็นนักเรียนห้องเดียวกันกับเด็กชายแดง และนั่งเรียนอยู่ในห้องเรียนตลอดเวลา การสอบสวนของคณะกรรมการเลือกปฏิบัติและไม่ได้สอบนักเรียนที่ประพฤติเรียบร้อย ตั้งใจเรียน และคณะกรรมการชุดนี้ก็ไม่ได้สอบสวนบุคคลอื่นใดเพิ่มเติม ไม่ได้ไปดูสถานที่ ซึ่งเป็นที่เกิดเหตุ จึงไม่รู้ข้อเท็จจริง สร้างความเสียหายและเสื่อมเสียชื่อเสียงให้ผู้ฟ้องคดี จากการสืบสวนข้อเท็จจริงของโรงเรียน ของสำนักงานเขตหลักสี่และสอบวินัยต่อเนือง ตั้งแต่วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ จนกระทั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตัดสินลงโทษวินัยไม่ร้ายแรง รวมระยะเวลาร่วมเก้าเดือนเศษ ทำให้ผู้ฟ้องคดีเสียสุขภาพกายและสุขภาพจิต ส่งผลกระทบต่อร่างกายของผู้ฟ้องคดี ทำให้ปวดแสบ การหายใจไม่ดีเท่าที่ควร นางกนกเรขา มารดาของเด็กชายแดงประพฤติตนไม่น่าเชื่อถือ ปัจจุบันไม่ได้ประกอบอาชีพใดๆ แยกกันอยู่กับสามี ไม่ได้เลี้ยงดูบุตรชายตนเองทำให้บุตรของตนเองทำตัวเกรงเป็นภัยต่อสังคม วันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๔ ศาลนัดฝ่ายโจทก์และผู้ฟ้องคดี (จำเลย) ไปห้องไกล่เกลี่ย ท่าที่มารดาของเด็กชายแดง พูดกับฝ่ายไกล่เกลี่ยให้ผู้ฟ้องคดียอมความ แล้วจะไม่เอาความใดๆ ทั้งสิ้น ซึ่งเป็นเรื่องผิดปกติ เพราะก่อนหน้านั้นแจ้งว่าจะดำเนินคดีถึงที่สุด ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ถ้าผู้ฟ้องคดีทำผิดตามที่ มารดาของเด็กชายแดงฟ้องจริง ทำไมมารดาของเด็กชายแดงถึงให้ผู้ฟ้องคดียอมความ

/ทั้งๆ ที่...

ทั้ง ๆ ที่มารดาของเด็กชายแดงฟ้องคดีอาญา และยังฟ้องเรียกค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงินจำนวน ๓๒,๐๐๐ บาท และเมื่อศาลนัดสืบพยาน เด็กชายแดงไม่เบิกความต่อศาล

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามให้การเพิ่มเติมว่า กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงของโรงเรียนบางเขน (ไว้อาลัยอนุสรณ์) คำสั่งที่ ๓๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ เป็นการทำคำสั่งย้อนหลัง และคำสั่งที่ กท ๗๘๑๑.๐๒/พิเศษ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ ไม่น่าจะเป็นลายมือของผู้ฟ้องคดีลงชื่อในคำสั่งการสอบสวนของ คณะกรรมการ มีนางคำนึ่ง พุ่มจันทร์ เป็นผู้กำกับการสอบสวน ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม ขอชี้แจงว่า การตั้งคณะกรรมการสอบสวนของโรงเรียนบางเขน (ไว้อาลัยอนุสรณ์) เป็นการ ดำเนินการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙๕ วรรคห้า ซึ่งกำหนดว่า เมื่อมีการกล่าวหาปรากฏตัวผู้กล่าวหาว่าข้าราชการผู้ใด กระทำผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ให้ผู้บังคับบัญชารีบดำเนินการสืบสวน ถ้าเห็นว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ก็ให้ดำเนินการทางวินัยทันที ซึ่งสืบเนื่องจาก นางกนกเรขา ประสพสันต์ มารดาของเด็กชายแดง หินสุภาพ ได้ร้องเรียนว่า ผู้ฟ้องคดี ลงโทษเด็กชายแดงเกินกว่าเหตุ ผู้อำนวยการโรงเรียนบางเขน (ไว้อาลัยอนุสรณ์) ในฐานะ ผู้บังคับบัญชา จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง อันเป็นการดำเนินการตามกฎหมาย การดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงนี้ถือเป็นการสืบสวนอันเป็น การแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน เพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งกรณีว่ามีมูลที่ควร กล่าวหาผู้นั้นกระทำผิดวินัยหรือไม่ โดยวิธีการสืบสวนข้อเท็จจริงนี้ไม่มีกฎหมายหรือ ระเบียบใดกำหนดแนวทางปฏิบัติไว้ ฉะนั้นการสืบหาข้อเท็จจริงจึงอาจจะดำเนินการโดยวิธีการ ใด ๆ หนึ่งก็ได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับสภาพของเรื่องที่จะทำการสืบหาว่าควรจะใช้วิธีการ ใดจึงจะเหมาะสมให้ได้มาซึ่งข้อเท็จจริงในเรื่องนั้น ๆ โรงเรียนบางเขน (ไว้อาลัยอนุสรณ์) ได้มีคำสั่งที่ ๓๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ข้อเท็จจริง คณะกรรมการสอบสวนได้ร่วมกันประชุมกำหนดแนวทางการสืบสวนข้อเท็จจริง เมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ และได้เริ่มสืบหาข้อเท็จจริงโดยการสอบพยาน ตั้งแต่วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ และได้รายงานผู้สั่งแต่งตั้งฯ เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ผู้สั่งแต่งตั้งฯ แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ตามหนังสือ ที่ กท ๗๘๑๑.๐๒/พิเศษ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นไปตามขั้นตอนจากเอกสารไม่ปรากฏว่ามี การแต่งตั้งคณะกรรมการย้อนหลัง แต่ประการใด และปรากฏหลักฐานการลงนามรับทราบตามพยานเอกสาร ฉะนั้น การที่

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนมีนางคำนึ่ง พุ่มจันทร์ เป็นผู้กำกับการสอบสวนนั้น เป็นการกล่าวอ้างลอยๆ ไม่มีพยานหลักฐานใด

ส่วนประเด็นในเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงของสำนักงานเขตหลักสี่ ประธานกรรมการไม่ได้สอบสวนด้วยตนเอง พร้อมคณะในครั้งที่ ๑ กรณีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเห็นว่า เป็นกรณีเช่นเดียวกับประเด็นข้างต้น วิธีการสืบหาข้อเท็จจริง ไม่มีกฎหมายหรือระเบียบใดกำหนดแนวทางปฏิบัติไว้ ฉะนั้น การสืบหาข้อเท็จจริงจึงอาจจะดำเนินการโดยวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ เพื่อให้ได้มา อันเป็นมูลข้อเท็จจริง

การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า วันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ หลังจากตามนักเรียนแล้ว ผู้ฟ้องคดีมารอนักเรียนในห้องสอนครบชั้นตอน ไม่ได้ลงโทษหรือตบหัวนักเรียนคนใด เหลือเวลาสอนเพียงเล็กน้อย จึงออกไปล้างมือแล้วเดินไปหานางอรษาที่ห้อง ป.๖/๑ ก่อนหน้านั้นไม่ได้ออก และไม่มีนักเรียนคนใดอยู่นอกห้องเรียน ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำโดยบันทึกปากคำและให้ถ้อยคำเป็นลายลักษณ์อักษรกับ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงของสำนักงานเขตหลักสี่ เมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๒ และให้ถ้อยคำเป็นลายลักษณ์อักษรกับคณะกรรมการสอบสวนวินัย เป็นไปในลักษณะ เดียวกันว่า เมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ ขณะผู้ฟ้องคดีรอนักเรียนอยู่ในห้องเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖/๓ เพื่อรอนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖/๑ ย้ายมาเรียน รอจนถึงเวลา ๘.๔๘ นาฬิกา นักเรียนยังไม่มาเรียน ผู้ฟ้องคดีจึงเดินไปที่ห้องเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖/๑ เตือนนักเรียน นักเรียนจึงเริ่มเดินมาเข้าห้องเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖/๓ ขณะที่สอน เด็กชายแดงหันหลังคุยกับเพื่อน ผู้ฟ้องคดีจึงเตือนให้นั่งลง เด็กชายแดงไม่นั่ง ผู้ฟ้องคดี จึงเดินเข้าไปใกล้ประมาณ ๒ เมตร โยนแปรงลบกระดานไปที่ก้นของเด็กชายแดง จึงนั่งลง หลังจากนั้นขณะสอนเด็กชายแดง ร้อง “โว้ว” ผู้ฟ้องคดีได้ใช้มือตีไปที่ไหล่ของเด็กชายแดง ๑ ครั้ง เด็กชายแดงกำหมัดจะต่อย ผู้ฟ้องคดีจึงได้ใช้มือขวาตีไปที่ไหล่ของเด็กชายแดง ๒ ถึง ๓ ครั้ง เด็กชายแดงหลบ ไม่ทราบว่าเป็นโดนที่ใด คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงขัดแย้งกับการให้ปากคำด้วยถ้อยคำและเป็นลายลักษณ์อักษรกับคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง และคณะกรรมการสอบสวนวินัย

กรณีของคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง ประธานกรรมการไม่ได้ เข้าสอบสวนด้วยตนเอง คงปล่อยให้นายสาโรช ซึ่งเป็นนิติกร ๗ ว และนายอนุรัตน์ เครือชะเอม

นักวิชาการศึกษา ๖ เข้าทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ ระดับสูงกว่าผู้สอบสวนทั้งสองคน การสอบสวนไม่ได้รับข้อมูลเพิ่มเติม ผู้ฟ้องคดีกล่าว ด้วยวาจาว่า ให้สอบถามข้อมูลจากเด็กหญิงศิริดา สวนขำ และเด็กหญิงรินรติ เครื่องวงศ์ ซึ่งเป็นนักเรียนห้องเดียวกันและนั่งอยู่ในห้องเรียนตลอดเวลา การสอบสวนของคณะกรรมการ เลือกลงปฏิบัติ คณะกรรมการไม่ได้ไปดูสถานที่ กรณีดังกล่าว การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน วินัยไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ประกอบด้วย นางอนิยา นุชสำเนียง ผู้อำนวยการโรงเรียน วิทยฐานะ ผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ เป็นประธานกรรมการ นายสาโรช จันทร์ประเสริฐ นิตกร ๗ กรรมการ นายอนุรัตน์ เครือชะเอม นักวิชาการศึกษา ๖ กรรมการและเลขานุการ ซึ่งเป็นไปตามกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีประสงค์ให้ถ้อยคำ เป็นลายลักษณ์อักษร จึงไม่มีเหตุผลใดที่ผู้ฟ้องคดีนำมาเป็นข้อกล่าวอ้าง คณะกรรมการ สอบสวนวินัย ได้สอบปากคำเด็กชายแดงซึ่งเป็นผู้ถูกลงโทษ และสอบปากคำเด็กนักเรียนที่ เด็กชายแดงกล่าวอ้างว่าอยู่ในเหตุการณ์ ซึ่งเด็กนักเรียนยืนยันในทำนองเดียวกันว่าผู้ฟ้องคดี ลงโทษเด็กชายแดงนอกห้องเรียน การที่จะสอบนักเรียนคนอื่นที่อยู่ในห้องเรียนทั้งหมด ย่อมไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แต่อย่างใด เพราะไม่เห็นเหตุการณ์ คณะกรรมการสอบสวนวินัย ไม่ได้เลือกปฏิบัติตามคำฟ้อง เพราะคณะกรรมการสอบสวนวินัยให้สิทธิผู้ฟ้องคดีเต็มที่ ในขณะที่ให้ปากคำแก่คณะกรรมการสอบสวนวินัย โดยที่ผู้ฟ้องคดีได้ลงนามบันทึกถ้อยคำแก่ คณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ได้โต้แย้งแต่อย่างใด ซึ่งผู้ฟ้องคดีน่าจะใช้สิทธิอย่างเต็มที่ ที่จะนำพยานซึ่งเป็นนักเรียนที่กล่าวอ้างมาเป็นพยานหลักฐานยืนยันได้ แต่มิได้ดำเนินการ ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้ไปดูสถานที่เกิดเหตุ เป็นการกล่าวอ้าง โดยไม่มีพยานหลักฐานใด การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ามีการสร้างพยานเท็จ และผู้ฟ้องคดีกล่าวหา บุคคลอื่นว่าร่วมไปกอดต้นพยาบาลที่โรงพยาบาลพระนั่งเกล้าให้เขียนข้อมูลว่าเด็กชายแดง ถูกครูใช้แปรงลบกระดานตีด้านหน้าและหลัง และกล่าวหาบุคคลอื่นมีลักษณะเป็นภัยแก่ตนเอง ข้อกล่าวอ้างดังกล่าวเป็นการกล่าวอ้างลอยๆ ไม่มีพยานหลักฐาน และเป็นคำกล่าวอ้างที่ สุ่มเสี่ยงต่อการดำเนินคดี

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น วันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน ขณะจัดการเรียนรู้อังกฤษในชั่วโมงที่ ๑ เด็กชายแดงเรียนวิชาแนะแนว คณิตศาสตร์ คอมพิวเตอร์ และวิทยาศาสตร์ ระหว่างพักกลางวัน ได้รับประทานอาหารร่วมกับเพื่อนๆ ในห้องเรียน ไม่ปรากฏร่องรอยใดๆ บนใบหน้า มีพยาน

/เด็กหญิงศิริดา...

เด็กหญิงศรिता สวนขำ เด็กหญิงรินรติ เครือวงศ์ เด็กหญิงกุลสิริ คุณศรี เด็กหญิงปิยาพร ผอยทอง เด็กชายนาตชัย วัฒนโธ เด็กหญิงอารีญา บุตรเล็ก ในวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ เด็กชายแดงมาเรียนทั้งวัน เพื่อนในห้องและเพื่อนร่วมสายชั้นก็ยังเห็นเด็กชายแดงวิ่งเล่นปกติ ขณะประชุมนักเรียนก็ไม่ปรากฏร่องรอยใดๆ บนใบหน้า และการนำส่งโรงพยาบาลตอนดึก ของคืนวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ เวลา ๒๓.๓๐ นาฬิกา โดยโรงเรียนบางเขน (ไว้สาลิอนุสรณ์) เป็นผู้นำเด็กชายแดงส่งโรงพยาบาลพระนั่งเกล้า เป็นความผิดปกติผิดวิสัยของครู เพราะไม่เคยมีครูคนใดหรือครูกลุ่มใดทำเช่นนี้มาก่อน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ควรสืบหาข้อเท็จจริงว่าครูคนใด หรือครูกลุ่มใดที่ปฏิบัติตนเช่นนี้ในยามวิกาล และจงใจใส่ร้ายผู้ฟ้องคดีให้เสียหาย ควรตรวจสอบจรรยาบรรณ และสอบวินัยครูเหล่านี้ เพราะโรงเรียนบางเขน (ไว้สาลิอนุสรณ์) มีประกันอุบัติเหตุ ครูเวรจะนำนักเรียนส่งโรงพยาบาลของเอกชน กระบวนการสอบข้อเท็จจริง และสอบสวนวินัยขาดความน่าเชื่อถือ นำพยาน ๒ คน เป็นฝาแฝดใส่ร้ายผู้ฟ้องคดี และนายเสรี กลิ่นหอม ทำหน้าที่เป็นกรรมการสอบข้อเท็จจริงของโรงเรียน และไปร่วมนั่งฟังการสอบสวนทุกครั้ง แล้วมาเป็นพยานฝ่ายเด็กชายแดง ในการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ในกระบวนการสอบข้อเท็จจริง ประธานกรรมการไม่ได้เข้าร่วมสอบข้อเท็จจริงกับกรรมการ และกรรมการ ๒ ท่าน มีคุณวุฒิต่ำกว่าผู้ฟ้องคดี การสอบสวนไม่ชอบด้วยกฎหมาย และผู้ฟ้องคดีถูกผู้บริหารโรงเรียน นางสุพิชฌาย์ กมลจรัสพงศ์ กัดดันอย่างต่อเนื่อง ซึ่งผู้ฟ้องคดีร้องเรียนต่อสำนักงานการศึกษา และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยให้เหตุผลผู้บริหาร ไม่มีความซื่อสัตย์ ไม่ทำตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ครูและนักเรียน ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ที่ แสดงความคิดเห็นในทางที่จะให้โรงเรียนได้พัฒนาต่อเนื่องและผู้ฟ้องคดีมักจะแสดง ความคิดเห็นในที่ประชุม อาจจะสร้างความไม่พอใจให้ผู้บริหาร ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เป็นเพราะ กระบวนการสอบสวนไม่ได้ให้ความเป็นธรรม ไม่สืบเสาะหาข้อเท็จจริงที่แท้จริง ก่อให้เกิด ความไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ต่อศาลปกครองชั้นต้น โดยยืนยันตามเดิมว่า ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากกระบวนการสอบสวนวินัย และได้ยื่นคำแถลง ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๖ ต่อศาลว่า ผู้ฟ้องคดีถูกผู้บริหารโรงเรียนกัดดันหลายเรื่อง ซึ่งไม่เกี่ยวกับกรณีที่พิพาทนี้ กับได้นำส่งสำเนาคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในคดีอาญาที่ มารดาของเด็กชายแดงได้เข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีเป็นจำเลย ในความผิดลหุโทษและเรียกค่าสินไหมทดแทน คดีหมายเลขแดงที่ ๑๖๐๖๒/๒๕๕๕ ลงวันที่

๖ สิงหาคม ๒๕๕๕ ซึ่งในคดีดังกล่าวโจทก์ได้บรรยายคำฟ้องโดยระบุวิธีการลงโทษที่ผู้ฟ้องคดีได้กระทำต่อเด็กชายแดงว่า ผู้ฟ้องคดีใช้แปรงลบกระดานตบตีถูกที่บริเวณหน้าและแผ่นหลังของเด็กชายแดง แล้วเอาชอล์กสำหรับเขียนกระดานดำใส่ปากเด็กชายแดง โดยศาลชั้นต้นพิพากษาว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๗๑ (ใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ) จำคุก ๓ วัน ผู้ฟ้องคดีไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทน ๓ วัน และศาลอุทธรณ์ได้พิพากษาแก้เป็นว่าไม่เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขัง ให้ปรับผู้ฟ้องคดี ๕๐๐ บาท อีกส่วนหนึ่ง โทษจำคุกให้รอลงอาญาไว้ ๑ ปี และให้คุ้มครองความประพฤติของผู้ฟ้องคดีไว้มีกำหนด ๑ ปี นับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ และให้ผู้ฟ้องคดีละเว้นการประพฤติได้อันอาจนำไปสู่การกระทำความผิดในทำนองเดียวกันนี้อีก

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งสำนักงานเขตหลักสี่ ที่ ๒๓๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำละเมิดหรือไม่ โดยมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยก่อนว่า กระบวนการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ เห็นว่า การมีคำสั่งโรงเรียนบางเขน (ไว้อาลัยอนุสรณ์) ที่ ๓๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง สืบเนื่องมาจากกรณีผู้ปกครองของเด็กชายแดง หินสุภาพ ร้องเรียนกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีลงโทษนักเรียนเกินกว่าเหตุ ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าควรว่ากล่าวตักเตือน จึงมีหนังสือโรงเรียนบางเขน (ไว้อาลัยอนุสรณ์) ที่ กท ๗๘๑๑.๐๒/พิเศษ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ แจ้งผู้ฟ้องคดี เห็นว่า ผู้อำนวยการโรงเรียนบางเขน (ไว้อาลัยอนุสรณ์) ซึ่งเป็นผู้บริหารสถานศึกษาเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงมีอำนาจในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ผลการสอบสวนพิจารณาของคณะกรรมการสอบสวนให้ว่ากล่าวตักเตือน ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ ผู้ปกครองของเด็กชายแดงร้องทุกข์ต่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร กล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีลงโทษนักเรียนเกินกว่าเหตุ โดยใช้แปรงลบกระดานตบที่ใบหน้าและหลัง บังคับให้อมชอล์ก และตบหน้าหลายครั้ง ทำให้ได้รับบาดเจ็บ เคยแจ้งผู้อำนวยการโรงเรียนแล้วแต่ไม่ได้รับความเป็นธรรม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บริหารหน่วยงานการศึกษาตามมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน จึงเป็น

/ผู้บังคับบัญชา...

ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี และมีอำนาจในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ตามมาตรา ๙๕ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ เมื่อมีการกล่าวหาปรากฏตัวผู้กล่าวหาว่าข้าราชการผู้ใดกระทำผิดวินัยโดยไม่มีพยานหลักฐาน ให้ผู้บังคับบัญชารับดำเนินการสืบสวน ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ก็ให้ดำเนินการทางวินัยทันที ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตหลักสี่ ที่ ๓๔๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง และประธานกรรมการสอบสวนมีหนังสือ ที่ กท ๗๘๐๗/๑๔๙๑ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ แจ้งคำสั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง และแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า มีสิทธิที่จะให้ ถ้อยคำหรือชี้แจงข้อกล่าวหา ตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำพยานมาสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ และเชิญผู้ฟ้องคดีไปให้ปากคำแก่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ในวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๒ เวลา ๑๐.๓๐ นาฬิกา ซึ่งผู้ฟ้องคดีชี้แจงโดยให้ปากคำต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ในวันดังกล่าว จึงเป็นกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดี ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา และผู้ฟ้องคดีสามารถนำพยานหลักฐานเสนอต่อคณะกรรมการสอบสวน ข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาได้ แต่ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีนำพยานหลักฐานมาแสดง ต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงแต่อย่างใด คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ดำเนินการสอบข้อเท็จจริงแล้วรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ฟ้องคดี ลงโทษนักเรียนไม่เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและ นักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ และการกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นไปตามข้อบังคับครุสภา ว่าด้วย มาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณของวิชาชีพ พ.ศ. ๒๕๔๘ ส่วนที่ ๓ จรรยาบรรณต่อ ผู้รับบริการ ข้อ ๑๖ ที่กำหนดว่า ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ต้องรัก เมตตา เอาใจใส่ ช่วยเหลือ ส่งเสริม ให้กำลังใจแก่ศิษย์ และผู้รับบริการ ตามบทบาทหน้าที่โดยเสมอหน้า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตหลักสี่ ที่ ๒๘๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง ประกอบด้วย นางอณิชา นุชสำเนียง ผู้อำนวยการโรงเรียนการเคหะท่าทราย ประธานกรรมการ นายสาโรช จันทร์ประเสริฐ นิติกร ๗ ฝ้ายเทศกิจ กรรมการ นายอนุรัตน์ เครือชะเอม นักวิชาการศึกษา ๖ กรรมการและเลขานุการ ตามมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ โดยผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ และคณะกรรมการ สอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง ได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ

สว.๒ และ สว.๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้วเมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๒ และได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนฯ และในชั้นนี้หากผู้ฟ้องคดีมีพยานหลักฐานใดสามารถนำมาแสดงประกอบการพิจารณาได้ แต่ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีนำพยานหลักฐานใดมาแสดงต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง กระบวนการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ กำหนดไว้แล้ว มีประเด็นต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ เห็นว่า เด็กชายวีรพัฒน์ คำดี เด็กชายสมิทธิ จินดาอินทร์ ซึ่งเป็นพยานบุคคลที่เห็นเหตุการณ์ให้ถ้อยคำคล้ายคลึงกันว่า ในวันที่เกิดเหตุ ผู้ฟ้องคดีเร่งให้เข้าห้องเรียน แต่เด็กชายแดงส่งเสียงไม่พอใจที่ผู้ฟ้องคดีเดินมาเร่งให้เข้าห้องเรียน ผู้ฟ้องคดีเดินมาโดยมีซออล์กและแปรงลบกระดานอยู่ในมือ แล้วถามว่าใครส่งเสียง เด็กชายแดงยกมือผู้ฟ้องคดีได้พยายามนำซออล์กใส่ปากเด็กชายแดง แต่เด็กชายแดงปิดซออล์กกระเด็นมาโดนเด็กชายสมิทธิ ผู้ฟ้องคดีนำแปรงลบกระดานตีเด็กชายแดง โดนตีที่แก้ม เมื่อตีแล้วผู้ฟ้องคดีหันหลังเดินกลับเข้าห้องเรียน แต่ก็ย้อนกลับมาใช้มือตีที่หลังของเด็กชายแดง แล้วเดินกลับเข้าห้องไป ซึ่งพยานบุคคลมิได้มีเหตุโกรธเคืองหรือมีส่วนได้เสียกับผู้ฟ้องคดี ถึงแม้ว่าจะมีพยานให้การไม่ตรงกันในเรื่องวันที่เกิดเหตุ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่อาจแสดงพยานหลักฐานใดให้ปรากฏแก่ศาลว่าในวันที่เกิดเหตุ นั้น ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำการลงโทษเด็กชายแดง ตามที่ถูกกล่าวหา ประกอบกับผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์โรงพยาบาลพระนั่งเกล้า จึงเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำการตามที่ถูกกล่าวหาจริง โดยการลงโทษนักเรียนของผู้ฟ้องคดีนั้น มิได้เป็นโทษที่กำหนดไว้ตามข้อ ๕ ของระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ อีกทั้ง พฤติกรรมการลงโทษของผู้ฟ้องคดีนั้นเป็นวิธีการที่รุนแรงต้องห้ามตามข้อ ๖ ของระเบียบดังกล่าว กรณีจึงเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ตามมาตรา ๘๔ มาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ดังนั้น การที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงมีมติให้ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน จึงเป็นโทษที่เหมาะสมแล้ว ประกอบกับข้อ ๓ ของกฎ ก.ก. ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๕๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตหลักสี่ ที่ ๒๓๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน จึงเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว การวินิจฉัยอุทธรณ์ของ อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับกฎหมายและพิทักษ์ระบบคุณธรรม

/และคณะกรรมการ...

และคณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานครและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำสั่งสำนักงานเขตหลักสี่ ที่ ๒๓๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ลงโทษตัดเงินเดือน ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๓ ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๒๔๖๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ นั้น เห็นว่า ข้อ ๖ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐ กำหนดว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ซึ่งจะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งหนึ่งในแต่ละครั้ง ต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้... (๒) ในกรณีที่แล้วมาจนถึงวันออกคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน ต้องไม่ถูกสั่งลงโทษทางวินัยหนักกว่าโทษภาคทัณฑ์ หรือไม่ถูกศาลพิพากษาในคดีอาญาให้ลงโทษในความผิดที่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือความผิดที่ทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ซึ่งมีใช้ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ และข้อ ๗ กำหนดว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาซึ่งจะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นในแต่ละครั้ง ต้องเป็นผู้อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งหนึ่งตามข้อ ๖ การที่ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษตัดเงินเดือนนั้น เป็นโทษที่หนักกว่าโทษภาคทัณฑ์ในกรณีที่แล้วมาจนถึงวันออกคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนในรอบเดือนเมษายน ๒๕๕๓ ถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๓ จึงเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีที่ลงโทษ เด็กชายแดง หินสุภาพ ในวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ นั้น ไม่ตรงกับมูลเหตุแห่งการกระทำ เพราะผู้ฟ้องคดีได้เห็นใบหน้าเด็กชายแดง ในวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ รอบดวงตาข้างหนึ่งชำรุด และ การพิสูจน์ของแพทย์ ยังมีร่องรอยฟกช้ำด้านหลังด้วย ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่แน่ใจ ประกอบกับเอกสารของตำรวจและบันทึกของโรงพยาบาลพระนั่งเกล้า พยาบาลกรอกข้อมูลเขียนบันทึกในวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ เวลา ๒๓.๓๐ นาฬิกา เหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในห้องเรียนขณะที่ผู้ฟ้องคดีสอนภาษาอังกฤษ วันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ เวลา ๙ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีพูดประโยคพร้อมทั้งทำท่าทางประกอบให้นักเรียนดู พูดจบเขียนประโยคบนกระดานให้นักเรียนอ่านตัวอย่าง ต่อมาให้นักเรียนพูดประโยค ขณะที่นักเรียนบางคนพูดประโยคที่ผู้ฟ้องคดีเขียนอยู่นั้น ได้ยินเสียง “โ้วว” ดังขึ้น ผู้ฟ้องคดีจึงหันกลับมาয়ักนักเรียน ถามว่าใครพูด แต่ไม่มีใครตอบ

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีจึงคาดคั้น จนกระทั่งนักเรียนหลายคนบอกว่าเป็นเสียงเด็กชายแดง ผู้ฟ้องคดีได้เดินไปยังเด็กชายแดง เพื่อเตือนสติบอกว่าไม่ควรทำเสียงดังระหว่างกิจกรรมการเรียน แล้วใช้มือตีไหล่ไปหนึ่งครั้ง เด็กชายแดงกำหนดแนจะต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงตีเด็กชายแดงด้วยมือ ๒ ถึง ๓ ครั้ง แล้วหันหลังกลับไปเขียนบนกระดานต่อ โดยไม่ได้ใช้ไม้และแปรงลบกระดานแต่อย่างใด และไม่มีนักเรียนคนใดอยู่หน้าห้องเรียน การสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ให้ความเป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดี ทั้งในกระบวนการสอบข้อเท็จจริงและสอบวินัยไม่ร้ายแรง และผู้ที่เกี่ยวข้องบางรายเคยโดนผู้ฟ้องคดีร้องเรียนมาก่อน ผู้ฟ้องคดีจึงไม่เชื่อถือผลการสอบสวนดังกล่าว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งตัดเงินเดือน ๕% เป็นเวลา ๑ เดือน ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ คืนเงินเดือนที่หักไว้ ๕% เป็นเวลา ๑ เดือน และเงินเดือนที่ไม่เลื่อนขั้น ๑ ครั้ง พร้อมดอกเบี้ย รวมทั้งสิ้น ๓๕,๐๐๐ บาท

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชดเชยค่าเสียหายจากการเสื่อมสุขภาพกาย และจิตใจ และผลกระทบทางสังคม ซึ่งตามมามากมาย และเสื่อมเสียเกียรติยศชื่อเสียงวงศ์ตระกูล รวมเป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท

๔. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แจ้งประกาศผลการพิจารณาคดีของศาลปกครองสูงสุดที่ป้ายประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และให้แจ้งเป็นหนังสือเวียนโดยให้ข้าราชการในเขตหลักสี่ และโรงเรียนทุกโรงเรียนรับทราบ

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามแก้อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่มีข้อเท็จจริงที่ให้รายละเอียดเพิ่มขึ้นหรือมีรายละเอียดเพิ่มเติมที่จะชี้แจง และขอยืนยันตามข้อเท็จจริงเดิมที่เคยให้การและให้การเพิ่มเติมต่อศาลปกครองชั้นต้นแล้ว เป็นคำแก้อุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด

ผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงเพิ่มเติม ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๙ สรุปความได้ว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเด็กชายแดง หินสุภาพ ไม่ได้เกิดจากการกระทำของผู้ฟ้องคดี ที่ผ่านมาในชั้นศาลปกครองชั้นต้นผู้ฟ้องคดีได้นำสืบพยานตามเอกสารและพยานบุคคลหลายคน ผู้ฟ้องคดีอยากขอประวัติการรักษาพยาบาลของเด็กชายแดงจากโรงพยาบาลพระนั่งเกล้า ซึ่งพยาบาลผู้กลั่นกรองจงใจใส่ความผู้ฟ้องคดี อีกทั้งการรักษาก็น่าสงสัย และปัจจุบันนี้ ก็ไม่สามารถตามตัวเด็กชายแดงได้ ผู้ฟ้องคดีได้คุยกับเพื่อนครูและสังเกตพฤติกรรมของ

/เด็กชายแดง...

เด็กชายแดง ตั้งแต่ย้ายมาอยู่โรงเรียนบางเขนได้สร้างความเดือดร้อนวุ่นวายให้แก่โรงเรียน ทั้งยังมีพฤติกรรมไม่สุภาพ จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดช่วยขอข้อมูลการรักษาพยาบาลของเด็กชายแดงด้วย

ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๙ ต่อศาล โดยยืนยันว่า ไม่ได้ได้รับความเป็นธรรมจากคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยและการรับฟังพยานหลักฐาน เกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี ทำให้คำสั่งลงโทษวินัยผู้ฟ้องคดีไม่เป็นธรรมและผู้ฟ้องคดีได้ยื่นพยานนักเรียนที่รับรองให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ทำร้ายร่างกายเด็กชายแดง

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ ตุลาการเจ้าของสำนวนและคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานคร ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบางเขน (ไว้อาลัยอนุสรณ์) สำนักงานเขตหลักสี่ ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ สำนักการศึกษามีหนังสือ ที่ กท ๐๘๐๒/๒๙๘ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตรวจสอบข้อเท็จจริง กรณีนางกนกเรขา ประสพสันต์ ร้องเรียนว่า ผู้ฟ้องคดีลงโทษบุตรเกินกว่าเหตุ โดยใช้แปรงลบกระดาน ดบที่โบหน้าและหลัง บังคับให้อมชอล์กและดบหน้าหลายครั้ง ทำให้ได้รับบาดเจ็บ ได้เคยแจ้งผู้อำนวยการโรงเรียนแล้วแต่ไม่ได้รับความเป็นธรรม ยังกล่าวว่าถ้าทำโทษไม่ได้ ให้ย้ายไปเรียนที่อื่น โดยได้แนบสำเนาหนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ รายงานประจำวัน รับแจ้งเป็นหลักฐาน ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๒ สถานีตำรวจนครบาลทุ่งสองห้อง และหลักฐานการตรวจโรคของเด็กชายแดง หินสุภาพ จากโรงพยาบาลพระนั่งเกล้า ซึ่งผู้อำนวยการโรงเรียนบางเขน (ไว้อาลัยอนุสรณ์) ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นของผู้ฟ้องคดี ได้มีคำสั่งที่ ๓๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ประกอบด้วย รองผู้อำนวยการโรงเรียน วิทยฐานะรองผู้อำนวยการชำนาญการ เป็นประธาน ครูวิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ เป็นกรรมการ ครูวิทยฐานะครูชำนาญการ เป็นกรรมการ และเลขานุการ ครูรับเงินเดือนอันดับ คศ.๑ เป็นผู้ช่วยเลขานุการ คณะกรรมการสอบสวน มีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำต่อเด็กชายแดงไม่อยู่ในข่ายร้ายแรง เห็นสมควรลงโทษ

/ว่ากล่าวตักเตือน...

ว่ากล่าวตักเตือน ตามหนังสือของโรงเรียน (ไว้สาเลื่อนุสรณ์) ที่ กท ๗๘๑๑.๐๒/พิเศษ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบแล้ว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเขตหลักสี่ ที่ ๓๔๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ประกอบด้วย นายสมศักดิ์ ชาติสุขศิริเดช ตำแหน่งนักวิชาการศึกษา ๘ ว ประธาน นางสาวเพ็ญศรี แยมแสง ตำแหน่งผู้อำนวยการวิทยฐานะผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ หน้าที่ร้อยตรี บรรลุ โตะแก่น ตำแหน่งรองผู้อำนวยการ วิทยฐานะรองผู้อำนวยการชำนาญการ กรรมการ นางยุวดี ไหวว่อง ตำแหน่งบุคลากร ๗ ว กรรมการและเลขานุการ โดยคณะกรรมการแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการและแจ้งขอกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และให้ผู้ฟ้องคดีไปให้ปากคำแก่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ในวันพุธที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งดังกล่าวแล้วเมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงทำการสอบสวนข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีลงโทษเด็กชายแดงรุนแรงเกินกว่าเหตุ การลงโทษนักเรียนไม่เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ และการกระทำของผู้ฟ้องคดี ไม่เป็นไปตามข้อบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณของวิชาชีพ พ.ศ. ๒๕๔๘ ส่วนที่ ๓ จรรยาบรรณต่อผู้รับบริการ ข้อ ๑๖ และได้รายงานผลการสอบสวนข้อเท็จจริงให้สำนักงานการศึกษา สำนักงานการศึกษาเห็นว่า เมื่อสำนักงานเขตเห็นว่ามีมูลกระทำผิดวินัยให้ดำเนินการทางวินัย ซึ่งกรณีลงโทษนักเรียนด้วยความรุนแรงนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เคยลงโทษในระดับตัดเงินเดือน สำนักงานเขตในฐานะผู้บังคับบัญชาจะต้องตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีกครั้งหนึ่ง โดยต้องดำเนินการตามกฎหมาย ก.ค.ศ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ และมีมติระวางเรื่องสิทธิผู้ถูกกล่าวหา พยาน และเรื่องการสอบปากคำผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็ก แล้วจึงพิจารณาโทษทางวินัย สำนักงานเขตหลักสี่จึงมีคำสั่ง ที่ ๒๘๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง ประกอบด้วย นางอณิชา นุชสำเนียง ผู้อำนวยการโรงเรียนการเคหะท่าทราย ประธาน นายสาโรช จันทร์ประเสริฐ นิตกร ๗ ว ฝ่ายเทศกิจ กรรมการ นายอนุรัตน์ เครือชะเอม นักวิชาการศึกษา ๖ กรรมการและเลขานุการ ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนวินัย ได้แจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยผู้ฟ้องคดีได้รับทราบเมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ และคณะกรรมการได้แจ้งขอกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนขอกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว โดยผู้ฟ้องคดีได้รับทราบเมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๒ คณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมพิจารณาลงมติแล้ว

/เห็นว่า...

เห็นว่า จากการให้ปากคำทั้งในส่วนของการเอกสารและการให้ถ้อยคำเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิเสธและแจ้งว่าเหตุการณ์ทั้งหมดได้เกิดขึ้นภายในห้องเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ระหว่างการสอบวิชาภาษาอังกฤษ โดยไม่มีการลงโทษรุนแรงเกินกว่าเหตุแต่อย่างใด จากการสอบสวนนักเรียนที่อยู่ในเหตุการณ์ ๓ ปาก ไม่รวมเด็กชายแดงที่ได้รับการลงโทษ ได้ให้การตรงกันในสาระสำคัญว่า ผู้ฟ้องคดีลงโทษเด็กชายแดง ตามที่มีผู้ร้องโดยเหตุเกิดที่บริเวณหน้าห้องเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖/๓ ระหว่างที่นักเรียนย้ายห้องเรียน เพื่อเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษในห้องดังกล่าว คณะกรรมการสอบสวนวินัย ได้พิจารณาแล้ว สรุปว่ามีเหตุให้เชื่อได้ว่าเมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้ลงโทษเด็กชายแดง รุนแรงเกินกว่าเหตุจริงตามที่ถูกกล่าวหา จึงมีมติว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง กรณีลงโทษเด็กชายแดง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖/๑ โรงเรียนบางเขน (ไว้สาลีอนุสรณ์) รุนแรงเกินกว่าเหตุ โดยไม่เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ และไม่เป็นไปตามข้อบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณของวิชาชีพ พ.ศ. ๒๕๔๘ ส่วนที่ ๓ จรรยาบรรณต่อ ผู้รับบริการ ข้อ ๑๖ เห็นควรลงโทษตัดเงินเดือน ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตหลักสี่ ที่ ๒๓๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ลงโทษตัดเงินเดือน ผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน ตามมาตรา ๘ และมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับ ข้อ ๓ ของกฎ ก.ก. ว่าด้วยอำนาจ การลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนข้าราชการครูกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๐ ฐานไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานและจรรยาบรรณวิชาชีพอย่างเคร่งครัด และฐานไม่ปฏิบัติ หน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการและหน่วยงาน การศึกษา มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐ โดยถือประโยชน์สูงสุดของผู้เรียน และเพื่อมิให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ ตามมาตรา ๘๔ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดี มีหนังสือลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๓ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวต่อผู้อำนวยการสำนัก การศึกษา ต่อมา ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ได้รับ ทราบมติ อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับกฎหมายและพิทักษ์ระบบคุณธรรมในการประชุม ครั้งที่ ๘/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๓ โดยที่ประชุมเห็นว่า คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงตามคำสั่งโรงเรียนบางเขน (ไว้สาเลื่อนุสรณ์) ที่ ๓๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ และคำสั่งสำนักงานเขตหลักสี่ ที่ ๓๔๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ เป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙๕ วรรคห้า คำสั่งสำนักงานเขตหลักสี่ ที่ ๒๙๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เป็นการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย มาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ การสอบสวนปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดี ลงโทษเด็กชายแดงรุนแรงเกินกว่าเหตุ พฤติกรรมเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๖ และไม่ประพฤติตนตามข้อบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณของวิชาชีพ พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๑๖ และข้อ ๑๙ พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบแบบแผนของทางราชการและหน่วยงานการศึกษาตามมาตรา ๙๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ตามที่สำนักงานเขตหลักสี่ได้มีคำสั่ง ที่ ๒๓๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ลงโทษตัดเงินเดือน ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน ได้กระทำโดยถูกต้อง เหมาะสมแล้ว จึงมีมติยกอุทธรณ์ ตามมาตรา ๑๒๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งกำหนดว่าในการพิจารณาอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ เมื่อ ก.ค.ศ. (สำหรับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ คือ ได้มีมติเป็นประการใดแล้ว ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ สั่งหรือปฏิบัติตามนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้สั่งให้ยกอุทธรณ์ตามมติดังกล่าว เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ หัวหน้าสำนักงาน ก.ก. มีหนังสือ ที่ กท ๐๓๐๖/๐๘ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๔ แจ้งมติ ก.ก. ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งลงโทษดังกล่าวมีผลทำให้ไม่ได้รับพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือนตั้งแต่ ๑ มกราคม ๒๕๕๒ ถึง ๓๐ เมษายน ๒๕๕๒ จนถึงปัจจุบัน ซึ่งการสอบสวนข้อเท็จจริงไม่ถูกต้องตามระเบียบ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งสำนักงานเขตหลักสี่ ที่ ๒๓๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน และคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่มีคำสั่งยกอุทธรณ์ เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ตามมติของคณะกรรมการข้าราชการครูกรุงเทพมหานคร (ก.ก.) ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๓

/เมื่อวันที่...

เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๓ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และการกระทำดังกล่าว เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานครตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ กำหนดให้กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร และกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูมาใช้บังคับแก่ข้าราชการครูกรุงเทพมหานคร โดยอนุโลม เว้นแต่ในพระราชบัญญัตินี้จะได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นหรือผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้ทำความตกลงกับคณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานคร กำหนดเป็นอย่างอื่นโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา ซึ่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๘๕ วรรคห้า บัญญัติว่า เมื่อมีการกล่าวหาปรากฏตัวผู้กล่าวหาหรือกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้ใดกระทำความผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ให้ผู้บังคับบัญชารีบดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยจึงยุติเรื่องได้ ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยก็ให้ดำเนินการทางวินัยทันที วรรคหก บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ใต้บังคับบัญชาซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยให้ดำเนินการตามที่บัญญัติไว้ในหมวด ๗ และมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อดำเนินการสอบสวนให้ได้ความจริงและความยุติธรรมโดยมิชักช้า และในการสอบสวนจะต้องแจ้งข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหามีโอกาสชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา วรรคหก บัญญัติว่า หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนพิจารณาให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. มาตรา ๑๐๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือนตามควรแก่กรณี ให้เหมาะสมกับความผิดถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่สำหรับการลงโทษภาคทัณฑ์ให้ใช้เฉพาะกรณีกระทำความผิดวินัยเล็กน้อย หรือมีเหตุอันควรลดหย่อนซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษตัดเงินเดือน

กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒ กำหนดว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะกระทำได้อต่อเมื่อมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำผิดวินัยหรือได้มีการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นตามมาตรา ๙๕ วรรคห้าแล้ว และผู้บังคับบัญชาเห็นว่าเป็นกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย และข้อ ๓ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ระบุด้วยว่าเป็นคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงหรืออย่างร้ายแรง และให้แต่งตั้งจากข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาหรือข้าราชการฝ่ายพลเรือนจำนวนอย่างน้อยสามคน ประกอบด้วยประธานกรรมการและกรรมการสอบสวนอย่างน้อยอีกสองคน โดยให้กรรมการสอบสวนคนหนึ่งเป็นเลขานุการในกรณีจำเป็นจะมีผู้ช่วยเลขานุการซึ่งเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาหรือข้าราชการฝ่ายพลเรือนด้วยก็ได้

กฎ ก.ก. ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนข้าราชการครูกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๓ กำหนดว่า ผู้อำนวยการเขต ผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ ผู้อำนวยการกอง หรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่า ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ผู้กระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกิน ๕ % และเป็นเวลาไม่เกินสองเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกินหนึ่งขั้น

กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๖ กำหนดว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ซึ่งจะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งหนึ่งในแต่ละครั้งต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้... (๒) ในครั้งปีที่แล้วมาจนถึงวันออกคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนต้องไม่ถูกสั่งลงโทษทางวินัยที่หนักกว่าโทษภาคทัณฑ์ หรือไม่ถูกศาลพิพากษาในคดีอาญาให้ลงโทษในความผิดที่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือความผิดที่ทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ซึ่งมีข้อความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานคร ตำแหน่งครูวิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบางเขน (ไว้อาลัยอนุสรณ์) สำนักงานเขตหลักสี่ ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเขตหลักสี่ที่ ๓๔๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง

/กรณีนางกนกเรขา...

กรณีนางกนกเรขา ประสพสันต์ มารดาของเด็กชายแดง หินสุภาพ ร้องเรียนกล่าวหา ผู้ฟ้องคดีว่าลงโทษเด็กชายแดง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖/๑ รุนแรงเกินกว่าเหตุ โดยใช้แปรงลบกระดานตบที่ใบหน้าและหลัง บังคับให้อมชอล์กและตบหน้าหลายครั้ง ทำให้ได้รับบาดเจ็บ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีลงโทษเด็กชายแดงรุนแรงเกินกว่าเหตุ การลงโทษนักเรียนไม่เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ และการกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นไปตามข้อบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณของวิชาชีพ พ.ศ. ๒๕๔๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตหลักสี่ ที่ ๒๓๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน ตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๕๓ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงไม่ถูกต้องตามระเบียบ อีกทั้งในการสอบสวนวินัยนั้น คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ไม่ได้สอบสวนพยานแวดล้อมอย่างครบถ้วน และสร้างหลักฐานเท็จ ถือได้ว่าการสอบสวนเป็นไปโดยไม่ชอบ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๓ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวต่อ ผู้อำนวยการสำนักการศึกษา โดย ก.ก. มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ตามมติดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องศาลขอให้เพิกถอนการกระทำดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดี ๒ รวมทั้งขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชดเชยค่าเสียหายจากการกระทำละเมิด กรณีจึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งสำนักงานเขตหลักสี่ ที่ ๒๓๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีประเด็นที่ต้องพิจารณาก่อนว่า กระบวนการดำเนินการทางวินัยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บริหารหน่วยงานการศึกษาตามมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี และมีอำนาจในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงตามมาตรา ๙๕ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เมื่อมีการกล่าวหาปรากฏตัวผู้กล่าวหาว่าข้าราชการผู้ใดกระทำผิดวินัยโดยไม่มีพยานหลักฐาน ให้ผู้บังคับบัญชาริบดำเนินการสืบสวน ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ก็ให้ดำเนินการทางวินัยทันที ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตหลักสี่ ที่ ๓๔๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง และประธานกรรมการสอบสวนมีหนังสือ

ที่ กท ๗๘๐๗/๑๔๙๑ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่ามีสิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือชี้แจงข้อกล่าวหาตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำพยานมาสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ และเชิญผู้ฟ้องคดีไปให้ปากคำแก่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ในวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๒ เวลา ๑๐.๓๐ นาฬิกา ซึ่งผู้ฟ้องคดีชี้แจงโดยให้ปากคำต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงในวันดังกล่าว จึงเป็นกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา และผู้ฟ้องคดีสามารถนำพยานหลักฐานเสนอต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาได้ แต่ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีนำพยานหลักฐานมาแสดงต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงดำเนินการสอบข้อเท็จจริงแล้วรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ฟ้องคดีลงโทษนักเรียนไม่เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ และการกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นไปตามข้อบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณของวิชาชีพ พ.ศ. ๒๕๔๘ ส่วนที่ ๓ จรรยาบรรณต่อผู้รับบริการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตหลักสี่ ที่ ๒๘๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง ประกอบด้วย นางอนิยา นุชสำเนียง ผู้อำนวยการโรงเรียนการเคหะท่าทราย ประธานกรรมการ นายสาโรช จันทร์ประเสริฐ นิติกร ๗ ว ฝ่ายเทศกิจ กรรมการ นายอนุรัตน์ เครือชะเอม นักวิชาการศึกษา ๖ กรรมการและเลขานุการ ตามมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ และคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง ได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๒ และ สว.๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๒ และได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง และในชั้นนี้หากผู้ฟ้องคดีมีพยานหลักฐานใดสามารถนำมาแสดงประกอบการพิจารณาได้ แต่ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีนำพยานหลักฐานใดมาแสดงต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง ดังนั้น กระบวนการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒ และข้อ ๓ กำหนดไว้แล้ว คดีมีประเด็นต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงที่ได้จากเด็กชายแดงและเด็กนักเรียนที่เป็นพยาน ได้แก่ เด็กชายวีรพัฒน์ คำดี เด็กชายสมิทธิ

/จินดาอินทร์...

จินดาอินทร์ ซึ่งเป็นพยานบุคคลที่เห็นเหตุการณ์ให้ถ้อยคำสอดคล้องกันว่า ในวันที่เกิดเหตุ ผู้ฟ้องคดีเร่งให้เข้าห้องเรียน แต่เด็กชายแดงส่งเสียงไม่พอใจที่ผู้ฟ้องคดีเดินมาเร่งให้เข้าห้องเรียน ผู้ฟ้องคดีเดินมาโดยมีชอล์กและแปรงลบกระดานอยู่ในมือ แล้วถามว่าใครส่งเสียง เด็กชายแดงยกมือ ผู้ฟ้องคดีได้พยายามนำชอล์กใส่ปากเด็กชายแดง แต่เด็กชายแดงปิดชอล์กกระเด็นมาโดนเด็กชายสมิทธิ ผู้ฟ้องคดีนำแปรงลบกระดานตีเด็กชายแดง โดนตีที่แก้ม เมื่อตีแล้วผู้ฟ้องคดีหันหลังเดินกลับเข้าห้องเรียน แต่ก็ย้อนกลับมาใช้มือตีที่หลังของเด็กชายแดง แล้วเดินกลับเข้าห้องไป รวมทั้งเด็กชายปัญญาพล สอนอ่อง ก็ได้ให้ปากคำว่า เห็นผู้ฟ้องคดีอยู่หน้าห้องเอาแปรงลบกระดานตีที่หัวไหล่ซ้าย และเอาแปรงถูที่บริเวณปากของเด็กชายแดง โดยที่ไม่ปรากฏว่าพยานบุคคลดังกล่าวมีเรื่องโกรธเคืองหรือบาดหมางกับผู้ฟ้องคดีมาก่อน แม้ว่าพยานจะให้ถ้อยคำในรายละเอียดเกี่ยวกับวันเวลาที่เกิดเหตุหรือพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีในการลงโทษเด็กชายแดงจะแตกต่างกันอยู่บ้างก็ตาม แต่ทุกคนได้ให้การตรงกันว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการลงโทษเด็กชายแดงตามที่ถูกกล่าวหา ประกอบกับผลการตรวจชั้นสูตราบาดแผลของแพทย์โรงพยาบาลพระนั่งเกล้า เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ ได้ตรวจและมีความเห็นว่า ตาขวาของเด็กชายแดงมีอาการเคืองและมีอาการปวดหลัง ควรพักรักษาตัว ๒ วัน เนื่องจากเนื้อเยื่อช้ำ นอกจากนี้ ในคดีอาญาที่ผู้ฟ้องคดีถูกฟ้องเป็นจำเลยต่อศาลยุติธรรมว่าทำร้ายร่างกายเด็กชายแดง โดยใช้แปรงลบกระดานตบตีถูกที่บริเวณหน้าและแผ่นหลังของเด็กชายแดง แล้วเอาชอล์กสำหรับเขียนกระดานดำใส่ปากเด็กชายแดง นั้น ศาลชั้นต้นก็ได้พิพากษาว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๙๑ ฐานใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ จึงลงโทษจำคุก ๓ วัน แต่ผู้ฟ้องคดีไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทน ๓ วัน และศาลอุทธรณ์ได้พิพากษาแก้เป็นว่าไม่เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังให้ปรับผู้ฟ้องคดี ๕๐๐ บาท อีกส่วนหนึ่งโทษจำคุกให้รอลงอาญาไว้ ๑ ปี และให้คุ้มครองประพฤติดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีไว้ มีกำหนด ๑ ปี นับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ และให้ผู้ฟ้องคดีละเว้นการประพฤติดังกล่าวไปสู่อการกระทำความผิดในทำนองเดียวกันนี้อีก เมื่อประมวลข้อเท็จจริงข้างต้นทั้งหมดแล้ว จึงน่าจะเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาจริง โดยการลงโทษนักเรียนของผู้ฟ้องคดีนั้น มิได้เป็นโทษที่กำหนดไว้ตามข้อ ๕ ของระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ที่กำหนดให้ โทษที่จะลงโทษแก่นักเรียนหรือนักศึกษาที่กระทำความผิดมี ๔ สถาน ดังนี้ (๑) ว่ากล่าวตักเตือน (๒) ทำทัณฑ์บน

(๓) ตัดคะแนนความประพฤติ (๔) ทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม อีกทั้ง พฤติกรรมการลงโทษของผู้ฟ้องคดีนั้นเป็นวิธีการที่รุนแรงต้องห้ามตามข้อ ๖ ของระเบียบดังกล่าว กรณีจึงเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติตนตามมาตรฐานและจรรยาบรรณวิชาชีพอย่างเคร่งครัด และฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ และหน่วยงานการศึกษา มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐ โดยถือประโยชน์สูงสุดของผู้เรียน และเพื่อมิให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ ตามมาตรา ๘๔ มาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๐๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกินร้อยละ ๕ ของอัตราเงินเดือน เป็นเวลาไม่เกิน ๒ เดือน ตามกฎ ก.ก. ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ข้าราชการครู กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๓ ได้มีคำสั่งสำนักงานเขตหลักสี่ ที่ ๒๓๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นธรรมแล้ว เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งยกอุทธรณ์ เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ตามมติของคณะกรรมการข้าราชการครูกรุงเทพมหานคร (ก.ก.) ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๓ โดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ลงโทษเด็กชายแดงตามที่ถูกกล่าวหา เพียงแต่สั่งสอนเพื่อเตือนสติเด็กชายแดง โดยที่เด็กชายแดงกำหมัดจะต่อย ผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่า แม้ว่าเด็กชายแดงอาจจะมีพฤติกรรมที่ไม่เรียบร้อยดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างจริง แต่ผู้ฟ้องคดีก็ชอบที่จะลงโทษด้วยวิธีการอื่นๆ ที่มีความเหมาะสมมากกว่าได้ เช่น ว่ากล่าวตักเตือน ทำทัณฑ์บน ตัดคะแนนความประพฤติ หรือทำกิจกรรมเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ตามที่กำหนดไว้ในระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่า ด้วยการลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ไม่ควรลงโทษด้วยการทำร้ายร่างกายตามที่ถูกกล่าวหา อุทธรณ์ดังกล่าวจึงฟังไม่ขึ้น สำหรับข้อต่อสู้ในประการอื่นๆ ของผู้ฟ้องคดีที่ต่อสู้ว่าการสอบสวนข้อเท็จจริงและการสอบสวนวินัย รวมทั้ง การรับฟังพยานหลักฐานเกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยไม่เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดีนั้น ก็ไม่มีน้ำหนัก ไม่สามารถหักล้างข้อเท็จจริงที่ได้จากการดำเนินการทางวินัยได้ ข้อต่อสู้ดังกล่าวจึงไม่อาจรับฟังได้ เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าการกระทำดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงไม่เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่มีความรับผิดชอบที่จะต้อง

/ชดใช้เงิน...

ชดใช้เงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามคำขอ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนที่พิพาท ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายโดยไม่ได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือน นั้น เป็นผลตามกฎหมายที่สืบเนื่องมาจากการถูกลงโทษตัดเงินเดือน ทำให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือน ตามข้อ ๖ (๒) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม จึงไม่มีความรับผิดชอบในอันที่จะต้องชดใช้เงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามที่เรียกร้อง

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน

นายมนูญ ปุญญกริยากร

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ

ตุลาการหัวหน้าคณะ

ประธานแผนกคดีวินัยการคลังและการงบประมาณ

ในศาลปกครองสูงสุด

นายสมชาย งามวงศ์ชน

ประธานแผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลปกครองสูงสุด

นายสมชาย เอ็มโอช

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายไพศาล บุญเกิด

วันที่อ่าน ๒๖ เมษายน ๒๕๖๐

ชาริกา : ผู้พิมพ์

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(จ. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๑๗/๒๕๕๙
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๒๕/๒๕๖๒

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๖ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๒

ระหว่าง { นายสุประดิษฐ์ ปัญญาสุริยะโชติ หรือนายประดิษฐ์ ปัญญา ผู้ฟ้องคดี
ศึกษาธิการจังหวัดเชียงใหม่ (ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต ๑ เดิม) ที่ ๑
คณะกรรมการสอบสวน ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๓๓๓/๒๕๕๙
หมายเลขแดงที่ ๓๗๕/๒๕๕๘ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองเชียงใหม่)

โดยที่ได้มีคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๐/๒๕๕๙
เรื่อง การขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการในภูมิภาค ใช้บังคับ
ตั้งแต่วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๙ คำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๑/๒๕๕๙
เรื่อง การบริหารราชการของกระทรวงศึกษาธิการในภูมิภาค ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๒ มีนาคม
๒๕๕๙ และคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๗/๒๕๖๐ เรื่อง การปฏิรูปการศึกษา

/ในภูมิภาค...

ในภูมิภาคของกระทรวงศึกษาธิการ ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๐ ทำให้มีการโอนอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๑ เฉพาะงานที่เกี่ยวกับคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๑ ไปเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการศึกษาธิการจังหวัดศรีสะเกษ กับให้มีการโอนอำนาจหน้าที่ของผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในคดีนี้ในการพิจารณาเกี่ยวกับเรื่องการดำเนินการทางวินัย การออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ตามมาตรา ๒๓ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ไปเป็นอำนาจหน้าที่ของศึกษาธิการจังหวัดศรีสะเกษ โดยความเห็นชอบของ กศจ. จึงให้เปลี่ยนชื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จากเดิมผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๑ เป็นศึกษาธิการจังหวัดศรีสะเกษ และให้ถือว่าบรรดาถ้อยคำสำนวนทั้งหลายที่ระบุหรืออ้างถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๑ เป็นการระบุหรืออ้างถึงศึกษาธิการจังหวัดศรีสะเกษ

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเดิมชื่อนายประดิษฐ์ ปัญญา เป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียนวัดแม่ผาแหน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๑ ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๑ ที่ ๑๕๗/๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๔ สั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จากกรณีเมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีรักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียนท่าศาลา ได้กระทำผิดวินัยในเรื่องดังต่อไปนี้ ๑. วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ถอนเงินอุดหนุนของโรงเรียนท่าศาลา จำนวน ๖๕,๐๙๐ บาท ซึ่งเงินบางส่วนได้นำไปจ่ายเป็นค่าจ้างเหมาปรับปรุงไฟฟ้าในอาคารเรียน จำนวน ๒๘,๖๓๐ บาท และจ่ายเป็นค่าปรับปรุงอาคารอเนกประสงค์ จำนวน ๒๖,๔๖๐ บาท โดยไม่มีหลักฐานการจ่ายเงิน ต่อมา ได้จัดทำหลักฐานการเบิกจ่ายเงินขึ้นมายาภายหลัง ๒. วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๒ ถอนเงินอุดหนุนของโรงเรียนท่าศาลา จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเงินบางส่วนนำไปจ่ายเป็นค่าจ้างทาสีรั้วโรงเรียน จำนวน ๘,๙๗๐ บาท และจ่ายเป็นค่าจ้างเหมาต่อเติมอาคาร

/อเนกประสงค์...

อเนกประสงค์ของโรงเรียนจำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท โดยไม่มีหลักฐานการจ่ายเงิน ต่อมา ได้จัดทำหลักฐานการเบิกจ่ายเงินขึ้นมาภายหลัง ๓. วันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๒ ถอนเงินอุดหนุนของโรงเรียนท่าศาลา จำนวน ๕๓,๗๖๐ บาท ซึ่งเงินบางส่วนได้นำไปจ่ายเป็นค่าปุ๋ยกระเบื้องห้องเรียนอาคารอเนกประสงค์ จำนวน ๒๗,๔๐๐ บาท และจ่ายเป็นค่าจ้างตัดกิ่งไม้ในโรงเรียน จำนวน ๔,๗๙๐ บาท โดยไม่มีหลักฐานการจ่ายเงิน ต่อมา ได้จัดทำหลักฐานการเบิกจ่ายเงินขึ้นมาภายหลัง ๔. วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ถอนเงินอุดหนุนของโรงเรียนท่าศาลา จำนวน ๖๕,๐๙๐ บาท วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๒ ถอนเงินอุดหนุนของโรงเรียนท่าศาลา จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท วันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๒ ถอนเงินอุดหนุนของโรงเรียนท่าศาลา จำนวน ๕๓,๗๖๐ บาท และได้นำเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ของเงินที่ถอนดังกล่าวไปจ่ายเป็นค่าจ้างครูจ้างสอนสำหรับเดือนมิถุนายนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๕๒ จำนวน ๒ คน ซึ่งมีผู้ที่สำรองจ่ายเงินจำนวนดังกล่าวไปก่อนแล้ว แต่ได้นำเงินมาจ่ายคืนให้แก่ผู้สำรองจ่ายเพียง ๒๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่เหลือ ๑๐,๐๐๐ บาท ได้บังอาจนำไปโดยมิชอบ ๕. วันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๒ ถอนเงินอุดหนุนของโรงเรียนท่าศาลา จำนวน ๕๓,๗๖๐ บาท แต่เงินบางส่วนจำนวน ๖,๖๒๐ บาท ได้นำไปจ่ายเป็นค่าสาธารณูปโภคของโรงเรียนสำหรับเดือนสิงหาคมถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๒ ซึ่งเจ้าหน้าที่การเงินของโรงเรียนได้นำเงินของตนเองสำรองจ่ายไปแล้ว แต่นำไปจ่ายคืนให้ผู้สำรองจ่ายเพียง ๖,๐๐๐ บาท ส่วนที่เหลือ ๖๒๐ บาท ได้บังอาจนำไปโดยมิชอบ ๖. ถอนเงินโครงการอาหารกลางวันของโรงเรียนท่าศาลา เพื่อนำไปจ่ายให้ผู้รับจ้างทำอาหารกลางวันให้เด็กนักเรียน โดยทำหลักฐานการเบิกจ่ายขึ้นมาภายหลัง ดังนี้ ๖.๑ วันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ จำนวน ๒๗,๔๓๐ บาท แต่นำไปจ่ายเพียง ๑๔,๐๔๐ บาท ที่เหลือได้บังอาจนำไปโดยมิชอบ ๖.๒ วันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๒ จำนวน ๒๖,๗๙๐ บาท แต่นำไปจ่ายเพียง ๑๔,๐๔๐ บาท ที่เหลือได้บังอาจนำไปโดยมิชอบ ๖.๓ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ จำนวน ๑๔,๓๐๐ บาท แต่นำไปจ่ายเพียง ๑๔,๐๔๐ บาท ที่เหลือได้บังอาจนำไปโดยมิชอบ ๗. ดำเนินการตามโครงการเรียนฟรี ๑๕ ปี อย่างมีคุณภาพในปีการศึกษา ๒๕๕๒ ล่าช้า ภายหลังรับทราบคำสั่งดังกล่าว ผู้ฟ้องคดี ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ อุตธรณีโต้แย้งคำสั่งไปยังประธานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) แล้ว แต่นับจนถึงวันที่ยื่นฟ้องคดีนี้ ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากในขณะที่ผู้ฟ้องคดีไปราชการในตำแหน่งผู้อำนวยการ

/สถานศึกษา...

สถานศึกษาโรงเรียนท่าศาลา ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับมอบเอกสารด้านการเงินหรือพัสดุจากผู้บริหารคนเดิม ระหว่างปฏิบัติงานผู้ฟ้องคดีได้ทวงถามเอกสารจากนางเสาวลักษณ์ คำใหญ่ ซึ่งเป็นข้าราชการเพียงคนเดียวของโรงเรียนที่รับผิดชอบงานดังกล่าว แต่ไม่ได้รับความร่วมมือจนกระทั่งนางเสาวลักษณ์ได้รับคำสั่งให้ไปช่วยราชการที่โรงเรียนอื่น ภายหลังการตรวจสอบภายในเสร็จสิ้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ในขณะที่นางเสาวลักษณ์กลับถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง การถอนเงินของโรงเรียนเพื่อนำไปใช้จ่ายตามรายการที่ระบุในคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการข้อ ๑ ถึงข้อ ๖ ผู้ฟ้องคดีได้จัดซื้อจัดจ้างและดำเนินการตามระเบียบของทางราชการ โดยเอกสารต้นฉบับที่เกี่ยวข้องอยู่ที่นางเสาวลักษณ์ ผู้ฟ้องคดีคงมีเพียงสำเนาเอกสารที่เก็บไว้สำหรับผู้บริหารและไม่ใช้เอกสารที่จัดทำขึ้นในภายหลัง ผู้ฟ้องคดีได้มอบเงินจำนวน ๖,๐๐๐ บาท ให้แก่นางเสาวลักษณ์ เพื่อสำรองจ่ายเป็นค่าสาธารณูปโภคของโรงเรียนประจำเดือนเมษายน ๒๕๕๒ แต่ภายหลังการตั้งเบิกเป็นเงินจำนวน ๖,๖๒๐ บาท นางเสาวลักษณ์ไม่ได้นำเงินมาคืนให้ทางโรงเรียนและผู้สำรองเงินอีกจำนวน ๖๒๐ บาท การถอนเงินอุดหนุนของโรงเรียนเพื่อนำมาจ่ายค่าจ้างครูสอน ผู้ฟ้องคดีได้นำมาคืนให้นายสุรินทร์ สุริยะวงศ์ ซึ่งเป็นผู้สำรองจ่ายจากเงินที่ผู้ปกครองสนับสนุนโดยถูกต้องครบถ้วนรวมเป็นเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท เงินส่วนต่างจากการถอนเงินโครงการอาหารกลางวันในแต่ละครั้ง ผู้ฟ้องคดีได้นำไปสำรองจ่ายเป็นค่าปรับปรุงห้องน้ำ ค่าดำเนินโครงการจัดมวยการกุศล และค่าน้ำดื่มในโรงเรียน โดยไม่ได้นำไปใช้โดยมิชอบ การดำเนินโครงการเรียนฟรีอย่างมีคุณภาพที่เป็นไปอย่างล่าช้าเกิดจากการจัดซื้อหนังสือของผู้บริหารคนก่อนซึ่งผู้รับจ้างไม่ได้จัดส่งหนังสือให้ถูกต้องครบถ้วน แม้ผู้ฟ้องคดีจะมีความบกพร่องในเรื่องเอกสารหรือการใช้จ่ายเงินผิดประเภท แต่รายการได้มีการดำเนินการจริงและสามารถนำเงินมาคืนให้ทางโรงเรียน และการลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นการลงโทษที่หนักเกินไปสำหรับผู้ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่เพื่อประโยชน์ของทางราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต ๑ ที่ ๑๕๙/๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๔

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ไม่รับคำฟ้องเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้อุทธรณ์คำสั่งภายในระยะเวลาสามสิบวันนับแต่ทราบคำสั่งลงโทษตามมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีนี้ การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับมอบเอกสารใดๆ จากผู้บริหารโรงเรียนคนก่อนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเบิกจ่ายเงินของผู้ฟ้องคดี สำเนาบันทึกการประชุมที่ผู้ฟ้องคดีคัดมาจากบันทึกของคณะกรรมการสถานศึกษาซึ่งแนบมาพร้อมกับคำฟ้องไม่ได้มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินของผู้ฟ้องคดีทั้งยังมีข้อความบางส่วนขัดแย้งกับเอกสารหลักฐานที่ได้จากการสอบสวนการที่นางเสาวลักษณ์ คำใหญ่ ให้การในชั้นสอบสวนว่า ตนเพียงแต่ร่วมลงนามถอนเงินส่วนผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับเงินไปดำเนินการโดยเอกสารการเบิกจ่ายไม่ได้อยู่ที่ตน เป็นเหตุให้เชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีเบิกจ่ายเงินโดยไม่มีหลักฐานรองรับอันเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบว่าด้วยการเบิกจ่ายเงิน การตรวจสอบภายในของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายะลา เขต ๑ ระหว่างวันที่ ๒ ถึงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๒ เป็นการตรวจสอบพบความบกพร่องในช่วงที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารโรงเรียนท่าศาลา ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจอ้างปัญหาที่ค้างมาจากผู้บริหารคนเดิมเพื่อปฏิเสธความผิด เอกสารหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีอ้างมาในคำฟ้องแสดงให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการอาหารกลางวัน ไม่ได้แต่งตั้งกรรมการเก็บรักษาเงิน ไม่ได้จัดทำหลักฐานการจ่ายเงิน รวมทั้งไม่ได้จัดทำหลักฐานการแจ้งการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงนางเสาวลักษณ์ เป็นการดำเนินการจากกรณีที่ไม่จัดทำหลักฐานเงินงบประมาณและนอกงบประมาณให้เป็นไปตามระเบียบของทางราชการ ในช่วงที่มีนางจิตรา ไชยรังษี เป็นผู้อำนวยการโรงเรียน และได้ถูกลงโทษภาคทัณฑ์แล้ว ส่วนกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงร่วมกับผู้ฟ้องคดีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเช่นเดียวกับกรณีของผู้ฟ้องคดี และได้ถูกลงโทษลดขั้นเงินเดือนพร้อมทั้งให้ติดตามความประพฤติเป็นเวลา ๑ ปี ในการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ และได้เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแสดงพยานหลักฐานภายในสิบห้าวันนับแต่ได้รับแจ้งโดยผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเพียงประเด็นเดียว คือ การจัดทำแผนปฏิบัติการ

/ประจำปี...

ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๒ ของโรงเรียนท่าศาลา ส่วนประเด็นอื่นๆ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ชี้แจง แสดงพยานหลักฐานใดๆ คณะกรรมการสอบสวนจึงจัดทำรายงานการสอบสวน ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๓ เสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณา ซึ่งต่อมาคณะอนุกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (อ.ก.ค.ศ.) เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๑ ได้พิจารณาการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีแล้วมีมติในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ ให้รอผลการสอบสวนของนางเสาวลักษณ์ เพื่อประกอบการพิจารณา ในระหว่างนั้นผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อชี้แจงการไปปฏิบัติราชการและลำดับเรื่องราวที่เกิดขึ้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเสนอ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๑ เพื่อพิจารณา ที่ประชุมได้พิจารณาแล้ว มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม การดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีจึงเป็นไปตามขั้นตอนของกฎหมาย เอกสารการเบิกจ่ายเงินแนบท้ายคำชี้แจงของผู้ฟ้องคดี ลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ และลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ เป็นเพียงสำเนาเอกสารซึ่งไม่ใช่ต้นฉบับ ไม่มีให้ตรวจสอบในขณะที่เข้าตรวจสอบ ไม่ปรากฏว่าได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการเก็บรักษาเงินและคณะกรรมการอาหารกลางวัน อีกทั้งมีพยานให้การยืนยันว่าเอกสารบางส่วนเป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นในภายหลังโดยได้จัดทำเมื่อวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๔ เงินอุดหนุนของโรงเรียนจำนวน ๖,๖๒๐ บาท เพื่อจ่ายเป็นค่าสาธารณูปโภค มีพยานเอกสารการถอนเงินค่าสาธารณูปโภคของโรงเรียนในวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๒ จำนวน ๕๓,๗๖๐ บาท และผู้ฟ้องคดีได้นำไปจ่ายเป็นค่าสาธารณูปโภค รวมจำนวน ๖,๖๒๐.๑๘ บาท จากนั้นได้ให้นางเสาวลักษณ์ จัดทำเอกสารรองรับการจ่ายเงิน แต่นางเสาวลักษณ์ ไม่ดำเนินการให้ เนื่องจากไม่ได้เป็นผู้จ่ายเงิน และมีพยานยืนยันว่าเคยได้ยืมนางเสาวลักษณ์ทวงถามเงินจากผู้ฟ้องคดี เงินอุดหนุนของโรงเรียนจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท เพื่อจ่ายเป็นค่าจ้างครูจ้างสอนรวม ๒ คน นายสุนิษฐ์ สุริยะวงศ์ ซึ่งเป็นตัวแทนผู้ปกครองได้นำเงินที่เก็บจากผู้ปกครองจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท และสำรองจ่ายเงินของตนอีกจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท เพื่อจ่ายเป็นค่าจ้างดังกล่าว แต่ในการจ่ายเงินคั้นยังคงไม่มีหลักฐานใบเสร็จรับเงินจึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ทั้งยังมีเงินคงเหลือจากการเบิกอีกจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ที่ไม่ปรากฏหลักฐานว่าได้คืนให้กับทางราชการ เอกสารการแต่งตั้งคณะกรรมการอาหารกลางวันเป็นเพียงสำเนาเอกสาร

/ซึ่งไม่ใช่...

ซึ่งไม่ใช่ต้นฉบับ นางเสาวลักษณ์ไม่ได้ลงนามรับทราบคำสั่ง ผู้ฟ้องคดีไม่ได้นำมาชี้แจง แก่ข้อกล่าวหาในชั้นสืบสวนสอบสวนทางวินัย และขณะหน่วยตรวจสอบภายในเข้าตรวจสอบ เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๒ ไม่ปรากฏว่ามีเอกสารดังกล่าวให้ตรวจสอบ เมื่อพิจารณา ประกอบกับถ้อยคำของพยานว่า เอกสารการจัดจ้างโครงการอาหารกลางวันดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้นำมาให้ลงนามในภายหลังและผู้รับจ้างได้รับเงินไม่ตรงตามหลักฐาน ทะเบียนคุมเงินนอกงบประมาณประเภทอาหารกลางวันรวมทั้งใบสำคัญรับเงิน จึงเชื่อได้ว่า เอกสารการเบิกจ่ายไม่ได้มีอยู่ที่นางเสาวลักษณ์ และเอกสารที่ผู้ฟ้องคดีนำมากล่าวอ้าง เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นในภายหลัง ข้ออ้างว่าเงินส่วนต่างจากการเบิกจ่ายค่าอาหารกลางวัน ผู้ฟ้องคดีได้นำไปสำรองจ่ายการปรับปรุงห้องน้ำ จ่ายค่าน้ำดื่มของโรงเรียน และสำรองจ่าย ตามโครงการจัดมวยการกุศลเป็นการกล่าวอ้างลอยๆ โดยไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุน คณะกรรมการสอบสวนได้แสวงหาหลักฐานเกี่ยวกับการดำเนินโครงการอาหารกลางวันจาก หลักฐานการถอนเงิน หลักฐานการจ้าง และการให้ถ้อยคำของผู้รับเงินค่าจ้าง กรณี จึงไม่จำเป็นต้องสอบถามพยานที่เป็นคณะกรรมการสถานศึกษาซึ่งไม่ใช่ผู้รับจ้างหรือ คู่สัญญา การดำเนินโครงการเรียนฟรีอย่างมีคุณภาพ กำหนดให้สถานศึกษาดำเนินการ ให้เสร็จภายในวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๒ และให้นักเรียนได้รับหนังสือเรียน เครื่องแบบนักเรียน และอุปกรณ์การเรียน ก่อนวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ซึ่งเป็น วันเปิดภาคเรียน แต่โรงเรียนได้แจกหนังสือเรียนเมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๒ ซึ่งอยู่ในช่วงที่ ผู้ฟ้องคดีมาดำรงตำแหน่งผู้บริหารโรงเรียน การที่ผู้บริหารโรงเรียนคนก่อนดำเนินการ ตามโครงการไปแล้วบางส่วน ไม่ได้ทำให้ผู้ฟ้องคดีพินความรับผิดชอบในการบริหารจัดการ เพื่อรักษาผลประโยชน์ของทางราชการและสิทธิประโยชน์ของนักเรียน เมื่อผู้ฟ้องคดี ไม่ดำเนินการหรือดำเนินการล่าช้าจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการและหน่วยงานการศึกษา มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล ขาดการเอาใจใส่ ไม่ระมัดระวังรักษาผลประโยชน์ของทางราชการ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ผู้ฟ้องคดีไม่อาจอ้างเหตุบกพร่องเกี่ยวกับ เอกสารการใช้จ่ายเงินผิดประเภทหรือได้ดำเนินการแก้ไขปัญหาต่างๆ มาปฏิเสธความผิด และในการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการโดยพิจารณา จากพยานหลักฐานตามทางสอบสวนโดยชอบ คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายซึ่งไม่มีเหตุให้ต้องเพิกถอน

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ภายในกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ก่อนการฟ้องคดีนี้ การเบิกจ่ายเงินอุดหนุนอื่นของโรงเรียน ผู้ฟ้องคดีได้นำไปใช้จ่ายจริงตามวัตถุประสงค์ของโครงการ โดยปรากฏผลการปฏิบัติงานตามภาพถ่ายกิจกรรมในโรงเรียนที่เกิดจากการหาเงินมาพัฒนาโรงเรียนมากกว่าเงินงบประมาณซึ่งเบิกมาใช้ นางเสาวลักษณ์ คำใหญ่ ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนว่าเป็นเจ้าหน้าที่การเงินของโรงเรียน คณะกรรมการสอบสวนจึงไม่อาจรับฟังข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ออกคำสั่งแต่งตั้งเจ้าหน้าที่การเงิน ผู้ฟ้องคดีได้พยายามนำเอกสารเกี่ยวกับการดำเนินโครงการอาหารกลางวันไปให้นางเสาวลักษณ์ลงลายมือชื่อให้ถูกต้อง แต่ได้รับแจ้งจากนางเสาวลักษณ์ว่า ไม่สามารถลงลายมือชื่อในเอกสารได้ เนื่องจากมีเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สั่งห้ามไว้ ผู้ฟ้องคดีจึงมีเพียงเอกสารใบสำคัญรับเงินไปชี้แจงต่อคณะกรรมการสอบสวน ในคืบงานล่อยกระทางมีผู้เห็นนางเสาวลักษณ์นำรถยนต์เข้าไปในโรงเรียนและขนของออกไปซึ่งอาจเป็นเอกสารหลักฐานของโรงเรียน คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้สอบสวนเรื่องเงินค่าสาธารณูปโภคที่นางเสาวลักษณ์นำไปเสร็จรับเงินไปตั้งเบิกจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต ๑ แต่ไม่ได้นำมาคืนให้ทางโรงเรียน แสดงให้เห็นถึงการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ และในการประชุมร่วมกันของครูและคณะกรรมการสถานศึกษาในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๒ มีกรรมการสถานศึกษาโรงเรียนบางคนได้บันทึกการประชุมโดยถูกต้องตรงตามข้อเท็จจริงทุกครั้ง ผู้ฟ้องคดีจึงได้คัดสำเนาเอกสารบันทึกการประชุมดังกล่าวเพื่อเป็นหลักฐานประกอบการพิจารณาคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชี้แจงว่า อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และร้องทุกข์ (ที่ทำกรแทน ก.ค.ศ.) ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๘/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๕ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และ ก.ค.ศ. ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงข้อเท็จจริงในทำนองเดียวกับคำฟ้องและคำคัดค้านคำให้การ และเพิ่มเติมว่า ก.ค.ศ. พิจารณาโดยเชื่อเหตุผลตาม มติ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต ๑ ที่พิจารณาจากคำให้การของนางเสาวลักษณ์ คำใหญ่ โดยไม่ได้สืบสวนตามข้อโต้แย้งที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ การเบิกจ่ายแต่ละครั้งล้วนเป็นการใช้ในการพัฒนาโรงเรียนเพื่อประโยชน์ของนักเรียนและชุมชนโดยมีคณะกรรมการสถานศึกษา

/ร่วมดำเนินการ...

ร่วมดำเนินการและรับทราบ การนำเงินส่วนหนึ่งจากค่าอาหารกลางวันมาสำรองจ่ายให้ ผู้รับเหมา ได้หักคืนจ่ายเป็นค่าอาหารกลางวันโดยครบถ้วนภายหลังงานก่อสร้างเสร็จสิ้น แต่คณะกรรมการสอบสวนรับฟังเฉพาะข้อเท็จจริงที่เป็นโทษแก่ผู้ฟ้องคดี การปรับปรุง สถานที่ที่ก่อนซ่อมแซมห้องน้ำโรงเรียน ผู้ฟ้องคดีและคณะกรรมการสถานศึกษาได้จ่ายเงิน ให้ผู้รับจ้างเป็นจำนวน ๑๔,๐๐๐ บาท โดยนำเงินในส่วนของค่าอาหารกลางวันสำรองจ่าย และเมื่อครบกำหนดจ่ายค่าอาหารกลางวันผู้ฟ้องคดีได้ใช้เงินส่วนตัวสำรองจ่ายซึ่งปัจจุบัน ยังไม่ได้รับคืนเนื่องจากยังไม่ได้เบิกเงินงบประมาณการปรับปรุงสถานที่มาใช้ และหากนำ เงินค่าใช้จ่ายทั้งหมดมาหักกลับกันแล้วจะพบว่าผู้ฟ้องคดีและคณะกรรมการสถานศึกษา ได้ใช้จ่ายเงินมากกว่าจำนวนเงินที่เบิกมา

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงในคดีปรากฏว่า ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาล อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ที่ทำการแทน ก.ค.ศ.) ในการประชุมครั้งที่ ๑๙/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๕ ได้พิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการแล้ว มีมติให้ยกอุทธรณ์ แต่สำหรับกรณีกระทำผิดวินัยในเรื่องดำเนินการตามโครงการเรียนฟรี ๑๕ ปี อย่างมีคุณภาพ ในปีการศึกษา ๒๕๕๒ ล่าช้า อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ที่ทำการแทน ก.ค.ศ.) เห็นว่า การดำเนินการจัดซื้อหนังสือเป็นเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีดำเนินการ ต่อจากผู้อำนวยการโรงเรียนคนก่อน กรณีจึงฟังไม่ได้ว่าความล่าช้าดังกล่าวเป็นความผิด ที่เกิดจากผู้ฟ้องคดีโดยตรง อันเป็นคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่เป็นคุณกับผู้ฟ้องคดี กรณีจึงมีปัญหาคือ ต้องวินิจฉัยเพียงว่า การออกคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จากกรณีที่ถอนเงิน อุดหนุนของโรงเรียน ในวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ จำนวน ๖๕,๐๙๐ บาท เพื่อนำไปจ่าย เป็นค่าจ้างเหมาปรับปรุงไฟฟ้าในอาคารเรียน จำนวน ๒๘,๖๓๐ บาท และเป็นค่าปรับปรุง อาคารอเนกประสงค์ จำนวน ๒๖,๔๖๐ บาท ในวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๒ จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท เพื่อนำไปจ่ายเป็นค่าจ้างทาสีรั้วโรงเรียน จำนวน ๘,๙๗๐ บาท และเป็นค่าจ้างเหมาต่อเติม อาคารอเนกประสงค์ของโรงเรียน จำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท และในวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๒ จำนวน ๕๓,๗๖๐ บาท เพื่อนำไปจ่ายเป็นค่าปุ๋ยกระเบื้องห้องเรียนอาคารอเนกประสงค์ จำนวน ๒๙,๔๐๐ บาท และเป็นค่าจ้างตัดกิ่งไม้ในโรงเรียน จำนวน ๔,๗๙๐ บาท รวมทั้งถอนเงินโครงการอาหารกลางวันของโรงเรียน ในวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ จำนวน ๒๗,๔๓๐ บาท ในวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๒ จำนวน ๒๖,๗๘๐ บาท และในวันที่

๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ จำนวน ๑๔,๓๐๐ บาท เพื่อนำไปจ่ายให้ผู้รับจ้างทำอาหารกลางวัน ให้เด็กนักเรียน โดยไม่มีหลักฐานการจ่ายเงิน แล้วต่อมาได้จัดทำหลักฐานการเบิกจ่าย ดังกล่าวขึ้นมาในภายหลัง และจากกรณีที่น่าเงินส่วนต่างของการเบิกจ่ายค่าจ้างครูสอน สำหรับเดือนมิถุนายนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๕๒ จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ค่าสาธารณูปโภค สำหรับเดือนสิงหาคมถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๒ จำนวน ๖๒๐ บาท และค่าอาหารกลางวัน ของเด็กนักเรียน จำนวน ๒๖,๓๙๐ บาท ไปโดยมิชอบ เป็นการออกคำสั่งที่ใช้ดุลพินิจ โดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า แม้ระหว่างการสอบสวนเพิ่มเติมตามมติของ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีจะมีหนังสือลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ และลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ จัดส่งสำเนาเอกสารหลักฐาน การเบิกจ่ายตามรายละเอียดข้างต้นให้คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยครบถ้วนทุกรายการ แต่สำหรับหลักฐานการเบิกจ่ายค่าอาหารกลางวันสำหรับเด็กนักเรียน ปรากฏข้อเท็จจริง ตามบันทึกถ้อยคำของนางสาวสุพัตรา อินทจักร์ ผู้รับจ้าง รวมทั้งบันทึกถ้อยคำของ นายสุรินทร์ สุริยะวงศ์ และของนายทวี กันธิวงศ์ ซึ่งลงชื่อเป็นพยานในบันทึกตกลงจ้าง ลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๒ สอดคล้องตรงกันว่า ผู้ฟ้องคดีได้นำเอกสารหลักฐาน ดังกล่าวมาให้ผู้รับจ้างและพยานทั้งสองรายลงชื่อในบันทึกตกลงการจ้างและเอกสารแนบท้าย เมื่อวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๔ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีได้รับข้อเท็จจริงมาในคำคัดค้าน คำให้การว่า ผู้ฟ้องคดีได้พยายามนำเอกสารเกี่ยวกับการดำเนินโครงการอาหารกลางวัน ไปให้นางเสาวลักษณ์ คำใหญ่ ลงลายมือชื่อให้ถูกต้อง แต่ได้รับแจ้งจากนางเสาวลักษณ์ว่า ไม่สามารถลงลายมือชื่อในเอกสารได้ เนื่องจากมีเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สั่งห้ามไว้ กรณีจึงรับฟังได้ว่าเอกสารหลักฐานการเบิกจ่ายค่าอาหารกลางวันดังกล่าวมิใช่เอกสาร ที่มีอยู่ตั้งแต่ต้น แต่เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นมาในภายหลัง และเมื่อได้พิจารณาประกอบกับ พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ไม่มีเอกสารหลักฐานการเบิกจ่ายใดๆ ให้ตรวจสอบในระหว่าง ที่หน่วยตรวจสอบภายในเข้าทำการตรวจสอบ และไม่ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเอกสาร หลักฐานการเบิกจ่ายทุกรายการตั้งแต่ขณะรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน ที่สนับสนุนข้อกล่าวหา หรือภายในระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตให้ขยายระยะเวลาชี้แจง แสดงพยานหลักฐานจากคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยในแต่ละครั้ง แต่ได้จัดส่งสำเนา เอกสารหลักฐานการเบิกจ่ายดังกล่าวตามหนังสือลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ ลงวันที่

/๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๓...

๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ และลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ ตามที่ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต ๑ ได้มีมติให้สอบสวนเพิ่มเติม ซึ่งล่วงเลยมาเป็นเวลาเกือบ ๖ เดือน นับแต่วันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ อันเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน ที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และเป็นเวลาภายหลังที่การสอบสวนเสร็จสิ้นลงแล้ว กรณีจึงเชื่อได้ว่า เอกสารหลักฐานการเบิกจ่ายตามรายการอื่นเป็นเอกสารที่มีใ้มีอยู่ตั้งแต่ต้น แต่เป็นเอกสาร ที่จัดทำขึ้นมาในภายหลังในทำนองเดียวกับเอกสารหลักฐานการเบิกจ่ายค่าอาหารกลางวัน สำหรับเด็กนักเรียน ส่วนการเบิกจ่ายค่าจ้างครูสอนของเดือนมิถุนายนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๕๒ จำนวน ๒ คน ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า นายสุรินทร์ สุริยะวงศ์ ตัวแทนผู้ปกครองเป็นผู้สำรองจ่าย ไปก่อน และผู้ฟ้องคดีได้เบิกเงินอุดหนุนมาจ่ายคืนให้ครบถ้วนแล้วรวมจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ข้อเท็จจริงปรากฏตามบันทึกถ้อยคำของนายสุรินทร์ สุริยะวงศ์ ว่า ตนได้เก็บเงินจาก ผู้ปกครองคนละ ๓๐๐ บาท เพื่อนำมาจ่ายเป็นค่าจ้างครูตามมติที่ประชุมร่วมของ คณะกรรมการสถานศึกษา และชมรมผู้ปกครองและศิษย์เก่า ซึ่งเก็บเงินได้เพียง ๑๐,๗๐๐ บาท และได้นำมาจ่ายเป็นค่าจ้างครুরวมเป็นเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท โดยตนได้สำรองจ่าย ส่วนที่ขาดไปก่อน ต่อมาผู้ฟ้องคดีได้นำเงินส่วนที่ตนสำรองจ่ายจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท มาคืนให้โดยไม่ได้จัดทำเอกสารหลักฐานการรับเงิน ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่ได้โต้แย้งข้อเท็จจริง เกี่ยวกับการเก็บเงินจากผู้ปกครองดังกล่าวแต่อย่างใด เมื่อไม่ปรากฏว่านายสุรินทร์ สุริยะวงศ์ มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดี จึงเชื่อได้ว่าเป็นการให้ถ้อยคำตามความเป็นจริง โดยมีใ้ใส่ร้ายผู้ฟ้องคดี กรณีจึงรับฟังได้ว่ามีเงินส่วนต่างจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ที่ผู้ฟ้องคดี ไม่มีหลักฐานมาแสดงว่าได้นำไปใช้จ่ายกรณีใด สำหรับการเบิกจ่ายค่าสาธารณูปโภคของ เดือนสิงหาคมถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๒ ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นผู้สำรองจ่ายจำนวน ๖,๐๐๐ บาท ข้อเท็จจริงปรากฏตามบันทึกถ้อยคำของนางเสาวลักษณ์ ว่า ตนเป็นผู้สำรองจ่ายค่าสาธารณูปโภค โดยหลักฐานการจ่ายอยู่ที่ตน และตนได้รับเงินจำนวน ๖,๐๐๐ บาท จากผู้ฟ้องคดีจริง ซึ่งสอดคล้องกับบันทึกถ้อยคำของนางสาวนภาพร อุตระภัทร์ และนายทวิ กันธิวงศ์ ที่ให้การว่า บุคคลทั้งสองเคยได้ยืมนางเสาวลักษณ์ทวงถามค่าสาธารณูปโภคที่ใ้สำรองจ่ายจาก ผู้ฟ้องคดีหลายครั้ง กรณีจึงเชื่อได้ว่านางเสาวลักษณ์เป็นผู้สำรองจ่ายค่าสาธารณูปโภคดังกล่าว เมื่อปรากฏจากพยานเอกสารว่ามีการถอนเงินจำนวน ๖,๖๒๐ บาท เพื่อนำไปจ่าย ค่าสาธารณูปโภคจริง แต่ผู้ฟ้องคดีใ้จ่ายให้นางเสาวลักษณ์ เพียง ๖,๐๐๐ บาท กรณีจึงรับฟัง ได้ว่ามีเงินส่วนต่างจำนวน ๖๒๐ บาท ที่ผู้ฟ้องคดีไม่มีหลักฐานมาแสดงว่าได้นำไปใช้จ่าย

/ในกรณีใด...

ในกรณีใด และสำหรับการเบิกจ่ายค่าอาหารกลางวันสำหรับเด็กนักเรียน ในวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ จำนวน ๒๗,๔๓๐ บาท ในวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๒ จำนวน ๒๖,๗๘๐ บาท และในวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ จำนวน ๑๔,๓๐๐ บาท ซึ่งนางสาวสุพัตรา อินทจักร์ ให้ถ้อยคำว่าได้รับเงินในแต่ละครั้งเพียงจำนวนครั้งละ ๑๔,๐๔๐ บาท ข้อเท็จจริงปรากฏตามคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีได้นำเงินส่วนต่างของการเบิกจ่าย ในวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ จำนวน ๑๓,๓๘๐ บาท ไปจ่ายเป็นค่าปรับพื้นที่รอบห้องน้ำ แต่ในชั้นของคณะกรรมการสอบสวนวินัยกลับให้การว่า การจ้างเหมาปรับพื้นที่รอบห้องน้ำ เป็นการใช้จ่ายเงินส่วนตัวโดยไม่ใช้งบประมาณจากทางราชการ ซึ่งเป็นคำกล่าวอ้างและ คำให้การที่ขัดแย้งกัน และเมื่อพิจารณาจากการที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ให้การตามที่กล่าวอ้าง ในคำอุทธรณ์ตั้งแต่ในชั้นคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ประกอบกับไม่ปรากฏหลักฐาน การจ้างและใบสำคัญรับเงินกรณีดังกล่าว คำกล่าวอ้างในชั้นอุทธรณ์จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง ส่วนข้ออ้างว่าเงินส่วนต่างของการเบิกจ่ายในวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๒ จำนวน ๑๒,๗๔๐ บาท ผู้ฟ้องคดีได้จ่ายค่าน้ำดื่มให้นางสาวสุพัตรา อินทจักร์ จำนวน ๗๔๐ บาท และสำรองจ่ายให้ คณะกรรมการสถานศึกษาตามโครงการจัดมวยการกุศล จำนวน ๑๒,๐๐๐ บาท และเงินส่วนต่าง ของการเบิกจ่ายในวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ จำนวน ๒๖๐ บาท ผู้ฟ้องคดีได้จ่ายเป็น ค่าน้ำดื่มให้นางสาวสุพัตราทั้งหมด ข้อเท็จจริงปรากฏตามผลการพิจารณาอุทธรณ์ที่เป็นคุณ กับผู้ฟ้องคดีบางส่วนว่า ผู้ฟ้องคดีได้นำเงินโครงการอาหารกลางวันไปสำรองจ่าย ตามโครงการจัดมวยการกุศลจริง แต่เป็นกรณีที่น่าเงินไปใช้ผิดประเภทซึ่งเป็นเพียงการ ไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบของทางราชการ อย่างไรก็ตาม สำหรับเงินจำนวน ๗๔๐ บาท และจำนวน ๒๖๐ บาท ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้นำไปจ่ายเป็นค่าน้ำดื่มให้นางสาวสุพัตรา เมื่อไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดที่แสดงให้เห็นว่ามีการจ่ายเงินตามจำนวนดังกล่าวจริง อีกทั้งนางสาวสุพัตราได้ให้การว่าได้รับเงินจากผู้ฟ้องคดีในแต่ละครั้งเพียงครั้งละ ๑๔,๐๔๐ บาท กรณีจึงรับฟังได้ว่า มีเงินส่วนต่างจากการเบิกจ่ายค่าอาหารกลางวันสำหรับเด็กนักเรียน ทั้งสามครั้งข้างต้นรวมเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น ๑๔,๓๘๐ บาท ที่ผู้ฟ้องคดีไม่มีหลักฐาน มาแสดงว่าได้นำไปใช้จ่ายในกรณีใด พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงถือได้ว่าเป็นการ นำเงินส่วนต่างของการเบิกจ่ายในแต่ละครั้งไปโดยมิชอบ อันเป็นการปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้น การออกคำสั่ง

/ลงโทษ...

ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจากกรณีและผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงดังกล่าว จึงเป็นการออกคำสั่งที่ใช้ดุลพินิจโดยชอบ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต ๑ ที่ ๑๕๙/๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ที่สั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม และมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผลของการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนไม่ตรงกับข้อเท็จจริงทั้งหมด คณะกรรมการสอบสวนได้นำข้อมูลจากการสอบสวนที่เป็นผลร้ายต่อผู้ฟ้องคดีมาบันทึกในการสอบสวน โดยไม่ได้สอบสวนเหตุการณ์ต่างๆ ตามที่ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงไว้ โดยเฉพาะเรื่องเอกสารของโรงเรียนที่หายไป ทำให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงข้อเท็จจริงล่าช้า อีกทั้งได้สั่งห้ามไม่ให้นางเสาวลักษณ์ คำใหญ่ ให้ความร่วมมือกับผู้ฟ้องคดีในด้านเอกสาร ทั้งที่ในโรงเรียนท่าศาลามีข้าราชการครูเพียงคนเดียว ซึ่งในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๑ ได้ถูกผู้ปกครองกับชาวบ้านไล่ออกไปพร้อมกับอดีตผู้อำนวยการโรงเรียนท่าศาลาคณก่อน ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงขอความเป็นธรรมกับข้อเท็จจริงที่คณะกรรมการสอบสวนได้ปฏิบัติงานอย่างไม่เป็นธรรม จนเกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์พ้นระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนด และอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงการกล่าวอ้างข้อเท็จจริงลอยๆ เคลือบคลุม ไม่ชัดเจน ไม่ได้ระบุโดยชัดแจ้งว่าผลการสอบสวนไม่ตรงกับข้อเท็จจริงอย่างไร การนำข้อมูลจากการสอบสวนที่เป็นผลร้ายมาบันทึกในการสอบสวนผลร้ายเป็นอย่างไร บันทึกอย่างไร ไม่ได้สอบสวนในเหตุการณ์ต่างๆ มีเหตุการณ์ใดบ้าง มีการสั่งห้ามนางเสาวลักษณ์ คำใหญ่ ให้ความร่วมมือในด้านเอกสารนั้น มีการสั่งการอย่างไร เอกสารใด ซึ่งข้อเท็จจริงดังกล่าวผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้ยกขึ้นมาก่อนแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น อีกทั้งกระบวนการสอบสวนได้กระทำมาโดยชอบแล้ว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ
ตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย
ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา
โรงเรียนเจ้าพ่อหลวงอุปถัมภ์ ๑ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่
เขต ๑ รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียนท่าศาลา สังกัดหน่วยงาน
เดียวกัน หน่วยตรวจสอบภายใน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่
เขต ๑ ได้ตรวจพบการบริหารจัดการงบประมาณของโรงเรียนท่าศาลาว่ามีการเบิกจ่าย
โดยไม่เป็นไปตามระเบียบของทางราชการหลายรายการ มีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดความเสียหาย
แก่ทางราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๔๓๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๒
แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว ผลการสืบสวนปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดี
และนางเสาวลักษณ์ คำใหญ่ ครูชำนาญการ โรงเรียนท่าศาลา ในขณะนั้น ได้เบิกจ่ายเงิน
ของโรงเรียนโดยไม่ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการเป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหาย
โดยมีพฤติการณ์ ดังนี้ (๑) ไม่มีการจัดทำแผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒
(๒) มีการถอนเงินออกจากบัญชีเงินอุดหนุนอื่นของโรงเรียน ในวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒
จำนวน ๖๕,๐๙๐ บาท ในวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๒ จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท และในวันที่
๑๑ กันยายน ๒๕๕๒ จำนวน ๕๓,๗๖๐ บาท โดยไม่มีหลักฐานการจ่ายเงินรองรับ ไม่มีการ
บันทึกใบทะเบียนคุมเงินนอกงบประมาณ ไม่มีการบันทึกรายงานเงินคงเหลือประจำวัน และ
ไม่มีบันทึกการเก็บรักษาเงิน (๓) มีการถอนเงินจากบัญชีเงินอาหารกลางวันของโรงเรียน
ในวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๒ จำนวน ๑๒,๗๔๐ บาท ในวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๒
จำนวน ๒๗,๔๓๐ บาท ในวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๒ จำนวน ๒๖,๗๘๐ บาท ในวันที่
๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๒ จำนวน ๑๓,๓๙๐ บาท ในวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒
จำนวน ๑๔,๓๐๐ บาท และในวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๒ จำนวน ๑๓,๕๒๐ บาท โดยไม่มี
หลักฐานการจ่ายเงิน ไม่มีการบันทึกใบทะเบียนคุมเงินนอกงบประมาณ ไม่มีการบันทึก
รายงานเงินคงเหลือประจำวัน และไม่มีบันทึกการเก็บรักษาเงิน (๔) ไม่มีการจัดทำทะเบียน
คุมพัสดุ ครุภัณฑ์ (๕) ไม่มีการจัดทำบัญชีวัสดุและใบเบิกวัสดุ และ (๖) โครงการเรียนฟรี
๑๕ ปี อย่างมีคุณภาพ ยังไม่มีการจ่ายเงินให้ร้านค้าและแจกหนังสือเรียนให้นักเรียน

/ในเดือนกรกฎาคม...

ในเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๒ อันมีมูลเป็นการกระทำผิดวินัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๑๗๐/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ฟ้องคดี ผลการสอบสวนปรากฏตามรายงานการสอบสวน ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๓ ในประเด็นที่ ๑ ว่าโรงเรียนไม่มีการจัดทำแผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ นั้น ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา โดยนำหนังสือ ที่ พิเศษ/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๓ พร้อมแผนปฏิบัติการราชการประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๒ (ปรับปรุง) ของโรงเรียน ทำศาลาส่งมอบต่อคณะกรรมการสอบสวน และคณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีความผิดตามข้อกล่าวหาในประเด็นที่ ๑ สำหรับข้อกล่าวหาในประเด็นที่ ๒ ถึงประเด็นที่ ๖ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ชี้แจงพยานหลักฐานหักล้างข้อกล่าวหา แต่ประการใด จึงเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีเบิกจ่ายเงินโดยไม่มีหลักฐานการจ่ายและนำเงินของทางราชการไปใช้ส่วนตัว ไม่มีการจัดทำทะเบียนควบคุมการใช้จ่ายเงินของโรงเรียน รายงานเงินคงเหลือประจำวัน บันทึกการเก็บรักษาเงิน ไม่มีการจัดทำทะเบียนคุมพัสดุ ครุภัณฑ์ ไม่มีบัญชีวัสดุและใบเบิกวัสดุ และดำเนินโครงการเรียนฟรี ๑๕ ปีอย่างมีคุณภาพล่าช้า ตามข้อกล่าวหาจริง พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๔ มาตรา ๘๕ และมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ เห็นควรลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเสนอ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต ๑ พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ ซึ่งที่ประชุมมีมติให้รอพิจารณาพร้อมกับผลการสอบสวนของนางสาวลักษณ์ คำใหญ่ ระหว่างนั้นผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๔๗.๓๒๔/๑๒๙ ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ ชี้แจงข้อเท็จจริงในเรื่องที่ถูกกล่าวหาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเสนอคำชี้แจงดังกล่าวให้ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต ๑ พิจารณา ต่อมา อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต ๑ พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ มีมติให้สอบสวนเพิ่มเติม ผลการสอบสวนเพิ่มเติมปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้นำเงินอุดหนุนของโรงเรียนไปใช้ในการปรับปรุงไฟฟ้าในอาคารปรับปรุงอาคารอเนกประสงค์ ทาสีรั้วโรงเรียน ต่อเติมอาคารอเนกประสงค์ ตัดกิ่งไม้ในโรงเรียน จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอน โดยจัดทำหลักฐานการเบิกจ่ายขึ้นมาภายหลัง นำเงินอุดหนุนของโรงเรียน จำนวน ๖,๖๒๐ บาท ไปจ่ายเป็นค่าสาธารณูปโภคของโรงเรียน

/แต่หน้าไป...

แต่นำไปจ่ายจริงเพียง ๖,๐๐๐ บาท ที่เหลือ ๖๒๐ บาท ได้นำไปโดยไม่ชอบ นำเงินอุดหนุนของโรงเรียน จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ไปจ่ายเป็นค่าจ้างครูจ้างสอน แต่นำไปจ่ายเพียง ๒๐,๐๐๐ บาท โดยไม่มีหลักฐานการรับเงิน ส่วนที่เหลือ ๑๐,๐๐๐ บาท ได้นำไปโดยไม่ชอบ และถอนเงินโครงการอาหารกลางวันของโรงเรียนไปจ่ายให้ผู้รับจ้างทำอาหารกลางวันและจัดทำหลักฐานการเบิกจ่ายขึ้นมาภายหลัง ดังนี้ วันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ จำนวน ๒๗,๔๓๐ บาท ผู้รับจ้างรับไปเพียง ๑๔,๐๔๐ บาท วันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๒ จำนวน ๒๖,๗๘๐ บาท ผู้รับจ้างรับไปเพียง ๑๔,๐๔๐ บาท และวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ จำนวน ๑๔,๓๐๐ บาท ผู้รับจ้างรับไปเพียง ๑๔,๐๔๐ บาท คณะกรรมการสอบสวนเพิ่มเติมจึงเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นควรลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามเดิม ซึ่งต่อมา อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต ๑ ได้พิจารณาผลการสอบสวนเพิ่มเติมแล้ว มีมติในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๔ ให้ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต ๑ ที่ ๑๕๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวต่อประธาน ก.ค.ศ. แต่ยังไม่ได้รับทราบผลการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งลงโทษดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ต่อมาในระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองชั้นต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๕ ชี้แจงว่า อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ทำการแทน ก.ค.ศ.) ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๗/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๕ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และ ก.ค.ศ. ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์เป็นคดีนี้ต่อศาลปกครองสูงสุด

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๕๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ที่สั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๘๔ วรรคสาม บัญญัติว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้

/เป็นการทุจริต...

เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๘๕ วรรคสอง บัญญัติว่า การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการและหน่วยงานการศึกษา มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล ประมาท เลินเล่อหรือขาดการเอาใจใส่ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๘๔ วรรคสอง บัญญัติว่า การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็น ผู้ประพฤติชู้้อย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจากกรณีที่ยกเงินอุดหนุนของโรงเรียน ในวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ จำนวน ๖๕,๐๙๐ บาท เพื่อนำไปจ่ายเป็นค่าจ้างเหมาปรับปรุงไฟฟ้าในอาคารเรียน จำนวน ๒๘,๖๓๐ บาท และเป็นค่าปรับปรุงอาคารอเนกประสงค์ จำนวน ๒๖,๔๖๐ บาท ในวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๒ จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท เพื่อนำไปจ่ายเป็นค่าจ้างทาสีรั้วโรงเรียน จำนวน ๘,๙๗๐ บาท และเป็นค่าจ้างเหมาต่อเติมอาคารอเนกประสงค์ของโรงเรียน จำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท และในวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๒ จำนวน ๕๓,๗๖๐ บาท เพื่อนำไปจ่ายเป็นค่าปูกระเบื้องห้องเรียนอาคารอเนกประสงค์ จำนวน ๒๘,๔๐๐ บาท และเป็นค่าจ้างตัดกิ่งไม้ในโรงเรียน จำนวน ๔,๗๙๐ บาท โดยไม่มีหลักฐานการจ่ายเงิน แล้วต่อมาได้จัดทำหลักฐานการเบิกจ่ายดังกล่าวขึ้นมาในภายหลัง นั้น เมื่อพิจารณาบันทึกถ้อยคำของนางสาวลักษณ คำใหญ่ ครูชำนาญการ เจ้าหน้าที่การเงินโรงเรียนท่าศาลา ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๔ ซึ่งให้ถ้อยคำว่า เอกสารหลักฐานการจ่ายเงินตามรายการข้างต้นนางสาวลักษณไม่ได้เป็นผู้จัดทำ ไม่ได้ลงลายมือชื่อในฐานะเจ้าหน้าที่พัสดุ ไม่ได้ลงลายมือชื่อในฐานะกรรมการตรวจรับ และเอกสารตัวจริงไม่ได้อยู่ที่นางสาวลักษณ อีกทั้งเมื่อพิจารณาพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีตั้งแต่ที่หน่วยตรวจสอบภายในเข้าตรวจสอบ ตลอดจนในชั้นสอบสวนที่คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแสดงพยานหลักฐานหักล้างข้อกล่าวหาแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีกลับไม่ได้แสดงหลักฐานการเบิกจ่ายใดๆ เพื่อหักล้างข้อกล่าวหาดังกล่าว ต่อมา เมื่อ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต ๑ ได้มีมติในการ

/ประชุม...

ประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ให้คณะกรรมการสอบสวน ดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ และลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ จัดส่งสำเนาเอกสารหลักฐานมาหักล้างว่าได้นำเงินดังกล่าวไปจ่ายเป็นค่าจ้างเหมา ปรับปรุงไฟฟ้าในอาคารเรียน จำนวน ๒๘,๖๓๐ บาท ค่าปรับปรุงอาคารอเนกประสงค์ จำนวน ๒๖,๔๖๐ บาท ค่าจ้างทาสีรั้วโรงเรียน จำนวน ๘,๙๗๐ บาท ค่าจ้างเหมาต่อเติม อาคารอเนกประสงค์ของโรงเรียน จำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท ค่าปูกระเบื้องห้องเรียน อาคารอเนกประสงค์ จำนวน ๒๙,๔๐๐ บาท และเป็นค่าจ้างตัดกิ่งไม้ในโรงเรียน จำนวน ๔,๗๘๐ บาท ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ล่วงเลยมาเกือบ ๖ เดือน นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดี รับประทานข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และกระบวนการสอบสวนก็ได้เสร็จสิ้นลงแล้ว กรณีจึงเชื่อได้ว่าเอกสารหลักฐานดังกล่าวเป็นเอกสารที่ไม่ได้มี อยู่ตั้งแต่ต้น แต่จัดทำขึ้นมาในภายหลัง

กรณีถอนเงินในโครงการอาหารกลางวันของโรงเรียนท่าศาลา ในวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ จำนวน ๒๗,๔๓๐ บาท ในวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๒ จำนวน ๒๖,๗๘๐ บาท และในวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ จำนวน ๑๔,๓๐๐ บาท เพื่อนำไปจ่ายให้ผู้รับจ้าง ทำอาหารกลางวันให้เด็กนักเรียน โดยไม่มีหลักฐานการจ่ายเงิน แล้วต่อมาได้จัดทำหลักฐาน การเบิกจ่ายขึ้นมาในภายหลัง นั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ และลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ จัดส่งสำเนาเอกสารหลักฐานมาหักล้างว่าได้มีการทำสัญญาจ้างทำอาหารกลางวัน และมีหลักฐานการจ่ายเงินจริง อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาบันทึกถ้อยคำของนางสาวสุพัตรา อินทจักร์ ผู้รับจ้างประกอบอาหารกลางวันให้เด็กนักเรียนโรงเรียนท่าศาลา ฉบับลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๔ พบว่า นางสาวสุพัตราได้ให้ถ้อยคำ่าว่า ผู้ฟ้องคดีได้นำบันทึกตกลงการจ้าง ลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๒ และใบสำคัญรับเงินค่าจ้างเหมาทำประกอบอาหารกลางวัน รวม ๙ ฉบับ ที่ไม่มีข้อความใดๆ มาให้นางสาวสุพัตราลงนามเมื่อวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๔ สอดคล้องกับบันทึกถ้อยคำของนายสุรินทร์ สุริยะวงศ์ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๔ และ ของนายทวี กันธิวงศ์ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๔ ที่ได้ให้ถ้อยคำ่าว่า ผู้ฟ้องคดีได้นำบันทึก ตกลงการจ้างดังกล่าวและเอกสารแนบท้ายมาให้ นายสุรินทร์และนายทวิลงชื่อเป็นพยาน เมื่อวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๔ กรณีจึงรับฟังได้ว่าหลักฐานการเบิกจ่ายค่าอาหารกลางวัน

/สำหรับ...

สำหรับเด็กนักเรียนดังกล่าวไม่ใช่เอกสารที่มีอยู่ตั้งแต่ต้น แต่เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นมาในภายหลัง อีกทั้งตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏในบันทึกถ้อยคำของนางสาวสุพัตรา ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๔ ดังกล่าว พบว่า นางสาวสุพัตราให้ถ้อยคำว่าได้รับเงินค่าจ้างประกอบอาหารกลางวันจากผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ ในวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๒ และในวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ แต่ละครึ่งเพียงครึ่งละ ๑๔,๐๕๐ บาท จึงมีเงินส่วนต่างจากการเบิกจ่ายเงินค่าอาหารกลางวันทั้งสามครั้ง รวมเป็นเงินจำนวน ๒๖,๓๙๐ บาท (๑๓,๓๙๐ + ๑๒,๗๕๐ + ๒๖๐) เมื่อพิจารณาผลการพิจารณาอุทธรณ์ของ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ทำการแทน ก.ค.ศ.) ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๙/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๕ ในข้อ ๒.๒ ที่ว่ามีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีนำเงินโครงการอาหารกลางวันจำนวน ๑๒,๐๐๐ บาท ไปสำรองจ่ายเป็นค่าชกมวยการกุศล ซึ่งเป็นกรณีใช้เงินผิดประเภทอันเป็นกรณีไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ดังนั้น จึงมีเงินส่วนต่างจากการเบิกจ่ายเงินค่าอาหารกลางวันอีกจำนวน ๑๔,๓๙๐ บาท (๒๖,๓๙๐ - ๑๒,๐๐๐) ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่านำไปจ่ายเป็นค่าปรับพื้นที่รอบห้องน้ำและค่าน้ำดื่มให้นางสาวสุพัตรา แต่ไม่สามารถชี้แจงพยานหลักฐานได้ว่ามีการจ่ายเงินดังกล่าวจริง

กรณีถอนเงินอุดหนุนของโรงเรียนท่าศาลา จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ไปจ่ายเป็นค่าจ้างครูจ้างสอนของเดือนมิถุนายนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๕๒ จำนวน ๒ คน โดยค่าจ้างครูจ้างสอนดังกล่าว มีผู้ที่สำรองจ่ายเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ไปก่อนแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีกลับนำเงินมาจ่ายคืนให้ผู้สำรองจ่ายเพียง ๒๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่เหลือ ๑๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีได้นำไปใช้โดยมิชอบ นั้น เมื่อพิจารณابันทึกถ้อยคำของนายสุรินทร์ สุริยะวงศ์ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ พบว่า นายสุรินทร์ได้ให้ถ้อยคำว่าได้เก็บเงินจากผู้ปกครองคนละ ๓๐๐ บาท เพื่อนำมาจ่ายเป็นค่าจ้างครูตามมติที่ประชุมร่วมของคณะกรรมการสถานศึกษา และชมรมผู้ปกครองและศิษย์เก่า รวมเงินที่เก็บได้ ๑๐,๗๐๐ บาท แต่ค่าจ้างครู ๒ คน เป็นเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท นายสุรินทร์จึงได้สำรองจ่ายส่วนที่ขาดไปก่อนต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้นำเงินส่วนที่นายสุรินทร์สำรองจ่ายจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท มาคืนให้นายสุรินทร์โดยไม่ปรากฏเอกสารหลักฐานการรับเงิน กรณีจึงรับฟังได้ว่ามีเงินส่วนต่างจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ที่ผู้ฟ้องคดีไม่มีหลักฐานมาชี้แจงว่าได้นำไปใช้จ่ายกรณีใดและไม่ปรากฏหลักฐานการส่งคืนแก่ทางราชการ

/กรณีถอนเงิน...

กรณีถอนเงินอุดหนุนของโรงเรียนท่าศาลา เพื่อเบิกจ่ายค่าสาธารณูปโภคของเดือนสิงหาคมถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๒ จำนวน ๖,๖๒๐ บาท นั้น เมื่อพิจารณำบันทึกถ้อยคำของนางเสาวลักษณ์ คำใหญ่ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ พบว่า นางเสาวลักษณ์ให้ถ้อยคำว่าเป็นผู้สำรองจ่ายค่าสาธารณูปโภคดังกล่าวจำนวน ๖,๖๒๐ บาท แต่ได้รับเงินคืนจากผู้ฟ้องคดีเพียง ๖,๐๐๐ บาท ซึ่งตรงกันกับบันทึกถ้อยคำของนางสาวนภาพร อุตระภักดิ์ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๔ และบันทึกถ้อยคำของนายทวี กันธิวงศ์ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๔ ที่ให้ถ้อยคำตรงกันว่าเคยได้ยืมนางเสาวลักษณ์ทวงถามค่าสาธารณูปโภคจากผู้ฟ้องคดี กรณีจึงเชื่อได้ว่า นางเสาวลักษณ์เป็นผู้สำรองจ่ายค่าสาธารณูปโภคดังกล่าว กรณีจึงรับฟังได้ว่ามีเงินส่วนต่าง ๖๒๐ บาท ที่ผู้ฟ้องคดีไม่มีหลักฐานมาชี้แจงว่าได้นำไปใช้จ่ายกรณีใดและไม่ปรากฏหลักฐานการส่งคืนแก่ทางราชการ

กรณีดำเนินการตามโครงการเรียนฟรี ๑๕ ปี อย่างมีคุณภาพในปีการศึกษา ๒๕๕๒ ล่าช้า ข้อเท็จจริงปรากฏว่าในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองชั้นต้น อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ทำการแทน ก.ค.ศ.) ในการประชุมครั้งที่ ๑๗/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๕ ได้พิจารณาอุทธรณ์แล้ว เห็นว่าการดำเนินการจัดซื้อหนังสือเป็นเรื่องที่คุณฟ้องคดีดำเนินการต่อจากผู้อำนวยการโรงเรียนท่าศาลาคนก่อน เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้มารับราชการในตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนท่าศาลา เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นเวลาภายหลังที่โรงเรียนได้รับหนังสือเรียบร้อยแล้ว จึงฟังไม่ได้ว่าความล่าช้าดังกล่าวเป็นความผิดที่เกิดจากผู้ฟ้องคดีโดยตรง อันเป็นคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่เป็นคุณกับผู้ฟ้องคดีแล้ว จึงไม่จำต้องวินิจฉัยในประเด็นนี้อีก

อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผลของการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนไม่ตรงกับข้อเท็จจริง คณะกรรมการสอบสวนได้นำข้อมูลจากการสอบสวนที่เป็นผลร้ายต่อผู้ฟ้องคดีมาบันทึกในการสอบสวน โดยไม่ได้สอบสวนเหตุการณ์ต่างๆ ตามที่ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงไว้ โดยเฉพาะเรื่องเอกสารของโรงเรียนที่หายไป ทำให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงข้อเท็จจริงล่าช้า อีกทั้งได้สั่งห้ามไม่ให้นางเสาวลักษณ์ คำใหญ่ ให้ความร่วมมือกับผู้ฟ้องคดีในด้านเอกสาร คณะกรรมการสอบสวนได้ปฏิบัติงานอย่างไม่เป็นธรรม จนเกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงกับผู้ฟ้องคดี นั้น จึงฟังไม่ขึ้น พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย

/ระเบียบแบบแผน...

ระเบียบแบบแผนของทางราชการและหน่วยงานการศึกษา มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล ประมาทเลินเล่อหรือขาดการเอาใจใส่ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๕๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ที่สั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย
พิพากษายืน

นายจิรศักดิ์ จีรวดี
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสมชาย เอ็มโอช
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายชิ่งทอง โอภาสศิริวิทย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายอนุพงศ์ สุขเกษม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายจักริน วงศ์กุลฤดี
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายประสาน บางประสิทธิ์

วันที่อ่าน ๑๘ เมษายน ๒๕๖๒

กลางคณา : ผู้พิมพ์

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(จ. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๑๔๓/๒๕๕๙
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๑๙๙/๒๕๖๒

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๔ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๒

ระหว่าง { นายวิบูลย์ กุลวงศ์ ผู้ฟ้องคดี
ศึกษานิเทศก์จังหวัดอุบลราชธานี (ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต ๑ เดิม) ที่ ๑
นายประวิทย์ ทองทิพย์ ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ บ. ๑๔/๒๕๕๙
หมายเลขแดงที่ บ. ๓๐/๒๕๕๙ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองอุบลราชธานี)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
ตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านนาไผ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
อุบลราชธานี เขต ๑ ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต ๑ ที่ ๓๓๔/๒๕๕๗ ลงวันที่
๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ และคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี
เขต ๑ ที่ ๔๑๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ที่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

/วินัยอย่างร้ายแรง...

วินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี กรณีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการโรงเรียนมูลนิธิ วัดศรีอุบลรัตนาราม ถูกร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมือง อุบลราชธานี ในความผิดฐานกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปี โดยใช้กำลัง ประทุษร้ายและบุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ โดยกระทำต่อหน้าธารกำนัล ซึ่งผู้เสียหายได้ดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดี ต่อมา ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีคำพิพากษา คดีหมายเลขแดงที่ ๑๑๒๑/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๓ ว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๘ ลงโทษจำคุก ๑ ปี ปรับ ๕,๐๐๐ บาท โทษจำคุก ให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี คดีถึงที่สุดแล้ว การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่า เป็นผู้ประทุษร้ายอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ คณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวม พยานหลักฐานและรายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งพิจารณาแล้วเห็นว่า จากพยานหลักฐาน ไม่สามารถสรุปแน่ชัดได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำการตามที่ถูกกล่าวหาจริง แต่ปรากฏตาม คำพิพากษาคดีอาญาในเรื่องเดียวกัน อาจเป็นที่เสื่อมเสียแก่เกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ ราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีเป็นหนังสือลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งว่ากล่าวตักเตือนดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง โดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามกฎหมาย ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒ ที่กำหนดให้การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน จะกระทำได้อต่อเมื่อมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้ใดกระทำผิดวินัยหรือได้มีการสืบสวนหรือพิจารณาเบื้องต้นตามมาตรา ๙๕ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังมีอคติกับผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีข้อพิพาทกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในศาลปกครองอุบลราชธานี ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลือกปฏิบัติโดยละเว้น ไม่ดำเนินการทางวินัยกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทั้งที่มีเหตุมาจากการถูกฟ้องคดีอาญาเช่นเดียวกัน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้วยุติเรื่อง ผู้ฟ้องคดีมิได้ กระทำผิดตามข้อกล่าวหาแต่ถูกกลั่นแกล้งจากผู้เสียหายซึ่งร่วมมือกับผู้อำนวยการโรงเรียน มูลนิธิวัดศรีอุบลรัตนาราม ซึ่งมีข้อขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดี และการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี ตั้งแต่ผู้ฟ้องคดีรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบว่าต้องหาคดีอาญาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๑

/จนถึงวันที่...

จนถึงวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ใช้เวลากว่า ๒,๓๖๘ วัน ซึ่งเป็นการใช้เวลาดำเนินการทางวินัยเกินกว่ากรอบระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ ร้องทุกข์ต่อประธาน อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต ๑ แต่จนถึงวันฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดียังไม่ทราบผลการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งว่ากล่าวตักเตือนเป็นหนังสือลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีใหม่ เช่นเดียวกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่กระทำเฉพาะแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงในเบื้องต้นแล้วยุติเรื่อง หรือยกประโยชน์ให้แก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเป็นการออกคำสั่งสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงโดยไม่สุจริต

ศาลมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการโรงเรียนมูลนิธิวัดศรีอุบลรัตนาราม ถูกร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองอุบลราชธานี ในความผิดฐานกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปี โดยใช้กำลังประทุษร้าย และบุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ โดยกระทำต่อหน้าธารกำนัล และผู้เสียหายเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งครู โรงเรียนมูลนิธิวัดศรีอุบลรัตนาราม ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายอยู่ในฐานะผู้ใต้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี พนักงานสอบสวนได้ทำการสอบสวน และพนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีในความผิดดังกล่าวต่อศาลจังหวัดอุบลราชธานี ขณะนั้นผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนประชาสามัคคี จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ รายงานกรณีตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ซึ่งเป็นการดำเนินการตามหนังสือกรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่ นว ๘๒๖/๒๔๘๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า การดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมจึงให้รอผลคำพิพากษาคดีอาญา ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๑ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีรายงานข้อเท็จจริงในเรื่องที่ถูกฟ้องให้ผู้บังคับบัญชาทราบ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้รายงานผลคดีอาญาว่า ศาลจังหวัดอุบลราชธานีมีคำพิพากษายกฟ้อง แต่พนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีและข้าราชการครูผู้เสียหายในฐานะโจทก์ร่วม ได้อุทธรณ์คำพิพากษา

/ศาลจังหวัด...

ศาลจังหวัดอุบลราชธานี ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๘ จึงให้ลงโทษจำคุกผู้ฟ้องคดีเป็นเวลา ๑ ปี ปรับ ๕,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี แต่หลังจากศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีคำพิพากษาแล้ว ผู้ฟ้องคดีเพิกเฉยไม่รายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบความเป็นไปแห่งคดีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๕ ถึงผู้ฟ้องคดีขอทราบความคืบหน้าของคดีอาญา ขณะนั้นผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านนาไผ่ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๕ รายงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า คดีดังกล่าวอยู่ระหว่างการยื่นฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ต่อมา ศาลฎีกามีคำสั่งลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ ไม่รับคดีซึ่งฎีกาไม่เป็นสาระอันควรแก่การพิจารณาคำพิพากษาจึงถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พฤติการณ์และข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาฟังเป็นที่ยุติว่า ผู้ฟ้องคดีประพฤติตนเป็นที่เสื่อมเสียแก่เกียรติยศและชื่อเสียงของตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยกระทำการอันได้ชื่อว่าประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยโดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นแล้ว ตามมาตรา ๙๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้บังคับบัญชาต้องดำเนินการทางวินัยทันที ตามมาตรา ๙๕ วรรคสี่ มาตรา ๙๘ วรรคสอง และมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่เพื่อให้การดำเนินการสอบสวนได้ความจริงและเกิดความยุติธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี แม้ข้อเท็จจริงตามเรื่องที่เกิดขึ้นเข้าองค์ประกอบตามข้อ ๒ (๑) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง พ.ศ. ๒๕๔๙ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สามารถดำเนินการตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ โดยไม่สอบสวนหรือตรวจสอบจนก็ได้ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๓๓๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี และมีหนังสือลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๗ แจ้งคำสั่งพร้อมแจ้งสิทธิแก่ผู้ฟ้องคดีทราบ ขณะนั้นผู้ฟ้องคดีย้ายไปดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านนาไผ่ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๗ คัดค้านผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการและเลขานุการคณะกรรมการสอบสวน โดยอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีเคยเป็นผู้กำกับการเข้าซื้อรถยนต์ให้บุคคลดังกล่าว และบุคคลดังกล่าวซึ่งทำหน้าที่นิติกรได้เสนอความเห็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า เหตุที่ผู้ฟ้องคดีอ้างอาศัยเป็นเหตุคัดค้าน

/ไม่เป็นไป...

ไม่เป็นไปตามข้อ ๘ วรรคหนึ่ง (๑) ถึง (๖) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ แต่เพื่อความกังวลของผู้ฟ้องคดีชั้นสุดลง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ขอถอนตัว ออกจากการเป็นคณะกรรมการสอบสวน จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๔๑๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๗ แก้ไขคำสั่งที่ ๓๓๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ โดยเปลี่ยนแปลงกรรมการและเลขานุการจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็น นายวิรัตน์ ดวงมาลา ผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานบุคคลแทน คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวน โดยแจ้งข้อกล่าวหาตามแบบบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (สว. ๒) ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ จากนั้นคณะกรรมการสอบสวนได้ชี้แจงข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน ข้อกล่าวหาตามแบบบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน ที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (สว. ๓) ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยผู้ฟ้องคดีได้เข้าชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ต่อคณะกรรมการสอบสวนแล้ว คณะกรรมการสอบสวนได้จัดทำรายงานการสอบสวน (แบบสว. ๖) ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ข้อกล่าวหา ประทูลร้ายลูกปลานาจารย์ จากพยานหลักฐานต่างๆ ไม่สามารถชี้ชัดได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดจริง แต่ความเสื่อมเสียเกิดขึ้นทั้งสองฝ่ายไม่ถึงกับเป็นความผิดร้ายแรง จึงเห็นสมควรให้ว่ากล่าว ตักเตือนผู้ฟ้องคดีเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ให้พึงสำรวมระมัดระวังการกระทำที่อาจจะก่อให้เกิด เหตุการณ์ในลักษณะเช่นนี้อีก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นชอบตามที่คณะกรรมการ สอบสวนเสนอ จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดี เป็นลายลักษณ์อักษร และผู้ฟ้องคดีลงชื่อรับทราบหนังสือดังกล่าวแล้ว หนังสือว่ากล่าว ตักเตือนดังกล่าวมิใช่โทษทางวินัยตามมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ใช้อำนาจ ในการพิจารณากำหนดโทษทางวินัย การที่คณะกรรมการสอบสวนและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาจากพยานหลักฐานเห็นว่า ไม่อาจสรุปได้แน่ชัดว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นความผิดทางวินัย แต่เมื่อกรณีนี้ปรากฏตามคำพิพากษาคดีอาญาซึ่งกล่าวหาในเรื่อง เดียวกัน อาจเป็นที่เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี แม้ไม่ถึงกับ เป็นความผิดทางวินัย แต่เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีพึงระวังในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ ไม่ให้เกิดเหตุ หรือพฤติการณ์ในลักษณะเช่นนี้หรือทำนองเดียวกันขึ้นอีก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหน้าที่ ตามมาตรา ๙๕ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้บังคับบัญชา จึงเป็นเรื่องที่อยู่ในวิสัย

/และพฤติการณ์...

และพฤติการณ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะพึงดำเนินการได้ และการว่ากล่าวตักเตือนกรณีนี้มิได้ส่งผลในทางกระทบต่อสิทธิของผู้ฟ้องคดีแต่ประการใด ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รายงานการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวต่อ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา ตามมาตรา ๑๐๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งอยู่ระหว่างการพิจารณาของ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้รับผลกระทบหรือเสียหายจากการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙๕ วรรคสี่ บัญญัติว่า เมื่อปรากฏกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำความผิดวินัยโดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยทันที ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีตั้งแต่ผู้ฟ้องคดีรายงานการต้องคดีอาญาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบเมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ เนื่องจากมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยไม่ดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีภายในเวลาอันสมควร การดำเนินการทางวินัยทุกกระบวนการรวมกันจะต้องไม่เกินเก้าสิบวัน หากล่วงพ้นเวลาดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ไม่อาจที่จะยกเอากฎหมายภายในมาเป็นข้ออ้างที่จะดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้ดุลพินิจดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี โดยมีคำสั่งที่ ๓๓๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ซึ่งใช้ระยะเวลากว่า ๒,๑๙๖ วันโดยไม่ปรากฏเหตุอันสมควร ทั้งที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบว่ามีหนังสือกรมสารบรรณคณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหาร ที่ น.ว. ๔๑/๒๔๙๗ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ และหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร ๐๙๐๔/ว ๔ ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๐๙ เรื่อง การสอบสวนพิจารณาโทษข้าราชการ คณะรัฐมนตรีมีมติให้ถือเป็นหลักในการสอบสวนพิจารณาโทษข้าราชการว่ากระทรวง ทบวง กรมเจ้าสังกัดควรเร่งรัดทำการสอบสวนพิจารณาให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว การสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยไม่จำเป็นต้องรอฟังผลทางคดีอาญา จึงเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าผู้ฟ้องคดีมิได้รายงานผลของคดีตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๓ นั้น ผู้ฟ้องคดีได้รายงานการถูกฟ้องคดีอาญาตามมติคณะรัฐมนตรี ที่ นว ๘๒๖/๒๔๙๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๒ ต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นทราบแล้วตั้งแต่วันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ หลังจากนั้นจึงเป็นหน้าที่ของ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องติดตามผลคดีอาญา มิใช่เป็นหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีที่จะต้องรายงานผลคดีอาญาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบทุกขั้นตอน หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงในเบื้องต้นก็จะเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัย ซึ่งอาจจะยุติเรื่องเหมือนกรณีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และสอดคล้องกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนที่ได้รับรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ แล้ว แต่ไม่สามารถสรุปแน่ชัดได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาจริง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังใช้อำนาจผู้บังคับบัญชาออกคำสั่งว่ากล่าวตักเตือนเป็นหนังสือ โดยอาศัยผลจากคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงที่มีขอบมาเป็นฐานในการรายงานการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงให้ ก.ค.ศ. พิจารณาตามมาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ เพื่อให้มีการเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีส่วนกรณีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างข้อ ๑ (๑) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง พ.ศ. ๒๕๔๙ เพื่อแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี นั้น ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ไม่ปรากฏว่ามีพยานหลักฐานใดที่แสดงให้เห็นถึงความประพฤติและความรู้สึกหรือเจตนาในการกระทำนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องพิจารณาจากรายละเอียด ข้อเท็จจริง และพฤติการณ์เป็นเรื่องๆ ไป โดยต้องตรวจสอบข้อเท็จจริง ตามมาตรา ๙๕ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบมาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยไม่จำเป็นต้องผูกพันตามคำพิพากษาของศาลในคดีอาญา นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ยังเป็นการดำเนินการทางวินัยที่ไม่เป็นไปตามหลักการรับฟังคู่กรณี และการดำเนินการทางวินัยที่มีผลมาจากการกระทำความผิดทางอาญาจนได้รับโทษจำคุก นั้น หมายถึงต้องได้รับโทษจำคุกจริงๆ มิใช่เป็นกรณีที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกผู้ฟ้องคดี ๑ ปี และปรับ ๕,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี ถือว่าไม่เข้าข่ายตามกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง พ.ศ. ๒๕๔๙ กรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีคัดค้านผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและคณะกรรมการสอบสวน นั้น ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนมีความไม่เป็นกลางเนื่องจากมีเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับเป็นคู่กรณียื่นฟ้องคดีกันในศาลปกครองมาก่อน แต่เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้มีหนังสือลับ ด่วนที่สุด ที่ ศธ ๐๔๐๐๗/๑๖๕๕

/ลงวันที่...

ลงวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๗ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่ายกคำคัดค้าน โดยใช้ระยะเวลาพิจารณา ๒๒ วันทำการ ซึ่งไม่เป็นไปตามข้อ ๙ วรรคห้า ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่กำหนดให้พิจารณาสั่งการภายใน ๑๕ วัน ถือว่าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนที่ถูกคัดค้านพ้นจากการเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาสำนวนการสอบสวนตามข้อ ๔๐ และข้อ ๔๑ ของกฎ ก.ค.ศ. ดังกล่าวแล้ว กรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าการว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีเป็นหนังสือ เป็นการดำเนินการตามมาตรา ๙๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มิใช่คำสั่งทางปกครอง จึงไม่มีผลกระทบต่อสิทธิของผู้ฟ้องคดี นั้น มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ มิได้จำกัดไว้เฉพาะคดีพิพาทเกี่ยวกับคำสั่งทางปกครองเท่านั้น แต่ยังรวมถึงคำสั่งทางปกครองทั่วไป และคำสั่งอื่นด้วย ซึ่งคำสั่งว่ากล่าวตักเตือนเป็นหนังสือเป็นคำสั่งอื่นที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำเอาผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยมาเป็นมูลเหตุในการออกคำสั่งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าเป็นการใช้อำนาจตามมาตรา ๙๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงเป็นคำสั่งที่มีผลกระทบต่อสิทธิและหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีถือเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นอกจากนี้ มาตรา ๙๘ บัญญัติว่า เมื่อได้ดำเนินการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาตามมาตรา ๙๘ แล้ว ถ้าฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำความผิดวินัยให้ยุติเรื่องเท่านั้น กฎหมายมิได้กำหนดให้ทางเลือกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้ดุลพินิจพิจารณาว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดเล็กน้อย หรือมีเหตุอันควรงดโทษให้ว่ากล่าวตักเตือนเป็นหนังสือตามมาตรา ๑๐๐ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะดำเนินการเช่นนั้นได้ต้องเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณามีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรงและแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงจะใช้ดุลพินิจว่าเป็นความผิดเล็กน้อยหรือมีเหตุอันควรงดโทษให้ว่ากล่าวตักเตือนเป็นหนังสือได้ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งขัดแย้งกันอย่างสิ้นเชิงกับผลการสอบสวนที่ฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อกล่าวหาพอที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะใช้อ้างว่า เป็นกรณีกระทำความผิดวินัยเล็กน้อยได้และมีเหตุอันควรงดโทษจะงดโทษโดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ส่วนการรายงานผลการดำเนินการทางวินัยของผู้บังคับบัญชา นั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งว่ากล่าวตักเตือนเป็นหนังสือ ผู้ฟ้องคดีได้ทำหนังสือร้องทุกข์ต่อประธาน อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา และ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยกเอาประเด็นการรายงานการดำเนินการทางวินัยของผู้บังคับบัญชามาเสนอ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา ให้พิจารณาเห็นชอบทั้งที่ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา ได้มีมติให้ยับยั้งการเสนอดังกล่าวไว้แล้วจำนวน ๕ ครั้ง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ยังไม่ดำเนินการแก้ไขข้อบกพร่อง โดยมีเจตนาที่จะเสนอรายงานการดำเนินการทางวินัยของผู้บังคับบัญชาต่อ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา ซ้ำอีก

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมโดยมีข้อเท็จจริงทำนองเดียวกับคำให้การและเพิ่มเติมว่า ขณะเกิดเหตุ ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการโรงเรียนมูลนิธิวัดศรีอุบลรัตนาราม ซึ่งเป็นผู้บริหารสถานศึกษา ถูกกล่าวหาว่ากระทำเรื่องไม่ดีและเป็นพฤติกรรมที่สังคมรังเกียจ ทั้งกระทำกับผู้ใต้บังคับบัญชาของตนต่อหน้าธารกำนัล ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งต่อการประกอบวิชาชีพครูและวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำเป็นต้องทราบข้อเท็จจริงก่อนที่จะพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป จึงมีหนังสือลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๑ แจ้งผู้ฟ้องคดีให้รายงานข้อเท็จจริงในเรื่องที่ถูกฟ้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ อันเป็นการดำเนินการเบื้องต้นตามหลักการไต่สวนเพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังมีหนังสือลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๑ ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนมูลนิธิวัดศรีอุบลรัตนารามสถานศึกษาที่เกิดเหตุ และเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีขณะเกิดเหตุเพื่อขอทราบข้อเท็จจริงซึ่งผู้อำนวยการโรงเรียนมูลนิธิวัดศรีอุบลรัตนารามได้มีหนังสือรายงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำละเมิดต่อผู้เสียหายเมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๑ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีย้ายไปดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนประชาสามัคคี ทราบว่าพนักงานอัยการได้ฟ้องผู้ฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดอุบลราชธานี ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา การดำเนินการทั้งสองส่วนล้วนเป็นการแสวงหาข้อเท็จจริงตามความหมายของการสืบสวนข้อเท็จจริง ตามมาตรา ๙๕ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้วทั้งสิ้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมิได้ละเลยต่อหน้าที่แต่อย่างใด การอาศัยผลของคำพิพากษาคดีอาญาประกอบการพิจารณาในเรื่องดังกล่าวก็อยู่ในวิสัยและพฤติกรรมที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พึ่งดำเนินการได้ตามเหตุการณ์แวดล้อม และการดำเนินการดังกล่าวก็มิได้ก่อให้เกิดความเสียหายใดๆ ต่อผู้ฟ้องคดีในระหว่างนั้น ในทางกลับกันกลับเป็นผลดีที่ผู้ฟ้องคดีจะได้

พิสูจน์ความผิดหรือบริสุทธิ์ของตนตามหลักกระบวนการยุติธรรมทางอาญา โดยไม่จำเป็นต้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีในทันที และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังติดตามผลคดีจากการตรวจสอบอย่างต่อเนื่อง ตามนัยหนังสือกรมเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี ที่ นว ๘๒๖/๒๔๘๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๔๘๒ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร ๐๙๐๔/ว ๔ ลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๐๙ และหนังสือกรมสารบรรณคณะกรรมการรัฐมนตรีฝ่ายบริหาร ที่ น.ว. ๔๑/๒๔๘๗ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๗ เกี่ยวกับการเร่งรัดการสอบสวนพิจารณา ซึ่งไม่จำเป็นต้องรอผลคดีอาญา นั้น กรณีของผู้ฟ้องคดีไม่เข้าองค์ประกอบตามหนังสือที่อ้างดังกล่าว เนื่องจากระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีตกเป็นจำเลยคดีอาญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาเบื้องต้นเห็นว่ายังไม่ปรากฏพยานหลักฐานพอจะชี้มูลอันควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างไร จึงทำการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามพยานแวดล้อมของเรื่องที่ปรากฏ ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีรายงานและขอทราบข้อเท็จจริงจากผู้ฟ้องคดี ขอทราบความเคลื่อนไหวทางคดีจากผู้เสียหายและผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีในขณะนั้น รวมตลอดทั้งผลของคำพิพากษาศาลยุติธรรม กระทั่งในที่สุดพิจารณาเห็นว่า พฤติการณ์ตามเรื่องที่เกิดขึ้นและข้อเท็จจริงเชื่อว่ามีมูลอันควรกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยและเป็นพฤติการณ์ร้ายแรง จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง กรณีจึงไม่เข้าข่ายตามหนังสือที่ผู้ฟ้องคดีอ้างทั้งสองฉบับ เนื่องจากมิได้ดำเนินการทางวินัยระหว่างผู้ฟ้องคดีตกเป็นจำเลยคดีอาญาหรือมิได้ดำเนินการควบคุมกันระหว่างนั้น จึงไม่จำเป็นต้องเร่งรัดการสอบสวนตามนัยหนังสือดังกล่าว การที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลจังหวัดอุบลราชธานี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ข้อเท็จจริงยังไม่ยุติและเป็นการให้โอกาสผู้ฟ้องคดีพิสูจน์ความผิดหรือบริสุทธิ์ในความผิดอาญาของตนในการฎีกาคำพิพากษา เมื่อคดีอาญาถึงที่สุดตามคำสั่งศาลฎีกา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาข้อเท็จจริงจากการตรวจสอบได้ความชัดว่า มีมูลอันควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยจึงได้ดำเนินการทางวินัย การดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีจึงอยู่บนฐานของการดำเนินการตามขั้นตอนอย่างมีเหตุผลและโดยข้อเท็จจริงทั้งจากการตรวจสอบได้สวนและโดยคำพิพากษาของศาลยุติธรรม ส่วนประเด็นว่าเป็นความผิดปรากฏชัดแจ้งหรือไม่ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้พิเคราะห์ให้เกิดผลร้ายแก่ผู้ฟ้องคดี หากแต่ได้อาศัยกระบวนการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ เพื่อให้โอกาสผู้ฟ้องคดีพิสูจน์ความจริงเพื่อความเป็นธรรม

/โดยมิได้...

โดยมิได้มีเจตนากระทำการในทางที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี การกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงก่อนการดำเนินการทางวินัยนั้น จึงไม่เป็นการสมเหตุสมผล ส่วนกรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคู่กรณีกับตน เนื่องจากมีสาเหตุโกรธเคืองกันเกี่ยวกับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีเคยฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในคดีปกครอง มาก่อน นั้น กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ให้สิทธิผู้ฟ้องคดีในฐานะ ผู้ถูกกล่าวหาคัดค้านผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบสวนกรณีมีเหตุตามข้อ ๘ วรรคหนึ่ง (๑) ถึง (๖) ได้ การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเคยฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่องอื่นเป็นสาเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีเหตุโกรธเคือง จึงสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงหรือดำเนินการ ทางวินัยผู้ฟ้องคดี นั้น ปราศจากหลักฐานหรือเหตุผล เหตุโกรธเคืองตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง จึงรับฟังไม่ได้ที่จะเป็นเหตุคัดค้านผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือคัดค้านผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการและ เลขานุการ โดยอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีคำประกันการเข้าชื่ออรรถยนต์ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ให้เข้าชื่อ ได้ทวงค่าวงวดและจะฟ้องดำเนินคดีแก่ผู้ฟ้องคดีในการผิดสัญญาเข้าชื่อด้วย ผู้ฟ้องคดี เกรงจะได้รับความเสียหายด้วยจึงเกิดความขัดแย้งกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทั้งยังอ้างเหตุ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เคยถูกฟ้องคดีอาญาในข้อหาฯรับของโจรมากล่าวในคำคัดค้านเช่นกัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า เป็นเหตุที่ไม่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แสดงความสุจริตใจต่อคำคัดค้านของผู้ฟ้องคดีโดยขอถอนตัว จากการเป็นกรรมการและเลขานุการ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แต่งตั้งบุคคลอื่นเป็นกรรมการ และเลขานุการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อันเป็นไปตามหลักความเป็นกลางทางปกครอง ส่วนกรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ริงเด่นให้ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปเพิ่มโทษ ผู้ฟ้องคดี นั้น การดำเนินการดังกล่าวไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่และวิสัยที่จะดำเนินการลักษณะ นั้นได้ กระบวนการดำเนินการทางวินัยต้องเป็นไปตามขั้นตอน เมื่อคณะกรรมการสอบสวน เสนอรายงานการสอบสวนโดยเสนอความเห็นให้ว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นพ้องด้วย จึงได้ทำหนังสือว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีให้พึงระวังและสำวร ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ อันเป็นการว่ากล่าวตักเตือนโดยผู้บังคับบัญชาดังกล่าว เป็นการดำเนินการภายใต้บทบาทการบังคับบัญชาตามมาตรา ๙๕ วรรคสาม แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มิใช่การใช้ ดุลพินิจตามมาตรา ๑๐๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง ส่วนที่

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า หนังสือว่ากล่าวตักเตือนลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ คือ คำสั่งทางปกครองตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น หนังสือว่ากล่าวตักเตือนอันเป็นวัตถุแห่งคดีที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง นั้น มิใช่คำสั่งทางปกครอง สำหรับกรณีการรายงานการดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีเป็นการดำเนินการตามมาตรา ๑๐๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบข้อ ๘ (๒) ของระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงรายงานการดำเนินการทางวินัยต่อ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เสนอเรื่องร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีให้ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา พิจารณาในคราวเดียวกัน แต่ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา ก็มิได้พิจารณาในเนื้อหาของเรื่องของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสนอแต่อย่างใด

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า หลังจากพนักงานอัยการยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดอุบลราชธานี เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๘๓๗/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ในฐานะความผิดกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปี โดยใช้กำลังประทุษร้ายและบุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ โดยกระทำต่อหน้าธารกำนัล ขณะนั้นผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนประชาสามัคคี ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ รายงานกรณีตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๑ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีรายงานข้อเท็จจริงในเรื่องที่ถูกฟ้องให้ผู้บังคับบัญชาทราบ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๑ รายงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ฟ้องคดีถูกฟ้องคดีอาญาในความผิดฐานกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปี ซึ่งมูลกรณีเกิดจากการขัดแย้งกันในการปฏิบัติงานในหน้าที่ราชการ มิได้มีเหตุการณ์เกิดขึ้นจริงตามคำฟ้อง โดยผู้ฟ้องคดีได้ฟ้องกลับคู่กรณีต่อศาลจังหวัดอุบลราชธานีแล้ว ต่อมา ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๕๒ รายงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ศาลจังหวัดอุบลราชธานี มีคำพิพากษายกฟ้องตามคดีหมายเลขแดงที่ ๑๙๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ พนักงานอัยการและโจทก์ร่วมยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลจังหวัดอุบลราชธานี ต่อมา ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลจังหวัดอุบลราชธานี โดยพิพากษาว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๘ ลงโทษจำคุก ๑ ปี

/ปรับ ๕,๐๐๐ บาท...

ปรับ ๕,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๕ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีรายงานความคืบหน้าของคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๕ รายงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ต่อมา ศาลฎีกามีคำสั่งไม่รับคดีซึ่งฎีกาไม่เป็นสาระอันควรพิจารณา ในระหว่างการพิจารณาคดีอาญาของผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๑ ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนมูลนิธิวัดศรีอุบลรัตนาราม ขอทราบข้อเท็จจริง มีหนังสือลงวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ถึงพนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานี ขอทราบความคืบหน้าของคดี และมีหนังสือลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๗ ถึงผู้อำนวยการสำนักงานศาลจังหวัดอุบลราชธานี ขอคัดสำเนาคำสั่งศาลฎีกา ข้อเท็จจริงดังกล่าวเห็นได้ว่า นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ รายงานกรณีตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ยังมีไต่กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยโดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว และมีไต่กรณีที่มีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหาตามมาตรา ๙๕ วรรคสี่ และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ แต่เป็นกรณีสงสัยว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ซึ่งการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นของผู้บังคับบัญชาในกรณีดังกล่าวกฎหมายมิได้กำหนดวิธีการว่าจะต้องดำเนินการอย่างไร จึงเป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่จะดำเนินการ อันจะนำไปสู่การออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยหรือไม่ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงข้อเท็จจริงกรณีตกเป็นผู้ต้องหาคดีอาญาและให้รายงานความคืบหน้าของคดีหลายครั้ง การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นการสืบสวนตามความหมายของมาตรา ๙๕ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา จึงมีมูลอันควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดอย่างร้ายแรง แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า กรณีดังกล่าวเข้าองค์ประกอบความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามข้อ ๒ (๑) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง พ.ศ. ๒๕๔๙ ซึ่งผู้บังคับบัญชาสามารถสั่งลงโทษได้โดยไม่ต้องสอบสวน แต่เพื่อความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๓๓๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี และเมื่อผู้ฟ้องคดีมีหนังสือคัดค้าน

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการและเลขานุการคณะกรรมการสอบสวน แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เห็นด้วยกับคำคัดค้านของผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอลงตัว จากเป็นกรรมการและเลขานุการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งแต่งตั้งบุคคลอื่นเป็นกรรมการ และเลขานุการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเห็นได้ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๓๓๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ และคำสั่งที่ ๔๑๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี ก่อนมีหนังสือว่ากล่าวตักเตือน ผู้ฟ้องคดี นั้น ได้ดำเนินการไปตามขั้นตอนและวิธีการตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕๕ วรรคห้า และมาตรา ๕๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับข้อ ๒ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวข้างต้นจึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีตั้งแต่ที่รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบต้องหา คดีอาญาจนถึงวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย อย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ใช้เวลากว่า ๒,๓๖๘ วัน จึงเป็นการใช้เวลาดำเนินการทางวินัย เกินกว่ากรอบระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด นั้น กรณีดังกล่าวเป็นขั้นตอนดำเนินการสืบสวน เพื่อพิจารณาว่ากรณีมีมูลอันควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ ตามที่วินิจฉัยแล้ว ยังมีใช้การดำเนินการทางวินัย และการดำเนินการดังกล่าวมิได้มีกฎหมาย กำหนดระยะเวลาให้ดำเนินการไว้ เมื่อปรากฏพยานหลักฐานว่ามีมูลอันควรกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้บังคับบัญชาจึงมีหน้าที่ ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จึงไม่เกินกรอบระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีโดยมีอคติ นั้น การออกคำสั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนวินัยข้าราชการผู้ใดขึ้นอยู่กับพยานหลักฐานว่า มีมูลอันควรกล่าวหา ว่าข้าราชการผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๘ ลงโทษจำคุก ๑ ปี ปรับ ๕,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีมีมูลอันควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในกรณีกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๓๓๔/๒๕๕๗

/ลงวันที่...

ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ และคำสั่งที่ ๔๑๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี จึงมิใช่การออกคำสั่งโดยมีอคติ แต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีกรณีอื่นๆ นอกจากนี้ไม่ทำให้คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ซึ่งได้ดำเนินการโดยชอบกลายเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด จึงไม่จำต้องวินิจฉัย

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี สืบเนื่องจากศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดในคดีอาญาว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๘ ลงโทษทั้งจำคุกและปรับ โทษจำคุกให้รอการลงโทษ จากนั้น คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนโดยแจ้งข้อกล่าวหาตามแบบบันทึกการแจ้งและรับทราบ ข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๒) ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และได้ชี้แจงข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีเข้าชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนจัดทำรายงานการสอบสวน (แบบ สว. ๖) ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ เสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ข้อกล่าวหาประทุษร้าย ลุบลคำทำอนาจาร จากพยานหลักฐานต่างๆ ไม่สามารถชี้ชัดได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดจริง แต่ความเสื่อมเสียเกิดขึ้นทั้งสองฝ่ายไม่ถึงกับเป็นความผิดร้ายแรง เห็นสมควรให้ว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ให้เกิดความพึงสังวร ให้ระมัดระวังการกระทำที่อาจจะก่อให้เกิดเหตุการณ์ในลักษณะเช่นนี้อีก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นชอบตามรายงานการสอบสวน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดี ซึ่งหนังสือว่ากล่าวตักเตือนไม่มีข้อความว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่ถึงกับเป็นความผิดวินัยร้ายแรงตามที่คณะกรรมการสอบสวน เสนอความเห็น แต่มีข้อความว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่ถึงกับเป็นความผิดทางวินัย แสดงว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดียังไม่เป็นความผิดทางวินัย ซึ่งเป็นความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะที่เป็นผู้บังคับบัญชาผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหลังจากที่พิจารณารายงานสอบสวนแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมิได้กำหนดโทษ

/และลงโทษ...

และลงโทษผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๑๐๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับมาตรา ๙๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว หนังสือว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่การว่ากล่าวตักเตือน เนื่องจากเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยเล็กน้อยแล้วงดโทษโดยทำหนังสือว่ากล่าวตักเตือน ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน แต่ถือได้ว่าเป็นกรณีที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ไต่บังคับบัญชาเพื่อให้ระมัดระวังในการปฏิบัติหน้าที่ อันเป็นการป้องกันมิให้ผู้ไต่บังคับบัญชากระทำความผิดวินัย ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๙๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ แม้ว่าการที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่ถึงกับเป็นความผิดทางวินัย และมีได้มีคำสั่งให้ยุติเรื่องตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่การที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้มีคำสั่งกำหนดโทษหรือลงโทษผู้ฟ้องคดี ก็มีผลว่าได้สั่งยุติเรื่องโดยปริยายแล้ว การที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีเป็นลายลักษณ์อักษร จึงถือไม่ได้ว่าเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า กรณีข้าราชการต้องหาคดีอาญา หรือคดีแพ่ง หรือคดีล้มละลาย ได้มีมติคณะรัฐมนตรีให้กระทรวง ทบวง กรมต่างๆ แจ้งให้ข้าราชการประจำ และข้าราชการบำนาญทราบ ว่า ข้าราชการผู้ใดต้องหาในคดีอาญา หรือคดีแพ่ง หรือคดีล้มละลาย ให้รายงานให้เจ้ากระทรวง ทบวง กรมทราบโดยด่วน ทั้งนี้ เพื่อเจ้ากระทรวง ทบวง กรมจะได้ทราบความเป็นไปของข้าราชการในสังกัด ซึ่งในกรณีนี้ผู้ฟ้องคดีถูกฟ้องคดีอาญาฐานกระทำความผิดอาญาแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปี ผู้ฟ้องคดีก็ได้รายงานการถูกฟ้องคดีอาญาต่อผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการโดยเคร่งครัด โดยได้รายงานการถูกฟ้องคดีอาญาตั้งแต่วันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมทราบดีว่า มาตรา ๙๕ วรรคสี่ และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้บังคับบัญชา มีหน้าที่ต้องดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีทันที เนื่องจากเป็นกรณีที่ปรากฏตัวผู้กล่าวหา และมีพยานหลักฐานการยื่นฟ้องของพนักงานอัยการ และศาลจังหวัดอุบลราชธานีได้ประทับรับฟ้องคดีมีมูลแล้ว จนผู้ฟ้องคดีตกเป็นจำเลยและประกันตัวในศาลแล้ว แสดงให้เห็นว่ามีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี

/ทันที...

ทันที มิใช่เป็นกรณีที่ไม่ปรากฏตัวมีผู้กล่าวหาหรือเป็นที่สงสัยของผู้บังคับบัญชา ตามที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยแต่อย่างใด ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ดำเนินการทางวินัย โดยการตั้งเรื่องกล่าวหาผู้ฟ้องคดีก่อนตั้งแต่ที่ผู้ฟ้องคดีได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ จนล่วงพ้นระยะเวลาว่า ๒,๓๖๘ วัน กระทั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดี ในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกี่ยวกับการออกคำสั่งย้ายผู้บริหารสถานศึกษา โดยมีขอบ ซึ่งมีผลกระทบต่อสถานภาพ สิทธิ หรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีโดยตรง จนเป็น สาเหตุให้เกิดข้อพิพาทในคดีนี้ขึ้น ซึ่งหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตั้งเรื่องดำเนินการทางวินัย แก่ผู้ฟ้องคดีตามกฎหมายแล้ว ย่อมมีมูลที่ควรกล่าวหาเพียงเป็นการกระทำผิดวินัย ไม่ร้ายแรงได้ แม้คณะกรรมการสอบสวนจะทำการสอบสวนแล้วเห็นว่า ไม่มีพยานหลักฐาน สามารถสรุปแน่ชัดได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาจริง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมจะใช้ดุลพินิจออกคำสั่งว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีได้ ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็จะไม่ใช่สิทธิยื่นฟ้องคดี ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เตือนรื้อนราคาญาติ โดยตั้งแต่ขณะเกิดเหตุหรือตั้งแต่ขณะที่ผู้ฟ้องคดี ได้รายงานการถูกฟ้องคดีต่อผู้บังคับบัญชาแล้วตั้งแต่วันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ การดำเนินการทางวินัยดังกล่าวย่อมจะเสร็จสิ้นก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะเกษียณอายุราชการ ในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๙ เมื่อการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวล่าช้า ย่อมเกิดผลกระทบ กับการรับเงินบำเหน็จบำนาญของผู้ฟ้องคดี ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อน หรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ แม้ว่าจะกฎหมายพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จะมีได้จำกัดระยะเวลาการดำเนินการทางวินัยไว้ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ไม่อาจจะกระทำการใดๆ ได้ตามอำเภอใจ โดยมาตรา ๙๕ วรรคสี่ และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหน้าที่ต้องตั้งเรื่องดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีทันที ซึ่งจะเป็นระยะเวลาช้าหรือเร็วก็แล้วแต่กรณีอันสมควร แต่ก็มิควรเกินเก้าสิบวัน ดังนั้น การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้อง ปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

นอกจากนี้ การที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือคัดค้านผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะ ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต่อเลขาธิการ กพฐ. ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไป ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทางไปรษณีย์ เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๗ ตามกรอบระยะเวลา การยื่นคัดค้านที่กฎหมายกำหนด ซึ่งผู้รับหนังสือคัดค้านได้รับหนังสือตั้งแต่วันที่ ๒๙

/มิถุนายน ๒๕๕๗...

มิถุนายน ๒๕๕๗ แต่จนถึงวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ผู้รับหนังสือคัดค้านก็มิได้สั่งการอย่างหนึ่งอย่างใดภายในสิบห้าวันทำการ จึงถือว่าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนที่ถูกคัดค้านคือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พ้นจากการเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาสำนวนการสอบสวนตามข้อ ๔๐ และข้อ ๔๑ ไปแล้วตามกฎหมาย ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๙ วรรคห้า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจออกคำสั่งว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีได้ตามที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัย และมีสถานภาพหรือฐานะบางประการที่มีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อีกทั้ง การดำเนินการทางวินัยที่มีผลมาจากการกระทำความผิดทางอาญา จะมีความแตกต่างไปจากการดำเนินคดีอาญา เนื่องจากคดีอาญาจะมีข้อจำกัดเกี่ยวกับการมีอยู่ของพยานหลักฐาน การให้ถ้อยคำ การเบิกความของพยานหรือการรับฟังพยานหลักฐานก็แตกต่างกัน เมื่อการสอบสวนทางวินัยฟังได้ว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีไม่มีพยานหลักฐานอย่างใดแน่ชัดว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดตามที่กล่าวหาจริงพอที่จะสรุปได้ว่า เป็นการประพฤตชั่วอย่างร้ายแรงอันจะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้นผลของการดำเนินการทางวินัย จึงไม่จำเป็นที่จะต้องตรงกับผลของคดีอาญาเสมอไป กรณีนี้จึงต้องฟังเป็นยุติว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำความผิดอันจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤตชั่วอย่างร้ายแรง

ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นมีหลายประเด็นเกี่ยวพันกัน กล่าวคือ ประเด็นผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดี เนื่องจากในระหว่างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะที่เป็นนิติกรในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เสนอเรื่องให้ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ถูกฟ้องคดีอาญาเช่นเดียวกันกับกรณีของผู้ฟ้องคดี และศาลจังหวัดอุบลราชธานีก็ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ๑ ปี และปรับ ๕,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี โดยในระหว่างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถูกฟ้องดำเนินคดีอาญาและศาลประทับฟ้องคดีมีมูล แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้ง ไม่รายงานการถูกฟ้องคดีอาญาของตนให้ผู้บังคับบัญชาทราบตามมติคณะรัฐมนตรี ปี พ.ศ. ๒๕๕๒ จนทำให้ผู้บังคับบัญชาผิดหลงสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทั้งที่ไม่สมควรได้เลื่อนขั้นเงินเดือนตามข้อ ๑๓ (๑) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือนครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ละเว้นไม่ดำเนินการทางวินัย และไม่งดการเลื่อนขั้นเงินเดือนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ แม้ว่าในระหว่างนั้น

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีจะได้มีหนังสือพร้อมทั้งส่งพยานหลักฐานที่เป็นคำพิพากษาของศาลจังหวัดอุบลราชธานีในกรณีความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยื่นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยมีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็กระทำเพียงแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงในเบื้องต้นแล้วส่งยุติเรื่อง ซึ่งไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี จึงได้ยื่นฟ้องและมีคำขอต่อศาลปกครองชั้นต้น ซึ่งเป็นประเด็นเกี่ยวพันกันและเป็นประเด็นที่ศาลปกครองชั้นต้นต้องวินิจฉัยก่อนจึงจะวินิจฉัยประเด็นหลักแห่งคดีได้ การที่ศาลปกครองชั้นต้นไม่ได้วินิจฉัยในประเด็นดังกล่าวจึงอาจทำให้มีผลต่อความยุติธรรมกับผู้ฟ้องคดี

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้พิพากษาตามคำขอท้ายคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ยื่นคำแก้อุทธรณ์

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ผู้ฟ้องคดียื่นคำแถลงเป็นหนังสือ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือ และคู่กรณีไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ประชุมปรึกษาเพื่อมีคำพิพากษา โดยได้รับฟังคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี และตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาดำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านนาไผ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต ๑ ขณะที่ดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการโรงเรียนมูลนิธิวัดศรีอุบลรัตนาราม ถูกผู้เสียหายซึ่งเป็นข้าราชการครูโรงเรียนเดียวกัน ร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองอุบลราชธานี ในความผิดฐานกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปี โดยใช้กำลังประทุษร้ายและบุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ โดยกระทำต่อหน้าธารกำนัล ซึ่งพนักงานอัยการรวมถึงผู้เสียหายได้เป็นโจทก์และโจทก์ร่วมยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีในฐานความผิดดังกล่าวต่อศาลจังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งศาลพิพากษายกฟ้อง พนักงานอัยการและโจทก์ร่วมจึงยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาดังกล่าว ต่อมา ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีคำพิพากษาว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๘ ลงโทษจำคุก ๑ ปี

/ปรับ ๕,๐๐๐ บาท...

ปรับ ๕,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี ผู้ฟ้องคดียื่นฎีกา ศาลฎีกามีคำสั่งที่ ๑๕๗/๑๔/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ เห็นว่า ฎีกาของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นสาระอันควรแก่การพิจารณา จึงไม่รับคดีไว้พิจารณาพิพากษาและมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความศาลฎีกา ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต ๑ ที่ ๓๓๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี กรณีที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีคำพิพากษาว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๗ คัดค้านผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กรณีที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการและเลขานุการคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า เหตุคัดค้านไม่เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ขอถอนตัวออกจากการเป็นคณะกรรมการสอบสวน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต ๑ ที่ ๔๑๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๗ แก้ไขคำสั่งและเปลี่ยนแปลงกรรมการสอบสวนที่ลาออก คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนโดยแจ้งข้อกล่าวหาตามแบบบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๒) ให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๗ รวมทั้งได้ชี้แจงข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๗ โดยผู้ฟ้องคดีได้เข้าชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้จัดทำรายงานการสอบสวน (แบบ สว. ๖) ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ เสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยมีความเห็นว่า ข้อกล่าวหาประทุษร้าย ลุบลคำทำอาจารย์ จากพยานหลักฐานต่างๆ ไม่สามารถชี้ชัดได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดจริง แต่ความเสื่อมเสียเกิดขึ้นทั้งสองฝ่าย ไม่ถึงกับเป็นความผิดร้ายแรง จึงเห็นสมควรให้ว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ให้พึงสังวรระมัดระวังการกระทำที่อาจจะก่อให้เกิดเหตุการณ์ในลักษณะเช่นนี้อีก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับหนังสือว่ากล่าวตักเตือนดังกล่าว จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ ร้องทุกข์ต่อประธาน อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต ๑ แต่จนถึงวันฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งว่ากล่าวตักเตือนเป็นหนังสือลงวันที่

๑๓ พุทธศักราช ๒๕๕๗ โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีใหม่ เช่นเดียวกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่กระทำเฉพาะแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ในเบื้องต้นแล้วยุติเรื่อง หรือยกประโยชน์ให้แก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเป็นการออกคำสั่ง สอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงโดยไม่สุจริต ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดี จึงอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือลงวันที่ ๑๓ พุทธศักราช ๒๕๕๗ ที่ว่ากล่าวตักเตือน ผู้ฟ้องคดีเป็นลายลักษณ์อักษร ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัย ก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิฟ้องคดีนี้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำ หรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือมีข้อโต้แย้ง เกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง หรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๔ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้น ต้องมีคำบังคับ ตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง พระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาต้องรักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่า เป็นผู้ประพฤติชั่ว มาตรา ๙๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่เสริมสร้าง และพัฒนาให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชามีวินัย ป้องกันมิให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชากระทำผิดวินัย และดำเนินการทางวินัยแก่ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย วรรคสอง บัญญัติว่า การเสริมสร้างและพัฒนาให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชามีวินัย ให้กระทำ โดยการปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี การฝึกอบรม การสร้างขวัญและกำลังใจ การจูงใจ หรือการอื่นใดในอันที่จะเสริมสร้างและพัฒนาเจตคติ จิตสำนึก และพฤติกรรมของผู้อยู่ใต้บังคับ บัญชาให้เป็นไปในทางที่มีวินัย วรรคสาม บัญญัติว่า การป้องกันมิให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา กระทำผิดวินัยให้กระทำโดยการเอาใจใส่ สังเกตการณ์และขจัดเหตุที่อาจก่อให้เกิดการกระทำผิด วินัยในเรื่องอันอยู่ในวิสัยที่จะดำเนินการป้องกันตามควรแก่กรณีได้ มาตรา ๙๖ วรรคสอง

/บัญญัติว่า...

บัญญัติว่า โทษทางวินัยมี ๕ สถาน คือ (๑) ภาคทัณฑ์ (๒) ตัดเงินเดือน (๓) ลดขั้นเงินเดือน (๔) ปลดออก (๕) ไล่ออก และมาตรา ๑๐๐ วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อย และมีเหตุอันควรงดโทษ จะงดโทษโดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีขณะดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการโรงเรียนมูลนิธิวัดศรีอุบลรัตนาราม ถูกร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองอุบลราชธานี ในความผิดฐานกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปี โดยใช้กำลังประทุษร้ายและบุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ โดยกระทำต่อหน้าธารกำนัล และผู้เสียหายเป็นข้าราชการครูโรงเรียนเดียวกันกับผู้ฟ้องคดี ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีคำพิพากษาว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๘ ลงโทษจำคุก ๑ ปี ปรับ ๕,๐๐๐ บาท โทษจำคุก ให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี ผู้ฟ้องคดียื่นฎีกาศาลฎีกาเห็นว่า เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ได้วินิจฉัยข้อเท็จจริงดังกล่าวไว้ชอบด้วยเหตุผลแล้ว และไม่มีเหตุที่จะเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ฎีกาของผู้ฟ้องคดีจึงไม่เป็นสาระอันควรแก่การพิจารณา ศาลฎีกาไม่รับคดีไว้พิจารณาพิพากษา จึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความศาลฎีกา ทำให้คดีถึงที่สุด จึงเป็นเหตุอันควรเชื่อในเบื้องต้นว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ตามที่ถูกกล่าวหา อันเป็นการไม่รักษาชื่อเสียงของตน และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ซึ่งเป็นความผิดทางวินัยตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทราบผลของคำพิพากษาศาลที่ถึงที่สุดดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต ๑ ที่ ๓๓๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งมีกรณีพิพาทกับผู้ฟ้องคดีได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการและเลขานุการในคณะกรรมการสอบสวนชุดดังกล่าวด้วย ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๗ คัดค้านผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า เหตุคัดค้านไม่เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ขอถอนตัวออกจากการเป็นคณะกรรมการสอบสวน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต ๑ ที่ ๔๑๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๗ แก้ไขคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต ๑ ที่ ๓๓๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ โดยเปลี่ยนแปลงกรรมการ

/และเลขานุการ...

และเลขานุการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ลาออก หลังจากนั้น คณะกรรมการสอบสวน ได้ดำเนินการสอบสวนแล้ว มีความเห็นว่า ข้อกล่าวหาประทุษร้าย ลุบลคำทำอนาจาร จากพยานหลักฐานต่างๆ ไม่สามารถชี้ชัดได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดจริง แต่ความเสื่อมเสีย เกิดขึ้นทั้งสองฝ่าย ไม่ถึงกับเป็นความผิดร้ายแรง จึงเห็นสมควรให้ว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดี เป็นลายลักษณ์อักษรไว้ให้พึงสังวรระมัดระวังการกระทำที่อาจจะก่อให้เกิดเหตุการณ์ ในลักษณะเช่นนี้อีก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดี เป็นลายลักษณ์อักษร เห็นว่า แม้การว่ากล่าวตักเตือนจะเป็นมาตรการหนึ่งที่ใช้กับผู้กระทำความผิดทางวินัยซึ่งมีความผิดเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ ซึ่งผู้บังคับบัญชาสามารถสั่งงดโทษได้ โดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ แต่เมื่อพิจารณาถึงหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้ว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดี เป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว เห็นว่า เป็นการว่ากล่าวตักเตือนเกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรม ของผู้ฟ้องคดีให้เป็นไปในทางที่มีวินัย อันเป็นหน้าที่ที่ผู้บังคับบัญชาจะต้องตรวจตราดูแล และป้องกันมิให้มีการกระทำความผิดวินัยตามมาตรา ๙๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และยังเป็น การใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาอันถือเป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดีอย่างยิ่งแล้ว โดยมีอาจถือว่าเป็น การว่ากล่าวตักเตือนในกรณีตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน เนื่องจากกรณีตามมาตราดังกล่าวจะต้องมีการดำเนินการทางวินัย และพบว่ามีการกระทำความผิดทางวินัยแล้ว แต่ผู้บังคับบัญชาเห็นว่า การกระทำความผิดทางวินัยดังกล่าว เป็นการกระทำความผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ จึงทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ หรือว่ากล่าวตักเตือน ดังนั้น กรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีความเห็นตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนว่า พยานหลักฐาน ต่างๆ ไม่สามารถสรุปแน่ชัดได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาจริง จึงไม่มีความผิดทางวินัย และไม่มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีต้องรับโทษทางวินัยตามมาตรา ๙๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ปรากฏตามคำพิพากษาคดีอาญา ในเรื่องเดียวกันอาจเป็นที่เสื่อมเสียแก่เกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการแล้วนำ ข้อเท็จจริงดังกล่าวมาว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีเพื่อมิให้เกิดการกระทำที่อาจก่อให้เกิด

/เหตุการณ์...

เหตุการณ์ในลักษณะนี้อีก จึงไม่อาจถือว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายจากการว่ากล่าวตักเตือนของผู้บังคับบัญชาตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ที่จะมีสิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครอง ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ส่วนข้ออ้างอื่นในอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย เนื่องจากมิได้ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลง

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วยในผลพิพากษายืน

นางศิริวรรณ จุลโพธิ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสมชัย วัฒนการุณ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายวุฒิ มีช่วย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายฤทัย หงส์สิริ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายอำพน เจริญชีวินทร์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นางมาเรียม วิมลธร

มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด
กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

วันที่อ่าน ๒๘ มกราคม ๒๕๖๓
นาลิณี : ผู้พิมพ์

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(จ. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๑๙๑/๒๕๕๙
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๒๐๑/๒๕๖๒

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๔ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๒

ระหว่าง

- นางสาวชไมพร หรือนิติพร ฟุ้งม่วง ผู้ฟ้องคดี
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๑
- ศึกษาธิการจังหวัดพิษณุโลก (ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่
- การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ เดิม) ที่ ๒
- ผู้อำนวยการโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม ที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการ
โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ บ. ๗/๒๕๕๙
หมายเลขแดงที่ บ. ๓๕/๒๕๕๙ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองพิษณุโลก)

โดยที่ได้มีคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๐/๒๕๕๙
เรื่อง การขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการในภูมิภาค ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๙ คำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๑/๒๕๕๙
เรื่อง การบริหารราชการของกระทรวงศึกษาธิการในภูมิภาค ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๙
และคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๙/๒๕๖๐ เรื่อง การปฏิรูปการศึกษา

/ในภูมิภาค...

ในภูมิภาคของกระทรวงศึกษาธิการ ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๐ ทำให้มีการโอนอำนาจหน้าที่ของผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิษณุโลก เขต ๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไปเป็นอำนาจหน้าที่ของศึกษาธิการจังหวัดพิษณุโลก จึงให้เปลี่ยนชื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จากเดิมผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ เป็นศึกษาธิการจังหวัดพิษณุโลก และให้ถือว่าบรรดาถ้อยคำสำนวนทั้งหลายที่ระบุหรืออ้างถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิษณุโลก เขต ๓๙ เป็นการระบุหรืออ้างถึงศึกษาธิการจังหวัดพิษณุโลก

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครู โดยเริ่มรับราชการครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๓๖ ที่โรงเรียนสรรพวิทยาคม อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก แต่ผู้ฟ้องคดีได้ป่วยเป็นโรคซึมเศร้าอย่างรุนแรงตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๒ และเนื่องจากครอบครัวของผู้ฟ้องคดีมีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดพิษณุโลก ผู้ฟ้องคดีจึงได้เข้ารับรักษาตัวที่โรงพยาบาลพุทธชินราช จังหวัดพิษณุโลก ตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๓ และต่อมาเดือนมีนาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีได้ย้ายมาอยู่โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต ๓๙ ซึ่งในการย้ายมาอยู่โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมแม้ผู้ฟ้องคดีจะเจ็บป่วยและอยู่ในการดูแลของจิตแพทย์ ผู้ฟ้องคดีก็ได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ แต่ในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวผู้ฟ้องคดีถูกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม ถูกกลั่นแกล้งให้ร้ายและมีความพยายามให้ผู้ฟ้องคดีย้ายออกหรือออกจากราชการ ทั้งนี้เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีต้องไปพบแพทย์เพื่อรับยา แต่ผู้ฟ้องคดีต้องปฏิบัติหน้าที่คุมสอบปลายภาคเรียนที่ ๑ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖/๑ ดังนั้น เมื่อยาหมดเป็นผลให้ในวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถทรงตัวได้ จึงให้บุตรไปรับยาแทน แต่หลังจากได้รับประทานยาดังกล่าวแล้วอาการก็ไม่ดีขึ้น คือไม่สามารถควบคุมร่างกายได้ (มีอาการอาเจียน กลืนปัสสาวะไม่ได้ และไม่สามารถทรงตัวได้) โดยอาการต่างๆ ทุเลาในวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๖ แต่ผู้ฟ้องคดียังไม่สามารถไปปฏิบัติหน้าที่และได้ไปพบแพทย์ ซึ่งในวันเดียวกันผู้อำนวยการโรงเรียน (นายสัมฤทธิ์ ทองรัตน์) โทรศัพท์แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีส่งผลคะแนนสอบของนักเรียนภายในวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๖ แต่ผู้ฟ้องคดียังไม่สามารถตรวจข้อสอบดังกล่าวได้เนื่องจากอาการเจ็บป่วย จึงให้บุตรนำข้อสอบไปให้กรรมการตรวจข้อสอบแทนแต่ได้รับการปฏิเสธ และคณะกรรมการฝ่ายวิชาการโทรศัพท์แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีนำส่งผลคะแนน ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้จัดส่งในวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๖ ต่อมาในวันที่

๒๑ - ๒๒ กันยายน ๒๕๕๖ มีการตั้งกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดี เรื่อง การส่งคะแนนสอบ (เกรด) ล่าช้า พร้อมแจ้งว่ามีนักเรียนจำนวน ๕ ราย ร้องเรียนกรณีมีข้อสงสัยในคะแนนสอบวิชาของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงประเด็นดังกล่าวครบถ้วนต่อคณะกรรมการแล้ว แต่ผลการสอบสวนกลับปรากฏข้อกล่าวหาการส่งคะแนนสอบล่าช้าทั้งที่การส่งผลคะแนนสอบล่าช้าหาได้มีผลกระทบต่อนักเรียนหรือทางราชการแต่อย่างใด นอกจากนั้น คณะกรรมการดังกล่าวยังมีพฤติกรรมเยาะเย้ยถากถางและดูหมิ่นผู้ฟ้องคดี เป็นเหตุให้หลังจากนั้นอาการป่วยของผู้ฟ้องคดีเพิ่มมากขึ้น ต่อมาในภาคเรียนที่ ๒/๒๕๕๖ อาจารย์หัวหน้ากลุ่มวิชาที่ผู้ฟ้องคดีสังกัดไม่ได้จัดตารางสอนให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยให้เหตุผลว่าได้รับแจ้งจากผู้อำนวยการโรงเรียนว่าผู้ฟ้องคดีขาดความรับผิดชอบ ผู้ฟ้องคดีจึงได้ทำบันทึกขอชั่วโมงการสอนต่อผู้อำนวยการโรงเรียน ซึ่งต่อมาผู้อำนวยการโรงเรียนได้สั่งการด้วยวาจาให้ผู้ฟ้องคดีไปสอนในวิชาแนะแนว ซึ่งการกระทำดังกล่าวผู้ฟ้องคดีรู้สึกว่าคุณเหยียดหยามศักดิ์ศรีเป็นเหตุให้ตั้งแต่วันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๗ อาการซึมเศร้าของผู้ฟ้องคดีทวีความรุนแรงมากขึ้น แต่แพทย์ได้ให้กำลังใจว่าโรงเรียนปิดแล้วไม่มีการเรียนการสอนจึงให้ผู้ฟ้องคดีไปลงชื่อเพื่อปฏิบัติหน้าที่ แต่ผู้ฟ้องคดีขาดพลังและกำลังใจ จึงไม่สามารถไปลงชื่อได้ นอกจากนั้นผลจากการป่วยเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถตื่นนอนเช้าและตื่นสายมาโดยตลอด จนถึงวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีตื่นนอนเวลา ๑๐ นาฬิกา และไปลงชื่อปฏิบัติหน้าที่หลังเวลา ๑๑ นาฬิกา แต่ไม่เกิน ๑๒ นาฬิกา และไปติดต่อขอทำบัตรข้าราชการที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ ซึ่งในวันดังกล่าวมีการประชุมในระหว่างเวลา ๙ นาฬิกา ถึง ๑๒ นาฬิกา แต่ผู้ฟ้องคดีไม่เข้าประชุมเนื่องจากไม่สามารถทำใจเพื่อเข้าประชุมได้ แต่ผู้ฟ้องคดีได้ไปปฏิบัติหน้าที่ซึ่งมีหลักฐานเป็นกล่องวงจรปิด บริเวณทางเดินขึ้นบันไดหน้าห้องธุรการ สามารถตรวจสอบดู วัน และเวลาดังกล่าวได้ หลังจากนั้นวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีได้โทรศัพท์แจ้งผู้อำนวยการโรงเรียนว่าจะขอลาออก และต่อมากลางเดือนมิถุนายน ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีได้ไปชี้แจงการขาดราชการกับนิติกร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขตที่ ๓๙ ต่อมาวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีเข้ารับรักษาตัวที่โรงพยาบาลพุทธชินราช และในวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นใบลาออกและใบลาป่วยโดยให้มารดาและน้องชายนำไปส่ง แต่ได้รับแจ้งว่าไม่สามารถอนุมัติให้ลาออกได้ และต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

/กรณีขาด...

กรณีขาดราชการเกิน ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุอันควร ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งดังกล่าว เมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๗ และได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๗ ยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวแล้วแต่ไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณา ซึ่งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งดังกล่าวทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายขาดรายได้ ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ๒๕๕๗ ถึงมีนาคม ๒๕๕๘ (๙ เดือน) จากเงินเดือน และค่าวิทยฐานะ เดือนละ ๓๐,๐๐๐ บาท เงินค่า ช.พ.ค. เดือนละ ๑๘,๗๕๐ บาท รวมเป็นเงิน ๔๘๘,๗๕๐ บาท และขาดรายได้จากเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการเป็นเงินจำนวน ๑๐๘,๔๐๐ บาท และมีค่าใช้จ่ายเงินกู้ค่าอุปโภค บริโภคเป็นเงิน ๘,๖๐๐ บาท/เดือน เป็นเงิน ๗๗,๔๐๐ บาท ค่าที่พักระหว่างทุพพลภาพ ตั้งแต่เดือนกันยายน ๒๕๕๖ ถึงเดือนมกราคม ๒๕๕๘ เดือนละ ๔,๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๘๑,๐๐๐ บาท ค่าเล่าเรียนบุตร ๒ คน จำนวน ๔ ภาคเรียนเป็นเงิน ๑๒๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นค่าเสียหายที่ผู้ถูกฟ้องคดีต้องจ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๒๕,๕๕๐ บาท จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้เพิกถอนคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ ที่ ๓๐๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ

๒. ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงินจำนวน ๘๒๕,๕๕๐ บาท พร้อมทั้งดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น

ศาลปกครองชั้นต้นไต่สวนผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับคำขอยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีได้ขอยกเลิกคำขอข้อ ๒ ที่ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงิน ๘๒๕,๕๕๐ บาท โดยมีความประสงค์ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ ที่ ๓๐๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เท่านั้น

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๘ ไม่รับคำฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า มูลเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ ที่ ๓๐๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ เนื่องจากโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมได้แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการติดต่อกันในคราวเดียวกัน

/เป็นเวลา...

เป็นเวลา ๒๗ วัน ตามคำสั่งที่ ๓๒๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๗ และมีความเห็นว่าการที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการเกินกว่าสิบห้าวัน น่าเชื่อได้ว่า มีสาเหตุเนื่องจากมีปัญหาภาระหนี้สินและมีคดีฉ้อโกง จึงต้องการหลบหนีการติดตามทวงหนี้ของเจ้าหนี้ และการติดตามตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจในคดีฉ้อโกง ซึ่งเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเกินกว่าสิบห้าวัน คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงจึงได้มีบันทึกข้อความ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ เรื่อง รายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการเกินสิบห้าวัน เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นชอบและให้รายงานสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ พิจารณา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ พิจารณารายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริงดังกล่าว ซึ่งเห็นว่า กรณีที่น่าเชื่อได้ว่า การไม่มาปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดีนั้น เนื่องจากมีปัญหาภาระหนี้สินและมีคดีฉ้อโกงจึงต้องการหลบหนีการติดตามทวงหนี้ของเจ้าหนี้และการติดตามตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจในคดีฉ้อโกงเป็นข้อเท็จจริงหรือไม่ เนื่องจากโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม ไม่มีเอกสารหลักฐานใดชี้ชัดแสดงให้เห็นว่ากรณีเป็นสาเหตุในการไม่มาปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดี ตามรายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสืบสวนของโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมดังกล่าว ประกอบกับเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีได้ประสานติดต่อกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อขอให้ถ้อยคำในเรื่องดังกล่าวและขอความเป็นธรรมโดยกล่าวอ้างว่าตนเองถูกกลั่นแกล้งจากผู้บริหารโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม และไม่ให้ตนได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนในภาคเรียนที่ ๑ ในปีการศึกษา ๒๕๕๖ รวมทั้งในประเด็นการเจ็บป่วยด้วยอาการของโรคซึมเศร้าและมีอาการเจ็บป่วยหนักจนไม่สามารถไปปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ ซึ่งเป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับกรณีที่โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมได้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงในเรื่องการไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการเกินกว่าสิบห้าวันของผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่าเพื่อให้ความเป็นธรรมในกรณีดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงขึ้นทำการสืบสวนข้อเท็จจริงทั้งสองประเด็น ซึ่งเป็นไปตามอำนาจหน้าที่ในฐานะผู้บังคับบัญชา ตามมาตรา ๙๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ ที่ ๒๗๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๗ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง โดยคณะกรรมการสืบสวน

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงได้ดำเนินการสืบสวนตามพยานเอกสารและข้อเท็จจริงรวมทั้งประเด็นตามระเบียบและข้อกฎหมายแล้ว ได้ความว่า

ประเด็นที่ ๑ กรณีการที่โรงเรียนพิชญ์โลกพิทยาคม ไม่ให้ผู้ฟ้องคดีได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนในภาคเรียนที่ ๑/๒๕๕๖ นั้น เป็นไปตามประกาศสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เรื่อง แนวปฏิบัติในการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๖ การกำหนดจำนวนครั้งการลา และการมาทำงานสายให้ถือปฏิบัติตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ด่วนที่สุด ที่ ศธ ๐๔๐๐๙/๓๗๑ ลงวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๔๗ ๖.๑ การลาป่วยครั้ง ๖.๑.๑ ลาเกิน ๖ ครั้ง สำหรับข้าราชการที่ปฏิบัติราชการในสถานศึกษา และสำหรับข้าราชการที่ลาเกินจำนวนครั้งที่กำหนด แต่วันลาไม่เกินสิบห้าวันทำการ และมีผลการปฏิบัติงานดีเด่น ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนอาจพิจารณาผ่อนผันให้เลื่อนขั้นเงินเดือนได้ ซึ่งในกรณีข้อเท็จจริงผู้ฟ้องคดีมีการลาป่วยในภาคเรียนที่ ๑/๒๕๕๖ จำนวน ๖ ครั้ง เป็นเวลา ๒๗ วัน และในภาคเรียนที่ ๒/๒๕๕๖ มีการลาป่วยและลากิจจำนวน ๖ ครั้ง เป็นเวลา ๑๑ วัน รวมทั้งสิ้น เป็นการลาจำนวน ๑๒ ครั้ง เป็นเวลา ๓๘ วัน ข้อ ๗ การประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการทุกกลุ่มอันดับให้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ. หรือ ก.ค.ศ. กำหนดโดยแบบประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลของข้าราชการให้ใช้ ดังนี้ ๗.๓ ให้สรุปคะแนนประเมินเป็นร้อยละ เพื่อประกอบการพิจารณาการเลื่อนขั้นเงินเดือนดังนี้ วรรคสาม ผลการประเมินต้องปรับปรุงระดับคะแนนประเมินต่ำกว่า ๖๐% ไม่ควรเลื่อนขั้นเงินเดือน ซึ่งผู้ฟ้องคดีมีผลการประเมินฯ ไม่ผ่านเกณฑ์ที่จะได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือน กล่าวคือ มีผลคะแนนประเมินคิดเป็นร้อยละ ๔๒.๔ และข้อเท็จจริงเป็นการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งที่ ๒ (๑ ตุลาคม ๒๕๕๖) เป็นการประเมินผลการปฏิบัติงานระหว่างวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ และมีข้อสังเกตว่าในการลาทุกครั้งของผู้ฟ้องคดีเป็นการลาที่ไม่ดำเนินการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕ โดยมีพฤติการณ์การลาส่งใบลาย้อนหลัง และเป็นระยะเวลาที่เนิ่นนาน ยกเว้นการลาในครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ ในภาคเรียนที่ ๒/๒๕๕๖ ที่เป็นการส่งใบลาล่วงหน้า และได้รับอนุญาตการลาทุกครั้ง ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้เหตุผลว่าเพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาในด้านบุคลากรและจัดการเรียนการสอนรวมทั้งได้รับฟังการชี้แจงด้วยวาจาจากผู้ฟ้องคดีด้วยเหตุผลความจำเป็นในการลานั้นๆ

/จึงอนุญาต...

จึงอนุญาตการลา แม้มิได้เป็นไปตามระเบียบฯ ก็ตาม และไม่ทราบมาก่อนว่าผู้ฟ้องคดี มีปัญหาภาระหนี้สินและมีคดีความเกี่ยวกับหนี้สินแต่อย่างใด กระทั่งได้รับหนังสือร้องเรียน และรับทราบกรณีดังกล่าวภายหลัง

ประเด็นที่ ๒ ตามที่คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมมีความเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการเกินกว่าสิบห้าวันนั้น น่าเชื่อได้ว่า มีสาเหตุเนื่องจากมีปัญหาเรื่องภาระหนี้สินและมีคดีฉ้อโกง จึงต้องการหลบหนีการติดตามทวงหนี้ของเจ้าหนี้ และการติดตามตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจในคดีฉ้อโกง ถือได้ว่าเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการในคราวเดียวกันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร คณะกรรมการสืบสวนสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต ๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ทำการสืบสวนในประเด็นดังกล่าวแล้วปรากฏข้อเท็จจริง กล่าวคือ มูลกรณีเรื่องนี้เกิดขึ้นเนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ รวมทั้งสิ้น ๕๒ วัน โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงดังกล่าว ทั้งนี้ จากเอกสารหลักฐานการดำเนินการของโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้พยายามประสานติดตามตัวผู้ฟ้องคดีเพื่มาดำเนินการ แต่ไม่สามารถติดตามตัวผู้ฟ้องคดีได้ ต่อมา ในวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีได้ให้มารดาและน้องชายของตนนำใบลาป่วยยื่นต่อโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม โดยขอลาป่วยตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ มีกำหนด ๕๒ วัน โดยมีใบรับรองแพทย์ที่ออกใบรับรองให้เมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ โดยแพทย์หญิงรุ่งแสง กนกวุฒิ แพทย์ผู้ตรวจรักษามีความเห็นว่ามีความเครียดซึมเศร้า และในประเด็นเห็นสมควรให้หยุดราชการ นั้น แพทย์มิได้ระบุให้หยุดราชการแต่อย่างใด แต่ได้ระบุว่าให้มารักษาตัวเท่านั้น และต้องถือว่าเป็นกรณีที่ผู้บังคับบัญชาไม่อนุญาตการลา โดยผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีมีความเห็นว่าเป็นการส่งใบลาที่ล่วงเลยระยะเวลาเกินกว่า ๓๐ วัน และก่อนหน้านั้นไม่ได้รับการประสานติดต่อจากผู้ฟ้องคดี และหลังจากวันนั้นผู้ฟ้องคดีก็มิได้มาปฏิบัติราชการอีกเลยจนกระทั่งมีคำสั่งไล่ออกจากราชการเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ และเป็นเหตุกรณีการขาดราชการเกินกว่าสิบห้าวัน ซึ่งในประเด็นดังกล่าว คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีความเห็นว่าเป็นกรณีที่โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมได้ปฏิบัติเป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕ ข้อ ๑๐ ซึ่งระบุว่า การลาป่วย ให้เสนอก่อนหรือวันที่ลาเว้นแต่

/จำเป็น...

จำเป็นให้เสนอในวันแรกที่มาปฏิบัติราชการ และลาป่วย ๓๐ วันขึ้นไปต้องมีใบรับรองแพทย์ รวมทั้งพฤติกรรมการลาของผู้ฟ้องคดีเป็นการส่อเจตนาที่ไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบของทางราชการ และในกรณีสาเหตุของการขาดราชการที่โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม มีความเห็นที่น่าเชื่อว่ามีสาเหตุมาจากการที่ผู้ฟ้องคดีมีภาระหนี้สินจึงต้องการหลบหนีการติดตามทวงหนี้ของเจ้าหนี้และหลบหนีการติดตามตัวของเจ้าหนี้ที่ตำรวจนั้น จากการสืบสวนข้อเท็จจริง ปรากฏข้อเท็จจริงว่าเป็นกรณีที่โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมได้รับการร้องเรียนว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมในเรื่องการทำสัญญาจะซื้อจะขายหรือสัญญาวางมัดจำกับผู้ร้องเรียนและไม่คืนเงินค้ำมัดจำให้กับผู้ร้องเรียน ผู้ร้องเรียนจึงได้แจ้งความดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดี ณ สถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลก เมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๖ และตกเป็นจำเลยในคดี กระทั่งได้มีคำพิพากษาคดีหมายเลขดำ ที่ ผบ ๖๘๙/๒๕๕๖ คดีหมายเลขแดงที่ ๗๘๑/๒๕๕๖ พิพากษาให้จำเลย (ผู้ฟ้องคดี) ชำระเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป จนถึงปัจจุบัน ยังไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินดังกล่าวให้แก่ผู้ร้องเรียน รวมถึงจากการสืบสวนข้อเท็จจริงและจากเอกสารพยานหลักฐานปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ได้มีผู้ไปแจ้งความเพื่อดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีต่อสถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลก (ส่วนมหาวิทยาลัยนเรศวร) ในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีดำเนินการเป็นผู้รับเหมาก่อสร้างบ้านที่อยู่อาศัยได้ทำสัญญาสร้างบ้านให้ผู้เสียหายเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๖ ตกกลงกันในราคา ๑,๕๓๐,๐๐๐ บาท โดยผู้เสียหายได้จ่ายเงินให้กับผู้ฟ้องคดีไปแล้วจำนวน ๔๕๙,๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ โดยโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารกสิกรไทย สาขาพิษณุโลก เลขที่บัญชี ๑๐๗-๒-๙๕๑๕๒-๙ ต่อมาผู้ฟ้องคดีได้มาดำเนินการปรับพื้นที่และลงเสาเอกไว้ ๑ เสาเท่านั้น หลังจากนั้นไม่ได้มาดำเนินการต่ออีกเลย ผู้เสียหายได้ติดต่อทางโทรศัพท์ ก็ไม่มีการรับสาย จึงดำเนินการยกเลิกสัญญาจ้างเมื่อครบ ๓๐ วัน จากนั้นจึงแจ้งความเพื่อดำเนินคดี ณ สถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลก และฟ้องร้องเรียกค่าเสียหาย ซึ่งศาลได้มีคำพิพากษาให้จำเลย (ผู้ฟ้องคดี) ชำระเงินจำนวน ๔๒๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้เสียหาย พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป แต่ผู้ฟ้องคดียังเพิกเฉยจนถึงปัจจุบัน และมีหมายเรียกให้ผู้ฟ้องคดีไป ณ สถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลก กระทั่งจนถึงปัจจุบันผู้ฟ้องคดีมิได้ไปตามหมายเรียก ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่จะได้เสนอขอหมายจับเป็นอันดับต่อไป และมีกรณีตกเป็นผู้ต้องหาคดีอาญาในความผิดฐานฉ้อโกง เนื่องจาก

/เมื่อวันที่...

เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ตามตำรวจจตุพร โตสัมฤทธิ์ กับพวก ได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก เพื่อให้ดำเนินคดีตามกฎหมายกับผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานฉ้อโกง กล่าวคือ เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๖ ผู้ต้องหา (ผู้ฟ้องคดี) ได้ทำการจัดสรรที่ดินเพื่อปลูกสร้างที่อยู่อาศัยบริเวณหน้าโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม ตำบลท่าทอง อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก และได้จ่ายเงินค่าจองไปจำนวน ๕,๐๐๐ บาท ต่อมาเมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๕๖ ผู้ต้องหาไม่ได้ดำเนินการตามข้อตกลง ผู้เสียหายทั้งสองจึงได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน คดีนี้พนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานแล้วสรุปสำนวนการสอบสวนโดยมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา แต่เนื่องจากผู้ต้องหาหลบหนี จึงเสนอความเห็นจากศาลแขวงพิษณุโลก ออกหมายจับ ขณะนี้ยังติดตามจับตัวมาดำเนินคดีไม่ได้ ซึ่งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงมีความเห็นในประเด็นดังกล่าวว่า จากเอกสารพยานหลักฐานปรากฏว่าเป็นกรณีที่เกิดขึ้นในทำนองเดียวกันทั้ง ๓ กรณี กล่าวคือเป็นการดำเนินการกรณีซื้อขายที่ดินและรับก่อสร้างบ้านที่อยู่อาศัยในบริเวณที่ดินหน้าโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม และผู้ฟ้องคดีมิได้ดำเนินการให้เป็นไปตามสัญญาและข้อตกลงที่ได้ทำสัญญาและตกลงไว้กับผู้เสียหายพร้อมทั้งไม่ชดใช้ค่าเสียหายให้กับผู้เสียหาย แม้ว่าจะได้มีการแจ้งความเพื่อดำเนินคดีต่อผู้ฟ้องคดีทั้งที่มีหมายเรียกจากพนักงานเจ้าหน้าที่ กระทั่งมีหมายจับจากพนักงานเจ้าหน้าที่ในคดีฉ้อโกงรวมทั้งเพิกเฉยต่อคำสั่งศาลที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้หนี้แก่ผู้เสียหายจนถึงปัจจุบัน คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่า จากพยานหลักฐานและข้อเท็จจริง สรุปได้ว่ากรณีการร้องขอความเป็นธรรมในประเด็นการไม่ได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนในภาคเรียนที่ ๑/๒๕๕๖ นั้น โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมได้ดำเนินการเป็นไปตามประกาศสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เรื่อง แนวปฏิบัติในการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้ว กรณีจึงมิได้เป็นไปตามข้อกล่าวหา สำหรับกรณีการกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีในประเด็นที่ตนไม่สามารถมาปฏิบัติหน้าที่ราชการได้เนื่องจากตนมีอาการป่วยด้วยโรคซึมเศร้าจำเป็นต้องเข้ารับการรักษาและฟื้นฟูสภาพนั้น จากพยานหลักฐานมิได้เป็นไปตามการกล่าวอ้าง รวมถึงพฤติการณ์ในการลามีได้เป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕ และเป็นการลาที่อยู่ระหว่างการถูกดำเนินคดีและถูกติดตามทวงหนี้ของเจ้าหนี้ และการติดตามตัวของพนักงานเจ้าหน้าที่มาดำเนินคดี และหลบหนีหมายจับของ

/เจ้าพนักงาน...

เจ้าพนักงาน การที่โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมไม่อนุญาตการลาของผู้ฟ้องคดีซึ่งขอลาป่วย ระหว่างวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ รวม ๕๒ วันนั้น โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมได้ดำเนินการเป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕ แล้ว และเป็นกรณีการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเกินกว่าสิบห้าวัน คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงจึงมีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ ขาดราชการติดต่อในคราวเดียวกันเกินกว่าสิบห้าวัน และการที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการ เกินกว่าสิบห้าวัน น่าเชื่อได้ว่ามีสาเหตุเนื่องจากมีภาระหนี้สินและมีคดีฉ้อโกงจึงต้องการ หลบหนีการติดตามทวงหนี้ของเจ้าหนี้และการติดตามตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจในคดีฉ้อโกง ซึ่งเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มี เหตุผลอันสมควรนั้นเป็นความเห็นที่ชอบแล้ว และกรณีดังกล่าวเป็นไปตามกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วย กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง พ.ศ. ๒๕๔๙ ข้อ ๒ (๒) ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราว เดียวกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวัน และผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการสืบสวนแล้วเห็นว่าไม่มี เหตุผลอันสมควรหรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทาง ราชการ จึงเห็นสมควรดำเนินการให้เป็นไปตามระเบียบแบบแผนของทางราชการตามควร แก่กรณี โดยคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้รายงานการสืบสวน ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีความเห็นชอบตามความเห็น ของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง พร้อมนี้ได้นำเสนอข้อพิจารณาต่อ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา ๓๙ ในคราวประชุม ครั้งที่ ๕/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗ และ อ.ก.ค.ศ.เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ พิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีที่ผู้ฟ้องคดี ไม่มาปฏิบัติราชการตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ จนถึงปัจจุบัน (๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗) พฤติการณ์เป็นความผิดปรากฏชัดแจ้ง ตามกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยกรณีความผิด ที่ปรากฏชัดแจ้ง พ.ศ. ๒๕๔๙ ข้อ ๒ (๒) และมาตรา ๘๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม จึงมีมติ ให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ อาศัยมติ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ ที่ ๓๐๘/๒๕๕๗ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗

สำหรับกรณีการไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการตามคำฟ้องนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นใบลาออกจากราชการ โดยให้มารดาเป็นผู้นำใบลาออกจากราชการยื่นต่อ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามบันทึกข้อความโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ โดยแนบคำรับรองของผู้บังคับบัญชาในประเด็นถูกดำเนินคดีอาญาหรือคดีแพ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้บันทึกหมายเหตุไม่รับรองข้อมูลข้างต้น แล้วลงนามในคำรับรองข้อมูลที่แนบประกอบ ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ขอลาออกตั้งแต่วันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ มิได้เป็นไปตามระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการลาออกจากราชการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ รวมทั้งผู้ฟ้องคดีได้แนบใบลาป่วย ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ขอลาป่วยเนื่องจากอาการซึมเศร้าอย่างรุนแรงโดยมีใบรับรองแพทย์โรงพยาบาลพุทธชินราช พิษณุโลก ลงวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ และแพทย์มีความเห็นว่ามีอาการซึมเศร้าได้มาตรวจรักษาจริง และไม่เห็นความเห็นให้หยุดราชการเพื่อรักษาตัว เพื่อประกอบการพิจารณาการลาป่วย ตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ มีกำหนด ๕๒ วัน ซึ่งการลาป่วย มิได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจไม่อนุญาตให้ลา พร้อมให้เหตุผลเนื่องจากขาดราชการเกินกว่าสิบห้าวันก่อนหน้านั้น และอยู่ระหว่างการแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง กรณีการขาดราชการดังกล่าว ซึ่งโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมได้มีหนังสือโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม ที่ ศธ ๐๔๒๖๙.๐๒/๗๕๑ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ถึงสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณามีความเห็นว่าไม่สามารถให้ลาออกได้ตามความประสงค์ เนื่องจากยื่นใบลาออกในวันเดียวกันกับวันที่ขอลาออก ซึ่งต้องยื่นใบลาออกก่อนวันลาออกไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน ซึ่งเป็นการขัดต่อระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการลาออกจากราชการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ และมีเหตุซึ่งปรากฏจากการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีขาดราชการโดยไม่ทราบสาเหตุก่อนวันลาออก ซึ่งหากอนุญาตให้ลาออกตามความประสงค์ของผู้ฟ้องคดีจะถือได้ว่าเป็นการรับรองสิทธิการขาดราชการของผู้ฟ้องคดีโดยชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อทางราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการ และแจ้งผลการพิจารณาให้โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมทราบตามหนังสือสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ ที่ ศธ ๐๔๒๖๙/๒๙๖๒ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เรื่อง การพิจารณาการลาออกของข้าราชการครู พร้อมนี้โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมได้มีหนังสือแจ้งผลการลาออกจากราชการให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม ที่ ศธ ๐๔๒๖๙.๐๒/๗๕๕ ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เรื่อง การพิจารณาการลาออก

/ของข้าราชการ...

ของข้าราชการ การดำเนินการของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ เป็นตามระเบียบและข้อกฎหมายแล้ว มิได้เป็นการกั้นกั้วและไม่มีเจตนาก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นโรคซึมเศร้าอย่างรุนแรงตั้งแต่วันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๗ ด้วยอาการท้อแท้สิ้นหวังในการไปทำงานที่โรงเรียน หวาดกลัว และการถูกตำหนิในเรื่องการไม่สามารถไปปฏิบัติราชการได้ทันเวลาจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถตื่นนอนก่อนเวลา ๘ นาฬิกา ซึ่งเป็นเวลาเริ่มการปฏิบัติราชการ โดยผู้ฟ้องคดีจะตื่นนอนเวลา ๑๐ นาฬิกา ถึง ๑๑ นาฬิกา จึงไม่สามารถไปปฏิบัติราชการได้ และการตรวจสอบข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ยุติธรรม เนื่องจากไม่ขอรายงานประวัติการรักษาของผู้ฟ้องคดีจากฝ่ายเวชระเบียน โรงพยาบาลพุทธชินราช แต่เชื่อในรายงานการสืบสวนหาข้อเท็จจริงจากโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม ซึ่งเป็นกรณีที่ เป็นสาเหตุทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถปฏิบัติราชการได้ตามปกติ และจากรายงานของพยานว่า ผู้ฟ้องคดีหลบหนีการติดตามและจับกุมคดีฉ้อโกงนั้น บิดเบือนความจริง คือ คดีกับดาบตำรวจ จตุพร โตสัมฤทธิ์ มีกรณีหมายจับ ส่วนคดีกับนางสาวปุณยณัฐ ภูพงษ์ และนางศิริวรรณ แสงธราทิพย์ ไม่มีการสั่งฟ้องและออกหมายจับ อีกทั้งจากบันทึกแบบสืบสวนข้อเท็จจริงของนายสัมฤทธิ์ ทองรัตน์ ได้ระบุในหมายเหตุว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ส่งใบลาป่วยหรือลาป่วย ในวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๕๗ และไม่ได้ติดต่อกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม จนกระทั่งถึงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๗ นั้น บิดเบือนความจริง ตนได้มีการติดต่อข้อความทางโทรศัพท์มือถือ มีการตัดพ้อมากมายต่อนายสัมฤทธิ์ ทองรัตน์ นายมณฑิเยร และนายประเจตน์ แต่นายสัมฤทธิ์ได้บิดเบือนว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้ติดต่อแต่อย่างใด และผู้ฟ้องคดีนอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลพุทธชินราชได้ส่งใบลาป่วย และใบขอลาออกจากราชการในวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ โดยมารดาและน้องชายของผู้ฟ้องคดีนำไปส่งที่ฝ่ายธุรการโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม และโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมได้ตอบว่าผู้ฟ้องคดีอยู่ระหว่างถูกร้องเรียนและผู้ฟ้องคดียื่นใบลาออกในวันเดียวกันกับใบลาป่วยพร้อมใบรับรองแพทย์จึงไม่อนุญาตให้ลาออก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ งานวินัยและนิติการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีไม่โปร่งใส สุจริต และยุติธรรม

/อีกทั้ง...

อีกทั้งนำเรื่องการติดตามทวงถามเรื่องหนี้สินของผู้ฟ้องคดีนำมาเป็นข้อกล่าวอ้างในการไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการด้วยความอคติส่วนตัว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมว่า กรณีผู้ฟ้องคดีมีอาการกำเริบเนื่องจากอาการจากโรคประจำตัวนั้น เป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการและมีได้ปฏิบัติตนให้เป็นไปตามมาตรา ๘๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการให้เป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕ อีกทั้งระหว่างที่ไม่มาปฏิบัติราชการ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ติดต่อกับโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม เพื่อชี้แจงหรือให้เหตุผลความจำเป็นที่ไม่สามารถมาปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ หรือหากเป็นไปตามที่กล่าวอ้างและผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการตามระเบียบของทางราชการจะเป็นกรณีที่เข้าข่ายการพ้นสภาพการเป็นข้าราชการ ด้วยเหตุเพราะหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการให้มีประสิทธิภาพตามมาตรา ๑๑๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และกฎ ก.ค. ฉบับที่ ๒๑ (๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. ๒๕๒๓ และมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กรณีตรงต่อเวลาอุทิศเวลาของตนให้แก่ทางราชการ ซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ต้องถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเพื่อดำเนินการทางวินัยในกรณีดังกล่าว สำหรับผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างการตรวจสอบข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่ยุติธรรมนั้น การออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ ที่ ๒๗๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๗ นั้น เป็นคำสั่งโดยชอบด้วยกฎหมายเพื่อสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีการไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการเกินกว่าสิบห้าวันของผู้ฟ้องคดี และกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวหาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กลับแก่งไม่ให้ได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนรวมทั้งในประเด็นอาการเจ็บป่วยจากโรคซึมเศร้าของผู้ฟ้องคดี ซึ่งคณะกรรมการสืบสวนได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายและในฐานะเจ้าพนักงาน รวมทั้งได้มีหนังสือประสานการดำเนินการต่อผู้อำนวยการโรงพยาบาลพุทธชินราช ตามหนังสือสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ ที่ ๐๔๒๖๗/๑๒๓ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๗ เรื่อง ขอความร่วมมือขอถ้อยคำแพทย์จิตเวชซึ่งเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการสืบสวน และได้ข้อเท็จจริงจากแพทย์ผู้ให้การรักษา และจากการตรวจสอบจากเวชระเบียนประวัติการรักษา

/ของผู้ฟ้องคดีแล้ว...

ของผู้ฟ้องคดีแล้ว ในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีมีกรณีตกเป็นผู้ต้องหาคดีฉ้อโกงและถูกฟ้องในคดีแพ่ง ให้ชดใช้เงินคืนแก่ผู้เสียหาย และมีหมายจับของเจ้าพนักงานและเป็นกรณีหลบหนีการจับกุมของเจ้าพนักงานนั้น ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครูจึงเป็นความผิดทางวินัยตามมาตรา ๙๔ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ กล่าวคือ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาต้องรักษาชื่อเสียงของตน และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียโดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงสำหรับผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างบันทึกแบบสืบสวนข้อเท็จจริงของนายสัมฤทธิ์ ทองรัตน์ ที่ระบุว่า ตนไม่ได้ส่งใบลาพักหรือลาป่วยในวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๕๗ นั้น เป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีมิได้ดำเนินการตามระเบียบแบบแผนของทางราชการเกี่ยวกับการลาของข้าราชการ ซึ่งไม่เป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕ และกรณีการประสานการติดต่อกับบุคคลที่เกี่ยวข้องและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จากเอกสารหลักฐานตามการกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี เป็นเพียงสำเนาจากการโพสต์ข้อความของผู้ฟ้องคดีทางโทรศัพท์มือถือถือต่อว่า เสียดสี ใส่ความ ให้ร้ายต่อผู้บังคับบัญชา และหน่วยงานบังคับบัญชาของตนส่งข้อความให้ผู้ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับกรณีการดำเนินการทางวินัยหรือติดต่อประสานข้อมูลข้อเท็จจริงในกรณีที่อยู่ในระหว่างการดำเนินการวินัยกับผู้บังคับบัญชา หน่วยงานบังคับบัญชา รวมถึงในระหว่างการดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงของโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม คณะกรรมการสืบสวนไม่สามารถติดต่อกับผู้ฟ้องคดีได้ จึงได้เดินทางไปที่บ้านเลขที่ ๕๕๖ หมู่ ๔ ตำบลท่าทอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งเป็นที่อยู่ตามทะเบียนบ้านของผู้ฟ้องคดี โดยมีฐานะเป็นเจ้าของบ้าน และไม่พบตัวผู้ฟ้องคดี จึงได้สืบสวนจากพยานแวดล้อมข้างเคียงรวมทั้งบิดา มารดา และญาติของผู้ฟ้องคดี ปรากฏพยานแวดล้อมได้ให้ถ้อยคำในทำนองเดียวกันว่า ระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีที่ได้ย้ายมาปฏิบัติหน้าที่ราชการที่โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม ได้มาอาศัยที่บ้านดังกล่าวพร้อมด้วยบิดา มารดา และครอบครัว ต่อมาผู้ฟ้องคดีมีความขัดแย้งภายในครอบครัวกับบิดามารดา ผู้ฟ้องคดีจึงได้ย้ายออกจากบ้านไป จึงไม่พบและไม่สามารถติดต่อกับผู้ฟ้องคดีได้ และอยู่ระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีถูกติดตามตัวโดยมีหมายเรียกจากเจ้าพนักงานตามคำสั่งศาลให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายกรณีหลบหนีการติดตามและสิ่งปลูกสร้างให้แก่ผู้เสียหาย และการติดตามตัวผู้ฟ้องคดีจากบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ชนชาติซึ่งได้มาติดตามตัวผู้ฟ้องคดี ตามบ้านเลขที่ตาม

/ทะเบียนบ้าน...

ทะเบียนบ้านดังกล่าวตามหลักฐานการทำธุรกรรมของผู้ฟ้องคดี รวมทั้งอยู่ในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นระยะเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยขาดการติดต่อกับหน่วยงานบังคับบัญชา และการติดตามตัวของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง โดยไม่มีผู้ใดสามารถติดต่อกับผู้ฟ้องคดีได้ จนกระทั่งการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีกรณีขาดราชการเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรสิ้นสุดลง โดยมีคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ซึ่งยังไม่สามารถติดตามผู้ฟ้องคดีมาดำเนินการตามระเบียบและรับทราบคำสั่งดังกล่าวได้ จึงได้ส่งคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีลงนามรับทราบคำสั่งทางไปรษณีย์ตอบรับ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ลงนามและส่งคำสั่งกลับมา จึงต้องใช้หลักฐานการส่งหลักฐานคำสั่งลงโทษทางไปรษณีย์ ประกอบการดำเนินการเพื่อให้หน่วยงานที่มีอำนาจพิจารณาต่อไปซึ่งเป็นไปตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ ในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างในเรื่องการส่งใบลาป่วยและใบขอลาออกจากราชการในวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ และไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาออกนั้น ผู้ฟ้องคดีมิได้ดำเนินการให้เป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕ และระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการลาออกจากราชการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ และอยู่ระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีถูกดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง กรณีไม่มาปฏิบัติราชการเกินกว่าสิบห้าวัน รวมทั้งในประเด็นการกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีในกรณีมีใบรับรองแพทย์ประกอบใบลาป่วยและการขอลาออกจากราชการว่า ในขณะที่ตนส่งใบลาดังกล่าวตนได้นอนรักษาตัวในโรงพยาบาล โดยให้มารดาและน้องชายของตนเองนำใบลามาส่งนั้น คณะกรรมการสืบสวนได้สืบสวนในประเด็นดังกล่าวพบว่าใบรับรองแพทย์ของแพทย์ที่ให้การรักษา มิได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีต้องนอนพักรักษาตัวในโรงพยาบาล รวมถึงจากการตรวจสอบประวัติผู้ป่วยจากเวชระเบียน และการให้ถ้อยคำจากแพทย์ผู้ให้การรักษาไม่มีการรับตัวผู้ฟ้องคดีเข้ารับการรักษาเป็นผู้ป่วยในโรงพยาบาล และใบรับรองแพทย์ที่ผู้ฟ้องคดีนำมาเป็นหลักฐานนั้น เป็นเพียงใบรับรองแพทย์ที่รับรองว่าผู้ฟ้องคดีได้มาทำการตรวจรักษาเฉพาะในวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เท่านั้น คำคัดค้านคำให้การของผู้ฟ้องคดีไม่ถูกต้อง มิใช่ข้อเท็จจริงและขัดต่อกฎหมายทุกประเด็น ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวไม่ได้นำมาดำเนินการทางวินัย เนื่องด้วยผู้ฟ้องคดีมีกรณีถูกกล่าวหาและถูกดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงกรณีขาดราชการเกินกว่าสิบห้าวัน ซึ่งหากเป็นกรณีที่ไม่มีความผิดอันสมควรจะมีโทษสถานเดียวคือไล่ออกเท่านั้น จึงลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการการกล่าวหาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ งานวินัยและนิติการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา

เขต ๓๙ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าได้ดำเนินการทางวินัยแก่ตนเป็นไปอย่างไม่โปร่งใส สุจริต และยุติธรรม เป็นกรณีกล่าวหาผู้บังคับบัญชา หน่วยงาน ให้ได้รับความเสียหาย

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนาละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการ โดยไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีก ทั้งนี้ โดยแนบความเห็นของอนุกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ก.ค.ศ. ได้แก่ นายรัชชชัย ศรสวรรณ และนายสงกรานต์ จันทร์น้อย ซึ่งเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการเกิดจากความเจ็บป่วยมีอาการซึมเศร้าต้องเข้ารับรักษาตัวอย่างต่อเนื่อง และผู้ฟ้องคดีได้ยื่นใบลาป่วยในวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ แล้ว แต่ผู้บังคับบัญชาไม่อนุญาตการลา และต่อมายังได้มีความประสงค์ยื่นหนังสือลาออกจากราชการ จึงเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนาละทิ้งราชการโดยไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกหรือละทิ้งหน้าที่ราชการเกิน ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีขาดราชการตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ จนถึงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๗ โดยไม่ทราบสาเหตุ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะผู้บังคับบัญชาได้มีหนังสือลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงเหตุผลในการไม่มาปฏิบัติราชการแต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ติดต่อชี้แจงแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีคำสั่งที่ ๓๒๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงภายหลังการสืบสวนเสร็จสิ้นได้เสนอเรื่องต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าตามรายงานการสืบสวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยังไม่ชัดเจน ประกอบกับได้รับการติดต่อจากผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๗ เพื่อขอให้ถ้อยคำในเรื่องดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งที่ ๒๗๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ภายหลังการสืบสวนคณะกรรมการฯ ได้เสนอรายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริงฉบับลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๗ โดยเห็นว่ากรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าไม่สามารถมาปฏิบัติหน้าที่ราชการได้เนื่องจากตนมีอาการป่วยด้วยโรคซึมเศร้า ต้องเข้ารับการรักษาและฟื้นฟูสภาพนั้น ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เจ็บป่วยจริง แต่เป็นการลาเพื่อหลบหนีการติดตามทวงหนี้ของเจ้าหนี้และการติดตามตัวของพนักงานเจ้าหน้าที่ และหลบหนีหมายจับของเจ้าพนักงานตำรวจในคดีฉ้อโกง ซึ่งในการสืบสวนของคณะกรรมการดังกล่าวทั้ง ๒ ชุด มีความเห็นโดยสรุปเช่นเดียวกันว่าผู้ฟ้องคดีขาดราชการหรือละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวเกินกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุอันสมควรและต่อมา อ.ก.ค.ศ.

/เขตพื้นที่...

เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต ๓๙ ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗ พิจารณาแล้วมีมติเป็นเอกฉันท์ให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งที่ ๓๐๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันที่ละทิ้งหน้าที่ราชการเป็นต้นไป จากข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงเห็นได้ว่ากระบวนการในการออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการโดยถูกต้องตามกฎหมายแล้ว นอกจากนั้นผู้ฟ้องคดียังไม่ได้โต้แย้งเกี่ยวกับขั้นตอนกระบวนการของการออกคำสั่งดังกล่าว คดีจึงมีประเด็นต้องพิจารณาเพียงว่า ผู้ฟ้องคดีขาดราชการติดต่อกันคร่าวเดี๋ยวกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุอันควร อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการหรือไม่ โดยผู้ฟ้องคดีอ้างว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนาละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการคร่าวเดี๋ยวกว่า ๑๕ วัน แต่กรณีดังกล่าวมีสาเหตุจากผู้ฟ้องคดีมีอาการเจ็บป่วยต้องรักษาตัวอย่างต่อเนื่องจึงไม่สามารถมาปฏิบัติหน้าที่ราชการ แต่ทั้งนี้ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นใบลาป่วยต่อผู้บังคับบัญชาและได้ยื่นหนังสือลาออกต่อผู้บังคับบัญชาแล้วแต่ไม่ได้รับการพิจารณานั้น พิเคราะห์แล้วเห็นว่าตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕ ข้อ ๑๘ กำหนดให้ข้าราชการซึ่งประสงค์จะลาป่วยเพื่อรักษาตัวให้เสนอหรือจัดส่งใบลาต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับจนถึงผู้มีอำนาจอนุญาตก่อนหรือในวันที่ลา เว้นแต่ในกรณีจำเป็นจะเสนอหรือจัดส่งใบลาในวันแรกที่มาปฏิบัติราชการก็ได้ และในการลาป่วยตั้งแต่ ๓๐ วันขึ้นไปต้องมีใบรับรองของแพทย์แนบไปกับใบลาด้วย และตามข้อ ๓ ของระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการลาออกจากราชการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ กำหนดให้ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ประสงค์จะลาออกจากราชการ ให้ทำเป็นหนังสือระบุวันขอลาออกพร้อมลงลายมือชื่อยื่นต่อผู้บังคับบัญชา หนังสือขอลาออกที่ยื่นล่วงหน้าก่อนวันขอลาออกน้อยกว่า ๓๐ วัน โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้มีอำนาจอนุญาตการลาออก ให้ถือว่าวันถัดจากวันครบกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันยื่นเป็นวันขอลาออก พิจารณาแล้วเห็นว่าระหว่างการสืบสวนของคณะกรรมการสืบสวนตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นแบบใบลาป่วยลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยขออนุญาตลาป่วยตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ มีกำหนด ๕๒ วัน เนื่องจากอาการซึมเศร้าอย่างรุนแรง

/พร้อมแนบ...

พร้อมแนบใบรับรองแพทย์ของโรงพยาบาลพุทธชินราช พิษณุโลก ลงวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ซึ่งแพทย์หญิงรุ่งแสง กนกวุฒิ มีความเห็นว่าได้มาตรฐานรักษาจริงเมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ มีอาการเครียดซึมเศร้าสมควรให้หยุดราชการเพื่อรักษาตัว โดยไม่มีการระบุหรือการสั่งให้หยุดราชการเพื่อพักรักษาตัวทั้งก่อนวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ หรือหลังจากวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ แต่อย่างใด ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีขาดราชการมาตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ดังนั้น ใบรับรองแพทย์ดังกล่าวจึงไม่อาจใช้เป็นหลักฐานยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีเจ็บป่วยจนต้องอยู่ในการดูแลรักษาของแพทย์และไม่สามารถมาปฏิบัติหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ จนถึงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันยื่นใบลาป่วย ซึ่งในการยื่นใบลาในกรณีต่างๆ ถือว่าเป็นเรื่องพื้นฐานที่ข้าราชการทุกคนต้องรู้ สำหรับผู้ฟ้องคดีซึ่งอ้างว่ามีการเจ็บป่วยจากโรคซึมเศร้าต้องรักษาตัวอย่างต่อเนื่องนั้น เห็นว่าโรคของผู้ฟ้องคดีเป็นโรคประจำตัวซึ่งรู้ได้ล่วงหน้าจึงสามารถยื่นใบลาป่วยได้ภายในกำหนดเวลาตามที่กฎหมายระบุไว้ มิใช่เป็นการเกิดอุบัติเหตุร้ายแรงที่ไม่สามารถยื่นใบลาป่วยได้ตามกฎระเบียบ แต่ผู้ฟ้องคดีกลับเพิกเฉยละเลยจนปล่อยระยะเวลาล่วงเลยเนิ่นนานถึง ๕๒ วัน จึงได้มีการยื่นใบลาพร้อมยื่นใบลาออกจากราชการโดยมีผลในวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เช่นเดียวกัน ซึ่งการยื่นใบลาทั้งสองกรณีของผู้ฟ้องคดีมิได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎระเบียบ โดยเป็นการยื่นใบลาป่วยและการลาออกจากราชการย้อนหลังและเป็นการยื่นหลังจากมีคำสั่งตั้งกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีที่ผู้ฟ้องคดีขาดราชการหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการเกินกว่า ๑๕ วัน อันเป็นการกระทำความผิดวินัยประกอบกับเมื่อพิจารณาว่าผู้ฟ้องคดีรับราชการมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๖ มีอายุราชการมากกว่า ๒๐ ปี และในขณะที่เกิดเหตุดำรงตำแหน่งเป็นครูชำนาญการ ซึ่งย่อมต้องรู้ถึงกฎระเบียบและปฏิบัติตนอยู่ในกฎระเบียบนั้น พฤติการณ์ดังกล่าวจึงมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีทราบว่าจะต้องถูกดำเนินการทางวินัยจากกรณีการขาดราชการดังกล่าวจึงได้ทำการยื่นใบลาป่วยและใบลาออก ซึ่งแม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างความเห็นของคณะอนุกรรมการ ก.ค.ศ. ในชั้นพิจารณาอุทธรณ์ ซึ่งเห็นว่าผู้ฟ้องคดีเจ็บป่วยจริง ไม่มีเจตนาละทิ้งหน้าที่ราชการหรือผู้ฟ้องคดีแสดงเจตนายื่นใบลาป่วยและหนังสือขออนุญาตลาออกจากราชการอันแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนาละทิ้งหน้าที่ราชการซึ่งความเห็นดังกล่าวเป็นความเห็นข้างน้อยและไม่มีผลเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีทอดทิ้งหรือขาดราชการติดต่อกันในคราวเดียว

/เกินกว่า...

เกินกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ดังนั้น การที่ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต ๓๙ อาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๓ (๔) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวมีมติในคราวการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ให้ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันที่ละทิ้งหน้าที่ราชการเป็นต้นไป อันเป็นการใช้ดุลพินิจลงโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้ตามมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน สำหรับความผิดในกรณีดังกล่าว ซึ่งเหมาะสมกับพฤติการณ์และความผิดของผู้ฟ้องคดีแล้ว และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๓๐๘/๒๕๕๗ เรื่อง ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ตามมติของ อ.ก.ค.ศ. ดังกล่าว คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครู โรงเรียนสรรพวิทยาคม อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ต่อมาในปี ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้ป่วยด้วยโรคซึมเศร้า ซึ่งมีอาการมือสั่น แขนขาอ่อนแรง อ่อนเพลีย ร้องไห้แทบจะตลอดเวลา ขาดสติสัมปชัญญะ ขาดการรู้ตัว จึงได้ขอย้ายกลับภูมิลำเนา มารับราชการ ณ โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม ตั้งแต่ปี ๒๕๕๓ ได้รับการรักษาตัวจนอาการดีขึ้น แต่มาภายหลังในปี ๒๕๕๖ ได้มีข้อพิพาทกับเพื่อนร่วมงาน และผู้อำนวยการโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม จนทำให้ในปี ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีมีอาการทรุดลง ขาดการรู้ตัว ควบคุมการทรงตัวของร่างกายไม่ได้ ปัสสาวะราด อาเจียน จนไม่สามารถดำรงชีวิตเหมือนคนปกติได้ รุนแรงถึงขั้นมีการวางแผนฆ่าตัวตาย และญาติได้นำส่งแพทย์ ในวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ และนอนพักรักษาตัวถึงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ จากรายงานของแพทย์พบว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีภาวะเครียด ท้อแท้ใจ ไม่อยากมีชีวิตอยู่ ไม่สามารถควบคุมคำพูดและการกระทำของตนเองได้ ทำให้ผู้ฟ้องคดีขาดสติสัมปชัญญะ ในการดำเนินชีวิตจนไม่ไปทำงาน เป็นเหตุให้ถูกไล่ออกจากราชการ เนื่องจากขาดราชการเกิน ๑๕ วัน ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งไล่ออก แต่ด้วยยังคงมีอาการเจ็บป่วย และขาดสติสัมปชัญญะ ทำให้ผู้ฟ้องคดีรู้เท่าไม่ถึงการณ์ การขาดราชการของผู้ฟ้องคดี ไม่ได้เป็นกรณีจงใจละทิ้ง

ในการ...

ในการปฏิบัติราชการ แต่เป็นการขาดราชการติดต่อกันโดยมีเหตุอันควร ซึ่งผู้ออกคำสั่งและศาลปกครองชั้นต้นได้นำเพียงข้อเท็จจริง กับข้อกฎหมายมาพิจารณาแต่ไม่ได้เอาหลักคุณธรรม มาใช้ในการพิจารณาเลยหรือเหตุอันควรลดหย่อนโทษมาใช้พิจารณาเพื่อออกคำสั่งลงโทษในความผิดดังกล่าว ซึ่งมีระดับโทษเดียวกันแต่อยู่ในระดับที่เบาลงมา ในขณะที่นั้นผู้ฟ้องคดีมีสภาพของร่างกายและจิตใจไม่พร้อมจึงทำให้ไม่รู้รายละเอียดในการโต้แย้งหรือขั้นตอนวิธีดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวน มีคณะกรรมการบางคนและผู้อำนวยการโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม ได้มีข้อพิพาทกับผู้ฟ้องคดีมาโดยตลอด ตั้งแต่ปี ๒๕๕๖ ซึ่งถือได้ว่าเป็นการสอบสวนโดยไม่สุจริต และในระหว่างการสอบสวนผู้ฟ้องคดีมีสภาพร่างกายและจิตใจไม่อยู่ในระดับปกติ ทำให้ไม่มีการโต้แย้งใดๆ ตามสิทธิ เรื่องนี้เทียบเคียงได้ เช่นเดียวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐคนใดคนหนึ่งถูกหน่วยงานทางปกครองให้ใช้ค่าสินไหมทดแทน อันเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ โดยมีได้หักส่วนความรับผิดชอบที่เกิดจากความผิดหรือความบกพร่องของหน่วยงาน หรือระบบการดำเนินงาน ด้วยเหตุผลตามที่กล่าวมา

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดได้โปรดพิจารณาพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์โดยมีเนื้อหาสาระสรุปได้ความทำนองเดียวกันกับคำให้การและคำให้การเพิ่มเติมและเพิ่มเติมว่า การจะพิจารณาความเจ็บป่วยมาเป็นเหตุลดหย่อนการลงโทษจากไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ นั้น หากการละทิ้งหน้าที่ราชการเกิดจากอาการเจ็บป่วยโดยตรง ย่อมสามารถนำมาประกอบการพิจารณาได้ แต่กรณีของผู้ฟ้องคดีไม่ได้เกิดจากสาเหตุความเจ็บป่วยโดยตรง

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่ง ครูชำนาญการ โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

มัธยมศึกษา เขต ๓๙ ถูกกล่าวหาว่าไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการ ในคราวเดียวกันเป็นเวลา เกินกว่าสิบห้าวัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม ที่ ๓๒๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๗ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง กรณีดังกล่าว ต่อมาคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้มีบันทึกข้อความ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ รายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สรุปได้ว่าคณะกรรมการฯ ไม่สามารถ ติดต่อผู้ฟ้องคดีได้แต่ได้ดำเนินการสอบถามพยานบุคคล ได้แก่ บิดามารดาของผู้ฟ้องคดี เจ้าของอพาร์ทเมนต์ที่ผู้ฟ้องคดีเช่าอาศัยและครูในโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมซึ่งให้ถ้อยคำ เช่นเดียวกันว่าไม่มีผู้ใดพบเห็นผู้ฟ้องคดี นอกจากนั้นปรากฏหลักฐานว่ามีผู้ร้องเรียนว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดกรณีฉ้อโกงและศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้เงินและมีเจ้าหน้าที่ ตำรวจมาขอพบผู้ฟ้องคดีตามหมายจับกรณีฉ้อโกง คณะกรรมการฯ จึงเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดี ไม่มาปฏิบัติราชการเกินกว่าสิบห้าวัน เชื่อได้ว่า มีสาเหตุเนื่องจากมีปัญหาภาระหนี้สินและมีคดีฉ้อโกง จึงต้องการหลบหนีการติดตามทวงหนี้ของเจ้าหนี้และการติดตามตัวของ เจ้าหนี้ที่ตำรวจในคดีฉ้อโกง ซึ่งเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเกินกว่า สิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วมีคำสั่งในวันเดียวกัน ให้รายงานสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ พิจารณา สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีคำสั่งสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ ที่ ๒๗๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๗ ให้มีการสืบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ภายหลังการสืบสวนคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ได้รายงานการสืบสวน ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สรุปได้ความว่า คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเห็นด้วยกับการพิจารณาของคณะกรรมการสืบสวน ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่งตั้ง และมีความเห็นเพิ่มเติมว่า กรณีดังกล่าวเป็นความผิดตาม กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง พ.ศ. ๒๕๔๙ ข้อ ๒ (๒) ละทิ้งหน้าที่ราชการ ติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวัน และผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการสืบสวนแล้ว เห็นว่าไม่มีเหตุผลอันสมควร กรณีมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบ ของทางราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นชอบด้วยจึงเสนอ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา ๓๙ พิจารณา ซึ่ง อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ๓๙ ในคราวประชุม ครั้งที่ ๕/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗ พิจารณาแล้วเห็นว่า

/การที่...

การที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ จนถึงปัจจุบัน (๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗) พฤติการณ์เป็นความผิดปรากฏชัดแจ้ง ตาม กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง พ.ศ. ๒๕๔๙ ข้อ ๒ (๒) และมาตรา ๘๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม จึงมีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ ที่ ๓๐๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันละทิ้งหน้าที่ราชการเป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นหนังสือลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๗ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อเลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา แต่ปัจจุบันยังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณา ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ฟ้องคดีป่วยเป็นโรคซึมเศร้าอย่างรุนแรงและได้รับการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมในการปฏิบัติหน้าที่เป็นเหตุให้อาการป่วยของผู้ฟ้องคดีรุนแรงมากขึ้นจึงต้องเข้ารับการรักษาพยาบาลผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีเจตนาขาดราชการและได้ยื่นใบลาป่วยและขออนุญาตลาออกจากราชการแต่ไม่ได้รับการพิจารณา จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ ที่ ๓๐๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ต่อมาศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์เป็นคดีนี้ต่อศาลปกครองสูงสุด

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ ที่ ๓๐๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

โดยมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยก่อนว่าผู้ฟ้องคดีขาดราชการติดต่อกันคราวเดียวเกินกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุอันควรหรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการหรือไม่

โดยผู้ฟ้องคดีอ้างว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนาละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการคราวเดียวกันเกินกว่า ๑๕ วัน แต่กรณีดังกล่าวมีสาเหตุจากผู้ฟ้องคดีมีอาการเจ็บป่วยต้องรักษาตัวอย่างต่อเนื่องจึงไม่สามารถมาปฏิบัติหน้าที่ราชการ แต่ทั้งนี้ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นใบลาป่วย

/ต่อผู้บังคับบัญชา...

ต่อผู้บังคับบัญชาและได้ยื่นหนังสือลาออกต่อผู้บังคับบัญชาแล้วแต่ไม่ได้รับการพิจารณานั้น
 พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการ
 พ.ศ. ๒๕๕๕ ข้อ ๑๘ กำหนดให้ข้าราชการซึ่งประสงค์จะลาป่วยเพื่อรักษาตัวให้เสนอหรือ
 จัดส่งใบลาต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับจนถึงผู้มีอำนาจอนุญาตก่อนหรือในวันที่ลา เว้นแต่
 ในกรณีจำเป็น จะเสนอหรือจัดส่งใบลาในวันแรกที่มาปฏิบัติราชการก็ได้ และในการลาป่วย
 ตั้งแต่ ๓๐ วันขึ้นไป ต้องมีใบรับรองของแพทย์แนบไปกับใบลาด้วย และตามข้อ ๓
 ของระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการลาออกจากราชการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
 พ.ศ. ๒๕๔๘ กำหนดให้ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ประสงค์จะลาออก
 จากราชการให้ทำเป็นหนังสือระบุวันขอลาออกพร้อมลงลายมือชื่อยื่นต่อผู้บังคับบัญชา
 หนังสือขอลาออกที่ยื่นล่วงหน้าก่อนวันขอลาออกน้อยกว่า ๓๐ วัน โดยไม่ได้รับอนุญาต
 เป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้มีอำนาจอนุญาตการลาออก ให้ถือว่าวันถัดจากวันครบกำหนด
 ๓๐ วัน นับแต่วันยื่นเป็นวันขอลาออก พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นแบบใบลาป่วย
 ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยขออนุญาตลาป่วยตั้งแต่วันที่ ๑๔
 พฤษภาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ มีกำหนด ๕๒ วัน เนื่องจากอาการ
 ซึมเศร้าอย่างรุนแรง พร้อมแนบใบรับรองแพทย์ของโรงพยาบาลพุทธชินราช พิษณุโลก
 ลงวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ซึ่งแพทย์หญิงรุ่งแสง กนกวุฒิ มีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดี
 ได้มาตรวจรักษาเมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ มีอาการเครียดซึมเศร้า ทั้งที่ผู้ฟ้องคดี
 ขาดราชการมาแล้วตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ใบรับรองแพทย์ดังกล่าวจึงไม่อาจ
 ใช้เป็นหลักฐานยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีเจ็บป่วยจนต้องอยู่ในความดูแลรักษาของแพทย์และ
 ไม่สามารถมาปฏิบัติหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ จนถึงวันที่ ๔
 กรกฎาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันยื่นใบลาป่วย ประกอบกับการที่ผู้ฟ้องคดีมีการเจ็บป่วย
 จากโรคซึมเศร้าที่ต้องรักษาตัวอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่ปี ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีย่อมรู้ได้ล่วงหน้า
 จึงสามารถยื่นใบลาป่วยได้ภายในกำหนดเวลาตามที่กฎหมายระบุไว้ อีกทั้งอาการของ
 โรคดังกล่าวมิใช่เป็นกรณีฉุกเฉินที่ทำให้ไม่สามารถยื่นใบลาป่วยได้ตามกฎระเบียบ
 แต่ผู้ฟ้องคดีกลับละเลยปล่อยให้ระยะเวลาล่วงเลยถึง ๕๒ วัน จึงได้มีการยื่นใบลาป่วย
 พร้อมใบลาออกจากราชการในวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ซึ่งการยื่นใบลาทั้งสองกรณีของ
 ผู้ฟ้องคดีมิได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎระเบียบของทางราชการ ประกอบกับปรากฏข้อเท็จจริงว่า

/ก่อนที่...

ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะขาดราชการมีผู้ร้องเรียนไปยังโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมในเรื่องการทำสัญญาจะซื้อจะขายหรือสัญญาวางมัดจำกับผู้ร้องเรียนและไม่คืนเงินค้ำมัดจำให้กับผู้ร้องเรียน ผู้ร้องเรียนจึงได้ยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดี กระทั่งได้มีคำพิพากษาของศาลแขวงพิษณุโลกในคดีหมายเลขดำ ที่ ผบ ๖๘๙/๒๕๕๖ คดีหมายเลขแดงที่ ๗๘๑/๒๕๕๖ พิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ย และกรณีซื้อขายที่ดินและรับก่อสร้างบ้านที่อยู่อาศัยในบริเวณที่ดินหน้าโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้ดำเนินการให้เป็นไปตามสัญญาที่ตกลงไว้กับผู้เสียหายพร้อมทั้งไม่ชดใช้ค่าเสียหายให้กับผู้เสียหาย แม้ว่าจะได้มีการแจ้งความเพื่อดำเนินคดีต่อผู้ฟ้องคดีทั้งที่มีหมายเรียกจากพนักงานเจ้าหน้าที่ กระทั่งมีหมายจับจากพนักงานเจ้าหน้าที่ในคดีฉ้อโกง กรณีจึงเป็นการลาที่อยู่ระหว่างการถูกดำเนินคดีและถูกติดตามทวงหนี้ของเจ้าหนี้ และการติดตามตัวของเจ้าพนักงาน พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงเชื่อได้ว่าเป็นการจงใจที่จะไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของทางราชการ และหากผู้ฟ้องคดีจะมีเหตุจำเป็นใดๆ ตามที่กล่าวอ้าง ก็ชอบที่จะต้องมาชี้แจงต่อผู้บังคับบัญชาและคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงและดำเนินการยื่นใบลาให้เป็นไปตามระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการได้ ซึ่งอาจทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับการพิจารณาลดหย่อนการลงโทษก็เป็นได้ แต่ผู้ฟ้องคดีก็หาได้กระทำไม่ โดยผู้ฟ้องคดียังคงละทิ้งหน้าที่ราชการโดยต่อเนื่องตลอดมา ข้อเท็จจริงที่ปรากฏจึงชัดเจนว่า ผู้ฟ้องคดีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันแล้วไม่กลับมาปฏิบัติหน้าที่อีกเลย โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗

คดีมีปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า กระบวนการขั้นตอนในการออกคำสั่งดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ บัญญัติว่า ให้ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา มีอำนาจและหน้าที่ ดังต่อไปนี้... (๔) พิจารณาเกี่ยวกับเรื่องการดำเนินการทางวินัย การออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ มาตรา ๕๓

/บัญญัติว่า...

บัญญัติว่า ภายใต้บังคับมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ มาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๗ การบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้มีอำนาจดังต่อไปนี้เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง... (๓) การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการสถานศึกษา ตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา ตำแหน่งผู้บริหารที่เรียกชื่ออย่างอื่นตามมาตรา ๓๘ ข. (๕) ตำแหน่งศึกษานิเทศก์ ตำแหน่งบุคลากรทางการศึกษาอื่นตามมาตรา ๓๘ ค. (๒) ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ตำแหน่งซึ่งมีวิทยฐานะชำนาญการ ตำแหน่งซึ่งมีวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ และตำแหน่งซึ่งมีวิทยฐานะเชี่ยวชาญ ให้ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง โดยอนุมัติ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา มาตรา ๘๗ วรรคสอง บัญญัติว่าการละทิ้งหน้าที่หรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง หรือการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๘๘ วรรคสอง บัญญัติว่าการสอบสวนกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ เป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และต้องมีกรณีอันมีมูลว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงเท่านั้น วรรคเจ็ด บัญญัติว่า ในกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. จะดำเนินการทางวินัยโดยไม่สอบสวนก็ได้ มาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ บัญญัติว่า ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน แล้วแต่กรณีเห็นว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ให้ดำเนินการดังนี้... (๒) สำหรับข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา นอกจาก (๑) ให้เสนอ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาของผู้ถูกกล่าวหาพิจารณา ประกอบกับกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง พ.ศ. ๒๕๔๙ ข้อ ๒ กำหนดว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีดังต่อไปนี้ เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ซึ่งผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัย ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ หรือมาตรา ๑๐๔ (๑) โดยไม่สอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้... (๒) ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวัน และผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการสืบสวนแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตาม

ระเบียบของทางราชการ จากบทบัญญัติดังกล่าวเห็นได้ว่า การกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ จะถือว่าเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตาม กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง พ.ศ. ๒๕๔๘ ใต้ก็ต่อเมื่อผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการสืบสวนแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการแล้วเท่านั้น และข้อ ๖ (๒) ของระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยวินัยออกจากราชการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ กำหนดให้การส่งลงโทษไล่ออกหรือปลดออกจากราชการ ในกรณีกระทำผิดวินัยกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน และไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีก ให้ส่งลงโทษตั้งแต่วันที่ละทิ้งหน้าที่ราชการนั้น ประกอบกับมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่ นร๐๒๐๕/ว.๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ข้อ ๑.๒ กำหนดว่า การลงโทษผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ หรือละทิ้งหน้าที่ราชการตามข้อ ๑.๑ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืน หรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษเป็นปลดออกจากราชการ

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม ที่ ๓๒๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๗ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง กรณีผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวัน ต่อมาคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้มีบันทึกข้อความ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ รายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สรุปได้ว่าคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ไม่สามารถติดต่อผู้ฟ้องคดีได้แต่ได้ดำเนินการสอบถามพยานบุคคล ได้แก่ บิดามารดาของผู้ฟ้องคดี เจ้าของอพาร์ทเมนต์ที่ผู้ฟ้องคดีเช่าอาศัย และครูในโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม ซึ่งให้ถ้อยคำเช่นเดียวกันว่าไม่มีผู้ใดพบเห็นผู้ฟ้องคดี นอกจากนั้นปรากฏหลักฐานว่ามีผู้ร้องเรียนว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดกรณีฉ้อโกงและศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้เงินและมีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาขอพบผู้ฟ้องคดีตามหมายจับกรณีฉ้อโกง คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงจึงเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการเกินกว่าสิบห้าวัน เชื่อได้ว่า มีสาเหตุเนื่องจากมีปัญหาภาระหนี้สินและมีคดีฉ้อโกง จึงต้องการหลบหนีการติดตามทวงหนี้ของเจ้าหน้าที่และการติดตามตัว

/ของเจ้าหน้าที่...

ของเจ้าหน้าที่ตำรวจในคดีนี้เอง ซึ่งเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงรายงานสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ พิจารณา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ ที่ ๒๗๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๗ ให้มีการสืบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติม โดยผู้ฟ้องคดีได้เข้าไปให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงตามคำสั่งดังกล่าว เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๗ ภายหลังจากสืบสวนคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้รายงานการสืบสวนลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สรุปได้ความว่า คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเห็นด้วยกับการพิจารณาของคณะกรรมการสืบสวนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่งตั้ง และมีความเห็นเพิ่มเติมว่า กรณีดังกล่าวเป็นความผิดตามกฎหมาย ก.ค.ศ. ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง พ.ศ. ๒๕๔๙ ข้อ ๒ (๒) ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวัน และผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการสืบสวนแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลอันสมควรกรณีมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นชอบด้วยจึงเสนอ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ๓๙ พิจารณา ซึ่ง อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ๓๙ ในคราวประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗ พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ จนถึงปัจจุบัน (๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗) ผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการสืบสวนแล้วเห็นว่า ไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือมีพฤติการณ์แสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ จึงเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ตามข้อ ๒ (๒) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง พ.ศ. ๒๕๔๙ ซึ่งผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ หรือมาตรา ๑๐๔ (๑) โดยไม่สอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้ การที่ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต ๓๙ อาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๓ (๔) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มีมติในคราวประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ให้ลงโทษไล่ออกจากผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันที่ละทิ้งหน้าที่ราชการเป็นต้นไป ตามข้อ ๖ (๒) ของระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ กรณีจึงเป็นไปตามกระบวนการขั้นตอนที่กฎหมายกำหนด ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและ

บุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ ประกอบมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ ซึ่งเหมาะสมกับพฤติการณ์และความผิดของผู้ฟ้องคดีแล้ว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ ที่ ๓๐๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามมติของ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๙ ดังกล่าว จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย

พิพากษายืน

นายจรัสศักดิ์ จีรวดี
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสมชาย เอ็มโอช
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายชังทอง โอภาสศิริวิทย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายอนุพงศ์ สุขเกษม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายจักริน วงศ์กุลฤดี
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายเสถียร ทิวทอง

วันที่อ่าน ๑๗ มกราคม ๒๕๖๓

ชาริกา : ผู้พิมพ์

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(จ. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๑๒/๒๕๕๘
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๒๖๘/๒๕๖๒

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๕ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๒

ระหว่าง { นายโกศล ชินภา ผู้ฟ้องคดี
ศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ (ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษา เขต ๓๒ (เดิม)) ที่ ๑
คณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการ
โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๕๕/๒๕๕๕
หมายเลขแดงที่ ๓๑๙/๒๕๕๗ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองนครราชสีมา)

โดยที่ได้มีคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๙/๒๕๖๐ เรื่อง การปฏิรูป
การศึกษาในภูมิภาคของกระทรวงศึกษาธิการ ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๐
ทำให้มีการโอนอำนาจหน้าที่ของผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา
เขต ๓๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในคดีนี้ในการบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
ตามมาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากร
ทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและ

/บุคลากร...

บุคลากรทางการศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ไปเป็นอำนาจของศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการศึกษาธิการจังหวัด (กศจ.) จึงให้เปลี่ยนชื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จากผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ไปเป็นศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ (ศกจ. บุรีรัมย์) และให้ถือว่า บรรดาถ้อยคำสำนวนทั้งหลายที่ระบุหรืออ้างถึง ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ เป็นการระบุหรืออ้างถึง ศกจ. บุรีรัมย์

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการครู ตำแหน่งรองผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ กรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบดูแลของตน ตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งมูลเหตุของการลงโทษทางวินัยดังกล่าวสืบเนื่องจากเมื่อวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๔ นายสมเกียรติ สวงรัมย์ ผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม ซึ่งเป็นผู้ที่มีอคติกับผู้ฟ้องคดีมานานแล้ว ได้เรียกบิดาของนางสาว อ. (ผู้เสียหาย) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม ไปพบเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์ทางชู้สาวระหว่างผู้เสียหายกับผู้ฟ้องคดี โดยนายสมเกียรติได้บอกบิดาของผู้เสียหายว่า หากเป็นความจริงจะเรียกร้องค่าเสียหายจากผู้ฟ้องคดีได้เป็นจำนวนมาก ถ้าอยากได้เงินให้ทำหนังสือร้องเรียนผู้ฟ้องคดี และนายสมเกียรติจะดำเนินการให้ ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๔ นายสมเกียรติเรียกบิดาของผู้เสียหายไปพบที่โรงเรียนอีกครั้งหนึ่ง แล้วให้ทำหนังสือร้องเรียนผู้ฟ้องคดีเพื่อเรียกค่าเสียหาย หลังจากนั้นนายสมเกียรติได้เรียกผู้ฟ้องคดีไปสอบถามว่าได้กระทำผิดตามหนังสือร้องเรียนหรือไม่ และพยายามเกลี้ยกล่อมให้ผู้ฟ้องคดีรับผิด แต่ผู้ฟ้องคดียืนยันว่าไม่ได้กระทำความผิด หลังจากนั้น นายสมเกียรติได้มีคำสั่งโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม ที่ ๖๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว โดยดำเนินการสืบสวนในทางลับ และรายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมอบหมายให้กลุ่มงานวินัยและนิติการตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติม และต่อมาได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ที่ ๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี

/คณะกรรมการ...

คณะกรรมการสอบสวนฯ ได้ดำเนินการสอบสวนและเสนอรายงานการสอบสวนลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๔ สรุปความเห็นฯ ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีกระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบดูแลของตน เห็นควรลงโทษปลดออกจากราชการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วมีความเห็นให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ และเสนอ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ พิจารณา ต่อมา อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ได้ประชุมพิจารณาและมีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ที่ ๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๔ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว และได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ตามหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ. ลับด่วนมากที่ ศธ ๐๒๐๖.๙/๐๔๖๔ ลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๕ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งลงโทษทางวินัยและการพิจารณาอุทธรณ์ครั้งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะนายสมเกียรติซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้น เป็นผู้แนะนำให้บิดาของผู้เสียหายเขียนหนังสือร้องเรียน และได้แต่งตั้งตนเองเป็นประธานกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ส่วนการสอบสวนวินัยนั้น ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ภายหลังจากได้รับรายงานการสืบสวนจากโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติม โดยมีนายรัชชัย โสิตขวิญญา ตำแหน่ง นิติกร เป็นกรรมการและเลขานุการ นายรัชชัยจึงเป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การแต่งตั้งนายรัชชัยเป็นกรรมการและเลขานุการของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงอีก จึงเป็นการแต่งตั้งบุคคลเดียวกันเป็นกรรมการทั้งในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงและชั้นการสอบสวนวินัย ซึ่งไม่เป็นไปตามกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ และเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และในการสอบสวนวินัยครั้งดังกล่าว นายรัชชัยเป็นผู้ดำเนินการสอบสวนและสรุปรายงานการสอบสวนตามความเห็นของตนเองเสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้ง แล้วนำเสนอ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ตลอดจนเป็นผู้ชี้แจงรายละเอียดต่อที่ประชุม อันเป็นการให้บุคคลเดียวดำเนินการทุกเรื่อง ซึ่งไม่เป็นไปตามแบบธรรมเนียมปฏิบัติและระเบียบกฎหมาย นอกจากนี้ การดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในครั้งนี้เป็นการดำเนินการโดยไม่รับฟังพยานหลักฐานและข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง ไม่รับฟังถ้อยคำของผู้เสียหายที่ทำหนังสือยืนยันว่าไม่เคยมีเรื่องชู้สาวหรือความสัมพันธ์กับผู้ฟ้องคดี แต่สาเหตุที่มีข่าวดังกล่าวก็เพราะผู้เสียหาย

/มีปัญหา...

มีปัญหาส่วนตัวกับลูกสาวของผู้ฟ้องคดี จึงได้พยายามหาวิธีการกลั่นแกล้งครอบครัวของผู้ฟ้องคดี ประกอบกับมีผู้แนะนำและยุแหย่ว่าสามารถเรียกร้อยเงินจากผู้ฟ้องคดีได้ และเมื่อผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว พร้อมทั้งขอแถลงการณ์ด้วยวาจาในวันประชุมพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยขอให้ผู้เสียหายและบิดาของผู้เสียหายเข้าชี้แจงด้วย แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กลับอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีเข้าแถลงการณ์เพียงคนเดียว และไม่ยอมรับฟังข้อเท็จจริงที่ผู้ฟ้องคดีนำเสนอในชั้นอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต ๓๒ ที่ ๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ และคำสั่งวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ฟ้องคดีได้กลับเข้ารับราชการ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ข้อเท็จจริงจากการสอบสวนไม่ปรากฏว่า นายสมเกียรติ สวงรัมย์ ผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม เป็นผู้แนะนำให้บิดาของผู้เสียหายเขียนหนังสือร้องเรียนผู้ฟ้องคดี แต่เป็นกรณีที่บิดาของผู้เสียหายไปพบ นายสมเกียรติเพื่อร้องเรียนและเรียกร้อยค่าเสียหาย และการที่นายสมเกียรติแต่งตั้งตนเองเป็นประธานกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงและดำเนินการสืบสวนในทางลับ นั้น เป็นการปฏิบัติตามมาตรา ๙๕ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งบัญญัติให้เป็นอำนาจของผู้บังคับบัญชาที่จะต้องรับดำเนินการสืบสวน และเนื่องจากกฎหมายไม่ได้กำหนดรูปแบบของการสืบสวนข้อเท็จจริงไว้ ผู้บังคับบัญชาจึงอาจสืบสวนเองหรือแต่งตั้งบุคคลอื่นดำเนินการก็ได้ และจะดำเนินการสืบสวนโดยเปิดเผยหรือโดยทางลับก็ได้ ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่านายสมเกียรติมีอคติกับผู้ฟ้องคดีนั้น เป็นเรื่องที่กำลังอ้างขึ้นลอยๆ โดยปราศจากพยานหลักฐานสนับสนุน ทั้งนี้ คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงตามคำสั่งโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม ที่ ๖๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ มีนายสมเกียรติ สวงรัมย์ เป็นประธานกรรมการ นายกนก นาประโคน เป็นกรรมการ และนายณัฐพงศ์ แสนโคตร เป็นกรรมการและเลขานุการ โดยนายรัชชัย โสตขวัญฟ้า ไม่ได้เป็นกรรมการและเลขานุการของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงแต่อย่างใด แต่ปรากฏในบันทึกการรายงานการสืบสวนข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มอบหมายให้กลุ่มงานวินัยและนิติการดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเพื่อประกอบการพิจารณาสั่งพักราชการ และนายรัชชัยได้ทำหน้าที่สืบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติม อย่างไรก็ตาม

/แม้ว่า...

แม้ว่าต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ที่ ๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง โดยแต่งตั้งนายรัชชัยเป็นกรรมการและเลขานุการก็ตาม แต่ตามกฎหมาย ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ก็ได้กำหนดห้ามแต่งตั้งกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเป็นกรรมการสอบสวนวินัย และข้อ ๘ ของกฎ ก.ค.ศ. ดังกล่าวได้กำหนดให้สิทธิแก่ผู้ถูกกล่าวหาที่จะคัดค้านผู้ได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบสวนวินัยกรณีที่เป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะกระทำการในเรื่องที่ถูกกล่าวหา และให้กระทำได้ภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันทราบคำสั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวนหรือนับแต่วันที่ทราบสาเหตุแห่งการคัดค้าน แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้คัดค้านแต่อย่างใด ประกอบกับนายรัชชัยมิได้เป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะที่ถูกฟ้องคดีกระทำการในเรื่องที่ถูกกล่าวหา การแต่งตั้งนายรัชชัยเป็นกรรมการสอบสวนวินัยจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว การปฏิบัติหน้าที่กรรมการสอบสวนของนายรัชชัยมิได้เป็นไปโดยมีอคติ เพราะการพิจารณาจะต้องเป็นไปตามพยานหลักฐานที่ปรากฏทั้งหมด และนายรัชชัยก็ได้เป็นผู้สรุปสำนวนหรือเป็นผู้ชี้แจงต่อที่ประชุมซึ่งผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง แต่เป็นเพียงการตอบคำถามตามที่มีกรรมการของ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ชักถามโดยตรงเท่านั้น และคำตอบของนายรัชชัยก็เป็นเพียงการให้ข้อมูลประกอบการพิจารณา ไม่มีผลต่อการใช้ดุลพินิจของ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ แต่อย่างใด ในการสอบสวนวินัย คณะกรรมการสอบสวนฯ ได้รับฟังคำให้การและคำชี้แจงของผู้เสียหาย และได้พิจารณาเห็นว่า คำให้การมีข้อพิรุธหลายประการ ประกอบกับได้รับฟังจากคลิปเสียงการสนทนาระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้เสียหาย ซึ่งมีลักษณะการพูดคุยที่บ่งชี้ว่าผู้ฟ้องคดีและผู้เสียหายได้เสียกันจริง นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังได้ทราบอีกว่า นางสาวสุพรรณพัทธร์ คะเซ็นเชื้อ และ นายพลวัฒน์ บัตตั้งธาโต เพื่อนของผู้เสียหายได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ถึงคณะกรรมการสอบสวนฯ แจ้งว่าผู้ฟ้องคดีได้ขอให้เขียนบันทึกแย้งคำให้การที่เคยให้ไว้แล้ว โดยเขียนข้อความตามที่ผู้ฟ้องคดีบอก ซึ่งบุคคลทั้งสองอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่สามารถปฏิเสธได้ และบุคคลทั้งสองได้ยืนยันว่าหลังจากที่ให้ปากคำต่อคณะกรรมการสอบสวนฯ จะถูกคุกคามจากผู้ฟ้องคดี โดยการติดตามทั้งทางโทรศัพท์และการไปพบที่ทำงาน ทำให้ลำบากใจและไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ตามปกติได้ ซึ่งเอกสารดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานที่สามารถหักล้างเอกสารที่ผู้ฟ้องคดียื่นในชั้นสอบสวนได้ แต่คณะกรรมการสอบสวนฯ ไม่ได้นำเข้าไว้ในสำนวนเพราะ

/เป็นห่วงเรื่อง...

เป็นห่วงเรื่องความปลอดภัยและสภาพจิตใจของบุคคลทั้งสอง นอกจากนี้ ภายหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๔ อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสืออุทธรณ์เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ แต่ไม่ได้วินิจฉัยอุทธรณ์และแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบภายในเก้าสิบวัน คือ ภายในวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ จึงถือว่าวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เป็นวันที่มีเหตุแห่งการฟ้องคดีหรือวันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงต้องยื่นฟ้องคดีภายในเก้าสิบวันนับแต่วันดังกล่าว คือ ภายในวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ โดยไม่ต้องรอคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อีกต่อไป และแม้ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะได้อุทธรณ์ และสำนักงาน ก.ค.ศ. ได้มีหนังสือลับ ส่วนมาก ที่ ศร ๐๒๐๖.๗/๐๔๖๔ ลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๕ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ แต่กรณีดังกล่าวก็ไม่ใช่เหตุให้วันเริ่มนับระยะเวลาการฟ้องคดีต้องเลื่อนไปเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์แต่อย่างใด ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ จึงเป็นการยื่นฟ้องเมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๗ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๔ วรรคสอง กำหนดให้สิทธิผู้อุทธรณ์ที่จะแถลงการณ์ด้วยวาจาในชั้นพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ ซึ่งกรณีดังกล่าวเป็นการให้สิทธิเฉพาะผู้อุทธรณ์เท่านั้น และในการประชุมพิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีนั้น อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ในสำนวนการสอบสวนและหนังสืออุทธรณ์และเอกสารประกอบการอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ปรากฏคำให้การของพยานฝ่ายผู้เสียหายโดยชัดแจ้งแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องขอให้บุคคลใดมาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงอีก และการนำพยานฝ่ายผู้เสียหายมาแถลงการณ์ก็ไม่จำเป็นแก่การพิจารณาอุทธรณ์ จึงไม่อนุญาตให้พยานบุคคลทั้งสองเข้าชี้แจง ซึ่งเป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่สามารถดำเนินการได้ตามข้อ ๑๓ วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.ค.ศ. ดังกล่าว ทั้งนี้ ตามคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์ทั้งในปัญหาข้อกฎหมายและปัญหาข้อเท็จจริง โดยในส่วนปัญหาข้อกฎหมายนั้น ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า นายรัชชชัย โสตขวัณฟ้า เคยเป็นกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง จึงเป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ การแต่งตั้งนายรัชชชัยเป็นกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงอีก จึงเป็นการดำเนินการสอบสวนที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี

/ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดี...

ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามคำสั่งโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม ที่ ๖๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ไม่ปรากฏว่า นายรัชชชัยได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการแต่อย่างใด แต่ปรากฏในตอนท้ายของบันทึก รายงานการสืบสวนข้อเท็จจริงของโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้สั่งการ ให้กลุ่มงานวินัยและนิติการดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติม และนายรัชชชัยได้ทำหน้าที่ สืบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมตามการสั่งการดังกล่าว และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ที่ ๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง โดยมีนายรัชชชัยเป็นกรรมการและเลขานุการ แต่ตามกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ มิได้กำหนดว่าผู้ที่เป็นกรรมการ สืบสวนข้อเท็จจริงจะเป็นกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงไม่ได้ ประกอบกับผู้ฟ้องคดี ก็ไม่ได้ใช้สิทธิคัดค้านกรรมการสอบสวนตามข้อ ๘ ของกฎ ก.ค.ศ. ดังกล่าว และนายรัชชชัย ก็มิได้เป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีกระทำการในเรื่องที่ถูกล่ามทาแต่อย่างใด ดังนั้น การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ของ ผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้จึงฟังไม่ขึ้น ส่วนปัญหาข้อเท็จจริงนั้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้เสียหายหรือไม่ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณา พยานหลักฐานในสำนวนการสืบสวนข้อเท็จจริงและสำนวนการสอบสวนวินัยแล้วเชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้เสียหายจริง และแม้ว่าในชั้นการสอบสวนวินัย ผู้เสียหายและบิดาของผู้เสียหายจะกลับคำให้การ โดยอ้างว่าไม่เคยมีความสัมพันธ์ถึงขั้น ได้เสียกับผู้ฟ้องคดี การที่ร้องเรียนเพียงเพื่อหวังเรียกค่าเสียหาย แต่เมื่อพิจารณาถึงความใกล้ชิด กับเหตุการณ์และความสอดคล้องกับพยานปากอื่นแล้ว คำให้การของผู้เสียหายและบิดาของ ผู้เสียหายในชั้นสอบสวนวินัยดังกล่าวจึงมีข้อพิรุธและไม่น่าเชื่อถือ แต่คำให้การในชั้นสืบสวน ข้อเท็จจริงมีความน่าเชื่อถือและรับฟังได้ พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีที่เป็นถึงรองผู้อำนวยการ สถานศึกษาและมีภริยาที่ชอบด้วยกฎหมายอยู่แล้ว แต่ไปมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับนักเรียน ที่อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของตน จึงเป็นการกระทำที่ขัดต่อจริยธรรมของความเป็นครู ที่มีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบคุ้มครองความปลอดภัยแก่ศิษย์ และเป็นการกระทำความผิดวินัย อย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและ บุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ การที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามมติของ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕

/เมื่อวันที่...

เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ จึงเหมาะสมกับกรณีความผิดแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี การพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นการพิจารณาที่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นธรรม และเหมาะสมกับกรณีความผิดแล้ว

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยอมรับในคำให้การแล้วว่า นายรัชชัยเป็นทั้งกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงและกรรมการสอบสวนวินัยจริง ซึ่งแม้ว่าตามกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ จะไม่ได้กำหนดห้ามการแต่งตั้งในลักษณะดังกล่าวไว้ แต่การปฏิบัติราชการที่มีมาตรฐานสากลก็ไม่สมควรแต่งตั้งบุคคลเดียวกันเป็นกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงและกรรมการสอบสวนวินัย โดยเฉพาะในเรื่องการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ย่อมมีความไม่สมควรอย่างยิ่ง เพราะผู้ที่เคยเป็นกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงมาแล้ว ตามธรรมดาของวิญญูชนมักจะเชื่อตามที่ตนคาดคิดหรือคาดคะเน แต่ข้อเท็จจริงของเรื่องดังกล่าวอาจไม่เป็นเช่นนั้นก็ได้ การแต่งตั้งกรรมการสอบสวนวินัยครั้งดังกล่าวจึงไม่เหมาะสม ทำให้กระบวนการสอบสวนไม่มีความชอบธรรม ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองรับฟังพยานหลักฐานที่แตกต่างกัน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับฟังพยานบุคคลที่เป็นพยานบอกเล่า คือ นายเชื่อน มีชื่อ นายสมเกียรติ สวงรัมย์ นายพลวัฒน์ บัตตั้งธาโต และนางวิภาพร แดงศรี ซึ่งเป็นพยานที่มีน้ำหนักน้อย รับฟังไม่ได้ แต่ไม่เชื่อพยานวัตถุ คือ คลิปเสียงที่อ้างว่าเป็นการสนทนาระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้เสียหาย โดยให้เหตุผลว่าคลิปเสียงยังไม่ได้ตรวจสอบ และแหล่งที่มาก็ไม่ชัดเจนว่ามาจากที่ใด ใครเป็นผู้จัดทำ และทำเพื่ออะไร และเรื่องที่สนทนากันนั้นเป็นบุคคลทั้งสองหรือไม่ จึงไม่นำมาประกอบการพิจารณา ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นการพิจารณาที่ถูกต้อง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับรับฟังคลิปเสียงโดยอนุมานว่าเป็นการสนทนาระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้เสียหาย และเชื่อว่ามี การได้เสียกันจริง ซึ่งเป็นการเชื่อตามวิสัยของปุถุชนทั่วไป ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า หากจะนำคลิปเสียงมาประกอบการพิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องส่งไปยังกองพิสูจน์หลักฐานหรือหน่วยราชการ เพื่อทำการตรวจพิสูจน์เสียก่อน เมื่อยังไม่ได้มีการพิสูจน์ว่าคลิปเสียงนั้นเป็นของใคร ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจยอมรับคำตัดสินของคณะกรรมการสอบสวนฯ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ เพราะเป็นการไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบและกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมว่า การพิจารณาถึงความไม่เป็นกลางโดยสภาพภายใน จะต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงเป็นกรณีไป ซึ่งกรณีนี้ นายรัชชัยได้ดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการสั่งพักราชการผู้ฟ้องคดีหลังจากที่

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับรายงานการสืบสวนของโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมแล้วเท่านั้น แต่ไม่ได้เป็นผู้ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานว่ากรณีตามข้อร้องเรียน มีมูลหรือไม่ อันเป็นอำนาจหน้าที่ของโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม และการทำหน้าที่ กรรมการสอบสวนวินัยของนายรัชชชัยก็เป็นไปตามปกติเช่นเดียวกับกรรมการคนอื่น ไม่มีพฤติการณ์ที่แสดงว่ามีอคติ ลำเอียงหรือไม่เป็นกลาง หากแต่เป็นการพิจารณาตามพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนการสอบสวนและสำนวนการสืบสวนของโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม ไม่ได้คิดหรือคาดคะเนเองแต่อย่างใด ดังนั้น การแต่งตั้งนายรัชชชัย เป็นกรรมการและเลขานุการของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง จึงไม่ใช่เหตุ ซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง การสอบสวนวินัย ครั้งดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมาย ส่วนกรณีการรับฟังพยานหลักฐานที่เป็นคลิปเสียง การสนทนานั้น สืบเนื่องจากเมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือ พร้อมแผ่นซีดีคลิปเสียงจากญาติของผู้เสียหาย จึงได้มอบให้งานวินัยและนิติการพิจารณา ต่อมา วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับรายงานการสืบสวนข้อเท็จจริง จากโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย อย่างร้ายแรง และให้กลุ่มงานวินัยและนิติการสืบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเพื่อประกอบการพิจารณาสั่งพักราชการผู้ฟ้องคดี ซึ่งนิติกรได้ไปสืบสวนข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๔ โดยได้บันทึกถ้อยคำของบิดาของผู้เสียหาย ซึ่งมีถ้อยคำบางตอนกล่าวว่ามีคลิป เสียงการสนทนาระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้เสียหาย แต่ภายหลังบิดาของผู้เสียหายได้ให้ถ้อยคำ ต่อคณะกรรมการสอบสวนฯ ว่าไม่ทราบเรื่องคลิปเสียงและไม่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ หลังจากมี การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยแล้ว กลุ่มงานวินัยและนิติการได้ส่งแผ่นซีดีคลิปเสียง ให้คณะกรรมการสอบสวนฯ ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนฯ ได้นำเข้าสู่สำนวนการสอบสวน เป็นพยานหลักฐานชั้นหนึ่งโดยไม่ได้ส่งตรวจพิสูจน์ เพราะเชื่อว่าเป็นเสียงสนทนาระหว่าง ผู้ฟ้องคดีกับผู้เสียหายจริง เนื่องจากคณะกรรมการสอบสวนฯ ได้เคยพูดคุยกับผู้ฟ้องคดี และผู้เสียหายหลายครั้งจนจำน้ำเสียงได้ ประกอบกับคณะกรรมการสอบสวนฯ ทราบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เคยส่งคลิปเสียงสนทนารายอื่นไปตรวจสอบยังกองพิสูจน์หลักฐาน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผลปรากฏว่าตรวจสอบได้เพียงว่าคลิปเสียงนั้นมีการตัดต่อหรือไม่ ลำพังคลิปเสียงไม่สามารถตรวจสอบได้ว่าเป็นเสียงของใคร จะต้องมียืนยันของบุคคลที่ต้องการ ตรวจสอบไปเทียบเคียงจึงจะตรวจสอบได้ ประกอบกับการสอบสวนวินัยใช้ระบบไต่สวน

/การรับฟัง...

การรับฟังพยานหลักฐานย่อมไม่เคร่งครัดเหมือนระบบกล่าวหา จึงสามารถรับฟังคลิปเสียงดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานประกอบพยานหลักฐานอื่น โดยไม่ได้รับฟังคลิปเสียงแต่เพียงลำพังแต่อย่างใด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมโดยยืนยันตามคำให้การที่ได้ยื่นต่อศาลไว้แล้ว ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยสองประเด็น ดังนี้ ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีนี้ภายในระยะเวลาการฟ้องคดีที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ที่ ๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๔ และได้มีหนังสือลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๔ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยสำนักงาน ก.ค.ศ. ได้รับหนังสืออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รับอุทธรณ์ดังกล่าว ตามมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ คือ ภายในวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ แต่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้พิจารณาให้แล้วเสร็จตามกำหนด จึงถือว่าวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันที่ล่วงพ้นระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ตามกฎหมาย เป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงชอบที่จะนำคดีมาฟ้องภายในระยะเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันดังกล่าว คือ ภายในวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ที่ ๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยยื่นคำฟ้องทางไปรษณีย์ด่วนพิเศษ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ จึงเป็นการยื่นฟ้องเมื่อล่วงพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำขอที่ให้เพิกถอนคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ที่ ๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ไว้พิจารณาได้ แต่อย่างไรก็ดี ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดย อ.ก.ค.ศ. เกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ มีมติให้ยกอุทธรณ์ และสำนักงาน ก.ค.ศ. ได้มีหนังสือลับด่วนมาก ที่ ศธ ๐๒๐๖.๙/๐๔๖๔ ลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๕ แจ้งมติให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

/โดยผู้ฟ้องคดี...

โดยผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งเมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๕ ซึ่งมติดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิและหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับมติดังกล่าว และได้ฟ้องคดีต่อศาลปกครอง โดยมีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนมติดังกล่าว จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และถือว่าวันที่ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ เป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี การที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีนี้ โดยยื่นคำฟ้องทางไปรษณีย์ด่วนพิเศษเมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ จึงเป็นการยื่นฟ้องภายในระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลจึงรับคำฟ้องที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคำขอให้ให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดย อ.ก.ค.ศ. เกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้

ประเด็นที่สอง มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดย อ.ก.ค.ศ. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ กรณีจึงมีปัญหาที่ต้องพิจารณาก่อนว่า กระบวนการในการสอบสวนวินัยและการพิจารณาอุทธรณ์ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างหรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า การที่ผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม (นายสมเกียรติ สวงรัมย์) มีคำสั่งโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม ที่ ๖๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง เป็นเรื่องที่สืบเนื่องมาจากการที่บิดาของผู้เสียหายได้ไปพบและยื่นหนังสือลงวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๔ เพื่อขอความเป็นธรรม กรณีที่ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้เสียหาย และจะขอเรียกร้องค่าเสียหายจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท และต่อมาเมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๔ บิดาของผู้เสียหายได้ไปพบผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมอีกครั้งหนึ่งเพื่อติดตามเรื่องขอความเป็นธรรม และผู้เสียหายได้ทำบันทึกลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๔ ยืนยันถึงความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้ฟ้องคดี จึงถือได้ว่าเป็นกรณีที่มีข้อสงสัยว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาในสังกัดโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมกระทำผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมในฐานะผู้บังคับบัญชา จึงมีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือ

พิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีนี้มีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ตามมาตรา ๙๕ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ส่วนการร้องเรียนจะเกิดขึ้นจากการที่ผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมได้แนะนำให้บิดาของผู้เสียหายมีหนังสือร้องเรียนตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างหรือไม่ มิใช่เป็นข้อสำคัญที่จะทำให้ผลการสืบสวนข้อเท็จจริงดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มิได้กำหนดรายละเอียดวิธีการในการสืบสวนข้อเท็จจริงไว้ ผู้บังคับบัญชาจึงสามารถดำเนินการสืบสวนตามวิธีการที่เห็นว่าเหมาะสมโดยอาจดำเนินการสืบสวนเองหรือมอบหมายให้บุคคลหรือคณะกรรมการดำเนินการสืบสวนก็ได้ ดังนั้น การที่ผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมได้แต่งตั้งตนเองเป็นประธานกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง จึงมิใช่การกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ภายหลังจากได้รับรายงานการสืบสวนข้อเท็จจริงจากโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติม โดยมีนายรัชชชัย โสตขวิญญา ตำแหน่งนิติกร เป็นกรรมการและเลขานุการ นายรัชชชัย จึงเป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การแต่งตั้งนายรัชชชัยเป็นกรรมการและเลขานุการของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงอีก จึงเป็นการแต่งตั้งบุคคลเดียวกันเป็นกรรมการทั้งในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงและชั้นการสอบสวนวินัย ซึ่งไม่เป็นไปตามกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ นั้น เห็นว่า ตามข้อ ๘ วรรคหนึ่ง (๑) ของกฎ ก.ค.ศ. ดังกล่าว ได้กำหนดให้สิทธิแก่ผู้ถูกกล่าวหาในการคัดค้านกรรมการสอบสวน ในกรณีที่กรรมการสอบสวนเป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะกระทำการในเรื่องที่กล่าวหา ซึ่งการรู้เห็นเหตุการณ์ในกรณีการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีในครั้งนี้ย่อมหมายถึงการได้เข้าไปมีส่วนรู้เห็นความสัมพันธ์ฉันชู้สาวระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้เสียหายโดยตรง เมื่อข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่านายรัชชชัยได้รู้เห็นความสัมพันธ์ดังกล่าว นายรัชชชัยจึงมิใช่ผู้มีเหตุที่จะถูกคัดค้าน นอกจากนี้ คำสั่งโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม ที่ ๖๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ก็มีได้แต่งตั้งนายรัชชชัยเป็นกรรมการในคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง และแม้ว่าก่อนที่จะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้สั่งการให้กลุ่มงานวินัยและนิติการดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง และนายรัชชชัยซึ่งดำรงตำแหน่งนิติกรประจำกลุ่มงานวินัยและนิติการ ได้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมตามการสั่งการดังกล่าว แต่การปฏิบัติหน้าที่ของนายรัชชชัยก็เป็นการดำเนินการในฐานะเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ

/เกี่ยวกับ...

เกี่ยวกับเรื่องวินัยของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ เพื่อประกอบการเสนอเรื่องต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณาสั่งการเกี่ยวกับการพักราชการผู้ฟ้องคดีเท่านั้น ประกอบกับนายรัชชัยเป็นเพียงกรรมการคนหนึ่งในคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งมีจำนวน ๓ คน จึงมิใช่เสียงข้างมากที่จะมีผลต่อการลงมติของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีก็ไม่อาจแสดงข้อเท็จจริงใดที่ชี้ให้เห็นว่านายรัชชัยได้ปฏิบัติหน้าที่กรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงโดยมีอคติหรือความไม่เป็นกลาง ดังนั้น การแต่งตั้งนายรัชชัยเป็นกรรมการและเลขานุการของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง จึงมิใช่การแต่งตั้งกรรมการในคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครองซึ่งมีสภาพร้ายแรง อันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง ซึ่งเป็นลักษณะต้องห้ามในการพิจารณาทางปกครองตามมาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และมีใช้กรณีเป็นที่น่าเชื่ออย่างยิ่งว่าจะทำให้การสอบสวนเสียความเป็นธรรมหรือไม่เป็นกลาง ซึ่งเป็นเหตุคัดค้านกรรมการสอบสวนตามข้อ ๘ วรรคหนึ่ง (๖) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ส่วนการที่นายรัชชัยเป็นผู้ดำเนินการสอบสวนสรุปรายงานการสอบสวน และเป็นผู้ชี้แจงรายละเอียดต่อที่ประชุม อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ นั้น เป็นการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเลขานุการของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นการดำเนินการโดยได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการสอบสวนฯ การกระทำดังกล่าวจึงมิใช่การกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด และสำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ในชั้นการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีได้ขอแถลงการณ์ด้วยวาจา และขอให้ผู้เสียหายและบิดาของผู้เสียหายเข้าชี้แจงด้วย แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีเข้าแถลงการณ์เพียงคนเดียว ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความยุติธรรมในการพิจารณา นั้น เห็นว่า ในการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจพิจารณาข้อเท็จจริงจากสำนวนการสืบสวนหรือการพิจารณาในเบื้องต้น และสำนวนการดำเนินการทางวินัย ตลอดจนมีอำนาจเรียกบุคคลใดมาให้อัยคำหรือชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาได้ ทั้งนี้ ตามข้อ ๑๓ วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะให้ผู้เสียหายและบิดาของผู้เสียหายเข้าชี้แจงหรือไม่นั้น ย่อมเป็นไปตามความจำเป็นแก่การพิจารณา มิใช่เป็นสิทธิของผู้อุทธรณ์แต่อย่างใด เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า ข้อเท็จจริงในสำนวนการสอบสวนวินัยเพียงพอที่จะพิจารณาอุทธรณ์ได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีเข้าแถลงการณ์ โดยไม่ให้นำผู้เสียหายและบิดาของ

/ผู้เสียหาย...

ผู้เสียหายเข้าชี้แจงด้วย จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยข้อ ๑๓ วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.ค.ศ. ดังกล่าว
 ดังนั้น กระบวนการในการสอบสวนวินัยและการพิจารณาอุทธรณ์จึงไม่มีเหตุแห่งความไม่ชอบด้วย
 กฎหมายดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง

มีปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า การลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ
 เป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า การดำเนินการทางวินัย
 แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเรื่องที่สืบเนื่องจากเมื่อวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๔ บิดาของผู้เสียหาย
 และนายเชื่อน มีชื่อ ได้ไปพบผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม และยื่นหนังสือลงวันที่
 ๙ มกราคม ๒๕๕๔ ร้องเรียนกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับผู้เสียหายไปเที่ยวและกระทำในสิ่งที่
 ไม่ดีงามถึงขั้นได้เสีย จึงขอเรียกร้องค่าเสียหายเป็นเงิน ๔๐๐,๐๐๐ บาท และเมื่อวันที่ ๒๓
 มกราคม ๒๕๕๔ บิดาของผู้เสียหายและนายเชื่อนได้ไปร้องเรียนอีกครั้งหนึ่ง โดยอ้างว่า
 ผู้ฟ้องคดีไม่มาตามนัดและทำเพิกเฉยต่อข้อเรียกร้อง ประกอบกับผู้เสียหายได้มีหนังสือ
 ลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๔ ยืนยันความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้ฟ้องคดีว่า เมื่อวันลอยกระทง
 ผู้ฟ้องคดีได้โทรมาชวนไปเที่ยว และได้มารับที่บ้าน โดยผู้ฟ้องคดีบอกว่าลอยกระทงเสร็จแล้ว
 จะพามาส่ง แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้พากลับบ้าน และคืนนั้นผู้เสียหายได้เสียกับผู้ฟ้องคดีหนึ่งครั้ง
 เมื่อกลับถึงบ้านพบว่าบิดานอนรออยู่หน้าบ้าน ผู้เสียหายอยากจะบอกกับบิดา แต่กลัวว่า
 บิดาจะทำร้ายผู้ฟ้องคดี แต่หลังจากนั้นได้บอกกับมารดา มารดาจึงคุยกับครูวิภาพร ครูวิภาพร
 จึงบอกให้บิดามาหาผู้ฟ้องคดีที่โรงเรียน หลังจากได้รับแจ้งข้อมูลดังกล่าว ผู้อำนวยการ
 โรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมจึงดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริง ในชั้นการสืบสวนข้อเท็จจริง
 ผู้เสียหายให้ถ้อยคำว่าเป็นวันลอยกระทงปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้มาที่บ้านและขออนุญาต
 พาผู้เสียหายไปเที่ยวงานลอยกระทงที่บ้านโนนเจริญ หลังจากนั้นได้พาไปเที่ยวต่อที่
 อำเภอบ้านกรวด และได้พาผู้เสียหายเข้าพักที่รีสอร์ทแล้วชื่นใจผู้เสียหาย หลังจากนั้น
 จึงพามาส่งที่บ้าน ต่อมา หลังจากช่วงวันปีใหม่ พ.ศ. ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีได้พาไปเที่ยว
 ที่ตัวเมืองบุรีรัมย์ และพักค้างคืนที่รีสอร์ทชื่อเฟื่องฟ้า แล้วพากลับมาส่งในตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น
 แต่ก่อนหน้านั้นผู้ฟ้องคดีเคยพาไปร่วมหลับนอนที่บ้านพักครูโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม
 ผู้ฟ้องคดีเคยพูดกับผู้เสียหายว่าจะรับผิดชอบดูแลเลี้ยงดู สำหรับการไปพบรองผู้อำนวยการ
 เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ในวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ นั้น ผู้เสียหาย
 ไม่ทราบรายละเอียดมาก่อน โดยผู้ฟ้องคดีเป็นผู้พาไป ส่วนบันทึกข้อความนั้น ผู้ฟ้องคดี
 เป็นผู้นำมาให้ลงชื่อ ซึ่งถ้อยคำของผู้เสียหายดังกล่าวสอดคล้องกับถ้อยคำของบิดาของ

/ผู้เสียหาย...

ผู้เสียหายและมารดาของผู้เสียหาย ที่ให้ถ้อยคำในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงทำนองเดียวกันว่า ทราบจากผู้เสียหายว่า ได้มีความสัมพันธ์กับผู้ฟ้องคดีถึงขั้นได้เสียกันหลายครั้ง และบิดาของผู้เสียหายได้เรียกร้องเงินจากผู้ฟ้องคดี จำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ฟ้องคดีได้นำเงินไปให้ จำนวน ๗๐,๐๐๐ บาท และโดยเฉพาะมารดาของผู้เสียหายได้ให้ถ้อยคำยืนยันถึงการพา ผู้เสียหายไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาลประโคนชัยเพื่อตรวจร่างกายภายหลังจากที่ได้รับทราบ เรื่องจากผู้เสียหาย และถ้อยคำของผู้เสียหายดังกล่าวก็สอดคล้องกับถ้อยคำของนางวิภาพร แดงศรี ครูที่ปรึกษาชั้น ม.๖/๑ และถ้อยคำของนายพลวัฒน์ ปัตตังธาท เพื่อให้นักเรียนของ ผู้เสียหาย ที่ให้ถ้อยคำสอดคล้องกันว่า ผู้เสียหายได้เล่าเรื่องที่ถูกผู้ฟ้องคดีข่มขืนในคืนวันลอยกระทง และให้นายพลวัฒน์นำเรื่องมาบอกนางวิภาพร นางวิภาพรจึงเรียกผู้เสียหายมาซักถาม และแนะนำให้บอกเรื่องดังกล่าวกับผู้ปกครอง นอกจากนี้ นางสาวสุพรรณพัตร์ คະเซินเชื้อ เพื่อนักเรียนของผู้เสียหาย ได้ให้ถ้อยคำในชั้นการสืบสวนข้อเท็จจริงและชั้นสอบสวนวินัยว่า ในขณะที่ผู้เสียหายไปพักอาศัยที่บ้านของนางสาวสุพรรณพัตร์ ผู้ฟ้องคดีได้มารับผู้เสียหาย ในตอนกลางคืนหลายครั้ง และมาส่งในช่วงเช้าของวันต่อมา โดยผู้เสียหายบอกว่าผู้ฟ้องคดี รับไปเที่ยวบ้างหรือไปกินข้าวบ้าง และช่วงก่อนสอบโอเน็ต นางสาวสุพรรณพัตร์และผู้เสียหาย ได้ไปพักที่บ้านของนายพลวัฒน์ ผู้ฟ้องคดีได้รับผู้เสียหายไปข้างนอกหลายครั้ง บางครั้ง นางสาวสุพรรณพัตร์และนายพลวัฒน์ก็ไปด้วย มีประมาณ ๓ ครั้งที่ผู้ฟ้องคดีมารับผู้เสียหายไป โดยลำพัง โดยมารับในช่วงเช้าและมาส่งในช่วงเที่ยงหรือบ่าย ซึ่งเมื่อพิจารณาถ้อยคำของ ผู้เสียหายและพยานบุคคลดังกล่าวแล้วเห็นได้ว่า มีความสอดคล้องกันและสามารถเชื่อมโยง ให้เห็นถึงความสัมพันธ์อันซุ้สาวระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้เสียหาย ซึ่งผู้เสียหายเป็นหญิง และเป็นนักเรียนโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม หากพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวไม่เป็น ความจริงแล้วก็คงไม่กล้าปั้นแต่งเรื่องมาใส่ร้ายผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการ โรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม รวมถึงเล่าเรื่องดังกล่าวให้เพื่อนนักเรียน ครูที่ปรึกษา และ ผู้ปกครองรับฟัง เพราะเป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความเสื่อมเสียแก่ตนเองและครอบครัว รวมถึง อาจถูกผู้ฟ้องคดีฟ้องร้องดำเนินคดีอาญาได้ ประกอบกับนางวิภาพรเป็นผู้ใต้บังคับบัญชา ของผู้ฟ้องคดี นายพลวัฒน์และนางสาวสุพรรณพัตร์เป็นนักเรียนโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม บุคคลทั้งสามไม่มีเรื่องโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีมาก่อน จึงไม่มีเหตุที่จะกลั่นแกล้งให้ผู้ฟ้องคดี ต้องรับโทษทางวินัย และแม้ว่าในชั้นการสอบสวนวินัย ผู้เสียหายได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๔ หนังสือลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๔ และให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการ

/สอบสวนว่า...

สอบสวนว่า ไม่ยืนยันข้อเท็จจริงตามบันทึกถ้อยคำชั้นสืบสวนข้อเท็จจริง เพราะไม่เคยมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้ฟ้องคดี รวมถึงนางสาวสุพรรณพักตร์และนายพลวัฒน์ได้ทำหนังสือลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๔ และลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๔ มีข้อความทำนองเดียวกันว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้เสียหาย นั้น ก็เพราะต้องการช่วยเหลือผู้ฟ้องคดีไม่ให้อ้างรับโทษ คำให้การของผู้เสียหายและพยานที่กลับคำให้การดังกล่าวจึงไม่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ จึงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เรียนที่อยู่ในความรับผิดชอบดูแลของตน กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับฟังคลิปเสียงเป็นพยานหลักฐานในการลงโทษ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะยังไม่ได้มีการพิสูจน์ว่าเป็นเสียงของผู้ใด และพยานบุคคลรายนายเชื่อน นายสมเกียรติ นายพลวัฒน์ และนางวิภาพร เป็นพยานบอกเล่าซึ่งมีน้ำหนักน้อย รับฟังไม่ได้ นั้น เห็นว่า ในการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการสอบสวน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดวินัยของผู้ฟ้องคดีจากถ้อยคำของผู้เสียหาย และพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องเป็นสำคัญ ส่วนคลิปเสียงดังกล่าวเป็นเพียงพยานหลักฐานแวดล้อมที่รับฟังประกอบกับพยานหลักฐานอื่น ๆ เท่านั้น และลำพังเพียงถ้อยคำของผู้เสียหายและพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องก็เพียงพอที่จะพิจารณาได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดทางวินัยตามที่ถูกกล่าวหาแล้ว การที่คณะกรรมการสอบสวนนำคลิปเสียงดังกล่าวมารับฟังประกอบ การพิจารณาพยานหลักฐานอื่นจึงมิใช่การกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด และ โดยที่เรื่องการล่วงละเมิดทางเพศเป็นเรื่องที่เสื่อมเสีย ซึ่งนอกจากผู้ฟ้องคดีและผู้เสียหายแล้ว ย่อมไม่มีบุคคลอื่นรู้เห็นเหตุการณ์ในขณะเกิดเหตุ กรณีจึงต้องพิจารณาจากพยานแวดล้อม ซึ่งพยานที่เป็นครูที่ปรึกษาและพยานที่เป็นเพื่อนนักเรียนเป็นบุคคลที่ผู้เสียหายไว้วางใจและ ได้รับการบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากผู้เสียหายโดยตรง อีกทั้งยังเป็นการบอกเล่าในระยะเวลาที่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์ ซึ่งเชื่อได้ว่าผู้เสียหายได้บอกเล่าเหตุการณ์ตามความเป็นจริงให้ พยานบุคคลดังกล่าวรับฟัง ประกอบกับพยานบุคคลดังกล่าวก็ไม่มีส่วนได้เสียกับกรณีที่ ผู้ฟ้องคดีจะถูกลงโทษทางวินัย ถ้อยคำของพยานจึงมีน้ำหนักที่จะรับฟัง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับฟังถ้อยคำพยานบุคคลดังกล่าวจึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อวินิจฉัยแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เรียนที่อยู่ในความรับผิดชอบดูแลของตน จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗

/ซึ่งตามมาตรา...

ซึ่งตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้ลงโทษปลดออกหรือไล่ออก และถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนผ่อนโทษ ห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก และเมื่อพิจารณาประกอบกับการที่ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครูและดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการโรงเรียน โนนเจริญพิทยาคม ซึ่งโดยสถานภาพแล้วย่อมได้รับการยกย่องนับถือจากบุคคลทั่วไปว่า เป็นผู้ที่มีเกียรติและศักดิ์ศรี จะต้องประพฤติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีของศิษย์และสังคม แต่กลับมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับนักเรียนในขณะที่ตนมีภรรยาอยู่แล้ว พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีย่อมก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อเกียรติศักดิ์ตำแหน่งหน้าที่ราชการและมีผลต่อความรู้สึกของสังคมอย่างมาก การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยความเห็นชอบของ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ที่ ๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันถูกสั่งพักราชการ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดย อ.ก.ค.ศ. เกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นการพิจารณาโดยอาศัยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายอย่างเดียวกัน จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า เมื่อวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๔ นายสมเกียรติ สวงรัมย์ ผู้อำนวยการโรงเรียน โนนเจริญพิทยาคม ซึ่งมีอคติกับผู้ฟ้องคดีมานานแล้ว ได้เรียกบิดาของผู้เสียหายไปพบเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์ฉันชู้สาวระหว่างผู้เสียหายกับผู้ฟ้องคดี โดยนายสมเกียรติได้บอกบิดาของผู้เสียหายว่าหากเป็นความจริงจะเรียกร้องค่าเสียหายจากผู้ฟ้องคดีได้เป็นจำนวนมาก ถ้าอยากได้เงิน ให้ทำหนังสือร้องเรียนผู้ฟ้องคดี และนายสมเกียรติจะดำเนินการให้ ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๔ นายสมเกียรติเรียกบิดาผู้เสียหายไปพบที่โรงเรียนอีกครั้งหนึ่ง แล้วให้ทำหนังสือร้องเรียนผู้ฟ้องคดีเพื่อเรียกค่าเสียหาย หลังจากนั้น นายสมเกียรติได้เรียกผู้ฟ้องคดีไปสอบถามว่าได้กระทำผิดตามหนังสือร้องเรียนหรือไม่ แล้วพยายามเกลี้ยกล่อมให้ผู้ฟ้องคดีรับผิด แต่ผู้ฟ้องคดียืนยันว่าไม่ได้กระทำผิด เป็นเหตุให้นายสมเกียรติโกรธมาก ถึงกับลุกขึ้นชี้มือว่าจะไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ หลังจากนั้นไม่นาน นายสมเกียรติได้มีคำสั่งโรงเรียน โนนเจริญพิทยาคม ที่ ๖๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง

/โดยตั้งตนเอง...

โดยตั้งตนเองเป็นประธานกรรมการสืบสวน บุคคลที่ถูกเรียกมาเป็นพยานล้วนเป็นนักเรียน
 ในชั้นมัธยมศึกษาทั้งนั้น นายสมเกียรติจะเรียกพยานทุกคนเข้าพบก่อน แล้วชี้แจงอธิบาย
 ให้พยานพูดตามที่ตนตั้งธงเอาไว้ก่อน หลังจากนั้นก็จะเชิญคณะกรรมการสืบสวนดำเนินการ
 สอบข้อเท็จจริง โดยบันทึกถ้อยคำพยานลงในแบบบันทึก พยานทุกคนที่ให้การลวงเป็นไป
 ตามความประสงค์ของนายสมเกียรติทั้งหมด เมื่อสรุปรายงานส่งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ก็เป็น
 พยานที่เกิดจากการจูงใจให้พูดหมดทุกคน ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าพยานในชั้นสืบสวนรับฟังไม่ได้
 กรณีวันลอยกระทงปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่าพาผู้เสียหายเข้ารีสอร์ทและขึ้นใจ
 ผู้เสียหาย ๑ ครั้ง นั้น ไม่เป็นความจริง ในวันนั้นผู้ฟ้องคดีได้ชวนผู้เสียหายไปร่วมงานลอยกระทง
 ของหมู่บ้านโนนเจริญ โดยมีนายอดิศร ฉลวย เพื่อนผู้ฟ้องคดี นางสาวสุพรรณพัทธ์ คะเซ็นเชื้อ
 เพื่อนผู้เสียหายไปด้วย และได้ไปรับผู้เสียหายที่บ้านซึ่งเป็นทางผ่าน ได้ขออนุญาตบิดาของ
 ผู้เสียหายด้วย การถูกกล่าวหาดังกล่าวย่อมเป็นไปไม่ได้เพราะไม่ใช่อยู่ตามลำพังสองต่อสอง
 การที่ผู้เสียหายพูดเช่นนั้นเพราะได้รับการเสี้ยมสอนจากนายสมเกียรติเพื่อต้องการให้ผู้ฟ้องคดี
 ถูกดำเนินคดีอาญาและถูกดำเนินการทางวินัย กรณีช่วงปีใหม่ พ.ศ. ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดี
 ถูกกล่าวหาว่า พาผู้เสียหายไปที่วัดที่ตัวเมืองบุรีรัมย์และพักค้างคืนที่รีสอร์ทเพื่องฟ้า
 แล้วมาส่งบ้านเวลาตอนเช้า ไม่เป็นความจริง การจะพาผู้เสียหายออกจากบ้านและไปนอน
 พักค้างคืนนั้น เป็นไปไม่ได้เพราะผู้เสียหายมีบิดามารดา และสภาพชนบทยึดถือประเพณี
 และปฏิบัติอย่างเคร่งครัด การที่ผู้เสียหายได้มีหนังสือลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๔ และ
 ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยว่า ไม่ขอยืนยันข้อเท็จจริงตามบันทึกถ้อยคำ
 ชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงเพราะไม่เคยมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้ฟ้องคดี และในงานวันลอยกระทง
 ก็ไม่ได้ไปกันตามลำพัง แต่มีเพื่อนของผู้ฟ้องคดีไปด้วย ๑ คน ต่อมา บิดาผู้เสียหาย
 ได้ยื่นหนังสือ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ และลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๔ และ
 ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยว่า ไม่ยืนยันถ้อยคำในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริง
 เพราะขณะนั้น พยานเข้าใจผิด และถูกญาติบางคนขอให้พูดเช่นนั้น รวมทั้งขณะนั้นมีอาการ
 เมาสุราเล็กน้อย มารดาของผู้เสียหายได้ยื่นหนังสือ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๔ และให้
 ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนว่า ไม่ยืนยันถ้อยคำชั้นสืบสวนข้อเท็จจริง เพราะขณะนั้น
 เข้าใจผิด และรับฟังคนรอบข้างมากเกินไป ทำให้เกิดอารมณ์โกรธ ไม่ได้พิจารณาให้ถ่องแท้
 เสียก่อน แต่บัดนี้ได้ทราบข้อเท็จจริงแล้วว่าผู้เสียหายไม่ได้มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้ฟ้องคดี
 และผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้นำเงินมาให้บิดามารดาแต่อย่างใด ส่วนนางสาวสุพรรณพัทธ์และ

/นายพลวัฒน์...

นายพลวัฒน์ได้ทำหนังสือลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๔ และลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๔ มีข้อความทำนองเดียวกันว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้เสียหาย แต่ที่เคยให้ถ้อยคำครั้งก่อนเป็นเพราะผู้เสียหายได้ขอให้พูดใส่ร้ายเพื่อที่จะเรียกร้องเงินจากผู้ฟ้องคดี กรณีผู้เสียหาย บิดาและมารดาของผู้เสียหาย นางสาวสุพรรณพัทตร์ และนายพลวัฒน์ ได้ให้ถ้อยคำเป็นหนังสือถึงคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย และหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แสดงเจตนาโดยชัดแจ้งว่า ต้องการบอกความจริงให้แก่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ให้ทราบถึงข้อเท็จจริง โดยผู้เสียหายยืนยันว่า ตนไม่ได้ถูกข่มขืนกระทำชำเรา และไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางชู้สาวกับผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้เสียหายได้บอกปฏิเสธไปแล้วว่าไม่มีการกระทำผิดเกิดขึ้น เหตุใดผู้ฟ้องคดียังต้องรับผิด โดยหลักของกฎหมายคดีความผิดต่อส่วนตัว เมื่อผู้เสียหายปฏิเสธหรือให้การว่าไม่มีบุคคลใดกระทำการหรือตนเว้นกระทำการใดในเรื่องส่วนตัวแล้ว โดยสภาพของกฎหมายทั่วไป จะเอาผิดจากบุคคลที่ถูกกล่าวหาไม่ได้เพราะไม่มีมูลความผิด ในกรณีนี้ผู้เสียหายได้ให้การปฏิเสธว่าไม่มีการข่มขืนกระทำชำเรา ไม่มีความสัมพันธ์ทางชู้สาวกับผู้ฟ้องคดีโดยยืนยันเป็นลายลักษณ์อักษร ในทางปฏิบัติของสากลย่อมถือว่าไม่มีโทษ ไม่มีความผิด ในทางลักษณะพยาน คำพูดของผู้เสียหายย่อมมีน้ำหนักกว่าพยานบุคคลใดๆ ทั้งสิ้น ส่วนกรณีคณะกรรมการสอบสวนวินัย และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ได้รับฟังคลิปเสียงเป็นพยานสำคัญในการวินิจฉัยลงโทษโดยยืนยันในรายงานการสอบสวนว่า คณะกรรมการเชื่อตามคลิปเสียง เพราะเชื่อว่าการสนทนากันระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้เสียหายเป็นคำพูดของบุคคลทั้งสองจริง โดยให้เหตุผลว่า จำเสียงพูดของผู้ฟ้องคดีได้ และจำเสียงพูดของผู้เสียหายได้ จึงเชื่อว่าการสนทนาในคลิปเสียงเป็นเสียงพูดของบุคคลทั้งสองจริง แล้วนำหลักฐานดังกล่าวมาพิจารณาลงโทษทางวินัย โดยระเบียบและหลักกฎหมาย การดำเนินคดีในศาล หรือการพิจารณาดำเนินการทางวินัยของข้าราชการ การที่จะนำคลิปเสียงมาเป็นพยานวัตถุได้ จะต้องดำเนินการส่งคลิปเสียงนั้นไปยังหน่วยงานซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ คือ กองพิสูจน์หลักฐานซึ่งเป็นหน่วยงานของทางราชการตรวจพิสูจน์ให้ก่อนว่าบุคคลที่สนทนากันสองคนนั้นเป็นใคร เป็นผู้ฟ้องคดีหรือไม่ และเป็นเสียงของผู้เสียหายจริงหรือไม่ และมีความเห็นในเรื่องดังกล่าว คณะกรรมการสอบสวนจึงจะนำเอาผลพิสูจน์นั้นมาพิจารณา แต่กรณีนี้คณะกรรมการเพียงแต่ฟังคลิปเสียงแล้วก็เชื่อว่าคำสนทนานั้นเป็นเสียงของบุคคลทั้งสอง และพูดคุยกันในลักษณะมีความสัมพันธ์ทางชู้สาว จึงนำเอาหลักฐานคลิปเสียงมายืนยันการลงโทษทางวินัย นั้น ไม่เป็นธรรม หากคลิปเสียงนั้นเป็นของปลอม ผลเสียหาย

/ที่เกิดแก่...

ที่เกิดแก่ผู้ฟ้องคดี ทั้งการกล่าวหาผู้ฟ้องคดีและสั่งลงโทษทางวินัยไล่ออกจากราชการนั้น คณะกรรมการสอบสวนไม่มีพยานบุคคลที่เป็นประจักษ์พยาน ถ้าในเรื่องที่กล่าวหา เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นนั้น เกิดหลายท้องที่ และสถานที่แตกต่างกัน หลายกรมหลายวาระ ถ้าพิจารณาตามความจริงแล้ว น่าจะมีประจักษ์พยาน แต่กรณีนี้ไม่มีบุคคลใดเห็นพฤติกรรมเลย นายสมเกียรติ สวงรัมย์ นายพลวัฒน์ บัตตังธาโต และนางวิภาพร แดงศรี ไม่ได้เป็นบุคคลที่อยู่ในเหตุการณ์ แต่เป็นพยานบอกเล่า เพราะมีบุคคลอื่นเล่าให้ฟัง กรณีตามที่ถูกกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนประมวลภาพรวมแล้วสรุปว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้กระทำผิด

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ และคำสั่งไล่ออกจากราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า นายเทียง โสประโคน บิดาผู้เสียหาย ให้ถ้อยคำ กับคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๔ ไม่ได้กล่าวว่านายสมเกียรติ สวงรัมย์ ผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม เป็นผู้เรียกไปพบและแนะนำให้เขียนหนังสือร้องเรียน แต่มีข้อความตอนหนึ่งระบุว่า ต่อมา นายเทียงได้ทราบข่าวว่ามีการเล่าลือไปในทางที่ไม่ดี ระหว่างบุตรสาว (ผู้เสียหาย) กับผู้ฟ้องคดี นายเทียงจึงได้ไปพบนายสมเกียรติที่โรงเรียน เพื่อให้ช่วยดูแลผู้เสียหาย หลังจากนั้น นายเทียงได้รับโทรศัพท์จากครูที่ปรึกษาของผู้เสียหายว่าให้ดูแลผู้เสียหายให้ดีเพราะมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้ฟ้องคดีมากเป็นพิเศษ จะมีปัญหาเรื่องไม่ดิงาม นายเทียงจึงไปพบนายสมเกียรติอีกครั้งหนึ่ง กำชับติดตามในเรื่องเดิม จะมีเรื่องอะไรก็ให้นายสมเกียรติช่วยดำเนินการ ประกอบกับคำให้การของนายเชื่อน มีชื่อน้องเขยของนายเทียง ความว่า นายเทียงมาบอกว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดมีร้ายกับผู้เสียหาย ให้เรียกผู้ฟ้องคดีมาพูดคุยเรื่องค่าเสียหาย ตอนหลังนายเทียงได้มาชวนไปพบนายสมเกียรติคุยเรื่องผู้ฟ้องคดีมีปัญหาชู้สาวกับผู้เสียหาย และยื่นหนังสือเรียกร้องค่าเสียหายจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท และนายเชื่อนได้ลงชื่อในฐานะพยาน นายสมเกียรติรับปากจะคุยให้แต่ก็ไม่ คืบหน้าจนนายเทียงและนายเชื่อนได้ไปพบนายสมเกียรติอีกครั้งหนึ่ง แต่ก็ไม่มีผลอะไรเกิดขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การของนายสมเกียรติว่า เมื่อวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๕ นายเทียง บิดาของผู้เสียหายและนายเชื่อนได้มาพบนายสมเกียรติที่โรงเรียน เล่าเหตุการณ์ให้ฟังว่า ผู้ฟ้องคดีได้พาผู้เสียหายไปงานลอยกระทงและได้เสียกัน จึงเรียกร้องค่าเสียหายตามบันทึกของนายเทียง โสประโคน ที่แนบไปพร้อมสำนวนการสืบสวน ต่อมา วันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๔ นายเทียงและผู้เสียหายได้มาพบนายสมเกียรติอีกครั้งที่ห้องทำงานเพื่อติดตาม

/สอบถามเรื่อง...

สอบถามเรื่องค่าเสียหายที่เคยพูดคุยกันไว้เมื่อวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๔ จากปากคำของบุคคลทั้งสามแสดงให้เห็นว่า นายเที่ยงไปพบนายสมเกียรติเพื่อร้องเรียนและเรียกร้องค่าเสียหาย กรณีผู้ฟ้องคดีมีเรื่องชู้สาวกับบุตรสาวของตน ไม่ใช่กรณีที่นายสมเกียรติเรียกนายเที่ยงไปพบ และแนะนำให้เขียนหนังสือร้องเรียนดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด การที่นายสมเกียรติแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงตามคำสั่งโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม ที่ ๖๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ โดยแต่งตั้งตนเองเป็นประธานคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง นั้น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙๕ วรรคห้า บัญญัติว่า เมื่อมีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหาหรือกรณีเป็นที่สงสัยว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ให้ผู้บังคับบัญชารีบดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่า ผู้นั้นกระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย จึงจะยุติเรื่องได้ ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยก็ให้ดำเนินการทางวินัยทันที ซึ่งกรณีนี้เมื่อปรากฏตัวผู้กล่าวหาแล้ว คือ นายเที่ยง ผู้บังคับบัญชา คือ นายสมเกียรติ ผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม จำต้องรีบดำเนินการสืบสวน ซึ่งการสืบสวนกฎหมายก็ไม่ได้กำหนดรูปแบบหลักเกณฑ์และวิธีการไว้เช่นการสอบสวน ผู้บังคับบัญชาอาจสืบสวนเอง หรือแต่งตั้งบุคคลอื่นดำเนินการ หรือจะแต่งตั้งตนเองเป็นประธานกรรมการสืบสวนก็ได้ ไม่มีกฎหมายห้าม ถือเป็นกรณาดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนด ไม่ใช่มีอคติแล้วแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเพื่อกลั่นแกล้งกัน และในการสืบสวนข้อเท็จจริงครั้งนี้ คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้บันทึกถ้อยคำนายเที่ยงเพียงปากเดียวเท่านั้น ไม่ได้บันทึกถ้อยคำนักเรียนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่านายสมเกียรติให้พยานพูดตามที่ตนตั้งธงไว้แต่อย่างใด ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า นายสมเกียรติมีอคติกับผู้ฟ้องคดีมานานแล้วจึงเกิดการกลั่นแกล้งกัน เป็นการกล่าวอ้างลอยๆ ปราศจากพยานหลักฐานสนับสนุน อนึ่ง การสืบสวนข้อเท็จจริง เป็นเพียงกระบวนการภายในของฝ่ายปกครอง ยังไม่กระทบสิทธิของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้เดือดร้อนเสียหายที่จะมีอำนาจฟ้องหรืออุทธรณ์ในประเด็นนี้ นอกจากนี้ นางสาวสุพรรณพักตร์ คะเซ็นเชื้อ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ถึงคณะกรรมการสอบสวนสรุปได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีและผู้เสียหายได้ไปหานางสาวสุพรรณพักตร์ที่ทำงานร้านเซเว่น อีเลฟเว่น แล้วพากันไปพบนายพลวัฒน์ บัตตั้งตาโต ที่ทำงานที่พทยาและพักค้างคืนที่โรงแรมโคซี่ในพทยา วันรุ่งขึ้นผู้ฟ้องคดี

/ได้ร่างหนังสือ...

ได้ร่างหนังสือให้นางสาวสุพรรณพักตร์เขียนตามว่า ในวันลอยกระทง (๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓) ไปเที่ยวกัน ๔ คน ได้แก่ นางสาวสุพรรณพักตร์ ผู้เสียหาย ผู้ฟ้องคดี และเพื่อนผู้ฟ้องคดี อีก ๑ คน หลังจากที่ลอยกระทงเสร็จก็ส่งนางสาวสุพรรณพักตร์และผู้เสียหายกลับบ้าน โดยที่ไม่มีเหตุการณ์ใดๆ เกิดขึ้น ทั้งที่ความจริงแล้วในวันนั้น นางสาวสุพรรณพักตร์ได้ไปร่วมกิจกรรมทู บี นัมเบอร์วัน ณ สถานที่จัดงานของเทศบาลตำบลโนนเจริญ และได้กลับบ้านพร้อมกับมารดาและพี่ ไม่ได้พบกับผู้เสียหายและผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ในช่วงที่ผู้ฟ้องคดีและผู้เสียหายช่วยกันร่างหนังสืออยู่นั้น นางสาวสุพรรณพักตร์ได้ถ่ายรูปบุคคลทั้งสองไว้เป็นหลักฐาน ต่อมา วันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีได้โทรศัพท์หานางสาวสุพรรณพักตร์ ขอสำเนาบัตรประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้าน นางสาวสุพรรณพักตร์ได้ตัดเสียงการสนทนาไว้ และตอนท้ายของหนังสือปรากฏข้อความว่า ทุกครั้งที่นางสาวสุพรรณพักตร์ให้ปากคำ คณะกรรมการ หลังจากนั้นจะถูกคุกคามจากผู้ฟ้องคดีโดยการติดตามทั้งทางโทรศัพท์และการไปพบที่ทำงาน ทำให้ลำบากใจและไม่สามารถดำรงชีวิตเป็นปกติสุขได้ ซึ่งเอกสารฉบับนี้เป็นเอกสารสำคัญที่แสดงว่า นางสาวสุพรรณพักตร์ไม่ได้ไปด้วยดั่งที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง แต่คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้นำเข้าสู่สำนวนการสอบสวนเพราะเป็นห่วงในเรื่องความปลอดภัยและสภาพจิตใจของนางสาวสุพรรณพักตร์ อีกทั้งเชื่อว่าหลักฐานที่มีอยู่เพียงพอแล้ว หากข้อร้องเรียนไม่มีมูลความจริง เป็นเพียงการใส่ร้ายจากนายสมเกียรติ ผู้ฟ้องคดีคงต้องรีบแก้ปัญหาเพื่อปกป้องเกียรติและศักดิ์ศรีของตน ไม่ใช่ไปร้องขอฝ่ายผู้เสียหายให้ช่วยเหลือ ด้วยการกลับคำให้การ และผู้ฟ้องคดีคงไม่หนึ่งเฉยจนถูกพักราชการ ทำให้ไม่ได้รับเงินเดือนและเสียสิทธิในการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๔ ที่สอบได้และขึ้นบัญชีไว้ ส่วนพยานบุคคลที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างจำนวน ๕ ราย คือ นายเที่ยง ผู้เสียหาย นางปลัด นายพลวัฒน์ และนางสาวสุพรรณพักตร์ ล้วนแต่เป็นพยานที่กลับคำให้การที่เคยให้ไว้ กล่าวคือ นายเที่ยง เคยให้ถ้อยคำครั้งแรกต่อคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีได้ร่วมประเวณีกับผู้เสียหายหลายที่รวมทั้งในบ้านพักของโรงเรียน โดยทราบข้อเท็จจริงช่วงวันลอยกระทง ปี พ.ศ. ๒๕๕๓ และยังคงเคยให้ถ้อยคำต่อนายปาลิวัชร์ คะสุวรรณวงศ์ นิติกรสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ที่ออกไปสืบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมประกอบการพิจารณาสั่งพักราชการผู้ฟ้องคดี ซึ่งมีสาระสำคัญ คือ ทราบว่าผู้เสียหายได้เสียกับผู้ฟ้องคดี จึงเรียกร้องค่าเสียหายจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีปฏิเสธว่าไม่มีอะไรกัน แต่ตนไม่ได้สนใจ

/เพราะทราบ...

เพราะทราบข้อเท็จจริงและรายละเอียดจากผู้เสียหายแล้ว อีกทั้งคลิปเสียงการสนทนา ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้เสียหายที่บ่งชี้ถึงการได้เสียกัน ภายหลังผู้ฟ้องคดีได้มอบเงินให้ ๒ ครั้ง ครั้งที่หนึ่ง ๒๐,๐๐๐ บาท ครั้งที่สอง ๕๐,๐๐๐ บาท ผู้เสียหายเคยให้ถ้อยคำต่อนายรัชชชัย เมื่อครั้งออกไปสืบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมประกอบการพิจารณาสั่งพักราชการผู้ฟ้องคดี มีสาระสำคัญว่า ตนได้เสียกับผู้ฟ้องคดีในคืนวันลอยกระทง ปี พ.ศ. ๒๕๕๓ และหลังปีใหม่ พ.ศ. ๒๕๕๔ จำวันเดือนไม่ได้ ตนได้พักค้างคืนกับผู้ฟ้องคดีที่รีสอร์ทในตัวเมืองบุรีรัมย์ ชื่อเฟื่องฟ้า ก่อนหน้านั้น ผู้ฟ้องคดีก็เคยพาตนไปร่วมหลับนอนที่บ้านพักครูโรงเรียน โนนเจริญพิทยาคม ส่วนบันทึกข้อความที่นำมายื่นต่อสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต ๓๒ เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีเอามาให้เซ็นชื่อ ตนไม่ได้บันทึกแต่อย่างใด นางปลดให้ถ้อยคำต่อนายรัชชชัยเมื่อครั้งออกไปสืบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมประกอบการพิจารณาสั่งพักราชการผู้ฟ้องคดี สรุปได้ความว่า ได้ทราบจากบุตรสาวว่า ผู้ฟ้องคดีพาไปนอนค้างคืนด้วยและถูกขืนใจ เมื่อเกิดเรื่องแล้วผู้ฟ้องคดีได้มอบเงินให้นายเทียง จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท นายพลวัฒน์ให้ถ้อยคำครั้งแรกต่อคณะกรรมการสอบสวน สรุปได้ความว่า ช่วงที่เรียนอยู่ ณ โรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม ตนสนิทสนมกับผู้เสียหายเป็นอย่างดี ผู้เสียหายเคยเล่าให้ฟังว่าได้เสียกับผู้ฟ้องคดีในคืนวันลอยกระทง ปี พ.ศ. ๒๕๕๓ และช่วงเดือนมกราคม ๒๕๕๔ ผู้เสียหายได้เล่าให้ฟังอีกว่ายังคงติดต่อกับผู้ฟ้องคดีทางโทรศัพท์ ส่งข้อความสั้น (SMS) ผู้ฟ้องคดีเคยมารับไปนอนค้างที่อำเภอประโคนชัย อำเภอเมืองบุรีรัมย์ ประมาณ ๓ - ๔ ครั้ง ในช่วงเดือนมีนาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีได้ไปหาผู้เสียหายที่บ้านตน บ่อยขึ้น บางครั้งพาออกไปข้างนอกด้วยกันตามลำพัง บางครั้งมีนางสาวสุพรรณพัตร์ร่วมไปด้วย และนางสาวสุพรรณพัตร์ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนสรุปได้ความว่า ผู้เสียหาย เคยออกไปกับผู้ฟ้องคดีในตอนกลางคืนหลายครั้ง ผู้เสียหายบอกกับตนว่าไปเที่ยวบ้าง ไปรับประทานอาหารบ้าง โดยผู้ฟ้องคดีจะมาส่งในช่วงเช้าของวันต่อมา ก่อนสอบ O-NET ตนและผู้เสียหายได้ไปพักนอนที่บ้านของนายพลวัฒน์ ช่วงนั้นผู้ฟ้องคดีได้ไปหาผู้เสียหาย และรับตัวผู้เสียหายออกมาข้างนอก บางครั้งตนและนายพลวัฒน์ได้ออกมาด้วย มีประมาณ ๓ ครั้ง ที่ผู้ฟ้องคดีรับผู้เสียหายไปด้วยกันตามลำพัง โดยมารับช่วงเช้าและมาส่งช่วงเที่ยง หรือบ่าย โดยหลักของการรับฟังพยานที่กลับคำให้การ คำให้การครั้งแรกจะมีน้ำหนัก น่าเชื่อถือมากที่สุด ดังนั้น ถ้อยคำพยานทั้ง ๕ ราย ที่ผู้ฟ้องคดีนำมาต่อสู้อัยการจึงไม่มีความน่าเชื่อถือแต่อย่างใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งนายเทียงและผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้ร้องเรียนจน

/ได้มีการ...

ได้มีการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงและพักราชการผู้ฟ้องคดีมาแล้ว กลับคำให้การเป็นตรงกันข้ามกับสิ่งที่ทั้งสองคนร้องเรียนอย่างมีพิรุณเช่นนี้ยังไม่ได้รับฟัง กรณีคลิปเสียงคณะกรรมการสอบสวนได้นำเข้าสำนวนการสอบสวนเป็นพยานหลักฐานชั้นหนึ่งโดยฟังประกอบกับพยานอื่น เหตุผลที่ไม่ได้ส่งตรวจพิสูจน์เพราะเชื่อว่าเป็นเสียงสนทนาระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้เสียหาย เนื่องจากคณะกรรมการสอบสวนเคยได้พูดคุยกับผู้ฟ้องคดีและผู้เสียหายหลายครั้งจนจำนำเสียงได้ อีกทั้งเนื้อความที่สนทนาบางตอนได้กล่าวถึงเรื่องชู้สาวที่ผู้ฟ้องคดีเคยมีกับหญิงอื่นมาก่อนซึ่งเป็นความจริงที่เคยมีการสอบสวนและลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีมาแล้ว ประกอบกับคณะกรรมการสอบสวนทราบว่า สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ เคยส่งคลิปเสียงการสนทนารายอื่นไปตรวจสอบยังกองพิสูจน์หลักฐาน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผลปรากฏว่าตรวจสอบได้เพียงคลิปเสียงนั้นมีการตัดต่อหรือไม่ ลำพังคลิปเสียงไม่สามารถตรวจสอบได้ว่าเป็นเสียงของใคร จะต้องมีเสียงของบุคคลที่ต้องการตรวจสอบไปเทียบเคียง เมื่อนำเข้าสำนวนก็ได้แจ้งผู้ฟ้องคดีทราบและให้ชี้แจงหักล้างพยานคลิปเสียงนี้ซึ่งผู้ฟ้องคดีปฏิเสธว่าไม่ใช่เสียงของตน จะเห็นว่าคลิปเสียงเป็นเพียงพยานหลักฐานแวดล้อมที่คณะกรรมการสอบสวนและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำมารับฟังประกอบกับพยานหลักฐานอื่นๆ การที่คณะกรรมการสอบสวนและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำคลิปเสียงดังกล่าวมารับฟังประกอบการพิจารณาพยานหลักฐานอื่นจึงมิใช่การกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด โดยที่เรื่องการล่วงละเมิดทางเพศเป็นเรื่องที่เสื่อมเสียซึ่งนอกจากผู้ฟ้องคดีและผู้เสียหายแล้วย่อมไม่มีบุคคลอื่นรู้เห็นเหตุการณ์ในขณะที่เกิดเหตุ กรณีจึงต้องพิจารณาจากพยานแวดล้อม ซึ่งพยานที่เป็นครูที่ปรึกษาและพยานที่เป็นเพื่อนนักเรียนเป็นบุคคลที่ผู้เสียหายไว้วางใจและได้รับการบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากผู้เสียหายโดยตรง อีกทั้งยังเป็นการบอกเล่าในระยะเวลาที่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์ซึ่งเชื่อได้ว่าผู้เสียหายได้บอกเล่าเหตุการณ์ตามความเป็นจริงให้พยานบุคคลดังกล่าวรับฟัง ประกอบกับพยานบุคคลดังกล่าวก็ไม่มีส่วนได้เสียกับกรณีและผู้ฟ้องคดีจะถูกลงโทษทางวินัย ถ้อยคำของพยานจึงมีน้ำหนักที่จะรับฟัง การที่คณะกรรมการสอบสวนและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับฟังถ้อยคำพยานบุคคลดังกล่าวจึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมาย อย่างไรก็ตาม ผู้ฟ้องคดีไม่ได้อุทธรณ์ในประเด็นที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาว่า เป็นการยื่นฟ้องเมื่อล่วงพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำขอที่ให้

/เพิกถอนคำสั่ง...

เพิกถอนคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ที่ ๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ไว้พิจารณาได้ จึงไม่มีประโยชน์ที่ศาลจะพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอดึงเอาคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในคดีนี้เป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์ด้วย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นทุกประการ อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์ในประเด็นเดิม ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ทำคำให้การและคำให้การเพิ่มเติม ยื่นต่อศาลปกครองชั้นต้นโดยละเอียดแล้ว ไม่มีประเด็นที่เป็นข้ออ้างข้อเถียงขึ้นมาใหม่ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอดึงเอาคำให้การแก้คำฟ้องและคำให้การเพิ่มเติม รวมทั้งเอกสารประกอบการพิจารณาที่ได้ยื่นต่อศาลปกครองชั้นต้นเป็นคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน คำแถลงด้วยวาจาของผู้ฟ้องคดี และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการครู ตำแหน่งรองผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ได้ถูกร้องเรียนกล่าวหาว่ามีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับนักเรียนโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม ผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมจึงมีคำสั่งโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม ที่ ๖๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว ประกอบด้วยนายสมเกียรติ สวงรัมย์ ผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม เป็นประธานกรรมการ นายทนง นาประโคน ครู ค.ศ. ๒ เป็นกรรมการ และนายณัฐพงศ์ แสนโคตร ครู ค.ศ. ๒ เป็นกรรมการและเลขานุการ คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้สืบสวนและรายงานผลสืบสวนข้อเท็จจริงสรุปได้ว่า มีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมได้มีหนังสือโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม ที่ ศธ ๐๔๒๖๒.๒๓/๙๒ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ รายงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงสั่งการให้กลุ่มงานวินัยและนิติการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ต่อมา

/กลุ่มงานวินัย...

กลุ่มงานวินัยและนิติการได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมและเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงและมีคำสั่งพักราชการผู้ฟ้องคดีในระหว่างการสอบสวน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ที่ ๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ประกอบด้วย นางพยอม พวงประโคน เป็นประธานกรรมการ นายสมเกียรติ วัฒนากมลประสิทธิ์ เป็นกรรมการ และนายรัชชชัย โสิตขวัณฟ้า เป็นกรรมการและเลขานุการ และมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ที่ ๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๔ ให้พักราชการผู้ฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๔ เป็นต้นไป ต่อมาคณะกรรมการสอบสวนวินัยได้ดำเนินการสอบสวนและเสนอรายงานการสอบสวนลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๔ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สรุปได้ว่า ผู้ฟ้องคดีและผู้เสียหายมีความสัมพันธ์ถึงขั้นร่วมประเวณีในคืนวันลอยกระทงปี พ.ศ. ๒๕๕๓ และในเวลาต่อมา แต่ไม่สามารถระบุวันเวลาและสถานที่ชัดเจน พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานกระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนซึ่งอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของตน ตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ เห็นควรลงโทษปลดออกจากราชการ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ควรลงโทษไล่ออกจากราชการ และได้เสนอ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ พิจารณา อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๔ พิจารณาแล้วมีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ที่ ๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันถูกสั่งพักราชการ ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งลงโทษดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๔ และได้มีหนังสือลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๔ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดย อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ได้มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และสำนักงาน ก.ค.ศ. ได้มีหนังสือ ลับด่วนมาก ที่ ศธ ๐๒๐๖.๙/๐๔๖๔ ลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๕ แจ้งมติดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบดูแลของตน ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

/ขอให้ศาล...

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ที่ ๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ฟ้องคดีได้กลับเข้ารับราชการ ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วได้มีคำวินิจฉัยไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้พิจารณา เนื่องจากเป็นการยื่นฟ้องเมื่อล่วงพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี และรับคำฟ้องที่ฟ้องขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา ต่อมาศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเพียงประเด็นเดียวว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีนั้น เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยก่อนว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ที่ ๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๔ นั้น เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาต้องรักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว และวรรคสาม บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่เสพยาเสพติดหรือสนับสนุนให้ผู้อื่นเสพยาเสพติด เล่นการพนันเป็นอาชญา หรือกระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนหรือนักศึกษา ไม่ว่าจะอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของตนหรือไม่ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๙๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดฝ่าฝืนข้อห้ามหรือไม่ปฏิบัติตามข้อปฏิบัติทางวินัยตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ ผู้นั้นเป็นผู้กระทำผิดวินัย จักต้องได้รับโทษทางวินัย... และมาตรา ๙๘ บัญญัติว่า เมื่อได้ดำเนินการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาตามมาตรา ๙๘ แล้ว ถ้าฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัย ให้สั่งยุติเรื่อง ถ้าฟังได้ว่ากระทำความผิดวินัย ให้ดำเนินการตามมาตรา ๑๐๐ และในกรณีที่กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ต้องลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนผ่อนโทษ ห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก

/คดีนี้...

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า นายเที่ยง โสประโคน บิดาของผู้เสียหาย และ นายเชื่อน มีชื่อ น้องเขยของบิดาของผู้เสียหาย ได้ไปพบผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๔ และในวันเดียวกันนี้ ได้ยื่นหนังสือร้องเรียนว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ฉ้อฉลกับบุตรสาวของตน จึงเรียกร้องค่าเสียหายจากผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน จำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมา ในวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๔ บิดาของผู้เสียหาย นายเชื่อน และผู้เสียหายได้ไปร้องเรียนต่อผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมอีกครั้ง เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่ชดใช้ค่าเสียหายเป็นจำนวนเงินดังกล่าว และผู้เสียหายได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๔ ยืนยันพฤติการณ์ฉ้อฉลสาวของผู้ฟ้องคดีว่า เมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้ชวนผู้เสียหายไปเที่ยวงานลอยกระทงและมารับผู้เสียหายที่บ้าน โดยผู้ฟ้องคดีบอกว่าลอยกระทงเสร็จแล้ว จะพามาส่ง แต่หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีไม่ได้พาผู้เสียหายกลับบ้าน และในคืนนั้น ผู้เสียหายได้เสียกับผู้ฟ้องคดี เมื่อกลับถึงบ้าน พบว่าบิดานอนรออยู่หน้าบ้าน ผู้เสียหายไม่กล้าเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้บิดาทราบ เพราะกลัวบิดาจะทำร้ายผู้ฟ้องคดี แต่หลังจากนั้น ผู้เสียหายได้เล่าเรื่องดังกล่าวให้มารดาทราบ มารดาได้บอกเล่าต่อนางวิภาพร แดงศรี ครูที่ปรึกษาชั้น ม.๖/๑ นางวิภาพรจึงแจ้งให้บิดาผู้เสียหายไปสอบถามผู้ฟ้องคดีที่โรงเรียน หลังจากนั้น ผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมจึงแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมมีอคติกับผู้ฟ้องคดีมานานแล้ว จึงกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีด้วยการเรียกบิดาของผู้เสียหายไปพบเพื่อคุยเรื่องความสัมพันธ์ฉ้อฉลระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้เสียหาย โดยแนะนำให้บิดาของผู้เสียหายเรียกร้องเงินค่าเสียหายจากผู้ฟ้องคดี ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีมิได้มีความสัมพันธ์ฉ้อฉลสาวกับผู้เสียหายตามที่ถูกกล่าวหา ในเรื่องนี้ ชั้นสืบสวนข้อเท็จจริง ผู้เสียหายได้ให้ถ้อยคำว่า ในวันลอยกระทงปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้มาขออนุญาตบิดาของตนพาไปเที่ยวงานลอยกระทงที่บ้านโนนเจริญ หลังจากนั้น ได้พาไปเที่ยวต่อที่อำเภอบ้านกรวด และได้พาตนเข้าพักที่รีสอร์ท แล้วชื่นใจ หลังจากนั้น จึงพามาส่งที่บ้าน ต่อมาหลังจากช่วงวันปีใหม่ พ.ศ. ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีได้พาผู้เสียหายไปเที่ยวที่ตัวเมืองบุรีรัมย์ และพักค้างคืนที่รีสอร์ทชื่อเฟื่องฟ้า แล้วพากลับมาส่งในตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น แต่ก่อนหน้านั้น ผู้ฟ้องคดีเคยพาไปร่วมหลับนอนที่บ้านพักครูโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคม ผู้ฟ้องคดีเคยพูดกับตนว่าจะรับผิดชอบดูแลเลี้ยงดู บิดาและมารดาของผู้เสียหายได้ให้ถ้อยคำว่า ทราบจากผู้เสียหายว่า ได้มีความสัมพันธ์กับผู้ฟ้องคดีถึงขั้นได้เสียกันหลายครั้ง และบิดาของผู้เสียหายได้เรียกร้องเงินจากผู้ฟ้องคดี จำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีได้มอบเงินให้ ๒ ครั้ง

/จำนวน...

จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท และ ๕๐,๐๐๐ บาท และมารดาของผู้เสียหายได้พาผู้เสียหายไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาลประโคนชัยเพื่อตรวจร่างกายภายหลังจากราบเรื่องจากผู้เสียหาย นางวิภากรแดงศรี ครูที่ปรึกษา ได้ให้ถ้อยคำว่ามีผู้เสียหายได้เล่าเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีข่มขืนในวันลอยกระทงให้นายพลวัฒน์เพื่อนสนิทฟัง และให้นายพลวัฒน์นำเรื่องมาบอกตน ตนจึงได้เรียกผู้เสียหายมาสอบถามและแนะนำให้เล่าให้ผู้ปกครองทราบ นางสาวสุพรรณพักตร์ คะเซ็นเชื้อ เพื่อนนักเรียนของผู้เสียหายได้ให้ถ้อยคำว่ามีในช่วงเดือนมกราคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีมารับผู้เสียหายที่บ้านของตนหลายครั้งในตอนกลางคืน โดยผู้เสียหายได้บอกกับตนว่า ผู้ฟ้องคดีจะมารับไปเที่ยวบ้าง ไปกินข้าวบ้าง และมาส่งช่วงเช้าของวันต่อมา ผู้ฟ้องคดีให้เงินผู้เสียหายใช้เสมอ และในวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ได้มีหนังสือจากผู้ใช้นามว่าญาติของผู้เสียหายถึงสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ร้องเรียนว่าผู้ฟ้องคดีลอบข่มขืนผู้เสียหายซึ่งเป็นหลานของตน พร้อมแนบบันทึกเสียงสนทนาระหว่างผู้ฟ้องคดีและผู้เสียหาย โดยผู้เสียหายเป็นผู้บันทึกไว้ จากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงข้อเท็จจริงแก้ข้อกล่าวหาว่าในวันลอยกระทง ตนมิได้มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้เสียหายและมีได้ไปกินตามลำพังสองคนมีนางสาวสุพรรณพักตร์ เพื่อนของผู้เสียหาย และนายอดิศร เพื่อนของผู้ฟ้องคดีไปด้วย และอ้างถึงหนังสือลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๔ ของนางสาวสุพรรณพักตร์ที่ให้การเป็นพยานว่า ในวันลอยกระทง นางสาวสุพรรณพักตร์ ผู้เสียหาย และผู้ฟ้องคดีได้ไปเที่ยวงานลอยกระทงที่บ้านโนนเจริญ พร้อมกับเพื่อนของผู้ฟ้องคดีอีกคนชื่อเล่นว่าเอก ผู้ฟ้องคดีกับผู้เสียหายมิได้ไปกินเพียงลำพังแต่อย่างใด และหนังสือลงวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๔ ของนายอดิศร ฉลวย หรือนายเอก เพื่อนของผู้ฟ้องคดีเป็นพยานว่า ในวันลอยกระทงนั้นตนได้ไปเที่ยวงานกับผู้ฟ้องคดีและได้รับนักเรียนหญิงสองคนที่เขาบอกว่าไม่มีรถไปร่วมงานของโรงเรียนไปด้วย หลังจากเลิกงานแล้ว ก็เดินทางกลับตามปกติ ไม่มีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นต่อมา ในชั้นสอบสวนทางวินัย ผู้เสียหาย บิดามารดาของผู้เสียหายไม่ยืนยันข้อเท็จจริงตามบันทึกถ้อยคำในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริง โดยผู้เสียหายให้ถ้อยคำว่ามีเคยมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้ฟ้องคดี แต่สาเหตุที่มีชู้สาวดังกล่าว เป็นเพราะผู้เสียหายมีปัญหาส่วนตัวกับลูกสาวของผู้ฟ้องคดี จึงพยายามหาวิธีกลั่นแกล้งครอบครัวของผู้ฟ้องคดี ประกอบกับมีผู้ยุแหย่ว่าการไปเที่ยวกับครูและกลับบ้านดึกจะดูไม่ดีและสามารถเรียกร้องเงินได้ ผู้เสียหายจึงทำตามแต่ไม่ได้มีการจ่ายเงินใดๆ ทั้งสิ้น และในนางวันลอยกระทงก็ไม่ได้ไปกินตามลำพัง แต่มีเพื่อนของผู้ฟ้องคดีไปด้วยอีก ๑ คน บิดาของผู้เสียหายได้ให้ถ้อยคำว่ามีขณะนั้นพยานเข้าใจผิด และญาติบางคนขอให้พูดเช่นนั้น ทั้งขณะนั้นมีอาการเมาสุราเล็กน้อย มารดาของ

/ผู้เสียหาย...

ผู้เสียหายได้ให้ถ้อยคำไว้ว่า ขณะนั้นเข้าใจผิด และรับฟังคนรอบข้างมากเกินไป ทำให้เกิดอารมณ์โกรธ ไม่ได้พิจารณาข้อเท็จจริงให้ต้องแท้เสียก่อน แต่บัดนี้ ได้ทราบข้อเท็จจริงแล้วว่า ผู้เสียหายไม่ได้มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดีก็ได้นำเงินมาให้บิดาของผู้เสียหายแต่อย่างใด ส่วนกรณีที่ว่าผู้เสียหายไปโรงพยาบาลก็เพราะผู้เสียหายเป็นไข้ นายพลวัฒน์ได้ให้ถ้อยคำไว้ว่า ตนมีความสนิทสนมกับผู้เสียหาย ผู้เสียหายได้เล่าให้ฟังว่า ในคืนวันลอยกระทง ผู้ฟ้องคดีกับผู้เสียหายได้เสียดกันบริเวณหน้าบ้านพักครูของผู้ฟ้องคดี และให้ตนไปบอกครูวิภาทรทราบ ผู้ฟ้องคดีและผู้เสียหายยังคงติดต่อกันทางโทรศัพท์ ส่ง SMS เรื่อยมา และผู้ฟ้องคดีมารับผู้เสียหายไปนอนค้างที่อำเภอประโคนชัย อำเภอเมืองบุรีรัมย์ หลายครั้ง และในช่วงเตรียมตัวสอบและทำรายงาน ผู้เสียหายและนางสาวสุพรรณพักตร์ ได้มาค้างที่บ้านตน ผู้ฟ้องคดีก็ได้มารับผู้เสียหายออกไปข้างนอกตามลำพัง พร้อมนี้ ตนได้ส่งเอกสาร ๓ แผ่น ซึ่งเป็นข้อความที่มีผู้คัดลอกจากข้อความสั้นในโทรศัพท์มือถือของผู้ฟ้องคดี ส่งให้ผู้เสียหาย นางสาวสุพรรณพักตร์ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยว่า ขอยืนยันถ้อยคำที่เคยให้กับคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง และให้การเพิ่มเติมว่า ช่วงก่อนสอบโอเน็ต ตนและผู้เสียหายไปพักที่บ้านของนายพลวัฒน์ ผู้ฟ้องคดีไปรับผู้เสียหาย บางครั้งตนและนายพลวัฒน์ก็ไปด้วย บางครั้งทั้งสองคนก็ไปกันตามลำพัง โดยมารับในช่วงเช้าและมาส่งช่วงเที่ยงหรือบ่าย และในวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีได้ไปรับตนและผู้เสียหายไปพบทนายความที่อำเภอประโคนชัย ทนายความได้แนะนำว่า เมื่อกรรมการสอบสวนถาม ให้ตอบว่าไม่รู้ นางวิภาทรให้ถ้อยคำไว้ว่า ขอยืนยันถ้อยคำที่เคยให้ไว้ในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริง และให้การเพิ่มเติมว่า ภายหลังจากที่ได้ให้ถ้อยคำในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้มาพบและขอร้องให้ช่วยพูดในทางที่เป็นประโยชน์หากมีการสอบสวนอีก ต่อมาในวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๔ เวลาประมาณ ๑๙ นาฬิกาเศษ ผู้ฟ้องคดีได้มาพบและขอร้องให้ช่วยพูดกับผู้เสียหายว่า ในวันลอยกระทงมีเพื่อนชื้ออยู่กับหนุ่มไปด้วย ไม่ได้ไปกันตามลำพัง และในวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๔ ก่อนเที่ยง ผู้เสียหายได้โทรศัพท์มาแจ้งว่าจะมีคนมาพบขอให้พูดตามที่ผู้เสียหายเคยบอกตั้งแต่แรก นายเชื่อน มีชื่อ น้องเขยบิดาของผู้เสียหาย ให้การว่า ผู้เสียหายมาพักอาศัยอยู่กับตนเพื่อเรียนหนังสือ ในช่วงวันลอยกระทง ปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้มารับผู้เสียหายที่บ้านของตน แต่ไม่ได้มาส่งที่บ้าน น่าจะไปส่งที่บ้านบิดาของผู้เสียหาย หลังจากนั้น บิดาของผู้เสียหายบอกกับตนว่าผู้ฟ้องคดีทำมิดีมิร้ายผู้เสียหายและได้เรียกร้องค่าเสียหายจากผู้ฟ้องคดี จากนั้น บิดาของผู้เสียหายได้ชวนตนไปพบผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมไปคุยเรื่องผู้ฟ้องคดีมีปัญหาคันชู้สาวและยื่นหนังสือเรียกร้อง

/คำเสียหาย...

ค่าเสียหาย จำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งตนได้ลงลายมือชื่อเป็นพยาน และหลังจากนั้นก็ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวอีก นายสมเกียรติ สวงรัมย์ ผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมให้การว่า เมื่อวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๔ บิดาของผู้เสียหายและนายเชื่อนได้มาพบตนที่โรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมและเล่าเหตุการณ์ว่าผู้ฟ้องคดีได้พาผู้เสียหายไปงานลอยกระทงและได้เสียกัน จึงเรียกร้องค่าเสียหาย ต่อมาในวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๔ บิดาของผู้เสียหาย นายเชื่อน และผู้เสียหายมาพบตนอีกครั้ง เพื่อติดตามเรื่องค่าเสียหาย จากนั้นตนได้แจ้งผู้ฟ้องคดีและได้รับการปฏิเสธว่าไม่เป็นเรื่องจริง จากการสืบหาข้อมูลในทางลับว่ามีมูล ตนจึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ปรากฏว่ากรณีมีมูล และรายงานให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ทราบ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้แก้ออกกล่าวหาโดยอ้างหนังสือของนางสาวสุพรรณพัทธ์และนายอดิศรที่ให้การเป็นพยานว่า ในวันลอยกระทงผู้ฟ้องคดี ผู้เสียหาย นางสาวสุพรรณพัทธ์ และนายอดิศรไปเที่ยววันลอยกระทงด้วยกันในวันดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้รับนักเรียนหญิงสองคนที่เขาบอกว่าไม่มีรถไปร่วมงานของโรงเรียน โดยมีได้ระบุว่ามีนักเรียนหญิงสองคนคือใคร คำให้การดังกล่าวก็เป็นเพียงการยืนยันหนังสือที่ผู้ฟ้องคดีนำมายื่นเพื่อประกอบการแก้ออกกล่าวหาและได้จัดทำขึ้นในภายหลัง จึงมีน้ำหนักรับฟังได้น้อย และถ้อยคำของนายเชื่อนซึ่งเป็นบุคคลที่ผู้เสียหายพักอาศัยอยู่ด้วยในขณะที่เรียนหนังสือที่ให้ถ้อยคำว่าเป็นวันลอยกระทง ผู้ฟ้องคดีได้มารับผู้เสียหายที่บ้านของตนโดยไม่ได้ออกกล่าวถึงบุคคลที่ร่วมเดินทางมารับด้วย ประกอบกับในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงนางสาวสุพรรณพัทธ์มิได้กล่าวถึงการไปเที่ยวงานวันลอยกระทงกับผู้เสียหายและผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด จึงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีและผู้เสียหายไปเที่ยวงานวันลอยกระทงเพียง ๒ คน ทั้งผู้เสียหายให้ถ้อยคำยืนยันในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงว่าในวันลอยกระทง ผู้ฟ้องคดีได้มาขออนุญาตผู้ปกครองที่บ้านละหานทรายใหม่ และพาผู้เสียหายไปเที่ยวงานลอยกระทงที่บ้านโนนเจริญ ต่อจากนั้น ได้พาไปเที่ยวต่อที่อำเภอบ้านกรวด แต่ไม่ได้เข้าไปในบ้าน กลับพาเข้ารีสอร์ทและได้ซั่มซิ่น แล้วจึงพามาส่งที่บ้านละหานทรายใหม่ และบิดาของผู้เสียหายได้ให้ถ้อยคำในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงว่า ได้ทราบเรื่องจากมารดาของผู้เสียหายว่า ผู้เสียหายได้มีความสัมพันธ์ถึงขั้นได้เสียกับผู้ฟ้องคดี ซึ่งตรงกับการให้ถ้อยคำในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงของมารดาของผู้เสียหาย เมื่อบิดาของผู้เสียหายได้ทราบเรื่องจึงไปเรียกร้องค่าเสียหายจากผู้ฟ้องคดี จำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีได้มอบเงินให้จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท และ ๕๐,๐๐๐ บาท เมื่อเรื่องเงียบหายไป บิดาของผู้เสียหายจึงได้ไปชวนนายเชื่อนไปพบผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมในวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๔

/เพื่อยืนยันหนังสือ...

เพื่อยื่นหนังสือร้องเรียนขอความเป็นธรรมและเรียกร้องค่าเสียหายจากผู้ฟ้องคดีที่ได้กระทำ
 มิติมีร้ายถึงขั้นได้เสียกับบุตรของตน จำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท นายเชื่อนได้ลงชื่อเป็นพยาน
 และเมื่อเรื่องไม่คืบหน้า ในวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๔ บิดาของผู้เสียหายและนายเชื่อน
 จึงไปพบผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมอีกครั้ง ซึ่งผู้เสียหายได้ไปด้วยและได้ยื่น
 หนังสือร้องเรียนลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๔ ว่า ในวันลดยกระทง ผู้ฟ้องคดีได้มารับไป
 เทียวและคืนนั้นได้เสียกับผู้ฟ้องคดีครั้งหนึ่ง ดังนั้น ถ้อยคำของบิดามารดาของผู้เสียหายและ
 ผู้เสียหาย แม้จะเป็นการให้ถ้อยคำในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริง แต่ก็สอดคล้องกับการให้ถ้อยคำ
 ของนายเชื่อนและผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมในชั้นสอบสวนทางวินัย โดยที่
 นายเชื่อนให้ถ้อยคำ ว่า บิดาของผู้เสียหายได้มาชวนไปพบผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญ
 พิทยาคมเพื่อพูดคุยเรื่องกับผู้ฟ้องคดีมีปัญหาอันชู้สาวกับผู้เสียหาย และยื่นหนังสือเรียกร้อง
 ค่าเสียหาย จำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท และเมื่อเรื่องไม่คืบหน้า ตนและบิดาของผู้เสียหายได้ไป
 พบผู้อำนวยการโรงเรียนโนนเจริญพิทยาคมอีกครั้ง ส่วนนายพลวัฒน์เพื่อนของผู้เสียหาย
 ที่ให้ถ้อยคำ ว่า ผู้เสียหายได้เล่าให้ฟังว่าได้เสียกับผู้ฟ้องคดีในวันลดยกระทงในรถของ
 ผู้ฟ้องคดีที่บริเวณหน้าบ้านพักครูที่โรงเรียน และให้แจ้งให้ครูที่ปรึกษาทราบด้วย ซึ่งสอดคล้อง
 กับถ้อยคำของนางวิภาพรว่า เมื่อกลางเดือนธันวาคม ๒๕๕๓ นายพลวัฒน์ได้มาบอกว่า
 ผู้เสียหายฝากให้มาบอกว่าถูกผู้ฟ้องคดีข่มขืนกระทำชำเรา จำสถานที่ไม่ได้ เหตุเกิดบนรถยนต์
 ยี่ห้อปาดเจอร์ สีดำ หมายเลขทะเบียน ๕๙ ซึ่งนางวิภาพรได้สอบถามผู้เสียหายได้ความว่า
 ผู้ฟ้องคดีได้มารับที่บ้านพาไปเที่ยวงานลดยกระทงที่บ้านโนนเจริญ แต่ได้พาไปที่อื่น จำไม่ได้
 และได้ข่มขืนกระทำชำเรา หลังจากนั้น ได้ไปทำการข่มขืนต่ออีกสองครั้ง ทำให้ทนไม่ได้
 จึงตัดสินใจเล่าให้นายพลวัฒน์ฟังและให้มาบอกครูวิภาพร ซึ่งจากการให้ถ้อยคำของพยาน
 ที่กล่าวมาต่างให้การสอดคล้องต่องกัน และบิดาของผู้เสียหายได้มาพบและเล่าถึงเหตุการณ์
 ที่เกิดขึ้น โดยที่พยานต่างไม่เคยมีเรื่องโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดี จึงไม่มีเหตุที่จะให้การใส่ร้าย
 ปรักปราผู้ฟ้องคดีให้ได้รับผลร้าย ซึ่งการให้ถ้อยคำดังกล่าวก็สอดคล้องกับถ้อยคำของ
 ผู้เสียหายและบิดา แม้เป็นการให้การในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงก็สามารถรับฟังได้ และ
 มีความน่าเชื่อถือ เพราะเป็นเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น ประกอบกับพยานเอกสารที่เป็นหนังสือ
 ร้องเรียนของผู้เสียหายลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๔ ก็เป็นหนังสือที่ผู้เสียหายเขียนด้วย
 ลายมือตนเอง และเป็นเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น ยืนยันว่าได้เสียกับผู้ฟ้องคดี ส่วนข้ออ้างของ
 ผู้เสียหายที่ว่า มีปัญหาส่วนตัวกับลูกสาวของผู้ฟ้องคดี และข้ออ้างของบิดามารดาของ
 ผู้เสียหาย และเพื่อนของผู้เสียหายที่ว่า ต้องการเรียกร้องเงินจากผู้ฟ้องคดีก็ไม่มีเหตุผล

/เพียงพอ...

เพียงพอถึงขนาดที่จะทำให้ต้องปั้นแต่งเรื่องมาใส่ร้ายผู้ฟ้องคดี โดยยอมเสี่ยงกับการเสื่อมเสีย ชื่อเสียงและถูกดำเนินคดีอาญา ในขณะที่ไม่มีความแน่นอนว่าจะได้รับเงินจากผู้ฟ้องคดี และเป็นเรื่องผิดปกติวิสัยที่นักเรียนจะนำเรื่องที่มีความเสียหายร้ายแรงมากล้นเกล้าใส่ร้ายครู จากพฤติการณ์และถ้อยคำของผู้เสียหายและพยานบุคคลดังกล่าวในชั้นสอบสวนทางวินัย นั้น เชื่อได้ว่าการที่ผู้เสียหายและพยานบุคคลได้กลับถ้อยคำให้การเพราะต้องการช่วยเหลือ ผู้ฟ้องคดีไม่ให้อำนาจรับโทษ ทั้งการให้ถ้อยคำของผู้เสียหายและพยานบุคคลนั้น เป็นการบอกเล่า ในระยะเวลาที่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์ และพยานบุคคลก็ไม่มีส่วนได้เสียกับกรณีของผู้ฟ้องคดี จะถูกลงโทษทางวินัยแต่อย่างใด จึงฟังว่าผู้ฟ้องคดีกระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เสียหาย ซึ่งเป็นผู้เรียนที่อยู่ในความรับผิดชอบดูแลของตนตามที่ถูกกล่าวหาจริง

กรณีมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาต่อไปว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการล่วงละเมิด ทางเพศต่อผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เรียนที่อยู่ในความรับผิดชอบดูแลของตน อันถือได้ว่าเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือไม่ เห็นว่า พฤติการณ์หรือการกระทำ ล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนหรือนักศึกษาตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและ บุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙๔ วรรคสาม ย่อมหมายถึงพฤติการณ์และ การกระทำใดที่สื่อไปในทางเพศซึ่งครูอาจารย์ไม่สมควรประพฤติปฏิบัติต่อนักเรียนหรือนักศึกษาไม่ว่าจะอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของตนหรือไม่ก็ตาม การกระทำล่วงละเมิด ทางเพศหรือการกระทำที่ไม่สมควรใดๆ ที่สื่อไปในทางเพศย่อมเป็นการกระทำที่ไม่เปิดเผย ต่อสาธารณชน พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำซึ่งครูอาจารย์ไม่สมควรประพฤติ ปฏิบัติต่อนักเรียนของตน ประกอบกับครูอาจารย์ถือเป็นปูชนียบุคคล พฤติการณ์และ การกระทำของผู้ฟ้องคดีย่อมทำให้ผู้พบเห็นมีความรู้สึกไม่ดีต่อภาพลักษณ์ของครู แสดงให้ เห็นถึงการขาดคุณธรรมและจริยธรรมในการเป็นครู เป็นการเสื่อมเสียชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ ของตำแหน่งหน้าที่ราชการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง การกระทำของ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามนัยมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน กำหนดให้ต้องลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนผ่อนโทษ ห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ ที่ ๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๔ จึงเป็นการกระทำ

/ที่ขอบด้วย...

ที่ชอบด้วยกฎหมาย คำวินิจฉัยของผู้พิทักษ์คดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้เสียหาย บิดาและมารดาของผู้เสียหาย นางสาวสุพรรณพักตร์ คะเซ็นเชื้อ และนายพลวัฒน์ บัตตังถาโต ได้ให้ถ้อยคำเป็นหนังสือ ถึงคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยว่า ผู้เสียหายยืนยันว่าไม่ได้ถูกข่มขืนกระทำชำเราและไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางชู้สาวกับผู้ฟ้องคดี เมื่อผู้เสียหายยืนยันปฏิเสธว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดเป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว ย่อมถือว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิดตามที่ถูกกล่าวหา เห็นว่า การรับฟังพยานหลักฐานเพื่อลงโทษทางวินัยและทางอาญามีความแตกต่างกัน โดยบุคคลดังกล่าวอ้างว่าผู้เสียหายไม่มีความสัมพันธ์ถึงขั้นได้เสียกับผู้ฟ้องคดี แต่ที่ร้องเรียน เพื่อต้องการเรียกร้อยเงินจากผู้ฟ้องคดี ซึ่งไม่มีเหตุผลเพียงพอถึงขนาดที่จะทำให้ต้องแต่งเรื่อง มาใส่ร้ายผู้ฟ้องคดี ทั้งหนังสือร้องเรียน ลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๔ นั้น ผู้เสียหาย เขียนด้วยลายมือของตนเอง และคำให้การในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงก็เป็นเวลาหลังจากเหตุ เกิดไม่นาน ประกอบกับนางสาวสุพรรณพักตร์ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนว่า ผู้ฟ้องคดีได้พาตนและผู้เสียหายไปอำเภอบริการเพื่อพบทนายความ ซึ่งทนายความ แนะนำให้ตอบว่าไม่รู้ จึงฟังได้ว่าจากพฤติการณ์และถ้อยคำของผู้เสียหายและพยานได้กลับ คำให้การเพื่อช่วยเหลือผู้ฟ้องคดีไม่ให้อำนาจโทษ ซึ่งไม่มีน้ำหนักเพียงพอให้เชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิด

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยและสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๒ รับฟังคลิปเสียงเป็นพยานสำคัญในการวินิจฉัย ลงโทษ โดยยืนยันในรายงานการสอบสวนว่า คณะกรรมการเชื่อตามพยานวัตถุ คือ คลิปเสียง เพราะจำเสียงสนทนาระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้เสียหายได้ และนำพยานหลักฐาน ดังกล่าวมาพิจารณาโทษผู้ฟ้องคดี โดยมีได้ส่งคลิปเสียงดังกล่าวให้กองพิสูจน์หลักฐาน ตรวจพิสูจน์ นั้น เห็นว่า เมื่อมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยแล้ว กลุ่มงานวินัยและ นิติการได้ส่งแผ่นซีดีคลิปเสียงในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงให้คณะกรรมการสอบสวนวินัย เพื่อนำเข้าสำนวนการสอบสวนเป็นพยานหลักฐานชั้นหนึ่งโดยไม่ได้ส่งตรวจพิสูจน์เพราะเชื่อว่าเป็นเสียงสนทนาระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้เสียหายจริง เนื่องจากคณะกรรมการสอบสวนได้เคย พุดคุยกับผู้ฟ้องคดีและผู้เสียหายหลายครั้งจนจำน้ำเสียงได้ ประกอบกับได้มีการถอดข้อความ สนทนาเป็นลายลักษณ์อักษรระหว่างผู้ฟ้องคดีและผู้เสียหาย ทั้งเป็นคลิปเสียงที่ส่งมาจาก ผู้ใช้นามว่าญาติของผู้เสียหายที่ต้องการลงโทษผู้ฟ้องคดี และยังมีข้อความในโทรศัพท์มือถือที่

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีได้ส่งหาผู้เสียหาย ซึ่งนายพลวัฒน์เพื่อนของผู้ฟ้องคดีได้ส่งให้คณะกรรมการสอบสวน
จึงฟังได้ว่าคลิปเสียงดังกล่าวเป็นเพียงพยานแวดล้อมที่คณะกรรมการสอบสวนรับฟังประกอบกับ
คำให้การของพยานบุคคลอื่น ๆ เท่านั้น โดยที่คณะกรรมการสอบสวนหาได้รับฟังคลิปเสียง
เพียงลำพังแล้วนำมาพิจารณาลงโทษทางวินัยตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใดไม่ อุทธรณ์ของ
ผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย
พิพากษายืน

นายอนุพงศ์ สุขเกษม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสมชาย เอ็มโอช
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายชิ่งทอง โอภาสศิริวิทย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายจักริน วงศ์กุลฤดี
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายจิรศักดิ์ จีรวดี
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายไพศาล บุญเกิด

วันที่อ่าน ๕ มีนาคม ๒๕๖๓

กลางคณา : พิมพ์

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(จ. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๑๘๘/๒๕๕๘
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๗๙/๒๕๖๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๑ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง

นายจิรโชค โสภาเวชย์ หรือเจตน์ โสภาเวชย์
หรืออนุรักษ โสภาเวชย์

ผู้ฟ้องคดี

คณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) ที่ ๑
ศึกษาธิการจังหวัดหนองคาย (ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ เดิม) ที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๗๙/๒๕๕๖
หมายเลขแดงที่ ๑๐๖/๒๕๕๘ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองอุตรธานี)

โดยที่ได้มีคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๐/๒๕๕๙ เรื่อง
การขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการในภูมิภาค ใช้บังคับตั้งแต่วันที่
๒๒ มีนาคม ๒๕๕๙ คำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๑/๒๕๕๙ เรื่อง
การบริหารราชการของกระทรวงศึกษาธิการในภูมิภาค ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๒ มีนาคม

/๒๕๕๙...

๒๕๕๙ และคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๙/๒๕๖๐ เรื่อง การปฏิรูป การศึกษาในภูมิภาคของกระทรวงศึกษาธิการ ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๐ ทำให้มีการโอนอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษากำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในคดีนี้ ไปเป็นอำนาจหน้าที่ของ ศึกษาธิการจังหวัดหนองคาย จึงให้เปลี่ยนชื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จากเดิมผู้อำนวยการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานองคาย เขต ๑ เป็นศึกษาธิการจังหวัดหนองคาย และให้ถือว่าบรรดาถ้อยคำสำนวนทั้งหลายที่ระบุหรืออ้างถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษานองคาย เขต ๑ เป็นการระบุหรืออ้างถึงศึกษาธิการจังหวัด หนองคาย

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๓๐/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี กรณีถูกกล่าวหาว่าเมื่อประมาณช่วงเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๓ โรงเรียนอนุบาลอรุณรังษี ได้ทำการรื้อถอนอาคารบ้านพักครูและโรงฝึกงาน แล้วนำไม้ที่ได้จากการรื้อถอนไปเก็บไว้ ที่อาคารอเนกประสงค์ของโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษี ในระหว่างที่เก็บรักษาไม่ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้ใช้รถยนต์นำไม้บางส่วนออกไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว ต่อมา คณะกรรมการสอบสวน ได้จัดทำรายงานการสอบสวนตามแบบ สว. ๖ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ เสนอต่อ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยเห็นว่ากรกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กรณีเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีชอบ เพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานองคาย เขต ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๔ มีมติให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานองคาย เขต ๑ ที่ ๑๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๔ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และได้รายงานการดำเนินการ ทางวินัยดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๔

/เมื่อวันที่...

เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ พิจารณาแล้วมีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากโทษปลดออกจากราชการเป็นโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๒๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๔ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๖ พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้นำไม่ออกไปจากอาคารอเนกประสงค์แล้วนำไม่เหล่านั้นไปทำแบบสำหรับเทศบาลตำบลบ้านของผู้ฟ้องคดีเพื่อป้องกันน้ำหลากเข้าท่วมบ้านของตนและชาวชุมชนกุดแห่โดยถือวิสาสะ เข้าใจว่าผู้ฟ้องคดีสามารถกระทำได้ ขาดเจตนาทุจริตที่จะแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบเพื่อตนเองหรือผู้อื่น จึงมีมติให้ลดโทษให้แก่ผู้ฟ้องคดีจากโทษไล่ออกจากราชการเป็นโทษปลดออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๑๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๖ ลดโทษผู้ฟ้องคดีเป็นโทษปลดออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากการลงโทษเกินกว่าความผิดที่กระทำโดยถือวิสาสะ ขาดเจตนาทุจริต ไม่ต้องด้วยแนวทางการลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดียอมรับว่าในช่วงวันที่ ๒๘ ถึงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้นำไม่ของโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษีมาทำแบบเทศบาลตำบลบ้านเพื่อป้องกันน้ำหลากเข้าท่วมบ้านของผู้ฟ้องคดีและชาวชุมชนกุดแห่ ซึ่งข้าราชการครูในโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษีทุกคนก็รับรู้ แต่ในชั้นการสอบสวนคณะกรรมการสอบสวนกลับรับฟังพยานหลักฐานไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะพยานบุคคล คือ นางรัชก โสภาเวช ได้ให้ถ้อยคำเป็นเท็จใส่ร้ายผู้ฟ้องคดีเนื่องจากไม่พอใจที่ผู้ฟ้องคดีเข้มงวดเกี่ยวกับพฤติกรรมของนายสุเทพ โสภาเวช ซึ่งเป็นสามีของนางรัชก และเป็นผู้โต้แย้งบัญชาของผู้ฟ้องคดี ในเรื่องที่มีพฤติกรรมไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด รวมทั้งพยานรายนายสุวรรณ มาลาศรี พนักงานขับรถของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ ก็มีความไม่พอใจผู้ฟ้องคดีในกรณีเดียวกับนายสุเทพ ดังนั้น การสรุปผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนจึงเป็นไปโดยไม่สุจริต รับฟังพยานหลักฐานไม่ครบถ้วน และไม่มี การให้เหตุผลในการใช้ดุลพินิจในประเด็นเกี่ยวกับการทุจริต และมีการนำเอาประวัติการถูกลงโทษทางวินัยของผู้ฟ้องคดีในอดีตซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับ การกระทำที่ถูกลงโทษในครั้งนี้มาประกอบในการใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีโดยไม่สุจริต ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

/ขอให้ศาล...

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งดังนี้

๑. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ที่ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากโทษปล่อยจากราชการเป็นโทษปลดออกจากราชการ

๒. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๑๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๖ ที่ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากโทษปล่อยจากราชการเป็นโทษปลดออกจากราชการ

๓. คินสิทธิทุกอย่างให้กับผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีตามประเด็น ดังนี้ ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่าคณะกรรมการสอบสวนรับฟังข้อเท็จจริงไม่ถูกต้อง เนื่องจากเมื่อมีการนำไม่ไปเก็บรักษาไว้ในอาคารอเนกประสงค์แล้ว โดยหลักปฏิบัติลูกกุญแจต้องเก็บรักษาไว้กับคณะกรรมการหรือถอนและควบคุมการใช้วัสดุ ผู้ฟ้องคดีในฐานะประธานกรรมการจึงตัดสินใจเก็บลูกกุญแจไว้เพื่อเปิดปิดให้คนงานนำไม่เข้าไปเก็บ ดังนั้นการที่ผู้ฟ้องคดีเก็บรักษาลูกกุญแจไว้เองโดยมิได้แต่งตั้งคณะกรรมการเก็บรักษาลูกกุญแจอย่างน้อย ๓ คน จึงเป็นเรื่องที่กระทำได้ตามอำนาจหน้าที่ มิได้มีเจตนาเตรียมการเพื่ออาศัยการใช้อำนาจหน้าที่เพื่อประโยชน์ของตนแต่อย่างใด นั้น เห็นว่า โดยหลักการและแนวปฏิบัติราชการที่ปฏิบัติกันมา ผู้อำนวยการโรงเรียนชอบที่จะมอบหมายให้พนักงานภารโรงเป็นผู้เก็บรักษาลูกกุญแจอาคารเรียน โดยผู้อำนวยการโรงเรียนจะเก็บไว้กับตนเอง ๑ ชุด ก็ชอบที่จะทำได้ การกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้จึงฟังไม่ขึ้น

ประเด็นที่สอง ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่าเมื่อคณะกรรมการสอบสวนยังมีข้อสงสัยว่าผู้ฟ้องคดีนำไม่ที่ยืมไปมาส่งคืนไม่ครบจำนวนหรือไม่ แต่ก็ได้สอบสวนให้ถึงความชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีนำไม่มาส่งคืนไม่ครบอีกจำนวนเท่าใด เพียงแต่คาดเอาเองว่าส่งคืนไม่ครบจำนวนจึงเป็นการฟังข้อเท็จจริงที่ไม่ถูกต้อง นั้น เห็นว่า จากคำให้การของนางลำไย สุริยภักดิ์ว่า ในวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ ตนเห็นผู้ฟ้องคดีเอาไม่มาคืนแต่ตนไม่ได้นับว่าคืนครบหรือไม่ โดยบอกว่าเอามาคืน ๘ แผ่น ให้ไปดูที่อาคารอเนกประสงค์ โดยมีนางสมร ชันทะ ได้เดินไปดูและบอกว่าผู้ฟ้องคดีนำไม่มาคืน แต่จากปากคำของนางสมรที่ให้การว่าตนเห็นผู้ฟ้องคดีนำไม่มาคืนจำนวน ๘ แผ่น แต่ก็ไม่ได้ให้การว่านางสมรได้เดินดูไม่ก็นำมาคืนนั้นว่าครบจำนวน ๘ แผ่นหรือไม่ เท่ากับไม่มีพยานบุคคลใดยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีได้นำไม่มาคืนครบจำนวนที่นำไป

/หรือไม่...

หรือไม่ นอกจากนั้น ยังมีพยานบุคคลอีกหลายปากให้การยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีได้ชนไม้ออกจากอาคารอเนกประสงค์ไม่ต่ำกว่า ๘ แผ่น เช่น นายสุเทพ โสภาเวช ที่ให้การว่า ในวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๓ หนีไม้ในอาคารอเนกประสงค์กองหนึ่งได้ ๒๐ แผ่น แต่พอวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ภรรยาบอกว่าเห็นผู้ฟ้องคดีมาชนไม้ไปจากอาคารอเนกประสงค์ ตนจึงหนีไม้กองนั้นใหม่ปรากฏว่าหายไปจำนวน ๑๗ แผ่น และนางแสงจันทร์ วงศ์ชานนท์ แม่ครัวประจำโรงเรียนให้การว่า มาโรงเรียนทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ บางครั้งก็มาล้างโรงอาหาร เห็นผู้ฟ้องคดีชนไม้จากโรงเรียน ๒ วัน คือ วันเสาร์และวันอาทิตย์จำนวนประมาณครึ่งรถกระบะ ซึ่งมากกว่า ๘ แผ่น นอกจากนี้ ยังมีนายสุวรรณ มาลาศรี พนักงานขับรถยนต์สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ ให้การว่า ในวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ซึ่งเป็นวันวิสาขบูชา นายศักดิ์และนายอ้อเพื่อนของตนเล่าให้ฟังว่าผู้ฟ้องคดีได้ใช้บุคคลทั้งสองชนไม้ขึ้นรถยนต์จำนวนมากกว่า ๘ แผ่น และในวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ เวลาประมาณ ๑๓ นาฬิกา ตนเห็นผู้ฟ้องคดีพร้อมคนงานอีก ๑ คน มาชนไม้ที่อาคารอเนกประสงค์ประมาณ ๑๐ แผ่น ยาวประมาณ ๕ ถึง ๖ เมตร ในทางการสอบสวนจึงฟังข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติและแน่ชัดแล้วว่าผู้ฟ้องคดีนำไม้ไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวแล้วนำไปส่งคืนไม่ครบตามจำนวนที่ได้นำไป แม้จะไม่สามารถระบุว่าส่งคืนไม่ครบจำนวนเท่าใด ก็มีขึ้นเกิดจากการคาดเดาของคณะกรรมการสอบสวนแต่อย่างใด

ประเด็นที่สาม ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่าคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้วินิจฉัยให้ชัดแจ้งว่าคำให้การของนายวิศิษฐ์ โยธาธร ที่ให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนในครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๓ และครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ไม่สอดคล้องกันอย่างไร จึงไม่อาจรับฟังได้ว่าการยืมไม้ไปทำนั้งร้านเพื่อช่วยเหลือคนงานที่ติดอยู่บนหลังคาลงมาและไม่ได้สอบสวนให้ได้ความชัดเจนว่าคนงานที่ซ่อมแซมหลังคาบ้านผู้ฟ้องคดีเกิดอาการหน้ามืดวิงเวียนและติดอยู่บนหลังคาจริงหรือไม่ การวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยืมไม้ไปทำนั้งร้าน จึงเป็นการวินิจฉัยโดยปราศจากพยานหลักฐานสนับสนุน นั้น เห็นว่า คณะกรรมการสอบสวนมิได้กล่าวว่คำให้การของนายวิศิษฐ์ครั้งที่ ๒ ไม่สอดคล้องกับการให้การครั้งที่ ๑ เพียงแต่กล่าวว่เป็นพยานที่ผู้ฟ้องคดีไปปรับตัวมาจากบ้านพักเพื่อให้คณะกรรมการสอบปากคำซึ่งอยู่ในอาการเมาสุราต่างจากการให้การครั้งที่ ๑ ที่คณะกรรมการเรียกมาสอบปากคำเอง แต่ที่ทำให้คณะกรรมการสอบสวนไม่เชื่อว่ได้มีการยืมไม้ไปทำนั้งร้าน เกิดจากคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาขัดแย้งกับภาพถ่ายที่นางรัชนก โสภาเวช ได้ถ่ายไว้ที่เห็นว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มา

/ชนไม้...

ชนไม้ด้วยตนเอง การที่นายวิศิษฐ์ให้การไว้ในครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ว่าตนกับผู้ฟ้องคดีช่วยกันชนไม้ไปจากอาคารอเนกประสงค์เพื่อไปทำนั้งร้านช่วยคนงานที่ติดอยู่บนหลังคาบ้านผู้ฟ้องคดีลงมาจึงเป็นการขัดกับพยานหลักฐาน และคณะกรรมการสอบสวนได้ชี้แจงนำหน้าพยานแล้วเห็นว่าข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่ายืมไม้ไปทำนั้งร้านเพื่อช่วยคนงานที่ติดอยู่หลังคานั้น ฟังไม่ขึ้น ประกอบกับคำให้การดังกล่าวมีข้อพิรุธตรงที่ให้การว่าเวลาประมาณ ๕ ถึง ๖ โมงเย็น ตนกับนายบุญมี นามรส และคนงานอีก ๓ ถึง ๔ คน ตีมีสุรากัน หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ให้นายบุญมีขึ้นไปซ่อมแซมหลังคาบ้าน โดยใช้บันไดลาดเพดานบ้านซ่อมหลังคา หากนายบุญมีมีอาการเมาสุราก็ให้พักเสียก่อนจนกว่าจะสร้างเมาแล้วให้ไต่บันไดลงมาที่ยอมได้ ไม่จำเป็นต้องหาไม้มาทำนั้งร้านไปปรับลงมา การวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยืมไม้ไปทำนั้งร้านช่วยนายบุญมีลงมาจากหลังคา จึงเป็นการวินิจฉัยที่มีพยานหลักฐานสนับสนุน

ประเด็นที่สี่ ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่าตามรายงานการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนมิได้วินิจฉัยในแต่ละองค์ประกอบความผิดว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเข้าองค์ประกอบความผิดฐานทุจริตทุกองค์ประกอบหรือไม่ เพียงแต่วินิจฉัยแบบรวบรัดว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กรณีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ซึ่งข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบสวนการที่ผู้ฟ้องคดียืมไม้ของโรงเรียนเพื่อนำไปทำแบบคานรั้วเพื่อป้องกันน้ำท่วมบ้านของผู้ฟ้องคดีและชาวชุมชนกุดแห่ก็เพื่อช่วยเหลือชาวชุมชนแล้วก็นำไม้ไปค้ำในทันที โดยพยานที่เป็นข้าราชการในโรงเรียนก็เห็นและก่อนการยืมตนได้โทรศัพท์แจ้งครูในโรงเรียน และทำบันทึกการยืมในสมุดหมายเหตุรายวันของโรงเรียนด้วยการยืมไม้จำนวน ๖ แผ่น ไปทำนั้งร้านก็เพื่อช่วยเหลือคนงานให้ลงมาจากหลังคาได้โดยปลอดภัย มิได้นำไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว การกระทำดังกล่าวจึงไม่เข้าองค์ประกอบความผิดฐานทุจริตแต่อย่างใด นั้น เห็นว่า การกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่านำไปทำแบบคานรั้วบ้านเพื่อป้องกันน้ำท่วมบ้านของตนและชาวชุมชนกุดแห่นั้น ในการแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหลักฐานประกอบข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี ได้แก่ หนังสือลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๖ ของนายกเทศมนตรีเมืองหนองคาย รับรองว่าช่วงวันที่ ๒๘ ถึงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้เทคานรั้วบ้านเพื่อป้องกันน้ำหลากเข้าท่วมบ้านเรือน

/ชาวชุมชน...

ชาวชุมชนกุดแห่จริง โดยยืมไม้มาจากโรงเรียนจำนวนหนึ่งเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์สาธารณะ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้จึงฟังขึ้น

ประเด็นที่ห้า ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำโทษตามมติคณะรัฐมนตรีมาลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไม่ถูกต้อง เพราะพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงไม่สามารถนำระดับโทษตามมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ มาลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ หรือแม้จะนำแนวทางการกำหนดโทษดังกล่าวมาปรับใช้ จะต้องเป็นกรณีที่ครบองค์ประกอบความผิดและมีพฤติการณ์ว่าได้กระทำความผิดจริงเป็นกรณีๆ ไป เนื่องจากหนังสือเวียนดังกล่าวไม่มีสภาพเป็นกฎที่จะมีผลบังคับเป็นการทั่วไป การนำมติคณะรัฐมนตรีมาลงโทษผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการดำเนินการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้คำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายไปด้วย นั้น เห็นว่า เป็นเพียงความเห็นของผู้ฟ้องคดีเอง ซึ่งข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นข้อยุตินั้นหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ เนื่องจาก อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ที่ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๔ เมื่อวันอังคารที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๔ ได้พิจารณารายงานการดำเนินการทางวินัยกรณีของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กรณีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ การที่ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานองคาย เขต ๑ นั้น ยังไม่เหมาะสมกับกรณีความผิด เนื่องจากมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ได้กำหนดโทษไว้สำหรับความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการว่าให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ เหตุอันควรปราณีอื่นใดไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ การปรับบทความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมติคณะรัฐมนตรีจึงถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ประเด็นนี้ฟังไม่ขึ้น

ประเด็นที่หก ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งการออกคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานองคาย

เขต ๑ ที่ ๑๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๔ ว่าไม่ถูกต้อง เนื่องจากมูลเหตุที่ถูกล่าวหาได้เกิดขึ้นระหว่างวันที่ ๒๘ ถึงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๓ แต่คำสั่งดังกล่าวมีผลย้อนหลังในทางเป็นโทษ แม้ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะได้มีการเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีโดยมีผลเมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๔ ก็ตาม ย่อมแสดงให้เห็นถึงมาตรฐานในการดำเนินการทางวินัย ตลอดจนความรอบคอบของคณะกรรมการสอบสวน นั้น เห็นว่า จากการตรวจสอบคำสั่งปรากฏว่ามีการแก้ไขปี พ.ศ. จาก “พ.ศ. ๒๕๕๓” เป็น “พ.ศ. ๒๕๕๔” ซึ่งเกิดจากความผิดพลาดในการพิมพ์ แต่คำสั่งดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อผู้ฟ้องคดี เนื่องจากคำสั่งดังกล่าวได้มีคำสั่งเพิ่มโทษตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยมีผลบังคับตั้งแต่วันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๔ ถูกต้องตามกฎหมายแล้ว ประเด็นนี้จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาและวินิจฉัย กล่าวโดยสรุป ผู้ฟ้องคดีซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุ ตามคำสั่งโรงเรียนอนุบาลอุดรธานี ที่ ๒๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๓ ได้อาศัยอำนาจของตนทำการเปลี่ยนกุญแจอาคารอเนกประสงค์ที่เก็บไม้ ซึ่งได้จากการรื้อถอนอาคารบ้านพักครูทั้งชุดและเก็บลูกกุญแจชุดใหม่ทั้งหมดไว้กับตนเองแล้วนำไม้ที่เก็บรักษาในอาคารอเนกประสงค์ไปทำแบบสำหรับเทคนิคานรั้วบ้านของผู้ฟ้องคดีเพื่อป้องกันน้ำหลากเข้าท่วมบ้านของตนและชาวชุมชนกุดแห่โดยถือวิสาสะ เข้าใจว่าตนสามารถกระทำได้ ขาดเจตนาทุจริตที่จะแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบเพื่อตนหรือผู้อื่น พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กรณีกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง การที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากโทษปลดออกจากราชการเป็นโทษไล่ออกจากราชการ ตามมติ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ในการประชุมครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ นั้น นักเกินกว่ากรณีความผิด เห็นสมควรให้ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งลดโทษให้แก่ผู้ฟ้องคดีจากโทษไล่ออกจากราชการเป็นโทษปลดออกจากราชการให้เหมาะสมกับกรณีความผิดต่อไป ดังนั้น คำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว เนื่องจากได้ดำเนินการไปตามกระบวนการและวิธีการที่กฎหมายกำหนด จึงไม่มีเหตุที่จะเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า มูลคดีนี้สืบเนื่องมาจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ ได้รับหนังสือร้องเรียนจากราชฎูรบ้านดอนมน ตำบลโพธิ์ชัย อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย และได้รับการร้องเรียนผ่านทางเว็บไซต์ของสำนักงานเขต

พื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต ๑ (เดิม) ว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลอุดรธานี ผู้ฟ้องคดีได้นำไม้ที่ได้จากการรื้อถอนบ้านพักครูและโรงฝึกงานของโรงเรียนไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๙๕ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๒๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ผลการสืบสวนข้อเท็จจริงปรากฏว่ามีมูลความจริง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๓๐/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ซึ่งในขั้นตอนการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนผู้ฟ้องคดีตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยคณะกรรมการสอบสวน ได้มีบันทึกแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว. ๒ หลังจากได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาครบถ้วนแล้ว คณะกรรมการสอบสวนได้มีบันทึกแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว. ๓ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ หลังจากการสอบสวนแล้วเสร็จ คณะกรรมการสอบสวนได้เสนอรายงานการสอบสวนตามแบบ สว. ๖ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กรณีปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และจากการตรวจสอบประวัติการถูกลงโทษทางวินัยของผู้ฟ้องคดีปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีเคยถูกลงโทษทางวินัยไม่ร้ายแรงมาแล้ว ๓ ครั้ง จึงเห็นควรลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เสนอให้ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ พิจารณาตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ (๒) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ซึ่ง อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๕/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๔ มีมติให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๑๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๔ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และได้มีหนังสือสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ ลับ ที่ ศธ ๐๔๑๖๙/๓๑ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๔ แจ้งคำสั่งดังกล่าวรวมทั้งแจ้งสิทธิในการอุทธรณ์

/คำสั่งให้...

คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เสนอรายงานการดำเนินการทางวินัยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาตามมาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ มีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากโทษปลดออกจากราชการเป็นโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานองคาย เขต ๑ ที่ ๒๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๔ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นโทษไล่ออกจากราชการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ. ลับ ที่ ศธ ๐๒๐๖.๗/๕๕๐ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๖ แล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้นำไม่ออกไปจากอาคารอเนกประสงค์แล้วนำไม้เหล่านั้นไปทำเป็นแบบสำหรับเทศบาลตำบลบ้านของผู้ฟ้องคดีเพื่อป้องกันน้ำหลากเข้าท่วมบ้านของตนและชาวชุมชนกุดแห่ โดยถือวิสาสะเข้าใจว่าตนสามารถกระทำได้ ขาดเจตนาทุจริตที่จะแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบเพื่อตนเองหรือผู้อื่น พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กรณีกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง จึงมีมติลดโทษให้แก่ผู้ฟ้องคดีจากโทษไล่ออกจากราชการเป็นโทษปลดออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานองคาย เขต ๑ ที่ ๑๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๖ ลดโทษให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นโทษปลดออกจากราชการ และได้แจ้งคำสั่งดังกล่าวรวมทั้งแจ้งสิทธิในการฟ้องคดีให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว

สำหรับข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีตามคำฟ้อง นั้น เห็นว่า ในชั้นการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนได้มีการรวบรวมพยานหลักฐานและได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีรับทราบและแก้ข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอแล้ว ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าพยานบุคคล คือ นายสุเทพ โสภากาเวช นางรัชก โสภากาเวช นายสุวรรณ มาลาศรี และนางแสงจันทร์ วงศ์ชานนท์ ให้ถ้อยคำใส่ร้ายป้ายสีผู้ฟ้องคดีเนื่องจากมีความขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดีมาก่อนนั้น พยานดังกล่าวยืนยันว่าไม่เคยมีเรื่องขัดแย้งหรือโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีมาก่อน ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวหาว่าพยานดังกล่าวมีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาเสพติดก็เป็นการกล่าวหาโดยไม่มีพยานหลักฐานใดยืนยัน หากพยานดังกล่าวมีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดจริง ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้บังคับบัญชาจะต้อง

/มีการดำเนิน...

มีการดำเนินการทางวินัยหรือแจ้งไปยังหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง ซึ่งก็ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีการดำเนินการในเรื่องดังกล่าวแต่อย่างใด ส่วนการตรวจสอบประวัติการถูกลงโทษทางวินัยของผู้ฟ้องคดีก็เพื่อที่คณะกรรมการสอบสวนจะได้ทราบว่าในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ราชการ ผู้ฟ้องคดีมีความประพฤติเรียบร้อยหรือไม่ ประกอบกับรายงานการดำเนินการทางวินัย จำเป็นต้องมีประวัติการถูกลงโทษทางวินัย แต่คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้นำเอาประวัติการถูกลงโทษทางวินัยของผู้ฟ้องคดีในอดีตมาเพิ่มหรือนับรวมกับความผิดที่ได้กระทำในครั้งนี้ ซึ่งหากการสอบสวนครั้งนี้ไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ฟ้องคดีได้ ประวัติการถูกลงโทษทางวินัยของผู้ฟ้องคดีก็อาจนำไปใช้ประโยชน์ในการพิจารณาให้ออกจากราชการด้วยเหตุมีมลทินมัวหมองตามมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ และคณะกรรมการสอบสวน ได้พิจารณากำหนดโทษผู้ฟ้องคดีตามหลักนิติธรรม หลักมโนธรรมและหลักความเป็นธรรม ซึ่งการพิจารณาลดโทษ เพิ่มโทษ หรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขโทษเป็นสิทธิตามกฎหมายของคณะกรรมการแต่ละชุด ทั้งนี้ ตามนัยคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๑๕๓/๒๕๕๗ นอกจากนี้ ในชั้นทำคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๑๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๔ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แสดงเหตุผลไว้ในคำสั่งอย่างชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด และมีเหตุผลในการกำหนดสถานโทษอย่างไร ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว กรณีจึงน่าจะเชื่อว่ากระบวนการสอบสวนทางวินัยและการลงโทษผู้ฟ้องคดีมีความเหมาะสม และชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างหนังสือ ฉบับลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๖ ของนายก้ามล เมืองโคตร นายกเทศมนตรีเมืองหนองคายมาใช้อ้างอิงนั้น ปรากฏว่าเหตุการณ์ที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยเกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ แต่นายก้ามลเข้ามาดำรงตำแหน่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๕ การทำหนังสือดังกล่าวจึงเป็นเพียงความเห็นส่วนตัวของนายก้ามลไม่เกี่ยวกับตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองหนองคายแต่อย่างใด

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า โดยหลักการและระเบียบปฏิบัติในการเก็บรักษาลูกกุญแจจะเก็บไว้กับผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบ เช่น กรณีการเก็บรักษา ลูกกุญแจตู้เซฟเงินสดของโรงเรียน โรงเรียนจะตั้งคณะกรรมการจำนวน ๓ คน เป็นผู้เก็บรักษาลูกกุญแจตู้เซฟ แต่ถ้าเป็นลูกกุญแจห้องเรียนหรืออาคารเรียนทั่วไป โรงเรียนจะมอบหมายให้นักการภารโรงเป็นผู้เก็บรักษาลูกกุญแจ เนื่องจากเป็นผู้มีหน้าที่เปิดปิดห้องเรียนหรือ

/อาคารเรียน...

อาคารเรียนทั่วไปอยู่แล้ว ส่วนลูกกุญแจอาคารอเนกประสงค์ที่เก็บรักษาไม่ได้จากการรื้อถอน บ้านพักครูและโรงฝึกงานนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคณะกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุ ตามคำสั่งโรงเรียนอนุบาลอุดรธานี ที่ ๒๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๓ เป็นผู้ มีหน้าที่เก็บรักษาลูกกุญแจ เนื่องจากเป็นผู้ที่ต้องรับผิดชอบถ้าหากไม้ที่เก็บรักษาในอาคาร อเนกประสงค์สูญหาย เมื่อนักการภารโรงไม่ได้เป็นคณะกรรมการดังกล่าวด้วย การที่จะให้ ผู้ฟ้องคดีมอบลูกกุญแจอาคารอเนกประสงค์ให้นักการภารโรงเป็นผู้เก็บรักษาจึงไม่ถูกต้อง ตามระเบียบปฏิบัติ ผู้ฟ้องคดีจึงเก็บรักษาลูกกุญแจอาคารอเนกประสงค์ไว้เพื่อเปิดปิดเวลา ขนย้ายไม้เข้าเก็บในอาคารอเนกประสงค์ เมื่อมีการดำเนินรื้อถอนและตรวจนับไม้แล้วเสร็จ ก็จะมีการมอบหมายให้คณะกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุจำนวน ๓ คน เก็บรักษา ลูกกุญแจต่อไป ผู้ฟ้องคดีเป็นทั้งผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลอุดรธานีและเป็นประธาน กรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุ มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงต่อความเสียหายของ โรงเรียนอนุบาลอุดรธานี จึงเป็นไปไม่ได้ที่ผู้ฟ้องคดีจะขโมยไม้ของโรงเรียนหรือยืมไม้ไป แล้วจะไม่นำกลับมาส่งคืนให้ครบ อีกทั้งในการส่งคืนไม้ที่ยืมไปจำนวน ๘ แผ่น ข้าราชการครู ทุกคนในโรงเรียนก็รับรู้ว่าการส่งคืนครบถ้วนแล้ว นายสุเทพ โสภาเวช นางรัชนก โสภาเวช นายสุวรรณ มาลาศรี และนางแสงจันทร์ วงชานนท์ ร่วมกันให้การเท็จ กล่าวคือ อาคาร อเนกประสงค์มีลวดตาข่ายปิดกันมิดชิด มีประตูเข้าออกทางเดียว เมื่อประตูปิดล็อกและ ลูกกุญแจเปิดปิดก็อยู่กับผู้ฟ้องคดี นายสุเทพกับนางรัชนกจะเข้าไปนับไม้ได้อย่างไร การที่ คณะกรรมการสอบสวนเชื่อตามคำให้การของพยานดังกล่าวว่าผู้ฟ้องคดีนำไม้มาส่งคืนไม่ครบ แล้วนำมาเป็นเหตุในการลงโทษผู้ฟ้องคดี จึงไม่เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดี ส่วนภาพถ่ายที่เอามา อ้างเป็นพยานหลักฐานนั้น เป็นภาพขณะผู้ฟ้องคดีได้ใช้รถยนต์ส่วนตัวขนไม้เข้าเก็บใน อาคารอเนกประสงค์ และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัยว่าการยืมไม้ไปทำแบบเทศานริ้วบ้าน เพื่อป้องกันน้ำหลากเข้าท่วมชุมชนกุดแห่เป็นการกระทำโดยถือวิสาสะ ไม่มีเจตนาทุจริต การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงไม่เป็นความผิด การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัยว่าการกระทำของ ผู้ฟ้องคดีดังกล่าวเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงเป็นการวินิจฉัยที่เกินกว่า ความผิดที่กระทำ

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลอุดรธานี โรงเรียนอนุบาลอุดรธานีได้มีการรื้อถอนบ้านพักครู

/และโรงฝึกงาน...

และโรงฝึกงานจำนวน ๙ หลัง โดยการดำเนินการรื้อถอนดังกล่าวได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุจำนวน ๗ คน ตามคำสั่งโรงเรียนอนุบาลอุรุกรังษี ที่ ๒๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๓ ซึ่งมีผู้ฟ้องคดีเป็นประธานกรรมการ ผู้ฟ้องคดีได้ใช้รถยนต์ส่วนตัวขนย้ายไม้ที่รื้อถอนเข้าไปเก็บรักษาไว้ในอาคารอเนกประสงค์ ผู้ฟ้องคดีเข้าใจว่ามีหน้าที่รับผิดชอบไม้ที่รื้อถอนเป็นการเฉพาะจึงเก็บรักษาตามกฎหมายอาคารอเนกประสงค์ไว้กับตัวเอง เนื่องจากเห็นว่านักการภารโรงไม่ได้เป็นคณะกรรมการที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการรื้อถอนด้วย เมื่อดำเนินการรื้อถอนได้จำนวน ๗ หลัง ปรากฏว่าเกิดพายุฝนตกหนักและมีน้ำหลากฉับพลัน ผู้ฟ้องคดีจึงมีความจำเป็นต้องยืมไม้ที่เก็บรักษาไว้ในอาคารอเนกประสงค์จำนวน ๘ แผ่น ไปใช้ทำเป็นแบบเตคานรั้วบ้านเพื่อป้องกันน้ำหลากเข้าท่วมบ้านของผู้ฟ้องคดีและชาวชุมชนกุตแห่ ซึ่งหลังจากปูนแห้งผู้ฟ้องคดีก็ได้ส่งคืนภายในเวลา ๓ วัน นอกจากนี้พายุฝนดังกล่าวยังทำให้หลังคาบ้านของผู้ฟ้องคดีเสียหาย ผู้ฟ้องคดีจึงให้ช่างไปซ่อมแซม แต่ปรากฏว่าช่างเกิดอาการหน้ามืดวิงเวียนติดอยู่บนหลังคาบ้าน ผู้ฟ้องคดีจึงมีความจำเป็นต้องยืมไม้ที่เก็บรักษาไว้จำนวน ๖ แผ่น ไปทำนั้งร้านเพื่อนำช่างลงมา ซึ่งเมื่อนำช่างลงมาได้ผู้ฟ้องคดีก็นำไม้ไปส่งคืนในวันเดียวกัน โดยในการยืมไม้ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้โทรศัพท์แจ้งนางลำไย สุริยภักดิ์ และนายนพพล คำบุญเรือง ซึ่งเป็นกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุ และได้ลงบันทึกในสมุดหมายเหตุรายวันของโรงเรียนไว้เป็นหลักฐาน โดยในการยืมไม้ไปทำแบบเตคานรั้วบ้าน นั้น ผู้ฟ้องคดีได้ขนไม้ในเวลากลางวันซึ่งนางลำไยก็พบเห็น นอกจากนี้ นายพิเชษฐ์ โพธิ์สุ ประธานกรรมการชุมชนกุตแห่ และนายกำภล เมืองโคตรนายกเทศมนตรีเมืองหนองคาย สามารถให้การรับรองได้ว่าเป็นความจริง ส่วนภาพถ่ายที่ปรากฏภาพผู้ฟ้องคดีกำลังขนไม้ นั้น เป็นภาพขณะที่ผู้ฟ้องคดีใช้รถยนต์ส่วนตัวขนย้ายไม้เข้าไปเก็บในอาคารอเนกประสงค์ ผู้ฟ้องคดีเข้าใจว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารโรงเรียนและเป็นประธานกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุ จึงเป็นผู้ที่มีอำนาจอนุญาตให้ยืมไม้ได้ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้ขออนุญาตยืมไม้จากผู้ใด ส่วนพยานบุคคล คือ นายสุเทพ โสภาเวช นางรัชนก โสภาเวช นางแสงจันทร์ วงชานนท์ และนายสุวรรณ มาลาศรี ไม่พอใจในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี กล่าวคือ นายสุเทพนอกจากจะเป็นนักการภารโรงของโรงเรียนอนุบาลอุรุกรังษีแล้วยังมีอาชีพเสริมเป็นสัปเหร่อทำพิธีเผาศพ ในวันทำงานจึงมักจะหนีงานไปทำพิธีเผาศพที่วัดอยู่เป็นประจำ นอกจากนี้ นายสุเทพและนางรัชนกยังมีพฤติกรรมน่าสงสัยว่าจำหน่ายยาเสพติดให้กับนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคหนองคาย และ

/เป็นผู้ส่ง...

เป็นผู้ส่งยาเสพติดเข้าเรือนจำจังหวัดหนองคายร่วมกับนางแสงจันทร์และนายสุวรรณ ส่วนภรรยาของนายสุวรรณในช่วงที่พักอาศัยอยู่ในบ้านพักครูของโรงเรียนอนุบาลอุดรธานี ก็ได้ใช้น้ำประปาของโรงเรียนไปปรับจ้างซักผ้า ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้กล่าวตักเตือนบุคคลดังกล่าวไปแล้วหลายครั้ง จึงเป็นสาเหตุให้โทษแก่นรืองเรียนผู้ฟ้องคดี และเนื่องจากผู้ฟ้องคดียังไม่มีพยานหลักฐานชัดเจนเพียงพอ จึงไม่มีการดำเนินการทางวินัยหรือแจ้งความให้ดำเนินการกับบุคคลดังกล่าว นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการสอบสวนไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากคณะกรรมการสอบสวนปกปิดรายชื่อพยาน และในการสอบสวนผู้ฟ้องคดีทุกครั้งมีเพียงนายเนาวรัตน์ จาตฤทธิ์ คนเดียวที่มาสอบสวน ส่วนกรรมการสอบสวนรายอื่นมีการลงลายมือชื่อในภายหลัง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีกระทำไปโดยขาดเจตนาทุจริตนั้น มีผลเพียงทำให้การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ แต่มิได้หมายความว่า จะไม่มีความผิดในกรณีหรือฐานความผิดอื่น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมในทำนองเดียวกับคำให้การและเพิ่มเติมว่า ภาพถ่ายที่ผู้ฟ้องคดีอ้างประกอบคำคัดค้านคำให้การนั้น เป็นภาพถ่ายเมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๔ ไม่ใช่ภาพถ่ายที่เกิดขึ้นในช่วงเดือนพฤษภาคมถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๕๓ ที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่านำไม้ของโรงเรียนอนุบาลอุดรธานีไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว และในเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวหาพยานบุคคลว่าน่าจะสยงจะไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือสอบถามไปยังหน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการจัดทำรายชื่อผู้มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาเสพติดของจังหวัดหนองคายแล้วปรากฏว่าไม่มีรายชื่อของพยานที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด ส่วนการปกปิดรายชื่อพยานในชั้นการสอบสวนวินัยก็เพื่อความปลอดภัยของพยานซึ่งเป็นไปตามระเบียบกฎหมาย นอกจากนี้ ในการสอบสวนผู้ฟ้องคดีทุกครั้งคณะกรรมการสอบสวนได้ร่วมทำการสอบสวนครบทุกคน หากการสอบสวนผู้ฟ้องคดีมีคณะกรรมการสอบสวนไม่ครบผู้ฟ้องคดีเป็นถึงผู้บริหารสถานศึกษาย่อมทราบกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ เป็นอย่างดี เหตุใดผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีการทักท้วงหรือคัดค้านการสอบสวนในขณะนั้น

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลอุดรธานี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับเรื่องร้องเรียนผ่านทางเว็บไซต์ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต ๑ และจากหนังสือร้องเรียนของราษฎรบ้านดอนมน ตำบลโพธิ์ชัย อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ว่าผู้ฟ้องคดีนำไม้ที่ได้จากการรื้อถอน

/ของโรงเรียน...

ของโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษีไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีจึงมีอำนาจออกคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๒๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าวตามมาตรา ๙๕ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ต่อมา เมื่อคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้เสนอรายงานการสืบสวนข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๓ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยเห็นว่าเป็นการกล่าวหาที่มีมูลความจริง เห็นสมควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษีจึงมีอำนาจออกคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๓๐/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๕๓ (๓) และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยในขั้นตอนการสอบสวน นั้น คณะกรรมการสอบสวนได้มีบันทึกแจ้งข้อกล่าวหา รวมทั้งแจ้งสิทธิในการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว. ๒ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๓ รวมทั้งได้มีการสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว. ๓ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๓ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับทราบข้อกล่าวหาและพยานหลักฐาน และได้ให้ถ้อยคำตามแบบ สว. ๔ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๓ และลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๓ รวมทั้งได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ เมื่อดำเนินการสอบสวนแล้วเสร็จ คณะกรรมการสอบสวนได้มีรายงานการสอบสวนลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเห็นได้ว่า คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดีโดยถูกต้องครบถ้วนตามหลักเกณฑ์และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้ว ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คณะกรรมการสอบสวนรับฟังและเชื่อข้อเท็จจริงตามคำให้การอันเป็นเท็จของพยานบุคคลที่มีเหตุขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดีมาก่อน นั้น เห็นว่า คณะกรรมการสอบสวนมีอำนาจใช้ดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานตามที่ฝ่ายผู้กล่าวหาและฝ่ายผู้ถูกกล่าวหาเสนอ ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนจะต้องเปรียบเทียบและชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานของแต่ละฝ่าย โดยพยานหลักฐานฝ่ายใดมีน้ำหนักให้รับฟังมากกว่า คณะกรรมการสอบสวนก็ต้องรับฟังข้อเท็จจริงไปตามพยานหลักฐานของฝ่ายนั้น ทั้งนี้ จะต้องให้เหตุผลประกอบการใช้ดุลพินิจดังกล่าวด้วย เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ให้เหตุผลว่าคำชี้แจงของผู้ฟ้องคดีและคำให้การของพยาน

/ฝ่ายผู้ฟ้องคดี...

ฝ่ายผู้ฟ้องคดีมีความขัดแย้งกันเองและขัดแย้งกับภาพถ่ายที่ปรากฏในสำนวนการสอบสวน ในขณะที่พยานฝ่ายผู้กล่าวหาไม่มีสาเหตุโกรธเคืองหรือขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดีมาก่อนจึงน่าจะเชื่อได้ว่าให้การไปตามความจริง และบางรายเป็นประจักษ์พยานที่ได้พบเห็นการกระทำของผู้ฟ้องคดีโดยตรง ต่างให้การสอดคล้องกันและสอดคล้องกับภาพถ่ายที่ปรากฏในสำนวนการสอบสวน จึงถือได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนได้ใช้ดุลพินิจในการชี้หน้าพยานหลักฐานโดยชอบด้วยเหตุผลแล้ว ส่วนข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีว่าพยานดังกล่าวให้การใส่ร้ายป้ายสีผู้ฟ้องคดีเนื่องจากมีความขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดีมาก่อนนั้น เป็นข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ไม่มีพยานหลักฐานใดสนับสนุนว่าพยานดังกล่าวมีความขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดีมาก่อนจริง ประกอบกับเมื่อพิจารณาสำนวนคดีโดยตลอดแล้วไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดที่ชี้ให้เห็นถึงเหตุแห่งความขัดแย้งระหว่างพยานดังกล่าวกับผู้ฟ้องคดี ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คณะกรรมการสอบสวนปกปิดรายชื่อพยานบุคคลตามแบบ สว. ๖ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ เป็นการดำเนินการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า การที่คณะกรรมการสอบสวนปกปิดรายชื่อพยานบุคคลตามแบบ สว. ๖ ดังกล่าวเป็นการให้ความคุ้มครองพยานบุคคลตามข้อ ๑๓ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ และกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ในการสอบสวนผู้ฟ้องคดีทุกครั้งมีกรรมการสอบสวนเพียงคนเดียวที่มาทำการสอบสวน ส่วนกรรมการสอบสวนอื่นมีการลงลายมือชื่อในภายหลัง นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารสถานศึกษาและเคยถูกสอบสวนลงโทษทางวินัยมาแล้วถึง ๓ ครั้ง ย่อมต้องรู้ระเบียบวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการสอบสวนทางวินัยเป็นอย่างดีว่าการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานนั้นต้องมีกรรมการสอบสวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการสอบสวนทั้งหมด หากในการสอบสวนผู้ฟ้องคดีทุกครั้งมีกรรมการสอบสวนเพียงคนเดียวดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ผู้ฟ้องคดีก็ชอบที่จะโต้แย้งกระบวนการสอบสวนที่ไม่ชอบดังกล่าว แต่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้มีการลงลายมือชื่อในบันทึกถ้อยคำทุกครั้งที่มีการสอบสวนผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกล่าวอ้างที่ขัดแย้งกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น อีกทั้งโทษทางวินัยกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงมีอยู่ ๒ สถาน คือ ปลดออกกับไล่ออก ในการกำหนดโทษทางวินัยกรณีที่มีการกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำวินัยอย่างร้ายแรงผู้บังคับบัญชาจึงมีดุลพินิจในการเลือกที่จะลงโทษผู้ฟ้องคดีสถานใด ซึ่งการจะใช้ดุลพินิจลงโทษสถานใดผู้บังคับบัญชาจำเป็นต้องทราบว่าคุณฟ้องคดีเคยถูกลงโทษทางวินัยมาแล้วหรือไม่ อย่างไร ดังนั้น การที่คณะกรรมการสอบสวนนำเอาประวัติการถูกลงโทษทางวินัย

/ของผู้ฟ้องคดี...

ของผู้ฟ้องคดีในอดีตมาประกอบในการใช้ดุลพินิจเพื่อเสนอความเห็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนดสถานโทษผู้ฟ้องคดีสถานใดจึงชอบแล้ว

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษี ผู้ฟ้องคดีได้มีคำสั่งโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษี ที่ ๒๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุ จำนวน ๗ คน เพื่อดำเนินการรื้อถอนบ้านพักครูและโรงฝึกงานจำนวน ๙ หลัง โดยมีผู้ฟ้องคดีเป็นประธานกรรมการ ในระหว่างดำเนินการรื้อถอนบ้านพักครูและโรงฝึกงานได้แล้วจำนวน ๗ หลัง ได้มีการนำไม้จากการรื้อถอนไปเก็บไว้ที่อาคารอเนกประสงค์ของโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษี ซึ่งเดิมลูกกุญแจเปิดปิดอาคารอเนกประสงค์เป็นหน้าที่ของนักการภารโรงจะเป็นผู้เก็บรักษา แต่ในช่วงระหว่างที่มีการนำไม้ดังกล่าวไปเก็บรักษาไว้ในอาคารอเนกประสงค์ ผู้ฟ้องคดีได้ทำการเปลี่ยนกุญแจใหม่และเก็บลูกกุญแจไว้กับตนเอง และระหว่างวันที่ ๒๘ ถึงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ซึ่งเป็นวันหยุดราชการ มีพยานซึ่งได้แก่ข้าราชการครูและนักการภารโรงของโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษีและผู้ที่พักอาศัยอยู่ในบ้านพักครูของโรงเรียน พบเห็นผู้ฟ้องคดีใช้รถยนต์กระบะของตนเองบรรทุกไม้ออกไปจากอาคารอเนกประสงค์ บางครั้งมีพนักงานช่วยขนไม้ขึ้นรถ บางครั้งผู้ฟ้องคดีขนไม้ขึ้นรถคนเดียว โดยพยานบางคนได้ถ่ายภาพขณะผู้ฟ้องคดีกับพนักงานขนไม้ขึ้นรถไว้ได้จำนวน ๗ ภาพ และขณะผู้ฟ้องคดีขนไม้ขึ้นรถคนเดียวจำนวน ๒ ภาพ ซึ่งผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้ยืมไม้ดังกล่าวไปเพื่อใช้ประโยชน์จริง ครั้งแรก ผู้ฟ้องคดีได้ยืมไม้จำนวน ๘ แผ่น ใช้เป็นไม้แบบสำหรับเทศบาลรื้อบ้านของผู้ฟ้องคดีเพื่อป้องกันน้ำหลากเข้าท่วมบ้านของตนและชาวชุมชนกุดแห่เป็นเวลา ๓ วัน และได้ส่งคืนครบถ้วนแล้ว และครั้งที่สอง ผู้ฟ้องคดีได้ยืมไม้จำนวน ๖ แผ่น ทำนั้งร้านเพื่อช่วยเหลือคนงานที่มีอาการหน้ามืดติดอยู่บนหลังคาบ้านของผู้ฟ้องคดี หลังจากนำคนงานลงมาได้ผู้ฟ้องคดีก็นำไม้ไปส่งคืนครบถ้วนแล้ว โดยไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้แจ้งการยืมต่อคณะกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุที่ผู้ฟ้องคดีแต่งตั้งหรือครูเวรที่ปฏิบัติหน้าที่ในวันดังกล่าวก่อนนำไม้ออกไปจากอาคารอเนกประสงค์ ทั้งข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีในส่วนที่อ้างว่ายืมไม้ไปทำนั้งร้านเพื่อช่วยเหลือคนงานที่มีอาการหน้ามืดติดอยู่บนหลังคาบ้านของผู้ฟ้องคดี นั้น เป็นข้อเท็จจริงที่กล่าวอ้างภายหลังจากผู้ฟ้องคดีถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว ประกอบกับพยานบุคคลที่ผู้ฟ้องคดีอ้างอิงเพื่อสนับสนุนข้ออ้าง คือนายประสิทธิ์ โยธาทอง หรือนายวิศิษฐ์ โยธาทร และนายบุญมี นามรส ต่างให้การขัดแย้งกันเอง

/และขัดแย้ง...

และขัดแย้งกับข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี กล่าวคือ ในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงและในชั้นให้ถ้อยคำ ต่อคณะกรรมการสอบสวน ครั้งแรก นายประสิทธิ์ให้การว่าช่วยขนไม้ขึ้นรถของผู้ฟ้องคดี เพียงครั้งเดียว คือ ขนไม้จากอาคารอเนกประสงค์ของโรงเรียนไปทำแบบรั้วบ้านของผู้ฟ้องคดี ในเวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา ส่วนผู้ฟ้องคดีนำไม้ไปส่งคืนหรือไม่ ตนไม่ทราบ แต่ครั้งที่สอง นายประสิทธิ์กลับให้การว่าได้ร่วมกับผู้ฟ้องคดีนำไม้ออกจากอาคารไปทำนั้งร้านเพื่อ ช่วยเหลือนายบุญมีที่หน้ามีดและติดอยู่บนหลังคาบ้านของผู้ฟ้องคดีลงมาและได้นำไม้ ดังกล่าวไปส่งคืนพร้อมกับผู้ฟ้องคดีในเวลาประมาณ ๑๘ นาฬิกา เห็นได้ว่า การที่ผู้ฟ้องคดี ได้เปลี่ยนลูกกุญแจเปิดปิดอาคารอเนกประสงค์ใหม่ทั้งหมดและเป็นผู้เก็บรักษาไว้แต่ผู้เดียว ในระหว่างที่ใช้อาคารอเนกประสงค์เป็นที่เก็บรักษาไม้ที่ได้จากการรื้อถอนบ้านพักครูและ โรงฝึกงานของโรงเรียน และเลือกที่จะขนไม้ออกจากอาคารอเนกประสงค์ในช่วงระหว่าง วันที่ ๒๘ ถึงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ซึ่งเป็นวันหยุดราชการโดยไม่มีการขออนุญาตต่อ คณะกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุหรือครุเวอร์ของโรงเรียนเป็นลายลักษณ์อักษร พฤติการณ์ดังกล่าวเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษีและ ประธานคณะกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุของโรงเรียน ที่มีหน้าที่ในการดูแลเก็บ รักษาไม้ที่ได้จากการรื้อถอนบ้านพักครูและโรงฝึกงานของโรงเรียนที่เก็บรักษาอยู่ในอาคาร อเนกประสงค์ กลับอาศัยโอกาสจากที่ตนมีตำแหน่งหน้าที่ดังกล่าวนำไม้ที่ได้จากการรื้อถอนของ โรงเรียนอนุบาลอรุณรังษีไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัว แม้ภายหลังผู้ฟ้องคดีจะนำเอาไม้ดังกล่าว ไปส่งคืนแต่ก็เป็นการส่งคืนภายหลังจากที่ถูกรื้อเรียนแล้ว ทั้งไม่ปรากฏว่าคืนครบจำนวนหรือไม่ กรณีจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ และ ถือเป็นประพฤติก่อโทษอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า กระทำโดยวิสาสะโดยเข้าใจว่าผู้ฟ้องคดีสามารถกระทำได้ ขาดเจตนา ทุจริต นั้น เห็นว่า การกระทำที่ถือเป็นการกระทำโดยวิสาสะจะต้องเป็นการกระทำที่เกิดจากความเชื่อโดยสุจริตว่าตนเองสามารถกระทำได้ แต่พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีในการนำไม้ที่ เก็บรักษาไว้ออกจากอาคารอเนกประสงค์ มีการเตรียมการเป็นขั้นต่อน กล่าวคือ ทำการ เปลี่ยนกุญแจและลูกกุญแจของอาคารอเนกประสงค์เสียใหม่และนำมาเก็บรักษาไว้แต่ผู้เดียว และเลือกช่วงเวลาขนไม้ออกจากอาคารในวันหยุดราชการ เพื่อความสะดวกและไม่มีผู้พบเห็น

/อีกทั้ง...

อีกทั้งไม่มีการแจ้งให้ผู้เกี่ยวข้องทราบล่วงหน้า พฤติการณ์เช่นนี้ย่อมแสดงว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนาที่จะกระทำการโดยทุจริตโดยอาศัยโอกาสที่ตนเองมีตำแหน่งหน้าที่ประธานคณะกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุของโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษี ซึ่งมีหน้าที่ในการดูแลรักษาไม้ที่ได้จากการรื้อถอนบ้านพักครูและโรงฝึกงานของโรงเรียน ที่เก็บรักษาอยู่ในอาคารอเนกประสงค์ เบียดบังไม่ดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว ประกอบกับผู้ฟ้องคดีเป็นถึงผู้บริหารสถานศึกษา ย่อมต้องรู้ระเบียบวิธีปฏิบัติราชการเป็นอย่างดีว่าการอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการใดๆ จะต้องเป็นผู้บังคับบัญชาที่อยู่สูงขึ้นไปเป็นผู้อนุญาต หากผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ขออนุญาตนำไปใช้ประโยชน์แล้วให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งถือว่าเป็นผู้มีส่วนได้เสียมีอำนาจอนุญาตได้เอง ย่อมเป็นช่องทางให้เกิดการทุจริตได้โดยง่าย เนื่องจากไม่มีการตรวจสอบจากบุคคลภายนอก และเป็นการขัดกับหลักการพิจารณาทางปกครองตามมาตรา ๑๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่ห้ามมิให้เจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นคู่กรณีเป็นผู้พิจารณาทางปกครอง ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจอ้างว่าไม่รู้กฎหมายและระเบียบแบบแผนของทางราชการที่เกี่ยวข้องได้ เพราะคณะรัฐมนตรีเคยมีมติเมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๗ แจ้งตามหนังสือกรมสารบรรณ คณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหาร ที่ น.ว. ๘๙/๒๕๓๗ ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๗ ว่าข้าราชการผู้มีหน้าที่ปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งจะอ้างว่าไม่รู้กฎหมายหรือระเบียบแบบแผนข้อบังคับ อันตนจะต้องปฏิบัติและอยู่ในหน้าที่ของตนมิได้ นอกจากนี้ แม้ชาวชุมชนกุดแห่จะได้รับประโยชน์จากการนำไม้ไปใช้ประโยชน์ครั้งนี้จริงก็เป็นเพียงผลประโยชน์ที่ได้จากการก่อสร้างรั้วบ้านของผู้ฟ้องคดีเท่านั้น แต่เจตนาที่แท้จริงของการนำไม้ไปใช้ประโยชน์คือการนำไปทำแบบสำหรับเทศบาลรั้วบ้านของผู้ฟ้องคดี การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ของตนเองเป็นหลัก ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าในการนำไม้ไปใช้ประโยชน์ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้โทรศัพท์แจ้งให้นางลำไย สุริยภักดิ์ และนายนพพล คำบุญเรือง ทราบแล้ว นั้น เห็นว่า แม้บุคคลทั้งสองจะเป็นหนึ่งในคณะกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุ แต่เมื่อคณะกรรมการดังกล่าวมีจำนวน ๗ คน บุคคลทั้งสองจึงไม่มีอำนาจในการอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีนำไม้ดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ส่วนตนได้

เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า การที่ผู้ฟ้องคดีนำไม้ที่ได้จากการรื้อถอนบ้านพักครูและโรงฝึกงานของโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษีไปใช้ประโยชน์ โดยไม่ดังกล่าวเป็นทรัพย์สินของทางราชการที่ผู้ฟ้องคดีในฐานะกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหน้าที่ที่ต้องดูแลและเก็บรักษาไม้ดังกล่าวไว้ การนำไม้ดังกล่าวไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตน จึงเป็น

การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริต ต่อหน้าที่ราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และ ถือเป็นการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ซึ่งมีโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๒๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๔ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากโทษปลดออกจากราชการเป็นโทษไล่ออกจากราชการจึงชอบแล้ว อย่างไรก็ตาม การสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีเป็นอำนาจดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๓ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๑๒๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๖ แล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดี ได้นำไม้ออกไปจากอาคารอเนกประสงค์แล้วนำไม้เหล่านั้นไปทำแบบสำหรับเตคานรั้วบ้าน ของผู้ฟ้องคดีเพื่อป้องกันน้ำหลากเข้าท่วมบ้านของตนและชาวชุมชนกุดแห่โดยถือวิสาสะ เข้าใจว่าสามารถกระทำได้ ขาดเจตนาทุจริตที่จะแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบ เพื่อตนเองหรือผู้อื่น จึงมีมติให้ลดโทษแก่ผู้ฟ้องคดีจากโทษไล่ออกจากราชการเป็นโทษปลด ออกจากราชการซึ่งเป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดี แม้มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวจะไม่ต้องด้วย คำวินิจฉัยของศาลข้างต้น แต่มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวเป็นการใช้อำนาจดุลพินิจ ตามกฎหมาย และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๑๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๖ ที่ให้ลดโทษ ผู้ฟ้องคดีจากโทษไล่ออกจากราชการเป็นโทษปลดออกจากราชการ ซึ่งเป็นไปตามมติของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวตามมาตรา ๑๒๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน และ เมื่อได้วินิจฉัยดังนี้กรณีจึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาข้ออ้างอื่นของผู้ฟ้องคดีอีก เพราะไม่มีผลให้ ศาลเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัย

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียน อนุบาลอรุณรังษี ได้มีการรื้อถอนบ้านพักครูและโรงฝึกงานจำนวน ๙ หลัง และมีการแต่งตั้ง

คณะกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุจำนวน ๗ คน ตามคำสั่งโรงเรียนอนุบาล
 อรุณรังษี ที่ ๒๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๓ ซึ่งมีผู้ฟ้องคดีเป็นประธานกรรมการ
 มีหน้าที่รับผิดชอบทรัพย์สินต่างๆ ของราชการภายในโรงเรียน รวมทั้งไม้ที่รื้อถอนทั้งในฐานะ
 ผู้อำนวยการโรงเรียนและในฐานะประธานคณะกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุ
 เป็นการเฉพาะ จึงเก็บรักษาลูกกุญแจอาคารอเนกประสงค์ไว้กับตัวเอง เพราะหากไม้สูญหาย
 ผู้ฟ้องคดีก็ต้องรับผิดชอบ ซึ่งการเก็บลูกกุญแจไว้ถือเป็นการหนึ่งในการปฏิบัติหน้าที่
 รักษาทรัพย์สินของราชการ ดังนั้น การเก็บรักษาลูกกุญแจไว้ที่ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการปฏิบัติ
 หน้าที่โดยสุจริตและใสใจ มิใช่การเตรียมการเพื่อเบียดบังไม้เป็นของตนเองตามคำพิพากษา
 ของศาลปกครองชั้นต้น สำหรับพฤติการณ์นำไม้ออกจากโรงเรียนไปใช้ประโยชน์เกิดจาก
 ความจำเป็นเร่งด่วน เนื่องจากเกิดพายุฝนตกหนักและมีน้ำท่วมหลากเข้าบ้านของผู้ฟ้องคดี
 และประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณนั้น ผู้ฟ้องคดีและชาวบ้านในชุมชนมีความจำเป็นเร่งด่วน
 ต้องทำการก่อสร้างผนังกันน้ำเป็นการเร่งด่วน โดยในการเทพื้นต้องมีไม้แบบ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า
 ไม้จากการรื้อถอนอาคารมีสภาพพอที่จะทำเป็นแบบได้ จึงได้ยืมมาทำเป็นไม้แบบและ
 ทำนั้งร้านนำช่างลงมาจากหลังคา ซึ่งเป็นการยืมวัสดุใช้คงรูป มิได้ทำให้ไม้เสียรูปแต่อย่างใด
 เมื่อใช้เสร็จก็นำไปคืนในสภาพเดิม และเหตุเกิดขึ้นในวันหยุดราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงโทรศัพท์
 แจ้งให้นางลำไย สุริยภักดิ์ และนายนพพล คำบุญเรือง ซึ่งเป็นกรรมการรื้อถอนและควบคุม
 การใช้วัสดุทราบด้วยแล้ว และได้ลงบันทึกในสมุดหมายเหตุรายวันของโรงเรียนไว้เป็นหลักฐาน
 อีกทั้งนางลำไยก็พบเห็นการขนไม้ดังกล่าว นอกจากนี้ นายพิเชษฐ โพธิ์สุ ประธานกรรมการ
 ชุมชนกุดแห่ และนายกำภล เมืองโคตร นายกเทศมนตรีเมืองหนองคาย สามารถให้การ
 รับรองได้ว่าเป็นความจริง ส่วนภาพถ่ายที่ปรากฏภาพผู้ฟ้องคดีกำลังขนไม้ นั้น เป็นภาพขณะที่
 ผู้ฟ้องคดีใช้รถยนต์ส่วนตัวขนย้ายไม้เข้าไปเก็บในอาคารอเนกประสงค์ ทั้งผู้ฟ้องคดียังเข้าใจว่า
 ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารโรงเรียนและเป็นประธานคณะกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุ
 จึงเป็นผู้ที่มีอำนาจอนุญาตให้ยืมไม้ได้ และเห็นว่าพยานบุคคลไม่พอใจในการปฏิบัติหน้าที่
 ของผู้ฟ้องคดี กล่าวคือ นายสุเทพ โสภากเวช นอกจากจะเป็นนักการภารโรงของโรงเรียน
 อนุบาลอรุณรังษีแล้วยังมีอาชีพเสริมเป็นสัปเหร่อทำพิธีเผาศพ ในวันทำงานจึงมักจะหนีงาน
 ไปทำพิธีเผาศพที่วัดอยู่เป็นประจำ นอกจากนี้ นายสุเทพและนางรัชนก ยังมีพฤติกรรม
 นำสงสัยว่าจำหน่ายยาเสพติดให้กับนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคหนองคาย และเป็นผู้ส่งยาเสพติด
 เข้าเรือนจำจังหวัดหนองคายร่วมกับนางแสงจันทร์ วงชานนท์ และนายสุวรรณ มาลาศรี

(โรงเรียนอยู่ติดกับเรือนจำปัจจุบันทางเรือนจำได้ทำตาข่ายรอบเรือนจำแล้ว) และภรรยาของนายสุวรรณในช่วงที่พักอาศัยอยู่ในบ้านพักครูของโรงเรียนอนุบาลอรุณรังสีก็ได้ใช้น้ำประปาของโรงเรียนในการรับจ้างซักผ้า ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้กล่าวตักเตือนบุคคลดังกล่าวไปแล้วหลายครั้ง เป็นสาเหตุให้บุคคลดังกล่าวโกรธแค้นและร้องเรียนผู้ฟ้องคดี เพื่อให้ถูกออกจากราชการ การรับฟังข้อเท็จจริงจากบุคคลดังกล่าวจึงไม่ชอบและไม่เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดี ส่วนในการส่งคืนไม้ที่ยืมไปจำนวน ๘ แผ่น ข้าราชการครูทุกคนในโรงเรียนอนุบาลอรุณรังสีก็รับรู้ว่ามี การส่งคืนครบถ้วนแล้วและไม่มีการทักท้วงอะไร หนึ่ง หากข้าราชการครูคนอื่นหรือประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณชุมชนกุดแห่มา ยืมไม้โดยอาศัยเหตุจำเป็นเดียวกันกับผู้ฟ้องคดี จะให้ผู้ฟ้องคดีปฏิเสธว่าวันนี้วันหยุดราชการต้องรอคณะกรรมการมาประชุมเพื่อขออนุมัตินั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่ถูกต้อง เพราะมีเหตุจำเป็นที่จะต้องช่วยเหลือกันโดยตัวน ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีเจตนาที่จะกระทำการโดยทุจริต ไม่ได้อาศัยโอกาสที่ตนเองมีตำแหน่งหน้าที่เป็นประธานคณะกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุของโรงเรียนอนุบาลอรุณรังสี เบียดบังไม้ดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวตามที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษา นอกจากนี้ การกระทำและเจตนาของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นการประพฤติน่าตำหนิ ในทางตรงกันข้าม การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว วิทยุชนยอมต้องกระทำการป้องกันภัยธรรมชาติเช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดี และแม้ผู้ฟ้องคดีจะเป็นผู้บริหารของโรงเรียนก็มีใช้ว่าจะผิดหลงในข้อระเบียบกฎหมายมิได้อีกทั้งคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นก็มีได้วินิจฉัยถึงเหตุจำเป็นว่ามีระยะเวลาเพียงพอที่จะทำตามระเบียบเช่นนั้นได้หรือไม่ ส่วนกรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่าการที่คณะกรรมการสอบสวนปกปิดรายชื่อพยานบุคคลตามแบบ สว. ๖ ดังกล่าวเป็นการให้ความคุ้มครองพยานบุคคลตามข้อ ๑๓ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การไม่ทราบรายชื่อพยานบุคคลทำให้ไม่อาจทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ เพราะบุคคลที่ให้ถ้อยคำเป็นพยานอาจเป็นคู่กรณีที่มีเหตุขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดีก็ได้ การปกปิดรายชื่อพยานบุคคลตามแบบ สว. ๖ จึงเป็นกระบวนการสอบสวนที่ไม่ชอบในสาระสำคัญตาม มาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ย่อมไม่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในบันทึกถ้อยคำทุกครั้งที่มีการสอบสวนผู้ฟ้องคดี เป็นเพียงการรับรองการให้ถ้อยคำ ไม่ได้รับรองจำนวนคณะกรรมการสอบสวนแต่อย่างใด และจำนวนคณะกรรมการสอบสวนถือเป็นสาระสำคัญ ซึ่งไม่มีกฎหมายกำหนดให้ผู้ฟ้องคดีต้องโต้แย้งไว้ก่อน และ

/เมื่อคณะกรรมการ...

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนเข้าทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีไม่ครบทั้งหมด ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองก็ไม่ได้คัดค้าน ข้อเท็จจริงจึงฟังเป็นยุติตามข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี จึงทำให้เป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบ คำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีจึงไม่ชอบเช่นกัน นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ความผิดในแต่ละครั้งเมื่อถูกลงโทษไปแล้วยอมสำนึกผลไป มิใช่นำมาเป็นดุลพินิจเพื่อเพิ่มน้ำหนักในการตัดสินลงโทษผู้ฟ้องคดี เนื่องจากกรรมใดได้รับการชดใช้แล้วยอมจบไป ส่วนการให้ถ้อยคำของนายวิศิษฐ์ โยธาทอง ในครั้งแรกเป็นเพียงการดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นตามมาตรา ๙๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ คณะกรรมการอาจจะสอบถามยังไม่ชัดเจนเพราะเป็นแต่เพียงเบื้องต้น แต่การให้ถ้อยคำในครั้งที่สองเป็นการให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยซึ่งต้องเจาะลึกและมีการสอบถามข้อเท็จจริงที่ชัดเจนยิ่งขึ้นกว่าครั้งแรก จึงมีข้อความจริงเพิ่มเติมขึ้น ทั้งการให้ถ้อยคำอันเป็นเท็จก็เป็นความผิด นอกจากนี้ การร้องเรียนเกิดขึ้นทันทีทันใด ภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดียืมไม้ออกไปวันแรก เมื่อผู้ฟ้องคดีใช้ประโยชน์ตามความจำเป็นที่ยืมไปแล้ว การนำมาคืนยอมเป็นระยะเวลาภายหลังการร้องเรียน ส่วนเรื่องจำนวนไม้ที่เอาไป ผู้ร้องเรียนและพยานก็ไม่อาจรู้ได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้เอาไปจำนวนเท่าใด แต่กลับเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีคืนไม่ครบจำนวน ผู้ฟ้องคดีมิได้มีเจตนาทุจริตและหยิบยืมไม้ไปใช้ตามความจำเป็นเมื่อเสร็จธุระก็คืนครบตามจำนวนที่หยิบยืมไป ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การลงโทษผู้ฟ้องคดีเป็นการเชือดไก่ให้ลิงดู สำหรับผู้ที่คิดจะขัดขวางผลประโยชน์ของผู้ใหญ่จะได้ไม่มีใครกล้า ซึ่งในประเด็นนี้ผู้ฟ้องคดีได้ต่อสู้เรื่องการทุจริตเรื่อยมาจนเป็นที่ไม่พอใจของผู้ทุจริต ซึ่งได้กล่าวไว้ในคำแถลงที่ยื่นต่อศาลปกครองชั้นต้นในวันหนึ่งพิจารณาคดีครั้งแรกแล้ว โดยบุคคลดังกล่าวมีเจตนาให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการสถานเดียว ผู้ฟ้องคดีขอถือเอาคำฟ้องคำให้การ และคำแถลงในสำนวนคดีนี้เป็นส่วนหนึ่งของอุทธรณ์ด้วย

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นพิพากษาตามคำขอท้ายฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์โดยถือเอาคำให้การ ฉบับลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๗ คำให้การเพิ่มเติม ฉบับลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ และเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องที่ได้ให้ไว้ต่อศาลปกครองชั้นต้นเป็นคำแก้อุทธรณ์ และขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์โดยถือเอาคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม และ คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์ และเพิ่มเติมว่า ตามปกติ ควรมีการแต่งตั้งคณะกรรมการเก็บรักษาลูกกัญญาอย่างน้อย ๓ คน เพื่อป้องกันการทุจริต ในหน้าที่ราชการ เมื่อผู้ฟ้องคดีกระทำเพียงลำพังโดยไม่มีผู้ใดร่วมเป็นคณะกรรมการในการ เก็บรักษาลูกกัญญาแจดังกล่าว จึงเห็นได้ว่าน่าเตรียมการเพื่อมุ่งหวังผลโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ ตำแหน่งเพื่อประโยชน์ของตน ซึ่งเป็นไปตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม และมาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ โดยคู่มือ การดำเนินการทางวินัยข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา สำนักงาน ก.ค.ศ. กระทรวงศึกษาธิการ ได้อธิบายความหมายตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม ว่าต้องกระทำความผิด ครบทั้ง ๔ องค์ประกอบจึงเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ คือ ๑. ต้องมีหน้าที่ราชการที่ จะต้องปฏิบัติ ๒. ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ๓. เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่น ได้ประโยชน์ที่มิควรได้ ๔. โดยมีเจตนาทุจริต และตามมาตรา ๘๔ วรรคสอง ในการพิจารณา เรื่องการประพฤติชั่วมี ๓ องค์ประกอบ คือ ๑. เกียรติของข้าราชการ ๒. ความรู้สึกของสังคม ๓. เจตนาที่ทำ ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าคณะกรรมการสอบสวนปกปิดรายชื่อพยาน บุคคล ทำให้ไม่อาจทราบข้อเท็จจริงเพราะบุคคลที่ให้ถ้อยคำเป็นพยานอาจเป็นคู่กรณีมีเหตุ ขัดแย้งจึงเป็นกระบวนการสอบสวนที่ไม่ชอบ นั้น เห็นว่า เป็นการดำเนินการตามระเบียบ กฎหมายในการให้ความคุ้มครองและเพื่อความปลอดภัยของพยานบุคคล และผู้ฟ้องคดี ได้รับสำเนาข้อมูลอันเป็นสาระสำคัญของคดีดังกล่าวครบถ้วนแล้ว จึงไม่เป็นเหตุให้ขัด หลักกฎหมายตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง นอกจากนี้ ในการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวน ได้ดำเนินการสอบสวนผู้ฟ้องคดี ณ สำนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และทุกครั้งที่มีการ สอบสวนผู้ฟ้องคดี มีคณะกรรมการสอบสวนเข้าร่วมสอบสวนครบถ้วนเป็นไปตามกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ และคณะกรรมการสอบสวนจำเป็นต้องมีการตรวจสอบ ประวัตินักผู้ถูกกล่าวหาที่มีการถูกดำเนินการทางวินัยหรือถูกลงโทษทางวินัยมาก่อนหรือไม่ เนื่องจากต้องเสนอรายงานเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาได้รับทราบตามลำดับ และต้องลงในรายการ ตามแบบรายงานการดำเนินการทางวินัยตามที่ ก.ค.ศ. กำหนด อีกทั้ง ในการดำเนินการ ทางวินัยนั้น หากผู้ฟ้องคดีมิได้มีความประพฤติที่มีลักษณะเป็นความผิดวินัยแล้ว ก็ไม่สามารถ ดำเนินการใดๆ กับผู้ฟ้องคดีได้ แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมที่เป็นความผิดทางวินัย จนผู้บังคับบัญชาจำเป็นต้องดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีหลายครั้งด้วยกันและมีพยานหลักฐาน

/และข้อเท็จจริง...

และข้อเท็จจริงอันปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์เป็นความผิดวินัย จึงได้มีการส่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีหลายครั้งด้วยกัน มิได้เป็นการกลั่นแกล้งหรือเชือดไก่ให้ลิงดู ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่ประการใด

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวนและคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับเรื่องร้องเรียนผ่านทางเว็บไซต์ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต ๑ และได้รับหนังสือร้องเรียนจากราชฎูรบ้านดอนมน ตำบลโพธิ์ชัย อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย กล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีนำไม้ที่ได้จากการรื้อถอนของโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษีไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๒๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ซึ่งคณะกรรมการดังกล่าวได้รายงานการสืบสวนข้อเท็จจริงลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๓ เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่ามีมูลความจริง เห็นสมควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๓๐/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี และได้มีหนังสือสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ศธ ๐๔๑๖๙/๑๕๙ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๓ แจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ จากนั้น คณะกรรมการสอบสวนได้มีบันทึกแจ้งข้อกล่าวหา รวมทั้งแจ้งสิทธิในการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว. ๒ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำตามแบบ สว. ๔ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๓ ปฏิเสธข้อกล่าวหา และแจ้งว่าจะนำพยานหลักฐานมาชี้แจงหักล้างในโอกาสต่อไป ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้มีบันทึกแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว. ๓ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำตามแบบ สว. ๔ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๓ ปฏิเสธข้อกล่าวหา และแจ้งว่าจะชี้แจงเป็นลายลักษณ์อักษรภายใน ๑๕ วัน จากนั้น ในวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือโดยระบุชื่อพยานบุคคล

/คณะกรรมการ...

คณะกรรมการสอบสวนจึงเรียกพยานบุคคลตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างทั้งหมดเข้านำสืบแก้ข้อกล่าวหา เมื่อการสอบสวนแล้วเสร็จ คณะกรรมการสอบสวนได้จัดทำรายงานการสอบสวนตามแบบ สว. ๖ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กรณีปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และจากการตรวจสอบประวัติการถูกลงโทษทางวินัยของผู้ฟ้องคดี ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเคยถูกลงโทษทางวินัยไม่ร้ายแรงมาแล้ว ๓ ครั้ง จึงเห็นควรลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๔ มีมติเห็นชอบด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๑๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๔ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เสนอรายงานการดำเนินการทางวินัยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณา ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ มีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกเป็นไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๒๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๔ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่ง อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ที่ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๖ พิจารณาเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้นำไม้ออกจากอาคารอเนกประสงค์แล้ว นำไม้เหล่านั้นไปทำแบบสำหรับเตคานรั้วบ้านของผู้ฟ้องคดีเพื่อป้องกันน้ำหลากเข้าท่วมบ้านของตนและชาวชุมชนกุดแห่โดยถือวิสาสะ เข้าใจว่าสามารถกระทำได้ ขาดเจตนาทุจริตที่จะแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบเพื่อตนเองหรือผู้อื่น พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กรณีกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังขึ้นบางส่วน จึงมีมติให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีเป็นโทษปลดออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๑๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๖ ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีเป็นโทษปลดออกจากราชการ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

/ขอให้ศาล...

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว รวมทั้งให้คืนสิทธิต่างๆ แก่ผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จึงยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีนี้

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า การที่ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ที่ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ได้มีมติให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกราชการเป็นปลดออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๑๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๖ ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีเป็นโทษปลดออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว นั้น เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีปัญหาต้องวินิจฉัยก่อนว่า คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามกฎหมาย ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑๐ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ในการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนต้องให้ผู้ถูกกล่าวหา มีโอกาสได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสได้โต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน เว้นแต่จะมีผลทำให้ระยะเวลาที่กฎหมายหรือกฎ ก.ค.ศ. นี้กำหนดต้องล่าช้าออกไปหรือปรากฏโดยสภาพเห็นได้ชัดว่าการให้โอกาสดังกล่าวไม่อาจกระทำได้ รวมทั้งมีสิทธิขอตรวจดูเอกสารที่จำเป็นต้องรู้เพื่อการโต้แย้งหรือชี้แจง หรือป้องกันสิทธิของตนได้ ข้อ ๒๓ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า เมื่อได้พิจารณาเรื่องที่กล่าวหาและวางแนวทางการสอบสวนตามข้อ ๑๖ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ถูกกล่าวหามาเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่กล่าวหาให้ทราบว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร ในการนี้ ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งสิทธิและหน้าที่ของผู้ถูกกล่าวหาตามข้อ ๑๘ วรรคหนึ่ง และแจ้งด้วยว่าผู้ถูกกล่าวหาจะมีสิทธิที่จะได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และมีสิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำพยานหลักฐานมาสู้บแก้ข้อกล่าวหาได้ตามข้อ ๒๔ วรรคสอง กำหนดว่า การแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาตามวรรคหนึ่ง ให้แจ้งเฉพาะพฤติการณ์เท่าที่ปรากฏตามเรื่องที่กล่าวหาและตามพยานหลักฐานโดยไม่ต้องแจ้งกรณีและมาตราความผิด ทั้งนี้ ให้ทำเป็นบันทึกสองฉบับ ซึ่งมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๒ ที่ ก.ค.ศ. กำหนด เพื่อบันทึกให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ และเก็บไว้ในสำนวน

/การสอบสวน...

การสอบสวนหนึ่งฉบับโดยให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อ และวัน เดือน ปี ที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย ข้อ ๒๔ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า เมื่อได้ดำเนินการตามข้อ ๒๓ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการประชุมเพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และถ้าเห็นว่ายังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำการตามที่ถูกกล่าวหา ก็ให้มีความเห็นยุติเรื่อง ... วรรคสอง กำหนดว่า ถ้าเห็นว่าเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด ก็ให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ถูกกล่าวหา มาพบเพื่อแจ้งข้อกล่าวหา โดยระบุข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามพยานหลักฐานว่าเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ทราบ โดยระบุวัน เวลา สถานที่ และการกระทำที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหา สำหรับพยานบุคคลจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ โดยคำนึงถึงหลักการคุ้มครองพยาน ทั้งนี้ การแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ให้แจ้งพยานหลักฐานฝ่ายกล่าวหาเท่าที่มีตามที่ปรากฏไว้ในสำนวนให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ... วรรคสาม กำหนดว่า การแจ้งข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามวรรคสอง ให้ทำบันทึกซึ่งมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๓ ที่ ก.ค.ศ. กำหนด โดยทำเป็นสองฉบับมอบให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ และเก็บไว้ในสำนวนการสอบสวนหนึ่งฉบับ โดยให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อ และวัน เดือน ปี ที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย วรรคสี่ กำหนดว่า เมื่อได้ดำเนินการดังกล่าวแล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนถามผู้ถูกกล่าวหาว่าจะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือหรือไม่ ถ้าผู้ถูกกล่าวหาประสงค์จะยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือ ให้คณะกรรมการสอบสวนให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาเขียนคำชี้แจงภายในเวลาอันสมควร ... และข้อ ๓๙ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า เมื่อได้ประชุมพิจารณาลงมติตามข้อ ๓๘ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนทำรายงานการสอบสวนซึ่งมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๖ ที่ ก.ค.ศ. กำหนด เสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ...

เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษี ถูกกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีนำไม้ที่ได้จากการรื้อถอนของโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษีไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๒๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ผลการสืบสวนข้อเท็จจริงมีมูลความจริง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๓๐/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี และได้มีหนังสือสำนักงานเขตพื้นที่

การศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ศธ ๐๔๑๖๙/๑๕๙ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๓ แจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ จากนั้น คณะกรรมการสอบสวนได้มีบันทึกแจ้งข้อกล่าวหา รวมทั้งแจ้งสิทธิในการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว. ๒ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๓ ว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลอุดรธานี มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยในช่วงเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๓ โรงเรียนอนุบาลอุดรธานีได้ทำการรื้อถอนอาคารบ้านพักครูและโรงฝึกงาน แล้วนำไม้ที่ได้จากการรื้อถอนมาเก็บรักษาไว้ที่อาคารอเนกประสงค์ของโรงเรียน ผู้ฟ้องคดีได้ใช้รถยนต์ส่วนตัวนำไม้ออกไปบางส่วนเพื่อใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำตามแบบ สว. ๔ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๓ ไม่คัดค้านผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและ ไม่คัดค้านคณะกรรมการสอบสวน รวมทั้งให้ถ้อยคำปฏิเสธข้อกล่าวหา และแจ้งว่าจะนำพยานหลักฐานมาชี้แจงหักล้างในโอกาสต่อไป ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้มีบันทึกแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว. ๓ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๓ โดยสรุปว่า ผู้ฟ้องคดีเปลี่ยนกุญแจเข้าออกอาคารอเนกประสงค์ใหม่และเป็นผู้ถือกุญแจจำนวน ๓ ดอกไว้เพียงผู้เดียว พยานบุคคลที่เห็นเหตุการณ์ระบุว่าผู้ฟ้องคดีได้ขโมยไม้ชิ้นรถยนต์ส่วนตัวในวันหยุดราชการ (ระหว่างวันที่ ๒๘ ถึงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๓) วันละเที่ยว รวม ๓ เที่ยว โดยไม่ทราบขนาดและจำนวนที่แน่นอน ประกอบกับผู้ฟ้องคดีกำลังมีการปรับปรุงซ่อมแซมบ้านของตน พฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กรณีเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยอาศัยอำนาจและหน้าที่ราชการของตนโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำตามแบบ สว. ๔ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๓ ปฏิเสธข้อกล่าวหา และแจ้งว่าจะชี้แจงเป็นลายลักษณ์อักษรภายใน ๑๕ วัน ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีในฐานะประธานกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุของโรงเรียนอนุบาลอุดรธานีได้เก็บกุญแจไว้เพื่อเปิดปิดให้คนงานทำการแยกและจัดเก็บหรือขนย้ายไม้ เนื่องจากต้องทำการรื้อถอนทุกวันตั้งแต่เวลา ๐๘.๓๐ นาฬิกา ถึง ๑๗ นาฬิกา ส่วนกรณีที่มีพยานบุคคลเห็นผู้ฟ้องคดีนำไม้ชิ้นรถยนต์ส่วนตัวจำนวน ๓ ครั้ง นั้น เนื่องจากในช่วงเวลาดังกล่าวผู้ฟ้องคดีได้ซ่อมหลังคาบ้าน

/และยกพื้นบ้าน...

และยกพื้นบ้าน เพราะในช่วงฝนตกหนักน้ำจะไหลหลากเข้าท่วม โดยครั้งแรกผู้ฟ้องคดียืมไม้ไปทำแบบเทพูนคานกำแพงป้องกันน้ำหลากเข้าท่วมบ้านของผู้ฟ้องคดีและชุมชนกุดแห่เพียงชั่วคราว และเข้าใจว่ายืมแล้วส่งคืนไม่ใช่การนำวัสดุไปเป็นประโยชน์ของตน ครั้งที่สองยืมไปทำนั้งร้านเพื่อนำคนลงจากหลังคาบ้านและนำไม้ส่งคืนในวันเดียวกัน ส่วนครั้งที่สามเป็นการนำไม้มาส่งคืน ซึ่งเป็นการส่งคืนในสภาพเดิมและส่งครบตามจำนวนโดยเก็บไว้กองเดิมในอาคารอเนกประสงค์ พร้อมทั้งอ้างพยานบุคคล คือ นายบุญมี นามรส และนายวิศิษฐ์ โยธาทร คณะกรรมการสอบสวนจึงเรียกพยานบุคคลตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างดังกล่าวเข้านำสืบแก้ข้อกล่าวหา เมื่อการสอบสวนแล้วเสร็จ คณะกรรมการสอบสวนได้รายงานการสอบสวนตามแบบ สว. ๖ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กรณีปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และจากการตรวจสอบประวัติการถูกลงโทษทางวินัยของผู้ฟ้องคดีปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีเคยถูกลงโทษทางวินัยไม่ร้ายแรงมาแล้ว ๓ ครั้ง จึงเห็นควรลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จากการดำเนินการดังกล่าวของคณะกรรมการสอบสวน เห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อกล่าวหาและให้ถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหา โดยมีได้หลงข้อต่อสู้ รวมทั้งได้มีโอกาสนำพยานหลักฐานเข้าสืบแก้ข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมการสอบสวน อันเป็นกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนได้ให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้ว

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ในการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการสอบสวนเข้าทำการสอบสวนไม่ครบทั้งหมด และคณะกรรมการสอบสวนปกปิดรายชื่อพยานบุคคลตามแบบ สว. ๖ ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ เพราะบุคคลที่ให้ถ้อยคำดังกล่าวอาจเป็นคู่กรณีที่มีเหตุขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดี รวมทั้งพยานที่คณะกรรมการสอบสวนรับฟังไม่มีความน่าเชื่อถือ และมีการนำเอาการทำความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีซึ่งถูกลงโทษไปแล้วมาใช้เป็นดุลพินิจเพื่อเพิ่มน้ำหนักในการตัดสินลงโทษผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑๔ วรรคสอง กำหนดว่า ให้คณะกรรมการสอบสวนรวบรวมประวัติและความประพฤติของผู้ถูกกล่าวหาที่เกี่ยวข้อง

/กับเรื่องที่...

กับเรื่องทีกล่าวหาเท่าที่จำเป็น รวมทั้งข้อเท็จจริงที่ได้จากการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง เพื่อประกอบการพิจารณา ข้อ ๒๗ กำหนดว่า ในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยาน ต้องมีกรรมการสอบสวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมดจึงจะสอบสวนได้ ข้อ ๓๘ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ เสร็จแล้ว ให้ประชุมเพื่อพิจารณาสำนวนการสอบสวน โดยชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานทั้งปวง ทั้งข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของการกระทำ ข้อกฎหมายที่ยกขึ้นอ้างอิงวินิจฉัย ข้อพิจารณา และข้อเสนอในการใช้ดุลพินิจ และข้อ ๓๙ วรรคสาม กำหนดว่า เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ทำรายงานการสอบสวนแล้ว ให้เสนอสำนวนการสอบสวนพร้อมทั้งสารบาญต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และให้ถือว่า การสอบสวนแล้วเสร็จ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ตาม บันทึกลับคำของผู้ถูกกล่าวหาตามแบบ สว. ๔ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๓ และวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๓ ว่า มีลายมือชื่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีตามคำสั่ง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๓๐/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๓ ครบทั้งสามคน ดังนั้น หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคณะกรรมการสอบสวนมาสอบปากคำผู้ฟ้องคดี ไม่ครบทั้งสามคนหรือไม่ครบองค์ประชุม หรือมีการปฏิบัติอื่นใดที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีก็ชอบที่จะโต้แย้งคัดค้านในขณะนั้น หรือปฏิเสธที่จะลงลายมือชื่อของตนท้ายบันทึกการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนได้ แต่ผู้ฟ้องคดีหาได้โต้แย้งคัดค้านหรือปฏิเสธที่จะลงลายมือชื่อในบันทึกการสอบสวนดังกล่าว แต่อย่างใดไม่ กรณีจึงต้องฟังว่า คณะกรรมการสอบสวนได้เข้าทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดี ครบทั้งหมด นอกจากนี้ แบบ สว. ๖ ซึ่งเป็นรายงานการสอบสวน นั้น คณะกรรมการสอบสวน ได้จัดทำเพื่อเสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และเมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้เสนอรายงานการสอบสวนดังกล่าว ถือว่าการสอบสวนแล้วเสร็จ และเป็นขั้นตอนภายหลัง จากคณะกรรมการสอบสวนได้ให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสดำเนินการข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนแล้ว ดังนั้น เมื่อการปกปิดรายชื่อพยาน บุคคลตามแบบ สว. ๖ เกิดขึ้นภายหลังจากผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร ของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ ในการขอข้อมูลดังกล่าว เพื่อประกอบการใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่ง ลงโทษทางวินัย จึงหาใช้กรณีที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอในการชี้แจง แก่ข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมการสอบสวนแต่อย่างใดไม่ ประกอบกับคณะกรรมการสอบสวนวินัย มีอำนาจหน้าที่ในการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานและทำความเข้าใจเบื้องต้นเพื่อเสนอให้

/ผู้มีอำนาจ...

ผู้มีอำนาจพิจารณา ซึ่งการรวบรวมประวัติและความประพฤติของผู้ฟ้องคดีว่าเคยกระทำความผิดทางวินัยมาก่อนหรือไม่ ถือเป็นส่วนหนึ่งของการสอบสวนรวบรวมพยาน หลักฐานของคณะกรรมการสอบสวน ส่วนอำนาจในการพิจารณาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยหรือไม่ และจะใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีสถานใด นั้น เป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองในฐานะองค์กรผู้มีอำนาจและผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีที่จะพิจารณาตามกฎหมายต่อไป การรับฟังพยานหลักฐานหรือชี้แจงน้ำหนักพยานหลักฐาน ตลอดจนความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี จึงหาได้เป็นความเห็นที่เสร็จเด็ดขาดและผูกพันผู้มีอำนาจพิจารณาสั่งลงโทษแต่อย่างใดไม่ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้จึงฟังไม่ขึ้น

คดีจึงมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ถูกกล่าวหา และการลงโทษเหมาะสมกับกรณีแห่งความผิดหรือไม่

โดยที่เมื่อพิจารณาจากกรณีผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๑๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๖ ที่ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นโทษปลดออกจากราชการ นั้น เป็นผลสืบเนื่องมาจาก อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ที่ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๖ พิจารณาเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้นำไม่ออกไปจากอาคารอเนกประสงค์แล้วนำไม้เหล่านั้นไปทำแบบสำหรับเทศบาลบ้านของผู้ฟ้องคดีเพื่อป้องกันน้ำหลากเข้าท่วมบ้านของตนและชาวชุมชน กุดแห่โดยถือวิสาสะ เข้าใจว่าสามารถกระทำได้ ขาดเจตนาทุจริตที่จะแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบเพื่อตนเองหรือผู้อื่น พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กรณีกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังขึ้นบางส่วน จึงมีมติให้ลดโทษแก่ผู้ฟ้องคดีจากโทษไล่ออกจากราชการเป็นโทษปลดออกจากราชการ ซึ่งความผิดทางวินัยฐานนี้ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาต้องรักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว และวรรคสองบัญญัติว่า การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือได้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับ

/ความผิดที่ได้...

ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือกระทำการอื่นใดอันใดชื่อว่า เป็นผู้ประพฤตชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมาตรา ๙๙ บัญญัติว่า เมื่อได้ดำเนินการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาตามมาตรา ๙๘ แล้ว ถ้าฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหา มิได้กระทำความผิดวินัย ให้สั่งยุติเรื่อง ถ้าฟังได้ว่ากระทำความผิดวินัยให้ดำเนินการตามมาตรา ๑๐๐ และในกรณีที่กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงต้องลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ถ้ามีเหตุอันควร ลดหย่อนผ่อนโทษ ห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก

ข้อเท็จจริงประเด็นนี้ฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาล อรุณรังษีได้มีคำสั่งโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษี ที่ ๒๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุ จำนวน ๗ คน เพื่อดำเนินการรื้อถอน อาคารบ้านพักครูและโรงฝึกงาน จำนวน ๙ หลัง โดยมีผู้ฟ้องคดีเป็นประธานกรรมการ นางสมร ชันทะ นางลำไย สุริยภักดิ์ และนายเชิญโชค มหิศนันท์ เป็นกรรมการ นายนพพล คำบุญเรือง เป็นกรรมการและเลขานุการ นางจิตาภา จันทรไพบ และนางอารณีย์ ชัยเจริญ เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ โดยกำหนดให้คณะกรรมการดังกล่าวมีอำนาจดำเนินการ พิจารณาปฏิบัติการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุ ดังนี้ ๑. ตรวจสอบการรื้อถอน แยกวัสดุ รายงานวัสดุคงเหลือ ๒. ทำรายงานขอทำลาย จำหน่วยวัสดุที่หมดสภาพ ต่อคณะกรรมการ อำนวยการ ๓. เป็นผู้พิจารณาการใช้วัสดุทั้งหมด พร้อมทั้งรายงานวัสดุ การรื้อถอน ตรวจสอบ เมื่อเสร็จสิ้นโครงการแล้ว รายงานให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต ๑ ทราบ ต่อไป ดังนั้น วัสดุที่ได้จากการรื้อถอนทั้งหมดของอาคารบ้านพักครูและโรงฝึกงานจึงอยู่ใน ความรับผิดชอบของคณะกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุ และหากมีการยืมวัสดุที่ได้ จากการรื้อถอนไปใช้ประโยชน์จะต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการดังกล่าว โดยคำนึงถึง ประโยชน์ของทางราชการเป็นสำคัญ ซึ่งในระหว่างทำการรื้อถอน ได้มีการนำไม้ที่ได้จาก การรื้อถอนดังกล่าวไปเก็บรักษาไว้ที่อาคารอเนกประสงค์ของโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษี และ ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการเปลี่ยนกุญแจเปิดปิดอาคารในช่วงเวลาดังกล่าวและเก็บกุญแจไว้กับ ตนเอง ในระหว่างที่เก็บรักษาไม้ไว้ มีพยานพบเห็นผู้ฟ้องคดีใช้รถยนต์ส่วนตัวนำไม้ที่เก็บ รักษาไว้ออกไปบางส่วนเพื่อใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว โดยพยานบางคนได้ถ่ายภาพขณะผู้ฟ้องคดี กับคนงานขนไม้ขึ้นรถไว้ได้จำนวน ๗ ภาพ และขณะผู้ฟ้องคดีขนไม้ขึ้นรถคนเดียว จำนวน ๒ ภาพ รวมทั้งได้มีการร้องเรียนผ่านทางเว็บไซต์ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา หนองคาย เขต ๑ และร้องเรียนเป็นหนังสือกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีนำไม้ที่ได้จากการรื้อถอน

/ของโรงเรียน...

ของโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษีไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว ในชั้นสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ ซึ่งแจ้งแก้ข้อกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีในฐานะประธานกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุของโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษีได้เก็บกุญแจไว้เพื่อเปิดปิดให้คนงานทำการแยกและจัดเก็บหรือขนย้ายไม้ เนื่องจากต้องทำการรื้อถอนทุกวัน และผู้ฟ้องคดีได้ยืมไม้ดังกล่าวไปจำนวน ๒ ครั้ง ครั้งแรก ใช้เป็นแบบสำหรับเตคานรื้อบ้านของผู้ฟ้องคดีเพื่อป้องกันน้ำหลากเข้าท่วมบ้านของผู้ฟ้องคดีและชาวชุมชนกุดแห่จำนวนทั้งสิ้น ๘ แผ่น เป็นเวลา ๓ วัน เมื่อดำเนินการแล้วเสร็จได้ส่งไม้คืนครบถ้วนแล้ว ครั้งที่สอง ผู้ฟ้องคดีได้ยืมไม้จำนวน ๖ แผ่น เพื่อใช้ทำนั้งร้านช่วยเหลือนคนงานที่ขึ้นไปซ่อมหลังคาบ้านของผู้ฟ้องคดีแล้วหน้ามีดเป็นลมลงมาไม่ได้ หลังจากนั้นคนงานลงมาได้แล้วได้ส่งไม้คืนครบถ้วนแล้ว ซึ่งในการนำไม้ที่ได้จากการรื้อถอนดังกล่าวไปใช้นั้น ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้โทรศัพท์แจ้งให้นางลำไยและนายนพพล ซึ่งเป็นกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุทราบแล้ว และได้ลงบันทึกการยืมไว้ในสมุดหมายเหตุรายวันของโรงเรียนไว้เป็นหลักฐาน จากข้อเท็จจริงดังกล่าวเห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้นำไม้ที่ได้จากการรื้อถอนอาคารบ้านพักครูและโรงฝึกงานของโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษี ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุออกไปใช้จริง ประกอบกับการทำนั้งร้านช่วยเหลือนคนงานที่ขึ้นไปซ่อมหลังคาบ้านของผู้ฟ้องคดีถือเป็นประโยชน์ส่วนตัวของผู้ฟ้องคดี มิได้เกี่ยวข้องกับประโยชน์ของทางราชการหรือประโยชน์ส่วนรวม ส่วนกรณีการนำไม้ออกไปใช้ทำแบบสำหรับเตคานรื้อบ้านเพื่อป้องกันน้ำหลากเข้าท่วมบ้านของผู้ฟ้องคดีและชาวชุมชนกุดแห่ แม้จะถือว่าเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมอยู่บ้าง แต่ประโยชน์ดังกล่าวก็เป็นเพียงผลพลอยได้จากการใช้ไม้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวของผู้ฟ้องคดี อีกทั้งการเก็บรักษาถูกกุญแจเพื่อเปิดปิดอาคารอเนกประสงค์ไว้ที่ผู้ฟ้องคดีจะเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยสุจริตตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างได้หรือไม่ ย่อมต้องพิจารณาจากพฤติการณ์แวดล้อมอื่นๆ ประกอบ นอกจากนี้ หากมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนในการก่อสร้างผนังกันน้ำเพื่อประโยชน์ของชาวชุมชนกุดแห่ดังเช่นที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างจริง ผู้ฟ้องคดีย่อมต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการรื้อถอนและควบคุมการใช้วัสดุก่อน และในกรณีที่ไม่อาจขออนุญาตได้ ผู้ฟ้องคดีหรือวิญญูชนทั่วไปอาจให้ผู้นำชุมชนหรือผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องได้รับทราบเป็นลายลักษณ์อักษร และต้องกระทำการโดยเปิดเผย รวมทั้งมีการตรวจนับจำนวนไม้ที่ประสงค์จะยืมให้ชัดเจน ลำพังเพียงการโทรศัพท์แจ้งให้กรรมการบางคนทราบ หรือกรรมการบางคนรับรู้การกระทำดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีตามที่

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง จึงยังหาได้เพียงพอไม่ ส่วนกรณีจะเป็นการยืมวัสดุใช้คงรูป มิได้ทำให้
ไม้เสียรูป และผู้ฟ้องคดีได้นำส่งไม้คืนในสภาพเดิมหรือไม่ ก็มีได้ทำให้ผลของการกระทำ
เปลี่ยนแปลงไป ประกอบกับการยืมไม้ของผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างทั้งสองกรณี
ดังกล่าว ยังมีสาเหตุภัยพิบัติร้ายแรงถึงขนาดที่มีความจำเป็นต้องใช้วัสดุของทางราชการ
โดยไม่ต้องดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการที่กฎหมายกำหนดแต่อย่างใด เมื่อผู้ฟ้องคดี
ในฐานะผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษี และเป็นประธานกรรมการรื้อถอนและควบคุม
การใช้วัสดุตามคำสั่งโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษี ที่ ๒๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๓
ซึ่งมีหน้าที่ในการดูแลเก็บรักษาไม้ที่ได้จากการรื้อถอนที่เก็บไว้ในอาคารอเนกประสงค์ของ
โรงเรียน ย่อมต้องพึงระมัดระวังในการนำไม้ที่อยู่ในความดูแลของตนไปใช้ประโยชน์อย่างอื่น
นอกเหนือจากประโยชน์ของทางราชการ หรือนำไปใช้ในสิ่งที่ตนอาจได้รับประโยชน์ส่วนตัว
รวมอยู่ด้วย จากพฤติการณ์และการกระทำดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีที่ใช้อำนาจหน้าที่ของตน
นำไม้ที่ได้จากการรื้อถอนอาคารบ้านพักครูและโรงฝึกงานของโรงเรียนอนุบาลอรุณรังษี
ไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว แม้จะปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้นำไม้ส่งคืนภายหลังจากที่ใช้งานเสร็จแล้ว
ก็ตาม แต่ก็ไม่อาจทราบจำนวนไม้ที่ยืมและไม้ที่ส่งคืนได้อย่างชัดเจน จึงมิได้ทำให้ผลของ
การกระทำของผู้ฟ้องคดีเปลี่ยนแปลงไปเช่นกัน อีกทั้งการกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวยังหมิ่นเหม่
ต่อการทุจริตต่อหน้าที่ราชการอีกด้วย ซึ่งสังคมหรือบุคคลทั่วไปย่อมรู้สึกว่าการนำทรัพย์สิน
ของทางราชการที่อยู่ในความดูแลของตนไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว เป็นการประพฤติไม่เหมาะสม
หรือรู้สึกรังเกียจต่อการกระทำนั้น ทำให้มีผลกระทบต่อชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่ง
หน้าที่ราชการ ที่ต้องประพาดตนให้เป็นที่เสื่อมใสศรัทธาหรือให้เป็นที่เชื่อถือของประชาชน
และสังคมทั่วไป ถือว่าเป็นการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง
ตามมาตรา ๙๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
พ.ศ. ๒๕๔๗ และโดยที่มาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติให้ในกรณีที่
กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงต้องลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนผ่อน
โทษห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก การที่ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และ
การร้องทุกข์ ที่ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑๐
กรกฎาคม ๒๕๕๖ ได้มีมติให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกราชการ เป็นปลดออกจากราชการ
จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต ๑ ที่ ๑๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๖

ให้ลดโทษ...

ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีเป็นโทษปลดออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว
จึงเป็นการกระทำที่สอดคล้องกฎหมายเช่นกัน ส่วนอุทธรณ์ข้ออื่น ๆ ของผู้ฟ้องคดีไม่ทำให้ผล
ของคดีเปลี่ยนแปลงไป จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย
พิพากษายืน

นายอนุพงศ์ สุขเกษม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสมชาย เอ็มโอช
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายชัชทอง โอภาสศิริวิทย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด
ช่วยทำงานชั่วคราวในตำแหน่งตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายจักริน วงศ์กุลฤดี
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายจิรศักดิ์ จีรวดี
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายธีระเดช เดชะชาติ

วันที่อ่าน ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๖๓

รုံးฟ้า : ผู้พิมพ์

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(จ. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๑๖๘/๒๕๕๙
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๘๕/๒๕๖๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๒ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง

นางสาวอภิญญา เสงพระพรหม หรือนางอภิญญา ประกอบผล ผู้ฟ้องคดี

ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านดินโส ที่ ๑

ศึกษาธิการจังหวัดกาญจนบุรี (ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

ประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ เดิม) ที่ ๒

รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

ประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ที่ ๓

ผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานบุคคล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

ประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ที่ ๔

นิติกรปฏิบัติการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี

เขต ๓ ที่ ๕

คณะกรรมการศึกษาธิการจังหวัดกาญจนบุรี (อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา

ประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ เดิม) ที่ ๖

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๙๕๒/๒๕๕๖ หมายเลขแดงที่ ๘๒๒/๒๕๕๙ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

โดยที่ได้มีคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๙/๒๕๖๐ เรื่อง การปฏิรูปการศึกษาในภูมิภาคของกระทรวงศึกษาธิการ ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๐ กำหนดให้อำนาจในการสั่งบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ในจังหวัดหรือกรุงเทพมหานครตามมาตรา ๕๓ (๓) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นของ ศึกษาธิการจังหวัดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการศึกษาธิการจังหวัด และกำหนดให้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ กฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการ กระทรวงศึกษาธิการ และกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ของ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา เป็นของคณะกรรมการศึกษาธิการจังหวัด จึงให้ถือว่า ศึกษาธิการจังหวัดกาญจนบุรีเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แทนผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ และคณะกรรมการศึกษาธิการจังหวัดกาญจนบุรี เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ แทน อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ และให้ถือว่าบรรดาถ้อยคำสำนวนทั้งหลายที่ระบุหรืออ้างถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ และ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กาญจนบุรี เขต ๓ เป็นการระบุหรืออ้างถึงศึกษาธิการจังหวัดกาญจนบุรี และคณะกรรมการ ศึกษาธิการจังหวัดกาญจนบุรี ตามลำดับ

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและเพิ่มเติมคำฟ้องว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่ง ครูผู้ช่วย โรงเรียนบ้านหินตั้ง อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ในขณะนั้น ได้ถูกลดโทษปลดออกจากราชการ กรณีละทิ้ง หน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เป็นเหตุให้ราชการเสียหายอย่างร้ายแรง ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ที่ ๓๐๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) ต่อมา ก.ค.ศ. พิจารณาอุทธรณ์แล้วเห็นว่า อุทธรณ์ฟังขึ้นบางส่วน จึงให้ลดโทษ ผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งครูผู้ช่วย โรงเรียนบ้านดินโส อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี

/สังกัด...

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ที่ ๑๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งดังกล่าวและได้มารายงานตัวเพื่อปฏิบัติราชการต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๔ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับทราบและอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติราชการในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ ต่อมาในวันดังกล่าวผู้ฟ้องคดีได้ลงเวลามาปฏิบัติราชการในลำดับที่ ๑๙ ว่า ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติราชการเวลา ๗.๓๔ นาฬิกา แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ขีดฆ่าแก้ไขเวลาเป็น ๑๕ นาฬิกา และในช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติราชการอยู่ที่โรงเรียนบ้านดินโส ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เรียกผู้ฟ้องคดีมาว่ากล่าวตักเตือนว่าผู้ฟ้องคดีมาสายเป็นประจำและไม่สนใจการปฏิบัติหน้าที่ราชการ และแจ้งว่าถ้าปฏิบัติงานเช่นนี้ให้ลาออกไป พร้อมทั้งให้รองผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านดินโสจัดเตรียมหนังสือขอลาออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๕ โดยระบุว่าผู้ฟ้องคดีมีความประสงค์ขอลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ เนื่องจากต้องดูแลบิดาและประกอบอาชีพส่วนตัว ซึ่งผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในหนังสือดังกล่าวโดยไม่ได้อ่านข้อความอย่างละเอียด หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งโรงเรียนบ้านดินโสที่ ๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงมีหนังสือขอความเป็นธรรมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๕ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดียื่นหนังสือขอความเป็นธรรมเกินระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยืนยันพร้อมเอกสารหลักฐานว่า คำสั่งอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการเป็นการดำเนินการที่ถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการในการออกคำสั่งทุกประการ อีกทั้ง กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าตนถูกบังคับให้ลงลายมือชื่อในหนังสือขอลาออกจากราชการนั้น ขัดกับความรู้สึกของวิญญาณชนทั่วไปที่ว่าบุคคลซึ่งเป็นข้าราชการครู มีวุฒิภาวะและการศึกษา จะอ้างว่าตนถูกบังคับให้ลงลายมือชื่อในหนังสือลาออก ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น จึงมีมติว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งผลการพิจารณาดังกล่าวเมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๕ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือขอความเป็นธรรมต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งต่อมารัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการโดยสำนักงานคณะกรรมการ

การศึกษาชั้นพื้นฐานให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ตรวจสอบข้อเท็จจริง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมอบหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ตรวจสอบข้อเท็จจริงดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีไม่มีมูลเป็นความผิดทางวินัย เห็นควรยุติเรื่อง ปราบกฏตามรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๕

ในขณะเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ขอกลับเข้ารับราชการต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ ศษ ๐๔๐๑๗/๔๔๓๑ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๕ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยความเห็นชอบจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ มีมติไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ อุทธรณ์มติดังกล่าวต่อประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือลับ ที่ ศษ ๐๔๐๑๗/๑๐ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๖ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า สาเหตุที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องลงลายมือชื่อในหนังสือลาออกเนื่องจากถูกกลั่นแกล้ง โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้สร้างหลักฐานอันเป็นเท็จเพื่อแสดงว่าผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติราชการสายเป็นประจำตั้งแต่วันแรกที่มารายงานตัว และนำเอกสารดังกล่าวไปชี้แจงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ซึ่งเป็นกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่งตั้งขึ้นเพื่อตรวจสอบเรื่อง ผู้ฟ้องคดีร้องขอความเป็นธรรม ซึ่งวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีได้เดินทางมาปฏิบัติราชการที่โรงเรียนบ้านดินโสและลงชื่อในบัญชีลงเวลาการปฏิบัติราชการของข้าราชการครูโรงเรียนบ้านดินโสในลำดับที่ ๑๘ เวลา ๗.๓๔ นาฬิกา จากนั้นมีผู้ลงเวลาปฏิบัติราชการต่อจากผู้ฟ้องคดีอีก ๒ ราย ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงเวลาปฏิบัติราชการในเวลา ๗.๕๕ นาฬิกา เป็นลำดับที่ ๒๐ หลังจากนั้นไม่ทราบวันเวลาที่แน่ชัด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แก้ไขขีดฆ่าในช่องลงเวลามาปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีและเขียนใหม่เป็นเวลา ๑๕ นาฬิกา พร้อมทั้งลงชื่อกำกับไว้ นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้บันทึกในรายงานเหตุการณ์ประจำวันของโรงเรียนบ้านดินโสในวันเดียวกันว่า ผู้ฟ้องคดีเดินทางมาถึงโรงเรียนบ้านดินโสเวลา ๑๔ นาฬิกา เมื่อวันที่ ๒๐

ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีลงเวลาและลงชื่อในบัญชีลงเวลามาปฏิบัติราชการในลำดับที่ ๑๕ เวลา ๗.๒๑ นาฬิกา แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขีดฆ่าและแก้ไขเวลาใหม่เป็นเวลา ๑๔ นาฬิกา ในวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีลงเวลาและลงชื่อในบัญชีลงเวลามาปฏิบัติราชการในลำดับที่ ๒๐ ก่อน ๘ นาฬิกา แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้น้ำยาลบหมึกลบเวลาเดิมและเขียนใหม่เป็นเวลา ๑๐ นาฬิกา ในวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีลงเวลาและลงชื่อในบัญชีลงเวลามาปฏิบัติราชการในลำดับที่ ๒๑ ก่อน ๘ นาฬิกา แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้น้ำยาลบหมึกลบเวลาเดิมและเขียนใหม่เป็นเวลา ๑๐ นาฬิกา พร้อมเขียนในช่องหมายเหตุของผู้ฟ้องคดีว่ามาถึง ๑๐ นาฬิกา ในวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีลงเวลาและลงชื่อในบัญชีลงเวลามาปฏิบัติราชการในลำดับที่ ๙ เวลา ๗.๑๙ นาฬิกา แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขีดฆ่าเวลาเดิมและแก้ไขใหม่เป็นเวลา ๑๐ นาฬิกา และในวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีลงเวลาและลงชื่อในบัญชีลงเวลามาปฏิบัติราชการในเวลาไม่เกิน ๘.๓๐ นาฬิกา แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้น้ำยาลบหมึกลบเวลาเดิมแล้วเขียนทับเวลาใหม่เป็นเวลา ๑๐ นาฬิกา และได้มีการบันทึกในรายงานเหตุการณ์ประจำวันว่าผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติราชการเวลา ๑๐ นาฬิกา และมักจะมาโรงเรียนสายอยู่เป็นประจำ โดยหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ใช้ดุลพินิจตรวจสอบเอกสารดังกล่าวอย่างรอบคอบย่อมจะทราบได้โดยง่ายว่า เอกสารที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำมาแสดงนั้นเป็นเอกสารที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำขึ้นเอง อันเป็นเอกสารราชการปลอม แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ กลับเชื่อในข้อความตามเอกสารที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดทำขึ้นและนำมาวินิจฉัยรับฟังข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการเป็นข้าราชการครู การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นการกระทำที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งโรงเรียนบ้านดินโส ที่ ๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ที่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ร่วมกันดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิม และให้คืนสิทธิประโยชน์แก่ผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องข้อหาที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งโรงเรียนบ้านดินโส ที่ ๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ที่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการ และที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไว้พิจารณา โดยให้รับคำฟ้องในข้อหาที่ฟ้องว่า การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ปฏิเสธ

ไม่รับ...

ไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ร่วมกันดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิม และให้คืนสิทธิประโยชน์แก่ผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ที่ ๑๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ ที่ลดโทษและให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ โดยในวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีมารายงานตัว ณ โรงเรียนบ้านดินโส ในเวลาประมาณ ๑๑ นาฬิกา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้บริหารโรงเรียนได้รับทราบและได้สอบถามตามปกติในฐานะผู้บังคับบัญชาว่าผู้ฟ้องคดีพร้อมที่จะปฏิบัติหน้าที่หรือไม่ แต่ผู้ฟ้องคดีแจ้งว่ายังไม่พร้อม เนื่องจากไม่ได้เตรียมตัวและเตรียมของใช้ส่วนตัวมาด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงอนุญาตให้มาปฏิบัติหน้าที่ในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แนะนำถึงวิธีการปฏิบัติหน้าที่ราชการและการประพฤติตนแก่ผู้ฟ้องคดีด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้มีอคติในเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีเคยถูกดำเนินการทางวินัยแต่อย่างใด ต่อมา ในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีได้เดินทางถึงโรงเรียนบ้านดินโสในเวลา ๑๔ นาฬิกา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดเตรียมบ้านพักไว้ให้แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้พักอาศัยเป็นประจำ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มอบหมายหน้าที่รับผิดชอบและชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับงานที่รับผิดชอบ และให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งปรากฏว่าระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ที่โรงเรียนบ้านดินโส ส่วนใหญ่แล้วผู้ฟ้องคดีจะมาปฏิบัติหน้าที่สายอยู่บ่อยๆ ซึ่งบางครั้งก็เป็นเวลาช่วงบ่ายๆ ทั้งที่โรงเรียนจัดที่พักอาศัยให้ แต่ผู้ฟ้องคดีก็มาถึงโรงเรียนบ้านดินโสเลยเวลาที่ราชการกำหนดเป็นประจำ ระยะเวลาแรกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ว่ากล่าวแต่ประการใด เนื่องจากเห็นว่าผู้ฟ้องคดียังปรับตัวไม่ค่อยได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีในระยะแรกเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีมาทำงานสายเป็นประจำบ่อยขึ้น ดังนั้น ในวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเรียกผู้ฟ้องคดีเข้าพบเพื่อแนะนำตักเตือนในเรื่องการละทิ้งหน้าที่ราชการและให้โอกาสปรับปรุง ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการมาทำงานให้ทันเวลาราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้หารือกับรองผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านดินโส และข้าราชการครูโรงเรียนบ้านดินโสผู้หนึ่งเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่าควรจะเรียกผู้ฟ้องคดีมาสอบถามหาสาเหตุหรือตักเตือนอีกครั้ง จากนั้นในวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เชิญผู้ฟ้องคดีเข้าพบที่ห้องผู้อำนวยการโรงเรียน โดยมี

/รองผู้อำนวยการ...

รองผู้อำนวยการโรงเรียนและข้าราชการครูดังกล่าวร่วมอยู่ด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้สอบถามถึงสาเหตุที่ผู้ฟ้องคดีมาทำงานสายเป็นประจำและประสงค์จะให้ทางโรงเรียนช่วยเหลืออย่างไรหรือไม่ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมรับฟังเหตุผลหรือข้อเสนอนี้ใดๆ และแจ้งว่ามีความประสงค์จะขอลาออก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงสั่งการให้รองผู้อำนวยการโรงเรียนนำแบบขอลาออกมาให้ผู้ฟ้องคดี โดยมีการพิมพ์รายละเอียดในแบบหนังสือขอลาออกจากราชการและส่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตรวจสอบ จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงส่งให้ผู้ฟ้องคดีตรวจสอบแต่ผู้ฟ้องคดีไม่ตรวจสอบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงอ่านข้อความให้ผู้ฟ้องคดีฟัง โดยผู้ฟ้องคดีไม่ทักท้วงประการใดและยืนยันจะขอลาออกจากราชการ พร้อมลงลายมือชื่อในหนังสือขอลาออกจากราชการต่อหน้าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รองผู้อำนวยการโรงเรียนและข้าราชการครูคนดังกล่าว โดยมีได้มีการบังคับ ช่มชู้ หรือกดดันให้ลาออกจากราชการแต่อย่างใด การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ได้อ่านข้อความในหนังสือลาออกและไม่ทราบว่ามีข้อความอย่างไร แต่มาทราบภายหลังว่าหนังสือดังกล่าวเป็นหนังสือลาออกจากราชการเนื่องจากถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลั่นแกล้งนั้น เป็นข้ออ้างที่มีอาจรับฟังได้ เนื่องจากโดยปกติของวิญญูชนทั่วไป การที่จะลงลายมือชื่อในหนังสือหรือเอกสารต่างๆ จะต้องอ่านหรือทำความเข้าใจข้อความรายละเอียดของเอกสารดังกล่าวก่อนจึงจะลงลายมือชื่อ และโดยที่ผู้ฟ้องคดีมีฐานะเป็นข้าราชการครูซึ่งต้องมีความละเอียดรอบคอบมากกว่าบุคคลทั่วไป การจะลงลายมือชื่อในหนังสือโดยไม่อ่านรายละเอียดเนื้อหาจึงเป็นข้ออ้างที่ไม่อาจรับฟังได้ ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้กลั่นแกล้งหรือสร้างพยานหลักฐานอันเป็นเท็จเพื่อที่จะให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการแต่อย่างใด การออกจากราชการของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำโดยความเต็มใจของผู้ฟ้องคดี การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นไปโดยชอบด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ ระเบียบ กฏหมาย ที่กำหนดไว้แล้ว หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้บันทึกเหตุการณ์ในสมุดหมายเหตุรายวันของโรงเรียนตามหน้าที่ของผู้อำนวยการโรงเรียน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ปฏิบัติตามขั้นตอนของระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการลาออกจากราชการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ และได้รายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไป ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับแจ้งจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ให้ส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งคำชี้แจงต่อสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีร้องทุกข์กล่าวหาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ บังคับช่มชู้กลั่นแกล้งให้ลงลายมือชื่อ

/ในหนังสือ...

ในหนังสือลาออกจากราชการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดทำคำชี้แจงลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๕ พร้อมเอกสารหลักฐานประกอบ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีมติยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้นำแบบรับรองความประพฤติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับรองเพื่อประกอบการยื่นสมัครขอกลับเข้ารับราชการ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่รับรองให้ เนื่องจากเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับการเป็นข้าราชการครู

ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครู จบการศึกษาระดับปริญญาตรี มีวุฒิภาวะ มีสติสัมปชัญญะ รู้ผิดชอบในขณะนั้น ย่อมเป็นไปได้ที่ผู้ฟ้องคดีจะถูกบังคับให้ลงลายมือชื่อหรือจะอ้างว่าเป็นความเข้าใจผิดคิดว่าเป็นหนังสือว่ากล่าวตักเตือน ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ามีการแก้เวลาการปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แก้ไขเวลาการมาปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดีให้ถูกต้องตามความเป็นจริง โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกครั้ง และได้บันทึกในสมุดหมายเหตุรายวันไว้ด้วย โดยการแก้ไขเวลาดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ทำเอกสารราชการเท็จหรือเอกสารราชการปลอมแต่อย่างใด แต่เป็นการแก้ไขตามอำนาจของผู้อำนวยการโรงเรียนให้ตรงกับความเป็นจริง ส่วนกรณีที่มีข้าราชการรายอื่นมาลงเวลาในบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการต่อท้ายจากผู้ฟ้องคดีนั้น ในความเป็นจริงข้าราชการรายนั้นมาถึงโรงเรียนก่อนผู้ฟ้องคดี แต่ได้ไปปฏิบัติหน้าที่ดูแลนักเรียน ต่อเมื่อเสร็จสิ้นภารกิจจึงมาลงชื่อในบัญชีลงเวลา และกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงเวลาต่อท้ายผู้ฟ้องคดี มิได้หมายความว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มาถึงโรงเรียนหลังผู้ฟ้องคดี แต่เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้อำนวยการโรงเรียนมีหน้าที่ตรวจสอบและลงลายมือชื่อเพื่อรับทราบการมาปฏิบัติราชการของบุคลากรในโรงเรียน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงลงลายมือชื่อมาปฏิบัติราชการในลำดับท้าย และลงลายมือชื่อตรวจสอบความถูกต้องในบัญชีลงเวลาในฐานะผู้อำนวยการโรงเรียน ดังปรากฏตามบันทึกในสมุดหมายเหตุรายวันของโรงเรียน

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดียื่นแบบขอกลับเข้ารับราชการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ตั้งคณะกรรมการกลั่นกรองการขอกลับเข้ารับราชการ ซึ่งคณะกรรมการกลั่นกรองฯ ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๕ พิจารณาแล้วมีความเห็นไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ เนื่องจากขัดต่อหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ค.ศ. กำหนด และเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณา จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ พิจารณาแล้วมีมติเห็นชอบกับคณะกรรมการกลั่นกรองฯ ที่ไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แจ้งผล

การพิจารณาและแจ้งสิทธิการฟ้องคดีให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งไม่รับกลับเข้ารับราชการต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ พิจารณาแล้วมีมติยกอุทธรณ์และแจ้งผลการพิจารณาดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือ ลับ ที่ ศร ๐๔๐๑๙/๑๐ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ซึ่งปรากฏหลักฐานใบตอบรับว่ามีบุคคลรับหนังสือดังกล่าวในวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ดังนั้น หากผู้ฟ้องคดีประสงค์ฟ้องคดีต่อศาล จะต้องยื่นฟ้องภายในวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๖ แต่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๖ ซึ่งเกินกว่าเก้าสิบวันนับแต่วันที่รับแจ้งหรือทราบคำวินิจฉัยอุทธรณ์ แสดงให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมิเคยให้ความสนใจในกฎ ระเบียบ หรือการพิทักษ์สิทธิประโยชน์ของตน ปล่อยให้เวลาล่วงเลยจนเกินกำหนด ซึ่งหากไม่ได้รับความเป็นธรรมจริง โดยปกติของคนทั่วไปย่อมต้องหารือหรือขอคำแนะนำเพื่อรับดำเนินการให้ถูกต้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า เดิมผู้ฟ้องคดีได้รับการบรรจุเข้ารับราชการครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ในตำแหน่งครูผู้ช่วย โรงเรียนบ้านหินตั้ง อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีและข้าราชการครูโรงเรียนบ้านหินตั้งอีก ๒ ราย ถูกร้องเรียนและถูกดำเนินการทางวินัยกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการ ซึ่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ได้มีคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีหนึ่งขั้น ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ตามมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และได้รายงานต่อคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) เพื่อพิจารณาตามมาตรา ๑๐๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ต่อมา อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ (ทำการแทน ก.ค.ศ.) มีมติให้เพิ่มโทษเป็นปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ จึงมีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ที่ ๓๐๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการต่อ ก.ค.ศ. ซึ่งต่อมา อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ทำการแทน ก.ค.ศ.) ได้มีมติให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากโทษปลดออกจากราชการเป็นลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น และให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา

/กาญจนบุรี...

กาญจนบุรี เขต ๓ จึงมีคำสั่งที่ ๑๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ ให้ผู้ฟ้องคดี กลับเข้ารับราชการในตำแหน่งครูผู้ช่วย โรงเรียนบ้านดินโส อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ซึ่งต่อมา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ได้รับรายงานจากโรงเรียนบ้านดินโส ตามหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๑๙.๐๒๕/๑๓ ลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๕ ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือ ลาออกจากราชการต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไป รับทราบเรื่องดังกล่าว แต่ปรากฏว่าสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ได้รับหนังสือร้องขอความเป็นธรรมจากผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ บังคับให้ผู้ฟ้องคดี ลงลายมือชื่อในหนังสือขอลาออกจากราชการ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ร้องขอความเป็นธรรม ไปยังสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานด้วย ซึ่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ได้พิจารณาเรื่องร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี โดยแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ทราบและส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง และให้ชี้แจงประกอบตามข้อ ๑๑ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยื่นคำชี้แจงลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๕ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จากนั้น คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้บังคับบัญชาได้ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่และเป็นไปตามขั้นตอนของกฎหมาย การลาออกเป็นไปตามความประสงค์ของผู้ฟ้องคดีเองตามประจักษ์พยาน และมีมูลเหตุ อันเนื่องมาจากความประทุติและการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เสนอเรื่องดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณา ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณา ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๕ แล้วมีมติว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติชอบด้วยกฎหมายแล้ว และให้แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีทราบพร้อมทั้งแจ้ง สิทธิการฟ้องคดีต่อศาล ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีร้องเรียนต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ส่งหนังสือร้องเรียนมายังสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ เพื่อพิจารณาดำเนินการ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้บังคับบัญชาเห็นว่า กรณีดังกล่าวเป็นหนังสือร้องเรียนฉบับเดียวกับที่ผู้ฟ้องคดี ส่งมายังสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ และได้มีการตรวจสอบ กรณีดังกล่าวแล้ว เมื่อเป็นข้อเท็จจริงเดิมไม่มีข้อเท็จจริง พยานบุคคลและเอกสารหลักฐานใหม่

/ที่เป็นสาระสำคัญ...

ที่เป็นสาระสำคัญที่จะทำให้รูปคดีเปลี่ยนแปลงไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเห็นชอบให้ยุติเรื่อง พร้อมทั้งแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบและรายงานต่อสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นแบบสมัครขอกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาตามมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ โดยระบุในคำร้องว่า ออกจากราชการเนื่องจากดูแลบุพการี บิดา ตั้งแต่วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ และประสงค์ขอกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ซึ่ง ก.ค.ศ. ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ออกจากราชการไปแล้วสมัครขอกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการกลั่นกรองการขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดี ซึ่งคณะกรรมการกลั่นกรองฯ ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๕ พิจารณาแล้วเห็นว่า แม้ผู้ฟ้องคดีจะมีคุณสมบัติทั่วไปตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และมีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งตามมาตรฐานตำแหน่ง (ครูผู้ช่วย) ที่จะบรรจุและแต่งตั้ง และผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ออกจากราชการไปแล้วไม่เกิน ๓ ปี นับแต่วันที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ รับคำขอสมัครกลับเข้ารับราชการก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการไปในระหว่างเตรียมความพร้อมและพัฒนาอย่างเข้ม และในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอกลับเข้ารับราชการนั้น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ มีบัญชีผู้สอบแข่งขันได้ในตำแหน่งครูผู้ช่วยอยู่ด้วย ประกอบกับเมื่อคณะกรรมการฯ ได้พิจารณาพฤติกรรมส่วนตัวและการปฏิบัติงานแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับการเป็นข้าราชการครู ปรากฏตามข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้ที่เคยเป็นผู้บังคับบัญชามาก่อน รวมถึงเคยถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง แม้ต่อมาจะได้รับการลดโทษและให้กลับเข้ารับราชการแล้วแต่ไม่ปรับปรุงพฤติกรรมของตน รวมทั้งยังมีความรู้สึกที่ตนเองถูกผู้อำนวยการโรงเรียนหรือสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากลับแก้ง การรับผู้ฟ้องคดีเข้ารับราชการ นอกจากไม่มีเหตุผลความจำเป็นและไม่เป็นประโยชน์ต่อทางราชการอย่างมากแล้ว ยังขัดต่อหลักเกณฑ์และวิธีการบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ออกจากราชการไปแล้วสมัครขอกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาตามหนังสือสำนักงาน

ก.ค.ศ. ที่ ศธ ๐๒๐๖.๒/ว ๔ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๑ ข้อ ๓ และข้อ ๕ ทั้งยังเป็นปัญหาให้โรงเรียนและสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาต้องแก้ไข กระทบต่อขวัญกำลังใจของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาเพราะพฤติกรรมที่ไม่เคารพต่อกฎระเบียบของผู้ฟ้องคดีจึงมีมติว่าไม่สมควรที่จะรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ จึงเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ เพื่อพิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ แล้วมีมติเห็นชอบกับคณะกรรมการกลั่นกรองฯ ที่ไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์มติดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๖ แล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้มีอคติต่อผู้ฟ้องคดีและได้ปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดีตามหลักธรรมาภิบาล โดยยึดระเบียบกฎหมาย และแนวปฏิบัติของทางราชการเป็นหลัก มีการแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองในทุกกรณีและทุกขั้นตอน โดยนำเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ เพื่อทราบหรือพิจารณาตามอำนาจหน้าที่แล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งเรียกให้อุทธรณ์การข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ (อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓) ในขณะนั้น เข้ามาเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้พิจารณาอุทธรณ์การขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดี ๒ ครั้ง ได้แก่ ในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๕ และในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๖ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้พิจารณาหลักเกณฑ์ตามหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ. ที่ ศธ ๐๒๐๖.๒/ว ๔ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๑ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ออกจากราชการไปแล้วสมัครขอกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา แล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีขาดคุณสมบัติไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ข้อ ๑ ที่กำหนดว่าต้องเป็นกรณีที่มีเหตุผลความจำเป็นและเป็นประโยชน์ต่อทางราชการเป็นอย่างมาก เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ มีความต้องการรับย้ายหรือบรรจุครูวิชาเอกคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นวิชาที่ขาดแคลน แต่ผู้ฟ้องคดีมีวุฒิปริญญาตรี วิชาเอกประถมศึกษา ซึ่งไม่ใช่วิชาเอกที่มีความจำเป็นหรือเป็นประโยชน์ต่อ

โรงเรียนหรือต่อทางราชการเป็นอย่างมาก และข้อ ๓ ที่กำหนดว่าต้องไม่เป็นผู้ที่ออกจากราชการในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือเตรียมความพร้อมและพัฒนาอย่างเข้ม ซึ่งผู้ฟ้องคดีขอลาออกจากราชการในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการที่โรงเรียนบ้านดินโส จึงไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังกล่าว

นอกจากนี้ ตามแบบสมัครขอกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษากำหนดให้ต้องยื่นเอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาในส่วน ของประวัติการรับราชการที่ได้เคยปฏิบัติมาก่อนด้วย โดยกำหนดให้มีหนังสือรับรองของ ผู้บังคับบัญชาเดิมว่ามีความประพฤติอย่างไร และออกจากส่วนราชการนั้นเพราะเหตุใด ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้พิจารณาจากบันทึกเหตุการณ์ ลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๖ ของข้าราชการครูโรงเรียนบ้านดินโส ซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับการเดินทางไปรายงานตัว และการเดินทางไปปฏิบัติราชการที่โรงเรียนบ้านดินโสของผู้ฟ้องคดี โดยผู้บังคับบัญชาได้เรียก ไปแนะนำตักเตือน และผู้ฟ้องคดีได้ทำหนังสือขอลาออกจากราชการ รวมทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้พิจารณาความประพฤติของผู้ฟ้องคดีจากอดีตผู้บังคับบัญชาเมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีเป็น พนักงานราชการอยู่ที่โรงเรียนอนุบาลทองผาภูมิ และโรงเรียนบ้านนามกุก อำเภทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน ๒ ราย สรุปได้ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่คอยให้ความสนใจงานในหน้าที่ ที่รับผิดชอบ มาปฏิบัติงานไม่ตรงเวลา ขาดการปฏิบัติราชการบ่อยครั้ง ปล่อยปละละเลย ในการปฏิบัติหน้าที่การสอน ละทิ้งห้องเรียนกลับไปบ้านพักครูบ่อยครั้ง ไม่จัดทำเอกสาร แบบประเมินต่างๆ ทำให้มีปัญหากับผู้ร่วมงานและผู้ปกครอง มีชั้นเรียนของผู้ฟ้องคดีชั้นเดียว ที่ไม่สรุปคะแนนให้ฝ่ายทะเบียน เคยเรียกผู้ฟ้องคดีมาตักเตือนแล้วแต่ไม่ดีขึ้น และเคยแจ้งให้ ผู้ฟ้องคดีลาออกจากการเป็นครูเนื่องจากมีความไม่เหมาะสม ดังนั้น จากข้อเท็จจริงจะเห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเพิ่งเริ่มปฏิบัติหน้าที่หลังจากที่คณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากร ทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) มีคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงควรจะปฏิบัติหน้าที่ด้วย ความขยันขันแข็ง เอาใจใส่ในหน้าที่ที่ตนรับผิดชอบเพื่อมิให้คนอื่นดูหมิ่นว่า ผู้ฟ้องคดีเคย ถูกลงโทษทางวินัยในเรื่องละทิ้งหน้าที่ราชการมาก่อน แต่ผู้ฟ้องคดีก็ทำได้กระทำเช่นนั้นไม่ ผู้ฟ้องคดีเดินทางไปปฏิบัติหน้าที่สายอยู่เนืองๆ ถึง ๘ ครั้ง ในระยะเวลาเพียง ๑ เดือน จนถูกผู้บริหารโรงเรียนเรียกไปว่ากล่าวตักเตือน ประกอบกับคำให้การของอดีตผู้บังคับบัญชา ข้างต้นที่ให้การว่า ความประพฤติของผู้ฟ้องคดีไม่เหมาะสมในการเป็นข้าราชการครู รวมทั้ง ความเห็นของคณะกรรมการกลั่นกรองการขอกลับเข้ารับราชการที่เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรม

/ไม่เคารพ...

ไม่เคารพต่อกฎ ระเบียบของทางราชการ ไม่เหมาะสมกับการเป็นข้าราชการครู ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดซ้ำซาก ยากแก่การปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมให้ดีขึ้น จึงมีมติไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การทำนองเดียวกับคำฟ้องและเพิ่มเติมว่า ในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีเดินทางมาปฏิบัติหน้าที่ราชการวันแรก ผู้ฟ้องคดีเดินทางมาถึงโรงเรียนบ้านดินโสในเวลา ๗.๓๔ นาฬิกา มิใช่เดินทางมาถึงในเวลา ๑๕ นาฬิกา ตามบัญชีลงเวลาการปฏิบัติราชการของข้าราชการครูโรงเรียนบ้านดินโสที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้ไข และกลับในเวลา ๑๗ นาฬิกา โดยบางวันผู้ฟ้องคดีจะพักที่บ้านพักของโรงเรียน แต่บางวันต้องเดินทางจากบ้านที่ตำบลท่าเรือ อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี เนื่องจากกลับไปดูแลบิดาซึ่งมีอายุมาก โดยผู้ฟ้องคดีจะเดินทางถึงโรงเรียนบ้านดินโสไม่เกินเวลา ๘ นาฬิกา ทั้งนี้ ในวันที่ผู้ฟ้องคดีรายงานตัวปฏิบัติหน้าที่ที่โรงเรียนบ้านดินโส ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กล่าวกับผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องการครูที่มีวุฒิเอกการศึกษาปฐมวัย ไม่ต้องการวิชาเอกที่ทางโรงเรียนไม่ได้ขอไป และพูดต่อไปอีกว่าถ้าอยู่ไม่ได้ก็ให้ลาออกไป หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็จะมีพูดอยู่บ่อยๆ ว่าถ้าอยู่ไม่ได้ก็ลาออกไป ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ไม่ทราบสาเหตุใดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องพูดเช่นนั้น นอกจากนี้ ในวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๔ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าเรียกผู้ฟ้องคดีเข้าพบเพื่อแนะนำตักเตือนในเรื่องการละทิ้งหน้าที่ราชการ และให้โอกาสปรับปรุง ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการทำงานนั้น วันดังกล่าวผู้ฟ้องคดีมิได้โต้แย้งใดๆ เพียงแต่รับฟังโดยเข้าใจว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่ากล่าวในเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีเคยถูกลงโทษทางวินัยขณะอยู่ที่โรงเรียนบ้านหินตั้ง อีกทั้ง ในวันดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็มีได้นำบัญชีลงเวลาการปฏิบัติหน้าที่ราชการของข้าราชการครูโรงเรียนบ้านดินโสมาแสดงต่อผู้ฟ้องคดี ส่วนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สั่งการให้รองผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านดินโสนำแบบขอลาออกมาให้ผู้ฟ้องคดี โดยให้พิมพ์รายละเอียดในแบบหนังสือขอลาออกนั้น จะเห็นได้ว่าเป็นการกระทำที่ลู่แก่อำนาจหน้าที่ ซึ่งหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การจริงว่าผู้ฟ้องคดียื่นขอลาออก ก็น่าจะให้ผู้ฟ้องคดีพิมพ์หรือเขียนรายละเอียดเหตุผลในการขอลาออกด้วยตนเอง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็หาได้ปฏิบัติเช่นนั้นไม่ การกระทำดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แสดงให้เห็นว่าประสงค์ที่จะบีบบังคับกดดันทางจิตใจให้ผู้ฟ้องคดีต้องออกจากราชการในขณะนั้น

/ส่วนกรณีที่...

ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้ไขเวลาการมาปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดี และได้ลงชื่อกำกับไว้ทุกครั้ง โดยอ้างว่าเป็นการแก้ไขตามอำนาจของผู้อำนวยการโรงเรียนให้ตรงกับความเป็นจริงนั้น หากเป็นเช่นนั้นจริง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็น่าจะดำเนินการทางวินัยร้ายแรงกับผู้ฟ้องคดีได้ทันที ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับมิได้ทำเช่นนั้น แต่กลับนำเอกสารเหล่านั้นไปแสดงต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่มีโอกาสได้แก้ข้อกล่าวหาแต่อย่างใด อีกทั้ง ในทางปฏิบัติก็มีให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กระทำการเช่นนั้นได้ ซึ่งหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบว่ามีข้าราชการครูคนใดลงเวลาไม่ตรงตามความเป็นจริงแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้อำนวยการโรงเรียนมีหน้าที่ต้องสอบสวนให้ได้รับความจริงว่าข้าราชการครูผู้นั้นลงเวลาปฏิบัติราชการเป็นเท็จหรือไม่ ต่อเมื่อได้รับความจริงแล้วก็สามารถดำเนินการทางวินัยต่อไปได้ มิใช่ดำเนินการเองโดยพลการด้วยการใช้วิธีขีตฆาหรือลบเวลามาปฏิบัติราชการด้วยตนเอง และไม่แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบก่อนเพื่อจะได้ใช้สิทธิโต้แย้งข้อกล่าวหาดังกล่าว เอกสารดังกล่าวจึงมีข้อพิรุธและคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีน้ำหนักที่จะรับฟังได้ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีได้เดินทางไปพบข้าราชการครูหลายรายที่ลงชื่อในเวลามาปฏิบัติราชการต่อท้ายผู้ฟ้องคดี เพื่อขอความร่วมมือให้ทำบันทึกเป็นหนังสือเกี่ยวกับความเป็นจริงในกรณีการลงเวลา แต่มีเพียงนางสาวพรพิมล โปรยสุรินทร์ ที่ทำบันทึกลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ว่า ผู้ฟ้องคดีลงเวลามาต่อจากตนตามปกติ แต่ข้าราชการครูรายอื่นไม่กล้าจัดทำบันทึกเนื่องจากเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และบางรายเกรงว่าจะถูกกลั่นแกล้งในภายหลัง

ส่วนหลักเกณฑ์การขอกลับเข้ารับราชการตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การนั้น แม้จะมีข้อกำหนดเช่นนั้นจริง แต่การพิจารณาโดยทั่วไปแล้วจะต้องพิจารณาและใช้ดุลพินิจอย่างรอบคอบทุกด้าน กรณีผู้ฟ้องคดีจบวิชาเอกประถมศึกษา แต่โรงเรียนต่างๆ ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ส่วนใหญ่มีความต้องการครูวิชาเอกคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือภาษาอังกฤษ ซึ่งหากเป็นเช่นนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ควรให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่ในโรงเรียนที่มีความต้องการเอกประถมศึกษา ซึ่งสามารถตรวจสอบได้โดยง่าย มิใช่ให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่ยังโรงเรียนที่ไม่ต้องการครูที่จบเอกประถมศึกษาดังกล่าว และหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่งผู้ฟ้องคดีไปยังโรงเรียนใดแล้วทางโรงเรียนยอมมีหน้าที่ต้องรับผู้ฟ้องคดีเข้าปฏิบัติหน้าที่โดยจัดหาตำแหน่งหน้าที่ที่เหมาะสมมิใช่กล่าวว่าไม่ต้องการ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบมาก่อนว่าเอกสารที่

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ลงชื่อนั้นเป็นเอกสารการลาออกของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีมิใช่เป็นผู้พิมพ์หนังสือดังกล่าวด้วยตนเอง ในขณะที่ลงชื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้อ่านและไม่ทราบข้อความมาก่อน และที่ลงลายมือชื่อไปเนื่องจากถูกกดดันทางจิตใจจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมทำนองเดียวกับคำให้การและเพิ่มเติมว่า เมื่อพิจารณาระยะทางจากบ้านพักในตำบลท่าเรือ อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี มายังโรงเรียนบ้านดินโส ประกอบกับวิธีเดินทางโดยรถสาธารณะและรถรับจ้างแล้ว ย่อมเป็นไปได้ที่ผู้ฟ้องคดีจะเดินทางมาถึงก่อนเวลา ๘ นาฬิกา แต่จะเป็นเวลาประมาณ ๘.๔๕ - ๙ นาฬิกา ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าปฏิบัติแบบนี้มาตลอดถือว่าผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติหน้าที่สายกว่าที่ทางราชการกำหนดเป็นประจำ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้บังคับบัญชาเรียกผู้ฟ้องคดีมาว่ากล่าวตักเตือนจึงถูกต้องแล้ว สำหรับกรณีที่ถูกกล่าวอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ บีบบังคับ กดดันทางจิตใจ เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการนั้น เป็นการกล่าวอ้างลอยๆ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าหากเป็นจริงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมจะดำเนินการทางวินัยร้ายแรงกับผู้ฟ้องคดี นั้น เนื่องจากโรงเรียนบ้านดินโสตั้งอยู่ในพื้นที่ที่การคมนาคมไม่สะดวก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงยึดหยุ่นในเรื่องการลงเวลาปฏิบัติราชการตามบริบทของโรงเรียนที่อยู่ห่างไกล เมื่อครูเดินทางมาปฏิบัติราชการจึงอนุโลมให้ควบคุมดูแลนักเรียนก่อน แล้วช่วงเวลาวางจึงมาลงเวลาปฏิบัติราชการ ซึ่งถือเป็นประเพณีปฏิบัติและข้าราชการครูทราบกันทุกคน แต่ผู้ฟ้องคดีมักใช้โอกาสนี้มาลงเวลาก่อนครูคนอื่นทั้งที่ตนเองมาสาย ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องแก้ไขให้ตรงตามความเป็นจริง และเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ดำเนินการทางวินัยร้ายแรงกับผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าจะตักเตือนกันได้ แต่ผู้ฟ้องคดีก็มีเชื้อพังและการแก้ไขเอกสารของทางราชการ เช่น สมุดลงเวลา สมุดหมายเหตุรายวัน ด้วยการขีดฆ่าแล้วลงลายมือชื่อกำกับเป็นการกระทำที่ถูกต้องตามข้อบังคับของกระทรวงธรรมการว่าด้วยสมุดหมายเหตุรายวัน การที่ข้าราชการครูผู้ใดจะลงเวลาปฏิบัติราชการในแต่ละวันแต่ละครั้ง จะต้องดูตามแนวทางการปฏิบัติของสถานศึกษาแต่ละแห่ง แต่ทั้งนี้จะต้องอยู่ในกรอบของระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ และตามแนวปฏิบัติของโรงเรียนทั่วไปที่อยู่ห่างไกล จะมีการยึดหยุ่นในการลงเวลาเพื่อที่จะให้ข้าราชการผู้มาภายหลังมีต้องมาสายเกินเวลาที่กำหนด ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้ขอให้ข้าราชการครูทำบันทึกเป็นพยานเกี่ยวกับความเป็นจริงในการลงเวลาปฏิบัติราชการ แต่ไม่มีบุคคลใดกล้าทำบันทึกนั้นไม่เป็นความจริง เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้สอบถามข้าราชการครูในโรงเรียนบ้านดินโสทุกคนแล้วไม่ปรากฏว่า

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีได้เดินทางมาที่โรงเรียนบ้านดินโสหรือติดต่อข้าราชการครูผู้ใดเลย อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ไม่มีอำนาจในการให้คุณให้โทษข้าราชการครูบางรายที่มีได้เป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้วแต่อย่างใด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอยืนยันตามคำให้การและให้การเพิ่มเติมว่า หลังจากผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อในหนังสือขอลาออกจากราชการลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้บังคับบัญชาชั้นต้นซึ่งมีอำนาจอนุมัติการลาออกจากราชการได้รายงานเรื่องดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาทราบ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า บันทึกรายงานเหตุประจำวันและบัญชีลงเวลามาปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาโรงเรียนบ้านดินโส เป็นเอกสารของทางราชการที่กำหนดในระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าโรงเรียนในสังกัดต้องมีเอกสารอะไรบ้าง สมุดหมายเหตุเป็นเอกสารสำคัญประจำโรงเรียนมีไว้เพื่อบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน โดยผู้อำนวยการโรงเรียนจะเป็นผู้บันทึกทุกวันหลังจากที่โรงเรียนเลิกแล้ว ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นบันทึกเกี่ยวกับการมาปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาในโรงเรียน เพื่อได้รับทราบความเป็นไปในแต่ละวันว่ามีครูคนใด มา ขาด ลา มาสาย หรือไปราชการอื่น ส่วนบัญชีลงเวลามาปฏิบัติราชการของข้าราชการครูก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าข้าราชการครูมาปฏิบัติหน้าที่ตามเวลาที่กำหนดหรือไม่ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมทราบดีว่าการปลอมและใช้เอกสารปลอมเป็นความผิดทั้งทางอาญาและทางวินัย อีกทั้ง ขณะผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการใหม่นั้น ผู้ฟ้องคดีอยู่ในตำแหน่งครูผู้ช่วย ซึ่งสำนักงาน ก.ค.ศ. กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับครูผู้ช่วยไว้ด้วยว่า จะต้องอยู่ในตำแหน่งครูผู้ช่วย ๒ ปี และต้องผ่านการประเมินอย่างเข้ม ๘ ครั้ง ถ้าไม่ผ่านการประเมินครั้งใดก็จะหมดสภาพจากการเป็นครูผู้ช่วย และต้องพ้นจากการเป็นข้าราชการครู ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นกรรมการประเมินโดยตำแหน่ง ดังนั้น หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องการจะให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ก็สามารถที่จะประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีให้ไม่ผ่านการประเมินดีกว่าที่จะไปปลอมเอกสารต่าง ๆ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง และขอยืนยันว่าเอกสารหลักฐานที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสนอมาเพื่อพิจารณานั้น เป็นเอกสารที่ถ่ายสำเนาจากต้นฉบับจริง นอกจากนี้ เหตุที่ต้องนำพฤติกรรมการปฏิบัติหน้าที่และความประพฤติของผู้ฟ้องคดีมาประกอบการพิจารณาการขอกลับเข้ารับราชการ เนื่องจากหลักเกณฑ์และวิธีการบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ออกจากราชการไปแล้วสมัครขอกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการครู

/และบุคลากร...

และบุคลากรทางการศึกษา ได้กำหนดให้ต้องยื่นประวัติการรับราชการที่ได้เคยปฏิบัติมาก่อนพร้อมกับมีหนังสือรับรองของผู้บังคับบัญชาเดิมว่ามีความประพฤติอย่างไร และออกจากราชการนั้นเพราะเหตุใด ซึ่งปรากฏว่าอดีตผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่ค่อยให้ความสนใจงานในหน้าที่ที่รับผิดชอบ มาปฏิบัติงานไม่ตรงเวลา ขาดราชการบ่อยครั้ง ปล่อยปละละเลยในการปฏิบัติหน้าที่การสอน ละทิ้งห้องเรียนบ่อย ไม่ทำเอกสารประเมินต่าง ๆ ทำให้มีปัญหากับผู้ร่วมงานและผู้ปกครองนักเรียน เคยเรียกมาตักเตือนแล้วก็ไม่ดีขึ้น จึงแจ้งให้ลาออกจากการเป็นครู เนื่องจากไม่เหมาะสมในการเป็นครู ประกอบกับเมื่อผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติหน้าที่ที่โรงเรียนบ้านดินโส แทนที่จะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความขยันขันแข็ง เอาใจใส่รับผิดชอบหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย แต่หาได้กระทำเช่นว่าไม่ ผู้ฟ้องคดีกลับไปโรงเรียนสายต่อเนื่อง (๘ ครั้ง) ในระยะเวลา ๑ เดือน จนผู้บริหารโรงเรียนเรียกไปว่ากล่าวตักเตือน เนื่องจากเห็นว่าพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีเป็นการไม่เคารพกฎระเบียบของทางราชการและไม่ปรับปรุงพฤติกรรมให้ดีขึ้น จึงไม่เหมาะสมกับการเป็นข้าราชการครู ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงและกลับกรองทุกชั้นตอน เพื่อนำเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ตามอำนาจหน้าที่ ด้วยความเป็นธรรมและปราศจากอคติใดๆ ต่อผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ให้การเพิ่มเติมว่า กรณีการลงเวลามาปฏิบัติหน้าที่ราชการ ผู้ฟ้องคดีสามารถนำพยานบุคคลมายืนยันการลงเวลาของผู้ฟ้องคดีได้ แต่ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีปราศจากพยานหลักฐาน จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ทราบเอกสารการลาออก ไม่ได้เป็นผู้จัดทำเอกสารด้วยตนเอง ไม่ได้อ่านและไม่ทราบข้อความมาก่อน และได้รับความกดดันจึงได้ลงชื่อในหนังสือลาออกดังกล่าว นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้สอบถามรองผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านดินโสในขณะนั้น ซึ่งเป็นประจักษ์พยานและไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีมาก่อน ได้ความว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพียงแต่จะทำทัณฑ์บนเท่านั้น แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมรับฟังและพูดว่าขอลาออก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงให้ตนไปพิมพ์หนังสือขอลาออก แต่เนื่องจากยังไม่เคยมีใครขอลาออก ตนจึงต้องไปดาวนโหลดแบบฟอร์มหนังสือขอลาออกจากราชการแล้วมาร่างใหม่ เสร็จแล้วจึงนำไปพิมพ์ใช้เวลาประมาณ ๓๐ นาที กรณีจึงน่าจะเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ขอลาออกจากราชการจริง ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้พิจารณาหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ. ที่ ศร ๐๒๐๖.๒/ว ๔ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๑ เรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ออกจาก

/ราชการ...

ราชการไปแล้วสมัครขอกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาแล้ว เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีคุณสมบัติไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ตามหนังสือดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ จึงไม่อาจรับผู้ฟ้องคดีให้กลับเข้ารับราชการได้

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงต่อศาลทำนองเดียวกับคำคัดค้านคำให้การและเพิ่มเติมว่า ในขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีเข้าพบโดยมีรองผู้อำนวยการโรงเรียนและข้าราชการครูรายหนึ่งอยู่ด้วยนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ว่ากล่าวกับผู้ฟ้องคดีอย่างเช่นที่เคยว่ากล่าว ตั้งแต่วันแรกที่มีรายงานตัวว่าหากอยู่ไม่ได้ให้ลาออก และในวันดังกล่าวไม่มีการนำเอกสารการลงเวลามาปฏิบัติราชการมาให้ผู้ฟ้องคดีตรวจดูแต่อย่างใด ซึ่งหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะทำทัณฑ์บนผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ควรต้องแจ้งกับผู้ฟ้องคดีว่าจะทำทัณฑ์บนผู้ฟ้องคดีด้วยสาเหตุใด การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการเตรียมการไว้ก่อนทั้งสิ้น แม้กระทั้งการเตรียมหนังสือลาออกก็นำมาให้ผู้ฟ้องคดีลงชื่อในทันทีมิใช่เวลา ๓๐ นาที แต่อย่างใด ทั้งนี้ ในการขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีนั้น หากข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้บกพร่องโดยมาปฏิบัติราชการสายบ่อยครั้งตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำเอกสารการลงเวลามาปฏิบัติราชการ อันเป็นเอกสารที่ไม่ตรงต่อความเป็นจริงมาแสดงต่อคณะกรรมการฯ แล้ว ผู้ฟ้องคดีย่อมเป็นผู้มีคุณสมบัติตามหลักเกณฑ์ของทางราชการที่สามารถกลับเข้ารับราชการได้

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า แม้ผู้ฟ้องคดีจะมีคุณสมบัติทั่วไปตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และมีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งตามมาตรฐานตำแหน่ง (ครูผู้ช่วย) ที่จะบรรจุและแต่งตั้ง และผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ออกจากราชการไปแล้วไม่เกินสามปี นับแต่วันที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ รับคำขอสมัครขอกลับเข้ารับราชการก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๕ โดยระบุว่า ประสงค์ขอลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นช่วงเวลาระหว่างเตรียมความพร้อมและพัฒนาอย่างเข้ม และในเวลา que ผู้ฟ้องคดียื่นหนังสือลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ขอกลับเข้ารับราชการนั้น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ มีบัญชีผู้สอบแข่งขันได้ในตำแหน่งครูผู้ช่วยอยู่ ประกอบกับคณะกรรมการกลั่นกรองการขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่งตั้งขึ้น ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๕ ได้พิจารณาพฤติกรรมการ

/ส่วนตัว...

ส่วนตัวและการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับการเป็นข้าราชการครู ปรากฏตามข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้ที่เคยเป็นผู้บังคับบัญชา มาก่อน รวมถึงเคยถูกสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง แม้ต่อมาจะได้รับการลดโทษและให้ กลับเข้ารับราชการแล้ว แต่ไม่ปรับปรุงพฤติกรรมของตน การรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ นอกจากไม่มีเหตุผลความจำเป็นและไม่เป็นประโยชน์ต่อทางราชการอย่างมากแล้ว ยังขัดต่อ หลักเกณฑ์และวิธีการบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ออกจาก ราชการไปแล้วสมัครขอกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตามหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ. ที่ ศธ ๐๒๐๖.๒/ว ๔ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๑ ข้อ ๓ และ ข้อ ๕ ทั้งยังเป็นปัญหาให้โรงเรียนและสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาต้องแก้ไข กระทบต่อ ขวัญกำลังใจของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา เพราะพฤติกรรมที่ไม่เคารพต่อ กฎระเบียบของผู้ฟ้องคดี จึงมีมติว่าไม่สมควรที่จะรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ซึ่งต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ พิจารณาแล้ว มีมติเห็นชอบด้วย เมื่อการพิจารณาสั่งบรรจุบุคคลกลับเข้ารับราชการจะต้องพิจารณา โดยคำนึงถึงประโยชน์ของทางราชการที่จะได้รับจากการรับผู้นั้นกลับเข้ารับราชการ ซึ่งต้อง เป็นกรณีที่มีเหตุผลความจำเป็นและเป็นประโยชน์ต่อทางราชการอย่างมาก ประกอบกับ นโยบายของทางราชการที่ต้องการลดขนาดกำลังคนภาครัฐและภาระด้านงบประมาณ รวมทั้งจะต้องนำข้อมูลเกี่ยวกับประวัติการรับราชการและการทำงานในอดีตมาประกอบการ พิจารณาด้วย แม้ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ามีคุณสมบัติทั่วไปและคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง ครบถ้วนตามที่กฎหมายและระเบียบกำหนด แต่ไม่ได้หมายความว่าผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ แห่งระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จะต้องสั่งรับผู้ฟ้องคดี เข้ารับราชการในทุกกรณี โดยเป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่จะต้องคำนึงถึงประโยชน์ของ ทางราชการ รวมถึงนโยบายของทางราชการ เมื่อผู้บังคับบัญชาพิจารณาเรื่องและผู้ฟ้องคดีขอ กลับเข้ารับราชการโดยพิจารณาถึงพฤติกรรมส่วนตัวและการปฏิบัติงาน รวมถึงความเห็น ของผู้ที่เคยเป็นผู้บังคับบัญชามาก่อนแล้วข้างต้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยมติของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า คดีนี้มีมูลเหตุจากเมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดี ได้รายงานตัวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อปฏิบัติงานในตำแหน่งครูผู้ช่วยที่โรงเรียนบ้านดินโส

/ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับทราบและให้ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติราชการในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ โดยในวันดังกล่าวผู้ฟ้องคดีได้เดินทางมาถึงโรงเรียนบ้านดินโสและลงชื่อในบัญชีลงเวลามาปฏิบัติราชการของข้าราชการครูโรงเรียนบ้านดินโสในลำดับที่ ๑๘ เวลา ๗.๓๔ นาฬิกา จากนั้นมีผู้ลงเวลาปฏิบัติราชการต่อจากผู้ฟ้องคดีอีก ๒ ราย ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงเวลามาปฏิบัติราชการในเวลา ๗.๕๕ นาฬิกา เป็นลำดับที่ ๒๐ หลังจากนั้นไม่ทราบวันเวลาที่แน่ชัด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แก้ไขขีดฆ่าในช่องลงเวลามาปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีและเขียนใหม่เป็นเวลา ๑๕ นาฬิกา พร้อมทั้งลงชื่อกำกับไว้ นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้บันทึกในรายงานเหตุการณ์ประจำวันของโรงเรียนบ้านดินโสในวันเดียวกันว่า ผู้ฟ้องคดีเดินทางมาถึงโรงเรียนบ้านดินโสเวลา ๑๔ นาฬิกา ซึ่งเท่ากับว่าในวันเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีมีเวลามาปฏิบัติราชการรวม ๓ เวลา คือ ๗.๓๔ นาฬิกา ๑๕ นาฬิกา และ ๑๔ นาฬิกา ต่อจากนั้น นับแต่วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ ที่ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติราชการแล้ว ยังมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงเวลามาปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดีอีกหลายครั้ง ซึ่งผู้ฟ้องคดีทราบในภายหลังทั้งสิ้น โดยในระหว่างวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีจะลงเวลาปฏิบัติราชการทุกวันที่มาปฏิบัติราชการ ซึ่งในระหว่างนั้นตามบัญชีลงเวลามาปฏิบัติราชการก็มิได้มีการแก้ไขวันเวลาปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดีแตกต่างไปจากความเป็นจริง แต่เพียงมีการแก้ไขเมื่อผู้ฟ้องคดีร้องขอความเป็นธรรมต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ผู้ฟ้องคดีจึงทราบว่ามีการแก้ไขเวลามาปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดี โดยมีรายการที่ถูกแก้ไขดังนี้ ๑. วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีลงเวลาและลงชื่อในบัญชีลงเวลามาปฏิบัติราชการในลำดับที่ ๑๕ เวลา ๗.๒๑ นาฬิกา แต่ถูกขีดฆ่าและแก้ไขเวลาใหม่เป็นเวลา ๑๔ นาฬิกา ๒. วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีลงเวลาและลงชื่อในบัญชีลงเวลามาปฏิบัติราชการในลำดับที่ ๒๐ ก่อน ๘ นาฬิกา แต่ถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้น้ำยาลบหมึกลบเวลาเดิมและเขียนใหม่เป็นเวลา ๑๐ นาฬิกา ๓. วันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีลงเวลาและลงชื่อในบัญชีลงเวลามาปฏิบัติราชการในลำดับที่ ๒๑ ก่อน ๘ นาฬิกา แต่ถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้น้ำยาลบหมึกลบเวลาเดิมและเขียนใหม่เป็นเวลา ๑๐ นาฬิกา พร้อมเขียนในช่องหมายเหตุของผู้ฟ้องคดีว่ามาถึง ๑๐ นาฬิกา ๔. วันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีลงเวลาและลงชื่อในบัญชีลงเวลามาปฏิบัติราชการในลำดับที่ ๙ เวลา ๗.๑๙ นาฬิกา แต่ถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขีดฆ่าเวลาเดิมและแก้ไขใหม่เป็นเวลา ๑๐ นาฬิกา ๕. วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีลงเวลาและลงชื่อในบัญชีลงเวลามาปฏิบัติราชการ

/ในเวลา...

ในเวลาไม่เกิน ๘.๓๐ นาฬิกา แต่ถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้น้ำยาลบหมึกลบเวลาเดิม แล้วเขียนทับเวลาใหม่เป็นเวลา ๑๐ นาฬิกา และได้มีการบันทึกในรายงานเหตุการณ์ประจำวันว่าผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติราชการเวลา ๑๐ นาฬิกา และมักจะมาโรงเรียนสายอยู่เป็นประจำ ทั้งนี้ การลงเวลาปฏิบัติราชการของข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการและการบันทึกข้อความลงในสมุดหมายเหตุรายวันของโรงเรียน นั้น ปัจจุบันยังใช้ข้อบังคับของกระทรวงธรรมการว่าด้วยสมุดหมายเหตุรายวัน ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมให้ตรงตามคำสั่งกระทรวงธรรมการ ที่ ศ. ๒๐/๒๔๘๑ ลงวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๔๘๑ ว่า การลงสมุดหมายเหตุรายวัน การลงเวลามาปฏิบัติราชการ ใช้ระเบียบข้อบังคับเดียวกันเกี่ยวกับการแก้ไขเพิ่มเติมข้อความ โดยระบุว่าตามปกติต้องลงด้วยเส้นหมึกดำเสมอ ห้ามการขูดลบเพิ่มเติม ถ้าเขียนผิดพลาดหรือตก จำเป็นต้องแก้ไข ก็ให้ขีดฆ่าด้วยเส้นหมึกสีแดงโดยประณีต แล้วเขียนเติมลงใหม่ด้วยเส้นหมึกสีแดง เช่นเดียวกัน การแก้ไขตกเติมแห่งใด ผู้แก้ต้องลงนามและวันเดือนปีย่อกำกับไว้ด้วยทุกแห่ง จากข้อบังคับดังกล่าวทำให้เห็นได้ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้วิธีแก้ไขเวลามาปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดีโดยวิธีการใช้น้ำยาลบหมึกลบเวลาของผู้ฟ้องคดีนั้น มีเจตนาที่จะปิดบังไม่ให้ทราบเวลาปฏิบัติราชการที่แท้จริงของผู้ฟ้องคดี และเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับ และบางรายการก็ไม่ตรงกันทั้งในบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการและในบันทึกสมุดหมายเหตุรายวัน เช่น วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ ที่กล่าวข้างต้น รายละเอียดเกี่ยวกับการลงเวลาปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้กระทำภายหลังทั้งสิ้นและนำไปใช้ในการประชุมเกี่ยวกับการขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดี โดยมีการพิจารณาถึงพฤติกรรมส่วนตัวและการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดี ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นไม่ได้วินิจฉัยในส่วนนี้ว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือถูกต้องเพื่อที่จะได้เป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป ซึ่งหากไม่วินิจฉัยแต่กลับมีความเห็นว่า หลังจาก ที่ ก.ค.ศ. มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปรับปรุงตัว กลับมาโรงเรียนสายถึง ๘ ครั้ง ในระยะเวลาเพียง ๑ เดือน จนผู้บริหารโรงเรียนเรียกไปว่ากล่าวตักเตือน อีกทั้งอดีตผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี ๒ ราย ให้การว่า ความประพฤติของผู้ฟ้องคดีไม่เหมาะสมในการเป็นครู ซึ่งทุกกรณีจะเน้นย้ำให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีมาสายและไม่เคารพระเบียบของทางราชการ แต่ก็ไม่ระบุแน่ชัดว่าประพฤติไม่เหมาะสมและไม่เคารพระเบียบราชการอย่างไร อันเป็นคำวินิจฉัยที่คลุมเครือ ซึ่งคำวินิจฉัยในลักษณะนี้จำเป็นต้องวินิจฉัยอย่างชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีขาดคุณสมบัติอย่างไร และการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่แก้ไขการลงเวลา

/มาปฏิบัติงาน...

มาปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีถูกต้องหรือไม่ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีไม่เคยถูกคณะกรรมการไม่ว่าชุดใดเรียกผู้ฟ้องคดีไปให้การหรือสอบถามด้วยตนเอง คงรับฟังพยานหลักฐานต่างๆ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำไปแสดง ผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงข้าราชการระดับล่างและไม่เคยมีความรู้สึกว่าตนเองถูกผู้อำนวยการโรงเรียนหรือสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาถ่มถุยถั่งแต่อย่างใด แต่หากพิจารณาข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นกับผู้ฟ้องคดีอย่างถ่องแท้แล้วจะเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเป็นธรรมมาโดยตลอด และผู้ฟ้องคดีไม่มีพฤติกรรมส่วนตัวใดๆ ที่จะทำให้ราชการได้รับความเสียหาย หากฟังได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อภิเวลามาปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีผิดไปจากความเป็นจริง ย่อมทำให้ผู้ฟ้องคดีสามารถกลับเข้ารับราชการได้

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งหกดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการและให้คืนสิทธิประโยชน์แก่ผู้ฟ้องคดีตามคำขอท้ายฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ที่ ๑๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ ที่ลดโทษและให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ โดยในวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีมารายงานตัว ณ โรงเรียนบ้านดินโส ในเวลาประมาณ ๑๑ นาฬิกา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้บริหารโรงเรียนได้รับทราบและได้สอบถามตามปกติในฐานะผู้บังคับบัญชาว่าผู้ฟ้องคดีพร้อมที่จะปฏิบัติหน้าที่หรือไม่ แต่ผู้ฟ้องคดีแจ้งว่ายังไม่พร้อม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงอนุญาตให้มาปฏิบัติหน้าที่ในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ ต่อมา ในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีได้เดินทางถึงโรงเรียนบ้านดินโสในเวลา ๑๔ นาฬิกา โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดเตรียมบ้านพักไว้ให้แต่ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้พักอาศัยเป็นประจำ จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มอบหมายหน้าที่รับผิดชอบและชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับงานที่รับผิดชอบและให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งปรากฏว่าระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ที่โรงเรียนบ้านดินโส ส่วนใหญ่แล้วผู้ฟ้องคดีจะมาปฏิบัติหน้าที่สายอยู่บ่อยครั้ง ระยะเวลาแรกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ว่ากล่าว เนื่องจากเห็นว่ายังปรับตัวไม่ได้ จึงเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีมาทำงานสายเป็นประจำบ่อยขึ้น ดังนั้น ในวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเรียกผู้ฟ้องคดีเข้าพบเพื่อแนะนำตักเตือนโดยมีรองผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านดินโสและข้าราชการครูโรงเรียนบ้านดินโสผู้หนึ่งอยู่ด้วย แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมรับฟังเหตุผลหรือข้อเสนอใดๆ และแจ้งว่ามีความประสงค์จะขอลาออก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/จึงสั่งการ...

จึงสั่งการให้รองผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านดินโสจัดทำหนังสือลาออกมาให้ผู้ฟ้องคดี โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อ่านข้อความให้ผู้ฟ้องคดีฟังและผู้ฟ้องคดีไม่ได้ทักท้วงประการใด และได้ลงลายมือชื่อในหนังสือขอลาออกจากราชการต่อหน้าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รองผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านดินโส และข้าราชการครูคนดังกล่าว โดยมีได้มีการบังคับ ชมเชย หรือกดดันให้ลาออกจากราชการแต่อย่างใด การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ได้อ่านข้อความในหนังสือลาออก และไม่ทราบว่ามีข้อความอย่างไร แต่มาทราบภายหลังว่าหนังสือดังกล่าวเป็นหนังสือลาออกจากราชการเนื่องจากถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลั่นแกล้งนั้น เป็นข้ออ้างที่มีอาจรับฟังได้ เนื่องจากโดยปกติของวิญญูชนทั่วไป การจะลงลายมือชื่อในหนังสือหรือเอกสารต่างๆ จะต้องอ่านหรือทำความเข้าใจข้อความรายละเอียดของเอกสารดังกล่าวก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการครูย่อมต้องมีความละเอียดรอบคอบมากกว่าบุคคลทั่วไป

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีเดินทางมาถึงโรงเรียนบ้านดินโสเวลา ๗.๓๔ นาฬิกา นั้นไม่เป็นความจริง แต่เป็นเวลา ๑๔ นาฬิกา ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้บันทึกไว้ในสมุดหมายเหตุรายวันของโรงเรียนพร้อมแก้ไขบัญชีลงเวลาของผู้ฟ้องคดีให้ตรงกับความเป็นจริง ซึ่งเป็นอำนาจของผู้บริหารสถานศึกษา ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเดินทางมาถึงโรงเรียนในเวลา ๘ นาฬิกา มาโดยตลอดนั้น เมื่อพิจารณาระยะทางจากบ้านพักในตำบลท่าเรือ อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรีมายังโรงเรียนบ้านดินโส ประกอบกับวิธีเดินทางโดยรถสาธารณะและรถรับจ้างแล้ว ย่อมเป็นไปได้ที่ผู้ฟ้องคดีจะเดินทางมาถึงก่อนเวลา ๘ นาฬิกา แต่จะเป็นเวลาประมาณ ๘.๔๕ - ๙ นาฬิกา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แก้ไขเวลาการมาปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดีให้ถูกต้องตามความเป็นจริง และลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกครั้ง รวมทั้งบันทึกไว้ในสมุดหมายเหตุรายวันด้วย ซึ่งมีใช้การทำเอกสารเท็จหรือเอกสารปลอม แต่เป็นการแก้ไขตามอำนาจของผู้ผู้อำนวยการโรงเรียน สำหรับกรณีที่มีข้าราชการรายอื่นมาลงเวลาในบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการต่อท้ายจากผู้ฟ้องคดีนั้น ในความเป็นจริงข้าราชการรายนั้นมาถึงโรงเรียนก่อนผู้ฟ้องคดีแต่ได้ไปปฏิบัติหน้าที่ดูแลนักเรียน ต่อเมื่อเสร็จสิ้นภารกิจจึงมาลงชื่อในบัญชีลงเวลา และกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงเวลาต่อท้ายผู้ฟ้องคดี มิได้หมายความว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มาถึงโรงเรียนหลังผู้ฟ้องคดี แต่เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้อำนวยการโรงเรียนมีหน้าที่ตรวจสอบและลงลายมือชื่อเพื่อรับทราบการมาปฏิบัติราชการของบุคลากรในโรงเรียน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงลงลายมือชื่อมาปฏิบัติราชการในลำดับท้าย และลงลายมือชื่อตรวจสอบความถูกต้องในบัญชีลงเวลา

/ในฐานะ...

ในฐานะผู้อำนวยการโรงเรียน ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งโรงเรียนบ้านดินโส ที่ ๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ตามความประสงค์ของผู้ฟ้องคดี และนับแต่วันดังกล่าวผู้ฟ้องคดีไม่ได้มาโรงเรียนบ้านดินโส จนกระทั่งต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทราบว่าผู้ฟ้องคดีได้ยื่นสมัครขอกลับเข้ารับราชการและได้นำแบบฟอร์มรับรองความประพฤติของผู้ฟ้องคดีมาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับรองเพื่อนำไปประกอบการสมัครดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้รับรองเนื่องจากเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับการเป็นข้าราชการครู การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระเบียบกฎหมายที่กำหนดแล้ว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับการลดโทษและให้กลับเข้ารับราชการในตำแหน่งครูผู้ช่วย โรงเรียนบ้านดินโส ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ที่ ๑๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ ซึ่งต่อมาสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ได้รับรายงานจากโรงเรียนบ้านดินโสตามหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๑๙.๐๒๕/๑๓ ลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๕ ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือลาออกจากราชการต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการถูกต้องตามระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการลาออกจากราชการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ แล้ว ต่อมา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ได้รับหนังสือร้องขอความเป็นธรรมจากผู้ฟ้องคดีว่าถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ บังคับให้ลงลายมือชื่อในหนังสือขอลาออกจากราชการ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๕ แล้วมีมติว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีร้องเรียนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มอบหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ตรวจสอบข้อเท็จจริง ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีดังกล่าวเป็นหนังสือร้องเรียนฉบับเดียวกับที่ผู้ฟ้องคดีส่งมายังสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ และได้มีการตรวจสอบแล้วไม่มีข้อเท็จจริง พยานบุคคลและเอกสารหลักฐานใหม่ที่เป็นสาระสำคัญที่จะทำให้รูปคดีเปลี่ยนแปลงไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเห็นชอบให้ยุติเรื่อง หลังจากนั้นปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นแบบสมัครขอกลับเข้ารับราชการ

/เป็นข้าราชการครู...

เป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการกลั่นกรองการขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีเพื่อพิจารณาเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการกลั่นกรองฯ ที่เห็นว่า แม้ผู้ฟ้องคดีจะมีคุณสมบัติทั่วไปตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และมีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งตามมาตรฐานตำแหน่ง (ครูผู้ช่วย) ที่จะบรรจุและแต่งตั้ง และผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ออกจากราชการไปแล้วไม่เกินสามปี นับแต่วันที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ รับคำขอสมัครขอกลับเข้ารับราชการก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการไปในระหว่างเตรียมความพร้อมและพัฒนาอย่างเข้ม และในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอกลับเข้ารับราชการนั้น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ มีบัญชีผู้สอบแข่งขันได้ในตำแหน่งครูผู้ช่วยอยู่ด้วย ประกอบกับเมื่อคณะกรรมการฯ ได้พิจารณาพฤติกรรมส่วนตัว และการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับการเป็นข้าราชการครู จึงมีมติว่าไม่สมควรที่จะรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ จึงเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ แล้วมีมติเห็นชอบกับคณะกรรมการกลั่นกรองฯ ที่ไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์มติดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๖ แล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้มีอคติต่อผู้ฟ้องคดีและได้ปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดีโดยยึดระเบียบกฎหมาย และแนวปฏิบัติของทางราชการเป็นหลัก

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคณะบุคคลที่มีอำนาจและหน้าที่เป็นไปตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งในการพิจารณาเรื่องใดๆ ที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ ไม่มีกฎหมายและระเบียบใดที่กำหนดให้ต้องเรียกผู้ฟ้องคดีมาให้ถ้อยคำแต่อย่างใด แต่หากมีกรณีให้เห็นสมควรจะเรียกบุคคลใดมาชี้แจงข้อเท็จจริงก็สามารถดำเนินการได้ ซึ่งในกรณีของผู้ฟ้องคดีไม่มีเหตุอันสมควรที่ต้องเรียกมาให้ข้อเท็จจริงเพิ่มเติม เนื่องจาก

/เอกสารหลักฐาน...

เอกสารหลักฐานและความเห็นของคณะกรรมการต่างๆ ประกอบความเห็นของผู้บังคับบัญชา เพียงพอต่อการพิจารณาแล้ว เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๕ ขอลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ และต่อมาได้มีหนังสือลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ขอลงกลับเข้ารับราชการ ซึ่งได้มีการกลั่นกรองเรื่องดังกล่าวตามลำดับ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ แล้วมีมติไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์มติดังกล่าว ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๖ แล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเห็นได้ว่ามติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ในเรื่องดังกล่าวเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายกำหนดแล้ว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลง เป็นหนังสือ และไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ประชุมปรึกษาเพื่อมีคำพิพากษา โดยได้รับฟังคำชี้แจง ด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี และตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมด ในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งครูผู้ช่วย โรงเรียนบ้านหินตั้ง อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ในขณะนั้น ได้ถูกลงโทษปลดออกจากราชการ กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เป็นเหตุให้ราชการเสียหายอย่างร้ายแรงตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ที่ ๓๐๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) ซึ่งได้พิจารณาแล้วให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งครูผู้ช่วย โรงเรียนบ้านดินโส อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ที่ ๑๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มารายงานตัว

/เพื่อปฏิบัติราชการ...

เพื่อปฏิบัติราชการต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๔ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับทราบและอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติราชการในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ ซึ่งปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ลงเวลามาปฏิบัติราชการในลำดับที่ ๑๘ เวลา ๗.๓๔ นาฬิกา แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ชี้ตงมาแก้ไขเวลาเป็น ๑๕ นาฬิกา และลงลายมือชื่อกำกับไว้ ซึ่งต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แก้ไขเวลามาปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดีอีกหลายครั้ง โดยอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติราชการสาย ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งโรงเรียนบ้านดินโสน ที่ ๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการ ตามที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดี เห็นว่า คำสั่งอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ฟ้องคดี ไม่ได้ประสงค์จะลาออกจากราชการ แต่ถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลั่นแกล้ง และได้ลงลายมือชื่อ ในหนังสือขอลาออกจากราชการโดยไม่ได้อ่านข้อความอย่างละเอียด ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ขอความเป็นธรรมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๕ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดียื่นหนังสือขอความเป็นธรรม เกินระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งผลการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์เมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๕ ขณะเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือขอความเป็นธรรมต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งต่อมา ได้มีการมอบหมายให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ตรวจสอบข้อเท็จจริง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มอบหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดำเนินการ ผลการสอบสวนปรากฏว่าไม่มีมูลเป็นความผิดทางวินัย เห็นควรยุติเรื่อง

ในระหว่างนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ขอกลับเข้ารับราชการต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยระบุในแบบคำร้องว่า ออกจากราชการเนื่องจากดูแล บุพการี ตั้งแต่วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ และประสงค์ขอกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการกลั่นกรอง การขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดี ต่อมา คณะกรรมการกลั่นกรองฯ ในการประชุม ครั้งที่ ๒/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๕ พิจารณาแล้วเห็นว่าไม่สมควรที่จะรับผู้ฟ้องคดี กลับเข้ารับราชการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ พิจารณาแล้วมีมติเห็นชอบกับคณะกรรมการกลั่นกรองฯ และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

/ตามหนังสือ...

ตามหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๑๙/๔๔๓๑ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ อุทธรณ์มติดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ซึ่งได้พิจารณา ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๖ แล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือลับ ที่ ศธ ๐๔๐๑๙/๑๐ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ แจ้งมติดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาล มีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งโรงเรียนบ้านดินโส ที่ ๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ที่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิมและให้คืนสิทธิประโยชน์แก่ผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ที่ไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๙ บัญญัติว่า ให้ ก.ค.ศ. มีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้ ... (๔) ออกกฎ ก.ค.ศ. ระเบียบ ข้อบังคับ หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการบริหารงานบุคคล ของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา กฎ ก.ค.ศ. เมื่อได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี และประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้ ... มาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ภายใต้บังคับมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ มาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๗ การบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้มีอำนาจดังต่อไปนี้เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง ... (๔) การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรง ตำแหน่งครูผู้ช่วย ตำแหน่งครู และตำแหน่งบุคลากรทางการศึกษาอื่นตามมาตรา ๓๘ ค. (๒) ในสถานศึกษา ให้ผู้อำนวยการสถานศึกษาเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง โดยอนุมัติ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา ... และมาตรา ๖๔ บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดออกจากราชการไปแล้วและมีใช่เป็นการออกจากราชการในระหว่าง ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ถ้าสมัครเข้ารับราชการเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา และทางราชการประสงค์จะรับผู้นั้นเข้ารับราชการ ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ สั่งบรรจุ และแต่งตั้งผู้นั้นเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา โดยให้มีตำแหน่ง วิชยฐานะ

/และรับเงินเดือน...

และรับเงินเดือนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ค.ศ. กำหนด ประกอบกับหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ. ที่ ศธ ๐๒๐๖.๒/ว ๔ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๑ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะเกิดมูลคดีนี้ ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ออกจากราชการไปแล้วสมัครขอกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ไว้ดังนี้

๑. การบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ออกจากราชการไปแล้วสมัครขอกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ต้องเป็นกรณีที่มีเหตุผลความจำเป็นและเป็นประโยชน์ต่อทางราชการอย่างมาก
๒. ผู้สมัครขอกลับเข้ารับราชการต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติทั่วไปตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และมีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งตามมาตรฐานตำแหน่ง หรือมาตรฐานวิทยฐานะที่จะบรรจุและแต่งตั้ง
๓. ต้องไม่เป็นผู้ที่ออกจากราชการในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือเตรียมความพร้อมและพัฒนาอย่างเข้ม
๔. ต้องเป็นผู้ที่ออกจากราชการไปแล้วไม่เกินสามปี นับถึงวันที่หน่วยงานหรือส่วนราชการ ซึ่งมีหน้าที่ออกคำสั่งบรรจุและแต่งตั้งรับคำขอสมัครขอกลับเข้ารับราชการ
๕. ต้องไม่มีบัญชีผู้สอบแข่งขันได้ ผู้สอบคัดเลือกได้ หรือผู้ได้รับการคัดเลือกในตำแหน่งนั้นขึ้นบัญชีรอการบรรจุและแต่งตั้ง เว้นแต่กรณีบรรจุและแต่งตั้งผู้ออกจากราชการไปดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือสมาชิกสภาท้องถิ่น หรือลาออกเพื่อติดตามคู่สมรสซึ่งไปรับราชการ ณ ต่างประเทศ หรือผู้ที่ออกจากราชการไปเพราะถูกยุบเลิกตำแหน่ง
๖. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหรือส่วนราชการที่จะบรรจุบุคคลเข้ารับราชการต้องมีตำแหน่งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาว่าง และมีอัตรากำลังไม่เกินเกณฑ์ที่ ก.ค.ศ. กำหนด
๗. การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอาจเป็นตำแหน่งในสายงานเดิมหรือสายงานอื่นที่ไม่สูงกว่าเดิม วิทยฐานะเท่าที่เคยได้รับอยู่เดิม โดยนำหลักเกณฑ์และวิธีการตามมาตรา ๕๕ มาบังคับโดยอนุโลมและรับเงินเดือนอันดับและขั้นที่ไม่สูงกว่าที่เคยได้รับอยู่เดิมก่อนออกจากราชการ ทั้งนี้ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาให้หมายความรวมถึง อ.ก.ค.ศ. ที่ ก.ค.ศ. ตั้งด้วย พร้อมกับกำหนดวิธีการในกรณีดังกล่าวไว้ว่า

๑. ผู้สมัครขอกลับเข้ารับราชการต้องยื่นคำขอต่อสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหรือส่วนราชการ พร้อมเอกสารประกอบการพิจารณาตามแบบที่ ก.ค.ศ. กำหนด
๒. หากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา หรือส่วนราชการ มีตำแหน่งว่าง และมีความประสงค์จะรับผู้นั้นเข้ารับราชการ ให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหรือส่วนราชการเสนอเหตุผลความจำเป็นและประโยชน์

/ที่ทางราชการ...

ที่ทางราชการจะได้รับ เพื่อให้ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาพิจารณา หากอนุมัติ ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ ดำเนินการสั่งบรรจุและแต่งตั้ง... ๓. เมื่อผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ ดำเนินการออกคำสั่งแล้วให้รายงาน อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาเพื่อทราบ...

จากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวเห็นได้ว่า ในกรณีที่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดที่ออกจากราชการไปและต่อมาประสงค์ขอกลับเข้ารับราชการ นอกจากจะต้องมิใช่การออกจากราชการในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการตามนัยมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้ว ผู้ขอกลับเข้ารับราชการจะต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติตามหลักเกณฑ์ที่ ก.ค.ศ. กำหนด โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องไม่เป็นผู้ที่ออกจากราชการในระหว่างเตรียมความพร้อมและพัฒนาอย่างเข้ม รวมทั้งการขอกลับเข้ารับราชการจะต้องเข้าเงื่อนไขประการอื่นๆ ที่ ก.ค.ศ. กำหนด ซึ่งมีเงื่อนไขประการหนึ่งว่า ในขณะยื่นคำขอจะต้องไม่มีบัญชีผู้สอบแข่งขันได้ ผู้สอบคัดเลือกได้ หรือผู้ได้รับการคัดเลือกในตำแหน่งนั้นขึ้นบัญชีรอการบรรจุและแต่งตั้ง เว้นแต่กรณีบรรจุและแต่งตั้งผู้ออกจากราชการไปดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือสมาชิกสภาท้องถิ่น หรือลาออกเพื่อติดตามคู่สมรสซึ่งไปรับราชการ ณ ต่างประเทศ หรือผู้ที่ออกจากราชการไปเพราะถูกยุบเลิกตำแหน่ง และแม้ว่าผู้ขอกลับเข้ารับราชการจะมีคุณสมบัติครบถ้วนและเป็นกรณีที่เข้าเงื่อนไขประการอื่นๆ ตามที่ ก.ค.ศ. กำหนดไว้ก็ตาม แต่ไม่ได้หมายความว่า จะต้องมีการรับผู้ขอกลับเข้ารับราชการในทุกกรณีเสมอไป เนื่องจากในประการสำคัญ การกลับเข้ารับราชการดังกล่าวจะต้องเป็นกรณีที่มีเหตุผลความจำเป็นและเป็นประโยชน์ต่อทางราชการอย่างมาก ซึ่งเป็นดุลพินิจของผู้มีอำนาจในการพิจารณาตามกฎหมายอีกด้วย

เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดียื่นหนังสือลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๕ ขอลาออกจากราชการในตำแหน่งครูผู้ช่วยโรงเรียนบ้านดินโส อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ตั้งแต่วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ขอกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการกลั่นกรองการขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดี จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาแล้วมีมติเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการกลั่นกรองฯ ที่เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ลาออกจากราชการในระหว่างเตรียมความพร้อมและพัฒนาอย่างเข้ม และในช่วงเวลา

/ที่ผู้ฟ้องคดี...

ที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอกลับเข้ารับราชการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กาญจนบุรี เขต ๓ มีบัญชีผู้สอบแข่งขันได้ในตำแหน่งครูผู้ช่วยอยู่ด้วย ประกอบกับ เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการส่วนตัวและการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีที่ผ่านมาปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดี เคยถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง แม้ต่อมาจะได้รับการลดโทษและให้ กลับเข้ารับราชการแล้วแต่ไม่ปรับปรุงพฤติกรรม การรับผู้ฟ้องคดีเข้ารับราชการเป็นข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา นอกจากไม่มีเหตุผลความจำเป็นและไม่เป็นประโยชน์ต่อ ทางราชการอย่างมากแล้ว ยังขัดต่อหลักเกณฑ์และวิธีการบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการครูและ บุคลากรทางการศึกษาผู้ออกจากราชการไปแล้วสมัครขอกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษาตามหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ. ที่ ศธ ๐๒๐๖.๒/ว ๔ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๑ ข้อ ๓ และข้อ ๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยความเห็นชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ จึงมีคำสั่งไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวย่อมเห็นได้ว่า นอกจาก เหตุผลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ผ่านมาของผู้ฟ้องคดีในประเด็นเกี่ยวกับการถูกดำเนินการ ทางวินัย กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการและกรณีการมาปฏิบัติราชการสายแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาถึงหลักเกณฑ์และเหตุผลประการอื่นทั้งในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีได้ลาออกจากราชการ ในระหว่างเตรียมความพร้อมและพัฒนาอย่างเข้ม และในช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอกลับ เข้ารับราชการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กาญจนบุรี เขต ๓ มีบัญชี ผู้สอบแข่งขันได้ในตำแหน่งครูผู้ช่วยอยู่ด้วย ซึ่งไม่เข้าหลักเกณฑ์ตามข้อ ๓ และข้อ ๕ ของหลักเกณฑ์และวิธีการบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ออกจาก ราชการไปแล้วสมัครขอกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาตาม หนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ. ที่ ศธ ๐๒๐๖.๒/ว ๔ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๑ อันแสดงให้เห็น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีขาดคุณสมบัติตามที่ ก.ค.ศ. กำหนดไว้ แม้ข้อเท็จจริงไม่สามารถรับฟัง เป็นยุติได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมการมาปฏิบัติราชการสายตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แสดงเอกสารหลักฐานจริงหรือไม่ก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาความเห็นของผู้ที่เคยเป็นผู้บังคับบัญชา ผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับพฤติกรรมการปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดีที่ผ่านมา ซึ่งแสดงให้เห็น สอดคล้องในทำนองเดียวกันว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมละทิ้งหน้าที่ราชการและขาด ความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ในโรงเรียนบ้านหินตั้งและโรงเรียนบ้านดินโส จนถูก ผู้บังคับบัญชาตักเตือนและต่อมาถูกตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยจากกรณีไม่รับผิดชอบ ต่อหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติหน้าที่สอนนักเรียน การลาโดยอ้างเหตุเจ็บป่วยโดยไม่มีใบรับรองแพทย์

/และไม่ลงลายมือชื่อ...

และไม่ลงลายมือชื่อปฏิบัติราชการโดยไม่ยื่นใบลา รวมจำนวนติดต่อกันถึงสามสิบเก้าวัน ซึ่งหลังจากนั้นผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษปลดออกจากราชการตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษากาญจนบุรี ที่ ๓๐๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๒ แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดี ได้ยื่นอุทธรณ์แสดงเหตุผลอันสมควรที่ไม่อาจยื่นใบลาป่วยได้ในบางช่วงเวลา ทำให้พฤติการณ์ รับฟังได้แต่เพียงว่า มิใช่การละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินสิบห้าวัน อันจะเป็นการ กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ยังถือว่าผู้ฟ้องคดียังคงกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงอยู่ ผู้ฟ้องคดีจึงได้รับการลดโทษจากปลดออกจากราชการ เป็นลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นและ ให้กลับเข้ารับราชการตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ที่ ๑๙ /๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ แสดงว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับ การเป็นข้าราชการครู ดังนั้น จากเหตุผลประการต่างๆ ข้างต้นจึงเห็นได้ว่า การขอลับเข้า รับราชการของผู้ฟ้องคดี นอกจากจะไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว ยังไม่มีเหตุผลความจำเป็น และไม่เป็นประโยชน์ต่อทางราชการ การมีคำสั่งไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยความเห็นชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจตาม ขอบเขตและอยู่ภายในหลักเกณฑ์ที่ระเบียบกฎหมายกำหนดแล้ว และเป็นคำสั่งที่ชอบด้วย กฎหมาย อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ศาลปกครองชั้นต้นยังไม่ได้วินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำการแก้ไขเวลามาปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดีโดยชอบหรือไม่ ซึ่งหากไม่ชอบแล้ว ย่อมเป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีมีคุณสมบัติที่จะกลับเข้ารับราชการได้ นั้น จึงฟังไม่ขึ้น

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การประชุมที่เกี่ยวกับกรณีของผู้ฟ้องคดีทุกกรณี ผู้ฟ้องคดีไม่เคยถูกคณะกรรมการไม่ว่าชุดใดเรียกไปให้การหรือสอบถามผู้ฟ้องคดี ด้วยตนเอง คงรับฟังพยานหลักฐานต่างๆ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำไปแสดง นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๒๘ บัญญัติว่า ในการ พิจารณาทางปกครอง เจ้าหน้าที่อาจตรวจสอบข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสมในเรื่องนั้นๆ โดยไม่ต้องผูกพันอยู่กับคำขอหรือพยานหลักฐานของคู่กรณี มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน วรรคสอง บัญญัติว่า ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับในกรณีดังต่อไปนี้ เว้นแต่เจ้าหน้าที่ จะเห็นสมควรปฏิบัติเป็นอย่างอื่น... (๖) กรณีอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดว่า ให้คำสั่งทางปกครองในกรณีดังต่อไปนี้ เป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๖) (๑) การบรรจุ การแต่งตั้ง การเลื่อนขั้นเงินเดือน... เมื่อปรากฏว่าการพิจารณาคำขอกลับเข้ารับราชการเป็นการพิจารณาทางปกครองที่เจ้าหน้าที่มีดุลพินิจตรวจสอบข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสมตามมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และคำสั่งไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี จึงมีลักษณะเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และเป็นคำสั่งทางปกครองที่เกี่ยวกับการบรรจุแต่งตั้ง จึงเข้าข้อยกเว้นไม่ต้องให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสทราบข้อเท็จจริงและโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๖) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ประกอบกับ (๑) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติดังกล่าว คำสั่งไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการจึงไม่อยู่ในบังคับของมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ดังนั้น การที่เจ้าหน้าที่รับฟังพยานหลักฐานที่เจ้าหน้าที่ได้มาโดยไม่ให้ผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริงและโต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า คำสั่งไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการมีความคลุมเครือ ไม่ได้แสดงเหตุผลและระบุให้แน่ชัดว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและไม่เคารพระเบียบราชการอย่างไร นั้น เห็นว่า มาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า คำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือและการยืนยันคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือต้องจัดให้มีเหตุผลไว้ด้วย และเหตุผลนั้นอย่างน้อยต้องประกอบด้วย (๑) ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (๒) ข้อกฎหมายที่อ้างอิง (๓) ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ เมื่อศาลได้พิจารณาหนังสือสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๓ ที่ ศธ ๐๔๐๑๙/๔๔๓๑ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๕ ซึ่งแจ้งคำสั่งไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการแก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว ปรากฏว่าหนังสือดังกล่าวได้ระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อกฎหมายที่อ้างอิง พร้อมทั้งข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจครบถ้วนแล้ว รวมทั้งได้มีการจัดส่งรายงานการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ เรื่องการขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีไปพร้อมด้วย ซึ่งผู้ฟ้องคดีสามารถเข้าใจได้และมีได้หลง

/ประเด็น...

ประเด็นดังปรากฏจากข้ออ้างหรือข้อโต้แย้งตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี กรณีจึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
พิพากษายืน

นางศิริวรรณ จุลโพธิ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสมชัย วัฒนการุณ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายฤทัย หงส์สิริ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายอำพน เจริญชีวินทร์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายไชยเดช ตันติเวสส
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นางสาวสิรภัทร โชควิเศษชัยสิทธิ์

วันที่อ่าน ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๓

นวลจันทร์ : ผู้พิมพ์

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๑๔๐/๒๕๕๙
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๑๔๒/๒๕๖๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๕ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง { นางณิชามา หรือพีรียา อ้อตระกูล หรือเอื้ออารีย์กุล ผู้ฟ้องคดี
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ ที่ ๑
ศึกษาธิการจังหวัดสกลนคร (ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ เดิม) ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่
ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ บ. ๑๓/๒๕๕๙
หมายเลขแดงที่ บ. ๑๙/๒๕๕๙ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองอุตรธานี)

โดยที่ได้มีคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๙/๒๕๖๐
เรื่อง การปฏิรูปการศึกษาในภูมิภาคของกระทรวงศึกษาธิการ ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓ เมษายน
๒๕๖๐ ทำให้มีการโอนบรรดาอำนาจหน้าที่ของผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ ในคดีนี้เฉพาะงานที่เกี่ยวกับ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ ไปเป็นอำนาจหน้าที่ของศึกษาธิการจังหวัดสกลนคร
จึงให้ถือว่า ศึกษาธิการจังหวัดสกลนคร เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แทนผู้อำนวยการสำนักงาน

/เขตพื้นที่...

เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ และให้ถือว่าบรรดาถ้อยคำสำนวนทั้งหลายที่ระบุหรืออ้างถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ เป็นการระบุหรืออ้างถึงศึกษาธิการจังหวัดสกลนคร

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านโคกสวรรค์ สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่าเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านปลวกธาตุโสภานวิทยา ได้กระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรงในเรื่องเกี่ยวกับการจัดซื้ออาหารกลางวันของโรงเรียนด้วยตนเองโดยไม่ชอบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ ลับ ที่ ๒๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๓ ลงโทษภาคทัณฑ์ แต่คณะอนุกรรมการวิสามัญข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทนคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ (ทำการแทน ก.ค.ศ.)) พิจารณาว่า พฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กรณีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงมีมติเพิ่มโทษเป็นไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ ลับ ที่ ๓๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ต่อมา อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ทำการแทน ก.ค.ศ.) พิจารณาแล้วมีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เพียงพอให้รับฟังว่าเป็นการกระทำทุจริต แต่เป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ให้ลดโทษจากไล่ออกจากราชการเป็นตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ ลับ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการเป็นตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านโคกสวรรค์ วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ รับเงินเดือนในอันดับ คศ. ๓ ชั้น ๔๔,๕๖๐ บาท โดยอาศัยเบิกชั้น

/๔๙,๔๒๐ บาท...

๔๙,๔๒๐ บาท ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีได้รับเช็คจ่ายเงินเดือน เงินวิทยฐานะ และเงินประจำตำแหน่ง ย้อนหลังตั้งแต่เดือนธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงเดือน สิงหาคม ๒๕๕๖ รวม ๒๑ เดือน โดยจ่ายให้ผู้ฟ้องคดีครึ่งหนึ่งของอัตราที่มีสิทธิได้รับ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองกลับมีคำสั่งอายัดเช็คดังกล่าวโดยไม่แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และเมื่อ มีการเลื่อนขึ้นเงินเดือนข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๖ ครั้งที่ ๒ (วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖) ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้รับ การเลื่อนขึ้นเงินเดือน รวม ๔ ครั้ง คือ วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๕ วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๕ วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๖ และวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ จึงเท่ากับว่าผู้ฟ้องคดีถูกลดโทษ ลดขึ้นเงินเดือน ๓ ขั้น ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ร้องทุกข์ ต่อประธานอนุกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ (ประธาน อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒) และได้มีหนังสือลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๖ ร้องทุกข์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งประธาน อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ ได้มีหนังสือ ที่ พิเศษ/๑ ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ชี้แจงผู้ฟ้องคดีว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับ การเลื่อนขึ้นเงินเดือนในช่วงเวลาดังกล่าวเป็นไปตาม กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเลื่อนขึ้น เงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๖ (๒) (๘) และ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอายัดเช็คที่ส่งจ่ายเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากต้องรายงานให้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นผู้พิจารณาส่งจ่ายตามระเบียบ กรมบัญชีกลาง ว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการซึ่งออกจากราชการโดยคำสั่ง ลงโทษทางวินัยหรือคำสั่งให้ออกจากราชการแล้วได้รับการพิพากษายกเลิก เพิกถอน หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นอย่างอื่น พ.ศ. ๒๕๕๑ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้มีหนังสือชี้แจง ใดๆ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๑๔๓/๐๑๘ ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๗ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ปลัดกระทรวงศึกษาธิการในฐานะผู้รับมอบอำนาจจากรัฐมนตรี ว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดจ่ายเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีในระหว่างถูกสั่งลงโทษ ไล่ออกจากราชการ (วันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖) ให้ได้รับ ครึ่งหนึ่งของเงินเดือนที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับก่อนวันที่ถูกสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ นอกจากนี้ ในส่วนของเงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่งก็ไม่ได้มีการเบิกจ่ายให้แก่ ผู้ฟ้องคดี โดยเจ้าหน้าที่ชี้แจงว่า ช่วงระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีถูกลดโทษไล่ออกจากราชการ

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติงาน จึงไม่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวตามระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๖ (๒) ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีถูกลดขั้นเงินเดือน ๓ ขั้น ดังกล่าว เป็นอัตราโทษที่กฎหมายไม่ได้กำหนดไว้ จึงเป็นกรณีที่ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาศกนนคร เขต ๒ ใช้ดุลพินิจโดยอำเภอใจ การจ่ายเงินเดือนย้อนหลัง ให้แก่ผู้ฟ้องคดีครั้งหนึ่งเท่ากับผู้ฟ้องคดีถูกตัดเงินเดือนร้อยละ ๕๐ เป็นเวลา ๒๑ เดือน ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีได้ถูกลดโทษตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือนแล้ว ซึ่งตามกฎหมาย ผู้บังคับบัญชามีอำนาจสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีครั้งหนึ่งไม่เกินร้อยละ ๕ เป็นเวลา ไม่เกินสามเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนครั้งหนึ่งได้ไม่เกิน ๑ ขั้น เท่านั้น และการที่ผู้ฟ้องคดี ไม่สามารถมาปฏิบัติงานได้เนื่องจากถูกลดโทษไล่ออกจากราชการ การกระทำของ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดี จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตามสิทธิที่ผู้ฟ้องคดีพึงมีพึงได้

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจ่ายเงินเดือนระหว่างวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ ย้อนหลังให้แก่ผู้ฟ้องคดีเต็มจำนวนหลังจากที่ได้เลื่อนขั้น เงินเดือนแล้ว

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเบิกจ่ายเงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่ง ระหว่างวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ ย้อนหลังให้แก่ผู้ฟ้องคดี เต็มจำนวน

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า ผู้ฟ้องคดีถูกดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศกนนคร เขต ๒ ลับ ที่ ๓๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการ เมื่อผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ทำการแทน ก.ค.ศ.) ในการประชุม ครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๖ ได้มีมติให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการเป็นตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน และให้สั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับ

/ราชการ...

ราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ ลับ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ ลดโทษให้แก่ ผู้ฟ้องคดีเป็นตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ สำหรับการเลื่อนขั้นเงินเดือน นั้น กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือนของข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๖ กำหนดว่า ข้าราชการครูและบุคลากร ทางการศึกษาซึ่งจะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งหนึ่งในแต่ละครั้งต้องอยู่ใน หลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้ (๓) ในครั้งปีที่แล้วมาได้รับการบรรจุเข้ารับราชการมาแล้วเป็นเวลา ไม่น้อยกว่าสี่เดือน เมื่อผู้ฟ้องคดีถูกลดโทษไล่ออกจากราชการระหว่างวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๕ วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๕ และวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๖ ส่วนในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนเพราะมีเวลาปฏิบัติหน้าที่ไม่ครบ สี่เดือนหลังจากกลับเข้ารับราชการแล้ว ซึ่งการจ่ายเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดี นั้น ผู้ฟ้องคดี ได้กลับเข้ารับราชการโดยถูกลดโทษตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน จึงถือว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดทางวินัย การจ่ายเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีในระหว่างที่ไม่ได้ ปฏิบัติหน้าที่เป็นจำนวนครั้งหนึ่งของเงินเดือน จึงชอบด้วยข้อ ๓ (๒) ของระเบียบ กรมบัญชีกลาง ว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการซึ่งออกจากราชการโดยคำสั่ง ลดโทษทางวินัยหรือคำสั่งให้ออกจากราชการแล้วได้รับการพิพากษายกเลิก เพิกถอน หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นอย่างอื่น พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้ว ส่วนเงินวิทยฐานะและเงินประจำ ตำแหน่ง นั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีถูกลดโทษไล่ออกจากราชการ ช่วงเวลานั้นผู้ฟ้องคดีจึงไม่สามารถ มาปฏิบัติราชการได้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่อาจเบิกจ่ายเงินวิทยฐานะและเงินประจำ ตำแหน่งให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ เพราะไม่เป็นไปตามข้อ ๖ (๒) ประกอบข้อ ๓ วรรคสอง ของระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินวิทยฐานะ และเงินประจำตำแหน่งข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน ของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๖ (๓) ใช้เฉพาะกรณี การบรรจุเข้ารับราชการครั้งแรกเท่านั้น แต่ผู้ฟ้องคดีได้กลับเข้ารับราชการตาม มติของ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ทำการแทน ก.ค.ศ.) จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีไม่เคยออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงมีระยะเวลาการปฏิบัติงานมากกว่า

สี่เดือน และอยู่ในข่ายที่จะได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือน ส่วนการจ่ายเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดี ในระหว่างที่ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยอาศัยระเบียบกรมบัญชีกลาง ว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการซึ่งออกจากราชการโดยคำสั่งลงโทษทางวินัยหรือคำสั่งให้ออกจากราชการแล้วได้รับการพิจารณายกเลิก เพิกถอน หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นอย่างอื่น พ.ศ. ๒๕๕๑ ก็ไม่อาจกระทำได้ เพราะเป็นการดำเนินการที่ฝ่าฝืนมติของ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่มีสิทธิตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีเกินกว่าสองเดือน สำหรับเงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่ง นั้น เมื่อ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญดังกล่าวได้มีมติให้เปลี่ยนโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการเป็นตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ย่อมถือว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เคยถูกออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสถานภาพเป็นข้าราชการครุตามปกติ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับเงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่ง

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การเพิ่มเติมว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ เป็นการปฏิบัติตามมติ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ (ทำการแทน ก.ค.ศ.) ในการประชุมครั้งที่ ๒๑/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ที่ให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากภาคทัณฑ์เป็นไล่ออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอ้างกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๖ (๓) คลาดเคลื่อน ที่ถูกต้องเป็นข้อ ๖ (๕) ที่กำหนดว่า ในครั้งปีที่แล้วมาได้รับการบรรจุเข้ารับราชการมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่เดือน ซึ่งการบรรจุผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ไม่ใช่เป็นการบรรจุเข้ารับราชการครั้งแรก แต่เป็นการให้กลับเข้ารับราชการโดยการนับอายุราชการติดต่อกัน เมื่อผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการไม่ครบสี่เดือน จึงไม่ได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนตามข้อ ๖ (๕) ของกฎ ก.ค.ศ. ดังกล่าว และการลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ไม่ได้ตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีเป็นเวลา ๒๑ เดือน แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ฟ้องคดียังถูกลงโทษตัดเงินเดือน จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิด ผู้ฟ้องคดีจึงได้รับเงินเดือนครึ่งหนึ่งของเงินเดือนที่มีสิทธิได้รับตามที่รัฐมนตรีเจ้าสังกัดกำหนดตามข้อ ๓ (๒) ของระเบียบกรมบัญชีกลาง ว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการซึ่งออกจากราชการโดยคำสั่งลงโทษทางวินัยหรือคำสั่งให้ออกจากราชการแล้วได้รับการพิจารณายกเลิก เพิกถอน หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นอย่างอื่น พ.ศ. ๒๕๕๑ ส่วนเงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่ง เมื่อผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษไล่ออกจาก

ราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวตั้งแต่วันที่รับทราบคำสั่งตามข้อ ๖ (๒) ของระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินวิทยฐานะ และเงินประจำตำแหน่งข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัย รวมสามประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่เลื่อนชั้นเงินเดือนในช่วงที่ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษไล่ออกจากราชการระหว่างวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ และไม่เลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๖ ครั้งที่ ๒ (วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ระหว่างวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวจะต้องมีการประเมินผลการปฏิบัติงานสำหรับเลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๕ ครั้งที่ ๑ (วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๕) ครั้งที่ ๒ (วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๕) และการเลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๖ ครั้งที่ ๑ (วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๖) ช่วงเวลาดังกล่าวผู้ฟ้องคดีย่อมไม่ได้มาปฏิบัติราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีผลการปฏิบัติงานที่จะให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งที่เป็นผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือน ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๗๓ วรรคห้า ประกอบ มาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง (๓) ทำการประเมินเลื่อนชั้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีในการเลื่อนชั้นเงินเดือนทั้งสามครั้งดังกล่าวได้ ส่วนการเลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๖ ครั้งที่ ๒ (วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖) นั้น ผู้ฟ้องคดีได้กลับเข้ารับราชการตั้งแต่วันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป เมื่อนับถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีจึงกลับเข้ารับราชการ เป็นระยะเวลาไม่ถึงสี่เดือน ประกอบกับช่วงระหว่างวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดียังอยู่ระหว่างถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดี ย่อมไม่ได้มาปฏิบัติราชการ จึงไม่มีผลการปฏิบัติงานที่จะให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทำการประเมินเลื่อนชั้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่เลื่อนชั้นเงินเดือนในช่วงที่ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษไล่ออกจากราชการระหว่างวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ และไม่เลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๖ ครั้งที่ ๒ (วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงขอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๗๓

/วรรคหนึ่ง...

วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อ ๖ (๑) (๕) ประกอบข้อ ๓ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐

ประเด็นที่สอง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเบิกจ่ายเงินเดือนย้อนหลังระหว่างวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีครึ่งหนึ่งของเงินเดือนที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับก่อนถูกคำสั่งไล่ออกจากราชการ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษไล่ออกจากราชการซึ่งเป็นคำสั่งลงโทษทางวินัยแล้วต่อมา อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ทำการแทน ก.ค.ศ.) ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง จึงให้ลดโทษจากไล่ออกจากราชการเป็นตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ได้มีคำสั่งตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าว และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านโคกสวรรค์ วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ รับเงินเดือนในอันดับ คศ. ๓ ชั้น ๔๔,๕๖๐ บาท อันเป็นตำแหน่งที่มีวิทยฐานะและเงินเดือนในอันดับขั้นเดิมที่ผู้ฟ้องคดีได้รับก่อนที่จะถูกคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ดังนั้น การกระทำของผู้ฟ้องคดีที่ถูกดำเนินการทางวินัยและได้รับการพิจารณาลดโทษจากไล่ออกจากราชการเป็นตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน แล้วให้กลับเข้ารับราชการดังกล่าว จึงถือว่าผู้ฟ้องคดียังเป็นผู้กระทำความผิด เมื่อปลดกระทรวงศึกษาธิการในฐานะผู้รับมอบอำนาจจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดจ่ายเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีในช่วงที่ผู้ฟ้องคดีถูกไล่ออกจากราชการ ระหว่างวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ โดยให้ได้รับครึ่งหนึ่งของเงินเดือนที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับก่อนถูกคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ดำเนินการเบิกจ่ายเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามนั้น จึงชอบด้วย มาตรา ๗ (๒) แห่งพระราชบัญญัติเงินเดือนของข้าราชการผู้ถูกสั่งพักราชการ พ.ศ. ๒๕๐๒ ประกอบมาตรา ๑๐๓ วรรคสี่ และมาตรา ๑๒๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อ ๓ (๒) ของระเบียบกรมบัญชีกลาง ว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการซึ่งออกจากราชการโดยคำสั่งลงโทษทางวินัยหรือคำสั่งให้ออกจากราชการแล้วได้รับการพิจารณายกเลิก เพิกถอน หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นอย่างอื่น พ.ศ. ๒๕๕๑

/ประเด็น...

ประเด็นที่สาม การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่เบิกจ่ายเงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่งในช่วงที่ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษไล่ออกจากราชการระหว่างวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ในช่วงที่ผู้ฟ้องคดีถูกละออกจากราชการระหว่างวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีย่อมไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่หลักในตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ ในช่วงเวลาดังกล่าวผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิได้รับเงินวิทยฐานะ ตามข้อ ๖ (๒) ของระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่ง ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐ สำหรับเงินประจำตำแหน่ง นั้น เมื่อพระราชบัญญัติเงินเดือน เงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่ง ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาไว้ จึงต้องนำพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาใช้บังคับตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๓๓ วรรคหนึ่ง เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่หลักในตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา วิทยฐานะชำนาญการพิเศษในช่วงเวลาดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๓ (๒) ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่จ่ายเงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่งในช่วงที่ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษไล่ออกจากราชการระหว่างวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ทราบคำสั่งเพิ่มโทษจากโทษภาคทัณฑ์เป็นโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ แล้ว ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งต่อคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) เมื่อวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นการอุทธรณ์คำสั่งภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับทราบคำสั่งตามมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ และโดยหลักความเป็นจริงแล้ว บุคคลใดๆ

/เมื่อถูกลงโทษ...

เมื่อถูกลงโทษไล่ออกจากราชการแล้ว จึงไม่มีสิทธิที่จะไปปฏิบัติราชการได้ ทั้งที่มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงาน ต่อมา ผลการพิจารณาอุทธรณ์ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับการลดโทษจากไล่ออกจากราชการเป็นตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน และสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ จึงทำให้คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการเป็นอันพับไป ผู้ฟ้องคดีสามารถไปปฏิบัติราชการได้ดังเดิม เมื่อผลการพิจารณาอุทธรณ์ฟังขึ้นจึงต้องถือเสมือนว่าผู้ฟ้องคดีมีสถานภาพเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาตลอดระยะเวลาที่ถูกไล่ออกจากราชการ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับการลดโทษเป็นโทษตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน ซึ่งเป็นโทษสำหรับความผิดวินัยไม่ร้ายแรงแล้ว ผู้ฟ้องคดีก็สามารถปฏิบัติราชการได้ตามปกติและได้รับการประเมินผลการปฏิบัติงานได้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้บังคับบัญชาได้ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีร้อยละ ๕ ในเดือนกันยายนและตุลาคม ๒๕๕๖ ถือเป็นการลงโทษครั้งที่หนึ่ง แต่ยังมี การลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีจำนวน ๓ ขั้นอีก โดยการไม่พิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีสี่ครั้ง คือ ครั้งที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๕ ครั้งที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๕ ครั้งที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๖ และครั้งที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ ซึ่งเป็นการลงโทษครั้งที่สอง และได้มีการจ่ายเงินเดือนระหว่างถูกลงโทษไล่ออกให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพียงครั้งหนึ่ง จึงเท่ากับว่าผู้ฟ้องคดีถูกตัดเงินเดือนร้อยละ ๕๐ เป็นเวลา ๒๑ เดือน ถือเป็นการลงโทษครั้งที่สาม และได้งดจ่ายเงินวิทยฐานะและงดจ่ายเงินประจำตำแหน่งในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ รวม ๒๑ เดือน ถือเป็นการลงโทษครั้งที่สี่และครั้งที่ห้า จึงเป็นการลงโทษผู้ฟ้องคดีห้าครั้งในความผิดเดียวกัน ซึ่งไม่สามารถกระทำได้ตามข้อ ๑๓ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๕๒ ประกอบกับตามข้อ ๓ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๙ นั้น มีอำนาจลงโทษเพียงอย่างเดียวหนึ่งเท่านั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องผู้ฟ้องคดี นั้น ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย เนื่องจากเป็นการใช้อำนาจโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นการเลือกปฏิบัติ

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดกลับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้รับฟ้องไว้พิจารณาและแสวงหาข้อเท็จจริงเพื่อพิพากษาคดีต่อไป

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแก้อุทธรณ์ โดยขอถือเอาคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น เป็นคำแก้อุทธรณ์

ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชี้แจงข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเคยฟ้องคดีหรือเคยถูกฟ้องคดีเรื่องเดียวกันกับ คดีหมายเลขดำที่ ๑๑๒/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ ๓๖๕/๒๕๕๖ ต่อศาลปกครองอุตรธานี หรือไม่ อย่างไร ประเด็นแห่งการฟ้องคดีเป็นอย่างไร และผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ศาลมีคำสั่งให้ ผู้ถูกฟ้องคดีเยียวยาแก้ไขให้ผู้ฟ้องคดีอย่างไร และคดีนี้ถึงที่สุดแล้วหรือไม่ หรืออยู่ใน ระหว่างการพิจารณาของศาลใด

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงข้อเท็จจริงตามคำสั่งศาลว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีหมายเลขดำ ที่ ๑๑๒/๒๕๕๕ คดีหมายเลขแดงที่ ๓๖๕/๒๕๕๖ ต่อศาลปกครองอุตรธานี โดยยื่นฟ้อง คดีดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ ขอให้เพิกถอนคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ ที่ ๓๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ที่เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากภาคทัณฑ์เป็นไล่ออกจากราชการ และให้คืนสิทธิที่ผู้ฟ้องคดี พึ่งมีพึ่งได้ ต่อมา ศาลปกครองอุตรธานีได้มีคำสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เนื่องจากผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ มีคำสั่งที่ ๘/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๔๖ ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากโทษไล่ออกจากราชการ เป็นตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน กรณีจึงถือว่าเหตุแห่งการฟ้องคดี ของผู้ฟ้องคดีหมดสิ้นไป ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งต่อศาลปกครองสูงสุด และศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งที่ ๕๔๕/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ยกคำสั่ง ของศาลปกครองชั้นต้นที่ให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความและให้ศาลปกครองชั้นต้น ดำเนินกระบวนการพิจารณาตามรูปคดีต่อไป ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้อง ยื่นคำชี้แจงเพิ่มเติมลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๙ และลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๙ ต่อศาลปกครองอุตรธานี ซึ่งศาลปกครองอุตรธานีพิจารณา แล้วเห็นว่า คำชี้แจงเพิ่มเติมลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๙ ที่ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีจ่ายเงินชดเชย ความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นจำนวน ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท มีลักษณะเป็นคำฟ้อง ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และเป็นการฟ้องเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองและ

/เจ้าหน้าที่...

เจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีเสียค่าธรรมเนียมศาลเป็นเงิน ๑๖๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีมีคำขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล และศาลปกครองอุดรธานีมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินคดีโดยได้รับการยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ต่อมา ศาลปกครองอุดรธานีได้มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องเพิ่มเติมบางข้อหาไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชี้แจงข้อเท็จจริงตามคำสั่งศาลว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง เคยถูกผู้ฟ้องคดีฟ้องต่อศาลปกครองอุดรธานีเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๑๑๒/๒๕๕๕ คดีหมายเลขแดงที่ ๓๖๕/๒๕๕๖ โดยมีประเด็นแห่งการฟ้องคดีสองประเด็น คือ ประเด็นที่หนึ่ง ความไม่ชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ ที่ ๓๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ที่เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากภาคทัณฑ์ เป็นไล่ออกจากราชการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ดำเนินการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการตามเดิมแล้ว ประเด็นที่สอง การคืนสิทธิพึงมีพึงได้ของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ได้ดำเนินการ ดังนี้ ๑. ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการที่โรงเรียนบ้านโคกสวรรค์ อำเภอสว่างแดนดิน สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนชำนาญการพิเศษ อย่างไรก็ดี แม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะได้กลับเข้ารับราชการแต่ก็ยังมีผลโดยถูกลดโทษตัดเงินเดือน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่สามารถเบิกจ่ายเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ตามระเบียบกรมบัญชีกลาง ว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการซึ่งออกจากราชการ โดยคำสั่งลงโทษทางวินัยหรือคำสั่งให้ออกจากราชการแล้วได้รับพิจารณายกเลิก เพิกถอน หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นอย่างอื่น พ.ศ. ๒๕๕๑ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจ่ายเงินส่วนต่างพร้อมดอกเบี้ยจากเดือนกันยายน ๒๕๕๖ ถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๙ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่สามารถดำเนินการตามฟ้องได้ เพราะเป็นการปฏิบัติที่ผิดระเบียบกรณีที่ผู้ฟ้องคดีขอให้จ่ายเงินค่าตอบแทนและค่าวิทยฐานะเต็มจำนวนพร้อมดอกเบี้ยของเดือนธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงสิงหาคม ๒๕๕๖ เดือนละ ๕,๖๐๐ บาท จำนวน ๒๑ เดือน นั้น ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษไล่ออกจากราชการตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ ที่ ๓๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติราชการจนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๕๖ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงงดจ่ายค่าตอบแทนและงดจ่ายเงินวิทยฐานะตั้งแต่วันที่ออกจากราชการจนถึงวันที่กลับเข้ารับราชการตามข้อ ๓

วรรคสาม ข้อ ๖ (๒) ของระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการจ่ายเงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่สิทธิรับเงินค่าตอบแทนและเงินวิทยฐานะในช่วงระหว่างถูกไล่ออกจากราชการ และกรณีนี้ที่ผู้ฟ้องคดีขอให้เบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านตามสิทธิที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นเรื่องขอเบิกไว้บางส่วน และส่วนที่เหลือผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิการเช่าซื้อบ้านโดยผ่อนชำระกับสถาบันการเงิน ผู้ฟ้องคดีต้องไปติดต่อกับสถาบันการเงิน ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เช่าบ้านจึงไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัติเงินเดือนของข้าราชการผู้ถูกสั่งพักราชการ พ.ศ. ๒๕๐๒ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงได้ดำเนินการเยียวยาแก้ไขความเดือดร้อนเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยได้เบิกจ่ายเงินตามสิทธิให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามกฎหมายแล้ว

ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๖๐ ขอเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมคำขอท้ายฟ้อง โดยขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการ ดังนี้ ๑. ให้พิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีให้ถูกต้อง คือ (๑) ๑ เมษายน ๒๕๕๕ เลื่อน ๐.๕ ขึ้นเป็น ๔๕,๒๙๐ บาท (๒) ๑ ตุลาคม ๒๕๕๕ เลื่อน ๑ ขึ้น เป็น ๔๖,๗๖๐ บาท (๓) ๑ เมษายน ๒๕๕๖ เลื่อน ๐.๕ ขึ้น เป็น ๔๗,๖๖๐ บาท (๔) ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ เลื่อน ๑ ขึ้น เป็น ๔๙,๔๒๐ บาท (๕) ๑ เมษายน ๒๕๕๗ เลื่อน ๐.๕ ขึ้น เป็น ๕๐,๒๙๐ บาท (๖) ๑ ตุลาคม ๒๕๕๗ เลื่อน ๑ ขึ้น เป็น ๕๒,๐๖๐ บาท (๗) ๑ เมษายน ๒๕๕๘ เลื่อน ๐.๕ ขึ้น ๕๒,๙๔๐ บาท (๘) ๑ ตุลาคม ๒๕๕๘ เลื่อน ๑ ขึ้น เป็น ๕๓,๙๕๐ บาท (๙) ๑ เมษายน ๒๕๕๙ เลื่อน ๑ ขึ้น เป็น ๕๕,๗๒๐ บาท (๑) ๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ (เกษียณอายุราชการ) เลื่อน ๑ ขึ้น เป็น ๕๗,๕๐๐ บาท ๒. จ่ายเงินตกเบิกเงินเดือนพร้อมดอกเบี่ยระหว่างเดือนธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๕๖ ให้ถูกต้องเต็มจำนวนหลังจากที่พิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนตามข้อ ๑ ดังกล่าวแล้ว โดยหักส่วนที่จ่ายมาให้ก่อนหน้านี้ ๓. จ่ายเงินส่วนต่างของเงินเดือนพร้อมดอกเบี่ยของเงินเดือนจากเดือนกันยายน ๒๕๕๖ ถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๙ หลังจากที่ได้รับพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนตามข้อ ๑ แล้ว ๔. จ่ายเงินค่าตอบแทนเต็มจำนวนพร้อมดอกเบี่ยของเดือนธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๕๖ เดือนละ ๕,๖๐๐ บาท จำนวน ๒๑ เดือน ๕. จ่ายเงินวิทยฐานะเต็มจำนวนพร้อมดอกเบี่ยของเดือนธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๕๖ เดือนละ

๕,๖๐๐ บาท จำนวน ๒๑ เดือน ๖. คำนวณบำเหน็จบำนาญใหม่ให้ถูกต้อง แล้วเบิกจ่ายเงิน ส่วนต่างที่เกิดขึ้นพร้อมดอกเบี้ยตามที่กฎหมายกำหนด

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๖๐ มีลักษณะเป็นคำอุทธรณ์เพิ่มเติมที่มีประเด็นเพิ่มเติมเข้ามาใหม่ไม่เกี่ยวข้องกับคำฟ้องและคำอุทธรณ์เดิม จึงเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น อีกทั้ง คำขอของผู้ฟ้องคดี นั้น เป็นเรื่องส่วนตัวของผู้ฟ้องคดี ไม่ใช่ปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือปัญหาเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะตามข้อ ๑๐๑ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ อุทธรณ์เพิ่มเติมดังกล่าวจึงต้องห้ามตามกฎหมาย

ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยกอุทธรณ์เพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดีฉบับลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๖๐

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ผู้ฟ้องคดียื่นคำแถลงเป็นหนังสือ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือ และคู่กรณีไม่แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ประชุมปรึกษาเพื่อมีคำพิพากษา โดยได้รับฟังคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี และตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านปลวกธาตุโสภาวิทยา วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร ได้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงในเรื่องการจัดซื้ออาหารกลางวันของโรงเรียนด้วยตนเองโดยไม่ชอบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ ลับ ที่ ๒๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๓ ลงโทษภาคทัณฑ์ แต่คณะอนุกรรมการวิสามัญข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ (อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ) ทำการแทนคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) พิจารณาแล้ว

/เห็นว่า...

เห็นว่า พฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กรณีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงมีมติเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ ลับ ที่ ๓๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการต่อ ก.ค.ศ. ต่อมา อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ทำการแทน ก.ค.ศ. ได้พิจารณาแล้วมีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่มีหลักฐานเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่าเป็นการกระทำทุจริต แต่พฤติการณ์เป็นเพียงความผิดวินัยไม่ร้ายแรง จึงให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการเป็นตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ ลับ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการเป็นตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ในตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านโคกสวรรค์ วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร รับเงินเดือนในอันดับ คศ. ๓ ชั้น ๔๔,๕๖๐ ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีได้รับเช็คจ่ายเงินเดือน เงินวิทยฐานะ และเงินประจำตำแหน่ง ย้อนหลังตั้งแต่เดือนธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๕๖ รวม ๒๑ เดือน โดยจ่ายเงินเดือนให้ผู้ฟ้องคดีครึ่งหนึ่งของอัตราที่มีสิทธิได้รับ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้มีคำสั่งอายัดเช็คดังกล่าวโดยไม่แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือน รวม ๔ ครั้ง คือ วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๕ วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๕ วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๖ และวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ร้องทุกข์ต่อประธานอนุกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ (ประธาน อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒) และได้มีหนังสือลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๖ ร้องทุกข์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งประธาน อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา

สกลนคร เขต ๒ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ซึ่งแจ้งผู้ฟ้องคดีว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนในช่วงเวลาดังกล่าวเป็นไปตามข้อ ๖ (๒) (๘) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอายุตัดเช็คที่ส่งจ่ายเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากต้องรายงานให้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานทราบเพื่อพิจารณาจ่ายเงินในระหว่างที่ไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามระเบียบกรมบัญชีกลาง ว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการซึ่งออกจากราชการโดยคำสั่งลงโทษทางวินัยหรือคำสั่งให้ออกจากราชการแล้วได้รับการพิจารณายกเลิก เพิกถอน หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นอย่างอื่น พ.ศ. ๒๕๕๑ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๗ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ปลัดกระทรวงศึกษาธิการในฐานะผู้รับมอบอำนาจจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดให้จ่ายเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีในระหว่างถูกสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ (วันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖) ในอัตราครึ่งหนึ่งของเงินเดือนที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับก่อนวันที่ถูกสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ส่วนเงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่งในช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้เบิกจ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน ในเดือนกันยายนและเดือนตุลาคม ๒๕๕๖ ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ ลับ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามสิทธิที่ผู้ฟ้องคดีพึงมีพึงได้ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจ่ายเงินเดือนหลังจากที่ได้เลื่อนขั้นเงินเดือน เงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่ง ระหว่างวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ ย้อนหลังให้แก่ผู้ฟ้องคดีเต็มจำนวน ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนในช่วงที่ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ระหว่างวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ และไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๖ ครั้งที่ ๒ (วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจ่ายเงินเดือนย้อนหลังให้แก่ผู้ฟ้องคดีครึ่งหนึ่งของเงินเดือน

/ที่ผู้ฟ้องคดี...

ที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับก่อนถูกคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยไม่จ่ายเงินประจำตำแหน่งและเงินวิทยฐานะให้แก่ผู้ฟ้องคดีในระหว่างถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ เป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ภายใต้บังคับมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ มาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๗ การบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้มีอำนาจดังต่อไปนี้เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง...(๓) การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการสถานศึกษา ตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา ตำแหน่งผู้บริหารที่เรียกชื่ออย่างอื่นตามมาตรา ๓๘ ข. (๕) ตำแหน่งศึกษานิเทศก์ ตำแหน่งบุคลากรทางการศึกษาอื่นตามมาตรา ๓๘ ค. (๒) ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ตำแหน่งซึ่งมีวิทยฐานะชำนาญการ ตำแหน่งซึ่งมีวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ และตำแหน่งซึ่งมีวิทยฐานะเชี่ยวชาญ ให้ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง โดยอนุมัติ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา มาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การเลื่อนขั้นเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ให้ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นพิจารณา โดยการศึกษาให้ยึดหลักคุณธรรม มีความเที่ยงธรรม เปิดเผย โปร่งใส และพิจารณาจากผลการปฏิบัติงานเป็นหลัก และความประพฤตินในการรักษาวินัย คุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพ... วรรคสาม บัญญัติว่า หลักเกณฑ์และวิธีการเลื่อนขั้นเงินเดือนให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. วรรคห้า บัญญัติว่า การเลื่อนขั้นเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาเมื่อได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการตามวรรคสามแล้ว ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ เป็นผู้สั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน มาตรา ๑๐๓ วรรคสาม บัญญัติว่า ในกรณีที่สั่งให้ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนกลับเข้ารับราชการ หรือสั่งให้ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนออกจากราชการด้วยเหตุอื่นที่มีใช่เป็นการลงโทษเพราะกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ให้ผู้นั้นมีสถานภาพเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาตลอดระยะเวลาที่ถูกลงสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนเสมือนว่าผู้นั้นถูกสั่งพักราชการ วรรคสี่ บัญญัติว่า เงินเดือน เงินอื่นที่จ่ายเป็นรายเดือน และเงินช่วยเหลืออย่างอื่น และการจ่ายเงินดังกล่าวของผู้ถูกสั่งพักราชการและผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ถ้าไม่มีกฎหมายหรือระเบียบดังกล่าว ให้ถือเสมือนว่าผู้นั้นเป็นผู้ถูกสั่งพักราชการ...

ราชการ มาตรา ๑๒๔ วรรคสาม บัญญัติว่า ในกรณีที่สั่งให้ผู้อุทธรณ์หรือผู้ร้องทุกข์กลับเข้ารับราชการให้นำมาตรา ๑๐๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม และกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๓ กำหนดว่าการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาให้พิจารณาผลการปฏิบัติงานที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนเป็นหลัก ตามแนวทางการจัดการศึกษาที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ และให้พิจารณาถึงความประพฤติในการรักษาวินัย คุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพตามที่ ก.ค.ศ. กำหนด ข้อ ๖ กำหนดว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาซึ่งจะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งหนึ่งในแต่ละครั้งต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้ (๑) ในครั้งปีที่แล้วมาามีผลการปฏิบัติงาน ความประพฤติในการรักษาวินัย คุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพ ซึ่งคณะกรรมการได้พิจารณาประเมินตามข้อ ๓ แล้วเห็นว่าอยู่ในเกณฑ์ที่สมควรได้เลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งขึ้น (๒) ในครั้งปีที่แล้วมาจนถึงวันออกคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนต้องไม่ถูกสั่งลงโทษทางวินัยที่หนักกว่าโทษภาคทัณฑ์ หรือไม่ถูกศาลพิพากษาในคดีอาญาให้ลงโทษในความผิดที่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือความผิดที่ทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ซึ่งมีใช่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ...

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต ๒ ลับ ที่ ๓๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากโทษภาคทัณฑ์เป็นไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ เป็นต้นไป และผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำอุทธรณ์ ซึ่ง อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วมีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เพียงพอฟังว่าเป็นการกระทำทุจริต แต่เป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง จึงให้ลดโทษจากไล่ออกจากราชการ เป็นตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต ๒ ลับ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการเป็นตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ตามมติของ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีย่อมมีสถานภาพเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาตลอดระยะเวลาระหว่างถูกสั่งไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงมีหน้าที่ตามกฎหมายที่ต้องคืนตำแหน่ง อัตรา

เงินเดือน หรือสิทธิต่าง ๆ ในฐานะข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาในช่วงที่ถูกคำสั่ง
 ลงโทษไล่ออกจากราชการกลับคืนมาเสมือนไม่เคยออกจากราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดี
 ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๒๔ วรรคสาม ประกอบมาตรา ๑๐๓ วรรคสามและวรรคสี่
 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแม้ว่า
 หลักเกณฑ์การเลื่อนขั้นเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาตาม
 มาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
 พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบข้อ ๓ และข้อ ๖ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน
 ของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐ จะกำหนดให้ผู้บังคับบัญชา
 พิจารณาจากผลการปฏิบัติงานของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาเป็นหลักก็ตาม
 แต่หลักเกณฑ์ดังกล่าว เป็นหลักเกณฑ์การพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนสำหรับข้าราชการครู
 และบุคลากรทางการศึกษาที่มีสถานภาพเป็นข้าราชการและได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการ
 ตามปกติ แต่ในกรณีของผู้ฟ้องคดี นั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีต้องออกจากราชการ
 ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตั้งแต่วันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม
 ๒๕๕๖ โดยสภาพความเป็นจริงผู้ฟ้องคดีย่อมไม่สามารถมาปฏิบัติหน้าที่ราชการและไม่มีผล
 การปฏิบัติงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาประเมินผลการปฏิบัติงาน
 ของผู้ฟ้องคดีในแต่ละรอบการประเมินในช่วงเวลาดังกล่าวได้ อันเป็นผลมาจากคำสั่ง
 ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ มิได้เกิดจากการที่ผู้ฟ้องคดี
 ไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือละทิ้งการปฏิบัติหน้าที่ราชการอันจะเป็นการไม่รักษาวินัย
 หรือการไม่ปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับการเป็นข้าราชการแต่อย่างใด การพิจารณาเลื่อนขั้น
 เงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีย้อนหลังไปในช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีต้องออกจากราชการ จึงไม่อาจ
 พิจารณาภายใต้หลักเกณฑ์การเลื่อนขั้นเงินเดือนที่กำหนดไว้สำหรับข้าราชการครูและ
 บุคลากรทางการศึกษาที่มีสถานภาพเป็นข้าราชการและได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามปกติได้
 ซึ่งจะส่งผลให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เลื่อนขั้น
 เงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีระหว่างวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖
 โดยอ้างว่าในช่วงเวลาดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ จึงเป็นการละเลย
 ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ส่วนคำขอให้เลื่อนขั้นเงินเดือนแก่ผู้ฟ้องคดี
 ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๖ ครั้งที่ ๒ (วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖) นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริง
 ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน ตั้งแต่เดือนกันยายน

/ถึงเดือน...

ถึงเดือนตุลาคม ๒๕๕๖ ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒
 ลับ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ กรณีจึงไม่ต้องด้วยเงื่อนไขที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 จะส่งเลื่อนชั้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ เนื่องจากในครั้งที่แล้วมาจนถึงวันออกคำสั่ง
 เลื่อนชั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีถูกส่งลงโทษทางวินัยที่หนักกว่าโทษภาคทัณฑ์ ทั้งนี้ ตามข้อ ๖
 (๒) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเลื่อนชั้นเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
 พ.ศ. ๒๕๕๐ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๖
 ครั้งที่ ๒ (วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว และไม่เป็
 นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีประเด็นนี้
 พังขึ้นบางส่วน

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจ่ายเงินเดือน
 ให้แก่ผู้ฟ้องคดีในระหว่างถูกไล่ออกจากราชการเป็นจำนวนครั้งหนึ่งของเงินเดือนที่ผู้ฟ้องคดี
 มีสิทธิได้รับก่อนถูกไล่ออกจากราชการ เป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด
 ให้ต้องปฏิบัติหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ข้อ ๓ ของระเบียบกรมบัญชีกลาง ว่าด้วยการจ่าย
 เงินเดือนให้แก่ข้าราชการซึ่งออกจากราชการโดยคำสั่งลงโทษทางวินัยหรือคำสั่งให้ออก
 จากราชการแล้วได้รับการพิจารณายกเลิก เพิกถอน หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นอย่างอื่น
 พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดว่า ข้าราชการผู้ได้ออกจากราชการโดยคำสั่งลงโทษทางวินัย หรือคำสั่ง
 ให้ออกจากราชการ แล้วต่อมาได้มีการยกเลิก เพิกถอนหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นอย่างอื่น
 ตามคำพิพากษาของศาลหรือคำวินิจฉัยของผู้มีอำนาจพิจารณาตามกฎหมายให้กลับเข้า
 รับราชการ ให้จ่ายเงินเดือนให้ผู้นั้นในระหว่างที่มีได้มาปฏิบัติหน้าที่ราชการตามคำสั่งนั้น
 ดังนี้ (๑) กรณีมิได้ กระทำความผิดหรือกรณีถูกสั่งให้ออกจากราชการที่มีไซ คำสั่ง
 ล ง โ ท ษ
 ทางวินัย ให้จ ยเติมจำนวนของเงินเดือนที่มีสิทธิได้ รับ (๒) กรณีได้กระทำความผิด ให้
 จ่ายได้ไม่เกินครึ่งหนึ่งของเงินเดือนที่มีสิทธิได้รับตามที่รัฐมนตรีเจ้าสังกัดกำหนด...

จากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว เห็นว่า ข้าราชการที่ออกจากราชการ
 โดยคำสั่งลงโทษทางวินัยหรือคำสั่งให้ออกจากราชการ แล้วต่อมาได้มีการยกเลิก เพิกถอน
 หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นอย่างอื่นตามคำพิพากษาของศาลหรือของผู้มีอำนาจพิจารณา
 ตามกฎหมายให้กลับเข้ารับราชการ จะมีสิทธิได้รับเงินเดือนในระหว่างที่มีได้มาปฏิบัติ

ราชการเต็มจำนวนของเงินเดือนที่มีสิทธิได้รับ จะต้องเป็นกรณีที่ข้าราชการผู้นั้นมิได้กระทำความผิด หากเป็นกรณีที่กระทำความผิด ข้าราชการผู้นั้นก็จะมีสิทธิได้รับเงินเดือนในระหว่างที่มีได้มาปฏิบัติราชการไม่เกินครึ่งหนึ่งของเงินเดือนที่มีสิทธิได้รับ

เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วมีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เพียงพอฟังว่าเป็นการกระทำทุจริต แต่เป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง จึงให้ลดโทษจากไล่่ออกจากราชการ เป็นตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ เห็นว่า ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าว เป็นกรณีที่ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอยู่ แต่เป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฉะนั้น ผู้ฟ้องคดียังคงเป็นผู้กระทำความผิดวินัย แต่เป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่่ออกจากราชการ เป็นตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการตามมติของ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับเงินเดือนในระหว่างที่มีได้มาปฏิบัติราชการไม่เกินครึ่งหนึ่งของเงินเดือนที่มีสิทธิได้รับ ตามข้อ ๓ (๒) ของระเบียบกรมบัญชีกลาง ว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการซึ่งออกจากราชการโดยคำสั่งลงโทษทางวินัยหรือคำสั่งให้ออกจากราชการแล้วได้รับการพิจารณายกเลิก เพิกถอน หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นอย่างอื่น พ.ศ. ๒๕๕๑ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเบิกจ่ายเงินเดือนระหว่างวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีครึ่งหนึ่งของเงินเดือนที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับก่อนถูกไล่่ออกจากราชการ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว และไม่เป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินเดือนในระหว่างที่มีได้มาปฏิบัติราชการเต็มจำนวนของเงินเดือนที่มีสิทธิได้รับ จึงฟังไม่ขึ้น

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่จ่ายเงินประจำตำแหน่งและเงินวิทยฐานะในระหว่างถูกลงโทษไล่่ออกจากราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๑๓๓ วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ บัญญัติว่า ในระหว่างที่ยังมิได้ตราพระราชกฤษฎีกา หรือ ก.ค.ศ. ยังมีได้ออกกฎ ข้อบังคับ ระเบียบ หรือจัดทำมาตรฐาน

ตำแหน่ง วิทยฐานะ หรือกำหนดกรณีใดเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ให้
พระราชกฤษฎีกา กฎ ก.พ. กฎ ก.ค. มติ ก.พ. มติ ก.ค. มติคณะรัฐมนตรี ระเบียบ
มาตรฐานกำหนดตำแหน่ง หรือกรณีที่ ก.ค. หรือ ก.พ. กำหนดไว้แล้ว ซึ่งใช้บังคับอยู่เดิม
มาใช้บังคับโดยอนุโลม มาตรา ๑๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการการ
จ่ายเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ
พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า การจ่ายเงินประจำตำแหน่งของผู้มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่ง
ในกรณีต่างๆ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังนี้...(๒) ให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก ให้จ่าย
ได้ถึงวันก่อนวันที่ระบุในคำสั่ง แต่ถ้ายังไม่ได้รับทราบคำสั่ง และข้าราชการผู้นั้นยังคง
ปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งที่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งต่อมา ให้จ่ายได้ถึงวัน
รับทราบคำสั่งหรือควรได้รับทราบคำสั่ง และระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเบิกจ่ายเงิน
วิทยฐานะ และเงินประจำตำแหน่ง ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐
ข้อ ๓ กำหนดว่า ในระเบียบนี้ “เงินวิทยฐานะ” หมายความว่า เงินวิทยฐานะ ตามกฎหมาย
ว่าด้วยเงินเดือน เงินวิทยฐานะ และเงินประจำตำแหน่งข้าราชการครูและบุคลากร
ทางการศึกษา “เงินประจำตำแหน่ง” หมายความว่า เงินประจำตำแหน่งตามกฎหมาย
ว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง ซึ่งนำมาใช้บังคับแก่ข้าราชการครูและบุคลากร
ทางการศึกษา สำหรับตำแหน่งที่กฎหมายว่าด้วยสภาครูและบุคลากรทางการศึกษามีได้กำหนด
ให้เป็นตำแหน่งที่ต้องมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพโดยอนุโลม ข้อ ๔ กำหนดว่า ข้าราชการ
ครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใด ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่มี
หรือเลื่อนวิทยฐานะ ให้เบิกจ่ายเงินตั้งแต่วันที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้มีหรือเลื่อน
วิทยฐานะ หากปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งที่มีวิทยฐานะไม่เต็มเดือน ให้เบิกจ่ายเงิน
วิทยฐานะสำหรับเดือนนั้น ตามส่วนจำนวนวันที่ได้ปฏิบัติหน้าที่หลัก และหากผู้ใด
มิได้ปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งที่มีวิทยฐานะ ให้ระงับการเบิกจ่ายเงินวิทยฐานะตั้ง
แต่วันที่มิได้ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว เว้นแต่เป็นตำแหน่งที่มีวิทยฐานะด้วยกัน ข้อ ๖ กำหนดว่า
การเบิกจ่ายเงินวิทยฐานะของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้มีสิทธิได้รับเงิน
วิทยฐานะในกรณีต่างๆ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังนี้...(๒) ให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก
ให้เบิกจ่ายเงินวิทยฐานะได้ถึงวันก่อนวันที่ระบุในคำสั่ง แต่ถ้ายังไม่ได้รับทราบคำสั่ง และผู้นั้น
ยังคงปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งที่มีสิทธิได้รับเงินวิทยฐานะต่อมา ให้เบิกจ่ายเงิน
วิทยฐานะได้ถึงวันรับทราบคำสั่งหรือควรได้รับทราบคำสั่ง

/จากบทบัญญัติ...

จากบทบัญญัติของกฎหมายและระเบียบดังกล่าว เห็นว่า การกำหนดเงินประจำตำแหน่งหรือเงินวิทยฐานะให้แก่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาย่อมเป็นการกำหนดขึ้นเพื่อตอบแทนการที่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาได้ปฏิบัติงานในหน้าที่หลักของตำแหน่งที่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งและเงินวิทยฐานะ แต่ในกรณีของผู้ฟ้องคดี นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ซึ่งต่อมาได้มีคำสั่งลดโทษจากไล่ออกจากราชการเป็นตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการตั้งแต่วันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป ดังนั้น ในช่วงเวลาตั้งแต่วันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีย่อมไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่หลักในตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ ซึ่งเป็นผลมาจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ อันเป็นความผิดพลาดในการออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เองทั้งสิ้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ ลับ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการเป็นตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนโคกสวรรค์ วิทยฐานะผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ อำเภอสว่างแดนดิน สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีย่อมมีสถานภาพเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาตลอดระยะเวลาที่ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหน้าที่ตามกฎหมายต้องจ่ายเงินประจำตำแหน่งและเงินวิทยฐานะตั้งแต่วันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ จนถึงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเท่ากับจำนวนเงินประจำตำแหน่งและเงินวิทยฐานะที่ผู้ฟ้องคดีจะพึงได้รับ หากปฏิบัติหน้าที่หลักในตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่เบิกจ่ายเงินประจำตำแหน่งและเงินวิทยฐานะในช่วงที่ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษไล่ออกจากราชการระหว่างวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีประเด็นนี้ฟังขึ้น

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน ซึ่งเป็นการลงโทษทางวินัยครั้งที่หนึ่งแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง

/ยังได้ลงโทษ...

ยังได้ลงโทษลดชั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีอีกจำนวน ๓ ชั้น โดยการไม่เลื่อนชั้นเงินเดือนให้ผู้ฟ้องคดีอีกสี่ครั้ง คือ ครั้งที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๕ ครั้งที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๕ ครั้งที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๖ และครั้งที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ ซึ่งถือเป็นการลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีครั้งที่สอง และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจ่ายเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีในระหว่างถูกไล่ออกจากราชการเพียงครั้งหนึ่ง เท่ากับเป็นการลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีร้อยละ ๕๐ เป็นเวลา ๒๑ เดือน จึงถือเป็นการลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีครั้งที่สาม และการไม่จ่ายเงินประจำตำแหน่งและเงินวิทยฐานะในระหว่างถูกไล่ออกจากราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดี ถือเป็นการลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีครั้งที่สี่และครั้งที่ห้า จึงถือว่า เป็นการลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีห้าครั้งในความผิดเดียวกัน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่สามารถกระทำได้ นั้น เห็นว่า เป็นความเข้าใจคลาดเคลื่อนของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่เลื่อนชั้นเงินเดือนให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ครั้ง เป็นเพราะผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่อยู่ในข่ายที่จะได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนตามกฎหมาย ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเลื่อนชั้นเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ส่วนกรณีการจ่ายเงินเดือนในระหว่างถูกไล่ออกจากราชการเป็นจำนวนครั้งหนึ่งของเงินเดือนที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับก่อนถูกไล่ออกจากราชการ ก็เนื่องจากผู้ฟ้องคดียังคงเป็นผู้กระทำความผิดวินัย แต่เป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง จึงมีสิทธิได้รับเงินเดือนในระหว่างถูกไล่ออกจากราชการไม่เกินครั้งหนึ่งตามระเบียบกรมบัญชีกลาง ว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการซึ่งออกจากราชการโดยคำสั่งลงโทษทางวินัยหรือคำสั่งให้ออกจากราชการแล้วได้รับการพิจารณายกเลิก เพิกถอน หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นอย่างอื่น พ.ศ. ๒๕๕๑ สำหรับกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่จ่ายเงินประจำตำแหน่งและเงินวิทยฐานะให้แก่ผู้ฟ้องคดี เพราะผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองพิจารณาแล้วเห็นว่า ในระหว่างที่ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ จึงไม่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งและเงินวิทยฐานะตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๙ และระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่ง ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐ กรณีไม่ใช้การลงโทษทางวินัยซ้ำสำหรับการกระทำความผิดวินัยเรื่องเดียวกัน อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

/การที่...

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย
บางส่วน

พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง
เลื่อนชั้นเงินเดือน เบิกจ่ายเงินประจำตำแหน่งและเงินวิทยฐานะในช่วงเวลาตั้งแต่วันที่ ๙
ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ ภายในเก้าสิบวัน
นับแต่วันที่ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษา นอกจากนี้แก้ ให้เป็นไปตามคำพิพากษาของ
ศาลปกครองชั้นต้น

นางศิริวรรณ จุลโพธิ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสมชัย วัฒนการุณ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายฤทัย หงส์สิริ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายอำพน เจริญชีวินทร์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายโสภณ บุญกุล
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวุฒิชัย ไทยเจริญ

วันที่อ่าน ๑๗ กันยายน ๒๕๖๓

จิราวัลย์ : ผู้พิมพ์

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(จ. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๒๕๒/๒๕๕๘
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๑๘๗/๒๕๖๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๐ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง { นายวีระศักดิ์ ผ่องแผ้ว ผู้ฟ้องคดี
คณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ที่ ๑
ศึกษาธิการจังหวัดสุราษฎร์ธานี (ผู้อำนวยการสำนักงานเขต
พื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๑ เดิม) ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๘๑/๒๕๕๔
หมายเลขแดงที่ ๑๗๑/๒๕๕๘ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองนครศรีธรรมราช)

โดยที่ได้มีคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๙/๒๕๖๐
เรื่อง การปฏิรูปการศึกษาในภูมิภาคของกระทรวงศึกษาธิการ ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓ เมษายน
๒๕๖๐ ทำให้มีการโอนบรรดาอำนาจหน้าที่ของผู้ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา
เขต ๑๑ ในคดีนี้เฉพาะงานที่เกี่ยวกับ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา
เขต ๑๑ ไปเป็นอำนาจหน้าที่ของศึกษาธิการจังหวัดสุราษฎร์ธานี จึงให้ถือว่าศึกษาธิการ

/จังหวัด...

จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แทนผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษา เขต ๑๑ และให้ถือว่าบรรดาถ้อยคำสำนวนทั้งหลายที่ระบุหรืออ้างถึง
ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๑ เป็นการระบุหรืออ้างถึง
ศึกษาธิการจังหวัดสุราษฎร์ธานี

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการ โรงเรียนพุนพินพิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ มีหน้าที่สอนวิชาโอลิมปิก ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒
ถูกกล่าวหาโดยการร้องเรียนต่อผู้ว่าราชการจังหวัดสุราษฎร์ธานีว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำอนาจาร
ด้วยการหอมแก้ม จับแก้ม จับหน้าอก จับก้นและพูดขอร่วมประเวณีกับเด็กหญิง ท.
นักเรียนชั้น ม. ๒/๑๒ โรงเรียนพุนพินพิทยาคม เหตุเกิดตอนเย็นในห้องประชาสัมพันธ์
โรงเรียนพุนพินพิทยาคม หลังจากเลิกซ้อมโอลิมปิก นอกจากนี้ ยังมีความสนิทสนมกับ
เด็กหญิง จ. เกินสมควร โดยอยู่เพียงลำพังสองคนกับเด็กหญิง จ. ในห้องประชาสัมพันธ์
ดังกล่าว หลังจากนั้น ได้มีการตั้งคณะกรรมการสืบหาข้อเท็จจริง ซึ่งคณะกรรมการสืบหา
ข้อเท็จจริง สืบสวนแล้วกรณีมีมูลเห็นควรให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานีเขต ๒
แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี ซึ่งคณะกรรมการสอบสวน ๙
ได้ดำเนินการสอบสวนแล้ว เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหา
อันเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง กรณีกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว
ตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง และไม่ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียนตามมาตรา ๙๘
วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
พ.ศ. ๒๕๔๗ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี
เขต ๒ ที่ ๓๐๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น
และรายงานการดำเนินการทางวินัยต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รวมทั้งให้ผู้ฟ้องคดีไปช่วยราชการ
ที่โรงเรียนบ้านบ่อกรัง หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ.
ลับ ที่ ศธ ๐๒๐๖.๑๐/๐๙๔ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติให้เพิ่มโทษจากลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นเป็นไล่ออกจากราชการ
เพราะเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔
วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ตามที่ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น
ยังไม่เหมาะสมกับกรณีความผิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

/สุราษฎร์ธานี...

สุราษฎร์ธานี เขต ๒ ที่ ๔๑๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๓ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี ตามมติดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งแล้วมีหนังสือลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ อุตสาหกรรมคำสั่งลงโทษต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดี ได้กระทำอนาจารโดยการหอมแก้ม จับหน้าอก จับก้น จับอวัยวะเพศ และพุดชอร่วมประเวณี กับผู้เสียหายตามข้อกล่าวหา แต่ข้อเท็จจริงไม่อาจรับฟังได้ชัดเจนว่า ผู้ฟ้องคดี มีความสัมพันธ์ถึงขั้นได้เสียกับผู้เสียหาย ซึ่งกรณีครูชายกระทำอนาจารศิษย์หรือผู้เยาว์ โดยกระทำต่ออวัยวะสำคัญทางเพศ แนวทางพิจารณาโทษของ ก.ค.ศ. กำหนดให้เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง การลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามมติ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญ เกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ นั้น หนักเกินกว่ากรณีความผิด อุตสาหกรรมฟังขึ้นบางส่วน จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ให้ผู้บังคับบัญชาที่มีคำสั่งลงโทษให้แก่ผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ และได้มีหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ. ลับ ที่ ศธ ๐๒๐๖.๙/๐๒๙๔ ลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๔ แจ้งผลการพิจารณาอุตสาหกรรมให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดี เห็นว่า การพิจารณาอุตสาหกรรมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ตั้งคณะกรรมการเพื่อสอบสวน พยานหลักฐานเพิ่มเติมทั้งฝ่ายผู้ฟ้องคดีและผู้เสียหาย และยังปรากฏว่ามีการเพิ่มข้อหา ร้ายแรงว่า ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ถึงขั้นร่วมประเวณีกับผู้เสียหายจริง ซึ่งในกรณีนี้ โรงเรียนพุนพิทยาคมและสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ได้สอบถามผู้เสียหายแล้วยืนยันว่า ไม่มีการร่วมประเวณี และแม้ภายหลังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะได้มีการวินิจฉัยอุตสาหกรรมว่า ข้อเท็จจริงไม่อาจรับฟังได้ชัดเจนว่า ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ ถึงขั้นได้เสียกับผู้เสียหายก็ตาม แต่ก็ทำให้ผู้ฟ้องคดีและผู้เสียหาย รวมถึงวงศ์ตระกูล ได้รับความเสื่อมเสีย เพราะข้อกล่าวหาดังกล่าวไม่ได้รับการพิสูจน์ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดี มาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ที่ ๔๑๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๓ และเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ แจ้งตามหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ. ลับ ที่ ศธ ๐๒๐๖.๙/๐๒๙๔ ลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการตามเดิม

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า อ.ก.ค.ศ.วิสามัญเกี่ยวกับการอุตสาหกรรมและการร้องทุกข์ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาอุตสาหกรรมของผู้ฟ้องคดี ในการประชุม

ครั้งที่ ๘/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๔ แล้วเห็นว่า มูลเหตุเรื่องนี้มิได้เกิดจาก เด็กหญิง ท. และเด็กหญิง จ. เป็นผู้ไปบอกเล่าแก่ครูโดยตรง แต่ครูทราบเรื่องจากการบอกเล่าของนักเรียนห้องอื่นที่เรียนวิชาพลศึกษากับผู้ฟ้องคดีแล้วรู้สึกไม่พอใจในพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดี เหตุที่ผู้เสียหายทั้งสองมิได้บอกกล่าวเรื่องนี้กับครู อาจารย์ หรือผู้ปกครอง เพื่อแจ้งความดำเนินคดี เนื่องจากไม่กล้าบอก โดยเฉพาะเด็กหญิง ท. พิจารณาจากคำให้การแล้วเห็นว่ามีลักษณะเกรงกลัว การที่ผู้เสียหายทั้งสองมิได้บอกเล่าเรื่องดังกล่าวให้ผู้ปกครองหรือครูอาจารย์ทราบในทันทีก็มีใช่เป็นข้อพิรุณที่ทำให้เชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหาโดยชัดแจ้ง ทั้งเมื่อพิจารณาจากคำให้การของผู้เสียหาย ประกอบถ้อยคำของนักเรียนที่ร่วมข้อมูลเลียบอลด้วยกันต่างให้การสอดคล้องกันเป็นส่วนใหญ่ พยานบุคคลเหล่านี้เป็นลูกศิษย์ที่มีความสนิทสนมกับผู้ฟ้องคดีและไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีมาก่อน จึงไม่ปรากฏมูลเหตุจูงใจที่จะทำให้เชื่อได้ว่า เด็กนักเรียนกลุ่มนี้จะแกล้งปรักปรำ ใส่ร้ายผู้ฟ้องคดี จึงเห็นว่าคำให้การของผู้เสียหาย และพยานบุคคลซึ่งเป็นเด็กนักเรียนในกลุ่มดังกล่าวมิได้กลั่นแกล้งกล่าวหาผู้ฟ้องคดีให้ต้องรับโทษโดยปราศจากมูลความจริง โดยเฉพาะเด็กหญิง ท. ผู้เสียหายไม่กล้าที่จะบอกเล่าให้ใครฟังตอนแรก อาจเป็นเพราะความเป็นเด็กผู้หญิงที่ย่อมมีความอับอาย และเกรงกลัวต่อคำขู่ของผู้ฟ้องคดี แต่ที่ยอมพูดเพราะเพื่อน ๆ พูดความจริงจึงกล้าที่จะพูดความจริง พฤติกรรมที่เด็กหญิง ท. และเด็กหญิง จ. กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำนั้น มีใช่เป็นการกล่าวอ้างลอยๆ ตามที่ผู้ฟ้องคดียกเป็นข้อต่อสู้ หากแต่มีประจักษ์พยานหลายคนคือ เพื่อนนักเรียนในกลุ่มให้การสอดคล้องกันทั้งลักษณะแห่งการกระทำของผู้ฟ้องคดี เวลา และสถานที่เกิดเหตุและยืนยันข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำอนาจารนักเรียนตลอดมาตั้งแต่ในชั้นสืบสวนและชั้นสอบสวน เมื่อกรณีนี้มิได้เกิดขึ้นจากครูในโรงเรียนเป็นผู้กล่าวหาหรือทำหนังสือร้องเรียนผู้ฟ้องคดีต่อผู้บังคับบัญชาให้รับโทษ แต่เกิดจากนักเรียนได้เล่าพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีให้ครูรับทราบ และในฐานะที่เป็นครูฝ่ายปกครองจึงเรียกนักเรียนมาสอบถามตามหน้าที่ โดยบันทึกข้อความที่นักเรียนเขียนบอกเล่าพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีนั้นก็มึลักษณะต่างคนต่างเขียนด้วยลายมือของตนเอง ซึ่งปรากฏว่ามีเนื้อความสอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน นอกจากนี้ จากคำให้การของนายยงยุทธ เชื้อป้อคา ผู้อำนวยการโรงเรียนพูนพิทยาคมได้ความว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีความขัดแย้งกับเพื่อนร่วมงานแต่อย่างใดที่ผู้ฟ้องคดียกข้อต่อสู้ว่าถูกเพื่อนครูกลั่นแกล้ง โดยให้นักเรียนเขียนบันทึกข้อความใส่ร้ายนั้น

/จึงไม่มี...

จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง ส่วนที่ผู้ฟ้องคดียกข้อต่อสู้ว่าสถานที่เกิดเหตุคือห้องประชาสัมพันธ์ของโรงเรียนฯ มีพยานบุคคลคือ นายเดโชชัย ใจกว้าง และนายนคร มีชัย ต่างอยู่ที่ห้องประชาสัมพันธ์เป็นประจำ และนายบุญเลิศ พรหมดี กับนายยรรยง เจริญทัศน์ เป็นยามดูแลรักษาการณ์โดยตลอดและยังมีนักเรียนอยู่กันเป็นกลุ่ม ผู้ฟ้องคดีคงจะไม่กล้ากระทำละเมิดทางเพศต่อศิษย์ภายในโรงเรียนที่มีบุคคลอื่นอยู่ด้วย นั้น เมื่อพิจารณาจากคำให้การพยานบุคคล ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่า กระทำอนาจารนักเรียนที่ห้องประชาสัมพันธ์ของโรงเรียนพูนพิทยาคม ในช่วงหลังจากเวลาประมาณ ๑๗ นาฬิกา หลังจากการเลิกซ้อมวอลเลย์บอล ซึ่งโดยปกติภายในห้องประชาสัมพันธ์จะมีครูหนึ่งทำงานในห้องดังกล่าวเพียง ๓ คน คือ ผู้ฟ้องคดี นายเดโชชัยและนายนคร ซึ่งนายเดโชชัยและนายนครจะมานั่งในห้องประชาสัมพันธ์ในช่วงเวลาที่ว่างจากการสอนหนังสือ แต่ในช่วงเวลา ๑๗ นาฬิกา นายเดโชชัยและนายนครกลับบ้านไปแล้ว ช่วงเวลาเกิดเหตุจึงไม่น่าจะมีคนพลุกพล่านมากนัก เนื่องจากเป็นเวลาหลังเลิกเรียนและจากการตรวจสอบของคณะกรรมการสอบสวนได้ความว่าสถานที่เกิดเหตุ คือ ห้องประชาสัมพันธ์ของโรงเรียนพูนพิทยาคมจะมีผนังห้องกันกระຈก ๓ ด้าน ซึ่งติดผ้าม่านทั้ง ๓ ด้าน และผ้าม่านจะปิดอยู่ตลอดเวลา ส่วนผนังห้องด้านหลังเป็นปูนซีเมนต์ทึบ ไม่ว่าจะมองจากมุมใดจากภายนอกอาคารก็จะไม่สามารถมองเห็นภายในตัวอาคารได้ ลักษณะสถานที่เกิดเหตุและสภาพแวดล้อมในขณะที่เกิดเหตุตามที่ปรากฏในทางสอบสวนจึงมิได้เป็นไปตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ตามพฤติการณ์เห็นว่าพยานหลักฐานฝ่ายผู้กล่าวหาไม่น่าหนักรับฟังเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีกระทำอนาจารนักเรียนจริงตามข้อกล่าวหา แต่ปัญหาว่าผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ถึงขั้นได้เสียกับผู้เสียหายหรือไม่ นั้น ข้อเท็จจริงยังไม่ชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ถึงขั้นได้เสียกับผู้เสียหาย พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนหรือนักศึกษา ไม่ว่าจะอยู่ในความปกครองดูแลรับผิดชอบของตนหรือไม่ แนวการพิจารณาโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนดให้เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ระดับโทษปลดออกจากราชการ การที่ผู้บังคับบัญชา มีคำสั่งเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากโทษลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น เป็นไล่ออกจากราชการ ตามมติ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ นั้นหนักเกินกว่ากรณีความผิด อุทธรณ์ฟังขึ้นบางส่วน เห็นสมควรมีมติให้ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งลดโทษผู้ฟ้องคดี

/จากไล่ออก...

จากใล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ การพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการโดยถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การในทำนองเดียวกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเพิ่มเติมว่า มูลคดีนี้สืบเนื่องมาจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ได้รับเรื่องร้องเรียน จากเว็บไซต์จังหวัดสุราษฎร์ธานีบอร์ดสายตรงผู้ว่าราชการจังหวัดสุราษฎร์ธานี ว่า ข้าราชการครูชายกระทำการไม่สมควรด้านชู้สาวกับนักเรียนหญิง และได้รับรายงานจาก ผู้อำนวยการโรงเรียนพุนพินพิทยาคมตามหนังสือลงวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๒ ว่า ได้รับคำร้องเรียนจากครูประจำชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒/๑๒ ว่านักเรียนจำนวน ๒ คน คือ เด็กหญิง จ. และเด็กหญิง ท. ถูกผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นครูสอนวิชาออลเลย์บอลกระทำละเมิด นักเรียนและมีความใกล้ชิดเกินสภาพครูกับศิษย์ ผู้อำนวยการโรงเรียนพุนพินพิทยาคม จึงคำสั่งโรงเรียนพุนพินพิทยาคม ที่ ๒๗๓/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบหาข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าวและมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีงดสอน ทุกรายวิชา โดยให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่ธุรการชั่วคราว เพื่อหลีกเลี่ยงการใกล้ชิด ติดต่อกับเด็กนักเรียน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๒ ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดสุราษฎร์ธานีชี้แจงข้อเท็จจริงในเบื้องต้น ผู้อำนวยการ โรงเรียนพุนพินพิทยาคม ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รายงานการสืบหาข้อเท็จจริงเรื่องครูละเมิดนักเรียน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า กรณีมีมูล เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สุราษฎร์ธานี เขต ๒ ที่ ๐๒๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี และเมื่อได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำแล้ว หากให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ในโรงเรียนพุนพินพิทยาคมจะเสียหายแก่ทางราชการและ อาจมีอิทธิพลทางด้านจิตใจต่อเด็กนักเรียนที่จะต้องให้การเป็นพยาน จึงมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี ไปประจำสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ เป็นการชั่วคราวเป็นเวลา ๖ เดือน และงดจ่ายเงินวิทยฐานะ ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้รายงานผลการสอบสวน โดยมีมติเป็นเอกฉันท์ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำการหมกแก้ม จับแก้ม จับหน้าอก จับก้น และขอร่วมเพศกับเด็กหญิง ท. นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดียังได้อยู่เพียงลำพังสองคน ในห้องประชาสัมพันธ์กับเด็กหญิง จ. อันเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เป็นการกระทำ ความผิดวินัยไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๘๔ วรรคหนึ่ง

/แห่งพระราชบัญญัติ...

แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ สมควรได้รับโทษลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า คณะกรรมการสอบสวนฯ ได้ทำการสอบสวนตาม กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ และเคยมีตัวอย่าง การกระทำดังกล่าวมีการลงโทษลดขั้นเงินเดือน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ที่ ๓๐๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีหนึ่งขั้น ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งเมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รายงานการดำเนินการทางวินัยกรณีดังกล่าวต่อ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ เพื่อพิจารณา ซึ่ง อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา สุราษฎร์ธานี เขต ๒ พิจารณาแล้วให้ความเห็นชอบ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ จึงรายงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณาต่อไป อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัย และการออกจากราชการ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีดังกล่าวพฤติการณ์เป็นความผิดวินัย อย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงมีมติเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ที่ ๔๑๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๓ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น เป็นไล่ออกจากราชการ ซึ่งเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับแจ้งจากสำนักงาน ก.ค.ศ. ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณา อุทธรณ์คำสั่งเพิ่มโทษของผู้ฟ้องคดีแล้วมีมติให้ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งลดโทษจากไล่ออก จากราชการเป็นปลดออกจากราชการ จึงให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สุราษฎร์ธานี เขต ๒ ดำเนินการแล้วแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบด้วย จากข้อเท็จจริง ดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการถูกต้องตามระเบียบและกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้ว

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ผู้ฟ้องคดีมีหลักฐานบันทึกข้อความการสอบปากคำ นักเรียนของฝ่ายกิจการนักเรียน โรงเรียนพุนพิทยาคม ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ เวลา ๑๓.๔๕ นาฬิกา ซึ่งมีนางสาวลี ไทยทอง เป็นประธานกรรมการ นางอรพรรณ วัฒนประดิษฐ์ เป็นผู้สอบสวน นางวรรณ แก้วคงทน เป็นผู้ร่วมสอบสวน โดยเด็กหญิง ท. ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีขอจับหน้าอกดิฉัน แต่ดิฉันไม่ยอม และบอกว่าไม่ชอบให้ใครมาจับหน้าอก

/ต่อมา...

ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ขอจับอวัยวะเพศของดิฉัน แต่ดิฉันไม่ยอม ผู้ฟ้องคดีสำเร็จความใคร่ให้ฉันดูแต่ดิฉันปิดตา และได้บอกว่าขอร่วมเพศกับดิฉัน แต่ไม่ได้ไปบ้านตามที่ผู้ฟ้องคดีได้ขอ ส่วนเด็กหญิง จ. ให้การว่าผู้ฟ้องคดีให้ไปซื้อที่ตรวจครรภ์ว่า ท้องกับผู้ฟ้องคดีหรือหน้าเขยของหนู ต่อจากนั้น หนูได้ไปซื้อมาตรวจ ปรากฏว่าชืดเดียว หลังจากนั้น อีก ๓ วัน ประจำเดือนของหนูก็มา ส่วนตัวหนูกับผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีอะไรกัน ไม่ได้ทำอะไร ให้เสียชื่อเสียงไม่เคยเสียตัวให้กับผู้ฟ้องคดี เพราะตัวหนูเองก็คิดอยู่ในใจว่าตัวหนูเป็นนักเรียน ส่วนผู้ฟ้องคดีก็เป็นถึงครูบาอาจารย์ หนูก็บอกแม่ว่าคิดกับผู้ฟ้องคดีเป็นเหมือนพ่อคนหนึ่ง จึงสรุปได้ว่าคำให้การของเด็กหญิง ท. จะปกป้องและไม่ยอมให้ผู้ฟ้องคดีเสื่อมเสียชื่อเสียงและปิดตาไม่เห็นภาพใดๆ ส่วนเด็กหญิง จ. ได้ปฏิเสธว่าไม่มีอะไรในทางเสื่อมเสียชื่อเสียงกับผู้ฟ้องคดี และคิดเสมอว่าผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงพ่อคนหนึ่ง ส่วนพยานของผู้เสียหายทั้งสองคนได้ให้การไว้ตรงกัน เช่น เด็กหญิง ร. เด็กหญิง ว. ได้บอกมาให้หนูทั้งสองดูต้นทางที่หน้าประตูและเห็นเด็กหญิง ท. วิ่งออกมาร้องไห้จึงสอบถาม ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่า พยานทั้งสองก็ไม่ได้เห็นกับตาเพียงแค่อสอบถามเด็กหญิง ท. เท่านั้น ส่วนพยานบางคนที่ให้การว่า เคยเห็นผู้ฟ้องคดีทำอะไรกับเด็กหญิง ท. บ้างไหม เด็กหญิง ม. ตอบว่าเคยเห็นจับจุมูกที่สนามวอลเลย์บอล ส่วนเด็กหญิง อ. ให้การว่าเคยเห็นผู้ฟ้องคดียืนอยู่ในห้องประชาสัมพันธ์ ส่วนเด็กหญิง ท. นั้นอยู่บนเก้าอี้ ส่วนเด็กหญิง ป. ให้การว่าไม่เคยเห็น นอกจากนี้ เด็กหญิง ท. และเด็กหญิง จ. จะต้องไปฟ้องครูอาจารย์ หรือผู้ปกครองของตน ไม่ใช่คนอื่นซึ่งไม่ใช่เป็นผู้เสียหาย ตามหลักกฎหมายเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่รับฟ้องหรือลงบันทึกประจำวัน แต่กรณีนี้กลับไปรับฟังนักเรียนคนอื่นซึ่งผิดธรรมชาติ และที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า เด็กนักเรียนทั้งสองไม่ได้มาบอกกล่าวครูอาจารย์หรือผู้ปกครองเพื่อแจ้งความดำเนินคดี เพราะเด็กทั้งสองเกรงกลัวคำข่มขู่ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งเรื่องที่กล่าวหานี้เกิดขึ้นตั้งแต่ต้นเดือนธันวาคม ๒๕๕๑ นักเรียน ครู อาจารย์ ในสังกัดโรงเรียนพูนพิทยาคมทราบเรื่องราวทั้งหมด และผู้ปกครองนักเรียนก็รับรู้กันมานานประมาณ ๓ ปี ถึง ๔ ปี แต่ผู้ปกครองก็ไม่เคยแจ้งความดำเนินคดี ส่วนเรื่องที่เด็กหญิง ท. เป็นผู้หญิงยอมมีความอับอายและเกรงกลัวต่อการข่มขู่ของผู้ฟ้องคดีนั้น ในบันทึกการสอบสวนเด็กหญิง ท. ไม่ได้เขียนว่า ผู้ฟ้องคดีได้ข่มขู่ไว้ว่าถ้าไปบอกใครจะเกิดอันตรายแก่ตน อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เคยตั้งคณะกรรมการสอบสวนนักเรียนผู้เสียหายและไม่เคยเห็นรูปร่างหน้าตาของผู้เสียหายทั้งสองคน จึงไม่อาจจะรู้นิสัยใจคอของผู้เสียหาย โดยเฉพาะกรณีของเด็กหญิง ท. ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ใช้วิธี...

ใช้วิธีคาดการณ์ข้อเท็จจริงไปเองโดยไม่มีพยานหลักฐานมายืนยันแต่อย่างใด ส่วนประเด็น
 ที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวหาว่า ในช่วงเวลาเกิดเหตุ เวลา ๑๗ นาฬิกา นายเดโชชัย
 และนายนครกลับบ้านไปแล้ว จึงไม่น่าจะมีคนพลุกพล่านมากนัก เนื่องจากเป็นเวลา
 หลังเลิกเรียน และจากการตรวจสอบของคณะกรรมการสอบสวนได้ความว่า สถานที่เกิดเหตุ
 ห้องประชาสัมพันธ์ โรงเรียนพูนพิทยาคม ผนังห้องกระจก ๓ ด้าน แต่ปิดผ้าม่านไว้
 ทั้ง ๓ ด้าน ตลอดเวลา ส่วนผนังห้องด้านหลังเป็นปูนซีเมนต์ทึบ ไม่ว่าจะมองจากมุมไหน
 จากภายนอกอาคารจะไม่สามารถมองเห็นภายในอาคารได้ นั้น ในช่วงระหว่างเวลา
 ๑๗ นาฬิกา นายเดโชชัยและนายนครเดินทางกลับบ้านไปแล้ว แต่ก็ยังเป็นเพียงบางวันเท่านั้น
 ซึ่งนายเดโชชัยก็ได้ให้การว่าในช่วงเวลา ๑๖.๔๐ นาฬิกา ตอนที่ออกจากห้องประชาสัมพันธ์
 เคยเห็นผู้ฟ้องคดีอยู่กับนักเรียนที่สนามวอลเลย์บอลและเคยเห็นกลุ่มนักเรียน
 ที่ซ้อมวอลเลย์บอลนั่งรวมกลุ่มอยู่หน้าห้องหลายครั้ง และเห็นเข้าไปเอาอุปกรณ์กีฬา
 ในห้องประชาสัมพันธ์ ตนจำได้ว่าเด็กกลุ่มนั้นเป็นเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒
 ซึ่งจะเห็นได้ว่านายเดโชชัยกลับบ้านเวลา ๑๖.๔๐ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดียังซ้อมวอลเลย์บอล
 อยู่ที่สนามซึ่งยังเหลือเวลา ๒๐ นาที ก่อนถึงเวลา ๑๗ นาฬิกา หลังจากซ้อมเสร็จ
 ก็ต้องมีการวอร์มดาว ระยะเวลา ๒๐ นาที คงจะไม่เพียงพอทำการตามที่ถูกกล่าวหา
 และบางวันในเวลา ๑๖.๔๐ นาฬิกา เห็นนักกีฬามาหนึ่งเป็นกลุ่มอยู่หน้าห้องแล้วเข้าไป
 เอาอุปกรณ์กีฬา ส่วนนายนครให้การว่า วันจันทร์ถึงวันพุธตนจะกลับ ๕ โมงเย็น
 เนื่องจากสอนพิเศษเด็กนักเรียนในห้องประชาสัมพันธ์ ส่วนบางวันเห็นเด็กมัธยมศึกษา
 ปีที่ ๒ ประมาณ ๔ คน ถึง ๕ คน นั่งรวมกลุ่มอยู่หน้าห้องประชาสัมพันธ์และบางวัน
 ในขณะที่ตนกลับบ้านเห็นผู้ฟ้องคดีอยู่ในห้องประชาสัมพันธ์ ซึ่งจะเห็นได้ว่านายนคร
 ยืนยันว่า เห็นนักเรียนหนึ่งเป็นกลุ่มอยู่หน้าห้องประชาสัมพันธ์และบางวันเห็นผู้ฟ้องคดี
 อยู่ในห้องประชาสัมพันธ์คนเดียว โดยนักเรียนนั่งรวมกลุ่มอยู่หน้าห้องประชาสัมพันธ์
 นอกจากนี้ นายบรรยงค์ เจริญทัศน์ (ยาม) ให้การว่า เวลากลางวันเคยเห็นเด็กนักเรียน
 เดินเข้ามาในห้องประชาสัมพันธ์เป็นกลุ่ม แต่ไม่ทราบว่าผู้ฟ้องคดีอยู่ในห้องด้วยหรือไม่
 ส่วนในเวลา ๑๗.๓๐ นาฬิกา ที่ตนมาอยู่เวรกะกลางคืน ตนไม่เคยเห็นกลุ่มนักเรียนหญิง
 กับผู้ฟ้องคดี นายบุญเลิศ พรหมดี (ยาม) ให้การว่า กลางวันเข้าเวรเวลา ๗.๓๐ นาฬิกา
 ถึง ๑๗.๓๐ นาฬิกา ตนเคยเห็นผู้ฟ้องคดีกับนักเรียนหญิงเข้าไปในห้องประชาสัมพันธ์
 เพื่อเอาลูกวอลเลย์บอลไปเก็บ เคยเห็นทั้งเวรกลางวันและเวรกลางคืน ส่วนมากจะอยู่เป็นกลุ่ม

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีกับเด็กนักเรียนที่เห็นนั้นมิได้สนิทสนมเกินปกติ ตนไม่เคยเห็นเด็กร้องไห้ออกจากห้องประชาสัมพันธ์ ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าเวลานั้นไม่น่าจะมีคนพลุกพล่านมากนัก เพราะเป็นช่วงเวลาหลังเลิกเรียน และห้องติดผ้า màn ทั้ง ๓ ด้านและผ้า màn ปิดตลอดเวลานั้นเป็นความจริง เพราะนักเรียนเริ่มทยอยกันกลับบ้าน แต่โรงเรียนพูนพิทยาคมก็ยังมีนักเรียนอยู่จำนวนมาก อาทิเช่น นักเรียนที่ซ้อมกรีฑากับอาจารย์มานอช ขวัญดี ประมาณ ๖๐ คน ถึง ๗๐ คน นักเรียนที่ซ้อมกีฬาบาสเกตบอลกับอาจารย์สุเมธ เวชพรหม ประมาณ ๕๐ คน ถึง ๖๐ คน นักเรียนที่ซ้อมดนตรีไทย ดนตรีลูกทุ่งกับอาจารย์ลดาวัลย์ ฤทธิเดช ประมาณ ๕๐ คน ถึง ๖๐ คน นอกจากนี้ ยังมียามดูแลความปลอดภัย ๒ คน คือ นายบรรยงค์ เจริญทัศน์ และนายบุญเลิศ พรหมดี ซึ่งได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ห้องประชาสัมพันธ์ ส่วนที่อ้างว่า ผ้า màn ทั้ง ๓ ด้านปิดอยู่ตลอดเวลา ผ้า màn จะเปิดออกเพื่อให้คนข้างในมองออกมา เนื่องจากห้องประชาสัมพันธ์จะมีบุคคลภายนอกมาติดต่อราชการ ครู อาจารย์ และนักเรียนต้องมาใช้บริการจะต้องมองเห็นเจ้าหน้าที่ในห้องประชาสัมพันธ์ ผ้า màn ไม่ได้ปิดตลอดเวลาแต่อย่างใด แต่ผ้า màn จะถูกปิดด้านหน้าและสามารถมองเห็นทะลุข้างในห้องประชาสัมพันธ์ได้และถ้าอยู่ในห้องประชาสัมพันธ์ก็สามารถมองภายนอกห้องประชาสัมพันธ์ได้เช่นกัน ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ผู้เสียหายและพยานมิได้ให้การถึงขนาดว่าผู้ฟ้องคดีมีเพศสัมพันธ์กับผู้เสียหาย แต่เมื่อพิจารณาหนังสือลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ที่มีมติเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดชั้นเงินเดือนเป็นไล่ออกจากราชการก็มีข้อความที่ไม่ได้พิจารณาจากพยานหลักฐาน คือ เชื่อว่าผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันท์ชู้สาวถึงขั้นได้เสียกับเด็กหญิง ท. ซึ่งเป็นศิษย์ของตนจริง ซึ่งขัดกับคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เอง ที่อ้างว่า ผู้เสียหายและพยานมิได้ให้การถึงขนาดผู้ฟ้องคดีมีเพศสัมพันธ์กับผู้เสียหาย ดังนั้น การกล่าวหาหรือเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจะต้องมีหลักฐานหรือพยานที่แน่ชัด เช่น ใบตรวจช่องคลอดของแพทย์ว่ามีการละเมิดทางเพศหรือข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายหรือใบแจ้งความของสถานีตำรวจมายืนยัน คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ลงโทษลดชั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีหนึ่งชั้นมีความยุติธรรมแล้วและผู้ฟ้องคดีได้รับโทษไปแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมว่า คำให้การของผู้เสียหายและพยานตามที่ถูกฟ้องคดีกล่าวอ้างเป็นเพียงบางส่วนของคำให้การพยาน ซึ่งหากพิจารณาคำให้การพยานส่วนอื่นหรือทั้งหมดจะเห็นได้ว่าผู้เสียหายและพยานบุคคลที่ร่วมข้อมูลเลยบอล

/ต่างให้การ...

ต่างให้การสอดคล้องกันทั้งลักษณะแห่งการกระทำ เวลาและสถานที่เกิดเหตุ โดยยืนยันข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำอาชญากรรมนักเรียนตลอด ตั้งแต่ในชั้นสืบสวนและชั้นสอบสวน ซึ่งข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในปัญหาข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำอาชญากรรมเด็กนักเรียนหญิงตามที่ถูกล่ามโซ่หรือไม่ ซึ่งในการวินิจฉัยประเด็นดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาจากพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวน ประกอบเอกสารการอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นสำคัญ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ผู้เสียหายไม่กล้าบอกครูอาจารย์เพราะกลัวคำขู่ของผู้ฟ้องคดี มิใช่เป็นการคาดการณ์ไปเองโดยไม่มีพยานหลักฐานยืนยัน หากแต่เป็นการพิจารณาจากคำให้การของผู้เสียหาย โดยเฉพาะเด็กหญิง ท. ประกอบคำให้การของพยานแวดล้อมอื่นๆ แล้วเห็นว่ามีลักษณะเช่นนั้น ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเกี่ยวกับสถานที่เกิดเหตุว่ามีลักษณะเช่นใด ก็เป็นการพิจารณาจากรายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนประกอบภาพถ่ายซึ่งเป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวน ที่ผู้ฟ้องคดีคัดค้านว่าฝ่าฝืนไม่ได้ปิดตลอดเวลา แต่จะต้องเปิดเพื่อให้นักเรียนนอกที่มาติดต่อราชการ ครู อาจารย์ และนักเรียนที่มาใช้บริการมองเห็นเจ้าหน้าที่ในห้องประชาสัมพันธ์นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่คัดค้านเพราะหากเป็นเวลาราชการโดยสภาพการณ์ก็น่าจะเป็นเช่นนั้น แต่ในคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่พิจารณาว่าฝ่าฝืนจะปิดอยู่ตลอดเวลา นั้นเป็นการพิจารณาลักษณะสถานที่และสภาพแวดล้อมในขณะที่เกิดเหตุ ซึ่งโอกาสที่ฝ่าฝืนจะปิดก็ย่อมเป็นไปได้เช่นกัน เพราะเป็นเวลาหลังเลิกเรียน ไม่มีบุคคลภายนอก ครู อาจารย์ หรือนักเรียนมาติดต่อราชการ เมื่อผู้ฟ้องคดีถูกผู้บังคับบัญชาที่มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง และมีคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีหนึ่งชั้น ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ที่ ๓๐๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ซึ่งในชั้นพิจารณารายงานการดำเนินการทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการซึ่งทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วมีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากโทษลดขั้นเงินเดือนหนึ่งชั้นเป็นโทษไล่ออกจากราชการ สำนักงาน ก.ค.ศ. จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓ แจ้งมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ที่ ๔๑๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๓ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี

/จากลดขั้น...

จากลดชั้นเงินเดือนหนึ่งชั้น เป็นไล่ออกจากราชการ ซึ่งผู้ฟ้องคดีมีสิทธิอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อีกชั้นหนึ่ง เมื่อ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วมีมติให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ สำนักงาน ก.ค.ศ. จึงมีหนังสือลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๔ แจ้งมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบ และให้ดำเนินการออกคำสั่งลดโทษผู้ฟ้องคดี และได้มีหนังสือลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๔ แจ้งมติและสิทธิในการฟ้องคดีให้ผู้ฟ้องคดีทราบ พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงการกระทำอนาจารนักเรียน ซึ่งกรณีครูชายกระทำอนาจารศิษย์หรือผู้เยาว์โดยกระทำต่ออวัยวะสำคัญทางเพศ แนวการพิจารณาโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนดให้เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ระดับโทษเพียงปลดออกจากราชการ จึงมีมติให้ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งลดโทษให้แก่ผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ เพื่อให้เหมาะสมกับกรณีความผิด โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาอุทธรณ์โดยอาศัยพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนและได้ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมว่า คำให้การของเด็กหญิง ท. ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง นั้น เด็กหญิง ท. ให้การตอนหนึ่งว่า ผู้ฟ้องคดีได้ขอหอมแก้มแต่ดิฉันไม่ยอม แต่ผู้ฟ้องคดีจับแก้มแล้วหอม ซึ่งเป็นการยืนยันข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีได้จับแก้มและหอมแก้มผู้เสียหาย ผู้ฟ้องคดีอ้างอิงข้อความในบันทึกดังกล่าวเฉพาะส่วนที่เห็นว่าเป็นประโยชน์แก่ตนเท่านั้น และข้อเท็จจริงที่ปรากฏจากบันทึกข้อความโรงเรียนพูนพิณพิทยาคม ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ เรื่อง การสืบหาข้อเท็จจริงกรณีครูถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ละเมิดนักเรียน เด็กหญิง ท. ได้เขียนบันทึกเรื่องเกี่ยวกับผู้ฟ้องคดี สรุปความว่า ผู้ฟ้องคดีขอจับหน้าอก ขอจับอวัยวะเพศของหนูด้วย แต่หนูก็ไม่เคยให้จับ นอกจากนี้ผู้ฟ้องคดีจับโดยที่หนูไม่รู้ตัว อันเป็นการยืนยันข้อเท็จจริงโดยผู้เสียหายว่า ผู้ฟ้องคดีได้จับหน้าอก จับอวัยวะเพศของเด็กหญิง ท. และข้อเท็จจริงที่ปรากฏจากบันทึกถ้อยคำพยาน (แบบ สว. ๕) เด็กหญิง ท. ให้ถ้อยคำด้วยความสมัครใจว่า ที่ห้องประชาสัมพันธ์ ผู้ฟ้องคดีเคยหอมแก้มและจับแก้ม บางทีผู้ฟ้องคดีเข้ามาทางข้างหลังโดยไม่ทันรู้ตัวจับกันกับจับหน้าอกที่ไม่กล้าบอกครูคนอื่นเนื่องจากผู้ฟ้องคดีบอกว่าชาติก่อนหนูโดนผู้ชายรุมโทรมแล้วแกเก็บมาเลี้ยงและบอกว่าฝึกฝนให้เป็นคนดีและสาบานกับครูไว้ว่าเกิดมาชาตินี้ให้เป็นแฟนแกและบอกว่าถ้าหนูหักหลังเพื่อน ๆ ในกลุ่มจะมีอันเป็นไปรวมทั้งหนูด้วย อาจารย์เซาวลี

/สงสัย...

สงสัยจึงได้เรียกมาถาม แรกๆ หนูไม่พูดแต่เมื่อเปลี่ยพูดความจริงหนูก็เลยพูดความจริง จากข้อเท็จจริงแสดงว่า ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าคำให้การของเด็กหญิง ท. จะปกป้อง และไม่ยอมให้เสื่อมเสียชื่อเสียงนั้นฟังไม่ขึ้น ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างคำให้การเฉพาะบางส่วน และคำให้การเฉพาะบางครั้งเท่านั้น โดยหากพิจารณาคำให้การของเด็กหญิง ท. ที่ได้ให้การ ทั้งสามครั้งจะยอมรับว่า ผู้ฟ้องคดีได้ทำการจับแก้ม หอมแก้ม จับหน้าอก จับก้น และจับอวัยวะเพศของเด็กหญิง ท. และพูดขอร่วมเพศด้วย ในส่วนของเด็กหญิง จ. เห็นว่าหากพิจารณาจากบันทึกข้อความโรงเรียนพูนพิทยาคมฉบับเดียวกัน เด็กหญิง จ. ได้เขียนบันทึกเรื่องเกี่ยวกับผู้ฟ้องคดีว่า ตอนที่หนูอยู่ที่ห้องประชาสัมพันธ์ตอนนั้น หนูอยู่กับผู้ฟ้องคดี ๒ คน แล้วแกก็ปิดประตูแล้วเดินมาตรงที่ที่นั่งอยู่ แล้วแกก็เปิด อวัยวะเพศออกมาแล้วก็บอกให้หนูดู ส่วนข้อเท็จจริงที่ปรากฏจากบันทึกถ้อยคำพยาน (สว. ๕) ที่บันทึกถ้อยคำของเด็กหญิง จ. เป็นไปด้วยความสมัครใจไม่เชื่อนายที่จะให้ถ้อยคำ โดยเด็กหญิง จ. ให้ถ้อยคำมีสาระสำคัญว่า เมื่อซ้อมวอลเลย์บอลเสร็จในตอนเย็น จะนั่งพักผ่อนที่ห้องประชาสัมพันธ์ และผู้ฟ้องคดีเคยจับหน้าอกและอวัยวะเพศ ที่ห้องประชาสัมพันธ์เวลาประมาณ ๕ โมงกว่า ในขณะที่เด็กหญิง จ. นั่งทำการบ้าน ในห้องประชาสัมพันธ์และผู้ฟ้องคดีเคยเอาอวัยวะเพศออกมาให้ดูในห้องประชาสัมพันธ์ จากข้อเท็จจริงตามที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่า ที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าเด็กหญิง จ. ได้ปฏิเสธว่าไม่มีอะไรในทางเสื่อมเสียชื่อเสียงกับผู้ฟ้องคดีและคิดเสมอว่าผู้ฟ้องคดี เป็นเพียงพ่อคนหนึ่งนั้นฟังไม่ขึ้น โดยหากพิจารณาคำให้การของเด็กหญิง จ. ที่ได้ให้การ ทั้งสองครั้งได้ยอมรับว่าผู้ฟ้องคดีได้จับหน้าอก จับอวัยวะเพศของเด็กหญิง จ. และมีความ สนิทสนมเกินสมควรโดยอยู่ลำพังเพียงสองคนในห้องประชาสัมพันธ์ นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาทันทีที่ข้อความโรงเรียนพูนพิทยาคมดังกล่าวข้างต้น เด็กหญิง ร. ได้ให้ถ้อยคำว่าเป็นเพื่อนสนิทกับเด็กหญิง ท. หลังจากเลิกซ้อมวอลเลย์บอลทุกวัน ก็จะคอยกลับบ้านที่หน้าห้องประชาสัมพันธ์ ผู้ฟ้องคดีจะเรียกเด็กหญิง ท. เข้าไปในห้อง หนูพยายามตามเข้าไปด้วยแต่ผู้ฟ้องคดีจะไม่ให้เข้าไป บางวันหนูเห็น ท. ร้องให้เดินออกจากห้อง หนูก็ถามว่าร้องให้ทำไม ท. ก็เล่าให้ฟังว่าผู้ฟ้องคดีขอจับหน้าอก จับอวัยวะเพศ และสำเร็จความใคร่ให้ดู ด้วยความเป็นห่วงเพื่อนบางวันหนูก็เข้าไปในห้องประชาสัมพันธ์ด้วย แต่ผู้ฟ้องคดีจะให้รออยู่ที่โต๊ะหน้าห้องซึ่งอยู่ใกล้ๆ ผู้ฟ้องคดีกับ ท. ก็จะไปที่โต๊ะผู้ฟ้องคดี แล้วก็ขอจับหน้าอก จับอวัยวะเพศของ ท. และก็จะสำเร็จความใคร่ หนูอยู่ใกล้ๆ ตรงนั้น

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีก็ยังทำ ท. จะร้องให้ทุกวัน หนูรู้และสงสารมาก และตามบันทึกถ้อยคำ (แบบ สว. ๕) ของเด็กหญิง ร. ให้ถ้อยคำมีสาระสำคัญว่า เคยเห็นผู้ฟ้องคดีกับ ท. อยู่ด้วยกันในห้องประชาสัมพันธ์ตอนเย็น หลังเลิกเรียนหลายครั้ง โดยเห็นผู้ฟ้องคดีจับหน้าอกและอวัยวะเพศของเด็กหญิง ท. และสำเร็จความใคร่ให้เด็กหญิง ท. ดู และเด็กหญิง ร. ได้นำคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยไปชี้แจงจุดเกิดเหตุ โดยบริเวณที่เด็กหญิง ร. อยู่ดูเหตุการณ์เป็นจุดที่มีโต๊ะและเก้าอี้อยู่ด้านหน้าในห้องประชาสัมพันธ์ มีตู้ไม้ขนาดใหญ่กั้นอยู่ระหว่างที่นั่งทำงานของผู้ฟ้องคดีและเป็นบริเวณที่ผู้ฟ้องคดีกระทำอนาจารเด็กหญิง ท. ดังนั้น ที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าเด็กหญิง ร. ไม่ได้เห็นกับตาเพียงแต่สอบถามเด็กหญิง ท. เท่านั้นฟังไม่ขึ้น อีกทั้งเด็กหญิง ว. ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงสรุปความว่า เรียนวอลเลย์บอลกับผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจะให้หนูเป็นคนดูต้นทางให้และบอกว่าถ้าใครมาก็ให้เข้าไปบอก ส่วนผู้ฟ้องคดีก็จะอยู่ในห้องพักกับเด็กหญิง ท. หนูเคยเห็นผู้ฟ้องคดีจับหน้าอกและสำเร็จความใคร่ให้เด็กหญิง ท. ดู และข้อเท็จจริงที่ปรากฏจากบันทึกถ้อยคำพยาน (แบบ สว. ๕) เด็กหญิง ว. ให้ถ้อยคำด้วยความสมัครใจว่าเคยดูต้นทางให้ผู้ฟ้องคดีหน้าห้องประชาสัมพันธ์ ในห้องประชาสัมพันธ์มีผู้ฟ้องคดีกับ ท. อยู่กันสองคน เคยเห็นผู้ฟ้องคดีจับหน้าอก ท. ที่หน้าห้องน้ำในห้องประชาสัมพันธ์ และในวันหนึ่งตอนเย็นหลังจากซ้อมวอลเลย์บอลเสร็จแล้วประมาณ ๔ โมงกว่า ฝนตก หนูกับเปิ้ลเล่นน้ำฝนกันที่หน้าห้องประชาสัมพันธ์ ซึ่งในห้องประชาสัมพันธ์ผู้ฟ้องคดีอยู่กับ จ. เพียงลำพังสองคน ตอนนั้นหนูกับเปิ้ลให้ จ. มาเล่นน้ำฝนด้วยกันเปิ้ลจึงไปที่ห้องประชาสัมพันธ์จะเปิดประตูเข้าไป ปรากฏว่าประตูล็อกจากข้างใน เป็นบริเวณและสถานที่เดียวกันที่เด็กหญิง ร. นำคณะกรรมการไปดู ที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าเด็กหญิง ว. ไม่ได้เห็นกับตาเพียงแต่สอบถามเด็กหญิง ท. จึงฟังไม่ขึ้นเช่นกัน สำหรับเด็กหญิง ม. ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างถ้อยคำเฉพาะบางส่วนที่เห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อตนเองเท่านั้น โดยเด็กหญิง ม. ได้ให้ถ้อยคำที่เคยเห็นผู้ฟ้องคดีจับจุมูก ท. ที่สนามวอลเลย์บอลตอนเย็น และในตอนเย็นจะไปล้างมือ ล้างหน้าที่ห้องน้ำในห้องประชาสัมพันธ์ เคยเห็น ท. เดินร้องไห้ออกมาจากห้องประชาสัมพันธ์ ผู้ฟ้องคดีเคยบอกให้อยู่หน้าห้อง ถ้ามีเด็กมาหรือใครมาให้เข้าไปบอกผู้ฟ้องคดีในห้องประชาสัมพันธ์และในห้องประชาสัมพันธ์จะมีผู้ฟ้องคดีอยู่ในห้องกับ ท. เพียงสองคน แต่มีบางวันที่มีเปิ้ลหรือ ร. อยู่ด้วย และเห็น ท. เดินร้องไห้ออกมาจากห้องประชาสัมพันธ์หลังจากอยู่กับผู้ฟ้องคดีในห้องประชาสัมพันธ์สองคน

/และปรากฏ...

และปรากฏในสำนวนการสอบสวนว่า คณะกรรมการสอบสวนรับฟังถ้อยคำของเด็กหญิง ม. เป็นพยานแวดล้อมประกอบประจักษ์พยาน ดังนั้น ถึงแม้ว่าเด็กหญิง ม. จะเห็นเพียงผู้ฟ้องคดี จับจุมูกเด็กหญิง ท. แต่ตามพฤติการณ์ที่ปรากฏจากการให้ถ้อยคำทั้งหมด สามารถรับฟัง ประกอบประจักษ์พยานยืนยันได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการตามที่ถูกลงโทษ ส่วนในราย เด็กหญิง อ. ให้การสรุปว่า เคยเห็นผู้ฟ้องคดียืนอยู่ในห้องประชาสัมพันธ์ ส่วนเด็กหญิง ท. นั่งอยู่บนเก้าอี้ ต่อมา เด็กหญิง ท. ร้องไห้และวิ่งเข้าไปในห้องน้ำและล็อคประตูห้องน้ำ ผู้ฟ้องคดีใช้กุญแจไขประตูห้องน้ำ เวลาประมาณ ๕ โมงเย็น ซึ่งแม้ว่าเด็กหญิง อ. จะเห็นเพียง เท่าที่ให้ถ้อยคำ แต่ตามพฤติการณ์ที่ปรากฏจากการให้ถ้อยคำทั้งหมด สามารถรับฟัง ประกอบประจักษ์พยานยืนยันได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำการตามที่ถูกลงโทษจริง ยิ่งกว่านั้น เด็กหญิง ป. ได้ให้ถ้อยคำว่า ตนมาซ้อมวอลเลย์บอลตอนเย็นกับผู้ฟ้องคดีทุกวัน เคยเห็นผู้ฟ้องคดีอยู่กับเด็กหญิง ท. เพียงลำพังสองคนที่ห้องประชาสัมพันธ์ เห็นบ่อยตอนเย็น ไม่เคยเห็นผู้ฟ้องคดีทำอะไรเด็กหญิง ท. เคยเห็นผู้ฟ้องคดีให้เด็กหญิง ว. ดูต้นทาง ในห้องประชาสัมพันธ์ ผู้ฟ้องคดีกับเด็กหญิง ท. อยู่ในห้องสองคนทุกวันตอนเย็น หลังเลิกซ้อมวอลเลย์บอล ซึ่งแม้ว่าเด็กหญิง ป. จะเห็นเพียงเท่าที่ให้ถ้อยคำ แต่ตามพฤติการณ์ ที่ปรากฏจากการให้ถ้อยคำทั้งหมดสามารถรับฟังประกอบประจักษ์พยานยืนยันได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการตามที่ถูกลงโทษจริงเช่นเดียวกัน ส่วนนายเดโชชัย ใจกว้าง ให้การว่า กลับบ้านเวลาประมาณ ๑๖.๔๐ นาฬิกา จึงแสดงว่าหลังจากนั้น นายเดโชชัย ไม่อยู่ที่โต๊ะทำงานในห้องประชาสัมพันธ์และปรากฏจากคำพยานทุกคนให้ถ้อยคำตรงกันว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการในช่วงเวลาประมาณหลังจากเวลา ๑๗ นาฬิกา อันเป็นช่วงเวลาที่เพื่อนร่วมงานที่นั่งทำงานในห้องประชาสัมพันธ์กลับบ้านแล้ว และนายนครก็ได้ให้การว่า วันจันทร์ถึงวันพุธจะกลับบ้านประมาณ ๑๗ นาฬิกา วันพฤหัสบดีและวันศุกร์จะกลับ ประมาณ ๑๖ นาฬิกา เคยเห็นนักเรียนชั้น ม.๒ เข้ามาในห้องประชาสัมพันธ์ที่สอนพิเศษ ประมาณ ๔ คน ถึง ๕ คน นั่งรวมกลุ่มอยู่หน้าห้องประชาสัมพันธ์ และบางวันในขณะที่ตนกลับบ้าน เห็นผู้ฟ้องคดีอยู่ในห้องประชาสัมพันธ์ จึงแสดงให้เห็นว่าหลังจาก ๑๗ นาฬิกา ในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ นายนครจะไม่อยู่ที่โต๊ะทำงานในห้องประชาสัมพันธ์อันเป็น พยานแวดล้อมรับฟังได้ว่าหลังจาก ๑๗ นาฬิกา เพื่อนร่วมงานที่นั่งทำงาน ในห้องประชาสัมพันธ์เลิกงานกลับบ้านแล้ว คงเหลือเฉพาะผู้ฟ้องคดีและกลุ่มเด็กนักเรียน ที่ซ้อมวอลเลย์บอลรวมทั้งเด็กหญิง ท. และเด็กหญิง จ. ด้วย ซึ่งถ้อยคำของนายเดโชชัย

/และนายนคร...

และนายนครเป็นพยานแวดล้อมประกอบประจักษ์พยานยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหา ส่วนนายบรรยง เจริญทัศน์ ให้การว่า อยู่ยามตั้งแต่เวลา ๑๗.๓๐ นาฬิกา ถึงเวลา ๗.๓๐ นาฬิกา ห้องประชาสัมพันธ์มองจากข้างนอกจะไม่เห็นภายในห้อง ซึ่งห้องประชาสัมพันธ์มีครูทำงานอยู่ ๓ คน ส่วนมากกลับตอนเย็น เวลากลางวัน เคยเห็นเด็กนักเรียนเดินเข้ามาในห้องประชาสัมพันธ์เป็นกลุ่ม แต่ไม่ทราบว่ามีผู้ฟ้องคดีอยู่ในห้องด้วยหรือไม่ การอยู่เวรยามมีการสลับกัน ซ้ำๆ อยู่กลางวันและกลางคืนบ้าง ตอนอยู่กลางวันปฏิบัติหน้าที่เวลา ๑๗ นาฬิกา ส่วนวันที่อยู่เวรกลางคืนไม่เคยเห็นกลุ่มเด็กนักเรียนหญิงอยู่กับผู้ฟ้องคดี และนายบุญเลิศ พรหมดี ให้ถ้อยคำว่าเป็นวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดีจะอยู่เวรยามในช่วงกลางวัน ส่วนวันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ จะอยู่เวรในช่วงกลางคืน ระหว่างเวลา ๑๗.๓๐ นาฬิกา ถึง ๗.๓๐ นาฬิกา เคยเห็นผู้ฟ้องคดีกับนักเรียนหญิงเข้าไปในห้องประชาสัมพันธ์ทั้งตอนอยู่เวรกลางวันและกลางคืน ส่วนมากเห็นตอนหกโมงเย็น จึงเห็นได้ว่าถ้อยคำของพยานทั้งสองคนขัดแย้งกันในประเด็นที่เห็นผู้ฟ้องคดีเข้าไปในห้องประชาสัมพันธ์กับเด็กนักเรียนหญิง โดยนายบรรยงให้ถ้อยคำว่าจะอยู่ที่อยู่เวรกลางคืนไม่เคยเห็น นายบุญเลิศให้ถ้อยคำว่าเคยเห็นทั้งตอนอยู่เวรกลางวันและกลางคืนส่วนมากเห็นตอนหกโมงเย็น จึงมีข้อต้องพิจารณาว่าถ้อยคำพยานคนใดมีความน่าเชื่อถือมากกว่ากัน เห็นว่านายบรรยงให้ถ้อยคำยืนยันในตอนแรกว่าตอนอยู่ยามตั้งแต่ ๑๗.๓๐ นาฬิกา ถึงเวลา ๗.๓๐ นาฬิกา อันเป็นเวลาการปฏิบัติหน้าที่เวรกลางคืน แต่ในตอนหลังกลับคำให้การว่าการอยู่ยามมีการสลับกันตอนอยู่กลางวันบ้างและกลางคืนบ้าง เห็นได้ว่าเป็นการกลับคำเพื่อสนับสนุนถ้อยคำของตนที่ให้ถ้อยคำว่าเป็นเด็กนักเรียนหญิงเดินเข้ามาในห้องประชาสัมพันธ์ในเวลากลางวัน ส่วนนายบุญเลิศให้ถ้อยคำยืนยันตั้งแต่ตอนแรกว่าวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดีอยู่ยามในช่วงกลางวัน วันศุกร์ วันเสาร์และวันอาทิตย์ อยู่เวรช่วงกลางคืน เวลา ๑๗.๓๐ นาฬิกา ถึง ๗.๓๐ นาฬิกา เมื่อรับฟังประกอบถ้อยคำของนายนครและนายเดชชัยที่ให้ถ้อยคำว่าเป็นกลุ่มเด็กนักเรียนหญิงกับผู้ฟ้องคดีในตอนเย็น ถ้อยคำของนายบุญเลิศจึงมีความน่าเชื่อถือมากกว่า ถ้อยคำของนายบรรยงในประเด็นนี้จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ สำหรับประเด็นช่วงเวลาเกิดเหตุ ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ามีนักเรียนอยู่จำนวนมาก อาทิ นักเรียนซ้อมกรีฑาประมาณ ๖๐ คน ถึง ๗๐ คน นักเรียนซ้อมกีฬาบาสเก็ตบอล ประมาณ ๕๐ คน ถึง ๖๐ คน มีนักเรียนซ้อมดนตรีไทย ดนตรีลูกทุ่ง ประมาณ ๕๐ คน ถึง ๖๐ คน มียามดูแลความปลอดภัย ๒ คน ผ้าม่านเปิดเพื่อให้คนมาติดต่อราชการ

/ซึ่งในชั้น...

ซึ่งในชั้นสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยกขึ้นอ้างว่า ในช่วงเวลาดังกล่าว ยังมีนักเรียนอยู่จำนวนมากเพื่อให้คณะกรรมการสอบสวนพิสูจน์ข้อเท็จจริงดังกล่าว เสียให้ชัดแจ้งในชั้นสอบสวน แต่เพียงยกขึ้นมาคัดค้าน เห็นว่าเป็นการกล่าวอ้างฝ่ายเดียว ไม่มีน้ำหนักให้เชื่อ ทั้งเห็นว่าหากเป็นจริงดังที่กล่าวอ้างก็ไม่มีผลการรับฟังว่าผู้ฟ้องคดี ไม่ได้กระทำการตามที่ถูกลงโทษ โดยเหตุผลว่าในช่วงเวลาดังกล่าวมีนักเรียนซ่อมกริหาก็พา และดนตรี เนื่องจากโรงเรียนพูนพิทยาคมมีบริเวณสถานที่กว้างขวาง มีอาคารหลายหลัง และอาคารประชาสัมพันธ์เป็นอาคารเดี่ยวอยู่ห่างจากอาคารอื่น มีเพียงป้อมยามที่ไว้ให้ยามปฏิบัติหน้าที่อยู่ทางด้านผนังปูนทึบเท่านั้น และข้อเท็จจริงส่วนนี้ นายยรรยง (ยาม) ก็ให้ถ้อยคำยืนยันว่าห้องประชาสัมพันธ์มองจากข้างนอกจะไม่เห็นภายในห้อง ส่วนยามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าดูแลรักษาความปลอดภัย ๒ คน นั้น ข้อเท็จจริง คือ มียามอยู่ปฏิบัติหน้าที่ครั้งละ ๑ คนเท่านั้น ส่วนภาพถ่ายที่อ้างว่าฝ่าม่านถูกเปิดด้านหน้าสามารถมองเห็นภายในห้องประชาสัมพันธ์ การติดฝ่าม่านแม้แต่ประตูทางเข้าห้องประชาสัมพันธ์ ยังติดฝ่าม่านไว้ อันแสดงให้เห็นว่าเมื่อถึงฝ่าม่านด้านหน้าภายในอาคารจะไม่มีช่องทางให้มองเห็นได้เลย และการถ่ายภาพของคณะกรรมการสอบสวนนั้น เป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ การถ่ายภาพจึงเป็นการถ่ายในเวลาราชการจึงอาจเปิดฝ่าม่านด้านหน้าตามที่ปรากฏในภาพถ่ายที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างเพื่อให้เห็นสภาพภายในห้องให้ชัดเจน และหากปกติฝ่าม่านเปิดอยู่ดังที่กล่าวอ้างจริง ก็ไม่เป็นการยากที่ผู้ฟ้องคดีจะปิดฝ่าม่านในเวลาหลังจาก ๕ โมงเย็นไปแล้ว เพราะโดยปกติไม่มีบุคคลใดที่จะมาติดต่อราชการหลังเวลาราชการไปแล้ว ประกอบกับภายในอาคารยังมีตู้ไม้ขนาดใหญ่กั้นไว้ระหว่างฝ่าม่านที่เปิดไว้กับจุดที่เกิดเหตุ ดังนั้น แม้ฝ่าม่านเปิดในลักษณะดังกล่าวก็ยังมองไม่เห็นในจุดที่เกิดเหตุ และเมื่อมองภาพถ่ายที่คณะกรรมการสอบสวนได้ถ่ายไว้โดยรวมทั้งหมด เห็นได้ว่าสถานที่ดังกล่าวเอื้ออำนวยให้ผู้ฟ้องคดีกระทำการตามที่ถูกลงโทษได้เป็นอย่างดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชี้แจงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสือแจ้งจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ซึ่งมีสาระสำคัญว่า สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ได้หารือปัญหาการออกคำสั่งลดโทษผู้ฟ้องคดีไปยังสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ตอบขอหารือว่า การออกคำสั่งลดโทษตามมติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้น เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

มัธยมศึกษา เขต ๑๑ ซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดในปัจจุบัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งที่ ๗๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ เปลี่ยนแปลงการลงโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการตามมติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้วโดยมีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๓ ซึ่งเป็นวันที่ออกคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แจ้งคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทราบและได้รายงานการดำเนินการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบแล้ว สำหรับประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาจากข้อเท็จจริงในสำนวนการสอบสวนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่งมาโดยไม่มีการตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นมาสอบสวนเองนั้น การดำเนินการทางวินัยส่วนที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในกรณีที่เป็นผู้ดำเนินการตั้งแต่เริ่มต้นในการรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ และการดำเนินการสอบสวนก็เป็นการดำเนินการที่ชอบด้วยกฎหมายทุกประการ และเป็นไปตามขั้นตอนการรายงานการดำเนินการทางวินัยที่กำหนด ตามมาตรา ๑๐๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงไม่มีความจำเป็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยขึ้นมาสอบสวนใหม่ ซึ่งคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. ๑๕๓/๒๕๔๗ ได้วินิจฉัยไว้ว่า ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามกฎหมายชอบที่จะพิจารณาความผิดในการลงโทษให้ตรงกับบทบัญญัติของกฎหมายที่ถูกต้องได้ ในกรณีที่พฤติกรรมการกระทำอันเป็นเหตุที่ถูกกล่าวหาเป็นเรื่องเดิมที่คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนตามขั้นตอนและวิธีการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ในกรณีเช่นนี้ไม่ถือว่าเป็นการกล่าวหาในข้อกล่าวหาใหม่ที่จะต้องทำการสอบสวนใหม่และมีใช่เป็นการเปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญที่จะทำให้เสียความเป็นธรรม นอกจากนี้ การกล่าวอ้างว่า การดำเนินการสอบสวนทางวินัยข้าราชการจะต้องสอบสวนให้ได้ข้อเท็จจริงอันปราศจากข้อสงสัย เหมือนการดำเนินคดีอาญา นั้น เห็นว่า การดำเนินการทางวินัยของข้าราชการเป็นเรื่องการควบคุมความประพฤติของข้าราชการมิให้ประพฤตินิสัยตามที่กฎหมายกำหนด กล่าวคือ ขั้นตอนวิธีการในการดำเนินการทางวินัย ได้กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ เป็นการเฉพาะ แตกต่างกับกระบวนการวิธีพิจารณาความอาญาอย่างชัดเจน นอกจากนี้ กระบวนการรับฟังพยานหลักฐานก็มีความแตกต่างกัน เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. ๓๙๐/๒๕๕๑ ส่วนการ

/ลงโทษ...

ลงโทษผู้กระทำผิดในระดับโทษใด นั้น จะพิจารณาตามความผิดและมาตรฐานโทษที่หน่วยงานนั้นๆ ได้เคยวินิจฉัยไว้เป็นบรรทัดฐานการลงโทษสำหรับความผิดนั้นๆ

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับโอนเรื่องที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีและมีมติให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีหนึ่งชั้น ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ที่ ๓๐๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๒ และผู้ฟ้องคดีได้ไปสอนที่โรงเรียนบ้านบ่อกรัง ตำบลท่าสะท้อน อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานีประมาณ ๑ ปี ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือแจ้งมติของ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมตามมติดังกล่าว เนื่องจาก อ.ก.ค.ศ. วิสามัญฯ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีทั้งที่ไม่ได้ให้คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าวที่โรงเรียนพุนพินพิทยาคมดำเนินการ แต่พิจารณาจากรายงานการสอบสวนของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ เท่านั้น อีกทั้งได้ตั้งข้อหาร้ายแรงว่าผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันท์ชู้สาวถึงขั้นได้เสียกับเด็กหญิง ท. ซึ่งเป็นศิษย์ของตนจริง แต่ข้อกล่าวหาดังกล่าวขาดพยานหลักฐานสนับสนุน ผู้ฟ้องคดีจึงได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๔ แจ้งว่าได้มีมติเป็นเอกฉันท์ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ การปลดออกจากราชการก็ยังมีข้อผิดพลาดอีก ๒ ประเด็น กล่าวคือ ประเด็นที่ ๑ ข้อกล่าวหาที่ว่าผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันท์ชู้สาวถึงขั้นได้เสียกับเด็กหญิง ท. ซึ่งเป็นศิษย์ของตนจริง กลับมีการเปลี่ยนแปลงข้อพิจารณาว่าข้อเท็จจริงไม่อาจรับฟังชัดเจนว่ามีความสัมพันธ์ถึงขั้นได้เสียกับผู้เสียหาย ซึ่งเป็นเพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีพยานหลักฐานที่เกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเรามายืนยันจึงเปลี่ยนประเด็นพิจารณา ส่วนประเด็นที่ ๒ จะเห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กำหนดหรืออ้างกฎของ ก.ค.ศ. ว่าครูชายกระทำอนาจารศิษย์หรือผู้เยาว์ต่ออวัยวะสำคัญทางเพศและพิจารณาลงโทษเป็นความผิดร้ายแรงระดับโทษปลดออกจากราชการ (สูงสุด) จะเห็นว่าขั้นสูงสุด คือ การปลดออกจากราชการ (ข้อหาอนาจาร) แต่คำสั่งไล่ออกจากราชการโดยการตั้งข้อกล่าวหาข่มขืนลูกศิษย์ตนเองขาดพยานหลักฐานคำสั่งหรือการลงโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีความผิดพลาดเพราะลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี

/ออกจากราชการ...

ออกจากราชการ (ข่มขืน) โดยขาดพยานหลักฐานแล้ว เมื่อผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็เปลี่ยนแปลงว่าผู้ฟ้องคดีทำอานาจารลูกศิษย์ให้ปลดออกจากราชการ ซึ่งเป็นการพิจารณาที่ผิดพลาด ทำให้ผู้ฟ้องคดีและครอบครัวตลอดจนเด็กหญิง ท. และครอบครัวได้รับความเสียหายและเสื่อมเสียชื่อเสียงอย่างรุนแรงโดยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญฯ ขาดพยานหลักฐานการข่มขืนมายืนยัน ขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๗๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ที่ให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นจะต้องวินิจฉัยว่ามติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๗๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำอานาจารเด็กนักเรียนหญิง โรงเรียนพูนพิณพิทยาคม โดยการหอมแก้ม จับแก้ม จับหน้าอก จับก้น และพูดขอร่วมประเวณีที่ห้องประชาสัมพันธ์ โรงเรียนพูนพิณพิทยาคม คณะกรรมการสอบสวนวินัยร้ายแรงตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๐๒๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๒ ได้สอบสวนผู้เสียหาย จำนวน ๒ ราย ได้แก่ เด็กหญิง จ. และเด็กหญิง ท. สอบสวนพยานบุคคลที่เป็นนักเรียนโรงเรียนดังกล่าวจำนวน ๘ ราย ได้แก่ เด็กหญิง ร. เด็กหญิง ว. นางสาว ล. เด็กหญิง ป. เด็กหญิง ม. เด็กหญิง อ. นางสาว ส. และเด็กหญิง ก. สอบสวนพยานบุคคลที่เป็นครูโรงเรียนดังกล่าว จำนวน ๓ ราย ได้แก่ นางเชาวลี ไทยทอง นางเยาวนิจ ทับจันทร์ และนางชุใจ สุกุลไทย

ส่วนพยานฝ่ายผู้ฟ้องคดีได้สอบสวนพยานที่ทำหน้าที่ยาม จำนวน ๒ ราย ได้แก่ คือ นายยรรยง เจริญทัศน์ พยานทำหน้าที่ยามที่โรงเรียนพูนพิณพิทยาคม ตั้งแต่เวลา ๑๗.๓๐ นาฬิกา ถึง ๗.๓๐ นาฬิกา และนายบุญเลิศ พรหมดี พยานเป็นยามที่โรงเรียนพูนพิณพิทยาคม อยู่เวรกลางวันระหว่างเวลา ๗.๓๐ นาฬิกา ถึงเวลา ๑๗.๓๐ นาฬิกา ในวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดีและจะอยู่เวรกลางคืนระหว่างเวลา ๑๗.๓๐ นาฬิกา ถึงเวลา ๗.๓๐ นาฬิกา ในวันศุกร์ถึงวันอาทิตย์ และได้สอบสวนนายเดโชชัย ใจกว้าง พยานเป็นอาจารย์สอนวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้น ม. ๔ และทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์อีกตำแหน่ง

/นายนคร...

นายนคร มีชัย พยานทำหน้าที่สอนภาษาอังกฤษชั้น ม. ๖ และทำหน้าที่รองหัวหน้างานประชาสัมพันธ์ คณะกรรมการสอบสวนได้พิจารณาจากถ้อยคำพยานทั้งหมด และพยานหลักฐานในสำนวนคดีนี้แล้ว เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมการทำผิดตามที่ถูกกล่าวหาจริง ซึ่งถือได้ว่าเป็นการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนซึ่งอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของตน อันก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการและความรู้สึกของสังคม ทั้งยังมีผลกระทบต่อชื่อเสียงและความเลื่อมใสศรัทธาของประชาชนที่มีต่อหน่วยงานของรัฐอีกด้วย อันเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำอนาจารผู้เสียหายตามข้อกล่าวหา แม้ข้อเท็จจริงไม่อาจรับฟังได้ชัดเจนว่า ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ถึงขั้นได้เสียกับผู้เสียหาย แต่โดยที่กรณีครูชายกระทำอนาจารศิษย์หรือผู้เยาว์ โดยกระทำล่วงละเมิดทางเพศ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนดให้เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงระดับโทษปลดออกจากราชการ การที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากโทษลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นเป็นโทษไล่ออกจากราชการ ตามมติ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการหนักเกินกว่ากรณีความผิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีมติให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากโทษไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการนั้น ถือได้ว่าเป็นการใช้ดุลพินิจที่เหมาะสมและชอบด้วยกฎหมายแล้ว และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๗๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เด็กหญิง ท. และเด็กหญิง จ. ผู้เสียหายทั้งสองคนจะต้องไปฟ้องครู อาจารย์หรือผู้ปกครอง ไม่ใช่บุคคลอื่นซึ่งไม่ใช่เป็นผู้เสียหาย ตามหลักกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่รับฟ้องหรือลงบันทึกประจำวัน แต่กรณีนี้กลับไปรับฟังนักเรียนคนอื่นซึ่งผิดธรรมชาติ ทั้งเรื่องที่ถูกกล่าวหาเกิดขึ้นตั้งแต่ต้นเดือนธันวาคม ๒๕๕๑ นักเรียน ครู อาจารย์ในสังกัดโรงเรียนพูนพิทยาคมทราบเรื่องราวทั้งหมดและผู้ปกครองนักเรียนก็รับรู้กันมานานประมาณ ๓ ปี ถึง ๔ ปี แต่ผู้ปกครองก็ไม่เคยแจ้งความดำเนินคดี การกล่าวหาหรือเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจะต้องมีหลักฐานหรือพยานที่แน่ชัด เช่น ใบตรวจช่องคลอดของแพทย์ว่ามีการละเมิดทางเพศ

/หรือข่มขืน...

หรือข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายหรือใบแจ้งความของสถานีตำรวจมายืนยัน นั้น เห็นว่า การรับฟังพยานหลักฐานการดำเนินการทางวินัยกับความผิดทางอาญาแตกต่างกัน การลงโทษทางวินัยมีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาระเบียบวินัยของเจ้าหน้าที่ของรัฐให้เป็น ที่สมควรแก่ความไว้วางใจของสาธารณชนที่จะใช้อำนาจรัฐในการจัดทำบริการสาธารณะ แต่การดำเนินการทางอาญาเป็นการดำเนินการที่มีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพ ในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของผู้กระทำผิด จึงต้องกระทำโดยมีพยานหลักฐานที่ชัดเจน ซึ่งหากไม่ปรากฏแน่ชัดว่ามีการกระทำผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำผิดนั้น ต้องยกประโยชน์ แห่งความสงสัยให้จำเลย ดังนั้น ในการพิจารณาทางวินัย เมื่อคณะกรรมการสอบสวน หรือผู้มีอำนาจสั่งลงโทษได้รับฟังข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานของทุกฝ่ายและ ดำเนินการสอบสวนโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว หากเชื่อว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยจริง ก็ย่อมลงโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาได้

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เคยตั้งคณะกรรมการมาสอบสวน นักเรียนผู้เสียหายที่โรงเรียนพูนพิทยาคม และไม่เคยเห็นรูปร่างหน้าตา นักเรียน ผู้เสียหายทั้งสองคน จึงไม่อาจรับรู้นิสัยใจคอของผู้เสียหายโดยเฉพาะเด็กหญิง ท. ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้วิธีการดักการณ์ข้อเท็จจริงไปเองโดยไม่มีพยานหลักฐานมายืนยัน แต่อย่างไรก็ดี อีกทั้งการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ไม่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการ เพื่อทำการสอบสวนพยานหลักฐานเพิ่มเติมทั้งฝ่ายผู้ฟ้องคดีและผู้เสียหาย นั้น เห็นว่า การสอบสวนใหม่หรือการสอบสวนเพิ่มเติมเป็นดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะพิจารณา โดยอาศัยข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนว่ามีความชัดเจนมั่นคง เพียงพอที่จะพิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดีได้หรือไม่ ซึ่งหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า พยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนไม่มีความชัดเจนเพียงพอหรือพยานบุคคล ให้การขัดแย้งกันจนเป็นเหตุให้ควรสงสัยว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดจริงตามข้อกล่าวหาหรือไม่ ก็อาจให้มีการสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมในประเด็นใดก็ได้ บทบัญญัติดังกล่าว ไม่ได้บังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องดำเนินการสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติม ทุกกรณีแต่อย่างไรก็ดี อีกทั้งหากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องทำการสอบสวนใหม่ หรือสอบสวนเพิ่มเติมก็มีสิทธิที่จะร้องขอไว้ในคำอุทธรณ์หรือคำแถลงการณ์ตามที่ กฎ ก.ค.ศ. ได้กำหนดไว้ แต่ก็ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการร้องขอให้มีการสอบสวนใหม่ หรือสอบสวนเพิ่มเติมแต่อย่างไรก็ดี ดังนั้น การพิจารณาอุทธรณ์จากพยานหลักฐานเฉพาะ

/ที่ปรากฏ...

ที่ปรากฏอยู่ในสำนวนการสอบสวนจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีไม่อาจรับฟังได้

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า มีการเพิ่มข้อกล่าวหาร้ายแรงผู้ฟ้องคดีว่ามีความสัมพันธ์ถึงชั้นร่วมประเวณีกับผู้เสียหาย แต่ผู้เสียหายยืนยันว่าไม่มีการร่วมประเวณีและแม้ภายหลังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะได้วินิจฉัยอุทธรณ์ว่าข้อเท็จจริงไม่อาจรับฟังได้ชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ถึงชั้นได้เสียกับผู้เสียหายก็ตาม แต่ก็ได้ทำให้ผู้ฟ้องคดีรวมถึงวงศ์ตระกูลได้รับความเสื่อมเสียเพราะข้อกล่าวหาดังกล่าวไม่ได้รับการพิสูจน์ นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้พิจารณาอุทธรณ์ มีอำนาจทบทวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำผิด ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนความเหมาะสมของโทษที่ลงแก่ผู้ถูกลงโทษ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า การที่ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการมีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นเป็นไล่ออกจากราชการ เนื่องจากเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีเพศสัมพันธ์ถึงชั้นได้เสียกับผู้เสียหายนั้น เป็นการฟังข้อเท็จจริงที่ผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปจากพยานหลักฐาน จึงมีมติลดโทษผู้ฟ้องคดีเป็นให้ลงโทษปลดออกจากราชการกรณีจึงไม่อาจถือว่าเป็นการเพิ่มข้อกล่าวหาหรือลงโทษผู้ฟ้องคดีในข้อหาดังกล่าวแต่อย่างใด และไม่ได้ทำให้ผู้ฟ้องคดีรวมถึงวงศ์ตระกูลได้รับความเสื่อมเสียตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การที่ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการร้องขอให้แต่งตั้งกรรมการเพื่อดำเนินการสอบสวนใหม่ในคำอุทธรณ์ที่ส่งไปยังสำนักงาน ก.ค.ศ. นั้น การพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือนเป็นไล่ออกจากราชการ นั้น ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบมาก่อน จึงไม่สามารถขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการที่ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ เพราะเป็นคำสั่งที่ออกมาโดยผู้ฟ้องคดีไม่สามารถทราบได้

ผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลปกครองชั้นต้นขอหลักฐานจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกี่ยวกับผลการตรวจช่องคลอดของแพทย์มายืนยันหรือใบแจ้งความของสถานีตำรวจ แต่ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่า การรับฟังพยานหลักฐานการดำเนินการทางวินัยกับความผิดทางอาญาต่างกัน การลงโทษทางวินัยมีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาระเบียบวินัยของ

/เจ้าหน้าที่...

เจ้าหน้าที่ของรัฐให้เป็นที่สมควรแก่การไว้วางใจต่อสาธารณชน แต่การดำเนินการทางอาญาเป็นการดำเนินการที่มีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพในชีวิตร่างกายและทรัพย์สินของผู้กระทำผิดจึงต้องกระทำโดยมีพยานหลักฐานชัดเจน ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การลงโทษทางวินัยจะต้องมีพยานหลักฐานที่ชัดเจนเพื่อประกอบการพิจารณาลงโทษผู้กระทำผิดได้ถูกต้อง ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ข่มขืนนักเรียน แต่ตั้งข้อหาข่มขืนนักเรียนหญิงโดยขาดพยานหลักฐาน ผลการตรวจช่องคลอดของแพทย์มายืนยันหรือใบแจ้งความของสถานีตำรวจที่ชัดเจน และไม่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการมาสอบสวน เมื่ออุทธรณ์ฟังขึ้นก็ได้ลดโทษจากไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการเป็นปลดผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ และข้อหาที่ว่าผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวถึงขั้นได้เสียกับนักเรียนหญิงซึ่งเป็นศิษย์ของตนจริง (ข่มขืนนักเรียนหญิง) เปลี่ยนเป็นข้อเท็จจริงไม่อาจรับฟังได้ชัดเจนว่า ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ถึงขั้นได้เสียกับผู้เสียหาย จึงเห็นได้ว่าเป็นการเพิ่มข้อหาที่ร้ายแรงโดยไม่มีพยานและหลักฐานที่ชัดเจน และที่ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นเป็นไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ เนื่องจากเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ถึงขั้นได้เสียกับผู้เสียหาย นั้น เป็นการฟังข้อเท็จจริงที่ผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปจากพยานหลักฐาน จึงมีมติลดโทษผู้ฟ้องคดีเป็นปลดออกจากราชการ กรณีดังกล่าวไม่อาจถือว่าเป็นการเพิ่มข้อกล่าวหาหรือลงโทษผู้ฟ้องคดีในข้อหาดังกล่าวแต่อย่างใด และไม่ทำให้ผู้ฟ้องคดีถึงวงศ์ตระกูลเสื่อมเสียชื่อเสียง นั้น คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ กรณีข่มขืนนักเรียนหญิง ได้ส่งคำสั่งลงโทษดังกล่าวไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และโรงเรียนที่ผู้ฟ้องคดีสอนจนทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความอับอายเสียชื่อเสียงแล้ว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดกลับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นเป็นเพิกถอนคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ที่ ๔๑๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๓ ที่เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น เป็นไล่ออกจากราชการ เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๗๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ที่ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ และขอให้ผู้ฟ้องคดี กลับเข้ารับราชการตามเดิม

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีถูกผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งผู้บังคับบัญชาพิจารณาเห็นว่า พฤติการณ์

/ของผู้ฟ้องคดี...

ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง และมีคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีหนึ่งชั้นแล้ว มาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดให้รายงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณา ซึ่งในชั้นพิจารณารายงานการดำเนินการทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วมีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือนหนึ่งชั้นเป็นไล่ออกจากราชการ นั้น เนื่องจากพิจารณาพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนแล้ว เชื่อว่าผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวถึงขั้นได้เสียกับเด็กหญิง ท. ซึ่งเป็นศิษย์ของตนด้วย โดยไม่จำเป็นต้องมีการสอบสวนเพิ่มเติม ซึ่งเป็นดุลพินิจของ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยฯ ที่จะพิจารณาวินิจฉัย และการเพิ่มโทษดังกล่าวเนื่องจากเห็นว่าระดับโทษลดขั้นเงินเดือนหนึ่งชั้นยังไม่เหมาะสมกับกรณีความผิด จึงมีมติเพิ่มโทษเป็นไล่ออกจากราชการ แต่ก็ยังคงลงโทษในฐานะความผิดตามมาตรา ๙๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ เช่นเดิม เพียงแต่ปรับฐานความผิด จากเดิมที่ลงโทษตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง มาเป็นลงโทษตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม ซึ่งในชั้นการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ก็ได้มีการแจ้งฐานความผิดกรณีล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม ให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว จึงมิได้เป็นการเพิ่มข้อกล่าวหาแต่อย่างใด ซึ่งเมื่อ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยฯ พิจารณามีมติเป็นประการใดแล้วผู้ฟ้องคดีมีสิทธิอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อีกชั้นหนึ่ง ตามมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ในชั้นพิจารณาอุทธรณ์ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำอนาจารผู้เสียหาย แต่ข้อเท็จจริงไม่อาจรับฟังได้ชัดเจนว่า ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ถึงขั้นได้เสียกับผู้เสียหาย ระดับโทษไล่ออกจากราชการหนักเกินกว่ากรณีความผิด จึงมีมติให้ลดโทษเป็นปลดออกจากราชการ นั้น ถือว่าได้ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีตามควรแก่กรณีแล้ว ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงว่า ไม่ได้กระทำตามข้อกล่าวหาเป็นประเด็นเดิมที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ให้การต่อศาลปกครองชั้นต้นแล้ว ดังนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอถือเอาคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม และเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องที่ได้จัดส่งต่อศาลปกครองชั้นต้นในสำนวนคดีนี้เป็นคำแก้อุทธรณ์

/ขอศาลปกครองสูงสุด...

ขอศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ว่า การดำเนินทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี
 เป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
 พ.ศ. ๒๕๔๗ จากข้อเท็จจริงในการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี เป็นมูลความผิด
 ตามที่มีการร้องเรียนกล่าวหา ว่ากระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อนักเรียน อันเป็นความผิด
 ตามมาตรา ๙๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
 พ.ศ. ๒๕๔๗ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ และการดำเนินการสอบสวน
 มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งคณะกรรมการสอบสวน
 มีความเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง
 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗
 ควรลงโทษลดขั้นเงินเดือนแล้วรายงานผู้บังคับบัญชาและ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา
 สุราษฎร์ธานี เขต ๒ พิจารณา ซึ่งได้พิจารณาแล้วเห็นชอบ โดยให้ลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี
 จำนวนหนึ่งขั้น ผู้ฟ้องคดีไม่เคยคัดค้านหรือโต้แย้งขั้นตอนกระบวนการสอบสวน อันเป็น
 ขั้นตอนการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รายงานการ
 ดำเนินการทางวินัยไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อันเป็นการปฏิบัติตามขั้นตอน การรายงาน
 การดำเนินการทางวินัยที่กำหนด ตามมาตรา ๑๐๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
 และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการรายงาน
 เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการครูและบุคลากร
 ทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๘ (๑) ซึ่งกำหนดให้รายงานการดำเนินการทางวินัย
 อย่างร้ายแรงไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณา เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้ว มีมติเพิ่มโทษ
 จากลดขั้นเงินเดือนเป็นไล่ออกจากราชการ ซึ่งผู้ฟ้องคดีคัดค้านว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม
 จากมติดังกล่าวที่มีการเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี ทั้งที่ไม่ได้มีการตั้งคณะกรรมการมาสอบสวนใหม่นั้น
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นมาสอบสวนใหม่
 เพราะการพิจารณารายงานการดำเนินการทางวินัย จะต้องพิจารณาจากสำนวนการสอบสวน
 เป็นหลัก หากเห็นว่า พยานหลักฐานข้อเท็จจริงที่ได้มาไม่ครบถ้วนก็สามารถที่จะ
 จะแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมได้ หากเห็นว่า มีพยานหลักฐานครบถ้วนเพียงพอ
 สามารถพิจารณาไปได้ ซึ่งต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งตามมติดังกล่าว แต่ในคำอุทธรณ์
 ไม่ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการร้องขอให้มีการสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติม

/แต่อย่างไร...

แต่อย่างไร การที่ศาลปกครองชั้นต้นได้พิพากษาไปแล้วนั้น ถูกต้องเป็นธรรมดาแล้ว หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ตนเองไม่ได้รับความเป็นธรรม ก็จะต้องใช้สิทธิขอให้มีการแต่งตั้งกรรมการเพื่อสอบสวนเพิ่มเติม ซึ่งเป็นสิทธิของผู้อุทธรณ์ที่จะต้องแสดงให้เห็นถึงความบกพร่องไม่สมบูรณ์ เมื่อไม่มีการร้องขอถือว่า เป็นการยอมรับการสอบสวน คณะกรรมการดังกล่าว ส่วนประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น โดยขอให้ศาลปกครองชั้นต้นขอพยานหลักฐานจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกี่ยวกับผลการตรวจช่องคลอดหรือใบแจ้งความของสถานีตำรวจมายืนยัน สนับสนุนข้อกล่าวหา การมีเพศสัมพันธ์ถึงขั้นได้เสียนักเรียน จึงสามารถนำมาประกอบการพิจารณา ลงโทษผู้ฟ้องคดี ในฐานะมีความสัมพันธ์ถึงขั้นได้เสียนักเรียน นั้น จากข้อเท็จจริง ในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง เป็นการตั้งข้อกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำการล่วงละเมิดทางเพศ โดยการจับอวัยวะทางเพศ และอนาจารเท่านั้น และผลจากการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง รับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศ อนาจารนักเรียน ตามที่ถูกกล่าวหาจริงและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้เปลี่ยนแปลงมติจากผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จากโทษไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ ก็เป็นการพิจารณาจาก พยานหลักฐานที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รายงานไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่จำเป็นที่จะต้องแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนใหม่ ดังที่ศาลปกครองสูงสุดเคยวินิจฉัยว่า ผู้มีอำนาจพิจารณา อุทธรณ์ตามกฎหมายชอบที่จะพิจารณาความผิดในการลงโทษให้ตรงกับบทบัญญัติของ กฎหมายที่ถูกต้องได้ ในกรณีที่พฤติกรรมการกระทำอันเป็นเหตุที่ถูกกล่าวหาเป็นเรื่องเดิม ที่คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนตามขั้นตอนและวิธีการโดยชอบ ด้วยกฎหมายแล้ว ไม่ถือว่าเป็นการกล่าวหาใหม่ที่จะต้องทำการสอบสวนใหม่ และมีใช่เป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญที่จะทำให้เสียความเป็นธรรม ส่วนโทษที่ผู้ฟ้องคดี ได้รับที่มีผลผูกพันต่อผู้ฟ้องคดี คือระดับโทษปลดออกจากราชการ ซึ่งหากผู้ฟ้องคดี จะอุทธรณ์ในการรับฟังพยานหลักฐานว่าไม่ถูกต้องอย่างไร ก็ควรที่อุทธรณ์ในประเด็น การรับฟังพยานหลักฐานในระดับโทษปลดออกจากราชการ ไม่ใช่ไปอุทธรณ์การรับฟัง พยานหลักฐานที่เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ถึงขั้นได้เสียนักเรียน อันเป็นระดับโทษ ที่ถูกยกเลิกไปแล้ว และจากแนวการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ การลงโทษผู้กระทำผิด ในระดับโทษใด นั้น จะพิจารณาตามความผิดและมาตรฐานโทษที่หน่วยงานนั้นๆ

/ได้เคยวินิจฉัย...

ได้เคยวินิจฉัยไว้เป็นบรรทัดฐานเมื่อข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบสวนรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำอนาจารต่อศิษย์เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ระดับโทษขั้นต่ำคือปลดออกจากราชการ จึงเหมาะสมกับความผิดที่ได้กระทำแล้ว

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือ และไม่ได้อ้างความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ประชุมปรึกษาเพื่อมีคำพิพากษา โดยได้รับฟังคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี และตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นข้าราชการครู วิทยฐานะครูชำนาญการ โรงเรียนพุนพินพิทยาคม อำเภอพุนพิน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ทำหน้าที่สอนวิชาพลศึกษา (วอลเลย์บอล) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ มีผู้ร้องเรียนผู้ฟ้องคดีต่อผู้ว่าราชการจังหวัดสุราษฎร์ธานีว่า กระทำอนาจารเด็กนักเรียนด้วยการหอมแก้ม จับแก้ม จับหน้าอก จับก้น และพูดขอร่วมประเวณีกับเด็กหญิง ท. นักเรียนชั้น ม. ๒/๑๒ โรงเรียนพุนพินพิทยาคม เหตุเกิดตอนเย็นในห้องประชาสัมพันธ์ หลังจากผู้เสียหายเลิกซ้อมวอลเลย์บอล นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดียังมีความสนิทสนมกับเด็กหญิง จ. เกินสมควร โดยอยู่เพียงลำพังกันสองคนในห้องประชาสัมพันธ์ดังกล่าว ผู้อำนวยการโรงเรียนพุนพินพิทยาคมจึงมีคำสั่งที่ ๒๗๓/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบหาข้อเท็จจริง ซึ่งคณะกรรมการสืบหาข้อเท็จจริงเห็นว่า ข้อเท็จจริงมีมูลตามข้อกล่าวหาและได้รายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาดำเนินการในกรณีดังกล่าว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ที่ ๐๒๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง โดยคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว. ๒ เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ กรณีผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องมีพฤติกรรมล่วงละเมิดทางเพศนักเรียน และคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว.๓ เมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๒ ว่า พฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำความผิดวินัย

/อย่างร้ายแรง...

อย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสอง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำตามแบบ สว. ๔ ในวันเดียวกัน โดยให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา ต่อมา คณะกรรมการสอบสวน ได้รายงานผลการสอบสวน ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๒ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง ฐานไม่ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ควรลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สุราษฎร์ธานี เขต ๒ ที่ ๓๐๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีหนึ่งขั้น และได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๒ รายงานการสอบสวนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓ แจ้งว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เสนอให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีหนึ่งขั้น ยังไม่เหมาะสมกับกรณีความผิด อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ มีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นเป็นไล่ออกจากราชการตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ที่ ๔๑๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๓ ลงโทษไล่ออกจากราชการ และได้รายงานการดำเนินการทางวินัยไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุม ครั้งที่ ๘/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ได้พิจารณาพยานหลักฐานจากสำนวนการสอบสวนแล้วเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำอนาจารกับผู้เสียหายตามข้อกล่าวหา แต่ข้อเท็จจริงยังไม่อาจรับฟังได้ชัดเจนว่า ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ถึงขั้นได้เสียกับผู้เสียหาย การที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นเป็นไล่ออกจากราชการตามมติ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ นั้นหนักเกินกว่ากรณีความผิด อุทธรณ์ฟังขึ้นบางส่วน จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ให้ลดโทษ

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ สำนักงาน ก.ค.ศ. จึงได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๔ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบและดำเนินการต่อไป พร้อมทั้งแจ้งผู้ฟ้องคดีทราบด้วย ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงนำคดี มาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ที่ ๔๑๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๓ และเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ แจ้งตามหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ. ลับ ที่ ศธ ๐๒๐๖.๙/๐๒๙๔ ลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ตามเดิม ต่อมา ในระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองชั้นต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๑ ที่ ๗๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ โดยได้มีหนังสือ ลับ ที่ ศธ ๐๔๒๔๑/๔๗ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ แจ้งคำสั่งดังกล่าว ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วย จึงยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๑ ที่ ๗๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ที่ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาต้องรักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว วรรคสาม บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่เสพยาเสพติดหรือ สนับสนุนให้ผู้อื่นเสพยาเสพติด เล่นการพนันเป็นอาชญา หรือกระทำการล่วงละเมิดทางเพศ ต่อผู้เรียนหรือนักศึกษา ไม่ว่าจะอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของตนหรือไม่ เป็นความผิดวินัย อย่างร้ายแรง มาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษาซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชา แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อดำเนินการสอบสวนให้ได้ความจริงและความยุติธรรม

โดยมิชักช้า...

โดยมิชักช้า และในการสอบสวนจะต้องแจ้งข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหา มีโอกาสชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา มาตรา ๙๙ บัญญัติว่า เมื่อได้ดำเนินการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาตามมาตรา ๙๘ แล้ว ถ้าฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหามิได้กระทำความผิดวินัย ให้สั่งยุติเรื่อง ถ้าฟังได้ว่ากระทำความผิดวินัยให้ดำเนินการตามมาตรา ๑๐๐ และในกรณีที่กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงต้องลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนผ่อนโทษ ห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก มาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยหรือดำเนินการสอบสวนข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใด หรือสั่งให้ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาออกจากราชการไปแล้วให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้...

(๒) การรายงานการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงของผู้บังคับบัญชาตั้งแต่หัวหน้าส่วนราชการหรือผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลงมา เมื่อผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยแล้ว ให้รายงานไปยังหัวหน้าส่วนราชการหรือผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาแล้วแต่กรณี และเมื่อหัวหน้าส่วนราชการหรือผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพิจารณาตามอำนาจหน้าที่แล้ว ให้รายงาน อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา และ ก.ค.ศ. พิจารณาตามลำดับ วรรคสาม บัญญัติว่า ในการดำเนินการตามมาตรานี้ เมื่อ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา หรือ ก.ค.ศ. พิจารณา และมีมติเป็นประการใดแล้ว ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ หรือหัวหน้าส่วนราชการหรือผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา แล้วแต่กรณี สั่งหรือปฏิบัติไปตามนั้น วรรคสี่ บัญญัติว่า การรายงานตามมาตรานี้ให้เป็นไปตามระเบียบที่ ก.ค.ศ. กำหนด ซึ่งข้อ ๘ วรรคหนึ่ง ของระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดว่า การรายงานการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ในสังกัดเขตพื้นที่การศึกษา เมื่อผู้บังคับบัญชามีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง หรือมีการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งแก่ผู้ใดแล้ว ให้ดำเนินการดังนี้... (๒) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้สั่งยุติเรื่อง งดโทษหรือลดโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนผู้ใดแล้ว ให้รายงานไปยังผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา และเมื่อผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาได้รับรายงานและพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ หรือได้ดำเนินการทางวินัย

/แก้ข้าราชการครู...

แก่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดแล้ว ให้รายงาน อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา และ ก.ค.ศ. พิจารณาตามลำดับ

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นข้าราชการครู วิทยฐานะครูชำนาญการ โรงเรียนพุนพินพิทยาคม อำเภอพุนพิน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ทำหน้าที่สอนวิชาพลศึกษา (วอลเลย์บอล) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ซึ่งในขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งดังกล่าวได้มีผู้ร้องเรียนกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำอนาจารต่อนักเรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนพุนพินพิทยาคมจึงมีคำสั่งที่ ๒๗๓/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบหาข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว ซึ่งต่อมา คณะกรรมการฯ ได้รายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ข้อเท็จจริงมีมูลตามข้อกล่าวหา เห็นควรดำเนินการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดีต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดีว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ที่ ๐๒๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๒ ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้รายงานผลการสอบสวนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีทั้งสองกรณี เป็นความผิดวินัยตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง ฐานไม่ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วตามมาตรา ๘๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ควรลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ที่ ๓๐๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีหนึ่งขั้น และได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๒ รายงานการสอบสวนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ซึ่ง อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า โทษดังกล่าวยังไม่เหมาะสมกับกรณีความผิด จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือนเป็นไล่ออกจากราชการตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ที่ ๔๑๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๓ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และได้รายงานการดำเนินการทางวินัยไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามข้อเท็จจริงข้างต้นเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รายงานการดำเนินการทางวินัยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และ อ.ก.ค.ศ.

/วิสามัญ...

วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ มีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือนเป็นไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๒ ที่ ๔๑๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๓ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติดังกล่าวข้างต้น การรายงานการลงโทษดังกล่าวเป็นการดำเนินการตามมาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับ ข้อ ๘ ของระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการพิจารณาโทษทางวินัย เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดย อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ซึ่งเป็นองค์กรที่พิจารณาการลงโทษขั้นสุดท้ายได้พิจารณาจากสำนวนการสอบสวนแล้วเห็นว่าการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีได้มีการสอบสวนโดยชอบแล้ว พฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสอง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ แต่โทษที่ผู้ฟ้องคดีได้รับไม่เหมาะสมกับพฤติกรรมและการกระทำของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ย่อมมีอำนาจที่จะเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีได้โดยไม่ต้องตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่แต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาสำนวนการสอบสวนและพยานหลักฐานในสำนวนแล้ว เห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงมีมติเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือนเป็นไล่ออกจากราชการ จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ว่า การรายงานการดำเนินการทางวินัยและการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงฟังไม่ขึ้น

อย่างไรก็ตาม ในชั้นการพิจารณาอุทธรณ์ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีการประชุม ครั้งที่ ๘/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ได้พิจารณาจากคำให้การของผู้เสียหาย ประกอบกับ ถ้อยคำของเพื่อนนักเรียนที่ให้การสอดคล้องกันถึงลักษณะการกระทำของผู้ฟ้องคดี เวลาและสถานที่เกิดเหตุ และยืนยันข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำอนาจารนักเรียน

ตั้งแต่ในชั้นสืบสวนและในชั้นสอบสวน โดยพยานดังกล่าวมีความสนิทสนมกับผู้ฟ้องคดี และไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีมาก่อน แต่ผู้เสียหายและพยานมิได้ให้การถึงขนาดว่า ผู้ฟ้องคดีมีเพศสัมพันธ์กับผู้เสียหาย จึงเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัย อย่างร้ายแรง กรณีกระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียน ไม่ว่าจะอยู่ในความปกครอง ดูแลรับผิดชอบของตนหรือไม่ตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งกรณีครูชายกระทำอนาจารต่อศิษย์หรือผู้เยาว์ แนวทางการพิจารณาโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนดให้เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงโดยมีระดับโทษปลดออกจากราชการ จึงมีมติให้ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งลดโทษให้แก่ผู้ฟ้องคดีจากโทษไล่ออกจากราชการเป็นโทษปลดออกจากราชการ กรณีจึงฟังได้ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษปลดออกจากราชการตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๑ ที่ ๗๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ เป็นการลงโทษที่ชอบด้วยกฎหมายและเหมาะสมแก่ความผิดแล้ว

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ได้มีการส่งคำสั่งลงโทษไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ กรณีข่มขืนนักเรียนหญิง ไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และโรงเรียนที่ผู้ฟ้องคดีสอน จนทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความอับอาย เสียชื่อเสียง ถือว่าผู้ฟ้องคดีได้รับการลงโทษโดยไม่ยุติธรรม นั้น เห็นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งลงโทษไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุม ครั้งที่ ๘/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๔ พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดียังไม่อาจรับฟังได้ว่า มีความสัมพันธ์ถึงขั้นได้เสียกับผู้เสียหาย แต่เป็นการกระทำอนาจารนักเรียนผู้เสียหาย ซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแนวการพิจารณาโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนดระดับโทษปลดออกจากราชการ จึงมีมติให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีเป็นปลดออกจากราชการ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีประเด็นนี้จึงฟังไม่ขึ้น

เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชอบด้วยกฎหมาย และมีมติลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่อออกจากราชการเป็นให้ลงโทษปลดออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาได้ออกคำสั่งลดโทษตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังนั้น คำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๑ ที่ ๗๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ที่ลดโทษแก่ผู้ฟ้องคดีจากโทษไล่อออกจากราชการเป็นโทษปลดออก

/จากราชการ...

จากราชการจึงชอบด้วยกฎหมาย เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งลดโทษผู้ฟ้องคดี จากโทษไล่ออกจากราชการเป็นโทษปลดออกจากราชการ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ ย่อมสิ้นผลบังคับไปโดยคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการแล้ว ศาลจึงไม่จำเป็นต้องออกคำสั่งขอให้เพิกถอน คำสั่งไล่ออกจากราชการตามมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและ วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ตามที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอแต่อย่างใด

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย พิพากษายืน

นางศิริวรรณ จุลโพธิ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสมชัย วัฒนการุณ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายฤทัย หงส์สิริ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายอำพน เจริญชีวินทร์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายไชยเดช ตันติเวสส
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นางเพ็ญศรี วงศ์เสรี

วันที่อ่าน ๑๖ ตุลาคม ๒๕๖๓

นางนุช : ผู้พิมพ์

คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(จ. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๕๑/๒๕๖๐
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๓๐/๒๕๖๔

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๕ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

ระหว่าง

นายกันตภณ โปธิสาร

ผู้ฟ้องคดี

เลขาธิการคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ ๑

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ ๒

อนุกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากคำสั่งทางปกครอง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองอุตรธานี คดีหมายเลขดำที่ ๕๑๒/๒๕๕๔
หมายเลขแดงที่ ๑/๒๕๖๐

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ สังกัดวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุตรธานี ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุตรธานีได้มีคำสั่ง
วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุตรธานี ที่ ๕๓๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้ง

/คณะกรรมการ...

คณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงกรณีผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์เรียนกล่าวหาว่า กระทำอนาจาร โดยจับมือและจับแขนนางสาว ว. และสวมกอดนางสาว ส. นักศึกษาชั้น ปวช. ปีที่ ๑ กลุ่ม ๔ สาขาวิชาพาณิชยการ สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ในชั้นเรียน ขณะอยู่ด้วยกันรวม ๓ คน เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เวลาประมาณ ๑๘ นาฬิกา ซึ่งคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงได้รายงานผลการสืบสวนหาข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๓ ต่อผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุตรธานีว่า ข้อร้องเรียนมีมูลความจริงและเป็นข้อร้องเรียนที่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุตรธานี จึงได้มีหนังสือ ลับ ที่ ศธ ๐๖๓๑.๐๕/๐๗ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๓ รายงานผลการสืบสวนหาข้อเท็จจริงดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๑๐๓๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องดังกล่าว คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ได้ดำเนินการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีและจัดทำรายงานการสอบสวน ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๓ เสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า พฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ฐานไม่รักษาชื่อเสียงเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย สมควรลงโทษภาคทัณฑ์ และให้ติดตามความประพฤติเป็นเวลาหนึ่งปี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้เรียกนักเรียนชั้น ปวช. ปีที่ ๑ ซึ่งเป็นศิษย์ที่อยู่ในความดูแลจำนวน ๒ คน ให้เข้าพบเพื่อพูดคุยในเรื่องติด ขร. (ขาดเรียน) แล้วใช้มือขวาสอดผ่านทางแขนซ้ายของนักเรียนคนหนึ่งเพื่อโอบไปด้านหลังถึงสะโพกขวาและคลึงเบาๆ พร้อมพูดกับนักเรียนอีกคนหนึ่งว่า “ครูกอดแบบนี้ เธอว่าครูกอดแบบเจ้าชู้ไหม” แต่ทั้งสองคนไม่ตอบอะไร และผู้ฟ้องคดียังสอบถามว่า “...ครูกอดได้ไหม” นักเรียนตอบว่ากอดไม่ได้ ผู้ฟ้องคดีจึงปล่อย นอกจากนั้น ผู้ฟ้องคดียังใช้มือซ้ายลูบแขนนักเรียนคนหนึ่ง และใช้นิ้วไต่ขั้วลงที่แขนสองรอบ นักเรียนรายนั้นจึงจับแขนผู้ฟ้องคดีออกไป การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการไม่รักษาชื่อเสียงเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการอันเป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ ๒๑๑๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีจำนวนหนึ่งชั้น และให้ติดตามความประพฤติเป็นเวลาหนึ่งปี และได้มีหนังสือ ลับ ที่ ศธ ๐๖๐๑/๗๓๐๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓

/แจ้งคำสั่ง...

แจ้งคำสั่งลงโทษทางวินัยให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ จึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๓ และหนังสือลงวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๓ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น จึงมีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และมีหนังสือ ที่ ศษ ๐๖๐๑/๖๑๗๘ ลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๔ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ตามรายงานผลการสืบสวนหาข้อเท็จจริงไม่มีพยานหลักฐานชี้ชัดว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อกล่าวหา อีกทั้ง คณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยมีการได้เสียบกับนักเรียนหญิงแผนกศิลปะกรรม แต่ผลการสอบสวนวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ผลการสืบสวนหาข้อเท็จจริงจึงเป็นเท็จ เป็นเหตุให้ข้อกล่าวหาอื่นๆ เป็นเท็จด้วย ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ กลุ่มบุคคลที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ดังกล่าวคือผู้บริหารสถานศึกษาซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรงของผู้ฟ้องคดีที่มีได้มีการนำสืบความจริงให้ปรากฏ ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ความเป็นธรรม นอกจากนั้น ขั้นตอนการดำเนินการสอบสวนวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงไม่โปร่งใส การแจ้งข้อกล่าวหามีความคลุมเครือ ไม่มีรายละเอียดที่พอจะทำให้เข้าใจได้ว่าผู้ฟ้องคดีทำอะไร อย่างไร การสรุปพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหาที่แจ้งเพียงชื่อของนักเรียนจำนวน ๓ คน ไม่มีรายละเอียดใดๆ เช่นกัน ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบว่าได้กระทำการใด อย่างไร กับนักเรียนคนใด ไม่มีการนำพยานหลักฐานฝ่ายผู้ฟ้องคดีมารับฟังเพื่อประกอบการพิจารณาและวินิจฉัยลงโทษทางวินัยตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒๑๑๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ ที่ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๐๓๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๓ ที่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง
๒. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒๑๑๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ ที่ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีหนึ่งขั้น

/๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายในเกียรติประวัติและค่านิยมเงินเดือน
ที่ผู้ฟ้องคดีควรได้รับเป็นเงินจำนวน ๑๑๐,๘๘๐ บาท

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๕ ไม่รับคำฟ้องข้อหาที่หนึ่ง
ที่ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และข้อหาที่สอง
ที่ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์
คำสั่งดังกล่าว ต่อมา ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งที่ ๒๔๗/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๘
เห็นพ้องกับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องข้อหาที่หนึ่งไว้พิจารณา ส่วนข้อหาที่สอง
ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งลดขั้นเงินเดือนเมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีตามที่
กฎหมายกำหนด แต่ขณะที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
ได้มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว แม้ผู้ฟ้องคดีจะระบุในคำฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่ง
ลงโทษผู้ฟ้องคดี แต่เมื่อมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นคำวินิจฉัยอุทธรณ์ซึ่งเป็นคำสั่ง
ทางปกครองที่เกิดขึ้นใหม่และมีผลเป็นการยืนยันคำสั่งลงโทษเดิม และผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่า
ไม่เห็นด้วยกับผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าว จึงฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีความประสงค์
ฟ้องขอให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒
กันยายน ๒๕๕๔ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงแก้คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้รับ
คำฟ้องข้อหานี้ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องโดยขอให้เพิกถอนมติของ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ให้ยกอุทธรณ์
ของผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งกำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และมีคำสั่งเรียกให้อนุกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เข้ามาเป็นผู้ร้องสอดฝ่ายผู้ถูกฟ้องคดี โดยกำหนดให้
เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ นางสาว ส.
นักเรียนชั้น ปวช. ปีที่ ๑ สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ได้ร้องเรียนต่อผู้อำนวยการวิทยาลัย
อาชีวศึกษาอุดรธานีกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการล่วงเกินและเนื้อต้องตัวของตน ต่อมา
เมื่อวันที่ ๓ และวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๒ นาง จ. มารดาของนางสาว ว. นักเรียนชั้น ปวช. ปีที่ ๑
และนาย ส. บิดาของนางสาว ส. ได้มีหนังสือถึงผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานี

/แจ้งว่า...

แจ้งว่า ได้รับทราบจากบุตรสาวของตนว่า ถูกผู้ฟ้องคดีจับมือ จับเอว และกอด ภายในห้องเรียน หลังเลิกเรียนวิชาภูมิเศรษฐศาสตร์ เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เวลาประมาณ ๑๘ นาฬิกา ขอให้ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี และเมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๒ นางสาว ม. นักเรียนชั้น ปวช. ปีที่ ๑ แผนกศิลปกรรม ได้มีหนังสือกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่ามีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับตนในชั้นเรียนวิชาวิถีธรรมวิถีไทย ซึ่งนางสาว ส. และนางสาว ว. ได้เข้าร้องทุกข์กล่าวโทษผู้ฟ้องคดีต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองอุดรธานีเมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๓ ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีจึงได้มีคำสั่งวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานี ที่ ๕๓๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริง คณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงได้ดำเนินการสืบสวนจากพยานบุคคล พยานแวดล้อม และพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีแล้วได้สรุปผลการสืบสวนหาข้อเท็จจริงว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับนักเรียนของวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีมีพยานและผู้เสียหายเกิดขึ้น ๔ ครั้ง คือ ในปี ๒๕๓๙ ปี ๒๕๔๖ และปี ๒๕๕๒ จำนวน ๒ ครั้ง เฉพาะในส่วนของการร้องเรียนของนักเรียนผู้เสียหายเอง คณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงเห็นว่า การกระทำดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีนำมาซึ่งความเสื่อมเสียชื่อเสียงต่อสถานศึกษา ครู และนักเรียนโดยทั่วไปในด้านภาพลักษณ์ของสถานศึกษา เนื่องจากสถานศึกษามีนักเรียนเป็นเพศหญิงประมาณร้อยละ ๙๐ ซึ่งมีโอกาสสูงที่จะเกิดการล่วงละเมิดทางเพศระหว่างครูและนักเรียน จึงมีความเห็นว่าข้อร้องเรียนดังกล่าวมีมูลความจริง และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีจึงได้มีหนังสือ ลับ ที่ ศธ ๐๖๓๑.๐๕/๐๗ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๓ รายงานผลการสืบสวนหาข้อเท็จจริงดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้มีอำนาจบรรจุแต่งตั้งตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ พิจารณาแล้วเห็นว่า จากรายงานการสืบสวนหาข้อเท็จจริงมีมูลเพียงพอที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวจึงได้มีคำสั่งที่ ๑๐๓๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และต่อมา ได้มีคำสั่งที่ ๑๘๓๐/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๓ แก้ไขคำสั่งดังกล่าวเนื่องจากมีความคลาดเคลื่อนในวิทยฐานะของประธานกรรมการและกรรมการ คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว. ๒ ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ ซึ่งเป็นไปตามข้อ ๒๓ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ รวมทั้งแจ้งสิทธิและหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีตามข้อ ๑๘

วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.ค.ศ. ดังกล่าว และได้สอบถามผู้ฟ้องคดีว่าจะรับหรือปฏิเสธ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ให้การปฏิเสธ นั้น การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คณะกรรมการสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาเพียงสั้น ๆ ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาได้ตรงประเด็น แต่ผู้ฟ้องคดีได้จัดเตรียมเอกสารและบัญชีรายชื่อพยานบุคคลที่จะให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการบันทึกถ้อยคำ แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีความเข้าใจและทราบสาเหตุการณตามที่กล่าวหาเกิดขึ้นกับบุคคลใด ในวัน เวลาใด และคณะกรรมการสอบสวนได้บันทึกถ้อยคำพยานบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ นาง จ. มารดาของนางสาว ว. นางสาว ว. นางสาว ม. นางสาว จ. ซึ่งเป็นเพื่อนของนางสาว ม. นางวันทิตา โภธิสาร ภรรยาของผู้ฟ้องคดี หัวหน้าแผนกวิชาสามัญ และผู้อำนวยการวิทยาลัย อาชีวศึกษาอุดรธานี เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาเสร็จแล้วจึงแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามแบบ สว. ๓ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับทราบในวันดังกล่าว คณะกรรมการสอบสวนได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงข้อกล่าวหา หรือให้ถ้อยคำหรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหาแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำยอมรับว่าได้ใช้คำพูด ไม่เหมาะสมกับนักเรียน ๓ คน คือ นางสาว ว. นางสาว ส. และนางสาว ม. และถูกเนื้อต้องตัว นางสาว ส. และนางสาว ว. จนถูกแจ้งความดำเนินคดี แต่การกระทำดังกล่าวมิได้มีเจตนา ในทางชู้สาวหรือทางเพศกับเด็ก แต่เกิดจากความเมตตาสงสารเด็กที่มีปัญหาทางครอบครัว และตนจะปรับปรุงตัวในการใช้คำพูดกับเด็กหรือไม่สัมผัสถูกเนื้อต้องตัวนักศึกษาหญิงอีก กรณีดังกล่าวถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา และได้มีการ บันทึกถ้อยคำรับสารภาพอันถือเป็นกรณีความผิดปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.ค.ศ. ว่าด้วย กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง พ.ศ. ๒๕๔๙ การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าสำคัญผิดเพราะเข้าใจว่าเป็นการสรุปสำนวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ข้ออ้างดังกล่าว จึงไม่อาจรับฟังได้ หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าข้อความมีคลาดเคลื่อนไม่ถูกต้องก็สามารถขอให้ คณะกรรมการแก้ไขเพิ่มเติมให้ถูกต้องได้ หรือหากยังไม่เข้าใจหรือสงสัยก็สามารถสอบถาม จากคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้ อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีมีเวลาในการเตรียมการ และพิจารณาก่อนที่จะลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานตามข้อ ๓๐ วรรคสอง ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ คณะกรรมการสอบสวนจึงมีมติว่าการกระทำของ ผู้ฟ้องคดีถือว่าเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ

ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ฐานไม่รักษาชื่อเสียงเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย สมควรลงโทษภาคทัณฑ์และติดตามความประพฤติเป็นเวลาหนึ่งปี และรายงานผลการสอบสวนดังกล่าวไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง จึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ประกอบกับข้อ ๔ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๙ มีคำสั่งที่ ๒๑๑๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีจำนวนหนึ่งชั้น และให้ติดตามความประพฤติเป็นเวลาหนึ่งปี ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ และได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๓ อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และมีหนังสือลงวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๓ ขออุทธรณ์เพิ่มเติม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ แล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ และมีหนังสือ ที่ ศธ ๐๖๐๑/๖๑๗๘ ลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๔ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายในเกียรติประวัติและคืนเงินเดือนที่ผู้ฟ้องคดีควรได้รับจำนวน ๑๑๐,๘๘๐ บาท นั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๒๑๑๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีอย่างช้าในวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ เมื่อผู้ฟ้องคดีนำคดีในข้อหานี้ฟ้องต่อศาลในวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๔ จึงเป็นการฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีหนึ่งปี ตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีจะต้องฟ้องหน่วยงาน คือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้เป็นผู้รับผิดชอบและไม่อาจฟ้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี นั้น เป็นการใช้ดุลพินิจบนพื้นฐานของกฎหมายและความเหมาะสมแห่งพฤติการณ์ โดยปราศจากอคติต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ประกอบวิชาชีพครูจะต้องมีคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณครู และต้องไม่ประพฤติตนให้เสื่อมเสียซึ่งเกียรติแห่งวิชาชีพ อันจะส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของวิชาชีพครูและภาพลักษณ์ขององค์กรโดยรวม นอกจากนี้ก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะดำเนินการทางวินัยก็ได้ให้ออกาสผู้ฟ้องคดีโดยการแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริง

/และเมื่อ...

และเมื่อเห็นว่ามีมูลความผิดทางวินัยจึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และได้ดำเนินการตามกฎหมาย ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ และระเบียบว่าด้วยการรักษาความลับของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ ทั้งนี้ หากผู้ฟ้องคดีมีได้กระทำผิดจริงและเห็นว่าเรื่องดังกล่าวเป็นการกลั่นแกล้งใส่ร้ายจากผู้บริหารสถานศึกษา อันจะทำให้ผู้ฟ้องคดีเสื่อมเสียชื่อเสียง เกียรติยศ หรือถูกดูหมิ่นเกลียดชังจากเพื่อนร่วมงานหรือบุคคลอื่น ผู้ฟ้องคดีก็สามารถปกป้องสิทธิของตน โดยการดำเนินคดีผู้กล่าวหาตนต่อศาลยุติธรรมได้

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การโดยถือเอาคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การทำนองเดียวกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยมีข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ ๒๑๑๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ ที่ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีนั้น เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณามีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยใช้ดุลพินิจบนพื้นฐานของกฎหมายและความเหมาะสมแห่งพฤติการณ์ ปราศจากอคติต่อผู้ฟ้องคดี และได้ดำเนินการตามระเบียบและกฎหมายที่เกี่ยวข้องทุกประการ มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ ๑๐๓๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง กรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ามีพฤติกรรมประพฤติตัวไม่เหมาะสมทางเพศต่อนักเรียนซึ่งเป็นศิษย์ในความดูแล คณะกรรมการสอบสวนได้มีบันทึกแจ้งข้อกล่าวหาและแจ้งสิทธิเกี่ยวกับการสอบสวนให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว. ๒ ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับทราบ และได้ให้การปฏิเสธข้อกล่าวหาปรากฏตามแบบ สว. ๔ ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ ต่อมาคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องโดยได้มีการสอบสวนพยานฝ่ายกล่าวหาและฝ่ายผู้ถูกกล่าวหา รวม ๗ คน ตามแบบ สว. ๕ จากนั้นคณะกรรมการสอบสวนได้มีบันทึกแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว.๓ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ โดยการแจ้งข้อกล่าวหาตามแบบ สว. ๓ ดังกล่าว คณะกรรมการสอบสวนระบุข้อกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ประพฤติตัวไม่เหมาะสมทางเพศต่อนักเรียนซึ่งเป็นศิษย์ในความดูแล แต่ไม่ได้ระบุว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยเมื่อวันที่ เวลา

/สถานที่ใด...

สถานที่ใด และการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยตามมาตราใด นอกจากนั้น ตามแบบ สว. ๓ มีการระบุว่า มีพยานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา รวม ๓ คน คือ นางสาว ว. นางสาว ส. และนางสาว ม. ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหา และได้ให้ถ้อยคำ แก่ข้อกล่าวหาไว้ตามแบบ สว. ๔ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ สรุปว่า ผู้ฟ้องคดียอมรับว่า ได้ใช้คำพูดไม่เหมาะสมกับนักเรียนและถูกเนื้อต้องตัวนักเรียนหญิงจนถูกแจ้งความจริง แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้มีเจตนาในทางชู้สาวหรือทางเพศ เหตุการณ์กับนางสาว ส. นั้นเกิดจากความเมตตาสงสารที่เด็กมีปัญหาครอบครัว ผู้ฟ้องคดีจะปรับปรุงตัวไม่ใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสม หรือสัมผัสถูกเนื้อต้องตัวนักเรียนหญิงอีก จากนั้นคณะกรรมการสอบสวนได้รายงานผลการสอบสวน ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ฐานไม่รักษาชื่อเสียงเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย สมควรลงโทษภาคทัณฑ์และให้ติดตามความประพฤติเป็นเวลาหนึ่งปี โดยรายงานการสอบสวน ดังกล่าวไม่ปรากฏว่าได้มีการสอบสวนนางสาว ส. ที่กล่าวอ้างเป็นพยาน และไม่มีการบันทึกเหตุ ที่งดการสอบสวนไว้แต่อย่างใด ถึงแม้ว่าคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุป พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว. ๓ โดยไม่มีการระบุว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัย เมื่อวันที่ เวลา สถานที่ใด และการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยตามมาตราใด เป็นการแจ้งข้อกล่าวหาที่ไม่เป็นไปตามข้อ ๒๔ วรรคสอง ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการ สอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ แต่เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า ในชั้นการสอบสวนผู้ฟ้องคดี ได้ให้ถ้อยคำแก่ข้อกล่าวหา โดยไม่ได้โต้แย้งหรือท้วงติงต่อคณะกรรมการสอบสวนว่า ข้อกล่าวหาดังกล่าวมีรายละเอียดไม่ชัดเจนอย่างไร ประกอบกับผู้ฟ้องคดีซึ่งรับราชการมานาน ย่อมรู้จักหรือระเบียบของทางราชการเป็นอย่างดี ต้องตระหนักรู้ได้ว่าข้อกล่าวหาดังกล่าว หากเป็นจริง ผู้ฟ้องคดีอาจต้องถูกลงโทษทางวินัยฐานใดฐานหนึ่ง ดังนั้น หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ข้อกล่าวหาหรือพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาดังกล่าวไม่มีรายละเอียดที่ชัดเจน และเป็นสิ่งที่จำเป็นที่ต้องรู้หรือควรได้รับทราบ ผู้ฟ้องคดีก็ชอบที่จะสอบถามรายละเอียด จากคณะกรรมการสอบสวน เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีจะได้โต้แย้งหรือหักล้างข้อกล่าวหาได้อย่างถูกต้อง ตรงประเด็น เมื่อพิจารณาถ้อยคำที่ผู้ฟ้องคดีได้ให้ไว้ต่อหน้าคณะกรรมการสอบสวน ตามแบบ สว. ๔ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ เป็นการให้ถ้อยคำตรงตามประเด็นที่ได้มีการ แจ้งข้อกล่าวหาตามแบบ สว. ๓ และสอดคล้องกับเรื่องที่นักเรียนหญิงได้ให้ถ้อยคำไว้ในชั้น

การสืบสวนข้อเท็จจริง กรณีจึงแสดงให้เห็นว่าก่อนการให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน ผู้ฟ้องคดีมีความเข้าใจในรายละเอียดของข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา เป็นอย่างดีแล้ว แม้การสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีในครั้งนี้อาจมีกระบวนการสอบสวนบางส่วนบกพร่อง ไม่ครบถ้วนไปบ้าง แต่ไม่ถึงขนาดเป็นความบกพร่องในขั้นต้นหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญ จนทำให้เสียความเป็นธรรม เพราะไม่ได้มีผลทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องเสียเปรียบและหลงข้อต่อสู้ แต่อย่างใด กระบวนการสอบสวนที่มีข้อบกพร่องดังกล่าวจึงไม่ทำให้การสอบสวนทางวินัย ในครั้งนี้ต้องเสียไป ส่วนกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนมิได้สอบสวนนางสาว ส. ทั้งที่อ้างเป็นพยาน ตามแบบ สว. ๓ นั้น ความบกพร่องในส่วนนี้มีใช้ขั้นตอนอันเป็นสาระสำคัญจนทำให้ เสียความเป็นธรรม เพราะเพียงไม่ได้ระบุเหตุของการงดสอบพยานบุคคลไว้ในบันทึกประจำวัน ที่มีการสอบสวนเท่านั้น ซึ่งการให้ถ้อยคำแก่ข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีตามแบบ สว. ๔ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ ก็ไม่ปรากฏว่ามีการโต้แย้งการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน แต่อย่างใด ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าในชั้นการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้ อธิบายรายละเอียดข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีเข้าใจ ไม่มีการแจ้งสิทธิในการสอบสวนแก่ผู้ฟ้องคดี และมีการรับฟังพยานหลักฐานอันเป็นเท็จเพื่อมาลงโทษผู้ฟ้องคดี จึงฟังไม่ขึ้น กระบวนการ สอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดีเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิด ทางวินัยตามข้อกล่าวหา หรือไม่ นั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้อำนวยการวิทยาลัย อาชีวศึกษาอุดรธานีมีคำสั่งวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานี ที่ ๕๓๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริง กรณีที่มีผู้ร้องเรียนว่า ผู้ฟ้องคดี กระทำอาจารย์โดยจับมือและจับแขนนางสาว ว. และสวมกอดนางสาว ส. นักเรียนชั้น ปวช. ปีที่ ๑ กลุ่มสาขาวิชาพัฒนศึกษการ สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ในชั้นเรียนขณะอยู่ด้วยกัน ๓ คน เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เวลาประมาณ ๑๘ นาฬิกา ซึ่งคณะกรรมการสืบสวน หาข้อเท็จจริงได้รายงานผลการสืบสวนต่อผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีว่า ข้อร้องเรียนมีมูลความจริงและเป็นข้อร้องเรียนที่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้อำนวยการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีจึงรายงานผลการสืบสวนดังกล่าวไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ ๑๐๓๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงต่อผู้ฟ้องคดี โดยผลการ สอบสวนสรุปว่า เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ หลังเลิกเรียนผู้ฟ้องคดีได้ให้นางสาว ว.

/และนางสาว ส....

และนางสาว ส. เข้าพบที่ห้องเรียนเพื่อพูดคุยเรื่องนี้นักเรียนทั้งสองติด ขร. (ขาดเรียน) แล้วมีการใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสมกับนักเรียนและมีการสัมผัสถูกเนื้อต้องตัวนักเรียนจริง แต่ผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนาในทางชู้สาว จึงเห็นว่าแม้ผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้ระบุชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีใช้คำพูดไม่เหมาะสมอย่างไร และผู้ฟ้องคดีมีการสัมผัสถูกเนื้อต้องตัวนักเรียนหญิงในลักษณะใด รวมกระทั่งการที่ไม่ได้สอบสวนนางสาว ส. ไว้ก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีก็ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนตามแบบ สว. ๔ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ โดยยอมรับว่าได้ใช้คำพูดไม่เหมาะสมและถูกเนื้อต้องตัวนักเรียนหญิงจริง แม้ผู้ฟ้องคดีจะปฏิเสธว่าไม่มีเจตนาในทางชู้สาว ซึ่งในความรู้สึกของประชาชนทั่วไปถือว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นพฤติกรรมที่อาจทำให้เสื่อมเสียต่อชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของข้าราชการโดยรวมได้ ซึ่งหากจำเป็นต้องกระทำเพื่อให้กำลังใจศิษย์ที่มีปัญหาทางครอบครัวผู้ฟ้องคดีก็สามารถให้กำลังใจหรือแสดงออกด้วยวิธีอื่นได้ ไม่จำเป็นต้องสัมผัสถูกเนื้อต้องตัวนักศึกษาหญิง ผู้ฟ้องคดีในฐานะที่เป็นอาจารย์ชายและเป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาพระพุทธศาสนา ย่อมต้องรู้ว่าการที่อาจารย์ชายและนักเรียนหญิงจะถูกเนื้อต้องตัวกันเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสม ขัดต่อขนบธรรมเนียมประเพณีไทย แม้การกระทำดังกล่าวจะมีเจตนาสื่อไปในทางเพศหรือทางชู้สาวหรือไม่ก็ตาม และผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้ให้ถ้อยคำตามแบบ สว. ๔ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ เนื่องจากสำคัญผิดเข้าใจว่าเป็นการสรุปการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง อีกทั้งไม่มีกรรมการสอบสวนคนใดบอกผู้ฟ้องคดีว่าต่อไปนี้เป็นกรณีที่แจ้งแก้ข้อกล่าวหาหรือจะชี้แจงข้อกล่าวหาอย่างไร เมื่อพิจารณาบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหาตามแบบ สว. ๔ ฉบับดังกล่าว มีข้อความระบุไว้ชัดเจนว่า ข้าพเจ้าได้ทราบแล้ว ข้าพเจ้าเป็นผู้ถูกกล่าวหาในเรื่อง... และข้าพเจ้าขอให้ถ้อยคำตามความสัตย์จริงดังต่อไปนี้... ข้าพเจ้าขอรับรองว่าคณะกรรมการสอบสวนมิได้กระทำการล่อลวง ชูเชิญ ให้สัญญาหรือกระทำการใดเพื่อจูงใจให้ข้าพเจ้าให้ถ้อยคำอย่างใดๆ และข้าพเจ้าได้ฟังบันทึกถ้อยคำที่อ่านให้ฟัง/ได้อ่านบันทึกถ้อยคำเองแล้ว ขอรับรองว่าเป็นบันทึกถ้อยคำที่ถูกต้อง จึงลงลายมือชื่อไว้ต่อหน้าคณะกรรมการสอบสวน... เมื่อคณะกรรมการสอบสวนอ่านให้ผู้ฟ้องคดีฟังหรือผู้ฟ้องคดีอ่านเอง ถ้าผู้ฟ้องคดีเห็นว่าข้อความคลาดเคลื่อนไม่ถูกต้องก็สามารถขอให้แก้ไขเพิ่มเติมให้ถูกต้องตามข้อ ๓๐ วรรคสอง ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีไม่อาจรับฟังได้ อย่างไรก็ตาม แม้ถ้อยคำตามผู้ฟ้องคดีได้ให้ไว้ต่อคณะกรรมการสอบสวนตามแบบ สว.๔

/ดังกล่าว...

ดังกล่าว ยังไม่อาจถือเป็นการให้ถ้อยคำรับสารภาพ เนื่องจากไม่ปรากฏว่าคณะกรรมการสอบสวน ได้ดำเนินการให้ครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒๓ วรรคสี่ ของกฎ ก.ค.ศ. ดังกล่าว แต่พยานบุคคลไม่ว่าจะเป็นนักเรียนหญิงที่ เป็นผู้เสียหายและพยานบุคคลอื่น รวม ๗ คน รวมทั้งถ้อยคำของผู้ฟ้องคดีที่ระบุถึงพฤติกรรมของตนว่า “ถูกเนื้อต้องตัวนักศึกษาจนถูกแจ้งความ” จากพยานหลักฐานต่างๆ ประกอบพฤติการณ์อื่นของผู้ฟ้องคดีฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเคยถูกผู้เสียหาย ร้องทุกข์กล่าวโทษให้ดำเนินคดีในเรื่องที่มีพฤติการณ์ไม่เหมาะสมกับนักเรียนหญิงมาแล้ว พอให้ศาลเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์กระทำผิดตามข้อกล่าวหาจริง การกระทำดังกล่าว ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน อันเป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ อีกทั้งโทษทางวินัยที่ผู้ฟ้องคดีได้รับ มีลักษณะเป็นคุณต่อผู้ฟ้องคดีแล้ว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงาน คณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ ๒๑๑๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ ลงโทษ ลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีหนึ่งขั้น และให้ติดตามความประพฤติเป็นเวลาหนึ่งปี จึงชอบ ด้วยกฎหมายแล้ว

การรับฟังพยานหลักฐานเป็นดุลยพินิจของคณะกรรมการสอบสวน ถ้าหาก คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าพยานหลักฐานใดไม่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหา หรือไม่จำเป็น หรือฟุ่มเฟือย คณะกรรมการสอบสวนก็มีสิทธิที่จะปฏิเสธการสอบสวนพยานหลักฐานนั้นได้ ตามข้อ ๑๕ (๒) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ เมื่อพยานบุคคล จำนวน ๗๐ ปาก ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นประจักษ์พยาน เป็นเพียงพยานที่จะให้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ ความประพฤติหรือคุณงามความดีของผู้ฟ้องคดีในอดีต มิใช่พยานที่รู้เห็นเกี่ยวกับพฤติการณ์ ของผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับการประพฤติตัวไม่เหมาะสมทางเพศต่อนักเรียนที่เป็นเหตุในการ ถูกตั้งกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงในครั้งนี้ การที่คณะกรรมการสอบสวนปฏิเสธ การสอบสวนพยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้จึงชอบแล้ว กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ถูกกลั่นแกล้งจากกลุ่มผู้บริหารสถานศึกษาเพื่อให้ได้รับโทษทางวินัย นั้น ก่อนที่จะมีการ ตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้ฟ้องคดี ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดี มีความขัดแย้งกับกลุ่มผู้บริหารสถานศึกษาคนใดจนถึงขั้นที่จะมีการกลั่นแกล้งเพื่อให้ผู้ฟ้องคดี ได้รับโทษทางวินัย และกลุ่มผู้บริหารสถานศึกษาที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่อง ที่มีการร้องเรียนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของผู้ฟ้องคดีตามอำนาจหน้าที่ภายหลังจากที่

ได้มีการร้องเรียนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของผู้ฟ้องคดีแล้ว อีกทั้งผู้เสียหายจากการกระทำของผู้ฟ้องคดีก็ได้ไปร้องทุกข์กล่าวโทษให้ดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดี ซึ่งหากเรื่องที่เกิดขึ้นไม่มีมูลความจริงหรือเป็นการกลั่นแกล้งกล่าวหา ผู้ปกครองของนักเรียนคงจะไม่ร่วมมือด้วย จากพฤติการณ์จึงไม่ปรากฏเหตุที่กลุ่มผู้บริหารสถานศึกษาจะมีการกลั่นแกล้งเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีได้รับโทษทางวินัยตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การร้องทุกข์กล่าวโทษผู้ฟ้องคดีในทางอาญาเจ้าหน้าที่ตำรวจมิได้มีการดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด นั้น การพิจารณาโทษทางอาญากับการพิจารณาโทษทางวินัยเป็นกระบวนการที่แยกออกจากกัน และมีวัตถุประสงค์แตกต่างกัน กล่าวคือ การพิจารณาโทษทางอาญามีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาความสงบสุขของสังคมโดยรวม แต่การพิจารณาโทษทางวินัย มีวัตถุประสงค์ให้ข้าราชการปฏิบัติตามแบบแผนจริยธรรมและความประพฤติที่กำหนดไว้ และมีเจตนารมณ์เพื่อลงโทษข้าราชการที่ประพฤติตนไม่เหมาะสม จนเป็นที่เสื่อมเสียแก่ตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยไม่จำเป็นต้องปรากฏข้อเท็จจริงแห่งการกระทำ ความผิดจนปราศจากข้อสงสัยดังเช่น ความรับผิดชอบของบุคคลในคดีอาญา แม้การกระทำหรือพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้ไม่เป็นความผิดอาญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็สามารถออกคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีได้ เมื่อทางพิจารณาได้ความว่า กระบวนการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดีเป็นไปโดยชอบ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ ๒๑๑๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ ที่สั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑ ขั้น และให้ติดตามความประพฤติเป็นเวลา ๑ ปี ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว การออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้คำสั่งใหม่ทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว. ๓ เป็นขั้นตอนอันเป็นสาระสำคัญของกระบวนการสอบสวนวินัย คณะกรรมการสอบสวนมีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้มีรายละเอียดเป็นไปตามที่กำหนดไว้ตามข้อ ๒๔ วรรคสอง

/ของกฎ...

ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ การที่คณะกรรมการสอบสวนวินัย ไม่ระบุข้อกล่าวหาให้ชัดเจนว่า ผู้ฟ้องคดีได้ทำอนาจารต่อนักเรียนหญิงอย่างไร ในวันเวลา สถานที่ใด และการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยตามมาตราใด รวมทั้งไม่ระบุ ประจักษ์พยานที่รู้เห็นเหตุการณ์ ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบรายละเอียดและไม่อาจโต้แย้ง หรือหักล้างข้อกล่าวหาได้ถูกต้องตรงประเด็น เป็นการแจ้งข้อกล่าวหาที่ไม่เป็นไปตาม ข้อ ๒๔ วรรคสอง ของกฎ ก.ค.ศ. ดังกล่าว และเป็นความบกพร่องในขั้นตอนหรือวิธีการ อันเป็นสาระสำคัญของการสอบสวนวินัยจนทำให้เสียความเป็นธรรม อีกทั้งมิใช่ภาระหน้าที่ ของผู้ฟ้องคดีที่ต้องมาสอบถามรายละเอียดของข้อกล่าวหาตามที่คณะกรรมการสอบสวน แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีถูกรมดาของนางสาว ว. ทำหนังสือร้องเรียนว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำอนาจารโดยจับมือและจับแขนนางสาว ว. และสวมกอดนางสาว ส. นักศึกษา ชั้น ปวช. ปีที่ ๑ กลุ่ม ๔ สาขาวิชาพาณิชยการ สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ในชั้นเรียน ขณะอยู่ด้วยกันรวม ๓ คน เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เวลาประมาณ ๑๘ นาฬิกา ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้นควรเรียก ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชามาสอบถามข้อเท็จจริงและพยายามไกล่เกลี่ยเพื่อยุติเรื่อง หากถ้อยคำที่ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีได้ให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนว่า เคยไปหาผู้ฟ้องคดีเนื่องจากได้ยินข่าวเรื่องผู้ฟ้องคดีกับนักเรียนหญิง ซึ่งผู้ฟ้องคดีบอกว่า เป็นการเข้าใจผิดกัน ผู้ฟ้องคดีเพียงแต่ปลอบเด็กเพราะเด็กมีปัญหา ตนจึงคิดว่าเป็นการปฏิบัติ ระหว่างครูกับศิษย์ เป็นการให้ถ้อยคำตามความเป็นจริง แต่ปรากฏว่าผู้อำนวยการวิทยาลัย อาชีวศึกษาอุดรธานีได้มีคำสั่งวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานี ที่ ๕๓๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว และจากรายงาน การสืบสวนหาข้อเท็จจริงมีการสืบหาข้อเท็จจริงจากผู้เสียหายและพยานบุคคล รวม ๖ คน โดยมีผู้เสียหายเพิ่มขึ้นอีก ๑ คน คือนางสาว ม. นักเรียนชั้น ปวช. ปีที่ ๑ แผนกศิลปกรรม และมีพยานบุคคลอีก ๓ คน คือ นายภิญโญ กำเงิน นางสาวจุฑามาศ สุขสวัสดิ์ และนายไมตรี บัวศิริสกุล ทั้งนี้ในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงระบุว่า มีหนังสือร้องเรียนว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำอนาจารนักเรียนหญิงสองคน ขณะอยู่ด้วยกันรวม ๓ คน แสดงว่าพยานบุคคลเหล่านี้ เป็นพยานที่ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ที่กล่าวหาผู้ฟ้องคดี เป็นเพียงพยานบอกเล่าและพยานนอกประเด็น ที่กล่าวหา แต่คณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงนำเอามารวมและชี้มูลว่าการกระทำของ ผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ยิ่งไปกว่านั้น คณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริง

/ได้นำเอา...

ได้นำเอาเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีตเมื่อ ๑๒ ปีที่แล้ว เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับนักเรียนของวิทยาลัยอาชีวศึกษาดุธานีมีพยานและผู้เสียหายเกิดขึ้น ๔ ครั้งแล้ว มาประกอบและชี้มูลความผิดว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยปราศจากพยานและหลักฐาน อีกทั้งเรื่องดังกล่าวยังมีได้ผ่านขั้นตอนกระบวนการตรวจสอบและสรุปว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิด นอกจากนั้นคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงนำสืบข้อเท็จจริงจากฝ่ายของนักเรียนหญิงทั้งสองคนเพียงฝ่ายเดียว ไม่มีการนำสืบพยานฝ่ายผู้ฟ้องคดี และเชื่อคำให้การจากนักเรียนหญิงทั้งสองคนโดยไม่ให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสดำข้อกล่าวหา นางสาว ว. ผู้เสียหาย ได้ให้การกับคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงว่า เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ หลังเลิกเรียนวิชาภูมิเศรษฐศาสตร์ ห้อง ๑๕๔ เวลาประมาณ ๑๘ นาฬิกา ครูได้สำรวจรายชื่อนักเรียนที่เข้าเรียนและได้ข้ามชื่อไป นางสาว ว. และนางสาว ส. ไป นักเรียนทั้งสองคนจึงเดินไปถามครูว่าทำไมข้ามชื่อไป ครูบอกว่า ทำไมต้องเช็ครายชื่อเธอด้วย เพราะพวกเธอติด ขร. (ขาดเรียน) วิชาครูแล้วถึงเข้ามาเรียนก็ไม่มีประโยชน์อะไร แต่เข้ามาเรียนเถอะ แต่ถึงอย่างไรก็ต้องเรียนใหม่ในปีหน้าเหมือนเดิม นักเรียนทั้งสองได้เดินกลับไปนั่งที่เดิม หลังจากนั้นครูได้แจ้งในห้องเรียนว่านักเรียนที่ติด ขร. ทั้งสองคนให้รอพบครูก่อนหลังเลิกเรียน และจากนั้นครูก็ได้สั่งให้หัวหน้าห้องทำความสะอาด และสั่งให้นักเรียนปิดไฟปิดพัดลมให้เรียบร้อยก่อนออกนอกห้อง นักเรียนออกไปนอกห้องเรียนหมดแล้ว รวมทั้งนางสาว ว. และนางสาว ส. โดยนักเรียนทั้งสองคนดังกล่าวยืนรออนอกห้อง ขณะที่ครูนั่งที่โต๊ะทำงานอยู่ในห้องเรียนมืดๆ และครูบอกว่า เธอเดินเข้ามาหาครูสิ พวกเธอเป็นเด็ก ไม่ควรให้ครูไปหา นักเรียนทั้งสองคนจึงได้เดินเข้ามาในห้องเรียน ครูได้ลุกขึ้นยืนและถามว่า ทำไมถึงขาดเรียน ขาดความอบอุ่นรีเปลา นางสาว ว. ตอบว่า หนูอยู่กับพ่อแม่ แต่นางสาว ส. ตอบว่า พ่อกับแม่แยกกันอยู่ ครูเดินเข้ามาหานางสาว ส. แล้วเอามือข้างขวาโอบกอดที่เอว และถามนางสาว ส. ว่า เธอว่าครูเจ้าชู้แบบไหนที่ครูกอดเธอ เพราะเธอขาดความอบอุ่นใช่ไหม นางสาว ส. ไม่ตอบอะไร ในขณะที่มือข้างขวายังกอดเอว นางสาว ส. อยู่ ในขณะเดียวกันครูก็บอกให้นางสาว ว. เดินเข้าไปใกล้ๆ ครู เมื่อนางสาว ว. ก้าวเข้าไปหนึ่งก้าวครูก็ยื่นมือข้างซ้ายดึงมือเข้ามาใกล้ตัวครูและใช้มือข้างเดียวกันลูบแขนขึ้นถึงข้อพับ และใช้นิ้วไต่ขึ้นไปบนที่แขนสองรอบ นางสาว ว. จึงจับมือครูออก แต่ยังคงนางสาว ส. อยู่ นางสาว ว. จึงพูดว่า ครูขา พวกหนูจะรีบไปเรียนวิชาอื่น เลยเวลามากแล้ว ครูบอกว่ามีอะไรก็มาปรึกษาครูได้นะและก็ปล่อย ครูพูดว่า ถ้ามีปัญหาอะไรให้มาปรึกษาครูได้ ถ้าไม่พบครูในบริเวณวิทยาลัยฯ ก็ให้ไปหาครูที่บ้านพัก นางสาว ว. จึงพูดว่า ครูขา ให้แม่มาคุยกับครู

/ได้หรือไม่...

ได้หรือไม่ ครูถามว่า แม่เธอคือใคร นางสาว ว. ตอบว่า แม่ทำงานอยู่ที่นี้ เป็นนักการภารโรง อยู่อาคาร ๑ และบอกลักษณะแม่ว่าตัวเล็ก ครูบอกว่า ไม่รู้จัก และรีบปล่อยมือจากเอว ของนางสาว ส. นั้น เป็นการให้การเท็จ เห็นได้จากนักเรียนชั้น ปวช. ปีที่ ๑/๔ ทั้งชั้นเรียนซึ่งเป็น ห้องเรียนเกิดเหตุได้ให้ถ้อยคำตามบันทึกคำให้การของประจักษ์พยานที่ผู้ฟ้องคดีจัดทำขึ้นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้สั่งให้นักเรียนทั้งสองคนอยู่รอพบเพื่อพูดคุยเรื่องติด ขร. นักเรียนทั้งสองคน ยืนรอนอกห้องเรียน ผู้ฟ้องคดียืนอยู่หน้าประตูห้องเรียน ๑๕๓ อีกหนึ่งก้าวก็จะพ้นจาก ห้องเรียนแล้ว คำให้การของนางสาว ว. ไม่น่าจะเป็นคำให้การของนางสาว ว. จริง แต่น่าจะเป็นคำพูดของนายบัญชา สามทอง ซึ่งเป็นคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริง และสอนวิชากฎหมาย ย่อมทราบดีว่าทำอะไรจึงจะทำให้สำนวนดูมีน้ำหนักว่าผู้ฟ้องคดี มีเจตนากระทำอนาจาร ส่วนคำให้การของนางสาว ส. ผู้เสียหายที่ ๒ มีเพียงคำให้การ กับคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงเท่านั้น เนื่องจากบิดาของนางสาว ส. ได้ถอนตัว ออกจากเรื่องนี้ สาเหตุมาจากผู้ฟ้องคดีได้พบกับบิดาของนางสาว ส. ที่ตลาดสดบ้านห้วย ในตัวเมืองอุดรธานีโดยบังเอิญ จึงเล่าให้ฟังว่าไม่เคยคิดร้ายต่อนางสาว ส. และตั้งใจช่วยเหลือ นางสาว ส. ได้เดินเข้ามากราบที่หน้าอกด้านขวา ผู้ฟ้องคดีจึงตะโกนไล่ขวานางสาว ส. เบาๆ สองครั้ง เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นบริเวณประตูหน้าชั้นเรียนห้อง ๑๕๓ บิดาของนางสาว ส. จึงบอกว่า ผมขอถอนตัวออกจากเรื่องนี้ ไม่ขอยุ่งเกี่ยวด้วยอีกต่อไป เพราะไม่มีพยานหลักฐาน ทั้งนี้ นางสาว ส. ได้ให้การกับคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงว่า ได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นครูผู้สอนวิชาภูมิเศรษฐศาสตร์จากนักเรียนแผนกศิลปกรรมว่า ครูคนนี้ เคยเอายานอนหลับใส่ในน้ำเปล่าให้นักเรียนดื่มและเมื่อนักเรียนตื่นขึ้นมาก็อยู่ในสภาพที่ ถูกเปลือยกาย แล้วก็สั่งให้นักเรียนยืนเรียงแถวหน้ากระดานต่อหน้าครู ทำให้หนูไม่อยากเข้าเรียน จนได้รับหนังสือแจ้งจากทางวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีว่าขาดเรียนไปแล้ว ๘ ชั่วโมง ต่อมา ในวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ หลังหมดเวลาเรียนวิชาภูมิเศรษฐศาสตร์ นางสาว ส. มีความตั้งใจจะถามครูเรื่อง ขร. (ขาดเรียน) ซึ่งขณะนั้นยืนอยู่กับนางสาว ว. และได้ถามครูว่า ถ้าหนูติด ขร. จะทำอย่างไร ครูบอกว่า ที่เธอขาดไปมีปัญหาอะไรไหม นางสาว ส. บอกว่า มีปัญหาครอบครัวพ่อกับแม่แยกทางกัน จากนั้นครูก็เดินเข้ามาหาและใช้มือขวาสอดผ่าน แขนข้างซ้ายของเธอ โอบไปด้านหลังถึงสะโพกด้านขวาของเธอโดยการคลึงเบาๆ สักพักหนึ่ง และในขณะที่เดียวกันครูก็พูดกับนางสาว ส. และนางสาว ว. ว่า ที่เธอขาดเรียนไปมีหลักฐาน ความจำเป็นที่ไม่เข้าเรียนไหม ถ้ามีครูก็จะแก้เวลาเรียนให้ อีกสักพักก็เข้ามาโอบไหล่ และพูดกับ

/นางสาว ส....

นางสาว ส. ว่า เธอขาดความอบอุ่นจากพ่อ และหันหน้ามาถามนางสาว ว. ว่า ครูถอดแบบนี้ เธอว่าครูถอดแบบเจ้าชู้ใหม่ ทั้งสองคนไม่ได้ตอบอะไร และครูถามนางสาว ส. ว่า ครูถอดได้ไหม นางสาว ส. ตอบว่า ไม่ได้ ครูจึงปล่อย หากผู้ฟ้องคดีกระทำการตามคำให้การของนางสาว ส. จริง ผู้ฟ้องคดีคงต้องรับโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงและโทษทางอาญาอย่างแน่นอน และจากหลักฐานที่พิสูจน์ว่านางสาว ส. ให้การเท็จ คือแบบแสดงความคิดเห็นของนักศึกษาระดับชั้น ปวช. ปีที่ ๑/๔ สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ กรณีผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมประพฤติตนไม่เหมาะสมทางเพศ ต่อนักศึกษา ซึ่งนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมดไม่เห็นด้วย

กระบวนการขั้นตอนในการดำเนินการทางวินัยมี ๓ ขั้นตอน ขั้นตอนแรก การสืบสวนหาข้อเท็จจริง มีการชี้มูลว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยปราศจากพยานและหลักฐาน การกระทำดังกล่าวไม่เป็นไปตามกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อขั้นตอนแรกไม่ชอบยอมส่งผลให้ขั้นตอนต่อไปไม่ชอบด้วยกฎหมายด้วยเช่นกัน ขั้นตอนที่สอง กระบวนการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ในการแจ้งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๒) และบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ไม่มีรายละเอียด โดยเฉพาะบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ ซึ่งเป็นหลักฐานที่กลุ่มนิติการ สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และศาลปกครองชั้นต้นนำมาอ้างอิงว่า ผู้ฟ้องคดีได้ให้คำรับสารภาพและยอมรับผิด ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยอมรับผิด เพราะไม่ได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา จึงได้นำเรื่องมาฟ้องศาลเพื่อขอความเป็นธรรม และพยายามชี้ให้เห็นถึงกระบวนการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ในคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีมีการระบุรายละเอียดแห่งการกระทำความผิด โดยละเอียด แต่เหตุใดคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงจึงไม่ระบุรายละเอียดดังกล่าวในการแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ถ้อยคำในแบบ สว. ๔ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ ไม่ใช่คำให้การของผู้ฟ้องคดี แต่เป็นถ้อยคำที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเขียนขึ้นเองทั้งหมด ผู้ฟ้องคดีไม่มีความรู้ด้านกฎหมายและและไม่เข้าใจขั้นตอนของการสอบสวน ได้อ่านข้อความและเข้าใจว่าคณะกรรมการสอบสวนจะสรุปเรื่อง เพราะก่อนหน้าที่จะลงลายมือชื่อได้สอบถามคณะกรรมการสอบสวนว่าผลเป็นประการใด ได้รับคำตอบจากนิติกรที่เป็นคณะกรรมการสอบสวนว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิด ไม่มีโทษ ผู้ฟ้องคดีจึงได้ลงลายมือชื่อในแบบ สว. ๔ และเป็นพยานหลักฐานเพียงอย่างเดียวที่ว่า

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิด ในขณะที่เดียวกันไม่มีการนำคำให้การและแบบแสดงความคิดเห็นในกรณีดังกล่าวของนักศึกษาห้องเกิดเหตุที่อยู่ในเหตุการณ์ซึ่งเป็นประจักษ์พยานว่า นักศึกษาหญิงทั้งสองคนให้การเท็จมาใช้ประกอบการพิจารณาให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี หากคณะกรรมการสอบสวนแจ้งว่าการกระทำที่ถูกกล่าวหาเป็นความผิดตามมาตราใด กฎหมายใด ผู้ฟ้องคดีคงไม่ลงลายมือชื่อในแบบ สว. ๔ อย่างแน่นอน ผู้ฟ้องคดีได้พยายามแสวงหาข้อเท็จจริงโดยมีหนังสือลงวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ถึงผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีขอสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงและสำนวนการสืบสวนข้อเท็จจริง เพื่อที่จะได้ทราบรายละเอียดของข้อกล่าวหาและโต้แย้งได้ตรงประเด็น ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีได้ส่งให้งานบุคลากรสำเนาเอกสารเฉพาะคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงให้แก่ผู้ฟ้องคดี ส่วนสำนวนการสืบสวนข้อเท็จจริงอ้างว่าได้จัดส่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้ว ขั้นตอนที่สาม กระบวนการลงโทษทางวินัย ผู้บังคับบัญชาระดับสูงได้เพิ่มโทษจากความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนวินัยที่เห็นควรลงโทษภาคทัณฑ์เป็นลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น ถึงแม้จะมีอำนาจกระทำได้ แต่ควรให้เหตุผลอย่างชัดเจนว่าจากพยานหลักฐานใดที่รับฟังว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดจริง จึงได้เพิ่มโทษ นอกจากนี้ ศาลปกครองชั้นต้นรับฟังข้อเท็จจริงคลาดเคลื่อน วันและสถานที่เกิดเหตุ คือวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ห้องเรียน ๑๕๓ มิใช่ปี ๒๕๕๓ และห้องเรียน ๑๕๔ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการสัมผัสตัวนักศึกษาหญิงสามารถทำได้ แต่ต้องดูสถานการณ์ เจตนา และตำแหน่งของร่างกายที่ถูกสัมผัส ผู้ฟ้องคดีเพียงแต่แตะไหล่ขวาของนางสาว ส. เพราะนักศึกษาเดินมากราบที่อกด้านขวาของผู้ฟ้องคดีที่ได้ให้คำแนะนำสั่งสอนซึ่งสามารถกระทำได้ คณะกรรมการสอบสวนวินัยได้สอบปากคำพยานบุคคล จำนวน ๗ คน เป็นนักเรียนหญิงผู้เสียหายสองคน ส่วนพยานบุคคลอื่นให้ถ้อยคำตามแบบ สว. ๕ กับคณะกรรมการสอบสวน พยานบุคคลดังกล่าวไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ จึงเป็นเพียงพยานบอกเล่า คณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่รับฟังพยานฝ่ายผู้ฟ้องคดี จำนวน ๗๐ ปาก ที่เป็นประจักษ์พยานที่อยู่ในเหตุการณ์โดยตลอดแสดงให้เห็นถึงความไม่ยุติธรรมและสื่อเจตนาไม่บริสุทธิ์ กรณีการแจ้งความดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดี นั้น จากคำให้การของนาง จ. ผู้ปกครองของนางสาว ว. ที่ให้ไว้กับคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามแบบ สว. ๕ ว่า นาง จ. เป็นลูกจ้างชั่วคราวของวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานี ตำแหน่งแม่บ้าน มีหน้าที่ทำความสะอาดห้องผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีและห้องรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ

ฝ่ายบริหารของวิทยาลัยได้มอบหมายให้นายวีระพล ประสงค์ศิลป์ พานาง จ. ไปแจ้งความดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดี แสดงให้เห็นว่า บุคคลที่ประสงค์จะเล่นงานและทำลายผู้ฟ้องคดีคือกลุ่มผู้บังคับบัญชาระดับต้น นางสาว ว. กับพวกได้แจ้งความไว้เป็นหลักฐานต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองอุดรธานี แต่ไม่ได้รับร้องทุกข์จึงไม่สามารถดำเนินคดีต่อไปได้ การถูกแจ้งความดำเนินคดีไม่ได้หมายความว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดจริง กรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่าก่อนที่จะมีการตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้ฟ้องคดีไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีมีความขัดแย้งกับกลุ่มผู้บริหารสถานศึกษาคนใด การเข้ามาเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ก็เข้ามาเกี่ยวข้องตามอำนาจหน้าที่ แต่เหตุใดคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงจึงไม่ให้ออกาสผู้ฟ้องคดีแก้ข้อกล่าวหา เมื่อเกิดเหตุผู้ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีไม่เรียกผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชามาสอบถามข้อเท็จจริงและไต่ถามเพื่อยุติเรื่องนอกจากนั้น นายบัญชา สามทอง คณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงได้นำเหตุการณ์เก่าเมื่อ ๑๒ ปีที่แล้วมาประกอบการพิจารณาและชี้มูลความผิด และให้คำแนะนำผู้ปกครองของนักศึกษาไปแจ้งความดำเนินคดี แทนที่จะพูดคุยกันภายในหน่วยงาน และจากข้อเท็จจริงที่ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีไม่อนุมัติโครงการปฏิบัติที่ผู้ฟ้องคดีเสนอทั้งที่ไม่ได้ใช้งบประมาณของวิทยาลัย และรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีไปเป็นวิทยากรทั้ง ๆ ที่สามารถสอนสดเชยได้ แสดงให้เห็นว่ามีความขัดแย้งในการทำงานระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้บริหารของวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานี

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า เมื่อมีผู้ร้องเรียนว่าผู้ฟ้องคดีกระทำอาจารย์โดยจับมือและจับแขนนางสาว ว. และสวมกอดนางสาว ส. นักเรียนชั้น ปวช. ปีที่ ๑ กลุ่ม ๔ สาขาวิชาพาณิชยการ สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ในชั้นเรียน ขณะอยู่ด้วยกัน ๓ คน เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เวลาประมาณ ๑๘ นาฬิกา ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีจึงมีคำสั่งที่ ๕๓๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว ซึ่งในการดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ นั้น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ไม่มีการกำหนดขั้นตอนและวิธีการไว้ ซึ่งผู้บังคับบัญชากระทำโดยวิธีการอย่างไรอย่างหนึ่งขึ้นอยู่กับสภาพของเรื่องที่จะทำการสืบสวน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีอาจดำเนินการในทางกลับ

/หรือวิธีการ...

หรือวิธีการอื่นใดก็ได้ ซึ่งในกรณีนี้ได้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริง โดยคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงอาจใช้ดุลยพินิจในการรับฟังถ้อยคำหรือ พยานหลักฐานจากผู้ฟ้องคดีก่อนหรือไม่ก็ได้ หรืออาจรับฟังพยานอื่นใดก็ได้ หากเห็นว่าเกี่ยวข้องกับประเด็นที่ร้องเรียน และได้รายงานผลการสืบสวนหาข้อเท็จจริง ต่อผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีว่ามีมูลความจริงและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ส่วนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำของผู้ฟ้องคดีในครั้งก่อนจำนวน ๔ ครั้ง คือ ปี ๒๕๓๙ ปี ๒๕๔๖ และปี ๒๕๕๒ จำนวน ๒ ครั้ง นั้น เป็นเพียงข้อเท็จจริงประกอบ มิได้ทำให้ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำผิดของผู้ฟ้องคดีตามประเด็นที่ร้องเรียนเปลี่ยนแปลงไป ในชั้นการสืบสวนหาข้อเท็จจริงเป็นเพียงการดำเนินการเพื่อให้ทราบข้อเท็จจริงในเบื้องต้น ยังไม่ถือว่าผู้ฟ้องคดีได้รับผลกระทบในทางสิทธิแต่อย่างใด ผู้อำนวยการวิทยาลัย อาชีวศึกษาอุดรธานีได้รายงานผลการสืบสวนหาข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ ๑๐๓๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการตามกฎหมาย ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามแบบ สว. ๒ ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ ว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมประพฤติตัวไม่เหมาะสมทางเพศต่อนักเรียน ซึ่งเป็นศิษย์ในความดูแล ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ให้การปฏิเสธตามแบบ สว. ๔ ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน ที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ โดยคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงระบุข้อกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมประพฤติตัว ไม่เหมาะสมทางเพศต่อนักเรียนซึ่งเป็นศิษย์ในความดูแล มีพยานหลักฐานที่สนับสนุน ข้อกล่าวหา รวม ๓ คน คือ นางสาว ว. นางสาว ส. และนางสาว ม. แต่ไม่ได้ระบุว่าผู้ฟ้องคดี กระทำผิดเมื่อวัน เวลา และสถานที่ใด และการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัย ตามมาตราใด แต่ผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหาและได้ปฏิเสธข้อกล่าวหา ตามแบบ สว. ๔ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ ว่า ผู้ฟ้องคดียอมรับว่าได้ใช้คำพูดไม่เหมาะสม กับนักเรียนสามคน และถูกเนื้อต้องตัวนักเรียนหญิงจนถูกแจ้งความ โดยผู้ฟ้องคดีมิได้มี เจตนาในทางขู่สาวหรือทางเพศกับเด็ก แต่กรณีกับนางสาว ส. ผู้ฟ้องคดีเกิดความเมตตาสงสาร

เด็กที่มีปัญหาทางครอบครัว ผู้ฟ้องคดีจะปรับปรุงตัวไม่ใช่คำพูดที่ไม่เหมาะสมหรือไม่สัมพันธ์
 ถูกเนื้อต้องตัวนักเรียนหญิง ซึ่งเป็นการให้ถ้อยคำตามประเด็นที่คณะกรรมการสอบสวนวินัย
 อย่างร้ายแรงได้แจ้งผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว. ๓ และเป็นการให้การที่สอดคล้อง
 กับคำให้การของนักเรียนที่เคยให้ไว้ในชั้นสืบสวนหาข้อเท็จจริง แสดงให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเข้าใจ
 ข้อกล่าวหาเป็นอย่างดี ซึ่งตามข้อ ๔๖ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา
 พ.ศ. ๒๕๕๐ กำหนดว่า ในกรณีที่ปรากฏว่าการสอบสวนตอนใดทำไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ก.ค.ศ. นี้
 นอกจากที่กำหนดไว้ในข้อ ๔๓ ข้อ ๔๔ และข้อ ๔๕ ถ้าการสอบสวนนั้นเป็นสาระสำคัญ
 อันจะทำให้เสียความเป็นธรรม ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๙๘
 หรือมาตรา ๑๐๔ (๑) อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา อ.ก.ค.ศ. ที่ ก.ค.ศ. ตั้ง หรือ ก.ค.ศ.
 แล้วแต่กรณี สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนแก้ไขหรือดำเนินการต่อนั้นให้ถูกต้องโดยเร็ว
 แต่ถ้าการสอบสวนต่อนั้นมิใช่สาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรม ผู้มีอำนาจดังกล่าว
 จะสั่งให้แก้ไขหรือดำเนินการให้ถูกต้องหรือไม่ก็ได้ ถึงแม้ว่าการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดี
 จะมีกระบวนการสอบสวนบางส่วนบกพร่อง แต่ไม่ถึงขนาดเป็นความบกพร่องในชั้นตอน
 หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญจนทำให้เสียความเป็นธรรม เพราะไม่ได้มีผลทำให้ผู้ฟ้องคดี
 เสียเปรียบและหลงต่อสู้อย่างใด จึงไม่ทำให้การสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีเสียไป ส่วนการที่
 คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงไม่รับฟังพยานฝ่ายผู้ฟ้องคดี จำนวน ๗๐ ปาก
 ซึ่งพยานบุคคลที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างจะให้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความประพฤติหรือคุณงามความดี
 ของผู้ฟ้องคดีในอดีตเท่านั้น เป็นพยานที่ไม่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์และไม่อาจนำมาหักล้าง
 ข้อกล่าวหาได้ การรับฟังพยานหลักฐานใดเป็นดุลยพินิจของคณะกรรมการสอบสวน
 หากเห็นว่าพยานหลักฐานใดไม่เกี่ยวกับข้อกล่าวหา หรือไม่จำเป็น หรือฟุ่มเฟือย
 คณะกรรมการสอบสวนมีสิทธิปฏิเสธไม่รับฟังพยานหลักฐานนั้นได้ตามข้อ ๑๕ (๒) และข้อ ๓๑
 ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ดังนั้น กระบวนการสอบสวนวินัย
 ผู้ฟ้องคดีเป็นไปโดยชอบแล้ว คณะกรรมการสอบสวนได้รายงานผลการสอบสวนต่อ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๙๔
 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗
 ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย
 สมควรลงโทษภาคทัณฑ์และให้ติดตามความประพฤติเป็นเวลา ๑ ปี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ ๒๑๑๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน

๒๕๕๓ ลงโทษลดชั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี จำนวนหนึ่งชั้น และให้ติดตามความประพฤติ เป็นเวลาหนึ่งปี จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์มีสาระสำคัญเช่นเดียวกับคำแก้อุทธรณ์ของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แก้อุทธรณ์มีสาระสำคัญเช่นเดียวกับคำแก้อุทธรณ์ของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเพิ่มเติมว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒๑๑๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ ที่ลงโทษลดชั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี จำนวนหนึ่งชั้น และให้ติดตาม ความประพฤติเป็นเวลาหนึ่งปี เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ พิจารณาแล้วเห็นว่า อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นมติที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลง เป็นหนังสือและไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ศาลได้รับฟัง คำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์ แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ สังกัดวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานี เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ นางสาว ส. นักเรียนชั้น ปวช. ปีที่ ๑ สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ได้ร้องเรียนผู้ฟ้องคดีต่อผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการ ล่วงเกินและเนื้อต้องตัวของตน ต่อมา เมื่อวันที่ ๓ และวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๒ นาง จ. มารดา ของนางสาว ว. นักเรียนชั้น ปวช. ปีที่ ๑ และนาย ส. บิดาของนางสาว ส. ได้มีหนังสือถึง ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีว่า ได้รับทราบจากบุตรสาวของตนว่า ถูกผู้ฟ้องคดี จับมือ จับเอว และกอด ภายในห้องเรียนหลังเลิกเรียนวิชาภูมิเศรษฐศาสตร์ เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เวลาประมาณ ๑๘ นาฬิกา ขอให้ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี และเมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๒ นางสาว ม. นักเรียนชั้น ปวช. ปีที่ ๑ แผนกศิลปกรรม ได้มีหนังสือกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่า มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับตนในชั้นเรียนวิชาวิถีธรรมวิถีไทย

/ผู้อำนวยการ...

ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีจึงมีคำสั่งวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานี ที่ ๕๓๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว ต่อมา คณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงได้ทำการสืบสวนผู้เสียหาย ได้แก่ นางสาว ว. นางสาว ส. และนางสาว ม. และพยานบุคคล จำนวน ๓ คน ได้แก่ นายภิญโญ กำเงิน นางสาวจุฑามาศ สุขสวัสดิ์ และนายไมตรี บัวศิริสกุล แล้วได้ทำรายงานการสืบสวนลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๓ เสนอผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีว่า ข้อร้องเรียนดังกล่าวมีมูลความจริงและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีจึงได้มีหนังสือ ลับ ที่ ศธ ๐๖๓๑.๐๕/๐๗ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๓ รายงานกรณีดังกล่าวไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งนี้ นางสาว ส. และนางสาว ว. ได้เข้าแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองอุดรธานีเมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๓ เพื่อดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีในกรณีดังกล่าว จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๑๐๓๘/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว.๒) ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหาในวันเดียวกันและให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนตามบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา (แบบ สว.๔) ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ ให้การปฏิเสธว่ามีได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ต่อจากนั้น คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนตามบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา (แบบ สว.๔) ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ ยอมรับว่าได้ใช้คำพูดไม่เหมาะสมกับนักเรียนสามคน และถูกเนื้อต้องตัวนักเรียนหญิงจนถูกแจ้งความ ผู้ฟ้องคดีมิได้มีเจตนาในทางชู้สาวหรือทางเพศกับเด็ก แต่เหตุการณ์ของนางสาว ส. ผู้ฟ้องคดีเกิดความเมตตาสงสารเด็กที่มีปัญหาทางครอบครัว ผู้ฟ้องคดีจะปรับปรุงตัวไม่ใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสม หรือไม่สัมผัสถูกเนื้อต้องตัวนักเรียนหญิง เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนแล้วเสร็จจึงรายงานการสอบสวนตามแบบ สว. ๖ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๓ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีในครั้งนี้ถือเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย สมควรลงโทษภาคทัณฑ์ และให้ติดตามความประพฤติเป็นเวลาหนึ่งปี แต่กลุ่มงานนิติการ สำนักผู้อำนวยการ สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาและ

มีบันทึกลงวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๓ เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า กรณีของผู้ฟ้องคดี สมควรลงโทษลดชั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น และให้ติดตามความประพฤติไว้เป็นเวลาหนึ่งปี เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นชอบกับความเห็นดังกล่าวจึงได้มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ ๒๑๑๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ ลงโทษลดชั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีจำนวนหนึ่งขั้น และให้ติดตามความประพฤติเป็นเวลาหนึ่งปี ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนกันยายน ๒๕๕๓ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ และได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๓ อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และหนังสือลงวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๓ เพิ่มเติมคำอุทธรณ์และส่งพยานหลักฐานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ แล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษลดชั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีจำนวนหนึ่งขั้น และให้ติดตามความประพฤติเป็นเวลาหนึ่งปี เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีก็ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายในเกียรติประวัติ และคืนเงินเดือนที่ผู้ฟ้องคดีควรได้รับเป็นเงินจำนวน ๑๑๐,๘๘๐ บาท ศาลปกครองชั้นต้น พิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และเป็น การกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

โดยที่คดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้วินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งถูกลงโทษลดชั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น และให้ติดตามความประพฤติเป็นเวลาหนึ่งปี ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒๑๑๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ จึงมีประเด็นต้องพิจารณาคำสั่งลงโทษดังกล่าวว่าเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัย

/ตามอุทธรณ์...

ตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีก่อนว่า ขั้นตอนการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีเป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙๕ วรรคห้า บัญญัติว่า เมื่อมีการกล่าวหาโดยปรากฏตัว ผู้กล่าวหาหรือกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำความผิดวินัย โดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ให้ผู้บังคับบัญชารีบดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่า กระทำความผิดวินัยจึงจะยุติเรื่องได้ ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยก็ให้ดำเนินการทางวินัยทันที มาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อดำเนินการสอบสวนให้ได้ความจริงและความยุติธรรมโดยมิชักช้า และในการสอบสวนจะต้องแจ้งข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มี ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหามีโอกาสชี้แจง และนำสืบแก้ข้อกล่าวหา วรรคสอง บัญญัติว่า การสอบสวนกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย อย่างร้ายแรงให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ เป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน... กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒ กำหนดว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน จะกระทำได้อต่อเมื่อกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใด กระทำความผิดวินัยหรือได้มีการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นตามมาตรา ๙๕ วรรคห้าแล้ว และผู้บังคับบัญชาเห็นว่าเป็นกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย ข้อ ๑๐ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ในการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนต้องให้ผู้ถูกกล่าวหามีโอกาสได้ทราบข้อเท็จจริง อย่างเพียงพอ และมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน เว้นแต่จะมีผลทำให้ ระยะเวลาที่กฎหมายหรือกฎ ก.ค.ศ. นี้กำหนดต้องล่าช้าออกไป หรือปรากฏโดยสภาพเห็นได้ชัดว่า การให้โอกาสดังกล่าวไม่อาจกระทำได้ รวมทั้งมีสิทธิขอตรวจเอกสารที่จำเป็นต้องรู้เพื่อการโต้แย้ง หรือชี้แจงหรือป้องกันสิทธิของตนได้ วรรคสอง กำหนดว่า การอ้างพยานหลักฐานแก้ข้อกล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหาจะนำพยานหลักฐานมาเองหรือจะอ้างพยานหลักฐานแล้วขอให้คณะกรรมการสอบสวน เรียกพยานหลักฐานนั้นมาก็ได้ ข้อ ๑๔ วรรคสอง กำหนดว่า ให้คณะกรรมการสอบสวน รวบรวมประวัติและความประพฤติของผู้ถูกกล่าวหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ถูกกล่าวหาเท่าที่จำเป็น

/รวมทั้ง...

รวมทั้งข้อเท็จจริงที่ได้จากการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง เพื่อประกอบการพิจารณา ข้อ ๑๕ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า คณะกรรมการสอบสวนมีหน้าที่รวบรวมพยานหลักฐานที่เห็นว่าจำเป็น เพื่อที่จะพิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ถูกกล่าวหา ในการนี้ ให้รวมถึง การดำเนินการดังต่อไปนี้ด้วย (๑)... (๒) รับฟังพยานหลักฐาน คำชี้แจง หรือความเห็นของผู้ถูกกล่าวหา พยานบุคคลหรือพยานผู้เชี่ยวชาญ เว้นแต่กรณีที่เห็นว่าเป็นการกล่าวอ้างที่ไม่จำเป็น ฟุ่มเฟือย หรือเพื่อประวิงเวลา (๓)... ข้อ ๒๓ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า เมื่อได้พิจารณา เรื่องที่กล่าวหาและวางแนวทางการสอบสวนตามข้อ ๑๖ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวน เรียกผู้ถูกกล่าวหา มาเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่กล่าวหาให้ทราบ ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร ในการนี้ ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งสิทธิ และหน้าที่ของผู้ถูกกล่าวหาตามข้อ ๑๘ วรรคหนึ่ง และแจ้งด้วยว่าผู้ถูกกล่าวหา มีสิทธิที่จะ ได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และมีสิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือชี้แจง แก่ข้อกล่าวหา ตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำพยานหลักฐานมาสู้กับข้อกล่าวหาได้ ตามข้อ ๒๔ วรรคสอง กำหนดว่า การแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาตามวรรคหนึ่ง ให้แจ้งเฉพาะ พฤติการณ์เท่าที่ปรากฏตามเรื่องที่กล่าวหาและตามพยานหลักฐาน โดยไม่ต้องแจ้งกรณี และมาตราความผิด ทั้งนี้ ให้ทำเป็นบันทึกสองฉบับซึ่งมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๒ ที่ ก.ค.ศ. กำหนด เพื่อมอบให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ และเก็บไว้ในสำนวนการสอบสวนหนึ่งฉบับ โดยให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อ และวัน เดือน ปีที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย วรรคห้า กำหนดว่า ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหา มิได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพหรือรับสารภาพบางส่วน ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับ ข้อกล่าวหาแล้วดำเนินการตามข้อ ๒๔ ต่อไป ข้อ ๒๔ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า เมื่อได้ดำเนินการ ตามข้อ ๒๓ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการประชุมเพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใด สนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และถ้าเห็นว่า ยังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำการตามที่ถูกกล่าวหา ก็ให้มีความเห็นยุติเรื่อง แล้วดำเนินการตามข้อ ๓๘ และข้อ ๓๙ โดยอนุโลม วรรคสอง กำหนดว่า ถ้าเห็นว่าเป็นความผิดวินัย กรณีใด ตามมาตราใด ก็ให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ถูกกล่าวหา มาพบเพื่อแจ้งข้อกล่าวหา โดยระบุข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามพยานหลักฐานว่าเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ทราบ โดยระบุวัน เวลา สถานที่

/และการกระทำ...

และการกระทำที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหา สำหรับพยานบุคคลจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ โดยคำนึงถึงหลักการคุ้มครองพยาน ทั้งนี้ การแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ให้แจ้งพยานหลักฐานฝ่ายกล่าวหาเท่าที่มีตามที่ปรากฏไว้ในสำนวนให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ แม้พยานหลักฐานจะฟังได้เพียงว่าเป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ข้อ ๓๑ กำหนดว่า ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า การสอบสวนพยานหลักฐานใดจะทำให้การสอบสวนล่าช้าโดยไม่จำเป็น หรือมิใช่พยานหลักฐานในประเด็นสำคัญ จะงดการสอบสวนพยานหลักฐานนั้นก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุนั้นไว้ในบันทึกประจำวันที่มีการสอบสวนตามข้อ ๑๔ วรรคสาม และรายงานการสอบสวนข้อ ๓๙

เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาดำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ สังกัดวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานี ถูกนางสาว ส. นักศึกษาชั้น ปวช. ปีที่ ๑ กลุ่มสาขาวิชาพาณิชยการ สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มีหนังสือลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ร้องเรียนไปยังผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีว่า ผู้ฟ้องคดีทำการล่วงเกินและแตะเนื้อต้องตัว ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม นอกจากนั้นนาง จ. มารดาของนางสาว ว. นักเรียนที่เรียนห้องเดียวกับนางสาว ส. มีหนังสือลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๒ ร้องเรียนกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำอนาจารโดยจับมือและจับแขนนางสาว ว. และสวมกอดนางสาว ส. ขณะอยู่ด้วยกัน ๓ คน เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เวลาประมาณ ๑๘ นาฬิกา หลังจากเลิกเรียนวิชาภูมิเศรษฐศาสตร์ บิดาของนางสาว ส. มีหนังสือลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๒ ร้องเรียนกรณีเดียวกัน และนางสาว ม. นักเรียนชั้น ปวช. ปีที่ ๑/๑ แผนกศิลปกรรม มีหนังสือลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๕ ร้องเรียนพฤติกรรมผู้ฟ้องคดีที่มีการพูดจาในเชิงขู่สาว จึงเป็นกรณีที่มีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหา ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาจึงมีคำสั่งวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานี ที่ ๕๓๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว ตามมาตรา ๙๕ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ คณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงได้ทำการสอบปากคำ นางสาว ว. นางสาว ส. และนางสาว ม. ซึ่งเป็นผู้เสียหาย และสอบปากคำพยานบุคคล จำนวน ๓ คน คณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงทำการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้วเสร็จได้จัดทำรายงานการสืบหาข้อเท็จจริงลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๓ เสนอผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานี โดยมีความเห็นว่า

/ข้อร้องเรียน...

ข้อร้องเรียนผู้ฟ้องคดีมีมูลความจริง และพฤติการณ์ที่เกิดขึ้นกระทบต่อความศรัทธา และความเชื่อมั่นของนักเรียน ผู้ปกครอง และสังคม ที่มีต่อสถานศึกษาและต่อวิชาชีพครู เป็นเรื่องของการขาดคุณธรรม ศีลธรรม และจรรยาบรรณทางวิชาชีพครู พฤติการณ์ดังกล่าว ถือเป็น การล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนซึ่งอยู่ในความดูแลของตนเอง ได้ชื่อว่าเป็นผู้ไม่รักษา ชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ และในปัจจุบันสังคมให้ความสนใจ กับการล่วงละเมิดทางเพศของครูกับนักเรียนเป็นอย่างมาก ข้อร้องเรียนที่เกิดขึ้นมีมูลความจริง และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีจึงมีหนังสือ ลับ ที่ ศธ ๐๖๓๑.๐๕/๐๗ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๓ รายงานผลการสืบสวนหาข้อเท็จจริงดังกล่าว ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ทั้งนี้ เมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๓ นางสาว ว. และนางสาว ส. พร้อมผู้ปกครองได้ไปพบพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรจังหวัดอุดรธานีเพื่อแจ้งความ ดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดี เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีได้รับรายงาน ผลการสืบสวนหาข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า การกระทำตามข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ ๑๐๓๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ฟ้องคดี กรณีมีพฤติกรรมประพฤติตัวไม่เหมาะสมทางเพศต่อนักเรียนซึ่งเป็นศิษย์ในความดูแล และมีหนังสือ ลับ ที่ ศธ ๐๖๐๑/๓๓๓๐ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๓ แจ้งคำสั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย เป็นไปโดยชอบตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ประกอบกับข้อ ๕ (๑) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้ง และอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว. ๒ ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ ว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมประพฤติตัวไม่เหมาะสมทางเพศต่อนักเรียนซึ่งเป็นศิษย์ในความดูแล ผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหาดังกล่าวในวันเดียวกันและให้การปฏิเสธว่า มิได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ตามบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุป พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามแบบ สว. ๓ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมกระทำที่ไม่เหมาะสมต่อนักเรียนหญิงซึ่งเป็นศิษย์

โดยใช้คำพูดไม่เหมาะสมและถูกสัมผัสนักเรียนหญิงโดยไม่สมควรจนถูกแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา คือ นางสาว ว. นางสาว ส. และนางสาว ม. ผู้ฟ้องคดี ได้ลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาในวันเดียวกัน อันเป็นการดำเนินการตามข้อ ๒๓ และข้อ ๒๔ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ ยอมรับว่าได้ใช้คำพูดไม่เหมาะสมกับนักเรียนสามคน และถูกเนื้อต้องตัวกับนักเรียนหญิงจนถูกแจ้งความ ผู้ฟ้องคดีมิได้มีเจตนาในทางชู้สาวหรือทางเพศกับเด็ก แต่เหตุการณ์กับนางสาว ส. ผู้ฟ้องคดีเกิดความเมตตาสงสารเด็กที่มีปัญหาทางครอบครัว ผู้ฟ้องคดีจะปรับปรุงตัวไม่ใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสมหรือไม่สัมผัสถูกเนื้อตัวของนักเรียนหญิงอีก ถึงแม้ผู้ฟ้องคดีจะให้การยอมรับแต่คณะกรรมการสอบสวนได้สอบพยานบุคคล ได้แก่ นาง จ. มารดาของนางสาว ว. นางสาว ว. นางสาว ม. ซึ่งเป็นผู้กล่าวหา นางสาว จ. เพื่อนที่เรียนห้องเดียวกับนางสาว ม. นางวันทิตา โพธิสาร. ภรรยาของผู้ฟ้องคดี หัวหน้าแผนกวิชาสามัญ วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานี ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานี และสุ่มสอบถามนักเรียนแต่ละห้องที่เคยเรียนกับผู้ฟ้องคดี อันเป็นการรวบรวมพยานหลักฐานตามข้อ ๑๕ ของกฎ ก.ค.ศ. ดังกล่าว โดยคณะกรรมการสอบสวนได้พิจารณาแล้วได้จัดทำรายงานการสอบสวน (แบบ สว. ๖) ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๓ เสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบตามหนังสือ ที่ ศธ ๐๖๓๑.๐๖/๙๕๘ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๓ ว่า เหตุเกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ หลังเลิกเรียนผู้ฟ้องคดีได้ขอให้นางสาว ว. และนางสาว ส. ที่ติด ขร. (ขาดเรียน) อยู่พบที่ห้องเรียน แล้วมีการพูดคุยซักถามปัญหาที่ขาดเรียนและมีการใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสมกับเด็ก มีการสัมผัสถูกเนื้อต้องตัวนักเรียนหญิง แต่ขาดเจตนาหรือจงใจที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับนักเรียนในอันที่จะถือเป็นความผิดวินัยร้ายแรง และจากข้อมูลก็ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมทางชู้สาวกับนักเรียนหญิงคนใด ผู้ฟ้องคดีจัดกิจกรรมพานักเรียนไปปฏิบัติธรรมที่วัดและปฏิบัติงานสาธารณะนอกสถานศึกษาอันเป็นประโยชน์ต่อสังคมอยู่เนืองๆ ก็ไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางชู้สาวหรือล่วงเกินทางเพศกับนักเรียน ส่วนผลทางคดีมิได้มีการดำเนินการต่อแต่อย่างใด การกระทำของผู้ฟ้องคดีถือว่าเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ฐานไม่รักษาชื่อเสียงเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย

สมควรลงโทษภาคทัณฑ์ และให้ติดตามความประพฤติเป็นเวลาหนึ่งปี ก่อนที่จะมีการเสนอรายงานการสอบสวนดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณา กลุ่มนิติการ สำนักอำนวยการ สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาในเบื้องต้นและมีบันทึกลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๓ เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า กรณีของผู้ฟ้องคดีสมควรลงโทษลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น และให้ติดตามความประพฤติเป็นเวลาหนึ่งปี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นชอบตามความเห็นที่เสนอมานี้ จึงมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ ๒๑๑๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี จำนวนหนึ่งขั้น และให้ติดตามความประพฤติเป็นเวลาหนึ่งปี ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนกันยายน ๒๕๕๓ เป็นต้นไป จากข้อเท็จจริงดังกล่าว เห็นว่า การดำเนินการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไม่อาจรับฟังได้

กรณีของผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า คณะกรรมการสอบสวนวินัยแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาไม่เป็นไปตามข้อ ๒๔ วรรคสอง ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ไม่ระบุข้อกล่าวหาให้ชัดเจนว่า ผู้ฟ้องคดีได้ทำอนาจารต่อนักเรียนหญิงอย่างไร ในวันเวลา สถานที่ใด และการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยตามมาตราใด รวมทั้งไม่ระบุประจักษ์พยานที่รู้เห็นเหตุการณ์ ซึ่งขั้นตอนดังกล่าวเป็นรูปแบบขั้นตอนและวิธีการที่เป็นสาระสำคัญของการสอบสวนวินัย ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบรายละเอียดและไม่อาจโต้แย้งหรือหักล้างข้อกล่าวหาได้ถูกต้องตรงประเด็น เห็นว่าการจัดทำบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามแบบ สว. ๓ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบรายละเอียดของข้อหาหรือฐานความผิดว่าคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยฐานใด ตามบทมาตราใด และในเบื้องต้นมีพยานหลักฐานใดที่สนับสนุนข้อกล่าวหา นั้น เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามแบบ สว. ๓ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมการกระทำที่ไม่เหมาะสมต่อนักเรียนหญิงซึ่งเป็นศิษย์ โดยใช้คำพูดไม่เหมาะสมและสัมผัสนักเรียนหญิงโดยไม่สมควรจนถูกแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา คือ นางสาว ว. นางสาว ส. และนางสาว ม. ซึ่งเป็นนักเรียนผู้เสียหาย ผู้ฟ้องคดีไม่ได้โต้แย้งต่อคณะกรรมการสอบสวนว่าข้อกล่าวหาที่คณะกรรมการสอบสวนแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบไม่ชัดเจนอย่างไร เมื่อพิจารณาข้อความ

/ตามแบบ...

ตามแบบ สว. ๓ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ แล้วเห็นได้ว่า มีรายละเอียดเพียงพอที่ผู้ฟ้องคดีสามารถรับทราบถึงพฤติการณ์การกระทำที่ถูกล่ามหนำว่าเป็นความผิดวินัยกรณีใด และมีพยานหลักฐานใดที่นำมาใช้สนับสนุนข้อกล่าวหาแล้ว ถึงแม้จะไม่ได้ระบุว่า การกระทำดังกล่าวเป็นความผิดตามมาตราใดก็ได้ เป็นสาระสำคัญถึงขนาดทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจเข้าใจข้อกล่าวหาได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ถ้อยคำในแบบ สว. ๔ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ ไม่ใช่คำให้การของผู้ฟ้องคดี แต่เป็นถ้อยคำที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยเขียนขึ้นเองทั้งหมด ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ไม่มีความรู้ด้านกฎหมายและไม่เข้าใจขั้นตอนการสอบสวน เมื่อได้อ่านข้อความแล้ว เข้าใจว่าคณะกรรมการสอบสวนจะสรุปเรื่อง เพราะก่อนที่จะลงลายมือชื่อผู้ฟ้องคดีได้สอบถามคณะกรรมการสอบสวนแล้วว่าผลเป็นประการใด ก็ได้รับคำตอบจากนิติกรที่เป็นกรรมการสอบสวนว่า ไม่มีความผิด ไม่มีโทษ ผู้ฟ้องคดีจึงได้ลงลายมือชื่อในแบบ สว. ๔ เห็นว่า โดยปกติวิญญูชนทั่วไป ก่อนลงลายมือชื่อในเอกสารใดย่อมต้องอ่านข้อความก่อน และหากเห็นด้วยกับข้อความดังกล่าว จึงจะลงลายมือชื่อ ซึ่งไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ขอให้มีการแก้ไข ทักท้วง ย่อมถือว่าข้อความดังกล่าวถูกต้องแล้ว ประกอบกับไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าคณะกรรมการสอบสวนได้กระทำการล่อลวง ขู่เข็ญ ให้สัญญาหรือกระทำการใดเพื่อจูงใจให้ผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำดังกล่าว การที่ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในแบบ สว. ๔ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ ถือว่า ผู้ฟ้องคดียอมรับว่าได้กระทำตามข้อกล่าวหาแต่ไม่ได้มีเจตนาในทางซู่สาวหรือทางเพศกับนักเรียนหญิง ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

สำหรับข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ขอให้คณะกรรมการสอบสวน นำนักศึกษาชั้น ปวช. ปีที่ ๑ กลุ่ม ๔ ห้องเกิดเหตุ ซึ่งเป็นประจักษ์พยานที่รู้เห็นเหตุการณ์ มาสอบปากคำเพื่อรับฟังเป็นพยานหลักฐาน แต่คณะกรรมการสอบสวนละเลยไม่ดำเนินการตามที่ผู้ฟ้องคดีร้องขอ เพราะตั้งธงความผิดผู้ฟ้องคดีไว้แล้ว ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความธรรม เห็นว่า การรับฟังพยานหลักฐานเป็นดุลพินิจของคณะกรรมการสอบสวน เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้แสวงหาข้อเท็จจริงจากพยานบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ นาง จ. มารดาของนางสาว ว. นางสาว ว. และนางสาว ม. ผู้เสียหาย นางสาว จ. เพื่อนของนางสาว ม. นางวันทิตา ภรรยาของผู้ฟ้องคดี หัวหน้าแผนกวิชาสามัญ วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานี และผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานี นอกจากนี้ คณะกรรมการสอบสวนได้สุ่มสอบปากคำนักศึกษาแต่ละห้องที่เคยเรียน

/กับผู้ฟ้องคดี...

กับผู้ฟ้องคดี และเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแล้ว การที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าพยานบุคคลตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างเป็นเพียงพยานที่จะให้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความประพฤติกหรือการปฏิบัติหน้าที่ที่ผ่านมา มิใช่พยานที่รู้เห็นพฤติการณ์เกี่ยวกับการประพฤติกไม่เหมาะสมทางเพศตามข้อกล่าวหาที่เป็นเหตุในการตั้งกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงต่อนักศึกษาในครั้งนี้ จึงไม่ได้ทำการสอบปากคำพยานบุคคล ตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างเป็นพยาน ถือได้ว่า คณะกรรมการสอบสวนได้แสวงหาความจริงที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทีกล่าวหาเท่าที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณาตามข้อ ๑๕ วรรคหนึ่ง (๒) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีกรณีนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นเดียวกัน คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยตามที่ถูกลกล่าวหาหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาต้องรักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียโดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติกชั่ว มาตรา ๑๐๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรงให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือนตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่สำหรับการลงโทษภาคทัณฑ์ให้ใช้เฉพาะกรณีกระทำความผิดวินัยเล็กน้อย หรือมีเหตุอันสมควรลดหย่อนซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษตัดเงินเดือน

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่ามีพฤติกรรมการกระทำที่ไม่เหมาะสมต่อนักเรียนหญิงซึ่งเป็นศิษย์โดยใช้คำพูดไม่เหมาะสมและสัมผัสนักเรียนหญิงโดยไม่สมควรจนถูกแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จากรายงานการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนได้สอบปากคำนางสาว ว. ซึ่งได้ให้ถ้อยคำว่ามีเหตุเกิดเมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ หลังเลิกเรียนวิชาภูมิเศรษฐศาสตร์ ห้อง ๑๕๔ เวลาประมาณ ๑๘ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีได้แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม โดยบอกให้นางสาว ว. เดินเข้ามาใกล้ๆ เมื่อนางสาว ว. ก้าวเข้าไปผู้ฟ้องคดีใช้มือซ้ายดึงมือของนางสาว ว. เข้ามาและใช้มือข้างเดียวกันลูบแขนนางสาว ว. ขึ้นมาถึงข้อพับและใช้นิ้วใต้ขึ้นลงที่แขนสองรอบ นางสาว ว. ได้จับมือ

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีออก ส่วนนางสาว ม. ได้ให้ถ้อยคำกับคณะกรรมการสอบสวน โดยขอยืนยันตามคำให้การที่ให้ไว้กับคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๒ ที่ว่า ในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๒ นางสาว ม. ได้เรียนวิชาวิถีธรรมวิถีไทยกับผู้ฟ้องคดีประมาณกลางเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้ทักเรื่องกระโปรงของนางสาว ม. ว่า “กระโปรงหนูสั้นนะ ถ้าขาหนูไม่ขาว จะหักคะแนน” และในชั่วโมงเรียนผู้ฟ้องคดีได้เล่าเรื่องส่วนตัวว่า “คนชอบพูดว่าครูทำไมชอบมีก๊ก” และถามนางสาว ม. ว่า “หนูมีแฟนหรือเปล่า” นางสาว ม. ตอบว่า “หนูไม่มี” ผู้ฟ้องคดีบอกว่า “ถ้างั้น เธอเป็นก๊วกคนที่ห้าของครูนะ” ในขณะที่เพื่อน ๆ ยังอยู่ในห้องเรียน และถามนางสาว ม. อีกว่า “เธอมีเบอร์โทรศัพท์หรือเปล่า” นางสาว ม. ตอบว่า “หนูไม่มี” จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนางสาว ม. ได้นำไปปรึกษาครูภิญโญ กำเงิน ซึ่งครูภิญโญได้พานางสาว ม. ไปพบรองผู้อำนวยการฝ่ายพัฒนากิจการนักเรียนนักศึกษา ส่วนนางสาว ส. ซึ่งเป็นผู้เสียหายอีกคนหนึ่ง แต่คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้สอบปากคำเมื่อพิจารณาจากบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนยอมรับว่าได้ใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสมกับนักเรียนสามคน และถูกเนื้อต้องตัวนักเรียนหญิงจนถูกแจ้งความ ผู้ฟ้องคดีมิได้มีเจตนาในทางชู้สาวหรือทางเพศกับเด็ก สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนางสาว ส. ผู้ฟ้องคดีมีความเมตตาสงสารเด็กที่มีปัญหาทางครอบครัว ผู้ฟ้องคดีจะปรับปรุงตัวไม่ใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสมหรือไม่สัมผัสถูกเนื้อตัวของนักเรียนหญิง เห็นว่า การให้ถ้อยคำของผู้ฟ้องคดีสอดคล้องกับการให้ถ้อยคำของนางสาว ว. และนางสาว ม. ซึ่งเป็นผู้เสียหายว่า ผู้ฟ้องคดีมีการใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสม และมีการสัมผัสถูกเนื้อตัวของนักเรียนหญิง เห็นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นครูมีหน้าที่ให้ความรู้ รวมถึงอบรมสั่งสอนและปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ศิษย์และบุคคลทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ฟ้องคดีเป็นเพศชายสอนนักเรียนระดับอาชีวศึกษาซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงและอายุอยู่ในช่วงวัยรุ่น การวางตนยังต้องมีความระมัดระวังเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาความสัมพันธ์ในเชิงชู้สาวระหว่างครูผู้สอนกับศิษย์ในความดูแล แต่ผู้ฟ้องคดีกลับประพฤติตนโดยใช้คำพูดไม่เหมาะสมกับนักเรียนหญิง และถูกเนื้อต้องตัวจนถูกแจ้งความ ถึงแม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่า มิได้มีเจตนาในทางชู้สาวหรือทางเพศกับเด็ก แต่ในความรู้สึกของคนทั่วไปการแสดงออกดังกล่าวถือว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอย่างยิ่งและขัดกับวัฒนธรรมประเพณีไทย ซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับของคนทั่วไปในสังคม การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เหตุการณ์ที่เกิดกับนางสาว ส. ผู้ฟ้องคดีเกิดความเมตตาสงสารเด็ก

/ที่มีปัญหา...

ที่มีปัญหาทางครอบครัว หากเป็นจริงดังที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง ผู้ฟ้องคดีสามารถใช้วิธีพูดให้กำลังใจ หรือเลือกใช้วิธีการอื่นที่เหมาะสมแทนการโอบกอดหรือสัมผัสถูกเนื้อต้องตัว การกระทำดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ การที่คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้ว ได้รายงานการสอบสวนตามแบบ สว. ๖ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๓ ไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดี เป็นความผิดทางวินัยไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ฐานไม่รักษาชื่อเสียงเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย สมควรลงโทษภาคทัณฑ์ และให้ติดตามความประพฤติเป็นเวลา ๑ ปี เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นชอบตามความเห็นของหัวหน้ากลุ่มนิติการ สำนักอำนวยการ สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่เห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีสมควรลงโทษลดขั้นเงินเดือน และให้ติดตามความประพฤติเป็นเวลาหนึ่งปี เป็นกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดที่ยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาสั่งการตามที่เห็นสมควร ตามข้อ ๔๐ (๑) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ และจากข้อเท็จจริง ก็ไม่ปรากฏว่า ผู้บริหารของวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานีมีพฤติกรรมหรือการกระทำใด ที่แสดงให้เห็นว่ามีการกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีเพื่อให้ได้รับโทษทางวินัย ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ ๒๑๑๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น และติดตามความประพฤติเป็นเวลาหนึ่งปีจึงชอบ ด้วยกฎหมายแล้ว ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๓ และหนังสือ ลงวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๓ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ แล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ โดยอาศัยข้อเท็จจริงและข้อพิจารณาที่มีสาระสำคัญ อย่างเดียวกัน คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นคำวินิจฉัยที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

/และมี...

และได้มีหนังสือ ที่ ศษ ๐๖๐๑/๖๑๗๘ ลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๔ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ จึงไม่เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สังกัด จึงไม่ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
พิพากษายืน

นางศิริวรรณ จุลโพธิ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสมชัย วัฒนการุณ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายฤทัย หงส์สิริ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายอำพน เจริญชีวินทร์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายไชยเดช ตันติเวสส
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายชยีน แสงจันทร์

วันที่อ่าน ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔

ชาลิตา : ผู้พิมพ์

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๑๒๔/๒๕๕๗
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๑๖๕/๒๕๖๔

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๙ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๔

ระหว่าง

นายภูซงค์ หรือชลอ แก้ววิเศษ
โดยนางสาวอมฤติศรา แก้ววิเศษ
ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีผู้ถึงแก่ความตาย

ผู้ฟ้องคดี

ศึกษาธิการจังหวัดชัยภูมิ
(ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ เดิม) ที่ ๑
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒
สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ที่ ๓
คณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ที่ ๔ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่ง โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากคำสั่งทางปกครอง (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครอง (ศาลปกครองนครราชสีมา)
คดีหมายเลขดำที่ ๓๓๐/๒๕๕๔ หมายเลขแดงที่ ๒๒๕/๒๕๕๗ ของศาลปกครองชั้นต้น

/โดยที่...

โดยที่ได้มีคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๑/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๙ เรื่อง การบริหารราชการของกระทรวงศึกษาธิการในภูมิภาค และคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๙/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๐ เรื่อง การปฏิรูปการศึกษาในภูมิภาคของกระทรวงศึกษาธิการ ข้อ ๑๓ กำหนดให้การบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาในจังหวัดหรือกรุงเทพมหานครตามมาตรา ๕๓ (๓) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้ศึกษาธิการจังหวัดโดยความเห็นชอบของ กศจ. เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง จึงให้เปลี่ยนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จากผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ เป็น ศึกษาธิการจังหวัดชัยภูมิ และให้ถือว่าบรรดาถ้อยคำสำนวนทั้งหลายที่ระบุหรืออ้างถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ เป็นการระบุหรืออ้างถึงศึกษาธิการจังหวัดชัยภูมิ

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการครู ตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านโคกสง่า อำเภอเกษตรสมบูรณ์ จังหวัดชัยภูมิ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ได้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีเมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านดอนหัน ได้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศนักเรียนหญิงซึ่งเป็นศิษย์ในปกครองของตน และถูกดำเนินคดีอาญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดี ในชั้นการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนวินัยมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามที่ ถูกกล่าวหา และเสนอให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ที่ ๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว และต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ โดย อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ มีมติให้ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี สำหรับในคดีอาญานั้น พนักงานอัยการได้เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง ผู้ฟ้องคดีเป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดภูเขียว ซึ่งศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาว่าจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) มีความผิดและให้ลงโทษจำคุก แต่ให้รอลงอาญาไว้ ๓ ปี และคุมประพฤติมีกำหนด ๒ ปี ผู้ฟ้องคดีไม่ได้อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลชั้นต้น เพราะต้องการให้คดีเสร็จและผู้ฟ้องคดี

/จะได้ปฏิบัติ...

จะได้ปฏิบัติหน้าที่การงานต่อไปด้วยดี แต่โจทก์อุทธรณ์ ซึ่งศาลอุทธรณ์พิพากษากลับเป็นให้ยกฟ้อง ต่อมา โจทก์ฎีกา และศาลฎีกามีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหา โดยสาเหตุที่เกิดการร้องเรียนเพราะเป็นความเข้าใจผิดของผู้ปกครองนักเรียนและต้องการเรียกเงินจากผู้ฟ้องคดีจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีได้ให้นักเรียนมาทวงวิชาที่บ้าน เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีคอมพิวเตอร์ซึ่งมีโปรแกรมช่วยสอนที่มีการทดลองทำข้อสอบและตรวจให้คะแนนในทันทีและมีเกมตอบปัญหาของ ๘ กลุ่มสาระการเรียนรู้ แต่ในขณะที่มาทวงวิชาปรากฏว่า นักเรียนบางคนป่วย ผู้ฟ้องคดีและภรรยาจึงได้จัดหายาให้รับประทาน และภรรยาของผู้ฟ้องคดีจะพาไปส่งที่บ้าน แต่นักเรียนคนดังกล่าวไม่ไป หลังจากนั้นได้มีผู้ไม่ประสงค์ดีพานักเรียนคนดังกล่าวไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลและไปแจ้งความดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดี ซึ่งในการตรวจร่างกาย นักเรียนก็ได้บอกกับพยาบาลว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ทำอะไร เพียงแต่ช่วยดูแลอาการเจ็บไข้เท่านั้น แต่ผู้ปกครองของนักเรียนกลับหลงเชื่อบุคคลอื่นและนำเรื่องมากล่าวหาผู้ฟ้องคดี ในชั้นการสอบสวนวินัย คณะกรรมการสอบสวนมิได้สอบปากคำภรรยาของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้อยู่ในเหตุการณ์ตลอดเวลา หากผู้ฟ้องคดีล่วงละเมิดทางเพศนักเรียนจริง ภรรยาของผู้ฟ้องคดีและเพื่อนของนักเรียนก็น่าจะเห็นเหตุการณ์ และนักเรียนเหล่านั้นก็เคยมาซ้อมการแสดงร้องเพลงและใช้คอมพิวเตอร์ที่บ้านของผู้ฟ้องคดีหลายครั้ง แต่นักเรียนคนดังกล่าวกลับให้การในชั้นศาลว่าเคยมาที่บ้านผู้ฟ้องคดีเพียงครั้งเดียว ซึ่งน่าจะมีผู้ไม่ประสงค์ดีสอนให้พูดในชั้นศาลเพื่อให้ร้ายผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเชื่อว่า การที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดก็เพราะปัญหาความขัดแย้งในเรื่องการเมืองท้องถิ่น เรื่องกองทุนหมู่บ้าน เรื่องการขอผ่านที่ดินของผู้ฟ้องคดีเพื่อเชื่อมกับถนนกลางหมู่บ้าน เรื่องที่ผู้ฟ้องคดีไม่ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งให้นักการเมืองท้องถิ่น และเรื่องการช่วยเหลือชาวบ้านเกี่ยวกับการใช้งบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบลที่ไม่ถูกต้อง ต่อมา ภรรยาของผู้ฟ้องคดีได้รับคำแนะนำจากบุคคลอื่นว่า เพื่อให้เรื่องราวคลี่คลายไปในทางที่ดีและเป็นการยุติปัญหาโดยเร็ว และไม่มีผลกระทบต่อนหน้าที่การงานของผู้ฟ้องคดีซึ่งอยู่ระหว่างการทำเรื่องขอลื่อนวิทยฐานะ ค.ศ.๔ ภรรยาของผู้ฟ้องคดีจึงนำเงินไปมอบให้เป็นทุนการศึกษาแก่นักเรียนคนดังกล่าวจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท และได้มีการทำบันทึกยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำผิด แต่ต่อมามี

/ผู้ไม่ประสงค์...

ผู้ไม่ประสงค์ดีได้ทำลายบันทึกดังกล่าวและจัดทำบันทึกขึ้นใหม่เพื่อใส่ร้ายผู้ฟ้องคดี นอกจากนี้ การสอบสวนทางวินัยครั้งดังกล่าวมีนายชูศักดิ์ ประกอบชัย รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ เป็นประธานคณะกรรมการสอบสวน ซึ่งบุคคลดังกล่าวเคยเป็นประธานคณะกรรมการประเมินกำหนดตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษาของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผลการประเมินปรากฏว่า บุคคลดังกล่าวเป็นกรรมการเพียงคนเดียวที่ประเมินให้ผู้ฟ้องคดีไม่ผ่าน ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีมีผลงานการสอนและการบริหารการศึกษาของโรงเรียนจนได้รับรางวัลดีเด่นหลายรายการ การสอบสวนครั้งดังกล่าวจึงไม่เป็นธรรม และเมื่อผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในฐานะผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ย่อมสามารถพิจารณาข้อเท็จจริงได้อย่างอิสระโดยไม่ต้องอ้างอิงกับคำพิพากษาของศาล เพราะในคดีอาญา ผู้ฟ้องคดีได้รับคำแนะนำจากนักกฎหมายและทนายความว่า หากสละสิทธิในการอุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้นจะมีผลดีต่อรูปคดีสูงสุด กรณีจึงยังมีอาชญากรรมอย่างแจ่มชัดว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิด แต่ยังคงมีข้อเคลือบแคลงสงสัยว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดจริงหรือไม่ โดยผู้ฟ้องคดีได้ต่อสู้ตลอดมาว่าเป็นผู้บริสุทธิ์และตามคำพิพากษาของศาลฎีกาในคดีดังกล่าวก็ได้พิจารณาเห็นว่าเป็นคดีที่ไม่ร้ายแรง จึงให้รอลงอาญาไว้ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ กลับไม่นำข้อเท็จจริงดังกล่าวมารับฟังในทางที่เป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดี คำวินิจฉัยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ที่ ๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ที่ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งที่ไม่ต่ำกว่าเดิม หากไม่สามารถดำเนินการได้ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งอย่างใด ๆ อันมีผลให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในสังกัดและตำแหน่งที่ไม่ต่ำกว่าเดิม

๒. เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจ่ายคืนเงินเดือน เงินวิทยฐานะ เงินหรือผลประโยชน์ตอบแทนอันพึงได้ตามสิทธิของผู้ฟ้องคดี นับจากวันที่มีคำสั่งปลดออกจนกว่าคดีจะถึงที่สุด

๔. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ร่วมกันชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไว้พิจารณา และผู้ฟ้องคดีไม่ได้อุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านดอนหัน อำเภอเกษตรสมบูรณ์ จังหวัดชัยภูมิ ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำอนาจารต่อนักเรียนหญิง เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ที่ ๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ซึ่งผลการสืบสวนข้อเท็จจริงปรากฏว่าเรื่องดังกล่าวมีมูล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ที่ ๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ระหว่างการดำเนินการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนฯ ได้รายงานว่ายานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาว่ามีมูลให้เข้าเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีได้สอดมือเข้าไปในผ้าห่มและโอบกอดลูกปล้ำร่างกายของนักเรียนหญิงผู้เสียหาย ซึ่งถือเป็นการกระทำที่ไม่สมควรทางเพศ พฤติการณ์ดังกล่าวเข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง เห็นควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเพื่อดำเนินการสอบสวนต่อไป ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นชอบด้วย จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ที่ ๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนฯ ได้รายงานผลการสอบสวนสรุปได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ใช้มือล้วงเข้าไปในผ้าห่มและกอดเอวนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ที่นอนอยู่ข้างผู้ฟ้องคดี พร้อมกับพูดว่า ขอกอดลูกศิษย์หน่อย หรือเป็นลูกศิษย์ขอกอดหน่อย ซึ่งการที่ผู้ฟ้องคดีใช้มือกอดเอวและพูดเช่นนั้นย่อมแสดงให้เห็นถึงเจตนากระทำอนาจารโดยชัดแจ้ง และผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำต่อนักเรียนคนดังกล่าวเพียงครั้งเดียว แต่ได้ใช้มือล้วงเข้าไปในผ้าห่มถึง ๔ ครั้ง ซึ่งการใช้มือล้วงเข้าไปสอดตามไหล่และขา และลูบคลำจนไปถึงขาอ่อน เป็นการกระทำที่ไม่สมควร และเป็นการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียน พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติ

ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงสมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ แต่มีเหตุผลโทษ จึงเห็นควรลดโทษจากไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นชอบ จึงเสนอ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ พิจารณา และ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ได้พิจารณาเรื่องดังกล่าวในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๓ มีมติให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ที่ ๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ทั้งนี้ การสอบสวนทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีเป็นไปตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ตลอดจนกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องทุกประการ โดยมีการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแสดงพยานหลักฐานและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาอย่างเต็มที่ หลังจากนั้นจึงได้พิจารณาจากพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวน และใช้ดุลพินิจในการสั่งลงโทษที่เหมาะสมแก่กรณีความผิด ซึ่งระดับโทษปลดออกจากราชการนั้น ถือได้ว่าเป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว กระบวนการดำเนินการทางวินัยเป็นเครื่องมือของฝ่ายบริหารในกิจการทางปกครองที่ใช้บังคับกับเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐ ซึ่งมีหลักเกณฑ์ วิธีการ และขั้นตอนแตกต่างหากจากกระบวนการยุติธรรมทางอาญา หากผลการสอบสวนทางวินัยรับฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดก็สามารถลงโทษได้โดยไม่ต้องรอผลสิ้นสุดทางคดีอาญา และการที่คณะกรรมการสอบสวนจะรับฟังพยานหลักฐานใดเพื่อประกอบการวินิจฉัยย่อมเป็นไปตามหลักกฎหมายว่าด้วยพยานหลักฐาน ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็มีความประสงค์ให้คณะกรรมการสอบสวนนำคำพิพากษาของศาลในคดีอาญาที่เกี่ยวกับกรณีนี้มาพิจารณาด้วย แต่เนื่องจากคำพิพากษาดังกล่าวไม่เป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงกล่าวอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีอิสระในการรับฟังข้อเท็จจริงโดยไม่ต้องอ้างอิงคำพิพากษาในคดีอาญา สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าการแต่งตั้งนายชูศักดิ์ ประกอบชัย เป็นประธานกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเป็นธรรม นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยถูกต้องตามข้อ ๓ วรรคสอง ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่กำหนดให้ผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการจะต้องดำรงตำแหน่งและมี

วิทยฐานะไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา และในการแต่งตั้งคณะกรรมการนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้คัดค้านคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน แต่อย่างใด ส่วนข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า คณะกรรมการสอบสวนไม่สอบสวนภรรยาของผู้ฟ้องคดีทั้งที่เป็นผู้อยู่ในเหตุการณ์ตลอดเวลา นั้น ข้ออ้างดังกล่าวเป็นการกล่าวอ้างขึ้นลอยๆ ไม่ตรงตามข้อเท็จจริง เพราะคณะกรรมการสอบสวนได้มีการสอบสวนภรรยาของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ ปรากฏว่าภรรยาผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำสรุปได้ว่า ไม่เห็นผู้ฟ้องคดีกระทำการใดๆ ต่อผู้เสียหาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังข้อพิพาทตามฟ้อง จึงทำให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายแก่ตนเอง มิได้เกิดจากการละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ต้องรับผิดชอบตามฟ้อง และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอถือเอาคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ด้วย

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ในคดีอาญา ศาลเพียงตัดสินตามสำนวนที่พนักงานสอบสวนเสนอ โดยในชั้นการสอบสวน พนักงานสอบสวนมีประโยชน์ร่วมกับผู้เสียหาย โดยมีการเรียกตัวผู้ฟ้องคดีไปไกล่เกลี่ยและเกลี้ยกล่อมให้ผู้ฟ้องคดียอมจ่ายเงินให้แก่ผู้เสียหาย จำนวน ๓๕๐,๐๐๐ บาท โดยอ้างถึงจำนวนเงินเดือนที่ผู้ฟ้องคดีจะได้รับจนถึงเกษียณอายุราชการ เพื่อทำให้คดียุติลง แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมตามเงื่อนไขดังกล่าว เพราะมิได้กระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหา จึงขอต่อสู้คดีในชั้นศาล แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเป็นธรรมในการสอบสวน จึงจำเป็นต้องขอไปให้การในชั้นศาล แต่เมื่อคดีอยู่ในชั้นศาล ผู้เสียหายได้ยื่นแต่คำให้การที่บิดเบือนเพื่อป้องกันการถูกฟ้องกลับในภายหลัง อีกทั้งผู้ฟ้องคดีก็ถูกเกลี้ยกล่อมให้รับสารภาพเพื่อให้คดีจบลงโดยไม่ให้มีผลกระทบด้านการบริหารการศึกษาและการทำงาน และผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ที่มีนิสัยรักโรงเรียนเหมือนบ้าน รักงานเหมือนชีวิต รักลูกศิษย์เหมือนลูกหลาน และรักเพื่อนร่วมงานเหมือนพี่น้อง จึงไม่คิดที่จะฟ้องกลับผู้เสียหายแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม ในขณะที่ยุถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการนั้น เป็นช่วงที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา และมีการอุทธรณ์ คดีจึงยังไม่ถึงที่สุด จึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดียังไม่มีความผิด แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับนำเอาคำรับสารภาพของผู้ฟ้องคดีในชั้นศาลมาพิจารณาลงโทษ ซึ่งเป็นการพิจารณาที่ไม่ยุติธรรมต่อผู้ฟ้องคดี

/เนื่องจาก...

เนื่องจากการรับสารภาพดังกล่าวเพียงเพื่อยุติปัญหาที่เกิดขึ้น ความจริงแล้วผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิด แต่สาเหตุที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้อุทธรณ์ก็เพราะทนายความได้แนะนำว่า หากอุทธรณ์อาจได้รับโทษหนักขึ้นเพราะคำให้การของผู้เสียหาย อาจทำให้ต้องต่อสู้ถึงชั้นศาลฎีกาซึ่งใช้เวลาหลายปี อาจมีผลกระทบต่อการทำงาน เสียเวลาและค่าใช้จ่ายสูงมาก ดังนั้น เมื่อในคดีอาญาผู้ฟ้องคดีได้แสดงเจตนาเพื่อยุติปัญหาที่เกิดขึ้นแล้ว ในทางวินัยก็ไม่สมควรลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้ฟ้องคดีถึงขั้นให้ออกจากราชการ เพราะผู้ฟ้องคดีรับราชการมานาน ได้ทำหน้าที่บริหารจัดการการศึกษาและมีคุณงามความดีมาโดยตลอด ไม่เคยมีประวัติผิดจรรยาบรรณของความเป็นครู ได้รับเกียรติบัตรเป็นที่ยกย่องเชิดชูและเป็นแบบอย่างได้ การลงโทษปลดออกจากราชการทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับผลกระทบอย่างมาก จนต้องไปบวชเป็นพระเพื่อปฏิบัติธรรมสงบจิตใจ และต้องไปทำงานรับจ้างเพื่อหาเลี้ยงชีพในแต่ละวัน

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมว่า ในการสอบสวนวินัย คณะกรรมการสอบสวนได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงหรือนำพยานหลักฐานมาสืบแก้ข้อกล่าวหาอย่างเต็มที่แล้ว และในชั้นพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสดังกล่าวชี้แจงแสดงพยานหลักฐานอีกครั้งหนึ่ง แต่พยานหลักฐานฝ่ายผู้ฟ้องคดีไม่อาจหักล้างพยานฝ่ายกล่าวหาได้ ผู้ฟ้องคดีมิได้รับสารภาพเพื่อยุติปัญหาตามที่กล่าวอ้าง เพราะไม่ว่าจะเป็นการสอบสวนทางวินัยหรือในกระบวนการยุติธรรมทางคดีอาญา ผู้ฟ้องคดีก็ให้การปฏิเสธมาโดยตลอด นอกจากนี้ กระบวนการดำเนินการทางวินัยและกระบวนการยุติธรรมทางอาญาต่างก็มีบทบัญญัติของกฎหมายและระเบียบวิธีปฏิบัติที่แตกต่างกันและแยกอิสระจากกัน หากการสอบสวนรับฟังได้ว่าข้าราชการผู้ใดกระทำความผิดวินัย ข้าราชการผู้นั้นต้องถูกลงโทษทางวินัย ซึ่งผู้ถูกลงโทษทางวินัยดังกล่าวอาจเป็นผู้กระทำความผิดอาญาหรือมิใช่ผู้กระทำความผิดอาญาก็ได้

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมว่า โดยขอถือเอาคำให้การเพิ่มเติมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคำให้การเพิ่มเติมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และเพิ่มเติมว่า ในคดีอาญาศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๙ วรรคแรก ประกอบมาตรา ๒๘๕ ข้อหากระทำอนาจารต่อศิษย์อายุยังไม่เกินสิบห้าปี พุทธิการณ์ดังกล่าวถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บกพร่องทางศีลธรรมอันดีสำหรับผู้ประกอบวิชาชีพครูและบุคลากรทางการศึกษา จึงเป็นผู้ขาดคุณสมบัติการเป็นข้าราชการครู

/และบุคลากร...

และบุคลากรทางการศึกษาตามมาตรา ๓๐ (๗) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ โดยเทียบเคียงคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมติของ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งเรียกคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาเข้ามาในคดีเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และมีคำสั่งให้ทำคำให้การ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ให้การว่า ในชั้นการพิจารณาอุทธรณ์ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญ เกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ประชุมพิจารณา ในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๔ โดยได้พิจารณา พยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวน ประกอบเอกสารการอุทธรณ์ และผู้ฟ้องคดีได้ขอ แลกเปลี่ยนประกอบคำอุทธรณ์ด้วยวาจาแต่เนื่องจากขณะนั้นผู้ฟ้องคดีได้อุปสมบท เป็นพระภิกษุ คณะอนุกรรมการฯ จึงแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า เรื่องที่อุทธรณ์เป็นเรื่องที่มี มูลกล่าวหาจากการกระทำที่ไม่สมควรในทางเพศ คณะอนุกรรมการฯ จึงไม่สะดวกที่จะ ชักถามผู้ฟ้องคดี แต่จะเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีแลกเปลี่ยนจนสิ้นกระแสความตามความประสงค์ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้แลกเปลี่ยนด้วยวาจาต่อคณะอนุกรรมการฯ อย่างเต็มที่ตามความประสงค์แล้ว ส่วนผู้ส่งลงโทษไม่ได้มาแลกเปลี่ยน โดยผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์ปัญหาข้อกฎหมาย คือ อ้างว่า การสรุปสำนวนการสอบสวนมีความคลาดเคลื่อน ไม่มีการสอบสวนพยานหลักฐานให้ ครอบคลุม ซึ่งคณะอนุกรรมการฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า คณะกรรมการสอบสวนมีหน้าที่ แสวงหาและรวบรวมพยานหลักฐานตามประเด็นเกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาเพื่อให้ได้ ข้อเท็จจริงว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดตามข้อกล่าวหาหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ส่วนจะสอบสวน เพียงใดเป็นดุลพินิจของคณะกรรมการสอบสวนที่จะพิจารณาว่าพยานหลักฐานที่รวบรวม ได้ นั้น เพียงพอที่จะพิจารณาพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ถูกกล่าวหาได้หรือไม่ และเมื่อพิจารณาจากสำนวนการสอบสวนแล้วเห็นว่า ได้มีการสอบปากคำพยานบุคคลที่ เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหา ทั้งประจักษ์พยาน พยานแวดล้อม และพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องของ ทั้งสองฝ่ายอย่างครบถ้วนเพียงพอแก่การพิจารณาแล้ว ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็เข้าใจสภาพข้อหา โดยชัดแจ้งแล้ว และหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้รับการแจ้งข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานที่ สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๓ ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือภายใน

๑๕ วัน แสดงให้เห็นว่า คณะกรรมการสอบสวนได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีในการแสดง พยานหลักฐานชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาอย่างเต็มที่แล้ว ทั้งไม่ปรากฏว่าคณะกรรมการสอบสวน มีสาเหตุโกรธเคืองหรือมีอคติกับผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ประกอบกับในชั้นการสอบสวน ถ้าผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคณะกรรมการสอบสวนน่าจะมีความไม่เป็นธรรมหรือมีอคติ ผู้ฟ้องคดีก็สามารถคัดค้านได้ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้คัดค้านคณะกรรมการสอบสวนแต่อย่างใด โดยผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำว่าไม่ขอคัดค้านกรรมการสอบสวน จึงเห็นว่า คณะกรรมการสอบสวน ได้ดำเนินการสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานตามประเด็นที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหา อย่างเพียงพอตามหลักแห่งความยุติธรรมโดยปราศจากอคติแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ในประเด็นดังกล่าวจึงฟังไม่ขึ้น นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์ปัญหาข้อเท็จจริง โดยปฏิเสธ ว่ามิได้กระทำล่วงละเมิดทางเพศผู้เสียหาย และอ้างว่าหากมีการกระทำผิดจริง เหตุใด ภรรยาของผู้ฟ้องคดีและเพื่อนของผู้เสียหายจึงไม่เห็น ทั้งที่ได้อยู่ด้วยกันที่บ้านของผู้ฟ้องคดี ตลอด ๒ วัน ซึ่งในประเด็นนี้ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้นัดนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ไปกวาดวิชาเพื่อเตรียมสอบโอเน็ตที่บ้าน ของผู้ฟ้องคดี และในวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ผู้เสียหายและเพื่อนนักเรียน รวม ๔ คน ได้มากวาดวิชาต่อจนถึงเวลา ๐๒.๐๐ นาฬิกา ผู้เสียหายรู้สึกไม่สบายและปวดไหล่ ผู้ฟ้องคดี จึงนำเครื่องนวดไฟฟ้ามานวดให้ แต่เครื่องมีเสียงดัง จึงดใช้เครื่องนวด และใช้มือนวดแทน โดยผู้เสียหายให้ถ้อยคำว่ามีเพื่อนผู้ฟ้องคดีได้นวดให้โดยที่ตนไม่ได้ร้องขอ และบริเวณที่นวด ได้แก่ ไหล่ เอว ท้อง ขา และเหนือขาขึ้นไปถึงขาอ่อน ซึ่งสาเหตุที่ตนยอมให้นวดเพราะ กลัวและเกรงใจผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนและเป็นครูประจำชั้น และในขณะที่ นวดให้ผู้เสียหาย เพื่อนนักเรียนที่อยู่ด้วยกันก็เห็นการนวด ต่อมา นักเรียนได้พักผ่อนหลับนอน โดยนักเรียนชายนอนอยู่ที่ซุ้รับแขก ส่วนผู้เสียหายนอนอยู่ข้างผู้ฟ้องคดี โดยมีเพื่อน นักเรียนหญิงนอนอยู่ถัดไปจากผู้เสียหายตามลำดับ ระหว่างนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ปิดไฟ ที่ด้านหน้าโทรทัศน์และเปิดโทรทัศน์ไว้ สักครู่หนึ่งผู้ฟ้องคดีได้ใช้มือล้วงเข้าไปในผ้าห่ม และกอดเอาผู้เสียหายพร้อมกับพูดว่า ขอกอดลูกศิษย์หน่อยหรือเป็นลูกศิษย์ขอกอดหน่อย ผู้เสียหายรู้สึกกลัวจึงไม่พูดโต้ตอบ แต่นับจำนวนได้ว่าผู้ฟ้องคดีสอดมือล้วงเข้าไปในผ้าห่ม และโอบกอดตามร่างกายรวม ๔ ครั้ง และได้ลูบคลำไปจนถึงขาอ่อน เมื่อผู้เสียหายตื่นนอน ตอนเช้าได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้เพื่อนนักเรียนหญิงฟัง และต่อมาได้เล่าให้มารดาฟัง

/หลังจากนั้น...

หลังจากนั้นจึงมีการดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดี ซึ่งศาลจังหวัดภูเก็ตได้มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๒ ว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๙ วรรคแรก ประกอบมาตรา ๒๘๕ ลงโทษจำคุก ๔ ปี ปรับ ๒๔,๐๐๐ บาท มีเหตุบรรเทาโทษคงจำคุก ๒ ปี ๘ เดือน และปรับ ๑๖,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๓ ปี และคุมความประพฤติมีกำหนด ๒ ปี กับให้ทำกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ มีกำหนด ๓๐ ชั่วโมง ซึ่งผู้ฟ้องคดีมิได้อุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้น และหลังเกิดเหตุ ผู้ฟ้องคดีได้ชดเชยค่าเสียหายเป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท ให้แก่มารดาของผู้เสียหายด้วย พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ก่อนลงมติในเรื่องอุทธรณ์ ประธานอนุกรรมการฯ ได้ถามที่ประชุมว่า การที่ผู้บังคับบัญชา มีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นการเหมาะสมแก่กรณีความผิดแล้ว หรือจะมีมติเป็นประการอื่น ซึ่งที่ประชุมมีความเห็นเป็น ๒ ฝ่าย คือ ฝ่ายที่หนึ่ง มี ๔ เสียง เห็นว่าการลงโทษปลดออกจากราชการยังไม่เหมาะสมกับกรณีแห่งการกระทำความผิด ควรพิจารณาและมีมติเป็นประการอื่น ส่วนฝ่ายที่สอง มี ๖ เสียง มีความเห็นว่าการลงโทษปลดออกจากราชการเหมาะสมกับกรณีแห่งการกระทำความผิดแล้ว เห็นควรยกอุทธรณ์ ที่ประชุมจึงมีมติตามเสียงข้างมากให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเห็นได้ว่า การพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เป็นการพิจารณาที่ชอบด้วยกฎหมายและเหมาะสมแก่กรณีความผิดแล้ว

ระหว่างการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลปกครองชั้นต้น ผู้ฟ้องคดี ได้ถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๖ นางสาวอมฤติศรา แก้ววิเศษ บุตรสาวของผู้ฟ้องคดี ได้ยื่นคำร้องลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ขอเข้ามาแทนที่ผู้ฟ้องคดีเพื่อดำเนินคดีนี้ต่อไป ตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาต

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ที่ ๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ โดย อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของ

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

โดยที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า การสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง มีนายชูศักดิ์ ประกอบชัย รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ เป็นประธานกรรมการ ซึ่งบุคคลดังกล่าวเคยเป็นประธานคณะกรรมการประเมินกำหนดตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษาของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผลการประเมินปรากฏว่า บุคคลดังกล่าวเป็นกรรมการเพียงคนเดียวที่ประเมินให้ผู้ฟ้องคดีไม่ผ่าน ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีมีผลงานการสอนและการบริหารการศึกษาของโรงเรียนจนได้รับรางวัลดีเด่นหลายรายการ การสอบสวนครั้งดังกล่าวจึงไม่เป็นธรรม และในการดำเนินการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนมิได้สอบปากคำภรรยาของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้อยู่ในเหตุการณ์ตลอดเวลา จึงมีปัญหาค่าที่ต้องพิจารณาก่อนว่า กระบวนการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงมีเหตุแห่งความไม่ชอบด้วยกฎหมายดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างหรือไม่ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านดอนหัน และเป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ได้ถูกมารดาของเด็กหญิง ณ. ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ แจ้งความดำเนินคดีในข้อหากระทำอนาจารเด็กหญิง ณ. ขณะที่ไปกวาดวิชาที่บ้านของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ที่ ๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ซึ่งผลการสืบสวนข้อเท็จจริงปรากฏว่า เรื่องดังกล่าวมีมูล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ที่ ๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ระหว่างการดำเนินการสอบสวนคณะกรรมการสอบสวนได้รายงานว่ายานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาไม่มีมูลให้นำเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงเสนอให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นชอบด้วย จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ที่ ๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ประกอบด้วย นายชูศักดิ์ ประกอบชัย รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ เป็นประธานกรรมการ นายสุเรนทร์ หนูจันทร์ นิตินกร

/ชำนาญการพิเศษ...

ชำนาญการพิเศษ เป็นกรรมการ และนายประยัต วงษาเทียม นิติกรชำนาญการ เป็นกรรมการและเลขานุการ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ก็เพราะปรากฏข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า มีมูลอันควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดอย่างร้ายแรง กรณีการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียน โดยได้มีการสืบสวนข้อเท็จจริงตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดแล้ว และบุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งก็เป็นผู้มีคุณสมบัติในการเป็นคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๓ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ และแม้ว่านายชูศักดิ์ ประธานกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง จะเคยเป็นประธานคณะกรรมการประเมินกำหนดตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษาของผู้ฟ้องคดี แต่กรณีการประเมินกำหนดตำแหน่งดังกล่าวเป็นคนละเรื่องกับการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และการที่บุคคลดังกล่าวได้ประเมินให้ผู้ฟ้องคดีไม่ผ่านการประเมินก็ไม่อาจถือว่าบุคคลดังกล่าวมีความไม่เป็นกลางที่จะถือว่าเป็นลักษณะต้องห้ามในการดำเนินการสอบสวนวินัย ประกอบกับไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า บุคคลดังกล่าวมีลักษณะอันเป็นเหตุแห่งการคัดค้านกรรมการสอบสวนตามข้อ ๘ วรรคหนึ่ง (๑) ถึง (๖) ของกฎ ก.ค.ศ. ดังกล่าว และก่อนหรือระหว่างการสอบสวน หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการดำเนินการในคณะกรรมการสอบสวนวินัยคนใดมีเหตุแห่งการคัดค้านหรือมีสภาพร้ายแรงที่จะทำให้เกิดความไม่เป็นกลางในการพิจารณา ผู้ฟ้องคดีย่อมมีสิทธิคัดค้านกรรมการสอบสวนได้ โดยดำเนินการตามข้อ ๘ วรรคสอง ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๒ แจ้งสิทธิดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ใช้สิทธิคัดค้านคณะกรรมการสอบสวนแต่อย่างใด ทั้งยังปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนตามแบบบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา (แบบ สว.๔) ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว และไม่ประสงค์คัดค้านผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและหรือคณะกรรมการสอบสวน ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งนายชูศักดิ์รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ เป็นประธานกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง จึงมิได้ทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมในการดำเนินการสอบสวนวินัยดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ส่วนกรณีที่อ้างว่าไม่มีการสอบสวน

/ภรรยา...

ภรรยาของผู้ฟ้องคดีทั้งที่เป็นผู้อยู่ในเหตุการณ์ตลอดเวลา นั้น เห็นว่า คณะกรรมการสอบสวน ได้สอบสวนภรรยาของผู้ฟ้องคดี ปรากฏตามบันทึกถ้อยคำพยาน (แบบ สว.๕) ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ ซึ่งภรรยาของผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำสรุปได้ว่า พยานอยู่ในเหตุการณ์ตลอดเวลา แต่ไม่เห็นผู้ฟ้องคดีกระทำการล่วงละเมิดทางเพศนักเรียนหญิง จึงเห็นได้ว่า คณะกรรมการสอบสวนได้สอบสวนภรรยาของผู้ฟ้องคดีแล้ว ส่วนถ้อยคำของภรรยาของผู้ฟ้องคดีจะรับฟังได้เพียงโดยอ้อมเป็นเรื่องการชังน้ำหน้าภรรยาหลักฐานซึ่งเป็นดุลพินิจของคณะกรรมการสอบสวน ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่าไม่มีการสอบสวนภรรยาของผู้ฟ้องคดี จึงไม่อาจรับฟังได้

มีปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า การลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในชั้นการสอบสวนทางวินัย เด็กหญิง ณ. ซึ่งเป็นผู้เสียหายให้ถ้อยคำสรุปได้ว่าเมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ตนและเพื่อนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ได้ไปกวาดวิชาที่บ้านของผู้ฟ้องคดี จนถึงเวลาประมาณ ๐๒.๐๐ นาฬิกา ของวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ตนรู้สึกไม่สบายและปวดไหล่ จึงแจ้งผู้ฟ้องคดีทราบ หลังจากนั้นผู้ฟ้องคดีได้นำยามานวดให้ ซึ่งตนได้แจ้งว่าจะให้เพื่อนนวดให้ แต่ผู้ฟ้องคดีบอกว่าจะนวดให้เอง ซึ่งตนไม่ได้ปฏิเสธ ผู้ฟ้องคดีจึงทายาและนวดให้ที่บริเวณไหล่และต้นคอประมาณ ๑ - ๒ นาที ซึ่งเพื่อนทุกคนก็เห็นเหตุการณ์ดังกล่าว หลังจากนั้นประมาณ ๓๐ นาที ผู้ฟ้องคดีได้ปิดไฟในบ้านแต่เปิดโทรทัศน์ไว้ ตนและเพื่อนจึงมานอนที่บริเวณห้องโถง สักครู่หนึ่งผู้ฟ้องคดีจึงปิดโทรทัศน์แล้วมานอนข้างตน และได้ใช้มือล้วงเข้ามาในผ้าห่มและกอดเอวตนพร้อมกับพูดว่า ขอกอดลูกศิษย์หน่อย ตนรู้สึกกลัวจึงไม่ได้พูดอะไร ซึ่งตนนับจำนวนครั้งที่ผู้ฟ้องคดีโอบกอดได้ ๔ ครั้ง โดยบางครั้งได้ลูบคลำไปจนถึงขาอ่อน ขณะนั้นภรรยาของผู้ฟ้องคดีอยู่ที่ห้องอื่น เมื่อตื่นนอนตอนเช้าเวลาประมาณ ๐๘.๐๐ นาฬิกา ตนได้กลับบ้าน แต่ยังไม่ได้นำมารดาฟัง มารดาได้แนะนำให้ไปกวาดวิชาต่อ จึงได้ไปกวาดวิชาต่อจนถึงเย็นจึงกลับบ้าน เมื่อมารดาเห็นตนซึมเศร้าจึงได้ซักถาม ตนจึงได้นำมารดาฟัง หลังจากนั้น มารดาได้พาไปแจ้งความดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดี ส่วนเพื่อนนักเรียน ๒ คน ที่อยู่ในเหตุการณ์ดังกล่าว ให้ถ้อยคำในทำนองเดียวกันว่า เมื่อกวาดวิชาไปถึงเวลาประมาณ ๐๒.๐๐ นาฬิกา พยานได้เห็นผู้ฟ้องคดีนวดบริเวณไหล่ให้แก่ผู้เสียหาย หลังจากนั้นไม่นาน ผู้ฟ้องคดีได้ปิดไฟที่ห้องโถง

/แต่เปิดโทรทัศน์...

แต่เปิดโทรทัศน์ไว้ พยานเห็นผู้ฟ้องคดีนอนอยู่ข้างผู้เสียหาย แต่ไม่เห็นว่าคุณฟ้องคดีได้ทำอะไรต่อผู้เสียหาย มารดาของผู้เสียหายให้ถ้อยคำว่า เมื่อตอนเช้าของวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ผู้เสียหายได้กลับมาที่บ้าน พยานสังเกตเห็นว่าผู้เสียหายมีอาการซึมเศร้า จึงถามว่าจะไปกวดวิชาต่อที่บ้านของผู้ฟ้องคดีหรือไม่ ซึ่งผู้เสียหายตอบว่าไม่อยากจะไป พยานจึงแนะนำให้ไปกวดวิชาต่อ ผู้เสียหายจึงไปกวดวิชาต่อและกลับมาในตอนเย็น พยานเห็นผู้เสียหายมีอาการซึมเศร้าจึงได้ซักถามเหตุการณ์ ผู้เสียหายจึงเล่าให้ฟังว่า เมื่อคืนที่ผ่านมามีผู้ฟ้องคดีกอด ๔ ครั้ง หลังจากนั้น พยานและญาติจึงไปแจ้งผู้ใหญ่บ้านและไปแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรบ้านเป่า ส่วนผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำว่า นักเรียนได้กวดวิชาจนถึงเวลา ๐๑.๐๐ นาฬิกาเศษ ผู้เสียหายมีอาการไข้ ภรรยาของผู้ฟ้องคดีจึงนำยาแก้ไขมาให้รับประทานและให้นอนพักผ่อน ผู้เสียหายบอกว่าเป็นไข้ตัวร้อนและปวดเมื่อยกล้ามเนื้อ ผู้ฟ้องคดีจึงนำเครื่องวัดไฟฟ้ามาวัดให้ แต่ผู้เสียหายบอกว่าเสียงดังทำให้นอนไม่ได้ ผู้ฟ้องคดีจึงใช้มือบีบนิ้วให้แกผู้เสียหายที่บริเวณหัวไหล่ทั้งสองข้าง และขาทั้งสองข้าง และเนื่องจากผู้ฟ้องคดีเป็นห่วงอาการป่วยของผู้เสียหาย แต่ไม่มีเครื่องมือวัดไข้ จึงใช้ฝ่ามือและหลังมือแตะวัดไข้ของผู้เสียหาย ปรากฏว่ามีความร้อนสูงที่บริเวณหัวไหล่และขาของผู้เสียหายที่บริเวณปวด อีกสักครู่ใหญ่จึงได้ยินเสียงท้องของผู้เสียหายร้อง ผู้ฟ้องคดีจึงเลื่อนมือมาแตะที่ท้องภายนอกเสื้อและสงสัยว่าผู้เสียหายจะหิวข้าวหรือมีไข้สูงซึ่งจะเป็นอันตราย จึงปรึกษากับภรรยาและนำยามาวางใกล้ๆ หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ไปทำงานต่อ จนถึงเวลา ๐๕.๓๐ นาฬิกา จึงออกไปนอกบ้านเพื่อโทรศัพท์และซื้ออาหารเข้าให้นักเรียน แล้วจึงเดินทางไปรับข้อสอบโอเน็ต โดยได้มอบหมายให้นักเรียนที่กวดวิชาอยู่ที่บ้าน ฝึกทำข้อสอบและเกมทดสอบความรู้ต่อไป และภรรยาของผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำว่า ผู้เสียหายได้บอกกับพยานว่าไม่สบาย พยานจึงจัดยาให้รับประทาน และได้บอกให้ผู้เสียหายกลับบ้าน แต่ผู้เสียหายยืนยันที่จะอยู่กวดวิชาต่อไป ต่อมา ผู้เสียหายได้แจ้งต่อผู้ฟ้องคดีว่าปวดไหล่และแขน ผู้ฟ้องคดีจึงนำเครื่องวัดไฟฟ้ามาวัดให้ แต่เครื่องมีเสียงดัง จึงใช้มือบีบนิ้วให้ หลังจากนั้นจึงมีการกวดวิชาต่อไป มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ผู้ฟ้องคดีนอนดูโทรทัศน์ และผู้เสียหายได้เข้าไปนอนด้านข้าง ขณะนั้นพยานทำงานอยู่อีกห้องหนึ่งซึ่งมีกระจกั้น แต่สามารถมองเห็นได้ พยานไม่เห็นผู้ฟ้องคดีกระทำการใดต่อผู้เสียหาย จนกระทั่งผู้ฟ้องคดีได้ลุกขึ้นมาทำงานต่อเมื่อเวลาประมาณ ๐๓.๐๐ นาฬิกา

/จากข้อเท็จจริง...

จากข้อเท็จจริงดังกล่าวเห็นว่า เหตุการณ์ที่ผู้เสียหายอ้างว่ามีการล่วงละเมิดทางเพศนั้น มีผู้รู้เห็นเหตุการณ์เพียง ๒ คน คือ ผู้เสียหายและผู้ฟ้องคดี โดยไม่มีประจักษ์พยานอื่น ซึ่งผู้เสียหายและผู้ฟ้องคดีต่างก็ให้ถ้อยคำที่ขัดแย้งกัน แต่เมื่อพิเคราะห์ถ้อยคำของพยานที่เป็นเพื่อนของผู้เสียหายที่ให้ถ้อยคำว่าเป็นผู้ฟ้องคดีในวงบริเวณใหญ่ให้แก่ผู้เสียหาย และหลังจากนั้นไม่นาน ผู้ฟ้องคดีได้ปิดไฟที่ห้องโถง และพยานเห็นผู้ฟ้องคดีนอนอยู่ข้างผู้เสียหาย ซึ่งสอดคล้องกับถ้อยคำของผู้เสียหาย แม้พยานดังกล่าวจะให้ถ้อยคำว่าไม่เห็นผู้ฟ้องคดีทำอะไรผู้เสียหาย แต่ถ้อยคำดังกล่าวก็มีได้เป็นการยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำการล่วงละเมิดผู้เสียหายแต่อย่างใด เพราะพยานก็มีได้เฝ้าดูพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีตลอดเวลา และเมื่อพิจารณาถึงพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีที่เป็นเพศชายได้ใช้มือบีบบริเวณหัวไหล่และขาของผู้เสียหายที่เป็นเพศหญิง และนอนอยู่ข้างผู้เสียหายในยามวิกาล ซึ่งแม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่าเป็นห่วงอาการป่วยของผู้เสียหายก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีก็ควรให้ภรรยาของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นเพศหญิงด้วยกันเป็นผู้ดูแลอาการป่วยของผู้เสียหายดังกล่าว อีกทั้งผู้ฟ้องคดีก็ได้ให้ถ้อยคำยอมรับว่าได้ใช้ฝ่ามือและหลังมือแตะวัดไขของผู้เสียหายที่บริเวณหัวไหล่และขาของผู้เสียหาย และเมื่อได้ยินเสียงท้องของผู้เสียหายร้อง จึงเลื่อนมือมาแตะที่ท้องภายนอกเสื้อ ซึ่งเป็นเรื่องผิดปกติวิสัยที่บุคคลผู้เป็นครูที่เป็นเพศชายจะกระทำการดังกล่าวต่อศิษย์ที่เป็นเพศหญิง และโดยปกติแล้วผู้เสียหายเป็นลูกศิษย์และมีอายุเพียง ๑๑ ปีเศษ ย่อมมีความเคารพยำเกรงผู้ฟ้องคดีที่เป็นทั้งครูประจำชั้นและผู้อำนวยการโรงเรียน หากเรื่องที่เกิดขึ้นไม่เป็นความจริงก็คงไม่กล้านำเรื่องอันน่าอับอายดังกล่าวไปเล่าให้มารดาฟังและเดินทางไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล ตลอดจนร่วมกันไปร้องทุกข์กล่าวโทษให้ดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดี ซึ่งนอกจากจะเป็นการเสื่อมเสียชื่อเสียงของตนเองแล้ว ยังเป็นความผิดอาญาและอาจถูกผู้ฟ้องคดีดำเนินคดีอาญาด้วย และแม้ว่าในการสอบสวนวินัยครั้งดังกล่าว ภรรยาของผู้ฟ้องคดีจะให้ถ้อยคำยืนยันว่าไม่เห็นผู้ฟ้องคดีกระทำการใดต่อผู้เสียหาย แต่ข้อเท็จจริงก็ปรากฏว่าภรรยาของผู้ฟ้องคดีมิได้อยู่กับผู้ฟ้องคดีตลอดเวลา โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีนอนอยู่ข้างผู้เสียหาย ภรรยาของผู้ฟ้องคดีก็ทำงานอยู่อีกห้องหนึ่งที่อยู่ติดกันประกอบกับภรรยาของผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ที่จะได้รับผลกระทบจากการที่ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษทางวินัยโดยตรง จึงย่อมไม่ให้อภัยคำในทางที่เป็นผลร้ายแก่ผู้ฟ้องคดี ถ้อยคำของภรรยาของผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีน้ำหนักที่จะรับฟังเพื่อยืนยันว่า

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำการลวงละเมิดทางเพศต่อผู้เสียหาย นอกจากนี้ ภายหลังจากเกิดเหตุดังกล่าวแล้ว ภรรยาของผู้ฟ้องคดีได้นำเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท ไปมอบให้แก่มารดาของผู้เสียหาย ซึ่งแม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่า เป็นการให้เพื่อเป็นทุนการศึกษาแก่ผู้เสียหายหรือเป็นการให้เพื่อให้เรื่องจบลงโดยเร็วและไม่มีผลกระทบต่อหน้าที่การงานก็ตาม แต่กรณีก็ไม่ปรากฏเหตุจูงใจใดๆ ที่จะต้องให้เงินเป็นทุนการศึกษาแก่ผู้เสียหายถึงจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท และหากผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำผิดจริง ก็ไม่มีเหตุผลใดที่จะต้องนำเงินจำนวนดังกล่าวไปให้แก่ผู้เสียหาย อีกทั้งในคดีอาญาที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำอนาจารแก่ผู้เสียหายนั้น ในเวลาต่อมาศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาว่า จำเลย (ผู้ฟ้องคดี) มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๙ วรรคแรก ประกอบมาตรา ๒๘๕ จำคุก ๔ ปี ปรับ ๒๔,๐๐๐ บาท ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ ลดโทษให้หนึ่งในสาม คงจำคุก ๒ ปี ๘ เดือน และปรับ ๑๖,๐๐๐ บาท พิเคราะห์แล้วเห็นว่า การกระทำความผิดของจำเลย เกิดจากการขาดความยับยั้งชั่งใจชั่วขณะมิได้วางแผนมาตั้งแต่ต้น และมีได้ข่มขู่คุกคามทางเพศต่อผู้เสียหายถึงขั้นรุนแรงทั้งความประพฤติทั่วไปของจำเลยก็ไม่มีข้อเสียหายร้ายแรง ประกอบกับจำเลยได้บรรเทาผลร้ายให้แก่ฝ่ายผู้เสียหายเป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท จนเป็นที่พอใจและไม่ติดใจเอาความ สมควรให้โอกาสจำเลยกลับตัวเป็นพลเมืองดี จึงให้รอการลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด ๓ ปี และคุมความประพฤติมีกำหนด ๒ ปี โดยให้จำเลยไปรายงานตัวพนักงานคุมประพฤติปีละ ๔ ครั้ง ตามเงื่อนไขและระยะเวลาที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรกำหนดกับให้กระทำการกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลยเห็นสมควรมีกำหนด ๓๐ ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ และข้อเท็จจริงยังปรากฏตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีว่า คดีดังกล่าวได้ถึงที่สุด โดยศาลฎีกามีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น เมื่อศาลปกครองชั้นต้นได้ประมวลพยานหลักฐานดังกล่าวแล้วจึงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการอันเป็นการลวงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้ลงโทษปลดออกหรือไล่ออก

/ถ้ามี...

ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนผ่อนโทษห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก การที่ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๓ มีมติให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ซึ่งเป็นระดับโทษขั้นต่ำสุดของโทษวินัยอย่างร้ายแรง จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ที่ ๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติของ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ดังกล่าวจึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ โดย อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ย่อมเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ในชั้นการพิจารณาคดีของศาลยุติธรรม ผู้เสียหายได้ยื่นแต่คำให้การที่บิดเบือนเพื่อป้องกันการถูกฟ้องกลับในภายหลัง และผู้ฟ้องคดีก็ถูกเกลี้ยกล่อมให้รับสารภาพเพื่อให้คดีจบลงโดยไม่ให้มีผลกระทบด้านการบริหาร การศึกษาและการทำงาน นั้น เห็นว่า ในการต่อสู้คดีในชั้นการพิจารณาของศาลยุติธรรม ผู้ฟ้องคดีมิได้ให้การรับสารภาพแต่อย่างใด หากแต่ให้การปฏิเสธโดยอ้างว่าเป็นการดูแล อากาศเจ็บป่วยของผู้เสียหาย และศาลได้วินิจฉัยคดีโดยพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์และ พยานแวดล้อมต่างๆ ซึ่งรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำอนาจารต่อผู้เสียหาย และเมื่อคดีดังกล่าว ถึงที่สุดแล้ว ผู้ฟ้องคดียอมไม่อาจกล่าวอ้างข้อเท็จจริงใดๆ เพื่อหักล้างข้อเท็จจริงที่รับฟัง เป็นยุติแล้วในคดีดังกล่าวได้อีก ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ในขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการนั้น เป็นช่วงที่คดีอาญายังไม่ถึงที่สุด จึงต้องถือว่า ผู้ฟ้องคดียังไม่มีความผิด แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับนำเอาคำรับสารภาพของผู้ฟ้องคดี ในชั้นศาลชั้นต้นมาพิจารณาลงโทษ ซึ่งเป็นการพิจารณาที่ไม่ยุติธรรมต่อผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า การดำเนินการทางวินัยมีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาระเบียบวินัยของข้าราชการให้เป็นผู้มีความประพฤติที่เหมาะสม และสมควรแก่ความไว้วางใจของสาธารณชนที่จะใช้อำนาจรัฐ ในการจัดทำบริการสาธารณะ ซึ่งมีกฎหมายกำหนดขั้นตอนและวิธีการสอบสวนแยก ต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา อีกทั้งการรับฟังพยานหลักฐานเพื่อจะลงโทษทางวินัย ก็แตกต่างจากการรับฟังพยานหลักฐานเพื่อลงโทษจำเลยในคดีอาญา กล่าวคือ การลงโทษทางวินัย ผู้บังคับบัญชาสามารถใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาได้โดยพิจารณา

/จากพยานหลักฐาน...

จากพยานหลักฐานและพฤติการณ์ของผู้ถูกกล่าวหาที่ปรากฏในสำนวนสอบสวน โดยไม่จำเป็นต้องปรากฏพยานหลักฐานชัดแจ้งปราศจากข้อสงสัยดังเช่นคดีอาญา ส่วนการดำเนินการทางอาญาเป็นการดำเนินการเพื่อหาตัวผู้กระทำความผิดอาญามา ลงโทษตามกฎหมาย จึงต้องมีพยานหลักฐานที่หนักแน่นทำให้เชื่อโดยปราศจากข้อสงสัยว่า ผู้ต้องหาได้กระทำความผิดจริง ผลของการดำเนินการทางวินัยและทางอาญา จึงไม่จำเป็นต้องเหมือนกันหรือสอดคล้องกัน ดังนั้น ผู้บังคับบัญชาจึงมีอำนาจดำเนินการทางวินัยได้ โดยไม่จำเป็นต้องรอให้คดีอาญาถึงที่สุด นอกจากนี้ การที่คณะกรรมการสอบสวนได้นำ คำพิพากษาของศาลชั้นต้นในคดีอาญาดังกล่าวมาพิจารณาก็เป็นเพียงในฐานะ พยานหลักฐานแวดล้อมเพื่อประกอบการพิจารณาร่วมกับพยานหลักฐานอื่นเท่านั้น มิใช่ การนำเฉพาะข้อเท็จจริงในคดีอาญาดังกล่าวมาลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด และสำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ศาลฎีกาได้พิจารณาเห็นว่าเป็นคดีที่ไม่ร้ายแรง จึงให้รอลงอาญาไว้ และผู้ฟ้องคดีรับราชการมานาน ได้ทำหน้าที่บริหารจัดการการศึกษา และมีคุณงามความดีมาโดยตลอด ไม่เคยมีประวัติผิดจรรยาบรรณของความเป็นครู ได้รับ เกียรติบัตรเป็นที่ยกย่องเชิดชูและเป็นแบบอย่างได้ จึงไม่สมควรลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงกับ ผู้ฟ้องคดีถึงขั้นให้ออกจากราชการ นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้บัญญัติให้ลงโทษปลดออกหรือไล่ออก และในการลงโทษทางวินัยแก่ ผู้ฟ้องคดีในครั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้พิจารณาเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการ สอบสวนที่เสนอความเห็น ว่า สมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดี มีประวัติการรับราชการดี ไม่เคยถูกลงโทษทางวินัยมาก่อน เห็นควรลดโทษเป็นปลดออก จากราชการ เห็นว่า ในการกำหนดระดับโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีได้มีการพิจารณาถึงเหตุ อันควรลดหย่อนผ่อนโทษแล้ว แต่เนื่องจากเป็นกรณีที่กฎหมายกำหนดมิให้ลดโทษ ลงต่ำกว่าปลดออกจากราชการ ดังนั้น แม้ผู้ฟ้องคดีจะมีประวัติการรับราชการดีเพียงใด อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็มีอาจพิจารณาลดระดับ โทษวินัยลงต่ำกว่าระดับปลดออกจากราชการได้ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงไม่อาจ รับฟังได้

มีปัญหาที่ต้องพิจารณาในประการสุดท้ายว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด จากบทบัญญัติดังกล่าวเห็นว่าการกระทำที่จะถือว่าเป็นละเมิดนั้น จะต้องเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและการกระทำนั้นเป็นผลให้ผู้ถูกกระทำได้รับความเสียหาย ซึ่งเมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ที่ ๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ โดย อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย การกระทำดังกล่าวจึงไม่เป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้ถูกเจ้าพนักงานสอบสวนในคดีที่มารดาของเด็กหญิง ณ. ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีในเรื่องพิพาทเรียกไปไกล่เกลี่ยในชั้นสอบสวนโดยเกลี้ยกล่อมให้ผู้ฟ้องคดียอมจ่ายเงินให้แก่ผู้เสียหายจำนวน ๓๘๐,๐๐๐ บาท เพื่อให้คดียุติและไม่ต้องมีเรื่องราวเกิดขึ้นอีก ผู้ฟ้องคดีไม่ยินยอมตามเงื่อนไข เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำผิดตามที่กล่าวหา จึงตอบปฏิเสธทุกข้อกล่าวหาและขอต่อสู้คดีในชั้นศาล ด้วยเหตุนี้ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้รับความเป็นธรรมในชั้นสอบสวนของเจ้าพนักงานสอบสวน และเมื่อคดีอยู่ในชั้นศาลชั้นต้น คำให้การของผู้เสียหายก็มีการบิดเบือนปั้นแต่งขึ้นเพื่อป้องกันการถูกฟ้องกลับในภายหลังเมื่อคดีสิ้นสุดแล้ว สำหรับกรณีแนวทางการพิจารณาโทษข้าราชการกระทำผิดวินัย ในเรื่องการกระทำอนาจาร ได้กำหนดชัดเจนตามข้อ ๕.๒.๑ เรื่องพฤติกรรมการกระทำผิด ตามข้อ ๕.๒.๑.๓ การกระทำอนาจารศิษย์หรือผู้เยาว์ ใน (๑) ต้องกระทำต่ออวัยวะสำคัญทางเพศ ลวนลามทางเพศ มีระดับความผิดโทษร้ายแรง ต้องถูกปลดออก และหากศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัย ก็ต้องวินิจฉัยตามข้อ ๕.๒.๑.๓ (๒) กระทำต่ออวัยวะเพศอื่นๆ เช่น จับมือ จับขา ระดับความผิดไม่ร้ายแรง ระดับโทษ ตัดเงินเดือนหรือภาคทัณฑ์ตามความร้ายแรงแห่งคดี ซึ่งจากคำวินิจฉัยของศาลจังหวัดภูเขียว ข้อเท็จจริงฟังได้เพียงว่า จำเลย (ผู้ฟ้องคดี) จับไหล่และ

/वादให้...

นวดให้ผู้เสียหาย และศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่าการกระทำความผิดของจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) เกิดจากการขาดความยับยั้งชั่งใจชั่วขณะ มิได้วางแผนมาตั้งแต่ต้น และมีได้ข่มขู่คุกคามทางเพศต่อผู้เสียหายถึงขั้นรุนแรงทั้งความประพฤติทั่วไปของจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) ก็ไม่มีข้อเสียหายร้ายแรง จึงจำเป็นต้องใช้แนวทางการลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีตามข้อ ๕.๒.๑.๓ (๒) แทน หาได้ลงโทษผู้ฟ้องคดีตามข้อ ๕.๑.๒.๓ (๑) ไม่ เนื่องจากไม่ยุติธรรมต่อผู้ฟ้องคดี อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีก็ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา และในส่วนของศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมจ่ายค่าเสียหายหรือค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท นั้น ผู้ฟ้องคดีมีอาจเห็นพ้องด้วย เพราะการจ่ายเงินให้ผู้เสียหายของผู้ฟ้องคดีก็เพื่อให้เรื่องยุติแค่นั้น มิได้หมายความว่า ยอมรับตามข้อกล่าวหา ศาลปกครองจึงไม่ควรรับฟังประเด็นการจ่ายเงินดังกล่าวให้เป็นผลร้ายต่อผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีรู้เท่าไม่ถึงการณ์และขาดความรู้ทางกฎหมาย และในประเด็นการรับฟังข้อเท็จจริงในคดีอาญาประกอบคำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่ถูกต้อง เพราะคดีนี้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นจำเลยในคดีอาญาไม่ได้อุทธรณ์ตามคำแนะนำของทนายจำเลยเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกจำคุก มีเพียงพนักงานอัยการที่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาจึงมิได้พิจารณาโดยละเอียดอีกครั้งในสาระสำคัญและพฤติการณ์แห่งคดีว่าผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นจำเลยในคดีอาญาดังกล่าวนั้นทำความผิดจริงหรือไม่ เพราะขาดผู้อุทธรณ์ฎีกาขึ้นมา จึงไม่อาจรับฟังความผิดอาญาเป็นที่สุดได้ และในการพิจารณาคดีปกครอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ก็ไม่จำเป็นต้องรับฟังความทางศาลยุติธรรม ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามมีอิสระตามกฎหมายที่จะพิจารณาโทษทางวินัยตามพยานหลักฐานที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามมีอยู่ นอกจากนั้น การรับฟังข้อเท็จจริงในความผิดทางวินัยและมาตรฐานการตัดสินคดีทางวินัยอย่างไรเป็นความผิดวินัยร้ายแรงสมควรมีมาตรฐานในการตัดสินคดี และไม่ถือเป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ โดยอิสระได้ ต้องมีกฎเกณฑ์การพิจารณาคดีเป็นมาตรฐานเหมือนกันทั่วประเทศ เมื่อยังมีเหตุสงสัยว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำอนาจารต่อลูกศิษย์จริงหรือไม่ การพิจารณาคดีจึงควรรับฟังเป็นคุณต่อผู้ฟ้องคดี แม้หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ รับฟังว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยจริงก็ยังไม่สมควรลงโทษในชั้นผิดวินัยร้ายแรง ดังนั้น เมื่อคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจาก

ราชการของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ แม้ที่ว่าปฏิบัติหน้าที่ไปตามระเบียบแบบแผนทางราชการ ก็ยังคงรับฟังได้ว่ากระทำโดยประมาทปราศจากความระมัดระวังในการพิจารณาพยานหลักฐาน การสอบสวนและการใช้ดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานและการลงโทษขาดมาตรฐานในการพิจารณาคดี การลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จึงยังคงต้องรับผิดชอบละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีในค่าเสียหายจำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท เพราะเหตุละเมิดนั้นคงมีอยู่อย่างชัดเจน

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดกลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นโดยพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีเป็นฝ่ายชนะคดีตามฟ้องด้วย

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ทำคำแก้อุทธรณ์

ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ แก้อุทธรณ์ว่า ขอให้เอาคำให้การ ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๗ ที่ได้ให้การไว้ต่อศาลปกครองชั้นต้น เป็นคำแก้อุทธรณ์ในชั้นนี้และผู้ฟ้องคดีที่ ๔ เห็นฟ้องด้วยความเห็น เหตุผล ข้อกฎหมาย และข้อวินิจฉัยตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นทุกประการ

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือและไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวนและคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านดอนหัน อำเภอเกษตรสมบูรณ์ จังหวัดชัยภูมิ และเป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ได้ถูกมารดาของเด็กหญิง ณ. อายุ ๑๑ ปี ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ แจ้งความดำเนินคดีอาญาในข้อหากระทำอนาจารเด็กหญิง ณ. ขณะที่ไปกวาดวิชาที่บ้านของผู้ฟ้องคดี เหตุเกิดระหว่างวันที่ ๑๐ ถึงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ที่ ๒/๒๕๕๒

/ลงวันที่...

ลงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง และในระหว่าง การสืบสวนข้อเท็จจริงดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีถูกย้ายไปดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียน โศกสง่า ซึ่งตั้งอยู่ในท้องที่อำเภอและจังหวัดเดียวกันกับโรงเรียนบ้านดอนหัน ต่อมา คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงรายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดีมีมูลที่ต้องดำเนินการทางวินัย และเพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหามีโอกาส นำพยานหลักฐานมาสืบแก้ข้อกล่าวหา เห็นควรตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นด้วยและได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ที่ ๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ระหว่างการดำเนินการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนได้รายงาน ว่า พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาไม่มีมูลให้แน่ชัด ได้ว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำการที่ไม่สมควรทางเพศต่อผู้เสียหาย ซึ่งเข้าข่ายเป็นการกระทำผิด วินัยอย่างร้ายแรง เห็นควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเพื่อดำเนินการ สอบสวนต่อไป ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นชอบด้วย จึงมีคำสั่งสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ที่ ๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๒ แต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ประกอบด้วย นายชูศักดิ์ ประกอบชัย รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ เป็นประธานกรรมการ นายสุเรนทร์ หนูจันทร์ นิตกรชำนาญการพิเศษ เป็นกรรมการ และนายประหยัด วงษาเทียม นิตกรชำนาญการ เป็นกรรมการและเลขานุการ ระหว่าง การสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี พนักงานอัยการได้เป็นโจทก์ยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีเป็นจำเลย ต่อศาลจังหวัดภูเขียว ในฐานะความผิดอนาจาร เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๙๒๙/๒๕๕๒ และศาลจังหวัดภูเขียวมีคำพิพากษา เป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๑๕๘๑/๒๕๕๒ โดยรับฟังว่า จำเลย (ผู้ฟ้องคดี) มีพฤติกรรมเป็นการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๙ วรรคแรก ประกอบมาตรา ๒๘๕ ให้จำคุก ๔ ปี ปรับ ๒๔,๐๐๐ บาท ทางนำสืบ ของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ ลดโทษให้หนึ่งในสาม คงจำคุก ๒ ปี ๘ เดือน และปรับ ๑๖,๐๐๐ บาท พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า การกระทำความผิดของจำเลยเกิดจากการขาดความยับยั้งชั่งใจชั่วขณะ มิได้วางแผนมาตั้งแต่ต้น และมีได้ข่มขู่คุกคามทางเพศต่อผู้เสียหายถึงขั้นรุนแรง

ทั้งความประพฤติทั่วไปของจำเลยก็ไม่มีข้อเสียหายร้ายแรง ประกอบกับจำเลยได้บรรเทาผลร้ายให้แก่ฝ่ายผู้เสียหายเป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท จนเป็นที่พอใจและไม่ติดใจเอาความสมควรให้โอกาสจำเลยกลับตัวเป็นพลเมืองดี จึงให้รอการลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด ๓ ปี และคุมความประพฤติมีกำหนด ๒ ปี โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ ปีละ ๔ ครั้ง ตามเงื่อนไขและระยะเวลาที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรกำหนด กับให้กระทำการกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลยเห็นสมควรมีกำหนด ๓๐ ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ โดยผู้ฟ้องคดีไม่ได้อุทธรณ์คำพิพากษา แต่ฝ่ายโจทก์อุทธรณ์ และขณะที่คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้จัดทำรายงานการสอบสวน ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีสาระสำคัญสรุปได้ว่า คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหารับทราบตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา ตามข้อ ๒๓ (แบบ สว. ๒) ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำในเบื้องต้น ขอปฏิเสธข้อกล่าวหาและจะนำพยานหลักฐานมาสู้กลับข้อกล่าวหาต่อไป ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา มีพยานบุคคล ๔ คน แล้วจัดทำบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามข้อ ๒๔ (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๒ และได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำชี้แจง ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ ต่อคณะกรรมการสอบสวน พร้อมทั้งให้ถ้อยคำและนำพยานหลักฐานมาสู้กลับข้อกล่าวหา หลังจากนั้น คณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมพิจารณาจากพยานหลักฐานในสำนวนแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีแยกออกเป็น ๒ ช่วง ต่อเนื่องกัน ช่วงที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีได้ใช้มือขวาดตามร่างกายให้เด็กหญิง ณ. ผู้เสียหายในขณะที่ยังไม่ได้ปิดไฟหน้าโทรทัศน์ และภรรยาของผู้ฟ้องคดีกับนักเรียนอีก ๓ คน ก็เห็นการกระทำที่ผู้ฟ้องคดีกระทำต่อผู้เสียหาย การกระทำช่วงนี้เป็นการบีบหนวดตามร่างกายไม่มีการโอบกอดเอวหรือลูบคลำร่างกายอันเป็นการกระทำที่ไม่สมควรทางเพศ จึงเป็นการกระทำไปเพื่อช่วยเหลือ

ดูแลรักษาตามควรแก่กรณีที่นักเรียนเจ็บป่วย แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ชายและดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนและเป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ควรนวดตามร่างกายให้แก่เด็กหญิง ณ. ซึ่งเป็นเด็กนักเรียนหญิงที่มีสภาพร่างกายเข้าสู่วัยรุ่น แม้เด็กคนนั้นจะยินยอมหรือขอให้ช่วยเหลือก็ตาม เพราะตามวัน เวลาที่เกิดเหตุ ภรรยาของผู้ฟ้องคดีก็อยู่ในที่นั้นโดยตลอด ผู้ฟ้องคดีจึงควรให้ภรรยาของตนเป็นผู้นวดตามร่างกายให้เด็กนักเรียนหญิงจะเป็นการเหมาะสมยิ่งกว่าหรือควรจะปฏิเสธการขอร้องของเด็กนักเรียนหญิง ณ. เนื่องจากการปวดไหล่หรือเป็นไข้ตามพฤติการณ์ยังไม่ถึงขั้นรุนแรงที่จะต้องทำการบีบนวดรักษาโดยฉุกเฉิน เพียงแต่ให้รับประทานยาแก้ปวดหรืออาจหายจากการเป็นไข้ได้ เพราะการจับต้องร่างกายนักเรียนหญิงที่มีสภาพร่างกายเข้าสู่วัยรุ่น ข้าราชการครูซึ่งเป็นวิญญูชนและเป็นผู้มีคุณธรรมย่อมจะต้องระมัดระวังและยอมเสี่ยงเห็นได้ว่าการจับ บีบ นวด ตามร่างกายนักเรียนหญิงเช่นนั้น อาจเป็นการล่วงละเมิดทางเพศนักเรียนหญิงได้ เฉพาะแต่การที่ผู้ฟ้องคดีนอนอยู่ที่ที่นอนและมีนักเรียนหญิงนอนอยู่ข้างผู้ฟ้องคดี ก็เป็นการกระทำที่ไม่ควรประพฤติปฏิบัติอยู่แล้ว

ช่วงที่สอง หลังจากปิดไฟเข้านอน ผู้ฟ้องคดีได้ใช้มือล้วงเข้าไปในผ้าห่มและกอดเอวเด็กหญิง ณ. พร้อมกับพูดว่า ขอกอดลูกศิษย์หน่อย หรือ เป็นลูกศิษย์ขอกอดหน่อย การที่ผู้ฟ้องคดีใช้มือกอดเอวและพูดเช่นนั้น ย่อมแสดงให้เห็นถึงเจตนากระทำอนาจารโดยชัดแจ้งและผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำเพียงครั้งเดียว แต่ได้ใช้มือล้วงเข้าไปในผ้าห่มรวม ๔ ครั้ง ซึ่งการล้วงมือเข้าไปมีทั้งการนวดตามไหล่และขา และลูบคลำขาจนไปถึงขาอ่อน การกระทำดังกล่าวจึงเป็นการกระทำที่ไม่สมควรทางเพศ จึงเป็นการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนซึ่งอยู่ในความดูแลของตน ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าสาเหตุที่ฝ่ายผู้เสียหายแจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีอาญาต่อตน เกิดจากฝ่ายชาวบ้านที่มีความขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดียุยงส่งเสริมนั้น คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า ฝ่ายผู้เสียหายได้แจ้งเรื่องที่เกิดขึ้นต่อผู้ใหญ่บ้านและเป็นฝ่ายปกครองของหมู่บ้านก่อน หลังจากนั้นจึงไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นสิทธิตามกฎหมายของฝ่ายผู้เสียหาย ซึ่งหากการกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นความผิดหรือปราศจากพยานหลักฐานในการกระทำ ความผิด กระบวนการพิจารณาของศาลต้องพิพากษายกฟ้อง แต่กรณีนี้ ศาลจังหวัดภูเก็ต ได้มีคำพิพากษาว่าผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นจำเลยในคดีอาญามีความผิดตามประมวลกฎหมาย

/อาญา...

อายุ มาตรา ๒๗๙ วรรคแรก ประกอบมาตรา ๒๘๕ จำคุก ๔ ปี และปรับ ๒๔,๐๐๐ บาท แต่มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสาม คงจำคุก ๒ ปี ๘ เดือน และปรับ ๑๖,๐๐๐ บาท ประกอบกับผู้ฟ้องคดีได้บรรเทาผลร้ายให้แก่ผู้เสียหาย เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท จนเป็นที่พอใจและไม่ติดใจเอาความ สมควรให้โอกาสผู้ฟ้องคดีกลับตัวเป็นพลเมืองดี จึงให้รอการลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด ๓ ปี และคุมประพฤติมีกำหนด ๒ ปี กับให้ทำกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติและผู้ฟ้องคดีเห็นสมควรมีกำหนด ๓๐ ชั่วโมง และสิ้นสุดระยะเวลาอุทธรณ์แล้ว ผู้ฟ้องคดีมิได้อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลชั้นต้นดังกล่าว ย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดียอมรับตามคำพิพากษาของศาลดังกล่าวแล้ว พฤติการณ์ดังกล่าวเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙๔ วรรคสาม ฐานกระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนซึ่งเป็นการกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ แต่เมื่อได้พิจารณาจากประวัติการรับราชการของผู้ฟ้องคดีแล้ว ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยดีมาตลอด จนได้รับรางวัลดีเด่นหลายด้าน ประกอบกับรับราชการมานาน โดยไม่เคยถูกลงโทษทางวินัยมาก่อน เห็นควรลดโทษจากไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นชอบด้วย จึงเสนอ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ พิจารณา ซึ่ง อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๓ มีมติให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ที่ ๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการโดยผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ และได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๓ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ซึ่ง อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๔ มีมติให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งที่ลงโทษปลดออกจากราชการและคำวินิจฉัยที่ให้ยกอุทธรณ์ โดยให้ผู้ฟ้องคดีได้กลับเข้ารับราชการในตำแหน่งที่ไม่ต่ำกว่าเดิมและได้รับการคืนสิทธิต่างๆ อันพึงได้ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นางสาวอมฤติศรา แก้ววิเศษ ทายาทผู้เข้าแทนที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งถึงแก่ความตายไม่เห็นฟ้องด้วยจึงอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ที่ ๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาต้องรักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว และวรรคสาม บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่เสพยาเสพติดหรือสนับสนุนให้ผู้อื่นเสพยาเสพติด เล่นการพนันเป็นอาชญา หรือกระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนหรือนักศึกษา ไม่ว่าจะอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของตนหรือไม่ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อดำเนินการสอบสวนให้ได้ความจริงและความยุติธรรม โดยมีชกช่า และในการสอบสวนจะต้องแจ้งข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหา มีโอกาสชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา วรรคสอง บัญญัติว่า การสอบสวนกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ เป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และต้องมีกรณีอันมีมูลว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงเท่านั้น เว้นแต่ กรณีที่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษากระทำผิดวินัยร่วมกัน และใน

/จำนวน...

จำนวนผู้ถูกกล่าวหาดังกล่าวผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ ของผู้ถูกกล่าวหาผู้หนึ่งผู้ใด เป็นผู้บังคับบัญชาที่มีลำดับชั้นสูงกว่าผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ ของผู้ถูกกล่าวหารายอื่น ก็ให้ผู้บังคับบัญชาในลำดับชั้นสูงกว่าดังกล่าวเป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ผู้ถูกกล่าวหาทั้งหมด และวรรคหก บัญญัติว่า หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวน พิจารณาให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. มาตรา ๙๙ บัญญัติว่า เมื่อได้ดำเนินการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาตามมาตรา ๙๘ แล้ว ถ้าฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัย ให้สั่ง ยุติเรื่อง ถ้าฟังได้ว่ากระทำความผิดวินัย ให้ดำเนินการตามมาตรา ๑๐๐ และในกรณีที่กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงต้องลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนผ่อนโทษห้ามมิให้ ลดโทษต่ำกว่าปลดออก และกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑ กำหนดว่า เพื่อให้ได้ความจริงและความยุติธรรม การสอบสวนพิจารณาข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยตามมาตรา ๙๘ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. นี้ ข้อ ๑๕ กำหนดว่า คณะกรรมการสอบสวนมีหน้าที่รวบรวมพยานหลักฐานที่เห็นว่าจำเป็น เพื่อที่จะพิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ถูกกล่าวหา ในกรณีนี้ ให้รวมถึงการดำเนินการดังต่อไปนี้ด้วย (๑) การแสวงหาพยานหลักฐานทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง (๒) รับฟังพยานหลักฐาน คำชี้แจง หรือความเห็นของผู้ถูกกล่าวหา พยานบุคคลหรือพยานผู้เชี่ยวชาญ เว้นแต่กรณีที่ เห็นว่าเป็นการกล่าวอ้างที่ไม่จำเป็น ฟุ่มเฟือย หรือเพื่อประวิงเวลา (๓) ขอข้อเท็จจริงหรือ ความเห็นจากคู่กรณี พยานบุคคล หรือพยานผู้เชี่ยวชาญ ทั้งที่เป็นคุณและเป็นโทษแก่ ผู้ถูกกล่าวหา (๔) ขอให้ผู้ครอบครองเอกสารส่งเอกสารที่เกี่ยวข้อง (๕) ออกไปตรวจสอบสถานที่ จากบทกฎหมายดังกล่าว เห็นได้ว่า คณะกรรมการสอบสวนซึ่งเป็นผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ แต่งตั้งขึ้น เพื่อทำการสอบสวนพิจารณากรณีข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาถูกกล่าวหาว่า กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มีหน้าที่ รวบรวมพยานหลักฐานที่เห็นว่าจำเป็นเพื่อที่จะพิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ ของผู้ถูกกล่าวหา โดยมีอำนาจที่จะแสวงหาพยานหลักฐานทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง รับฟัง พยานหลักฐาน คำชี้แจง หรือความเห็นของผู้ถูกกล่าวหา พยานบุคคลหรือพยานผู้เชี่ยวชาญ ตามข้อ ๑๕ (๑) และ (๒) แห่งกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ฉะนั้น

/คณะกรรมการ...

คณะกรรมการสอบสวนรวมทั้งผู้มีอำนาจสั่งลงโทษทางวินัยจึงมีอำนาจที่จะรับฟังข้อเท็จจริง และคำพิพากษาของศาลยุติธรรมและหรือศาลปกครองในเรื่องเดียวกันกับเรื่องที่กล่าวหา ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้นั้นว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงมาพิจารณา ดำเนินการทางวินัยข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ถูกกล่าวหา นั้นได้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า กรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ในเรื่องและผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่า เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ เวลาประมาณ ๐๒.๐๐ นาฬิกา กระทำการล่วงละเมิดทางเพศเด็กหญิง ณ. อายุ ๑๑ ปี เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบ้านดอนหัน อำเภอเกษตรสมบูรณ์ จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งมีผู้ฟ้องคดีเป็นผู้อำนวยการ โรงเรียนและเป็นครูประจำชั้นเรียนดังกล่าว อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ พนักงานอัยการเป็นโจทก์ยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีเป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดภูเขียว ในฐานะ ความผิดอนาจาร เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๙๒๙/๒๕๕๒ และศาลจังหวัดภูเขียวได้พิเคราะห์ พยานหลักฐานของทั้งสองฝ่ายแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลย (ผู้ฟ้องคดี) กระทำ อนาจารต่อผู้เสียหาย (เด็กหญิง ณ.) ระหว่างที่ผู้เสียหาย (เด็กหญิง ณ.) นอนค้างแรม ที่บ้านจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) ก่อนที่จะมีการตีวสอบต่อไปในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น แม้ขณะเกิดเหตุ จะอยู่นอกเวลาการตีวสอบ แต่ยังคงอยู่ในความควบคุมดูแลของจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) ทั้งเหตุเกิดในบ้านของจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) ถือว่าจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) กระทำอนาจารผู้เสียหาย (เด็กหญิง ณ.) ซึ่งเป็นศิษย์อายุยังไม่เกินสิบห้าปี ขณะที่จำเลย (ผู้ฟ้องคดี) มีหน้าที่ ควบคุมดูแลปกป้องรักษาตัวศิษย์แล้ว พยานหลักฐานของจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) ไม่อาจรับฟัง หักล้างพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมาแล้วได้ พยานหลักฐานโจทก์จึงมีน้ำหนักมั่นคง รับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลย (ผู้ฟ้องคดี) กระทำความผิดตามฟ้องจริง จึงมีคำพิพากษาว่า จำเลย (ผู้ฟ้องคดี) มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๙ วรรคแรก ประกอบมาตรา ๒๘๕ ให้จำคุก ๔ ปี ปรับ ๒๔,๐๐๐ บาท ทางนำสืบของจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ ลดโทษให้หนึ่งในสาม คงจำคุก ๒ ปี ๘ เดือน และปรับ ๑๖,๐๐๐ บาท พิจารณ์แล้วเห็นว่า การกระทำความผิดของจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) เกิดจากการขาดความยับยั้ง ชั่งใจชั่วขณะ มิได้วางแผนมาตั้งแต่ต้น และมีได้ข่มขู่คุกคามทางเพศต่อผู้เสียหายถึงขั้น

รุนแรง ทั้งความประพฤติทั่วไปของจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) ก็ไม่มีข้อเสียหายร้ายแรง ประกอบกับ จำเลย (ผู้ฟ้องคดี) ได้บรรเทาผลร้ายให้แก่ฝ่ายผู้เสียหายเป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท จนเป็นที่พอใจ และไม่ติดใจเอาความ สมควรให้โอกาสจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) กลับตัวเป็นพลเมืองดี จึงให้ รอการลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด ๓ ปี และคุมความประพฤติมีกำหนด ๒ ปี โดยให้จำเลย (ผู้ฟ้องคดี) ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติปีละ ๔ ครั้ง ตามเงื่อนไขและระยะเวลาที่ พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรกำหนด กับให้กระทำกิจกรรมบริการสังคมหรือ สาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) เห็นสมควรมีกำหนด ๓๐ ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ เป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๑๕๘๑/๒๕๕๒ โดยจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) ไม่ได้อุทธรณ์คำพิพากษาดังกล่าว ฉะนั้น การที่คณะกรรมการสอบสวน วินัยอย่างร้ายแรงได้นำเอาการพิเคราะห์พยานหลักฐานของคู่ความและคำพิพากษาของ ศาลจังหวัดภูเก็ต ในคดีหมายเลขดำที่ ๙๒๙/๒๕๕๒ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๕๘๑/๒๕๕๒ ดังกล่าวมาเป็นพยานหลักฐานเพื่อที่จะพิสูจน์ให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้ใช้มือล้วงเข้าไปในผ้าห่ม และกอดเอวรวมทั้งใช้มือลูบคลำขาของเด็กหญิง ณ. เป็นการล้วงละเมิดทางเพศเด็กหญิง ณ. ซึ่งเป็นผู้เรียน อันเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ จึงเป็น การสอบสวนพิจารณาโดยชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว บัญญัติว่า เมื่อได้ดำเนินการสอบสวนผู้กล่าวหาตามมาตรา ๙๘ แล้ว ถ้าฟังได้ว่า กระทำผิดวินัยให้ดำเนินการตามมาตรา ๑๐๐ และในกรณีที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ต้องลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนผ่อนโทษห้ามมิให้ลดโทษ ต่ำกว่าปลดออก มาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า ในกรณีที่ คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน แล้วแต่กรณี เห็นว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควร ลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ให้ดำเนินการดังนี้ (๑) สำหรับตำแหน่งอธิการบดี ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ตำแหน่งซึ่งมีวิทยฐานะเชี่ยวชาญพิเศษ ตำแหน่งศาสตราจารย์ และผู้ดำรงตำแหน่งใดหรือตำแหน่งซึ่งมีวิทยฐานะใดซึ่งกระทำผิด วินัยอย่างร้ายแรงร่วมกันกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว หรือเป็นการดำเนินการของ

ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งเหนือผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตามวรรคหก หรือที่นายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีเจ้าสังกัดแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๙๘ วรรคห้า ให้เสนอ อ.ก.ค.ศ. พิจารณา (๒) สำหรับข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา นอกจาก (๑) ให้เสนอ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาของผู้ถูกกล่าวหาพิจารณา และมาตรา ๑๐๐ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า... เมื่อ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา หรือ อ.ก.ค.ศ. มีมติเป็นประการใดแล้วให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ หรือผู้มีอำนาจสั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนสั่งหรือปฏิบัติไปตามมตินั้น ฉะนั้น การที่ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๓ มีมติให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ซึ่งเป็นระดับโทษขั้นต่ำสุดของโทษวินัย อย่างร้ายแรง จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ที่ ๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติของ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ดังกล่าว จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเมื่อเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ต้องรับผิดชอบผู้ฟ้องคดีตาม มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นฟ้องด้วยกับคำพิพากษาของ ศาลปกครองชั้นต้น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้ถูกพนักงานสอบสวนในคดีที่มารดาของ เด็กหญิง ณ. ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีในเรื่องพิพาทเรียกไปไกล่เกลี่ยในชั้นสอบสวนโดยเกลี้ยกล่อม ให้ผู้ฟ้องคดียอมจ่ายเงินให้แก่ผู้เสียหายจำนวน ๓๘๐,๐๐๐ บาท เพื่อให้คดียุติและ ไม่ต้องมีเรื่องราวเกิดขึ้นอีก ผู้ฟ้องคดีไม่ยินยอมตามเงื่อนไข เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมิได้ กระทำผิดตามที่กล่าวหา จึงตอบปฏิเสธทุกข้อกล่าวหาและขอต่อสู้คดีในชั้นศาล ด้วยเหตุนี้ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้รับความเป็นธรรมในชั้นสอบสวนของพนักงานสอบสวน และเมื่อคดี อยู่ในชั้นศาลชั้นต้น คำให้การของผู้เสียหายก็มีการบิดเบือนปั้นแต่งขึ้นเพื่อป้องกันการถูก ผู้ฟ้องคดีฟ้องกลับในภายหลังเมื่อคดีสิ้นสุดแล้ว นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษาดำรงตำแหน่งผู้บริหารสถานศึกษาย่อมรู้หรือควรรู้ว่า ความผิดฐานกระทำอนาจารเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม เป็นความผิดที่ไม่อาจที่จะยอมความได้ และแม้ว่าศาลจังหวัดจะมีคำพิพากษาให้รอการ

/ลงโทษ...

ลงโทษก็มีได้หมายความว่าผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำความผิดตามฟ้อง อีกทั้งในคดีหมายเลขดำที่ ๙๒๙/๒๕๕๒ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๕๘๑/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดภูเก็ต ศาลจังหวัดภูเก็ตได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นจำเลยในคดีดังกล่าวแก้ข้อกล่าวหาและนำพยานหลักฐานเข้าสืบได้เต็มที่ แต่ศาลจังหวัดภูเก็ตได้พิเคราะห์พยานหลักฐานที่จำเลย (ผู้ฟ้องคดี) นำมาสืบแล้ว ไม่อาจรับฟังหักล้างพยานหลักฐานที่โจทก์ (พนักงานอัยการ) นำสืบมาแล้วได้ พยานหลักฐานโจทก์มีน้ำหนักมั่นคง รับฟังโดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลย (ผู้ฟ้องคดี) กระทำความผิดตามฟ้องจริง ดังนั้น อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า แนวทางการพิจารณาโทษข้าราชการครู กระทำผิดวินัย ในเรื่องการกระทำอนาจาร ได้กำหนดชัดเจนตามข้อ ๕.๒.๑ เรื่อง พกฏกรรมการกระทำความผิด ตามข้อ ๕.๒.๑.๓ การกระทำอนาจารศิษย์หรือผู้เยาว์ ใน (๑) ต้องกระทำต่ออวัยวะสำคัญทางเพศ ลวนลามทางเพศ มีระดับความผิด โทษร้ายแรง ต้องถูกปลดออก และหากศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัย ก็ต้องวินิจฉัยตามข้อ ๕.๒.๑.๓ (๒) กระทำต่ออวัยวะเพศอื่นๆ เช่น จับมือ จับขา ระดับความผิดไม่ร้ายแรง ระดับโทษ ตัดเงินเดือนหรือภาคทัณฑ์ตามความร้ายแรงแห่งคดี ซึ่งจากคำวินิจฉัยของศาลจังหวัดภูเก็ต ข้อเท็จจริงฟังได้เพียงว่า จำเลย (ผู้ฟ้องคดี) จับไหล่และนวดให้ผู้เสียหาย และศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่าการกระทำความผิดของจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) เกิดจากการขาดความยับยั้งชั่งใจชั่วขณะ มิได้วางแผนมาตั้งแต่ต้น และมีได้ข่มขู่คุกคามทางเพศต่อผู้เสียหายถึงขั้นรุนแรง ทั้งความประพฤติทั่วไปของจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) ก็ไม่มีข้อเสียหายร้ายแรง จึงจำเป็นต้องใช้แนวทางการลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีตามข้อ ๕.๒.๑.๓ (๒) แทน หาได้ลงโทษผู้ฟ้องคดีตามข้อ ๕.๑.๒.๓ (๑) ไม่ เนื่องจากไม่ยุติธรรมต่อผู้ฟ้องคดี อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีก็ได้กระทำความผิดตามที่ถูกล่ามโซ่ นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับแนวทางการพิจารณาโทษข้าราชการครูกระทำผิดวินัยในเรื่องการกระทำอนาจาร นั้น เป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น ส่วนการพิเคราะห์ของศาลจังหวัดภูเก็ตที่ผู้ฟ้องคดียกขึ้นกล่าวอ้างนั้นเป็นการพิเคราะห์เพื่อที่ศาลจังหวัดภูเก็ตจะมีคำพิพากษาให้รอการลงโทษจำคุกจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ มิใช่เป็นการพิเคราะห์การกระทำที่เป็นความผิดของจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) ซึ่งในส่วนของ การพิเคราะห์การกระทำที่เป็นความผิดของจำเลย

//(ผู้ฟ้องคดี)...

(ผู้ฟ้องคดี) นั้น ศาลจังหวัดภูเก็ตพิเคราะห์ว่า พยานหลักฐานของจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) ไม่อาจรับฟังหักล้างพยานหลักฐานที่โจทก์นำเสนอมาแล้วได้พยานหลักฐานโจทก์จึงมีน้ำหนักมั่นคง รับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลย (ผู้ฟ้องคดี) กระทำความผิดตามฟ้องจริง ดังนั้น อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ในส่วนที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมการจ่ายค่าเสียหายหรือค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท นั้น ผู้ฟ้องคดีมีอาจเห็นฟ้องด้วย เพราะการจ่ายเงินให้ผู้เสียหายของผู้ฟ้องคดี ก็เพื่อให้เรื่องยุติแค่นั้น มิได้หมายความว่ายอมรับตามข้อกล่าวหา ศาลปกครองจึงไม่ควรรับฟังประเด็นการจ่ายเงินดังกล่าวให้เป็นผลร้ายต่อผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีรู้เท่าไม่ถึงการณ์และขาดความรู้ทางกฎหมาย และในประเด็นการรับฟังข้อเท็จจริงในคดีอาญาประกอบคำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้น นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่ถูกต้อง เพราะคดีนี้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นจำเลยในคดีอาญาไม่ได้อุทธรณ์ตามคำแนะนำของทนายจำเลย เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกจำคุก มีเพียงพนักงานอัยการที่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์และศาลฎีกา จึงมิได้พิจารณาโดยละเอียดอีกครั้งในสาระสำคัญและพฤติการณ์แห่งคดีว่าผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นจำเลยในคดีอาญาดังกล่าวนั้นทำความผิดจริงหรือไม่ เพราะขาดผู้อุทธรณ์ฎีกาขึ้นมา จึงไม่อาจรับฟังความผิดอาญาเป็นที่สุดได้ นั้น เห็นว่า ทั้งศาลปกครองชั้นต้น และศาลจังหวัดภูเก็ตมีได้วินิจฉัยว่าการที่ผู้ฟ้องคดีจ่ายเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท ให้แก่เด็กหญิง ณ. เป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดียอมรับว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาหรือตามฟ้อง เพียงแต่ใช้พฤติการณ์แห่งการกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวมาประกอบการพิจารณาร่วมกับพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีในเรื่องอื่นๆ เพื่อพิสูจน์ถึงความผิดของผู้ฟ้องคดี ส่วนเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีไม่อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลจังหวัดภูเก็ตนั้น เป็นความสมัครใจของผู้ฟ้องคดีที่จะเชื่อคำแนะนำของทนายความซึ่งไม่อาจที่จะนำมาอ้างเป็นพยานหลักฐานว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดภูเก็ตได้ ดังนั้น อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การรับฟังความผิดทางวินัยและมาตรฐานการตัดสินใจทางวินัยอย่างไรเป็นความผิดวินัยร้ายแรง สมควรมีมาตรฐานในการตัดสินใจและไม่ถือเป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔

/โดยอิสระ...

โดยอิสระได้ ต้องมีกฎเกณฑ์การพิจารณาคดีเป็นมาตรฐานเหมือนกันทั่วประเทศ เมื่อยังมีเหตุสงสัยว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำอนาจารต่อลูกศิษย์จริงหรือไม่ การพิจารณาคดีจึงควรรับฟังเป็นคุณต่อผู้ฟ้องคดี แม้หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ รับฟังว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยจริงก็ยังไม่สมควรลงโทษในชั้นผิดวินัยร้ายแรงอยู่ดี นั้น เห็นว่า วินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษานั้นย่อมเป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษารวมทั้งกฎที่ออกตามกฎหมายดังกล่าวด้วย ผู้มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการทางวินัยข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาต้องดำเนินการตามกฎหมายและกฎดังกล่าวเหมือนกันทั่วประเทศ ซึ่งหากข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดเห็นว่าตนถูกสั่งลงโทษทางวินัยโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายย่อมมีสิทธิอุทธรณ์ต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ และหากยังไม่พอใจย่อมมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอให้แก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายได้ ดังนั้น อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (ที่ถูกคือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) แม้ดูว่าปฏิบัติหน้าที่ไปตามระเบียบแบบแผนทางราชการ ก็ยังคงรับฟังได้ว่ากระทำโดยประมาทปราศจากความระมัดระวังในการพิจารณาพยานหลักฐาน การสอบสวนและการใช้ดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานและการลงโทษ ขาดมาตรฐานในการพิจารณาคดีการลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงยังคงต้องรับผิดฐานละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีในค่าเสียหายจำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท เพราะเหตุละเมิดนั้นคงมีอยู่อย่างชัดเจน นั้น เห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีความประสงค์จะฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ ที่ ๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ที่สั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ แต่เป็นกรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งเรียกให้คณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาเข้ามาในคดีเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และในคำสั่งไม่รับผู้ถูกฟ้องคดีบางรายไว้พิจารณา ลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๕ ของศาลปกครองชั้นต้น ศาลปกครองชั้นต้นได้พิเคราะห์แล้วเห็นว่า แม้กรณีการอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวจะต้องอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากร

ทางการศึกษาซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ แต่คดีนี้ผู้ฟ้องคดีมิได้ฟ้องขอให้เพิกถอนผลการพิจารณาอุทธรณ์ของคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ดังนั้นข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ผู้ฟ้องคดีได้ยกขึ้นอ้างในการอุทธรณ์ดังกล่าวจึงไม่เป็นสาระสำคัญอันควรได้รับการวินิจฉัย

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วยพิพากษายืน

นายจักริน วงศ์กุลฤดี
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายชัชทอง โอภาสศิริวิทย์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายอนุพงศ์ สุขเกษม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายกมล สกลเดชา
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายศรศักดิ์ นิยมธรรม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นางมาเรียม วิมลธร

วันที่อ่าน ๒ มิถุนายน ๒๕๖๔

ชวลิตา : ผู้พิมพ์